

Barcode - 9999990125893

Title - Gona gannareddy

Subject - LANGUAGE. LINGUISTICS. LITERATURE

Author - Adavi Bapiraju

Language - telugu

Pages - 330

Publication Year - 1945

Creator - Fast DLI Downloader

<https://github.com/cancerian0684/dli-downloader>

Barcode EAN.UCC-13

UNIVERSITY OF HYDERABAD

LIBRARY

HYDERABAD (A. P.)

Cl. No. *T 83* Acc No. *T/2798*

B226 DATE DUE

గోన గన్నారాజు

[కాకతీయ చరిత్రాత్మక నవల]

అ డి వి బా పి రా జు

త్రి వేణి పబ్లిషర్స్

మచిలీవట్టణము - 521 001

ప్రథమ ముద్రణము 1946

పంచమ ముద్రణము 1978

CHECKED June 85

మూల్యము : రు. 15.00

UNIVERSITY OF HYDERABAD.

Acc. No. ...2798

Date. 26 SEP 80

LIBRARY

ప్రింట్ చేసిన
మచిలీపట్టణము

అంకితము

శ్రీ రాజా

అక్కినేపల్లి జానకిరామారావుగారికి

[కొండగడప జాగీర్దారు]

ఉత్తమ కాకతీయాంధ్ర పురుషుడు, సంస్కారి,

రసవిపాసి, ప్రేమపూరిత హృదయుడు

మా బావగారికి

గాఢ సౌహార్ద్రంతో అర్పిస్తున్నాను

నవలాకాల చరిత్ర

శ్రీ శ్రీ రుద్రమదేవి ఆంధ్ర సమాఖ్యయిన కాకతీయ గణః
దేవుని కుమార్తె. ప్రపంచచరిత్రలో పైతృకమైన రాజ్యసింహాసనః
అధివసించిన రాణులలో మహోత్తమురాలు శ్రీ రుద్రమదేవి. ఉత్త
చరిత్ర, నిర్మల గుణగణాలంకార, శేముషీసంపన్న, నిర్వక్రపరాక్రమ
ఈ సామాజి.

ఆమెకు దక్షిణహస్తంగా మహామాండలికప్రభువు. మహాసేనాః
గోనగన్నారెడ్డి వర్ణమానపురం (నేటి వడ్డమాని) రాజధానిగా పశ్చిమాం
భూమి ఏలుతూఉండేవాడు. ఆతని కుమారుడు బుద్ధారెడ్డి రంగన
రామాయణం ద్వీపదకావ్యం రచించి ప్రఖ్యాతి పొందాడు.

ఈనాడు ఆంధ్రదేశం అంతా నిండివున్న రెడ్డి, వెలమ, కమ్మ, బలి
మున్నూరుకాపు మొదలగు ఆంధ్రుల పూర్వీకులు దుర్జయకులజులు న
ఆంధ్రక్షత్రియజాతికి చెందిన గోన గన్నారెడ్డి మహావీరుడు.

ప్రథమగాథ
పీటలమీద పెండ్లి

౧

పెళ్ళివారంతా యధోచితస్థానాల మహతీవిగా కూర్చున్నారు. శ్రీ కుమార సింహ గుణార్ణవకుమార అతిభీకరసూర్య గోన వరదారెడ్డి సాహిణి కుమారుడు వరుడై, సమస్తాభరణాలు ధరించినవాడై, జరీపూపులూ ముత్యాలకూర్చులూ కుటీనహొంబబు ఉపధారాలమధ్య చెక్కిన పాలరాతివిగ్రహాలూ వివాహ వేదికపై కూర్చుండిఉన్నాడు పజ్జాయికూర్చిన బంగారు పికితో నడుమున ప్రేలాడు బాబుపై ఎకమచేయి తిర్చిమున్నది. టికిచేయి దిండుపై అలంకరించి యున్నది.

వర్తమానపురరాజ్యపు మంత్రిముఖ్యులూ, సేనానాయకులూ, రాజబంధువులూ, సామంతప్రభువులూ మొదలైనవారంతా చుట్టూ పరివేష్టించియున్నారు.

ఆదవోని రాజ్య పరిపాలకుడు ప్రతాపాదిత్య, ప్రచండవిక్రమ, పరగండ టైరవ, అశ్వసాహిణి శ్రీ కోటారెడ్డిదేవర మహామండలేశ్వరుడు శ్రీ విశాలాక్షి దేవీపూజానిరతురాలగు తనకుమార్తె అన్నమాదేవిని వర్తమానమండలేశ్వరుల కుమారునికి వివాహముచేస్తూ ఉన్నారు. ఈ రెండు రాజ్యాలనూ ఏకంచేసే ఈ శుభలగ్నానికి అప్పుడే త్రైలింగ మహాసామ్రాజ్యానికి సార్వభౌములైన శ్రీ శ్రీ కుద్రదేవచక్రవర్తియు, మహామంత్రులైన శ్రీ శినదేవయ్య దేశికుబను, సర్వసైన్యాధ్యక్షులైన శ్రీ జన్నిగదేవ మహారాజుబంగారును బహుమతులు, ఆశీర్వాదాలు సేనాధికారులద్వారా పంపించియున్నారు.

ఆదవోని దుర్గంలో పెద్దరాచనగరిలోనున్న నూరుసంఖాల వివాహ మంటపమంతా ఆంధ్రరెడ్ల వైభవం వేనోళ్ళవాటుచున్నది. గోడలపైన రసవంతాలైన చిత్రాలు, దంతశిల్పం, పొదిగిన కళలారే స్తంభాలు, చిత్రచిత్ర లతలు నగిషి చేసిన వెంపిప్రమిదల్లో కమ్మని చందనం, సంపెంగ, మల్లె, జాజి నూనెల్లో వెలుగుతూఉన్న పైడిప్రత్తివత్తుల దీపాలు, ఆ మధ్య వివాహవేదిక, బంగారు స్తంభాలతో, ముత్యాల అల్లికలతో, రంగురంగుల మణులు పొదిగిన అనల్పకల్పనలతో, పచ్చని మామిడాకు తోరణాలతో, నారికేళాలూ, అరటి గెలలతో, పట్టుగొడుగులతో, ముత్యాలతోరణాలతో ఆ మంటపం వెలిగి పోతున్నది. వివాహవేదికలో యెకమభాగాన పచ్చని పట్టుతెర సౌభాగ్యవతి యగు వదుపు రాకకు నిరీక్షిస్తున్నది.

రంగురంగు పట్టు తలచీరలవారూ, బంగారు కిరీటాలవారూ, నిమ్మపండ్లు నిలిచే భయంకరమైన మీసాలవారూ, రత్నహారాలూ, భుజబంబాలూ, కంక

జాలూ, కుండలాలూ విరజిమ్మేకాంతితో కలసిపోయే దేహంకలవారూ, పట్టుకాసెకోకలవ్రేలు బంగట ఒరలలో బంగారు పిడుల బాకులుగలవారూ, వెడద ఉరాలవారూ, వారివారి పీఠాలమీద పోతపోసిన విగ్రహాలులాగ అధివసించి యున్నారు.

వివాహవేదిక మూడుప్రక్కలా వేదవేదాంగపారంగతులునూ, పండితో త మలునూ అయిన బ్రాహ్మణోత్తములు ఋషులవలె కూర్చుండి గంభీరస్వరాంతో వేదగానం చేస్తున్నారు. గాయకులు వారివారి విద్యుత్తులు చూపిస్తున్నారు. నటి బృందం సవిలాసంగా నృత్యము చేస్తున్నది.

వసిష్ఠులవారు పెండ్లి కుమారునిచేత ఆచమనాదులను చేయిస్తున్నారు. చుట్టూ కాండపటాలమధ్య దాసీజనము బంగారు చప్పరములో వదువును తోడ్కొని వస్తుఉన్నారు.

భేరీభాంకారాలు, నాదస్వరాలు, పిల్లనగ్రోవులు, ఇత్తడికొమ్ములు, కనక తప్పెటలు, మురజలు మొదలైన వాద్యాల మంగళధ్వనులు దిశలు నిండుతున్నవి.

ఆ సమయంలో నిశితకృపాజహస్తాలతో పదిమందివీరులు తన్ను పరివేషించి రాగా, ఎడమచేయి నూనూగుమీసమును, కుడిచేయి పట్టుదట్టిని సవరింప సన్నగా కలాకవలె పొడుగైనవాడు, శిరస్త్రిణంపై బంగారు కిరీటలాంఛనం గలవాడు, మిలమిలలాడు కుబుసమువంటి ఉక్కు కవచముపై హారాలు ధరించినవాడు, ఎడమ పార్శ్వమున బంగారుచెక్కడములపై మణులు వెలుగుతూఉండే పిడిగల దీర్ఘ కరవాలంగలవాడు, చిరునవ్వు మోమున నరించేవాడు, లోకభీకరుడూ, రాజుల గుండెల్లో నిద్రపోవువాడు, బీదలపాలిటి కల్పతరువు, గజదొంగ గోన గన్నారెడ్డి సాహిణి ఒయ్యారి నడకలతో మందమందముగ వివాహమంటపమున బ్రవేశించెను.

పెళ్ళికుమారుడైన గోన వరదారెడ్డి సాహిణిని గబుక్కున లేవదీయడం, విఠలనాథుడూ సూరనరెడ్డి అనే పిట్టపిడుగుల కౌగిలింతలకు ఆ రాజకుమారుణ్ణి అప్పజెప్పటం, వారందరితోపాటు సింహద్వారాలు దాటడం, వారితో గుఱాలపె చెంగునఉరికి గన్నారెడ్డి అధివసించడం కన్నుతెరచి మూసేలోలలో జరిగి పోయింది.

అక్కడఉండే సభికులు యావన్మంది, రాజులు, మంత్రులు వీరవాహినీ పతులు మ్రాన్నడిపోయారు. వివాహమంటప మంతా ఒక్కసారి పెద్దసముద్ర కెరటం విరిగిపోయినట్లు మహారావంతో నిండిపోయింది. కూరుచున్న ఆసనాల మీదినుంచి ఆ వీరులు ఉరికారు. అంగరక్షకులను పిలిచి సేన లాయత్తం చేయు డన్నారు. అశ్వాలను కొనిరండన్నారు. రథాలు పూస్తుడన్నారు. ఉక్కిరి బిక్కిరిగా రణగుణధ్వనుల్లో మునిగిపోయారు వీరవరేణ్యులు యావన్మందిన్నీ.

ఎక్కడ పురరక్షకుల నక్కడే ఆపుచేసి పురసైన్యాల కేమిన్నీ తెలియ కుండానే కోట తూర్పుద్వారంనుంచిఉన్న రాజపథమంతా తనవీరులతో ఆక్రమించి,

గోన గన్నారెడ్డి ఒక్కక్షణంలో వచ్చాడు. వారందరితో మరుక్షణాన మాయమై పోయాడు.

సేనల్ని ఆయ తంచేసుకొని వీరశ్రేష్ఠులంతా గజదొంగ గన్నారెడ్డిని వెంబడించారు. వాయువేగంతో అశ్వసైన్యాలు తరుముతూ ఉన్నవి. ప్రచండమారుతంలా గన్నారెడ్డి సమీపారణ్యంలో ప్రవేశించాడు. మంత్రించినట్లు ఆ అడవులో, కొండలలో, లోయలో గన్నారెడ్డి యొక్కడ మాయమైపోయాడో తన సైన్యంతోనూ, వెండి కుమారునితోనూ.

సాయంకాలంవఱకూ సైన్య లా ప్రదేశాలను వెదకుతునే ఉన్నవి. కాని, ఒక్క అశ్వఖురం జాడైనా వారికి దొరకలేదు.

౨

తన వీరులతో బారులుతీర్చి వాయువేగంతో పోతూ గన్నారెడ్డి రాజకుమారుని వీపున తన బాకు అనిస్తూ “తమ్ముడా, తప్పుకుపోవడానికి ఏమాత్రం ప్రయత్నం చేసినా, ఈ బాకు నీ గుండెల్లో నిద్రపోతుంది” అని అన్నాడు. అతని మాటలోని వేగము రాజకుమారుడు కనిపెట్టి భయపడినాడు. “ఒకరోజు కొంచెం మోతో ఉండాలి. ఎంతగౌరవం జరగాలో అంతా రాజకుమారుడైన మా తమ్ములక జరుగగలదు” అని గోనవంశోదధిలో కాలకూటంలా జన్మించిన గన్నారెడ్డి మరల హెచ్చరించెను.

వెంటాడుతున్న సేనలో ఒక్క సైన్యాధికారి పర్వతశిఖరంవలె సమున్నతాంగుడైన రెడ్డివీరుడు మీసం తిప్పుకుంటూ “గన్నారెడ్డి గొప్ప వీరు డన్నారు. కత్తిపోరులోగాని, ముష్టి గదా ధనుర్మధ్యాలలోగాని అతనికి సాచే లేడన్నారు. అతని వీరులంతా అతనికి ఉద్ధి అన్నారు. మా ఏకళిలా నగరంలో గన్నారెడ్డిని గూర్చి ఆశ్చర్యంగా చెప్పుకుంటారుకదా, ఇదేమిటి? ఇలా దొంగ ఎత్తుగా పారి పోయినాడు” అని ఇంకో రెడ్డివీరునితో అంటున్నాడు.

“మీరు గన్నారెడ్డిని ఏమిన్నీ అనేందుకు వీలులేదు సుమండీ. అతడింత వరకు అధర్మంగా ఎవ్వరికీ ద్రోహం చెయ్యలేదు. ఎదురుగుండా వస్తాడు. తాను తలుచుకున్నపని చేస్తాడు. మాయమైపోతాడు. ఎదిరించిన వాడిని హతమారుస్తాడు. తన అనుచరులకూ హాని రానివ్వడు. అందుకోసమే తన్ను రూపుమాపే సైన్యం వస్తే, నేలపగిలి దారియిచ్చినట్లు, గాలికింద కరిగినట్లు మాయమౌతాడు” అన్నాడా రెండో రెడ్డివీరుడు.

“మామూలు బందిపోటులా ఊళ్ళు దోస్తాడంటూ, దార్లు కొద్దాడంటూ ప్రజల గోల ఏమి మరి?”

“అదే తప్పు. అతడు ఒక్క ఊరుదోచినట్లుకాని, దొంగలా దారి కాచినట్లుగాని ఒక్కళ్ళను చెప్ప సాహసించలేదు. గిట్టనివాళ్ళు చేప్పే విషయ మాట లివి.”

దక్షకృతావమానంచే విశ్వంయావతూ బూదిచెయ్యాలన్న రుద్రుని కోవంతో రాజశ్రేష్ఠుడు, వయోశృద్ధుడు శ్రీ శ్రీ మహారాజాధిరాజు శ్రీ గోన లకుమయారెడ్డి మండలేశ్వరులు మంత్రాలోచనసభ చేరినారు. వర్తమానపురంలో కోటలో రాజనగరిలో, అన్నిచోటులలోనూ వచ్చిన వార్తలవల్ల జనులు గణిబిణిపడిపోతూ ఉన్నారు.

అదవోనినుంచి మహారాజు రాజ్యసైన్యాలు, మంత్రీవర్గం, రాజబంధువులు, సామంతలు యావన్మంది వచ్చిచేరినారు. నేడు రాజ్యసభలో మంత్రాలోచనకై సభికులు ముందే వచ్చియున్నారు. మహారాజులు రావడంతోనే అందరూ లేచి జోహారులన్నారు. ఆయనకన్నుల్లో నిదాశుషేణావ్రచండ మార్తాండదుర్నిరీక్ష కిరణాలు వెలిగిపోతున్నవి. ఆయన వెలిగడ్డము నణకతూ ఉన్నది. దీర్ఘమైన బాహువులు పైకీ క్రిందికీ అడుతూ ఉన్నవి. కడిచేతో అయన కుటు అరణానెడు అటు అరణానెడు ఉన్న ధవళమైన మీసాల్ని సవరిస్తూనే ఉన్నారు.

సచివాగ్రణి లేచి మహారాజులంవారి దిక్కు మొగమౌతూ “ప్రభూ ! ఈ దొంగ, ఈ పాపి, మచ్చలేని దుర్జయవంశానికి అవకీరి తెస్తూఉన్నాడు. పాలసముద్రంవంటి గోనవంశాన హలాహలం పుట్టుకువచ్చి నీచాతినీడుడయ్యాడు. ఆతని జాడతీసి అనుచరులు యావన్మందితోనున్నూ హతమార్చమంటారో, జీవంతో పట్టుకువచ్చి నేలఖయిదులో పారవేయించమంటారో మహాప్రభువుల వారు నెలవియ్యాలి. సేనానాయకులవారు అరణ్యంచుట్టి, దొంగల్ని బంధించడానికై నాలుగు సైన్యదళాల్ని పంపించి ఉన్నారు. స్వయంగా రెండు అశ్వదళాలతో, ఒక గజసైన్యంతో ఈదినమే ప్రయాణం అవుతూ ఉన్నారు. దేవరవారి ఆజ్ఞ” అని విన్నవించాడు.

సభఅంతా నిశ్శబ్దం అయింది. ఇంతలో చటుక్కున హజారం ముంగల రణగుణధ్వని వినబడినది. ప్రతీహారివచ్చి “మహాప్రభూ, దేవరకు ఎల్లప్పుడూ అఖండజయం ! శ్రీ శ్రీ మహారాజకుమారులు అడవికిపోయి కొన్ని సైన్యాలతో విజయంచేస్తూ ఉన్నారు. అశ్వచారులు హుటాహుటివచ్చి వార్త అందించుకున్నారు” అని మనవిచేసెను.

మహారాజు చటుక్కున లేచినవా డాయెను. సభ అంతా లేచినది. మహారాజు త్వరితగమనంతో సభాప్రాంగణంవరకూ సభ వెనుక నడుస్తూ ఉండగా, వెళ్ళినారు. “జయ ! జయ ! దిగ్విజయీభవ ! శ్రీకుమారమహారాజులం వారికి జయ !” అనే జయజయధ్వనాలు మిన్నుముట్టుతూ ఉండగా, శ్రీ వరదారెడ్డి మహారాజకుమారులంవారు అశ్వసైన్యధ్యక్షుడు, దండనాయకుడు, తలవరి చమూపతులు కొలుస్తూఉండగా ఉత్తమమైన పంచకళ్యాణిగుట్టంపై అధివసించి వచ్చి, దిగి, తండ్రిగారికి పాదాభివందనం ఆచరించారు. మహారాజులంవారు ఎడమ

కన్నుకొలుకున చెమర్చుకుమారుని ఎత్తి కవుంగలించుకొన్నారు. జయజయ ద్యానాలు మిన్నుముట్టుతూ ఉన్నవి. ముత్తైపువులు, బ్రాహ్మణులు, హారతు లర్పించేవారు ఆశీర్వాదించేవారై ఎదురుగా వచ్చారు? శ్రీ సోమనాథదేవ దివ్య శ్రీపాదములకు నివేదనలు అర్పించవలసినదిగా మహాప్రభువులు ఆజ్ఞ ఇచ్చారు. ఇంతలో దొవారికుడువచ్చి ఒక కొమ్ములో ఉన్న రక్తం కుడిచేతిలోకి వంచుకొని మహారాజకుమారునిపై చల్లి నొసటను బొట్టు పెట్టెను. నగరంలోఉన్న దేవాలయాలన్నిట ఆనాడు అర్చనలు జరిగాయి.

కొన్నిచుటికలు గడిచినతర్వాత మహారాజు మహారాజకుమారుణ్ణి చూడ్డానికి వెళ్ళినవాడాయెను. “ఆ కొండల్లోకి వాళ్ళగుట్టలు లేళ్ళలా ఎక్కినాయి. ఇంతలో గన్నారెడ్డి నా కళ్ళకు గంతలు కట్టాలన్నాడు.”

“దొంగపోటు దుండగీడు. వాడితల్లి కోటగోపురం ఎదుట ప్రేలాడాలి గాక!” అని లకుమారెడ్డి పళ్ళు పటపట కొరికినాడు.

“నాకళ్ళకు గంతలతోనే గుట్టాలపై రాళ్ళెక్కాము, లోయలు దిగాము, కొండలు దాటాము. దండంతా ఆగింది. నాకళ్ళగంతలు విప్పారు. అమృతమైన తోటలు, మేడలు, ఒక చక్కని సెలయేను, చుట్టూ ఎత్తైనకొండలున్నాయి.”

౪

ఈ గడబిడఅంతా కాండపటాలమవ్య పల్లకీలోఉన్న పెళ్ళికుమార్తె విన్నది. కాండపటాలను వట్టుకున్న పరిచారికలు, పల్లకీమోసే పరిచారికలు ‘ఆగండి!’ అన్న గంభీరస్వరం విని ఆగిపోయారు. మండలేళ్ళరుల ఆజ్ఞ చొప్పున ఇరువురు కంచుకలు పరుగునవచ్చి “పెళ్ళికుమార్తెను లోనికి తీసుకొనిపోం” డని, అది మహారాజు ఆజ్ఞ అని, దాసదాసీజనముతోనూ, సఖులతోను రాకుమార్తెను లోనికి బంపించివేసిరి. ఇంతలో అంతఃపురాల్లోకి గజదొంగ గోన గన్నారెడ్డి వచ్చి, అందరివీరులమవ్య ఉన్న పెళ్ళికుమారుణ్ణి ఎత్తుకొనిపోయాడన్న వార్తః ట్టపిడుగులా మారుమ్రొగింది.

పెండ్లి కుమార్తెను మహారాణిగారి అభ్యంతరమందిరంలోకి తీసుకుపోయినారు. రాజమాతయున్నూ, మహారాణియున్నూ వదువుదగ్గరకు వచ్చి చేరినారు. పదునెనిమిదేండ్లు ఎలప్రాయముగల అన్నాంబికాదేవికి ఇదంతా ఒక హాస్య నాటకంలా తోచింది. మొదటనుండీ ఏకారణంచేతనోగాని, ఈ వివాహం అంటే ఆమెకు అంత ఉత్సాహం లేకపోయెను. చుట్టప్రక్కల చుట్టాలవారి స్త్రీజనం అంతాను, పరిచారికాజనమున్నూ ఉక్కిరిబిక్కిరిగా మాట్లాడుకొంటున్న మాటల్లో కొన్ని ఆమె చెవిని బిడుతున్నాయి.

“ఈ పాడురాక్షసుడు, పెండ్లి కుమారుడి పెత్తండ్రి చుట్టమేనటమ్మా!”

“ఈతని పేరుచెబితే ప్రజలు, గ్రామాలు, రాజ్యాలుకూడా గజగజ వణికిపోతాయట.”

“ఎంత భయంకరంగా ఉన్నాడనుకొన్నారు !”

“కాదండీ దొరసానిగారూ ! నేను తొంగిచూశానుగా, మంచి పొడుగుగా, అందంగా, బలంగా, బంగారుచాయతో వెలిగిపోతూఉన్నాడు. ఏమీ తీవండి ! కళ్ళు విశాలాలై వధ్యాహ్నుసూర్యుడిలా ఉన్నాయి.. అబ్బో !”

ఇంకా ఈలా, ఈలా మాటలు.

అన్నాంబికాదేవికి నవ్వువచ్చింది. ఆపుకొన్నది. సంస్కృతకావ్యాలు అన్నీ చదువుకొన్నది. ఇప్పుడు శాకుంతలం ప్రారంభించింది. భరతశాస్త్రము, జాయప సేనాని నృత్యరత్నాకరము, అలంకారశాస్త్రాలు చదువుకొన్నది. కౌముది అవుతున్నది. మనుధర్మశాస్త్రం, శుక్రనీతిసారము, చాణక్యనీతి, మానసోలాసము, భారత భాగవత రామాయణాదులు, ఆంధ్రమున అనుభవసారము, శివతత్వసారము, పండితారాధ్యక్షరిత్ర, పురుషార్థసారము, నన్నయ తిక్కనకవి విరచిత ఆంధ్ర మహాభారతము, మార్కండేయ పురాణము, మొదలైన వెన్నియో చదువుకొన్నది.

అన్నమదేవికి వరవడి రుద్రదేవి. ఆదవోని మహారాజుకు ఈమె ఒక్కతే సంతానము అవడంచేత ఆదవోని ప్రభువు తన చక్రవర్తి గణపతిరుద్రదేవ మహారాజురీతిగా తానున్నూ అన్నమాంబికాదేవికి పురుషవేషం వేయించి వీరవిద్యలన్నీ నేర్పించెను.

అన్నాంబిక పొడుగురి, కోలమోము; మరీ పెద్దకళ్ళు. నల్లపాపలలో ఏదో ఒక లోతు, ఏదో ఒక మహాప్రశ్న, ఏదో ఒక తీవ్రత, ఏదో ఒక గాఢమ దుఃఖ-నీలాకాశపథాల అప్పరసలలా సృత్యం చేస్తూఉంటవి.

తీర్చిదిద్దిన అవయవస్ఫుటత్వము, పసమిఎరుపుల వేణ్ణాతీరంలో దొరికే బంగారంవలె శరీరచ్ఛాయ. ఆ ఛాయకు పువ్వులోని పరిమళంలా యౌవనం ఒక అసన్యమోహనత్వం ఆమెకు ప్రసాదించినవి.

అశ్వం నడపడంలో అందెవేసినబంటు. ఎంతపొగుగుగల గుణ్ణాన్నయినా, విర్భయంగా స్వారిచేయగలదు. అన్నిగతులా నడిపించగలదు. ఆశ్వారూఢయై బద్ధ, పరిశు, ధనుర్ముద్దాలు చేయగలదు.

ఆమె కోలమోములో ఆ పెద్దకళ్ళుచూసి, ఈమె వట్టి పసిబిడ్డ అనుకుంటారు ! కాని ఏదీక్షయినా పూనినప్పు డాకళ్ళు వెడల్పుతగ్గి ఇంకిను పొడుగై చెవులవరకూ వ్యాపించినట్లయి, శాంతంగాఉన్న మానససరోవరం లోతులు ప్రళయఝంఝామారుతం వీచినప్పుడు పొందే భయంకరస్వరూపం పొందగలవు!

ఆదవోని ప్రభువు కోటారెడ్డిమహారాజు తన తదనంతరం తన కుమార్తెయే ఆదవోని సింహాసనం అధిష్టించాలని తన చక్రవర్తితోపాటు తానున్నూ ఆలోచించేవాడు.

ఆదినాల్లో ఆమె తాను బాలికన్నమాటే మరచి మగరాయుడిలా తోటి మంత్రికుమారులు, సేనానాయకులబాలురు మొదలైనవారితో సమంగా కత్తిసాము,

గుఱ్ఱస్వారి, ధనుర్విద్య నేర్చుకుంటూ వారందరినీ నిమిషంలో ఓడించేది. ఆ బాలిక బాలికయని రాజబంధువులకూ, ఉన్నత రాజోద్యోగులకూ తక్క మరి ఎవ్వరికీ తెలియదాయెను.

కాని అన్నమాబకు ఈడువచ్చింది. శైశవము క్రిందటివసంతంలో కలిసి పోయింది.

ప్రభువు అన్నమాబికను అంతఃపురవాసిని చేశాడు. "అమ్మాయి! నా చక్రవర్తి ఏలాచేసినా చక్రవర్తిగనుక చెల్లుతుంది. నేను స్త్రీలు స్త్రీలుగా, పురుషులు పురుషులుగా ఉండాలన్న ధర్మాన్ని దాటి కొడుకులు లేనంతమాత్రాన స్త్రీని పేషి వానిలా మగవాడె స చరించమనడం అపకీర్తి, అధర్మము రౌరవాసినరకహేతు వున్నా అవుతుందని నిశ్చయానికి వచ్చాను" అని ఒకనాడు అన్నాంబికాంతః పురంలో కుమార్తెతో అన్నాడు.

అన్నాంబిక తండ్రిభావాలు విని అత్యంతాశ్చర్యం పొందింది. ఎందుకు ఇంత విచిత్రంగా తండ్రి తన భావాలన్నీ మార్చుకొన్నాడు? లోకానికి అనేక విషయాలలో గురుపీఠము వహించిన శ్రీ శ్రీ గణపతి రుద్రదేవ మహారాజు మరణించగానే ఇంక భయములేదని, తన హృదయంలో ఉన్న ఉద్దేశాన్ని ఇప్పుడు బైటపెట్టి నారుకాబోలు అని ఆమె కించపడింది.

ఆవెంటనే తన పురుషవస్త్రాన్ని యీడ్చినదాయెను. నిశుదయె జానువులవరకూ వేళ్ళాడే కేశభారాన్ని మూడుపాయల జడగావేసి, రత్నాలుపొదిగిన బంగారు కుప్పెలుగల నల్లటి పట్టుకుచ్చులు ధరించింది. తలపై మాణిక్యనాగాభరణము, వజ్ర నక్షత్రాభరణము, ముత్యాలపాపటబొట్టు, గోమేధిక చేమంతిపూవు ధరించింది. ఉత్తమ రాజకన్యోచితమైన కంకణ, కేయూర, హార, మేఖలు, నూరూచి ఆభరణాలు తాల్చింది. బంగారు సరిగంచుల పూల నీలపుం బట్టుచీర, ఎఱ్ఱపట్టు కంచు కము మధ్యాహ్నావేశ; ఉదయం కాశ్మీరకుసుమపుచీర, గరుడపచ్చ కంచుకము; సాయంకాలము అరుణకాంతిచీర, బంగారుపచ్చకంచుకము ఆ యా వర్ణాలు శ్రుతిని పొందే ఎల్లెలున్ను ధరించుట ప్రారంభించినది.

చెంపలకు పుప్పొడి అద్ది చెలులు రచించిన కస్తూరి కుంకుమ మకరికా పత్రాదులు రత్నకర్ణికలతో వియ్యంపొందుతూఉండగా, ఆ బాల అరమూతల రెప్పలవెనుక తన అసంతృప్తి దాచుకొన్నదాయెను.

మొదటినుండీ ఆ బాలకు వివాహం ఇష్టంలేదు. బాలునివలె పెరిగిన ఆ బాల పురుషులు స్త్రీలకు పతులు అని ఆలోచించుకొనలేకపోయింది. తనతల్లి మొదలగు స్త్రీలు, తల్లులగుటకే ఉద్భవించారని ఆమె నమ్మకం.

కోటారెడ్డిమహారాజు తనకుమార్తె అన్నమాంబిక పితృభక్తి కలదని నమ్మకంకలనాడుకాబట్టే శ్రీ గోన లకుమూరెడ్డి మహారాజుకుమారులైన వర్తమాన రాజ్య యువరాజులను వివాహం చేసుకోవలసిందని ఒప్పించారు. హృదయంలో

వివాహానికే ఇష్టంలేని అన్నమాంబిక ఈవిధంగా తనకన్న రెండేళ్ళు మాత్రమే పెద్దవాడై, ఏక్రమంలో తనతోకూడా సాటిగా ఏమాత్రమూ విలువలేని వరదారెడ్డిని వివాహం చేసుకొనడానికి ఏమాత్రమూ ఇష్టపడకున్నను తండ్రి బ్రతిమాలుటతో సరేనని ఒప్పుకొన్నది.

౧౧

పెళ్ళిప్రయత్నాలన్నీ ఎందుకో తొందరగా జరిగాయి. అశ్వచారులు అతి త్వరితంగా కుభశేఖలు చుట్టాలకు అందిచ్చినారు. ఆదవోనినగరం అంతా సైన్యాలతో నిండింది. వీరనాయకులతో, దుష్టతురగరేఖారేవంతులతో నిండిపోయింది.

రేచర్ల వారు, విప్పర్ల వారు, మల్యాలవారు, కోటవారు, వెలనాటివారు, సాగి వారు, చాళుక్యులవారు మొదలగు ఆంధ్రక్షత్రియవంశాలవారు వివాహానికి వచ్చి యుండిరి.

ఈ విషయాలన్నీ ఏప్పటికప్పుడే అన్నాంబికాదేవికి తెలుస్తూనే ఉండినవి. ఆమె తన వివాహాన్ని గురించి ఆలోచించడం మానివేసింది. తమ కులదేవత విశాలాక్షిదేవి కృప ఎల్లాఉంటే అల్లాగే జరుగుతుంది అని నిస్సృహ చేసుకొని ఊరుకుంది.

ఆమెచేత ఏమేమీ తంతు చేయించాలో, ఆమె కేమీ గుర్తులేదు. తన్ను బంగారుస్యందనంలో ఎక్కించి కాండపటాలు చుట్టూపూన్చి చెలికత్తెలు రా, వివాహవేదికలోనికి తీసుకొనివచ్చారు దాసీజనులు అన్నదిమాత్ర మామె ఎరుగును.

ఇ తలో గన్నారెడ్డి గజవొంగ వచ్చాడు. అందరు గొల్లుమన్నారు. ఆ సమయంలో ఒక గంభీరస్వరం "ఆగండి" అని వినిపించింది. ఆ కేకలో ఎనిమిది బారుల నిశితత్వంఉంది. అ కేకలో పదహారు ఉరుముల మహానాదముంది. ఆ కేకలో సప్తసముద్రాల లోతులున్నాయి.

చెలికత్తెలు గజగజ వణుకుతూ ఆగిపోయినారు. స్యందనంలోనుండి అప్పు డన్నమాంబిక ఒక కాండపటము ప్రక్కకు ఒత్తిగించి ఆ కేకవేసిన మహాపురుషుని చూచినదాయెను. ఆ సమయములోనే ఆ పురుషుడును తన్ను చూచు మంచుశిఖరాల మధ్య నిలిచిఉన్న అపరాజితాదేవి మోమువలె తెరల మధ్య కాన్పించిన పఠా వదనము వీక్షించెను.

వారిరువురి చూపులు ఏడుక్షణములకాలం ఒకదాని నొకటి ఎదుర్కొని, సందించి, కలిసిపోయినాయి. ఎవరుముందు కంటిరెప్పలు వాల్చినారో వారిరు వులకూ తెలియదు. ఇంతలో తండ్రిగారి ఆజవల చెలులు రాజకుమార్తె స్యందనం, మహారాణి అంతఃపురంలోనికి తీసుకొనిపోయినారు.

అతడు గజదొంగ? అతడేనా గోన గన్నారెడ్డి? ఆనాటి పెళ్ళికొడుకున కాతడు పెదతండ్రి కుమారుడా? ఆమె చిరునవ్వు నవ్వుకొన్నది.

మహారాణి అంతఃపురంలో రత్నకంబళ్ళపై నున్నదంతపీఠికలపై అధివసించి ఉన్న రాజప్రీతి పెళ్ళికుమార్తె పలకి మహారాణి సింహపీఠిదగ్గర దింపగానే ఒక్కసారిగా లేచినిలిచిరి. ఆ తెరలోంచి అన్నాంబికాదేవి ఈవలకురాగానే, మహారాణి కూతురుకడకు రెండంగలువేసి, కుమార్తెను గట్టిగా కౌగిలించుకొన్నదాయెను.

“నా తల్లి! ఆ రాక్షసుని కంటపడలేదుకదా! దిష్టితీయించవలె” అని ఆ తల్లి కన్నుల నీరు వింపుకొన్నది.

అవరోధజనం వివాహం చూడటానికి నిర్మింపబడిన ప్రతిసీరల మరుగున నున్న మేడవసారాలలోనున్న ప్రీజనమెల్ల ఆ గజదొంగ వచ్చిన గడబిడలో అడలిపోయి, మహారాణి మందిరంలోకి పరుగునవచ్చి వ్రాలెను. వాళ్ళందరూ మువ్వన్నె మెకము అడవి సొచ్చినప్పుడు, కురంగీలోకం వణికిపోయినట్లు వణికి పోయారు. ఏట్రీంత చెట్టుమీద వాలినప్పుడా చెట్టున నివసిస్తూన్న పులుగు పడ తులు భయచకిత కలకలరావాలు సలిపినట్లు ఆ రావనెలతుక లందరూ గోలు గోలుమనిపోయిరి.

ఆ అదటు ఇంకనూ తీరనేలేదు. రాకొమరితను అచ్చటికి దాసీలు తీసుకు రాగానే ఆ అంగనలందరూ కళ్ళ తడిఫెట్టుతూ అన్నాంబికాదేవిమట్టూ చేరారు.

అన్నాంబిక వారందరూ ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయేటట్లుగా చిరునవ్వు నవ్వుతూ ప్రక్కనున్న ఒక చెలితో “అందరినీ కూర్చోపెట్టవే” అన్నది.

ఇంకొక చెలిచెవిలో మరియేమో ఊదినది. అప్పుడు పదిమంది దాసీలు పరుగిడి రాజకుమారి వీణవాయింతుకొంటూ అధివసించేపీఠము, దిండ్లు, వీణయ తెచ్చిరి. అన్నాంబిక ఆ పీఠముపై అధివసించి, వీణ ధరించి, మండలేశ్వరుల భార్యలు, సేనాపతుల భార్యలు, మాత్రీ సామంతుల భార్యలు, వారి వారి బాలులు, ఆశ్చర్యంతో చూస్తుండగా, తీగలుసవరించి సారెలుబిగించి, పేరంటము సమయములో ముత్తైమవరాండ్ర నలరించుటకువలె నిట్లు పాడెను.

“విరిసినవి కుసుమాలు దరిసినవి వర్ణాలు
కురిసినటీ దివ్యపరిమళము జాడలో!
తోట వెలుపల అడవి తోటలోపల మడవ
తోటలో విహరించు తొలిగాలి కే దారి?”

ఆ పాటలోని భావము ఎవ్వరికీ అర్థంకాలేదు. వారందరూ ఒకరి మొగ మొకరు చూచుకొనిరి.

ఆంధ్రప్రీతి సుందరులు. వారు సన్నవికొనుగలవారు, దీర్ఘనీలకుంతలు, పుష్పాలంకారప్రియులు, సరిగలతలు కుట్టిన చీరలు నానావర్ణావి ధరింతురు.

కస్తూరితో, చందనంతో, పునుగు జవ్వాజులతో, కుంకుమపూవుతో పాటలవర్ణ విరాజిత పీనవక్షోజములపై మకరికాదిపత్రాల రచియింతురు. పద్మాలవలె ఎఱ్ఱ నైన తమ పాదాలకు లత్తుకరంగుతో లతలు రచింతురు. మనోహరంగా విన్యసింప బడిన వివిధభూషణాలను ధరింతురు. యవ్వనవతులగు బాలికలు తమ వక్షోజాలను మరుగుపరచరు. వివాహంకాగానే పట్టుకంచుకాలు ధరిస్తారు.

ఉదయారుణకాంతిలా కోలమోములవారు, చంద్రబింబాలులా గుండ్రని మోములవారు, నల్ల కలువపత్రాలులా కాటుకకన్నులవారు, చకోరాలులా వాలు గన్నులవారు, పద్మములులా విశాలాక్షులు, ఆరమూతల మదిరాక్షులు, చూపులలో ఆర్ద్రత ఒలికించే కామాక్షులు, గన్నేరు మొగ్గలవంటి సమనాసికలవారు, నువ్వు పువ్వులవంటి ముక్కుపుటాలవారు, చిరువంపునాసాగ్రంకల చిలుకలకొలుకులు, ఇరికపళ్ళవంటి ఎఱ్ఱటిపెదవుల చిన్ననోరులవారు, విలువంపుతిరిగిన తేనెపెరవంటి అధరోష్ఠాలవారు, సముద్రతీరాలవంటి సెలయేటినడకలవంటి కనుబొమలవారు, తామరపూరేకులవంటి చెంపలుకలవారు, మామిడిపళ్ళవంటి చిబుకములవారు, లతల వంటి చంద్రకిరణాలవంటి చేతులుకలవారు, మందారమొగ్గలవంటి పడుచువారల కోర్కెలవంటి అంగుళులుకలవారు, లేతపొన్నమొక్కలలా ఊగే సన్ననికొనుల వారు, తీవికలవారు, ప్రేమకలవారు, చదువుకొన్నవారు, ఆకాశమునుంచి ఒలికే ఒడగండవంటి స్వచ్ఛశీలంకలవారు, ఉషస్సువంటి, రాకాపూరిమవంటి, లోతైన మంచి నీళ్ళ చెరువువంటి, కమలములతో నిండిన చెరువునుండి వుదయంలో వచ్చే పరిమళంవంటి సౌందర్యంకలవారు ఆంధ్రసుందరాంగు లా మందిరములో వారికి తలమానికమైన అన్నాంబిక ఆ వల్లకిపై పలికించే మనోహర గాంధర్వము వింటూ, గణపతి రుద్రదేవమహారాజు నిర్మించిన గుడిలోని ఉత్తమ శిల్పసుంద రులులా సుందరభంగిమలు తాల్చినవారయిరి.

“మరలినవి చీకట్లు వరలె పులుగులపాట
సురలతాంగి ఉషస్సు అరుదెంచె తూర్పులో
మావిలో పికియోర్తు ఏవియో స్వప్నాల
కావిరంగుల చిగురు తావులను మూర్కొనదు”

ఈ చరణాలూ ఆ వనితాలోకానికి అగమ్యగోచరాలే అయినవి. ఏదియో మధురప్రపంచమాత్రం వారికి దృశ్యాదృశ్యంగా గోచరించింది.

అన్నాంబిక నిట్టూర్పువదలి తన పీఠంమీదనుండి లేచింది. చెలికత్తెలు దారిచూప మహారాణియు, వధువును అభ్యంతరగృహాల కేగిరి. బంధుకాంతలందరు వారి వారి విడుదులకు వెళ్ళిపోయిరి.

తల్లి కూతుళ్ళిద్దరూ అలంకారమందిరంలో ఆసనాలపై అధివసించగానే అన్నాంబిక సవిచారంగా తల్లినిచూచి “అమ్మగారూ! విడిపోయిన పూలరేకులు

అతికించలేము. విటిగిపోయినపాలు మరి తోడుకొనవు. ఈ వెండ్లి దెవవశాన చెడటం మేలే అయింది. ఎత్తుకుపోబడిన మనుష్యులు మరల దొరికినా, మళ్ళీ కుభముహూర్తం పెట్టవలసినపనిలేదు" అన్నది.

మహారాణి కుమార్తెను చూచి "అవునుతల్లీ! నాకూ మొదటనుండి ఈ సంబంధం ఇష్టములేనిదే! పురుషుల రాజకీయాలలో మనజోక్యం ఎందుకు అని ఊరుకున్నాను!" అని నెమ్మదిగా పలికింది.

"అమ్మా! ఈ కర్కశ యుద్ధరాజకీయాలకోసం ప్రీలను పణముపెట్టి జూద మాడటం ధర్మమా చెప్పండి?" అన్నది.

మహారాణి లేచివచ్చి ఆ బాలికను తన హృదయాని కద్దుకొన్నది. ఆమె కన్నుల్లో సుడిగుండాలలా నీరు తిరుగుతున్నది.

ఇంతలో దాసి ఒక్కరిత పరుగునవచ్చి, మహారాజుగారు వస్తున్నారని చెప్పింది. మహారాణియు, అన్నామాంబికయు లేచి నిలిచిరి. మహారాజు లోనికి వచ్చినాడు. తల్లి కూతుం డ్రిద్దరూ ఆయనకు నమస్కారం చేశారు.

మహారాజు తానొక పీఠం అధివసించి, కుమార్తెను దగ్గరకు చేరదీసుకొని, "తల్లీ, గన్నారెడ్డి రాక్షసుడు!" అన్నాడు.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

మహారాజు : మన సైన్యాలుకూడా ఆ దొంగలదండుకోసం వెండ్లి కుమారునికోసం వెతుకుతున్నారు. దొంగలను ఓడించి వరదారెడ్డి మహారాజును త్వరలో తీసుకువస్తాము. ఈలోగా జ్యోతిష్కులు, పండితులు, కులగురువులు, పెద్దలు త్వరలో ఇంకొక ముహూర్తము ఉందేమో చూస్తున్నారు.

అన్నాంబిక : నాయనగారూ! ఒకసారి చెటునుంచి రాలినపండు మళ్ళీ చెట్టుమీదికిపోదు. గాలివానకు విరిగినచెట్టు మళ్ళీ బ్రతుకలేదు!

మహారాజు : అంటే నా తల్లి ఉద్దేశం?

మహారాణి : పోయిన ముహూర్తం పోనేపోయింది. తప్పిపోయిన సంబంధం భగవంతుని దివ్యేచ్ఛవల్లనే అలా జరిగింది. మళ్ళీ రాయబారాలూ వద్దు, ముహూర్తాలూ వద్దు.

మహారాజు : అమ్మాయి?

మహారాణి : అమ్మాయి ఇష్టమే తమకు తెలియజేస్తున్నా.

ద్వితీయ గాథ కుట్ర

౧

త్రైలింగ మహాసామ్రాజ్యానికి చక్రవర్తియై, మహాజగనాథక్షేత్రం నుండి చిదంబరక్షేత్రం వరకున్నా శివకేశవులకు అభేదం కల్పించి, తూర్పు సముద్రం కెరటాలు పశ్చిమఃముద్రం తరంగాలతో సంగమంచేయించి, సమధిగత పంచమహాశబ్ద, మహామండలేశ్వర, పరమమాహేశ్వర, అనుముకొండపురివరాధీశ, వరనారీసహోదర, ఆదిచోడకటకచూరకార, మన్నియబెండకార, విభవదేవేంద్ర, మూరురాయ జగదాళ, విదితవిక్రమశీల, సత్యహరిశ్చంద్ర, శ్రీ స్వయంభూ దేవర దివ్యశ్రీ పాదపద్మారాధక, వితరణకర్త, ఆశ్రితపోషక, శరధిశశైర్యమందర, పరబలసాధక, ప్రత్యక్షప్రమథగణావతార, లాటకటకచూరకార, కదనప్రచండ, చలమర్తిగండ, చతుస్సముద్రముద్రాదికార్జితకీర్తి, సప్తమచక్రవర్తి, ఆదిరాజ చారుచరిత్ర, సుజనై కమిత్ర, సుసిరనిజరాజాన్వయనామాది సమస్తప్రళ సినహితులై మహావైభవంగా రాజ్యం ఏలుతున్న శ్రీశ్రీ కాకతీయ గణపతిరుద్రదేవ చక్రవర్తికి వృద్ధాప్యం వచ్చింది.

శ్రీ శ్రీ చక్రవర్తి ఆజ్ఞప్రకారం ఆయన పెద్దకుమార్తెను పురుషవేషంతో మహాసామ్రాజ్యానికి యువరాజుగా అభిషేకంచేసి స్వామికార్యదురంధరులై శ్రీ ప్రతాపనాయనింవారున్నా, శ్రీ మండలేశ్వర మాణిక్యం, సర్వసేనాధ్యక్షులు మురారినారాయణ. చలమర్తిగండ, గండపెండేర, రక్కెసగంగ, సిద్ధయదేవ, తలగొట్టగండ, గణపతిరుద్రదేవచరణనశినయుగళ సమారాధన, మాండలిక బ్రహ్మరాక్షస ఇత్యాదిమహాబిరుదాలతో బాహు తరనియోగి, మహావీరుడు వృద్ధుడు శ్రీ జన్నిగదేవసాహిణి మహారాజులుంగారున్ను, మహామంత్రి అఖండరాజ్య తంత్రజ్ఞుడు, ఉభయభాషల్లో పండితుడు, పురుషార్థసార మహానీతిగ్రంథ నిర్మాత అయిన శివదేవయ్య మహాసచివులవారున్నా, రాజభక్తిపూరితులైన మండలేశ్వరు లనేకుల సహాయంతో రాజ్యంలో రాజద్రోహంలేకుండా కాపాడుతున్నారు.

శ్రీ గణపతిదేవచక్రవర్తికి పశ్చిమాంధ్ర ప్రతినిధిగా వర్తమానపురం రాజధానిగాచేసికొని, మానువనాటి విషయానికి గోన లకుమయారెడ్డిసాహిణి మహారాజులంవారు అన్నగారివెనుక ఆయనకుమారునిపరంగా రాజ్యంచేస్తూ చక్రవర్తికి నమ్మకమైనబింబై, చక్రవర్తి పేనలో సేనాపతియై, అశ్వసాహిణియై, సప్రమాట్లు ఆజ్ఞాప్రకారం కుంతలదేశంలోనికి పేనల్ని చొప్పించుకొనిపోయి కల్యాణపుర యాదవరాజ్యప్రతినిధుల్ని ఓడించి, వాతాపినగరం వట్టుకొని ఆంధ్రసామ్రాజ్యము

వశ్యమానికి చాలా విస్తరింపజేసెను. ఆదవోని మండలేశ్వరుడైన శ్రీ కోటారెడ్డి దేవర మహారాజులుంగరున్నూ చాలా సహాయంచేసిరి.

శ్రీ శ్రీ గణపతిదేవమహాచక్రవర్తి యువతి అయిన తన పెదకుమార్తెను పురుషవేషంతో శిఖండిలా మహారాజుగా యువరాజ్యభారం వహింప చేసేటప్పటికి లకుమయారెడ్డికి కోపం మిన్నుముట్టింది. దెబ్బదియేండ్ల వృద్ధుడైన ఆ మహాభిమానికి ఆదాని చేతి కూడు తినడం వీరపురుషులకు తలకొటిసే అనిపించింది. తలుచుకొన్నకొద్దీ కోపం గలివాననాటి షేషుంలా పెరిగిపోతోంది. చేవతప్పని ఆతని వీరరూపం వణికిపోయింది. రుద్రమదేవిని సింహాసనంమీదినుంచి లాగివేసి వంటయింటిలోనికి పొమ్మందామని అనుకున్నాడు.

అయితే శ్రీ శ్రీ గణపతిరుద్రదేవ చక్రవర్తులవెనక సామ్రాజ్యానికి సింహాసనం ఎక్కించడం ఎవరిని? హిమాలయశిఖరంనుంచి గంగాదేవివలె వీపున ప్రవహిస్తూఉన్న ఆతని తెల్ల నిజుట్టున్ను, బిరిగిగడ్డమూ ఊగిపోయాయి. ఆ మహా సమ్రాట్టుకు కొడుకులేడు. చివరకు దౌహిత్రుడన్నారేడు. ఆడుది రాజ్యం చేయుటా? అరుసుణ్ణి జోహారనిపించే ఈ వీరపురుషులూ, మహారాజులూ ఆడుదానికి జోహారు చేయుటా? తమ తమభావాలు తెలుపవలసినదిగా మండలేశ్వరులకడకు తాను పంపిన తన ద్వితీయసచివుడు చిన్నయామాత్యుడు పొత్తపినాండు విషయ మహా మండలేశ్వరుడు, బేడచెలుకిరాయడు, ఆదవోని మహామండలాధిపుడు కోటారెడ్డి పూగినాటి విషయాధిపతి కోట పేర్మాడిరాయుడు, కందవోలు రాజ్యాధిపతి పంది భూపాలుడు యావన్నందిన్నీ ఈ ఆడది రాజ్యం చేయడం ఇష్టంలేదన్నారని వేగు తెచ్చాడు.

“ఇక ఆవల వీరావతారుడైన జన్నిగదేవుడు, ప్రతాపనాయుడు, అసాధ్యుడు చాణక్యుడులాంటి శివదేవయ్యమంత్రి ఉన్నాడు. వాండ్లకు మడపల్లె దుర్గాధిపతి, పల్లవనాటిరాజు, వెలనాటిప్రభువు, వేంగీరాజ్యాధిపతి బాసటగా ఉన్నారు. చక్రకోట్యమండలం, కమ్మనాడు, మేడిపలి కాచయనాయుడు—ఆ ప్రభువులంతా బెల్లంకొట్టినరాళ్ళులా ఊరకొన్నారు. వీలయితే తిరగబడి తమ రాజ్యాల్ని స్వతంత్రం చేసుకోవాలనీ, లేకపోతే మేము రాజభక్తిపూరితులము అని చెప్పాలనీ, ఎవరిమట్టుకు వారికి సమ్రాట్టు అవుదామనీ ఉందనుకుంటాను” అని చిన్నయామాత్యుడు మహారాజుతో చెప్పినాడు.

“ఆదవోని మహారాజు మహాబలవంతుడు. కర్ణాటరాజు భల్లాణ భూపతిని నాలుగుసారులు ఒక్కడే ఓడించా డా ప్రభువు. ఆ మహారాజుకుమార్తె అన్నమాండాదేవి చాలా అందమయినది. యువరాజులవారికి ఈడు. ఈ రెండు రాజ్యాలు ఏకమైతే రుద్రమదేవికి బలం ఎక్కడ? ఆదవోనివారికి దగ్గరచుట్టారే కందవోలు రాజ్యాధిపతులు” అని ముఖ్యమంత్రి రుద్రయామాత్యులవారు సెలవిచ్చారు.

“యాదవమహారాజు దేవగిరి కృష్ణభూపతి వృద్ధుడైనాడు. ఆయన కుమారుడు యువరాజు ఆంధ్రదేశముపై కన్నువేసి ఉంచారు. బద్ధశత్రువులైన ఆంధ్రుల రాజ్యము యావత్తు కబళించి తానే సమాఖ్య అయ్యే ప్రయత్నాలు చేస్తూవున్నాడని వేగు” అని పేనాదిపతి కామయరెడ్డిసాహిణి వాక్రచ్చాడు.

ఆదవోని వర్తమాన మండలేశ్వరులకు రాయబారాలు జరిగినవి. సంబంధము నిశ్చయమయింది. ఇద్దరు ప్రభువులు కందవోలు ప్రభువును, ఇందునగర మహా మండలాధిపతియున్నా చేరి యాదవయువరాజు మహాదేవరాజుకు శ్రీ గణపతి రుద్రచక్రవర్తి లింగై క్యంకాగానే వేగుపంపించి రప్పించుటకున్ను, రుద్రాంబను తక్కుమీదనుండి లాగివేయుటకున్ను, యాదవుడు తన రాజ్యం చేరగానే వీరంద రున్నా తిరుగబడి స్వతంత్రం అనుభవించుటకున్ను ఏర్పాటు చేసికొన్నారు.

వృద్ధుడైన లకుమయారెడ్డిప్రభువు పూనిన పనిని అతి పట్టుదలతో నిర్వహింపగలిగే సాహసి. రహస్యంగా చారులను పంపి, ఓరుగల్లులో నైన్యాల విషయము వేగు తెప్పించుకున్నాడు. ఓరుగల్లును దేవగిరి యాదవదేశ మహారాజు ముట్టడిస్తే కోట ఏదెస నీరసంగా ఉండును, ఎక్కడనుంచి ముట్టడి సాగింపవచ్చును అనే విషయాలు పూర్తిగా తెలుసుకున్నాడు.

రహస్యాలోచనమందిరంలో అతడు ముఖ్యసచివునితో, పేనానితో మంతనం జరిపే సమయంలో లకుమయాధీశుని ముఖ్యచారులలో ఒకడు ప్రభువు అనుమతితో లోన ప్రవేశించి మహారాజుకు సాష్టాంగ నమస్కారములు చేసినవా డాయెను. ఆ తరువాత మహారాజుం గనుగొని “మహాప్రభూ ! హరిహరదేవ, మురారిదేవుల ఆప్తసచివులు మారయమంత్రులు వచ్చి మహారాజు ఆజ్ఞకోసం నిరీక్షిస్తున్నారు” అని విన్నవించాడు.

౨

మారయమంత్రి రహస్యాలోచన మందిరంలోకివచ్చి, ప్రభువు లకుమయారెడ్డికి, మంత్రులకూ నమస్కారంచేసి ఆసనమం దధివసించెను.

“మహారాజా ! మా ప్రభువులు హరిహరదేవుడు, చిన్నప్రభువులు మురారిదేవులు, పరు లెరుగకుండానున్ను, అసాధ్యులైన ప్రసాదాదిత్యనాయకులు ఏమాత్రమూ గ్రహింపలేకుండా ఉండేట్లుగానూ, శివదేవయ్యమంత్రిగారి దూర శ్రవణాది మాయోపాయాలకు చిక్కకుండా ఉండేట్లుగానూ సర్వ సన్నాహాలు చేస్తూఉన్నారు” అని మారయమంత్రి మనవిచేశాడు.

అకుమయ : హరిహరదేవులే కాకతీయమహారాజ్యానికి నిజమైనవారనులు. కాకతీయ మహారాజాధిరాజులైన రుద్రదేవచక్రవర్తి యాదవరాజుతో యుద్ధముచేసి దేవగిరిపై దండెత్తి వెళ్ళినప్పుడు, ఒక మహారాష్ట్రకన్యను వలచి, గాంధర్వ వివాహమే అనుమతం తీసుకువచ్చారు. ఆ దేవికి హరిహర మురారిదేవుల తండ్రి సారంగధరదేవుడు ఉద్భవించాడు. రుద్రదేవమహారాజు దేవేరికి పుత్రులు లేనందున కాకతీయ సామంత మండలేశ్వర మహాసేనాపతులు, మహామండలేశ్వరులు గాంధర్వవివాహజనితులైన సారంగదేవులను కాకతి సింహాసనం ఎక్కించక, మహాదేవరాజునే ఎక్కించారు. మహాదేవరాజుప్రభువు కాలధర్మం పొందగానే రేచెర్ల రుద్రసేనాని గణపతి రుద్రదేవమహారాజును సింహాసనం ఎక్కించెను. సారంగదేవప్రభువు అన్నగారగు గణపతిదేవ మహాచక్రవర్తిని, భక్తితో ప్రేమతో కొలిచి, ఇప్పటికి మూడేళ్ళక్రితం లింగైక్య మందినారు. గణపతి రుద్రదేవులు ప్రేమతో కొలనుపాక విషయం పాలనకు ఇచ్చి అచ్చటినుండి, ఉత్తర రాజ్యం గోదావరీతీరం వరకూ పాలిస్తూ ఉండడానికి తమ్మునికి అనుమతి ఇచ్చినవారు. ఇప్పుడు శ్రీ గణపతి రుద్రదేవచక్రవర్తికి స్వస్థత లేకున్నదాయెను. ఆయన రుద్రదేవచక్రవర్తి అన్న నామంతో నిరుడు శాలివాహనశకం 1182 రాద్రీ సంవత్సర మాఘమాసంలో తన కుమార్తెను చక్రవర్తి సింహాసనం ఎక్కించాడు. అప్పటినుండి హరిహరదేవ మురారిదేవులకు చాలా కష్టంగా ఉన్నదని వింటున్నాము.

మారయమంత్రి : ప్రభూ ! తాము నిజం తూ. చ. తప్పక, సర్వం గ్రహించారు. పురుషునకే రాజ్యార్హత ఉంది. ఏధర్మశాస్త్రంలోనూ శ్రీ పైతృకమైన రాజ్యానికి అర్హురాలు కాదు. హరిహర మురారిదేవుల తండ్రి తన అన్నగారికి తన కొడుకులలో ఒకరిని పెంచుకోమని మనవిచేసి ఉన్నా, చక్రవర్తి వినడాయెను.

రుద్రమమంత్రి : అదంతా బలగర్వం మారయమంత్రిగారూ ! నిజంగా ఆలోచిస్తే కాకతీయ మహారాజ్యం నిలిపింది రేచెర్లవారూ, మల్యాలవారూ, గోసవారూకదా ! తూర్పున నతనాటిసీమలో, కొండతూరుపు, కొండపడమటిసీమలలో పలనాడు విషయంలో, పాకనాడు, వెలనాడు, వేంగీవిషయాలలో కాకతీయులను కాపాడుతున్నది చాళుక్యులు, వెలనాటి చోడులు, కోటవారు, సాగివారు, కాయస్థులూకదా ! అయినా, పెద్దలను రప్పించి కుమార్తె విషయమై ఆలోచించినవాడు కాడాయెను. అది చక్రవర్తి చేసిన మహాదోషము. శ్రీ పరిపాలన చేయదలచుకొంటే చిన్నబిడ్డలకు సంరక్షకురాలుగా చేయాలి. అంతేగాని ధర్మం అడుగంటచేస్తే ధర్మాభిరతులైన సామంతులు ఊరుకోవలసిందేనా ? అని మహారాజులవారు ఆలోచిస్తున్నారు.

మారయ : చిత్తం : వేనుని చరిత్ర మనం ఎల్లా మరచిపోగలం ? కాబట్టి మా ప్రభువు హరిహరదేవులు న్యాయంగా రావలసిన తమరాజ్యం తమ కిప్పించ వలసిందని తోటి మండలేశ్వరుల నందరినీ హెచ్చరిస్తున్నారు.

లకుమయారెడ్డి : మారయప్రెగ్గడవారూ, తాము చెప్పినది మాకు నచ్చినది. తమ ప్రభువులకు బాసటగా విలిచే ఇతర సామంతు లెవరు ? ఎంతమంది ?

మారయ : ప్రభూ ! రేనాటిలో శ్రీపతిప్రభువు, సకిలి ఎరువలో గణపతి సాహిణి మనకు మాట ఇచ్చారు. వారు అంబయదేవుని తుదముట్టిస్తారు. విజయగండ గోపాలుడు కమ్మనాటిలో, ఎరువమాను మిలిదేవరాజు పాకనాటిలో, పొత్తపినాటిలో సిద్దయ చోడరాజు హరిహరదేవ మహాచక్రవర్తికి సహాయం చేసితీరుతామనీ, త్రిపురాంతక, జన్నిగదేవులను నాశనం చేస్తామనీ మాటయిచ్చారు. గుంటూరులో నాగదేవరాజు మా ప్రభువుకు సర్వసహాయం చేయడానికి మాట పంపించారు.

లకుమయారెడ్డి లేచి మారయమంత్రివరునకు రుద్రయామాత్యులవారు ఆతిథ్యం నెరవేర్చవలసిందనియు, శ్రీ హరిహరదేవ ప్రభువుల పక్షాన మారయా మాత్యులు, తమ పక్షాన రుద్రయామాత్యులు అగ్నిప్రమాణ మైత్రి నెరవేరవలసిందనిన్నీ చెప్పి తమ అభ్యంతరమందిరంలోకి వెళ్ళిపోయినారు.

లకుమయారెడ్డి లోనికిబోయి దాసీజనసహాయంతో మళ్ళీ స్నానం చేసిన వారై, శుభ్రవస్త్రాలు ధరించినవారై, పూజాపీఠంముందు కూర్చుండి విష్ణుపూజ నెరవేరుస్తుండిరి. గోనవాకు అద్వైతులు, విష్ణుపూజాపరులు, గోనలకుమయారెడ్డి తాతగారు బుద్ధమహారాజు పశ్చిమచాళుక్యులకు సామంతుడుగా భువనగిరిదుర్గంలో ఉండి పరిపాలనం చేసే రోజుల్లో బౌద్ధమతము స్వీకరించినాడు. ఆయన కుమారుడు గోన క్షేమరాజు వైష్ణవం స్వీకరించి రంగనాథ నామం స్వీకరించి, బుద్ధదేవుడు విష్ణువునకు తొమ్మిదవ అవతారమని నమ్మి తన పెద్దకుమారునకు బుద్ధారెడ్డి అనిన్నీ, చిన్న కుమారునకు లకుమయ అని లక్ష్యణదేవర పేరు పెట్టుకోన్నాడు.

లకుమయకు భగవంతునిపై హృదయము లగ్నముకాదు. అతడు ఎంతో కళవళపడుచుండెను. ఎనుబదిఏళ్లు నిండిన గణపతిదేవ సార్యభౌముల పండువంటి రూపము ఎదుట ప్రత్యక్షమవుతున్నది. శ్రీకృష్ణదేవునికున్నట్లు అష్టభార్యలున్నా చక్రవర్తికి ఒక్క బాలుడైనా కలుగలేదు. పట్టపుదేవి సోమాంబామహారాణికి ఇద్దరు బాలికలు ఉద్భవించారు. వారైనా ఆయన ఏభై తొమ్మిదోయేటా, అరవై రెండవ యేటనా ఉద్భవించారు. జాయపసేనా అక్కలు నారాంబ, పేరాంబాదేవులకు ఇరుఱుకా సంతానమే లేదు.

ఈ ఆలోచనలను లకుమరు దూరంగా తోలి తాను పూజించే చెన్నకేశవుని మరలమరల తలపోస్తూ ఉన్నాడు కాని ఏమిలాభము? మనస్సు నిలువ దాయెను.

తన అన్నగారూ దెబ్బదివీండ్లు బ్రతికి చనిపోయి పడేశ్యయినది. అప్పటికి అన్నకొడుకులు, గన్నయ్య, విఠలయ్యాను చిన్న బాలకులు. వారి అక్క కుప్ప సానమ్మను మాల్యాల గుండయ్యప్రభువుకు వివాహం చేశాడు తన అప్పుగారే.

గన్నయ్య ఈలా గజదొంగ అవడం ఏమిటి? తానూ పాపయ్యాడు, తమ్ముణ్ణి పాడుచేసుకొన్నాడు. గోనవంశానికి తీరని కళకమే. అయితే ఏమి? అలాంటి కళంకాలు వసూనే ఉంటాయి. వీళ్లు అలా గజదొంగలు కావడం మంచిదే. తన మనస్సులోని శంకలన్నీ మాయమయ్యాయి.

ఇంక వివాహం సంగతి. ఆదవోనివారికి మళ్ళీ పేగుపూపించి ముహూర్తం విశ్చయంచేసి నగరంచుట్టూ రిక్కసిమూకలలాంటి సైన్యాలు కాల్చించి, వివాహం పూర్తిచెయ్యాలి. అప్పుడు ఇటా, అటా అని ఊగులాడే కోటారెడ్డి ఈ ప్రక్కకు వచ్చివేయడం జరుగుతుంది.

హరిహరదేవునికి చక్రవర్తిత్వమట! ఎవరిస్తారయ్యా! హరిహరదేవుడు యుద్ధంలో ఆరితేరిన బంటుకాకున్నా ప్రస్తుత కార్యవ్యవసాయానికి ఆతడు మంచి నాగలి కాగలవాడు.

రుద్రమదేవి తెలివైనది. ఆమెకై చాళుక్య వీరభద్రుడు నిట్టూర్పులు విడుస్తున్నాడు. కాని తాను పురుషుణ్ణంటుంది. పురుషుడని ఆ బాలికకు పెళ్ళికూడా చేశారు ముమ్మడమ్మను. ఇప్పుడు ముమ్మడమ్మస్థితి ఏమిటి? ఆమెను రుద్రమ్మ ఏమిచేస్తుంది? గణపతిరుద్రప్రభువు తక్కిన నామంతులతోపాటు మూడు నెలల క్రిందట తమ్ము పిరిచినమాట నిజమే. అప్పుడు త కుమారుడైన రుద్రదేవునియొడ మేమందరము రాజభక్తి కిలికండాలని మాచేత పీఠప్రమాణాలు చేయించుకున్న మాట నిజమే. అయితే రుద్రమదేవి రుద్రదేవుడయినగదా, తమ ప్రమాణం నిలిచేది? వృద్ధచక్రవర్తికి మతిపోయింది. మొన్న వివాహ ముహూర్తానికి 'సమధిగత పంచమహాశబ్ద, మహామండలేశ్వర, పతిహితచరిత, వినయవిభూషణ శ్రీహనుమ కొండ పురవరాధీశ్వర, చలమర్తిగండ, మూరురాయజగదాళ!' అనే బిరుదాలతో రుద్రమ్మ తండ్రి తానూ చక్రవర్తులయినట్లు బహుమానాలు పంపించినది. ఓహో, ఆడవాళ్ళచేతలు!

తనకు రుద్రమ్మపై కోపమలేదు కోపమేమిలేదు. ఆడదానిపై కోపమేమిటి? ఆమె పూతనా, తాటకా, కూర్పణభా? ఆమెను ఏ చాళుక్యునికో, ఏ ఇతర మహా ముండలేశ్వరునికో ఇచ్చి వివాహంచేసి పంపించివేద్దాముగాకి.

లకుమరుకు మనస్సు నిలువదు. "ప్రభూ! రక్షించు. ఈదుర్బర రాజ ధర్మాలు భక్తుల మనస్సులుకూడా పాడుచేస్తాయి" అనుకొంటూ పూజపూర్తి చేశాడు.

3

టరుగల్లులో, రాజనగరులన్న లోపలికోటలో, అంతా నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు ఉన్నది. వృద్ధులయిన శ్రీ శ్రీ గణపతి చుద్రదేవ చక్రవర్తి తన సౌధ నగరంలో, స్వయంభూదేవారాధనతత్పరుడై చల్లగా కైలాసేశ్వర పాదసాధారణముకై ఈ దేహం చాలించి ఎప్పుడూ వెళ్ళడము అని నిరీక్షిస్తున్నారు.

అత్యంతావసరమైతేగాని తమతో రాజ్యవిషయాలు చర్చింపవద్దని చక్రవర్తి అజ్ఞచేశారు. మహామంత్రులైన శివదేవయ్యదేశికేంద్రులు శివమాహాత్మ్యం, శైవ పేదాంతం వినిపిస్తూ ఉంటారు. మహాకవులనేకులు తమ తమ రచనలు వారికి చదివి వినిపించి, ఆ సాంస్కృతికములవల్ల బహుమతులు, అగ్రహారాలు, ధనరాసులు పొందుతూ ఉంటారు.

కవిబ్రహ్మ, పుబయకవిమిత్రుడు సింహపురాన్నుంచి తాను రచించిన ఆంధ్ర మహాభారత పర్వాలు, ఆశ్వాసాలు ఎప్పటికప్పుడు ఆంధ్రసాంస్కృతికముని కడకు పంపిస్తున్నారు. అవి పంపించడం ప్రాచీనమైన మూడుసంవత్సరాలైనది. విరాటోద్యోగములు, భీష్మ ద్రోణపర్వములు పూర్తిఅయినవి. చక్రవర్తి శ్రీ తిక్కకవి సోమయాజి దివ్యకవితావృతంలో ఓలలాడుతూ ఎప్పుడు తదితర పర్వాలు వస్తాయో అని ఎదురుచూస్తూవుండెను.

ఒక పుడయమున సాంస్కృతికమునికడకు శివదేవయ్యమంత్రుని, శ్రీ శ్రీ రేచెర్ల ప్రసాదాదిత్యప్రభువు విచ్చేసినారు. చక్రవర్తి శివదేవదేశికులకు లేచి నమస్కారం చేసినారు. చక్రవర్తికి ప్రసాదాదిత్యుడు మోకరించి నమస్కరించినాడు. వారిని చూర్చుండ నియమించి దెబ్బదిఏండ్ల యా వృద్ధచక్రవర్తి తాను తన పర్యంకసింహా సనంపై కూరుచుండి, చిండులకుద ఒదిగి "గురుదేవ ! ఉదయమే దయచేశారు !" అని ప్రశ్నించారు.

శివ : ప్రభూ ! ఒక్కనిమేషము ఏకాంతం ఇప్పించాలి.

అక్కడ వివిధ సనములపై అధివసించి శివదేవయ్యదేశికులు రాగానే సాంస్కృతికమునితోపాటు లేచిన పండితాది బ్రాహ్మణులు, ఆరాధ్యులు, జంగమ గురువులు లేక అవలికి వెళ్ళిపోయిరి. కంచుకు లా మహామందిర కవాటములు బిందించి తాము వెదలిపోయిరి.

శివ : మహాప్రభూ ! వివిధ దేశాలలో త్రిలింగ సామ్రాజ్యంపై కుట్ర లెక్కు వృతున్నవి.

గణ : ఎవరు ? ఏలా కుట్రనలుపదలుచుకున్నారు ? రెండేళ్ళనాడు సామంతులందరూ వచ్చి తమ రాజభక్తిని ప్రమాణపూర్వకంగా ప్రకటించి వున్నారుకదా !

శివ : నిజమే మహాప్రభూ, కాని శ్రీరుద్రదేవయ్యవారిని పురుషునిగానే యెంచి మనం ప్రమాణం చేయించితిమి. వారందరూ అలాగే చేసిరి. శ్రీరుద్ర దేవయ్యగారు పురుషులేనని చెబుతూ సంతకాలం రహస్యం దాచి వుంచగలవారం? ఎవడో ఆ రహస్యం బయలుపడవలసిందేనని మహాప్రభువు లెరుగనిదికాదు.

గణ : అవును. మేము పరమశివుని సన్నిధిని చేరినవెనుక కొంతకాలం శ్రీరుద్రదేవయ్య చక్రవర్తిగా రాజ్యపాలన సాగించి నిలదొక్కికొన్న వెనుక అప్పుడు రహస్యం నెమ్మదిగా బయటపెట్టవచ్చునుగాక. ఈలోపుగా తొందరేముంది?

శివ : మహాప్రభూ! శ్రీ ప్రసాదిత్యనాయనింవారు కొన్ని ముఖ్యవిషయాలు తమకు తెలియజేస్తారు.

ప్రసా : మహాప్రభూ! గోన లకుమారు, ఆదవోని కోటారెడ్డి, కంచవోలు పందిభూపాలుడు, కల్యాణపురి చోడోదయుడు, వూగినాటి కోటపెమ్మాడిరామిడు, కందూరి కేశినాయుడు. వీరంతా కలిసి కుట్రచేస్తున్నారు. తుంబలక, మానువ, హొప్పవారూ ఆ కుట్రలో కలవాలని వుద్దిష్టపడుతున్నారు. దేశచెలుకి, మేడిపలి కాచాప్రభువుల నమ్మలేము. ఈలాటి రహస్యవార్తలు అటు తూర్పునుండి, దక్షిణదేశాలనుండి వస్తున్నాయి. వారందరికీ చిన్నచక్రవర్తుల రహస్యం తెలిసిందని అనుమానించవలసి వుంటుంది.

శివ : అందుకనే మహాప్రభువులకు నేను మనవిచేసేది, ముందుగా రుద్ర దేవులు ప్రీయే అని లోకానికి చాటడం, తర్వాత....

గణ : మహామంత్రి! ఈ విషయంలో మీరూ, రుద్రదేవప్రభువులూ, ప్రసాదాదిత్యలూ ఆలోచించి ఏదిమంచిదైతే అదిచేయండి. ఎవరు కుట్రలో చేర బోతున్నారో వారిని ధర్మంగా శిక్షించండి. అనుమానరహితం చేసుకొని మరీ పనికి దిగండి. చూడండి, మహాకవి తిక్కన సోమయాజులవారు వుద్యోగపర్వంలో ఈవిషయం ఎంతచక్కగా వర్ణించారో! ధర్మరాజు అఖరకు అయిదూళ్ళడిగి అప్పుడు కాదనిపించుకొనినూడా శ్రీకృష్ణులవారి రాజరాజం నడిపించారు ఓహోహో ఏమి అద్వితీయ కవిత్వం! తమ పురుషార్థంలోని భావాలు ఎన్నో పున్నాయి ఆయన మహాగ్రంథంలో, ఇక సెలవు. విషయాలు ఎప్పటికప్పుడు తెలియజేయండి.

శివదేవయ్యమంత్రి ఏబదిరెండేండ్ల యీడువాడు చామనచాయవాడు. సన్నగా పొడుగ్గా వంగిపోయి వుంటాడు. మహామాత్యులైన చెన్నాప్రగడ గణపా మాత్యుల మేనల్లుడు. ఆరాధ్యుడైన వీరశైవుడుకాడు. విష్ణుభక్తికలవాడు, అఖండ పండితుడు, వేదవేదాంగ పారంగతుడు. సకలశైవాగమవేత్త. మేనమామవలె అఖండవైద్యుడు. చక్రవర్తిచేత అనేకవైద్యాలయాలు, ప్రసూతి ఆలయాలు, వైద్యవిద్యాపరిషత్తులు ఏర్పాటుచేసిన ధర్మశీలి, సర్వతంత్ర స్వతంత్రుడు. తన

బావగారె న గోపరాజురామప్రధానిచే త్రైలింగ మహాసామ్రాజ్యంలో రాజ్యపాలన నిర్వక్రంగాజరిగేటట్లు చూస్తున్నవాడు, శివపూజా ధురంధరుడు.

ఈవల ప్రసాదాదిత్యనాయుడు కాకతీయవంశంతోపాటు వుద్భవించిన రేచెర్లవంశ ముక్తాపలము. రేచెర్ల వారందరూ కాకతీయవంశ మూలపురుషుడైన భేత ప్రభువు కాలంనుండి కాకతీయ ప్రభువులకు దక్షిణాహస్తాయుగా వుండిన మహాపద్మనాయక వెలమకులజులు. అఖండ శౌర్య సంపన్నులు, సూక్ష్మబుద్ధికారులు. కాకతిప్రభువులకు పెట్టనికోటలు.

శివదేవయ్యమంత్రి నాయనివంశ చూచి "సేనాపతి : రుద్రమదేవివారి మనస్సు మార్చడం ఎలాగు ? ఆ దేవికి మీరు శ్రీలమ్మా అనేభావం నచ్చచెప్పడం ఎలాగు ?"

"గురుదేవులవారికి నేనా సలహా జచ్చేది : ఈపాటికి ఏదో ఎత్తువేయకుండా వుంటారా ?"

"ప్రసాదాదిత్యులవారూ : మానవప్రకృతి మనుష్యుని ఊహకుమించి నడుస్తూ వుంటుంది."

"మహామంత్రి : చాళుక్య వీరభద్రులవారికి తమరు ఎందుకు వార్త పంపినట్లు ?"

"యవ్వనహృదయాన్ని, యవ్వనహృదయమే గ్రహిస్తుంది. చాళుక్య వీరభద్రమహాప్రభువు యౌవనవంతుడు, మహావీరుడు, కామినీ జయంతుడు. ఆయనకు యువమహారాజుల హృదయం అర్థంకాకూడదా అని రప్పించాను."

"తమ ఆభిప్రాయం నేను తెలుసుకోలేనంటారా ? పైగా రుద్రదేవ మహా ప్రభువులు, చాళుక్య వీరభద్రప్రభువు కలిసి ఎందుకు వేటకు వెళ్ళడం ఏర్పాటు చేశారు ?"

"ప్రసాదాదిత్యులవారూ : మీరు మన మనుకున్న మువ్వన్నె మెకాన్ని సిద్ధంచేశారా ?"

"అన్నీ సిద్ధమే. నేను ఆ ప్రదేశంలోనే వారిరువురకు తెలియకుండా సిద్ధంగానే వుంటున్నాను."

౪

శ్రీ లకుమయారెడ్డి మహారాజుకు అన్నగాట బుద్ధారెడ్డి సాహిణి. ఈయన భువనగిరి రాజధానిగా ముచికుందసీమ రాజ్యం చేస్తూ శ్రీ శ్రీ సమధిగత పంచమహా శబ్ది, మహామండలేశ్వర, పరమమాహేశ్వర, పతిహితచరిత, పీఠమవిదూషణ, శ్రీ అనుమకొండ పురవరాధీశ్వర, చలమరిగండ, మూడు గాయ జగదాళ నామాది సమస్త ప్రకృతిసహితం, శ్రీ స్వయంభూదేవర దివ్య శ్రీపాదపద్మారాధకులైన

శ్రీమన్మహామండలేశ్వర కాకతీయమనుసు రుద్రదేవ మహారాజులను భక్తితో కౌలుస్తూ ఉండెను.

కల్యాణి రాజైన తైలపుణ్ణి ఓడించడంలో శ్రీ శ్రీ కాకతి రుద్రదేవ చక్రవర్తికి సహాయంచేసినవాడాయెను బుద్ధారెడ్డి.

భువనగిరికి దక్షిణంగా ముప్పై గవ్వూతుల దూరంలో వర్ధమానపురం అనే పురము ఉండెను. ఆ పురము రాజధానిగా మామకోటవిషయాన్ని తెలుగు చోడులు రాజ్యం చేస్తూ ఉండిరి.

వర్ధమాన మహాపురం నాలుగు గవ్వూతుల మహాదుర్గం. అపరిమిత బోగ బాగ్యాలతోనున్నూ అనేక దేవాలయాలతోనున్నూ అనుమకొండను మించిఉండేది. ఆ పురం రాజధానిగా శ్రీ శ్రీ కాకతి రుద్రదేవ మహారాజు కాలంలో భీమచోడుడు తన సోదరుడు గోకర్ణచోడుడు మంత్రిగా, పేనాన చుకుడుగా, యువరాజుగా రాజ్య పరిపాలనం చేస్తూ పశ్చిమచాళుక్య చక్రవర్తైన తైలప మహారాజుకు సాయుతు డుగా ఉండెను.

ఆ భీమచోడస్వపాలుడు వెనుకటి శ్రీపుష్టని మామైన కంసభూపాలుని యశల తన అవయవంచేత తెల్లగా కనిపించజేసే పరమమర్మార్గుడు. తన సవతి తల్లిని విలాసవతిగా చేసికొని ఉన్నాడు. సవతితల్లి కుమారుడు, నాలుడు చిన్న గోకర్ణుడు తిరగబడి అసహ్యించుకొని కల్యాణికి వేగు వంపించగా, వాడు బోజనం చేస్తూ ఉండే సమయాన వాణ్ణి చంపించాడు భీముడు.

ఆ మహాపాపం భారతభూమిని గగ్గోలు పరిచింది. భువనగిరికొండలో మారుమోగగానే రుద్రుడైన శ్రీ గోస బుద్ధరాజు అనుమకొండకు శ్రీ రుద్రదేవ చక్రవర్తులకు సహాయం రావలసి దనీ, ఆ రుద్ర చక్రవర్తుల చల్లని వెన్నెలవంటి ప్రభుత్వానికి ఈలాంటి పాపిని రాజ్యం చెయ్యనీ ముమ్మే కళంకం అనిన్నీ వినతి పత్రం పంపుకొన్నాడు. పశ్చిమచాళుక్య తైలపదేవ చక్రవర్తి రుద్రచక్రవర్తి పరాక్రమంవల్ల జబ్బుచేసి గుండె పగిలి కథావశేషుడుగా, ఆ రాజ్యం యావత్తూ భీమచోడస్వపాలుడు ఆక్రమించుకొన్నాడు. కొబ్బటి చక్రవర్తిత్వానికి సంపూర్ణత్వం సిద్ధించవలసివున్నదనియు మనవి చేసుకొన్నా డా వేగులో.

శ్రీ భువనగిరిపురవరాధీశ్వర, సతిహితచరణ బుద్ధారెడ్డి సాహిణి వర్ధమాన పురం ముట్టడించగానే భీమచోడు డుగ్రుడై మహాకోపంతో సర్వబలాలతో వచ్చిన బుద్ధారెడ్డిని తాకినాడు. మూడురోజులు మహాయుద్ధం జరిగింది. భీమచోడుణ్ణి పరాక్రమవంతుడున్ను, వ్యూహారచనాసమర్థుడున్ను అగు బుద్ధారెడ్డి అన్నిద్వారాల దగ్గరా పూర్తిగా ఓడించేసరికి, భీమచోడుడు వర్ధమానపురం కోటలోకి పారి పోయినాడు.

ఇంతలో రుద్రదేవ చక్రవర్తి అఖండసైన్యంతో విచ్చేస్తున్నాడని పేగులు ఇరువగులవారికినీ అందినవాయిను. భీమచోడుడు ఒక రాత్రి రాత్రి ఆంధ్ర సైన్యాలు ఏమరుపాటున ఉండగా నమస్తమందితో చుట్టూ తో పట్టణాలకు వారి పోయినాడు.

బుద్ధారెడ్డి వర్తమానపురిం పట్టుకొన్నాడు. ఇంతలో భేరి భాంకారాది వాద్యాలు మోగుతూ పుండగా పెద్ద ఉప్పెన వచ్చినట్లు అఖండంగా ఆంధ్ర సైన్యాలను నడిపించుకొని చక్రవర్తి స్వయంగా విచ్చేసి వర్తమానపురింలో పాపం పొందిన రాజభవనాలు నేలమట్టంచేసి భీమచోడుణ్ణి తరుముకుపోయి అతనిచే జోహారనిపించుకున్నారు. భీమచోడుడు తన కుమార్తె పద్మావతిని శ్రీ రుద్రదేవ చక్రవర్తికి కన్యాదాన సమర్పించి చక్రవర్తికి మామగారై, చేసిన పాపనివృత్తికి గాను సంసారం త్యజించి వీరికై వదిళ్ల తీసికొని తనస్సుకై మహాబలేశ్వరం వెళ్ళి పోయాడు. పెద్ద గోకర్ణచోడుని అందూరులో తనకూ బుద్ధారెడ్డికి నామంతమండలేశ్వరుడుగా చక్రవర్తి నియమించి రాడు. మామనాటి మహామండలానికి రాజప్రతినిధిగా, మండలేశ్వరుడుగా ఇరివై ఐదు ఏళ్ళ శ్రీ బుద్ధారెడ్డి నాహాణి మహారాజును చక్రవర్తి పట్టాభిషేకం చేసినాడు.

శ్రీ రుద్రదేవచక్రవర్తి అహతారం చాలి చాడు. శ్రీ మహాదేవరాజు చక్రవర్తి దేహం చాలిచాడు. శ్రీ గణపతిదేవ చక్రవర్తి రాజ్యపాలనంబచ్చింది.

ఆ బుద్ధారెడ్డికి ఓడ్లలులేదు. ఆయనకు ఏబదితొమ్మిదవ ఏట రెండవ బార్యయైన ఎరుకసానమ్మ దేవేరిమందు కుప మూల అనే కుమార్తెయన్ను, గన్నారెడ్డి, విఠ్ఠల దండేకుడు అనే కుమారులన్ను తన దేశ్య చొప్పున తేడాలుగా పుట్టినారు. బుద్ధారెడ్డి తన తమ్ముడైన లకుమూరెడ్డిని తన యువరాజుగాను, సేనాయకుణ్ణి గాను చేసికొని ఉన్నాడు. శ్రీ గణపతిదేవ చక్రవర్తి రాజ్యానికి వచ్చిన నలుబది యేండ్లకు బుద్ధారెడ్డి తనకు ఎనుబది ఏడు ఏండ్ల వయసులో దేహం చాలిస్తూ తమ్ముణ్ణి పిలిపించి తన పెద్ద కుమారుడైన గన్నభూపతి తరపున రాజ్యం చేయవలసిందనినీ, వాడు పెద్దవాడు కాగానే వాడి రాజ్యం వాకికి ఇచ్చి 'నువ్వు భువనగిరి పరిపాలించవయ్యా లకుమయ్యా' అని సెలవిచ్చి లింగైక్యమందినాడు.

లకుమయ మహావిచారంతో రాజ్యభారం పూని అన్నకుమారునికి బదులుగా రాజ్యం చేస్తూ ఉండెను. శ్రీ గణపతిదేవచక్రవర్తికి బాసటయై పశ్చిమాన విరోధులైన రాజుల్ని హతమారుస్తూ ఆంధ్ర సామ్రాజ్యం విస్తరింపచేశాడు.

రాజ్యపరిపాలన చేసినకొద్దీ రాజ్యకాంక్ష మొలకెత్తింది. కోరలు పోయి, పంజాలకు బలంతగ్గిన సింహమైనట్లు శ్రీ గణపతిరుద్రదేవులు ముసలిపండై ఉండగా ఇదే అదనని లకుమయ రానురాను అనుకుకొండలో విద్య లభ్యసిస్తున్న

రాజకుమారులకు పంపించవలసిన మహారాజభూతాదికట్టులు వంపించడం మాని పేశాడు.

పద్మమానపురంలో స్వామిని దేదనలు, అర్చనలు గన్నభూపతిపేర చదివించడం మానిపేశారు. సంపత్పరాదినాడు హజారంలో వైతాళికులు, వందులు శ్రీశ్రీ గన్నభూపతి మహారాజా, అని పాడుటమాని, శ్రీ లకుమారు మహామండలేశ్వరులపేరు పాడుతున్నారు. లకుమయ శిలాతామ్రశాసనాల్లో గన్నరెడ్డిపేరు లిఖించడం మానిపించాడు.

మహారాజ తంత్రజ్ఞులైన శివదేవయ్యమంత్రులు, మహాసేనాని జన్నిగదేవులు, రాజభక్తిపూరితచరిత్రుడు ప్రసాదాదిత్యనాయకులున్ను సామంతమండలేశ్వరులు తిరగబడకుండా అంద్ర మహాసామ్రాజ్యం జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవడంలో మునిగి ఉన్నారు. వాండ్లకు గన్నరెడ్డికి ఆలోచన చెప్పడానికి తీరిక లేదాయెను.

లకుమయ బలవంతుడు, చాలా ధనం కలవాడు. అతనివైపువాండ్లు చక్రవర్తి ఆస్థానంలో ఉండనే ఉండిరావను. వాండ్లుపోయి పృథ్వీచక్రవర్తి చెవిలో లకుమయారెడ్డి రాజభక్తి వేనోళ్ళవర్ణిస్తూఉండిరి.

అప్పు డాలోచిస్తూ "చివ్వులయ్యా, ఈవిషయాలు యావత్తూ శ్రీ శివదేవయ్యదేశికులకు విన్నవించండి. గోన గన్నయ్య చాలా మంచివాడు అనుకొంటిమి. వీరవిద్యలయందూ, సర్వశాస్త్రాలయందూ అతడు పండితుడవుతూ ఉండెను. మాయందూ, యువరాజులవారియందూ ఎంతో భక్తిగా ఉండెను. మీరు పలికే పలుకులు విరుద్ధంగా ఉంటున్నవేమి?" అని శ్రీ గణపతిరుద్రదేవులు అన్నారు.

మహారాజాధిరాజా : ఆదే గన్నయ్యలో ఉన్న విచిత్రము! ఆయన, విఠలనభుడూ, అనేకులు బాలకులు ఓటగల్గుపురంలో చేసే అల్లరి మహాప్రభువులతో పన్నివించేది ఎవరు?"

"సరేనయ్యా. మా కీ గొడవలు పట్టవు. చిన్న మహారాజులుంగారితో మనవిచేసుకోండి" అని గణపతిదేవులు లకుమయపక్షంవారిని వంపిపేశారు.

వారు తిన్నగా లకుమయారెడ్డికి రహస్యవారునితో ఈలా రేతి పంపించారు.

౫

"శ్రీ శ్రీ ఓం నమఃశివాయ
 తేయాద్దేవో ద్విరవదనః శంకనః శైశవేయః
 పాయంపాయం కరవిరళతశ్చాపల చ్చూత్కృతేన
 ఆస్తేసన్య ప్రచుర వృషత్తై ర్భూషయత్యంబికాయాః
 సైర్మూర్తన్ న్యైరివకుచయగం మోక్తకైర్మూక్తదోషః.

స్వస్తి. శ్రీ శాలివాహనశక పర్వములు ౧౧౮౩ దుర్మతి సం. ౮ పాల్గుణ శు ౧౦ గురువారంనాడు శ్రీ సకలగుణాలంకార, పరనాదీమార, వర్ణమానపుర పరేశ్వర, వీరలక్ష్మీనిజేశ్వర, దోర్నాలభీమ, రణరంగరామ, వితరణకర్ణ, శౌర్య సౌవర్ణ, పతిహితాంజనేయ, శౌచగాంగేయ, సత్యరత్నాకర, దుష్టజవభీకర, స్వామిద్రోహరగండ శ్రీ శ్రీ గోనవంశాబ్ధిసులచంద్రుండు శ్రీ శ్రీ లకుమయారెడ్డి మహారాజులవారికి అనేక విజయాలు ఆశీర్వాదించి ఆత్రేయగోత్ర పవిత్రుడు ఈశ్వరభట్టుమనవి. ప్రభూ, ప్రౌద్ధగుంకుతూ ఉండెను. అనేక కకు స సంతానాలు అల్లకల్లోలంగా ఉండెను. బూరుగ చెట్టున కర్ణపక్షి, చిన్న పురుగులతో దిక్కులే కున్నది. తాము సుఖంబుండుడు. ఆనుష్ఠానములు సరిగా అవుతున్నవి" అన్న ఉత్తరం పంపించారు.

లకుమయ సర్వసన్నద్ధుడౌతూ, మంచి లోహకాయలచేత ఈదెలు, బిల్లలు, కూలాలు, చురకత్తులు, సువ్వలు, బాణాలు చేయించి, కేకమునుకూడా పన్నెండు భాగాలుగా చేయగల పదును పెట్టిస్తుండెను. అనేక ఫలకాలు, శిరస్ట్రాణాలు, కవచాలు చేయిస్తూ ఉండెను. తన దేశంలో వ్యవసాయంచేసే రెడ్డిపిరుల్ని, ముఖ్యంగా బోయమన్నీలను సిద్ధచేస్తూ ఉండెను. ఎప్పటికప్పుడు రహస్యచాయిలు వార్తలను ఆదవోవికి, కందవోలుకు, కడూరుకు అందచేస్తూ ఉండిరి.

యాదవరాజ్యానికి వార్తలు వెడుతూఉన్నవి. రుద్రయ్యమంత్రి పరివారంగా ఉత్తరంగా ప్రయాణంచేసి, దేవగిరి చేరాడు. దేవగిరి ప్రభువుల మంత్రియైన భవానీభట్టు రుద్రయ్యమంత్రిని అత్యంత స్నేహంతో ఆహ్వానించి తన భవనంలో వహారాజోపచారాలు చేయించాడు.

ఆ రాత్రి శౌణరాజ్యమువరాజు మహాదేవరాజును రుద్రయ్యమంత్రి కలసు కొన్నాడు. ఆ సమావేశంలో మహాదేవరాజు ముఖ్యసేనానాయకుడు పింగదేవుడు కూడా ఉండెను.

“మహాప్రభూ! ఒకలక్ష ఎనుబదివేల కొల్లలము, మూడువేల అశ్వ రాహతులు, ఏబది ఏనుగులు మా మండలేశ్వరులు సిద్ధంచేశారు. వీరుకాకుండా బోయమన్నీ లెందరో సిద్ధం అవుతున్నారు ఇవిగాక మహావీరులతో కూడిన సైన్యాలతో ఇంకను పెక్కుమంది మండలేశ్వరులు మమ్ము కలుస్తారు మీరు ఎప్పుడు రాగలిగితే ఆనాడు మేమంతా సిద్ధం” అవి రుద్రమంత్రి మహాదేవరాజుతో మనవి చేశాడు.

పహా : మహామంత్రి! ఆంధ్రులందరూ సిద్ధంగా వుండవచ్చు. మేమున్ను సిద్ధంగా వున్నాము. మా సైన్యము రెండులక్షల యాభై వేల కొల్లలము, మా అశ్వ సైన్యము ఇరవై వేలున్నది. మా సైన్యంలో మూడువ దల ఏనుగులున్నాయి.

భవానీభట్టు మహామంత్రి! మా పృథ్విమహారాజు ఆంధ్రులపైకి వెళ్ళవద్దంటారు. వారుకూడా శ్రీ గణపతిదేవులులా మోక్షనికై ఎదురుచూస్తున్నారు.

ఇప్పుడే ఓరుగల్లుపై యుద్ధానికి రావడం వీలవడదు. మీరంతా సంపూర్ణంగా సిద్ధం కండి. మేము ఎప్పటివారై అప్పటికి అందజేస్తాంటాము.

రుద్రమంత్రి : ఇంత సులభంగా మా రాయబారం పూర్తికాగల దనుకో లేదు. మా కీ దినము ఆనందదినము.

భవానీభట్టు : రుద్రయమంత్రిలవారూ : మేము ఏ దారిని వస్తామో ఆ దారిలో మీ సైన్యం కొంత మాకు కలవాలి. మేము ఓరుగల్లును ముట్టడించగానే మీరు మీ తక్కిన సైన్యాలతో వచ్చి మా సైన్యంలో చేరిపోవాలి.

రుద్ర : అలాగే చేస్తాము. ప్రభువులు నాకు రేపు బయలుదేరటానికి సెలవిప్పించాలి.

రుద్రయమంత్రి అతిజాగ్రత్తగా శౌచదేశచారుల సహాయంతో స్వదేశం వస్తూ ఉండెను. గోదావరినిదాటి రెండుదినాలు ప్రయాణంచేసి వచ్చినాడు. రాత్రులే ప్రయాణం. పగలు ఏదో గ్రామంలో ఆగిపోతూ ఉండెను. రుద్రయమంత్రి కాశీ ప్రయాణంచేసి వచ్చే ఉద్యోగివలె వేషము వేసుకొని ఉన్నాడు.

ఒకనాడు బొలిసవాడ అనే గ్రామంలో విడిదిచేసి ఉన్నప్పుడు పగలు ఎవరో ఆయింటిని చుట్టముట్టివేసినారు. "ఏడయ్యా దొంగరుద్రయ్య, రాజద్రోహి రుద్రయ్య, పాప రుద్రయ్య!" అంటూ ఆ బ్రాహ్మణుని ఇంటిలోకి విచ్చుకత్తులు, భల్లలు యుగిసిస్తూ బిలబిలమంటూ విచ్చుకత్తులవారు వచ్చిపడ్డారు.

"పాపం! ఈ రుద్రయ్యమంత్రి మహాసుఖావుడు. దేవగిరి కాశీనుంచి వర్తమానపురం రామేశ్వరానికి పోతూఉన్నాడు. ఆహాహా! శ్రీ శ్రీ గోన బుద్ధారెడ్డి ప్రభువుదగ్గర అత్యంత నమ్మకంతో పనిచేసిన మాధవమంత్రి కొమారులు రుద్రయ్యమంత్రిలు ఆంధ్రరాజ్యాన్ని తరింపజేయడానికి అపర మహేశుడు యాదవ మహాదేవుణ్ణి తీసుకువస్తాడట!" అంటూ గజదొంగ గన్నారెడ్డి గదిలోపలికి చక్కావచ్చాడు.

గన్నారెడ్డిని చూడగానే రుద్రయ్యమంత్రి అయిదుప్రాణాలు వేసంకాలంలో నీరు ఆవిరిఅయినట్లు అయిపోయావి.

అయినా, లేనిదై ర్యం తెచ్చిపెట్టుకొని, రుద్రయ్యమంత్రి గన్నారెడ్డిని చుట చుట చూచాడు. 'ఏమి! నువ్వెవరవు? బుద్ధిలేదా? శ్రీ శ్రీ అపర మహేశ్వరులు గణపతిరుద్రదేవప్రభువు రాజ్యంచేసేదేశం కాదనుకున్నావా?' అవి రుద్రయ్య మంత్రి మందిపడ్డాయి.

గన్నారెడ్డి ఫక్కున నవ్వి 'అబ్బే! ఆడది రాజ్యంచేస్తాంది అనుకున్నా! అవును, మరి ఆలా ఆడది రాజ్యంచేయకుండానే మనం అందరమూ ప్రయత్నం చేస్తున్నాముకాదా రుద్రమంత్రి!' అన్నాడు.

'అన్నగారూ ! ఇతడేనా మహానుభావుడు మాధవయ్యమంత్రిలవారి జ్యేష్ఠ పుత్రుడు ?' అని ప్రక్కనున్న బాబుడు విఠలధరణీకు డన్నాడు.

ఆరడుగుల పొడుగువాడు, వెడదఉరంవాడు. పంచె వెనక్కు విరచికట్టి, తలపాగా ఎయ్యారంగాచుట్టి, వక్షంమీద చేతులుకట్టుకుని నూనూగుమీసాలు ఆడు తూండగా నవ్వుతూ నిలిచివున్న గోనగన్నారెడ్డి, ఇరవైయేళ్ళ ఈడువాడు, అన్న గారికన్న ఒక అంగుళం పొట్టివాడు, భీమునివంటి బలవంతుడు, అన్నగారివలె వేషం వేసికొని, కత్తిదూసి నిలుచున్న విఠలధరణీకుని భుజంపై చేయివేసి 'తమ్ముడూ ! ఆ కత్తిని వరలో మిడువవయ్యా ! మన రుద్రయ్యమంత్రిలవారి మీదనేనా అంతకోపం ?' అంటూ పకపక నవ్వాడు.

'రుద్రయ్యగారికి భవానీభట్టు విందులు బాగాతగిలాయి. మహాదేవరాజు బహుమతులు అమూల్యమైనవి ఉంటాయి. ఆ మూటలు, ఆ తోలుపెట్టె అన్నీ వట్టుకుపదండి మహారాజా !' అని సూరన్నారెడ్డి, ఒక ఏనుగుగున్నలాంటి మనిషి అన్నాడు.

సూరన్నారెడ్డి అయిదడుగుల పదిఅంగుళాలు ఉంటాడు. విఠలధరణీకుడు భీముడైతే ఈతడు మవోత్కచుడే ! అపనిచేతిలో ఎప్పుడూ ఒక మణుగుబరువు గల ఉక్కుగద ఉంటుంది.

'అవునయ్యా సూరన్నారెడ్డి ! పద. మనం ఎల్లాగా దొంగలమే ! అన్నిటి కంటె అమూల్యమైనధనం రుద్రయ్యమాత్యులే ! ఆయన్ని సపరివారంగా మన కోటకు తీసుకుపోదాం పద' అన్నాడు గన్నారెడ్డి.

అప్పు డా బందిపోటుదొంగలు రుద్రయ్యమాత్యులను, పరివారాన్ని, వారి పెట్టెల్ని బేడల్ని పట్టుకొని ఎక్కడికో మాయమైపోయారు.

తృ తీ య గా థ

రు ద్ర దే వి

౧

ఓరుగల్లుకు ముప్పదిగవ్యూతుల దూరంలో గోదావరితీరారణ్యా లున్నవి. గోదావరితీరానివి గంభీరమైన అడవులు. కృష్ణాతీరానివి అందమైన అడవులు. హిమాలయపర్వతారణ్యాలు దివ్యమైనవి. మలయద్వీపారణ్యాలు భయంకరారణ్యాలు.

ఈ అరణ్యాలలో వెలుగెరుగని నేలలున్నాయి. నల్ల, ఎఱ్ఱ, రాతి మొదలైన ఏవిధమైన నేల కనబడని గడ్డిజాతులు, ముళ్ళజాతులు, లక్షలకొలది తీగెలజాతులు, ఓషధులజాతులు, నేలమట్టం మొక్కలు, చిన్నజొంపాలు, నిలువెత్తుగుబురులు, నిలువున్నరెత్తు ముసుర్లు, ఆకాశంఎత్తుచెట్లు, అడుగుమందాలతీగలు, చేయిమంద, తీగలు, సాలితంతుల తీగలు అనేకజాతులవి. అనేకజాతులవృక్షాలు. కరక్కాయ. ఉసిరిక, జీడి, తాళిక, తంగేళ్ళు, మద్దులు, రేలులు, పేకుపాలులు, మామిళ్ళు, తాడులు, ఇప్పలు, చంద్రలు ఒకదానిలో ఒకటి చొచ్చుకుపోయేవి, అన్నిదెసలూ ఆక్రమించేవి, ఆకులముళ్ళు, కాయలముళ్ళు, పూవులముళ్ళు, కొమ్మలముళ్ళుకలవి, మంచివాసనకొచ్చేవి, కారపువాసనకొచ్చేవి, చేదువాసన, మత్తువాసన, దుర్గంధము కొచ్చేవి, రంగురంగుల పూవులవి, చిన్నపూవులవి, పెద్దపూవులవి, అడివిమల్లె, అడివిపారుజాతం, శేపాలిక, అందాలఆకులు, రంగురంగుల ఆకులు, అనేకరూపాల ఆకులు, పొడుగువి, పొటివి, నీటిదగర పెరిగేవి, రాళ్ళ రాళ్ళమధ్య పెరిగేవి. ఈలాంటి మహారణ్యంలోకి శ్రీరుద్రదేవి యువరాజులవారు, శ్రీ చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు, పురుషవేషంతో ఉన్న చెలులు, శ్రీ శ్రీ చాళుక్య మహాదేవరాజు, శ్రీ సత్రము బొల్లమరాజుమంత్రి, శ్రీ తంత్రపాలు మలి నాయకుడు, రాజబంధువు శ్రీ విరియాల ముమ్మడిరాజు అనేక సైన్యాధిపులతో, వీరులతో, వేటవిద్రేపాటవంకల బోయీలతో, అడవిచెంచులతో, కోయదొరలతో వేటకు వేంచేసి ఉన్నారు.

యువరాజు శ్రీ రుద్రదేవులు వేటకు వస్తున్నారంటే, వారికి వేటకు వెళ్ళే రాజవథంలోఉండే మండలేశ్వరులకు, విషమోద్యోగులకు, దళగ్రామాధిపులకు, గ్రామాధిపులకు, రైతులకు, కులకరణులకు రాజాజయ వెళ్ళినవి. దారిలో సర్వ సౌకర్యాలు కలిగించవలసిందని, అందుకు కావలసినధనం చక్రవర్తుల కోశాగారమునుండి అందజేయబడింది. ఓరుగల్లు మహానగరాన్నిండి వేలకొలది ఉద్యోగులు వచ్చు దారిపొతుగునా కట్టుదిట్టాలు చేశారు.

వేట నిర్విఘ్నంగా జరుగుతున్నవి. క్రూరమృగాలను వేటకాండ్లు రెచ్చ గొట్టడం, రుద్రదేవి, చాళుక్యవీరభద్రుడు, మహాదేవప్రభువు, విరియాల మల్లాంబిక బాణాలు ధనస్సుల సందించి చెవులకంట అల్లెత్రాళ్లులాగి, సువ్వున ఆ క్రూర మృగాల గుండెలోంచి దూసిపోవేయడం, పెద్దపులులు, చిరుతలు, ఎలుగులు, అడవిపందులు, సివంగులు, అడవిపిల్లులు కుప్పకూరడం జరుగుతున్నది.

ఏ కారణముచేతనో చాళుక్యవీరభద్రుడూ, రుద్రమదేవీ తమతమ గుఱ్ఱాల మీద స్వారి అవుతూ అడవిలో ఒకభాగంలో తారసిల్లారు.

వీరభద్రుడు : ప్రభూ ! మీ గురి అర్జునునికి పాలాలు నేర్పుతున్నది.

రుద్రదేవి : మీరు విన్న సాయంకాలము పడవేసిన బెబ్బులి రెండు కళ్ళ మధ్యను జ్ఞాననేత్రం తెరువబడలేదా మహారాజా ? ఆ బెబ్బులి నన్ను పగబట్టినట్లు నామీదకు ఉపకటం, మీ రా సమయంలో దగ్గిరలో ఉండటం....

వీర : అలా అంటారేమి మహాప్రభూ ! మీరు ఏదో యాదాలాపంగా ఉన్న నమయంలో అది మీపైన ఉరికింది. అక్కడ నేను ఉన్నానుగనుక మా ప్రభువు సహాయానికి నేను వచ్చాను.

రుద్ర : మీరు మొదటిబాణం వేయగానే, నా గుఱ్ఱంపై ఉరకబోయిన ఆ పెద్దపులి మీవైపు తిరిగింది. వెంటనే మీ రెండోబాణం దాని మెడకులో నుండి దూసుకుపోయింది ! మీ ఉపకృతికి నే నేమి మారు ఈయగలను ?

వీర : మహాప్రభూ ! మీ స్నేహంకన్న, మీ ఆదరణకన్న నాకు కావలసినది ఏమున్నది ?

పురుషవేషంతో ఉన్న రుద్రదేవి బాలునిలా ఉన్నది. మీసాయిరాని పదియూ రేళ్ళ కుమారునిలా ఉన్నది. ఆమెతలపై శిరస్త్రిణం ఉంది. వెనుకవున్న ఎత్తైన కేశాలను గట్టిగా ముడిచినప్పటికీ ధమ్మిల్లము అతిపెద్దదిగా ఉండడంవల్ల అందుపై సన్నని వుక్కుగొలుసుల అల్లికవస్త్రములు ప్రేలాడుచున్నవి.

వుత్తుంగాలైన ఆమె సౌవర్ణవక్షోజాలను అదిమి స్తనవల్కలము ధరించి, అందుపై పట్లతో రచింపబడిన పురుషకంచుకము ధరించి, ఆ కంచుకముపై ఆమె ఉక్కుకవచం ధరించినది. మెళ్ళో పురుషహారములు ధరించింది.

ప్రీలకు, పురుషులకు ఒకేవిధములైన ఆభరణాలు ఉంటవి. తేడా పనితనంలో మాత్రం ఉంది.

రుద్రదేవి పురుషాభరణాలు ధరిస్తుంది. ఆమె అధివసించిన ఆజానేయము ఉత్తమ అరబీగుఱ్ఱము. ఈ జాతిగుఱ్ఱాలు భరుకచ్చం వస్తాయి. అక్కడనుంచి మెరకదారిని ఓరుగల్లు మహాపురము వస్తాయి.

అంద్రులు అశ్వపీఠులు కాబడే వారిలో అశ్వసాహిణు లెక్కువ. అశ్వ శాస్త్రం తెలియని అంద్రవీరుడు లేనేలేడు. అరబ్బులకు గుఱ్ఱాలన్న ఎంత ప్రీతో అంద్రులకూ అంతప్రీతి. రుద్రదేవి అశ్వసాహిణులలో మహోత్తమ సాహిణి. ఆ నా డామెను అశ్వశిక్షలో మించిన పురుషుడు ఒక్క గోన గన్నారెక్కిమాత్రమే!

రుద్రదేవిని ప్రేమించని గుఱ్ఱంలేదు. చక్రవర్తి అశ్వశాలలో ఆమె అడుగుల చప్పుడుగూడ ప్రతిగుఱ్ఱమునకు తెలియును.

౨

“ఓహోహో! చాళుక్య వీరభద్రప్రభు వెంత యందగాడు! ఎంతటి వీరుడీ మన! ఆయన మనముష్టివినిర్ముక్తకళరము ఇనుపకుడ్యాలనైన బేదించుకుపోగలడు గాబోలు. ఆ పెద్దపులికళ్ళమధ్యనుంచి మెదడులోకి సువ్వన దూసిపోయింది. ఒక్క ఏటుతో గిట్టున తిరిగి, ఆ అటవిరాజు నేలకూలింది. ఈ ప్రభువెంత చదువుకొన్నాడు. ఎంత శాంతము! ఏ విషయములోనూ చెక్కుచెదరడు. కోపము వీరి జీవితములో ఎప్పుడై నా వచ్చునా? కాని, పనిపట్టినప్పుడు మెరుమువేగాన్ని తా బేలువేగంలా కనిపింపజేసుగల అందడే! ఉత్తమధర్మం అంతా ఈయనలోనే మూర్తమై ఉందా! ఎంతటి మహాపురుషుడు! సింహాలాంటి బలం కలవాడు, సింహాలను కుక్కులవలె తోలగల విక్రమంగలవాడు” అని రుద్రదేవి ఆలోచనలో చిక్కి తలవచ్చి వాలుగన్నులతో అపొంగవీక్షణాలు పరపుచు వీరభద్రప్రభువును గమనించింది.

అప్పు డా దేవి ప్రీయైపోయినది. ఆమె కేదో వివశత్వం కలిగింది. తానిట్లా శిఖండివలె ఉండడమేనా? పురుషునికి ప్రీ వేషంతో ఉండడం ఎంత అసహ్యమో ప్రీకి పురుషవేషంతో ఉండడమూ అంత భరింపరానిదే! ఆమె జమనమనత్వ మేమగును? ఆమె పురుషవేషంలో చిన్న బాలుడుగా కనిపిస్తుంది. ఆమె తొడలు తమ రంభాత్వాన్ని పురుషవేషంలో మాయం చేసుకోలేవు. పర్వతసానువువలె కర్కశమై, సౌందర్యవంతమై గంభీరమైన విశాల ఫాలంతో, రక్తపుజీరలు నిండిన విశాలమైన కన్నులతో వెరగుగొల్పే పురుషుల మోములోని వారుష్యము, నున్నగా చంద్రబింబంలా, విశ్వలమైన చెరువునీటిలా, నీటిలోతేలు తామర పూవులా, తామరపూవులోని రేకలా, లేత జేపరు చిరుగులప్రోవులా, ఉదయంలో మంచుతో తడిసిన కాశ్మీరకుసుమపు చేసులా—లాలిత్యాలు మూటలు కట్టే ప్రీ ముఖంలో పురుషవేషం వెసినా ఎల్లా వస్తుంది?

కాని ఈ మహాభూమి, శాలివాహనులు, ఇక్ష్వాకులు, చాళుక్యులు, కాకతీయులు వీలిన ఈ పవిత్రమహాంధ్రభూమి తాము రాజ్యం చేయకపోతే విచ్చిన్నమై

పోతుంది అంటారు శివదేవయ్య దేశికులవారు. బలమైన రాజు లేకపోతే సామంతులు పాలు నిరిగినట్లు మహారాజ్యంనుంచి విడిపోతారట. ఎవరికివారే స్వతంత్రులు అవుతారు. ఏకత్వంలేని చిన్నరాజ్యాలు వేసకువేలు ఈ భరతఖండం అంతా నిండి ఉంటే, వారిలో వారికి సర్వకాలాలా యుద్ధాలు మండిపోతాయి. యుద్ధాలవల్ల ధర్మనాశనం అవుతుంది. అటు సింహాద్రినుండి ఇటు కంచీవరకు, తూర్పుతీరంనుండి కళ్యాణకటకంవరకు తన తండ్రిగారి దివ్యచుర్రతంక్రింద వికసించిఉన్న ఈ మహాంధ్రభూమి క్రిందపడిన మృణ్మయపాత్రలా కోటిశకలాలు కావలసిందేనా ?

రుద్రదేవి ఆలోచన చాళుక్య పీఠభద్రుడు గమనించాడు. ఈ బాలిక, ఈ పీఠయోషారత్నము తండ్రితో సమంగా రెండుమూడు యుద్ధాలలో పాల్గొన్నది. ఎంతోకాలం ఈమె బాలుడనే తా ననుకున్నాడు. ఎందుచేతనో ప్రథమంనుండి ఈ బాలుడు తన హృదయం చూడగొన్నాడు అని తా నా దినాలలో అనుకొనేవాడు.

తన కామె స్త్రీ అని తెలిసినట్లు, నన్ను వీరంతా ఆమెపతిగా విర్ణయించినట్లు ఈ మహాభాగురాలికి తెలియదు ! ఇదంతా రాజధర్మమా ? చిన్నతనంలో ఈమె బాలుడనుకొన్నదినాలలో తనకు కలిగిన స్నేహవిరహవేదన విజమైన ప్రేమవిరహవేదన కాబోలు ! యువకుని జ్ఞానం నిజం గ్రహించలేకపోయినా, హృదయం గ్రహించగలిగింది !

ఆమె చక్రవర్తి, తాను సాధారణ సామంతుడు. తన్నేల ఆమె ప్రేమించవలెను ? బాలికయైనా ఆమె పరిపాలనాజ్ఞానమూ, దక్షతా వర్ణనాతీతము ! బాలికయై కూడా బాలునివేషంలో ఎంత అందంగా ఉన్నది. ఈమెలో సత్యభామాదేవి అందాలన్నీ కూడుకొన్నాయి. ఈమెలో లలితాదేవి మహాస్సౌందర్యము మూర్తీభవించింది. ఆదిశంకరభారతీర్థస్వాములవారు రచించిన సౌందర్యలహరీ ఈమెగా మూర్తీభవించింది. పురుషవేషంలో ఉన్న ఈ మహాదేవి తన నడకలో, తన తీవిలో, తన మాటలలో, తన అశ్వారోహణ నైపుణ్యంలో ఈషణ్మాత్రం ఇటు బాలికాత్వానికిగాని అటు పురుషత్వానికిగాని అపశ్రుతి కలిగించటంలేదు.

ఇద్దరూ ఈలా వేరువేరు ఆలోచనలతో గుఱ్ఱాలను నడుపుకొంటూ వస్తున్నారు.

ఈయన తన్ను బాలికఅని గ్రహించాడా అనుకున్నది ఆమె. స్త్రీ అని గ్రహిస్తే తనకు ఎప్పుడూ లేవిభయమూ, సిగ్గా వస్తుందేమో ! ఈయన అంటే తన కింత ప్రీతి ఏమి ?

ఇంతలో యువరాజు అంగరక్షకులు తంత్రపాల మల్లి నాయకుడు, విరియాల ముమ్మడిరాజు అక్కడకు అశ్వాలపై స్వారి అవుతూ వచ్చారు. భటులు, వేట

కాండ్రు, సై నికులు, బోయమన్నీలు, కోయిదొరలు రుద్రదేవమహారాజును కడకు పచ్చారు.

అ దరూ కలిసి అక్కడ దగ్గరకున్న తమకు విడుదులు ఏర్పరుపబడిన ఒక పల్లెకు వే. చేసినారు. ఆ విడుదులలో తాటియాకుల గుడిసెలలో యువమహారాజును శ్రీ చాళుక్య వీరభద్రప్రభువు రక్షించిన సరిమటననే చెప్పుకొనుచుండిరి.

“ఆ పెద్దపులి ఎక్కడనుంచి వచ్చింది ?”

“ఆకాశంనుంచి ఉరికినట్లు వచ్చింది.”

“మనవా శ్శెవ్వరూ ఆ వైపు కాపు ఉండలేదు. ఆ వైపునుంచే అంత తీవిగా నిర్భయంగా నడిచివచ్చింది ,”

“ఎదురుగుండా మహారాజులు కనపడ్డారు. గాండ్రుమని ఆ పెద్దపులి వారి మీద ఉరికింది. బాణాలు ఎక్కువెట్టేవ్యవధిలేక కత్తి దూకారు వారు. ప్రక్కనే ఉన్న వీరభద్రమహారాజులు పెద్దపులిపై సువ్వన బాణంవేస్తే ఆ పెద్దపులి ఒక దొర్లుదొర్లి పడింది.”

“అవును ; మళ్ళీ చెంగునలేచి వీరభద్రమహారాజుపైన దుముకబోతే కళ్ళ మధ్యనుంచి దూసిపోవ నేశాడు బాణం.”

ఈవిధంగా విడుదు లన్నిటిలో మహారాజును రక్షించినందుకు చాళుక్య భూపతిని పొగడినారు. గండం తప్పినందుకు భగవంతుని ప్రార్థించారు.

ఇంతలో ఎక్కడనుంచో ప్రసాదాదిత్యనాయనివారు సంర.భంగా ఉడి పడ్డారు ఆయన శ్రీ రుద్రదేవమహారాజులకు నమస్కరించి “ప్రభూ ; నేనూ తమతో పేటాడాలని అంచెలలో ఎచ్చాను” అని మనవిచేశాడు. రుద్రదేవప్రభువు తమ తండ్రిగారైన సావ్యభౌమునిగురించి అడిగినారు. ఆ వెనక యువమహారాజు ముమ్మడమ్మనుగూర్చి అడిగినారు. ఇదివరకే రుద్రదేవమహారాజు తల్లి శ్రీ సామ్రాజి సోమాంబాదేవి అస్తమించినది. నవతితలులైన మహారాజులనందరినీ కన్నతల్లి కన్ను ఎక్కువగా ఆయన ప్రేమించేవారు. వారందరినీ గూర్చి ప్రభువు ప్రసాదాది త్యుని అడిగినారు.

ప్రసాదాదిత్యప్రభువు రెండు దినాలు వేట ఆనందాన్నిపొంది, అక్కడ నుండి రుద్రప్రభువుతో కలిసి ఓరుగల్లు ప్రయాణమయ్యెను.

కాకితీయ మహారాజులు, వారి సామంతులు అంద్రభూమిలో అనేక మహా సరోవరాలు నిర్మించారు, వ్యవసాయం వృద్ధిచేశారు.

వీరి ప్రయాణంలో అనేకమగు చెరువులు, గ్రామాలు చూస్తూ ప్రయాణం చేశారు. తమ భావిచక్రవర్తి యువరాజు శ్రీ రుద్రదేవులు వస్తున్నారని గ్రామాలకు తెలియగానే ప్రజలు ఉత్సవాలతో ఎదుర్కొనేవారు. పళ్ళు, పూవులు, కూర గాయలు, బలిసిన మేకపోతులు, పోతరించిన కోడిపుంజులు, ముత్యాలలా మిల

మిలలాడే రాజనాలు తెచ్చి ప్రభువునకు ప్రజలు ప్రాభృతము సమర్పించుకొనేవారు.

భూమి ప్రజలది. ఆ భూమిని సంరక్షించినందుకు ప్రభువు అపభాగం వన్ను తీసుకుంటాడు. ఆ వన్నెన్ననా ప్రజలకోసమే ఖర్చు. ఆ దినాలలో వ్యవసాయం అనేకరీతులుగా చేసేవారు

ఇంక ప్రభువుకు వచ్చే రాబడి సుంకాలు, అడవులు, గనులు, స్వంత భూములు మాత్రమే ;

వ్యవసాయం ఏ వరపువచ్చి పంట పంట పండకపోయినా, ఆ పంటసగం పండినా వ్యవసాయదారులు వన్ను ఈయనవసరంలేదు. (వన్నుకోసం ఈనాటివలె మక్తాలు, జాగీరులు మొదలైనవి లేవు)

ఈ విషయాలన్నీ గమనిస్తూ రుద్రదేవులు ప్రసాదాచితు్యలను, చాళుక్య ప్రభువును ప్రశ్న అడుగుతూ అనుమానాలు అంతరించజేసుకుంటూ ప్రయాణం చేస్తున్నారు.

3

రుద్రదేవి ఓరుగల్లు చేరింది. నగరం కోటగుమ్మందాటి, వీధులవెంట ప్రజలు జయజయధ్వనాలు చేస్తూఉండగా, గుఱ్ఱం అదివసించి చుట్టూ వీరనాయకులు పరివేషించిఉండగా విజయంచేస్తున్నది.

ఇంతలో రాచనగరుల కోటగుమ్మంముందర నూరుమంది బాలబాలికలు పూవుల తట్టలతో పాటలు పాడుతూ ఎదురైనారు, వారి వెనుకనే వారి గరువులు నిలిపిఉన్నారు.

“మా ప్రభువులు మారాజు మహావీరుడయ్య
అరివీరులకు ఆజి అపరమద్రు డు
శౌర్యాన ఆర్జునుడు ధైర్యాన నంది
వీర్యాన ధైర్యుడు వితంతు దడిచి
జయజయా జయజయా జయరుద్రదేవ
జయ కాకతీవంశజలరాజచంద్ర”

అని వాడి రుద్రదేవిపై పూవులు చల్లినారు. రుద్రదేవి అశ్వము చెంగున దిగి ఆ బిడ్డలలో నిరువు:ను దగ్గరకు తీసుకొని హృదయాన కడిమికొని “ఈ బిడ్డల నందరినీ మా నగరుకు తీసుకురండి అయ్యవారూ” అని చెప్పి వారిని వదలి గుఱ్ఱ మెక్కినది ఆమెతోపాటు గుఱ్ఱాలు దిగిన వీరనాయకుల దరూ మరల గుఱ్ఱాల నధివసించి, రుద్రదేవివెంట చలినారు. రాచకార్యావిక్త పునఃపుడైన యా బాల తన యువరాజు నగరగోపురద్వారంకడ చాళుక్య వీరభద్రుని, ప్రసాదాచితు్య నాయకుని పేదొగ్గాని అంగరక్షకులతో లోనికి వెదలిపోయెను.

అంగరక్షకులు మహాసౌధ ప్రాంగణంకడ యువరాజు సెలవంది చెరియొక వైపు ఉన్న వారివారి భవనాలకు వెళ్ళిరి.

రుద్రదేవి ప్రాంగణందాటి బాహ్యచతుశ్కలదాటి అభ్యంతర సౌధప్రాంగణాల గుఱ్ఱం దిగి, గుఱ్ఱాన్ని తట్టి, సేవకులు పట్టుకొనివచ్చిన తాటిపటిక బెల్లం గడ్డలు తినిపించి ఆ యుత్తమాశ్వంకడ సెలవుపొంది, లోనికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ సౌధబాహ్యమందిరాలలో కావలిఉండునది పురుషుడు. పనిపాటలు నలిపే దాస్యజనులిచ్చు సాక్షాంగ దండప్రణామాలు అందుకొంటూ అభ్యంతర మందిరంలోకి సాగిపోయినది రుద్రదేవి.

అభ్యంతర మందిరాలలో కాపుండేవారందరూ శ్రీలే. దాసీజనులు దారి చూపిస్తూఉండగా, వెతాళికులు బిరుదులు చదువుతుండగా ప్రభువు అలంకార మందిరంలోకి వెళ్ళినారు. అలంకార శయన మందిరాలలోకి అతి నమ్మకంగల ఇరువదిమంది దాసీలు, ఇరువదిమంది అంగరక్షకులు, ఇరువదిమంది చెలిమికత్తెలు తప్ప ఇతరులెవ్వరూ వెళ్ళడానికి అధికారంలేదు. ఆ అభ్యంతరాంతర మందిరముల లోనికి యువమహారాజు తలుచు, మహారాజుచుకూడ అనుమతిలేనిదే రావీరులేదు; యువమహారాజు భార్య శ్రీ శ్రీ ముమ్మడాంబికకును అధికారములేదు.

రుద్రదేవి ప్రభువు అభ్యంతరాంతరాలంకారమందిరములలోనికి పోయి, ఒక పీఠముపై అధివసించగానే దాసీలు పరుగున వచ్చిరి. వారిలో ముగ్గురలంకారిణులుండిరి. ఒక ఆమె శిరస్త్రాణం, గొలుసులవస్త్రం తీసి పక్కదాసీకి అందిచ్చింది. ఒకామె కవచకంచుకము వప్పింది. మరొకతె పాదరక్షలు ఊకింది. వేరొకతె నడుముకు ధరించిన రత్నాలుపొదిగిన బంగారు మొలనూలు విప్పినది పట్టుదట్టి తీసినది. అందున్న మణులు పొదిగిన దంతలు పిడిగల రత్నాల ఒరగల చురకత్తి తీసింది.

అప్పు దొక చెలి వచ్చి ఆమె దీర్ఘ వినీల కుంతలాల ధమ్మిల్లము విప్పి దంతపు దువ్వెనతో దువ్వెనారంభించినది. ఒకబాలిక ఆ యువరాజు పురుషాభరణాలన్నీ ఒలిచినది. ననవల్కలముతో ఆ దివ్యసౌందర్యగాత్ర అపరాజితాదేవివలె ఒప్పినది. ముచ్చెలు తొడుగుకొని, యా కాకతీయకుల రాకాచంద్రిక స్నానమందిరానకు నడచినది. ఆ పాదాల గమనిస్తూ మార్గనిక లిద్దరు ఆమెతో నడచుచుండిరి. ఆమెపాదాలు కమలాల మొగ్గలే, ఆమె పాదాలు వాపురాలజంట, ఆమె పాదాలు పాలసముద్రంలో కెరటాల తాకుడువల్ల ఏర్పడిన అమృతంపు వెన్నముద్దలు అని మౌనికలైన ఆబాల లనుకున్నారు.

సుగంధతైలాలు పూసి, పరీమళపు నలుగులు నలిచి, సురభిశోషోదకాల స్నానంచేయించా రా బాలలు. శ్రీ దిగంబరియే స్నానమాచరించాలట. రుద్రదేవి చక్రవర్తి నియంత్రణవల్ల బాలుడౌట కటివస్త్రంతో స్నానం కావించినది.

అయినా ఇరువదిరెండేళ్ళ చితుగల ఆ యోషకు ఎంగారురంగులో కాశ్మీర కుసుమవర్ణమూ, జపాకుసుమవర్ణమూ రంగరించి, దిరిసెనపూవు మెత్తదనము కలిపినట్లున్న దేహసౌభాగ్యము చూచి ఆ మార్గనికులు ఉప్పొంగిపోతూ ఉంటారు. జవ్వనము తొంగిచూచుటాలిక కోరికలలా. వెన్నెలలోనికి నీటిలోనుండి తొంగి చూచు కాలు ఎట్టకయవ మొగలులా ఉన్న ఆయమ మేలిమి పసిడివక్షోజాల శిఖరి తములైన చూచుకాలు కాళిదాస శాకుంతల నాటకంలో నాలవ అంకంలోని “శుశ్రూషస్వ గురూన్”, “యాస్యత్యద్య శకుంతలేతి” అనే శ్లోకాలులా ఉన్నాయి.

ఆమె దేహము ద్రఢిమాయుతము, లాలిత్యయుతమున్ను. ఆమె దేహము స్పష్టాంగరేఖాసమన్వితము. మాధవీలతవలె, కల్పవృక్షశాఖవలె ఆమెచేతులు మృదులములు, పుష్టిమంతములు. శుంభ విశుంభాదులపై చెవికంట బాణయుక్తమగు వింటి నారినిలాగు లలితాదేవీహస్తా లా చేతులు.

రుద్రదేవి అతిలోకసుందరమగు తన వనితారూప మాపేళ గమనించు కొన్నది. ఇదివర కేనాడు లేవిసిగ్గు ఆమెను ఆవరించి, దేహమంతయు అరుణ మ్రేనీ. ఆ సిగ్గుతో ఆమె తన కన్నులు మూసికొన్నది. ఆమెలోని పురుషభావము, ఆమె రూపంలోని దిగంబరవనితాదేహాన్ని చూచి సిగ్గుపడి కన్నులు మూసు కొన్నది.

రుద్రాంబిక స్నానము పూర్తిగావించి, వలిపవస్త్రములు ధరించి అలంకార మందిరానకు పోయి పీఠ మధివసించగానే, చెలులు పరిష్కర్తరికలు ఆ దేవిని అత్యంతమధురంగా ఆలంకరించారు.

ఇరువదిరెండేండ్ల సంపూర్ణ శ్రీ : బాల్యం కసుమంతా తరుగని బ్రహ్మ చారిణి. పారిజాతపుష్పంలా నిత్యవికసితయౌవన. ఆస్వాదన కోరని పరిమళము. తుమ్మెదను కాంక్షించని దివ్యపుష్పము.

స్నానంచేసి అలంకరింపబడి ఆ దేవి దర్పణంలో ఎవరినో ఒక లాతి సుందరీరత్నాన్ని చూచికొన్నది. ఆ ప్రతిబింబంలోని బాల తా నెరుగనిది : ఆ ప్రతిబింబంలోని బాల అప్పుడే జవ్వనంపొందిన నవయోష : ఆ ప్రతిబింబంలోని మనోహరాంగి సముద్రసంగమానికి ఉప్పొంగి వరదలై ప్రవహించి వచ్చే నదీ సుందరి : ఆ ముకురంలోంచి తన్ను అరమూతకన్నులతో పరిశీలించు మధురాధర ఏదో మహానుభూతికై ఎదురుచూచు పరమహంసి.

ఆ దర్పణంలోఉన్న సముజ్వలమూర్తి తన్ను చూచి “ట బాలికా, ఇక నువ్వు బాలుడవు కాదు. నువ్వు మహారాజువుకాదు. నువ్వు మాయా పురుషత్వం వీడిన శోభాపూర్ణ నవవధువువు : నువ్వు నీ వరునికొరకై ఎదురు చూస్తున్నావు.

నీ ఇంద్రజాలం మాని సుహృద్భూమిలో నచ్చిన పురుషుణ్ణి కోరుకో" అన్నట్లయినది.

రుద్రదేవి చిరునవ్వు నవ్వుకొన్నది. ఆమె ఆడవారిలో పొడుగైన బాలిక. కత్తియుద్ధంలో, బాణయుద్ధంలో, పశు చల్ల యుద్ధాలలో దేశంలోని ఏ ఇద్దరు ముగ్గురు వీరులో ఆమె ఠాక కాగలదు. యుద్ధవ్యూహ రచనంలో ఒక్క జన్నిగ దేవ శ్రీపురాంతకదేవు లామెకు మిన్న అపుతారేమో :

పురుషవేషము ధరించినప్పుడే ఆమెలో స్త్రీనావము మాయమౌతుంది. కవచము, ఉష్ణిషము ధరించి, ఆయుధోపేతయై ప్రియమగు అజానేయ మారో హించినప్పు డామె అతిపురుషుడు. ఏమాత్రము శంకలేని మహావీరుడగు పురుషుడు. ఆ అశ్వము ఆకాశము అంటేటట్లు ఎగిరినా, లోకాలను ఆవరించేటట్లు దుమికినా, మహావాయువుతో పందెంపేసినట్లు పరుగిడినా ఆ బాలిక చెక్కుచెదరదుకదా : ఎంతో మహానందాన్నిపొంది, ఎగుడులో, పసుగులో బాగమై, ఆకాశరాజై, గ్రహాల మేటియై, వాయువే అయి సర్వవిశ్వానానికి నామికత్వం వహిస్తుంది. అప్పు డామె విశాలమైన కళ్ళు ఆదిత్యద్వయం, అప్పుడామె మందారకుట్మలనాస పాశుపతాస్త్ర జ్వాల, అప్పు డామె బింబాధరాలు విడివడిన ప్రళయాన్ని శిఖలు, ఆరుద్రదేవుని యెదుర్కొన సాహసించగలిగినవా డొక్క రుద్రుడే :

పురుషవేష మింటికడను ధరించుచుండును. ఆమె బాలికయని ఆ అభ్యంత రాంతర మందిరాల మెలిగే అరవై మంది స్త్రీలకు, మహారాజులకు, చక్రవర్తికి, శివదేవయ్యకు మాత్రమే యెరుక. తక్కినవారికి అనుమానము మాత్రము.

ఆమె వదునెమ్మిదేకుల ఈడున అర్థసింహాసనారూఢయై యున్నప్పుడు సభలో చాళుక్య వీరభద్రుని ఆయన తండ్రిప్రక్క చూచినది.

అప్పుడు శ్రీ శ్రీ గణపతిరుద్రదేవచక్రవర్తి జన్మదిన మహోత్సవానికి శ్రీ శ్రీ నిడుదప్రోలు చాళుక్యమహారాజు ఇందుశేఖరుడు పెద్దకుమారునితోపాటు చక్రవర్తిని దర్శించడానికి వచ్చినాడు. చాళుక్యవీరభద్రున కప్పు డిరువదియొక టవయేడు.

ఆ మహాసభలో చాళుక్యవీరభద్రుడు ఆకాశాన సూర్యదేవునివలె ఒక్కడే ప్రత్యక్షం అయినాడు రుద్రదేవికి.

ఆ రుద్రదేవుడైన రుద్రదేవికి ఒక విమేషం హృదయస్పందన మಾಗಿపోయినది. వెనువెంటనే యుద్ధభేరివినాదం మ్రోగుట ప్రారంభించినది. ఆమె అన్నియు మరచి కవుల గంభీరకావ్యగానములు వినక, నర్తకీబృంద మధుర నృత్యాలు గమనించక వీరభద్రునే చూచుచున్నది. వీరభద్రుడు యువరాజును చూచుట కదే మొదటిసారి. చక్రవర్తికుమారుడు రుద్రదేవుని యందము లోకాతీత విషయంగా పండితు లాడుకొనుట వీరభద్రుడు విన్నాడు.

ఆ వర్ణనలు నిజానికి కొన్ని యోజనాల దూరంగా ఇప్పుడాతనికి కనిపించాయి. మన్మథునిలో ఎక్కువ ఆడతనం ఉంది. కుమారస్వామిలో ఎక్కువ మగతనం ఉన్నది. జయంతునికి వారిరువురిలోని తేజస్సులేదు నలకూబరుడు మనుష్యులకు దగ్గరివాడు. వనంతుడు ఒక్క ఋతుకాలమాత్ర సౌందర్యం కలవాడు. వీరందరిలో లేని ఏదో ఒక మహాసౌందర్యోజ్జ్వలత ఈ బాలునిలో ఉన్నదని చాళుక్యవీరభద్రుడు డనుకొన్నాడు.

కుమారస్వామి శుద్ధవటువు, మన్మథుడు శుద్ధప్రేమికుడు. వీరిద్దరిని తనలో లయించుకొని వీరిరువురిని మించిన ఈ మహాబాగుడు చాళుక్య వీరభద్రుడా; ఆంధ్రామృతప్రవాహాలు కట్టించిన నన్నయమహావిక్యత భారతాన్ని కృతినందిన రాజరాజనరేంద్ర చక్రవర్తి వంశములోనివాడైన ఈ యువప్రభువు పురుషసౌందర్యానికి పాణినీయసూత్రమని ఆమె అనుకున్నది.

నాటినుండి రుద్రప్రభువు వీరభద్రప్రభువు స్నేహాన్ని వాంచింపాడు.

వారిరువురు ఎన్నిసారులో కలుసుకొన్నారు. ఒక పర్యాయము వీరభద్రుడు "మహారాజా! కాకతీయవంశానికి చాళుక్యులు శివునికి శూలంలా కాగలరు" అన్నాడు. ఆ భావంలోని ఆనందంచేత రుద్రప్రభువు వీరభద్రుని రెండుచేతులు తన రెండుచేతుల పటుకొని తన మూగ్ధాన ఉంచుకొన్నాడు. ఆ క్షణంలో పేయి విద్యుల్లత లొక్కసారి వీరభద్రుని దేహమెల్లా ప్రసరించి అతడు రులుమనిపోయినాడు. వీరభద్రుని కేదో సిగ్గువేసినది. అతడు వెంటనే కాకతీయ మహాప్రభువు చేతులు రెండూ వదలివేసినాడు.

రుద్రప్రభువునకు లోకజ్ఞానమే నశించినది. ఆ ప్రభువునకు అమృతము సేవించిన దేవతలకు కలిగిన వివశత్వము కలిగినది. అది స్నేహప్రభావమని ప్రభువు అనుకొన్నాడు. రుద్రదేవునిలో నిద్రపోవు రుద్రదేవి ఒకసారిగా ఉలిక్కిపడి లేచింది. ఆమె మోము కెంపువారింది. కన్నులు మూసికొనిపోయినాయి. ఆమె వక్షోజాలు పొంగిపోయినాయి. ఆమె పెదవులలో అమృతా లాటలారినవి.

ఈనాడు చాళుక్యరుద్రునితో అభేదానంద మనుభవించిన రుద్రదేవి అనిర్వచనీయమగు సంతోష మనుభవించుచున్నది. కాపుననే నిట్లలంకరించుకొన్నది.

బాలికాపేష మిదివర కెప్పుడును ధరించినది కాదు. ఆనాడు చాళుక్యరుద్రునితో స్నేహముకలిగిన క్షణంనుండి తాను బాలికనని ఆమెకు ఎన్నిసారులో ఆలోచన వచ్చినది. ఆ వచ్చుటకు కారణ మామె ఊహింపలేదు. ఆమెలోని ప్రీత్యము ఆమె కీడువచ్చిన ఎంతకాలమునకోగాని గురుతు రాదాయెను. ఆమె కీడువచ్చినప్పుడు రాణివాసలో జరుగు నెలకొంజులు మహోత్సవములు జరుగలేదు. ఈడు ఎచ్చినదని రాణులకు, గణపతిదేవునకు, శివదేవయ్య ముత్రికి మాత్రమే

తెలియును. త్వారత చెన్నావ్రగడ గూపామాత్యునకు తెలిసినది. అది అంతటితో సరి.

తాను బాలకు డను భావముతోనే రుద్రదేవి తనలో కలుగు శ్రీ చిహ్నాలు గమనించకుండ బాలకీడలలో మునిగియుండునది. ఈడువచ్చిన ఆనాటి సంఘటనము అమె కంత వట్టినదికాదు. ఏదియోవంకను మహారాణి సోమాంబ రుద్రాంబనా మూడు దినములూ అంతఃపున నిలిః యుంచినది. బాలికకు జరుగు వేడుక లేవియును ఈ బాలికకు జరుపలేనందుకు సోమాంబికాదేవి లోలోన దుఃఖించినది కాని, రాజకీయావసరముకాన భర్త ఆజ్ఞయే ఆమెకు పరమాజ్ఞ అయినది.

అలా ఒకయేడు గడిచింది. రుద్రమదేవిలోని యౌవనచ్ఛాయలు ఎంత మాత్రమైన ఇతరులకు తెలియకుండ మహారాణి ఎన్నియో కట్టుదిట్టాలు చేసింది.

ఒకనాడు రుద్రదేవి ఒకశిల్పము చూచినది. ఆ శిల్పము ఒక దేవీ విగ్రహము. ఆ దేవీవిగ్రహమునకున్న ఉత్తమ వజ్రోజ్జ్వలు, సన్ననినడుము చూచుచుగా ప్రదర్శింపబడిన నగ్నత చూచి ఆమె కాశ్చర్యము పేసినది. ఆ విగ్రహమును రుద్రేశ్వరాలయమునకు బోయిన రుద్రదేవి చూచినది. రుద్రదేవి ఇదివరకెన్నడు ఆలయములు దర్శింపలేదు. నృత్యాలు చూడలేదు. ఇతరబాలికల నగ్నతల నామె యెరుంగదు.

ఆ దినము అనుమకొండ రుద్రేశ్వరాలయానికి ఆమె వెళ్ళునని ఆమెకే తెలియదు. అనుమకొండలో జరుగు ఒక ఉత్సవానికి సామంతరాజకుమారులతో కలిసి ఆమె బోయినది. ఆమె వారితో రుద్రేశ్వరాలయ ప్రాంతాలకు బోవుట తటస్థించినది.

తన తాతగారి అన్న రుద్రదేవ చక్రవర్తి నిర్మించిన మహాదేవాలయం చూడాలని ఆమె కేలనో బుద్ధిపుట్టినది. ఆమె రాజకుమారులకు తనతో రండని ఆజ్ఞ ఇచ్చి గుఱ్ఱము డిగ్గి గుడిలోనికి పోయినది. ప్రక్కనున్న శివదేవయ్య మంతు తెవరితోనో మాట్లాడుచుండిరి.

ఈ సమయంలో రుద్రదేవి గుడిలోనికి పోయినది. రాజకుమారులమాటలలో శ్రీ పురుష భేదము ఆమె కప్పుడు పూర్తిగా అవగాహనం అయిపోయినది. ఆమె తాను శ్రీనను అనుమానం ధృఢమైపోయింది. వెంటనే మహావేగంతో ఓరుగల్లు పురం చేరింది. తల్లిగారైన మహారాణి సోమాంబికాదేవికడ కామె వెంటనే వెళ్ళింది.

“అమ్మగారూ, నేను మీవంటి బాలికనై ఉంటే, నన్ను బాలకుజ్ఞేగా ఎందుకు పెంచి, లోకాన్ని మోసంచేస్తున్నారు ?” అని అడిగింది.

మహారాణి తెల్లబోయి “ప్రభూ! చక్రవర్తికి వార్తపంపుతాను. వారు వచ్చినవెనుక మీ అనుమానం తీరుతుంది” అని ప్రతివచనమిచ్చి వెంటనే గణపతి రుద్రదేవులకు వార్త పంపినారు.

వార్త వెళ్ళిన అరఘటికలో మహారాజు మహారాణి అంతఃపురానికి వచ్చినారు. మహారాణి వారితో అంతయు విశదము చేసినారు.

గణపతిరుద్రదేవుఁడును తెల్లబోయి, స్వయంభూదేవుని ఒక విమేషం ప్రార్థించి ఒక నిశ్చయానికి వచ్చినాడు. వెంటనే మహారాణి అంతఃపురంలో చక్రవర్తిని కలుసుకొనవలసినదిగా శివదేవయ్య దేశికులకు వార్త వెళ్ళినది.

౪

నలభై విఘటికలలో శివదేవయ్యమంత్రి పట్టపుమహారాణి నగరానికి విచ్చేసి తనరాక లోనికివార్త పంపగా మహారాణి అభ్యంతరసభామందిరాలలో చిన్నదానిలోనికి ముఖ్యమంత్రిని తీసుకొనిరా మహారాణి చెలిక తెలను పంపినది. వారు దారి చూపుచుండ శివదేవయ్య లోనికి దయచేసినారు. ఆయన పాదాలకు చక్రవర్తియు, సామ్రాజ్ఞియు, రుద్రదేవియు లేచి నమస్కరించి ఉచితాసనంపై కూచుండ ప్రార్థించిరి. వారును వారందరిని ఆశీర్వాదించి ఉపవిష్టులైరి.

శివ : మహాప్రభూ! ఎందుకు ఇంతతొందరగా నాకు వార్త పంపినారు? యువరాజుగారు తొందరలో నగరానికి రాగానే నేనున్ను వెంటనే మా గృహానికి చేరాను. ఇంతలో మీ వార్త వచ్చినది.

గణ : మహామాత్యా! రుద్రప్రభువు తాను బాలికయై ఉండగా ఏల పురుషునిగా తన్ను పెంచినారు అని అడుగుతున్నారు.

శివ : అలానా! రుద్రప్రభువులు చాళుక్యమహావంశచరిత్ర ఎరుగుమరా అని మనవిచేసుకుంటున్నాను.

రుద్రదేవి : ఎరుగుదును బాలియ్యగారూ!

శివ : ఆ వంశంలో ఇద్దరు ముగ్గురు కుమారులు చక్రవర్తులకు కలుగుతూ ఉండడము, ఆ అన్నదమ్ములు రాజ్యానికి వారితో వారు పోరుతూ దేశానికి అరిష్టం తీసుకువస్తూ ఉండడము జరిగినదాయెను. ఆ జ్ఞాతియుద్ధాలవల్ల సుభిక్షమైన ఈ నాడులన్నీ కాటకాలకు లోనవుతూ ఉండేవి.

రుద్ర : మహామంత్రి! చాళుక్య మహారాజుల చరిత్రకూ నన్ను పురుషునిగా పెంచడానికి సంబంధం ఏమిటి?

శివ : ప్రభూ, వినండి. రాజులేని రాజ్యం తలలేని దేహంవంటిది. ఒక రాజ్యానికై ఇద్దరు రాజులు పోరువడడం రాజు లేకపోవడమేగదా!

రుద్ర : మీరు నాకీ రాజనీతి చిన్నతనంలో బోధించినారు.

శివ : అలాంటప్పుడు నేనువచ్చి మళ్ళీ పాఠాలన్నీ జ్ఞాపకంచెయ్యాలా కాకతీయప్రభూ !

రుద్ర : మా నాయనగారికి మగపిల్లలు లేకపోవడంవల్ల నేను బాలిక నైపుటికీ నన్ను బాలునిగా పెంచారు.

శివ : చక్రవర్తికి తమ్ములన్నాలేరు. ప్రతాపరుద్ర చక్రవర్తికి ఉంపుడు కత్తెకు పుట్టిన సారంగధర దేవునకు చాత్రం ఇద్దరు పుత్రులు హరిహర, మురారి దేవులున్నారు. వాళ్ళకీ రాజ్యం కబళించాలని ఉన్నది. ధర్మసంరక్షణార్థం ఒక్కొక్క దేశానికి ఒక్కొక్కరాజే ఉండాలి. మన తెలుగు మహాసామ్రాజ్యము అనేక చిన్నచిన్న రాజ్యాలుగా ముక్కలై ఉంటే ధర్మసంరక్షణం జరగదు. ఈ రాజ్యం కోసం విషయమనీ, కళింగమనీ, వేంగీవిషయమనీ, నతవాటిసీమ, గృధ్రవాడ విషయము, మంజిషదేశము, కమ్మనాటి విషయమనీ, వెలనాడనీ, ఆరు వేలనాడనీ, వూగీవిషయమనీ, పొత్తపినాడనీ సింధనాడనీ, సింధనాడనీ, మార్జనాడనీ, మానువ నాడనీ, కారవదేశమనీ, కాలనిపాక విషయమనీ, చక్రకోట్యమనీ, మంత్రకూట విషయమనీ ఈ విధంగా చిన్నచిన్న రాజ్యాలతో నిండిఉన్నది. వీని నన్నిటినీ ఏకచ్ఛత్రంక్రిందికి తీసుకువచ్చి, సుఖరాజ్యం స్థాపించి, ధర్మపరిపాలనచేస్తూ, శాంతిభద్రతల నెలకొల్పి పురుషార్థాలు వెల్లివిరిసేట్లు చేయవలసిన బాధ్యత మహా పురుషులది ! చాళుక్య రాజ్యాలు రెండూ నాశనం అయ్యాయి. ఆ తర్వాత మీ పెద తాతగారైన రుద్రమహారాజు తండ్రి ప్రోలమహారాజులు కాకతీయసామ్రాజ్యం స్థాపించారు. చాళుక్యులు బలవంతులుగా ఉన్నంతకాలం, శ్రీ ప్రోలమహారాజు తండ్రి శ్రీ భేతమహాప్రభువు వారికి నమ్మకంగల మండలేశ్వరుడై సామంతుడై ఉండెను. భేతమహారాజు తండ్రి శ్రీ ప్రోలమహారాజు, వారితండ్రి భేతమహారాజు మహామండలేశ్వరులై, సామంతులై ఉండిరి.

గణపతి : తండ్రి ! నాకు పుత్రులు కలుగలేదు. ఇందరి రాణులలో ఒకరి గర్భమూ ఫలించలేదు. స్వయంభూదేవుడు ప్రసాదించిన శక్తితో, ఈ దేశికుల సహాయంతో కాకతీయ సామ్రాజ్యము వృద్ధిచేసి దేశంలో ధర్మం నెలకొల్పాను. అలాంటి ఈ మహారాజ్యానికి యువరాజు లేడు. తల్లీ ! నువ్వు పుట్టకమే హిమ వంతుని ఇంట పార్వతి జలయించినట్లయింది నాకు. చిన్నవారైనా నాకు పంచాక్షరి ఉపదేశించి అర్జునునికి సారథ్యం చేసిన శ్రీకృష్ణునివలె ఈ శివదేవయ్య దేశి కులు నువ్వు ఉద్భవించగానే నాకు పుత్రులు పుట్టబోరనీ, నీ జాతకమునందు మహాసామ్రాజ్ఞీత్వము వ్రాసిఉన్నదనీ చెప్పి పుత్రుడుదయించు కట్టుదిట్టాలు చేయించారు.

మహారాణి : తల్లీ నిన్ను పుత్రునిగా పెంచడం ఎంత కష్టమైంది ? చక్ర చక్రీ, మహామంత్రి ఆలోచించి చేసిన ఏర్పాటిది.

శివ : ప్రభూ ! ఈ ఘోషాల్లో ధర్మం కొనసాగడానికే ఈ విధానం అవలంబించాము. మీరు బాలికలని చెప్పగల శుభముహూర్తం వస్తుంది. ప్రపంచంలో ఆర్యభూములలో ఇదివరకు సంభవించని ఒక దివ్యమటన ఇప్పుడు సంభవిస్తుంది గాక : మీరు అఖండ ఆంధ్ర సామాజ్య సంహాసనం అదిష్టించాలని మిమ్ము బాలకునిగా పెంచాము తల్లీ : వీరపురుషోచితమైన విద్యలన్నీ మీకు నేర్పినారు. మీరు ఉత్తమోత్తమ చక్రవర్తులు కాగలరు. ఇదీ రహస్యం.

రుద్రదేవి తలవల్చికొని 'నన్ను క్షమించండి బాబయ్యగారూ, నన్ను ఆశీర్వాదించండి గురుదేవా : అమ్మగారూ : మీసహజోదారహృదయంతో నన్ను మీ హృదయంలోకి తీసుకోండి. మీరు నా కర్పించిన ఈ దివ్యవర్మాన్ని నా ప్రాణాలతో కాపాడుకొంటాను' అన్నది.

* * * * *

ఆ సంఘటన అంతా ఈ రోజున అద్దంలో తన ప్రతిబింబం చూచుకొనే రుద్రదేవికి జ్ఞప్తికి వచ్చినది. తాను శ్రీమతి లోకము తెలుసుకొనవలసిన సమయమే తెంచినదా ?

శ్రీకి రాజ్యార్హత ధర్మశాస్త్రం ఒప్పుకోదు. దీక్షం ఒప్పునిదే లోకం ఒప్పుదు. శ్రుతి మొదటిప్రమాణ మన్నారు. శ్రుతికి వ్యాఖ్యానం స్మృతి కాబట్టి శ్రుతికన్న ఎక్కువ ప్రమాణం స్మృతి అన్నారు. లోకాచారం శ్రుతినిబంధననాచరణలో పెట్టడమే కాబట్టి, లోకాచారము పరమప్రమాణ మన్నారు. ఒక ఉత్తమపురుషుడు ప్రారంభించిన పనిని తక్కిన సర్వలోకమూ నెమ్మదిగా ఆచరిస్తుంది. అదే ఆచారము. ఆంధ్రాచారమైన మేనరికం అలాంటిదేకద !

తాను చక్రవర్తి అవును. అయిన తనకు భర్తకావలెనా? ధర్మము శ్రీని వివాహము చేసికొనితీరవలె సంటున్నది. భర్త పోయినచో సన్యాసినిగా ఉండవచ్చును గాక !

అప్పు డామెకు పందొమ్మిదవ ఏట తనకు జరిగిన వివాహ విషయము జ్ఞాపకమునకు వచ్చినది. ఆమె వదనమండల చిరునవ్వులు ప్రసరించినవి. ఆమె అధరాంచలాల ఆమృతప్రసవణాలు మిలమిలలాడి ఉబికిపోయినవి.

ముమ్మడమ్మ కమ్మనాటి నాయకుడైన జాయపమహారాజు కుమార్తె. శ్రీగణపతిరుద్రదేవునకు జాయపపేనాని బావమరిది. ఆయన కుమార్తె ముమ్మక్కదేవి అందాలరాణి. ఆ బాలిక మేనత్తలైన శ్రీ గణపతి చక్రవర్తి రెండవ, మూడవ మహారాణులైన నారాంబ, పేరాంబ దేవులకడనే పెరుగుచుండెను. ఆమె కుమార రుద్రప్రభువుకన్న రెండేండ్లుమాత్రమే చిన్నది. ఆ బాలిక గానసరస్వతి, నృత్యవిశారద, విద్యాభారతి, సౌందర్యలహరి. ఆమె ఇంతబాలిక యైనప్పటినుండి యువరాజైన రుద్రదేవుని ప్రేమించినది.

“బావగాలూ, ఇవాల మనం ఇద్దలం ఏమి ఆలుకొందాం ?”

“ఏమిటి ఆడుకొందాం మమ్మక్కదేవిగారూ ?”

అప్పుడు ముమ్మక్కదేవికి మూడేళ్ళు. రుద్రప్రభువునకు అయిదేళ్ళు. పెద మహారాణిగారి నగరికి దాసీలు ఎత్తుకొని ముమ్మక్కదేవిని తీసుకొచ్చేవారు.

“బావగాలూ, నన్ను ఈ బెమ్మక్కలాచ్చసులు ఎత్తెకుపోయాలంట, మీరు గుల్లం ఎక్కి కత్తి పుత్తుకొని, ఆ లాచ్చసున్నీ దలిమికొత్తి, తరిమేత్తాలుత. అప్పులు ఎత్తి నన్ను లత్తిత్తాలుత.”

“బాగుంది ముమ్మక్కగారూ : నేను కత్తిపుచ్చుకు సిద్ధంగా ఉన్నాను” అని బాలరుద్రదేవుడు (రుద్రదేవి) తన మొలలో కట్టిన చిన్న కత్తిని పుచ్చుకొని, దాసీ బెమ్మక్కను తరుముకు వెళ్తూ “రాచ్చసీ చంపివేత్తాను : నువ్వు అనగా అనగా నా రాజపుత్రికను ఎత్తుకుపోతావా ?” అంటూ ఆమెను పొడిచినట్లు నటించారు.

బెమ్మక్క ఘోరముంటూ ఆ తోటలోని గడ్డిలో విరుచుకు పడిపోయింది.

రుద్రదేవుడు ముమ్మక్కకడకు పరుగిడి ‘రాజకుమారి : నిన్ను రాచ్చసుని చంపి రచ్చించి మాదేశము తీసుకు వెలుతున్నాను’ అని తెల్పి ఆమె చిన్నచేతులు పట్టి లేవనెత్తి తనతోవచ్చు యికొకదాసీకి అప్పచెప్పతూ ‘తక్కిన రాచ్చసుల్ని కూడ చంపివేత్తాను’ అన్నారు.

౧౧

ఆటలలో, పాటలలో, చమవులో శ్రీశారరుద్రదేవ ప్రభువును, శ్రీ ముమ్మ డమ్మయు ఎప్పుడూ కలుస్తూ ఉండేవారు. ముమ్మక్క రుద్రదేవుని చూడక ఒక్క దినమైనా వెళ్ళనిచ్చేదికాదు. రుద్రదేవుడు నీభర్త అని అందరూ అంటూవుంటే ముమ్మడాంబికకు సంతోషం పొంగిపోయేది. రుద్రదేవుని కలుసుకొనడానికి వెళ్ళినప్పుడెల్ల ఆ బాలిక పన్నెవన్నెల వస్త్రాలు, ఆ వస్త్రాలకు తగిన ఆభరణాలు ధరించేది. ఏడువారాలవికావు, ఏడేడువారాల వేషాలూ వేసుకొనేది. ఒకనా డామె ఉషోబాల, ఒకదినాన ఆమె జనకుని ఇంట శైశవ క్రీడల దేలు సీతమ్మ, ఇంకొకనా డామె లేతవెన్నెల కీరణము. మరిఒక్క దినం ఆమె దివ్యంగా జ్వలించే ఉడుబాల.

ఆ ఆటలలో, ఆ ఆనందాలలో వారిరువురూ పెద్దవారై నారు. ముమ్మక్కకు వయస్సువచ్చి అంతఃపురాంగన అయినది. వసంతోత్సవములలో, పండుగ దినాల యందు, మహారాజజన్మదినోత్సవములలో తక్క, ఇతర సమయాల నామె రుద్ర ప్రభువుకంట పడకూడదు.

ఒకతూరి వసంతోత్సవసమయంలో ముమ్మడాంబిక వనదేవతవేషం ధరించి, వసంతవేషముతో రుద్రదేవ యువరాజు ఒంటిగా వసంతోద్యానవనాన సంచరించే సమయాన, పదునారేడుల చుడుగల ఆ ముద్దులగుమ్మ వెనుకగావెళ్ళి ఆ యువరాజు కళ్ళుమూసింది. రుద్రప్రభువు ఉలికిపడి 'ఎవరు?' అని తొందరపాటుగా ప్రశ్నించెను.

'బావగారూ ! నా పేరు చెప్పుకోండి ?'

'ఓహో ! నా ప్రియురాలు ముమ్మడాంబికాదేవా ?'

'నెగ్గారు మీరు' అని ముమ్మడాంబిక చేతులుతీసి 'నేనే ఓడిపోయాను ఏమి చేయమంటారు?' అని ప్రశ్నించింది.

'అడిగో ! ఆ పొదరింట కూచుండమంటాను.'

వారిరువురూ ప్రక్కనున్న పొదరింటిలో కుచ్చుండిరి. ముమ్మక్క దేహం పోయిపోయినది. భలంచరాని సిగ్గు, ఎవరై నా వస్తారేమోనన్న భయం !

'ముమ్మడాంబికాచేడి ! మొన్న మా చిన్న అమ్మగారి సౌధాలకు వస్తే, మీ రెక్కడా కనిపించలేదే ?'

నేను మిమ్ము మాడకూడదని అత్తయ్యగార్ల వరూ ఆంక్షలు చేశారండీ, కాని మిమ్ములను మాడనేమాశాను.'

'మీరు దినమూ ఏమి చేస్తూ ఉంటారు ?'

'నాన్నగారి సహాధ్యాయి గొంకనభట్టువారు నాకు నాట్యమూ, సంగీతమూ, సాహిత్యమూ చెప్పుతున్నారు.'

'ఈ మధ్య మీ నాట్యము నేను మాడనేలేదు. మామయ్యగారు రచించిన స్వత్రతాకరము అంతా చదివాను. చదువుతోంటే నాకు ప్రతిక్షణమూ నాట్యం చేయాలనే బుద్ధి !'

'బావగారూ ! మీతో ఆటలు ఆడకూడదని మా అత్తయ్యగారు నిషేధించి నప్పటినుండీ నాకు మతి....మతి....పూర్తిగా....పోయినట్లే ఉంది. నా నాట్యం మీకు నిజంగా చూడాలని ఉందా ?'

'తప్పకుండా ! నాట్యం చేయలేను కాని, నాట్యం చెయ్యాలని ఎంతో డిఃహ ! కాని నన్ను మహారాజు నాట్యం మాడకూడదన్నారు. దేవాలయాలలోకి వెళ్ళవద్దన్నారు.'

'బావగారూ ! రేపు అత్తయ్యగార్ల నగరులకు రండి. నా దాసి బెమ్మక్క మహామందిరములో సుంచుని ఉంటుంది. అప్పు డది ఏలా తీసుకువెడితే ఆలా రండి ! మీరు మాటిచ్చారు సుమండీ ! మరచిపోకండి.'

ముమ్మడమ్మ రుద్రదేవుని మెడ గట్టిగా కౌగిలించుకొని నున్నని చెంప ముద్దిడుకొని, మరుక్షణంలో మారుమొనడి.

ముమ్మడమ్మ ఒళ్ళు రుల్లుమంది. ఆమె కపోలాల చిరుచెమటలు పట్టినవి. ఆ పరుగు పరుగు ఆ వనంలో ఉన్న ఒక క్రీడాసరోవరంకడ ఆగింది. అక్కడ అనేకులు బాలబాలికలు ఉయ్యాల లూగుతున్నారు. ముమ్మడమ్మను చూచి, రాకుమారికలు కొందరు వయ్యారాల నడకలతో ఆమెకడకు వచ్చి ఆమెను మేలమాడ చొచ్చిరి.

రుద్రదేవునికి తాను బాలికనని అంతకుముందు విజయదశమి ఉత్సవాలకే తెలిసినదికదా ? ఇప్పుడు ముమ్మడమ్మ మాటలకు యువరాజుకు ఎంతో నవ్వు వచ్చింది. తన్ను బాలికలందరు ప్రేమించుట కారంభింతురు కాబోలు నని ఆ ప్రభువు మరింత నవ్వుకొన్నారు.

ఈలా ముమ్మడమ్మ రుద్రదేవుల నాటకం జరిగి జరిగి చతుర్థాంకాన వారి కిరువురకు వివాహమైనది. జాయపసేనానికి గణపతిరుద్రదేవ చక్రవర్తియు, శివ దేవయ్య మంత్రియు రుద్రదేవి రహస్య మెరిగించి, ఆంధ్రమహారాజ్య సంరక్షణార్థము రుద్రదేవికి ప్రీతి వివాహం చేయవలసి ఉన్నదనినీ, అందుకు చిన్ననాటి నుండి కలసిమెలసి పెరిగిన ముమ్మడమ్మను రాజకూమారునికి వధువుగా తాము నిశ్చయించామనీ, చక్రవర్తి భావమరిదియు, రాజభక్తిపూరితుడును, ఉత్తమ సంస్కారియు, మహాసేనానాయకుడు నగు జాయపసేనాని అందు కేమి అభ్యంతరము చెప్ప దని తమ భావమనియు తెలిపిరి. జాయపసేనాని సంతోషంతో ఒప్పుకొన్నాడు.

రుద్రదేవప్రభువు ప్రీతిని లోకానికి తెలిపేకాల వచ్చేసరికి ముమ్మడమ్మను రుద్రదేవితోపాటే ఒక ఉత్తమ మండలేశ్వరున కిచ్చి వివాహము కావించమని శివ దేవయ్య మంత్రి జాయపసేనానికి చెప్పినాడు.

శ్రీ శ్రీ కాత్య మహారాజవ శచంద్రుడైన యువరాజు శ్రీ రుద్రదేవ ప్రభు వునకూ, శ్రీ శ్రీ జాయపమహారాజపుత్రిక ముమ్మక్కసానమ్మదేవేరికి అఖండవైభవంగా వివాహం అయింది. సింహాద్రినుండి కంచివరకు, మోటుపల్లినుండి కల్యాణ పురివరకు గల మహామాండలికులు, మహాసామంతులు, రాజబంధువులు, రాజప్రతినిధులు, మహామంతులు, మాండలికులు, సామంతులు, మహాకవులు, గాయకులు, కృష్ణవేణీతిరస్థ కూచిపూడి నటకులు, నర్తకీమణులు వేంచేశారు.

నిడుదప్రోలు రాజ్యప్రభువులు శ్రీ ఇందుశేఖర చాళుక్యమహారాజు వేంచేసినాడు. సారసపురాననుండి శ్రీ ఇందులూరి సోమరాజమంత్రి, ఆయన తమ్ముడు శ్రీ పెదగన్నమంత్రి దయచేసినారు. వేంగీ విషయాధినాథుడు కాలపనాయక మహారాజును, నిర్మలమహాపురినుంచి చౌండసేనాధిపతియు, అద్దంకినుండి సారంగపాణి దేవమహారాజు, గుడిమెట్లనుండి శ్రీ సాగిచాగరాజమహాప్రభువును, ధరణికోటనుండి మహామండలేశ్వర కోటరుద్రమహారాజును, అతని పుత్రుడు బేతమహారాజును, సప్తగోదావరీ మధ్యదేశ కోనమండలాధిపతి హైహయ శ్రీ కోనరాజ మహారాజును,

పెళ్ళికొమ్మారై పెదతండ్రి పృథ్వీనాయకుడు, పినతండ్రి నారపనాయకుడు, వారి తండ్రుల బిడ్డలయిన కమ్మనాటి ప్రభువులు, రుద్రదేవుని ఇరువురు మేన తలు, గణ పతిచక్రవర్తి చెల్లెళ్ళయిన మైశమాంబ, కుందాబదేవుల రాజ్యమైన నతనాటిసీమ కధిపతులైన మహామండలేశ్వర రుద్రదేవరాజు తన ఇద్దరి దేవేరులతోను, బుద్ధ పురమునుండి మల్యాల గుండయ మహారాజు, వర్తమానపురమునుండి గోన లకు మయారెడ్డిప్రభువు, అడవోనినుండి కోటారెడ్డివహారాజు, కందూరునుండి కేశి నాయకప్రభువు, కందవోలనుండి నందిభూపాలుడు, కల్యాణమునుండి చోడోదయ మహారాజు, కోసగినుండి మైలపదేవుడు, రేచరవశమహావీరుడు రుద్రప్రభువు, పిల్లలమట్టినుండి బేటిరెడ్డిప్రభువు, నాగులపాటినుండి విరియాలవారు, పష్మిప్రభు వులు, ముప్పవర ప్రభువులైన పంట మల్లిరెడ్డి ప్రభువులు వివాహానికి వేంచేసినారు.

౬

వివాహం అఖండవైభవంగా జరిగింది. నెలరోజులు దేశమంతా ఉత్సవాలు జరిగినాయి. రాజధానినగరమైన ఏకకలానగరం అంతా గంధర్వ నగరమైపోయింది. ఆ నగరాలంకారములో ఆకాశపు పందిళ్ళు, ఏనాటికానాడు పచ్చటి మామిడాకు తోరణాలు, అరటి స్తంభాలు, పూవులు రంగు రంగు అద్దకాల మేల్కట్టుల తెరలతో వెలిగిపోవుచుండెను. నగరమంతయు భోజనశాలలు; ఆ శాలల్లో వివిధదేశాల వివిధరుచులకు తగిన శాల్యాన్నాలు, గోధుమరొచ్చెలు, వివిధశాకాలు, పచ్చళ్ళు, తొక్కులు, పులుసులు, చారులు, పిండివంటలు, చిత్రాన్నాలు, షాడబాలు వడ్డించు చుండిరి.

ప్రతిదినమూ కవి పండిత గాయక నాట్యగోష్ఠులు, రాత్రికాలాల యక్ష గానాలు, తోలుబొమ్మలాటలు జరుగుచుండెను.

గురు, మహాప్రదాన, సామంత, సేనాపతి, ద్వారపాలక, అవసరిక, మటికా విద్వారక, నటక, శేఖక, పౌరాణిక, పురోహిత, జ్యోతిషక, కార్యజ, విద్వాంసక, దేవతార్చక, మాలాకారక, పరిమళకారక, చేష్టాధికార, గజాధికార, అశ్వాధికార, భాండాగారాధికార, ధన్యాధికార, అంగరక్షక, సూత, సూద, భేతాశమత, తాంబూ లిక, తాళవృంతక, పల్యకింకావాహక, చాత్రిక, దామరిక, కలాచిక, శారికాకీర మాలిక, పాదుకాధార, వర్తక, గాయక, వైణిక, శాకునిక, మాగధ, వైతాళిక, స్తుతిపాఠక, పరిహాసక, ఊరక, రజక, సౌచుక, చర్మకారక, ముద్రాధికారక, పురపాలక, గజవైద్య, అశ్వవైద్య, పశువైద్య, భేరీవాదక, మురజవాదక, కుంభ కారక, చిత్రకారక, వ్యావహారిక, మృగయ, పక్షివాహక, పణిహారిక, ఉగ్రాణాధి కార, వైశ్యజనాదిగా దెబ్బదిరెండు నియోగాలవారు, వానిపై మహామండలేశ్వరు

లె న బాహు తర నియోగాదిపతులు ఆ ఉత్సవాలలో నేల ఈవిసట్లు సంచరించు చుండిరి.

మహారాజనగరిలో వివాహమహాసభామందిరమందు క్రింద పరచిన రత్న కంబళ్ళపై, వట్టుపరుపులపై ఉపధానాల నానుకొని వారి వారి అధికారాల, పదవుల ననుసరించి మహాప్రభువు లంతా కూర్చుండిరి. వేయిమంది వేద వేదాంగ పారంగతులు వేదమంత్రాలు చదువుచుండిరి. దుర్జయవంశస్తులైన ఆంధ్ర క్షత్రియ వంశాలవారు, వెలనాటిచోడులు, చాళుక్యులు, పల్లవులు, కదంబులు, గాంగులు, గజపతులు కొందరు స్వయంగా విచ్చేసిరి. కొందరు తమ రాజవంశాలవారిని ప్రతి నిధులుగా పంపిరి. ఆంధ్రసామ్రాజ్యం ప్రక్క దేశాలైన శౌణ, విదర్భ, చోడ, కేరళ, కొంకణ, అపరాంత, బిల్లాల రాజులు తమ రాజప్రతినిధులను బహుమానాలతో పంపిరి.

గజములు, గుఱములు దాస దాసీజనులు, బంగారము, రత్నఅభరణాలు, మంచిగంధపు వస్తువులు, ధనరాసులు, కస్తూరి, జవ్వాజి, పునుగు, అందుగుబంక, హిమవాలక, కాశ్మీరకసుమము, లవంగ, యాలకీ, జాజికాయ, జాపత్రి లవంగపట్ట మంచిగంధతరువులు, వివిధ సువాసనతైలాలు, వివిధ ఫలాయ వధూవరు లకు ప్రాభృతా ర్పించారు.

ఈలా అఖండవైభవంగా వివాహం జరిగిన నల్లవనాటిరాత్రి శోభనమంది రంలో వధూవరులు ఒంటిగా కలుసుకొన్నారు.

ముమ్మడమ్మ కోర్కెలతో కరిగిపోతూ చిన్ననాటినుండి తనతో ఆడుకొన్న తన మనోనాథుడు, తన ఆత్మవిభుడు, తన గాటంపు చెలిమికాడు, తన భర్త అయి ఎదుట తల్పంపై కుమారస్వామివలె అధివసించియుండ సిగ్గుపడుతూ, కాంక్షతో నాథుడు తనకడకు చనుదేరడం కోరుతూ ఎదురుచూస్తున్నది. రుద్రదేవప్రభువు చెక్కుచెదరక ఒక ఘటికాకాలం కదలకుండా ఎక్కడో చూపులతో అలాగే కూర్చున్నాడు.

ముమ్మడాంబికకు రోషము, దుఃఖము, ఆళా వెలుగునీడలులా ప్రసరించి పోయినవి.

అప్పుడు రుద్రదేవుడు నిదానంగా మన్మథతల్పంనుండి క్రిందికి దిగి ఒయ్యారంగా నడుస్తూ ముమ్మక్కదగ్గరకు వచ్చి,

“మహారాణీ! నా కో ప్రతమున్నది. అది గౌరీప్రియమైన అసిధారావ్రతం! అందుకనే నా జుట్టు పెంచుకుంటున్నాను చూడు. ఆ అసిధారా వ్రతోద్యాపన సమయం వచ్చేవరకు నీ పుత్రలాభోత్సవానికి అంకురారోపణ జరుగరాదు” అంటూ తన కీరీటముతీసి దీర్ఘకుంతలాలు సడలించి “ప్రాణప్రియురాలైన నా రాణీ! ఈ నా వ్రత కేళభారము చూచావుకదా! ప్రీలకుకూడా ఇంతటి సంపద ఉండబోదు నుమా! అందుకు పరమగోప్యమైన ఒక కారణం ఉన్నది. అది నా దీక్షసమ్ప్తి

కాగానే నీకు సంపూర్ణంగా తెలియబరుసాను" అంటూ ముమ్మక్కను గట్టిగా కౌగి లించుకొని, ఆమె నొసట ముద్దుగాని. "అందుకనే నేనీ కవచం నిదురలోకూడా విడువకూడదు సుమా : ఆని కౌగిలి సడలించి, వెనుక కేగి, క్రీడాతల్పముమీద పండుకొనక, చెంతనున్న సాచారణతల్పముమీద పండుకొన్నది. వెంటనే ఆమెకు నిద్ర పట్టినది.

ఈ చరిత్రఅంతా ఆ దర్శనంలోనే రుద్రదేవికళ్ళ కీనాడు ప్రత్యక్షమైనది.

తనలో ఈనా డీ ఆలోచనలన్నీ రావడానికి మూలకారణం చాళుక్య వీర భద్రనితో కలిసి తాను వేటకు వెళ్ళడమే :

రుద్రప్రభువు కా అభ్యంతరమందిరా నంటి ఒక ప్రత్యేకోద్యానవన మున్నది. రుద్రప్రభువు నగరు ఏకశిలకు తూర్పున నున్నది. ఆ నగరిలో వెలుపలి తోటకూ అభ్యంతరక్రీడావనానికి మధ్య ఎత్తయిన గోడ ఉన్నది.

ఈ రెండు ఉద్యానవనాలకూ మధ్య ఒక ద్వార నున్నది. అది దుర్బేదము. ఆ ద్వారము బంధించు సుపాయము ఒక్క రుద్రప్రభువునకు, వృద్ధదాదియగు చెమ్మసానికి, చెలి అయిన వీరమాంబకు గాక ఒరు లెరుగరు.

రుద్రదేవి సముజ్జ్వలపేషాలంకృతయై అపరాజితాదేవిలా ఒక్కరిత ఆ సాయంకాలము ఆ నర్మోద్యానవనాన విహరిస్తున్నది. అలా బాలికలా ఆ తోటలో విహరించిన దినా లే రెండు మూడో ఇంతవర కా దేవి జీవితంలో :

ఆమె నగరిలో బాహ్యవనంలోనికి ఎవ్వరూ రాకూడదు. యువరాజదంప తులు అందు విహరించుటకే ఆ ఉద్యానవనము ఆ వనానికి రుద్రప్రభువు లోని తోటనుండి మరొక్కదారి ఉన్నది.

యువరాజు నగరి నటి యువరాణి ముమ్మడాంబికాదేవి నగ రున్నది. ముమ్మడాంబికాదేవి నగరులో ప్రత్యేకోద్యాన మున్నది. దానికి, యువరాణోద్యానానికి ద్వార మున్నది. దేవ్యుద్యానానికి బాహ్యోద్యానానికి పేరే ఒక దారి ఉన్నది. బాహ్యోద్యానానికి యువరాజు బాహ్యనగరిలోనుండి ఒక్కచే దారి ఉన్నది.

ఆ సాయంకాలం యువరాజు రుద్రప్రభువు దర్శనార్థం, దక్షిణ కళింగ విష యాలు చర్చించడానికి చాళుక్య వీరభద్ర ప్రభువును తోడ్కొని శివదేవయ్య మం త్రులు యువరాజునగరికి వచ్చి, ప్రభువు దర్శనం రాత్రి మొదటి రూము, మధ్యలో గావి కలుగదవి దౌవారికలు విన్నవించినంత, శ్రీ శివదేవయ్యమంత్రి శ్రీ చాళుక్య వీరభద్రుని క్షమాపణ వేడుచు వారిని యువరాజు బాహ్యోద్యానవనానికి తీసుకొని వెళ్ళి అటు నిటు త్రిప్పుచు వారితో రాచకార్యా లెన్నో మాట్లాడుచుండెను.

ఇంతలో మహామంత్రి తనకు సంధ్యావందనపువేళ అయినదని ఆ తోట లోనే ఉన్న బ్రాహ్మణుని ఇంటికి పోయి ఒక్కమడియలో వత్తునవియు చెప్పి వెడలిపోయెను.

3

రుద్రదేవి పూలచెట్టుకూ పూలచెట్టుకూ వనదేవతలా తిరిగింది. రుద్రదేవి కేళాకూళికి ఆనందలక్ష్మిలా తిరిగింది. చంద్రుని దివ్యామృతరూప రహస్యం తెలిసి కొనడానికి విశ్వం చుట్టవచ్చే రోహిణిలా, ఆ ఆంధ్ర యువరాజు ఆ తోటంతా తిరిగింది.

సామంతులలో, రాజోద్యోగులలో కొందరు తన్ను యువతి అని అనుమానిస్తున్నారు. తన తండ్రిగారి కాకతీయవంశంవారి ఈ మహాసామ్రాజ్యభారం వహించడానికి తాను జన్మాంతమూ ఈలా పురుషునిలా ఉండవలసినదేనా? శ్రీ గా రాజ్యాలు పాలించడానికే వీలులేదా? లోకానికి మూలాధారం శక్తి అని దేలికులే అన్నారే. సర్వదేవతలూ భండాసురుణ్ణి నిర్జించడానికి మహాయాగం సలిపినప్పుడు ఉద్భవించిన కామేశ్వరీమహాదేవి సకలసృష్ట్యద్భుతంగా ఆ భండాసురుణ్ణి నిర్జించలేదా? శ్రీ భయంకరసింహిక కాకపోతే చుట్టూపుండే పురుషులు నక్కలై ఆమెను పీక్కుతింటారు. తన చెల్లెలు గణపాంబిక అదృష్టవంతురాలా? తా నదృష్టవంతురాలా? చెల్లెలికిగూడ తన జీవితరహస్యం తెలుపడానికి వీలులేదని శివదేవుల ఆజ్ఞ, నాయనగారి ఆజ్ఞ.

తన ముద్దుచెల్లెలు లోకసమ్మోహమైన రూపంతో పెరిగింది. ఆటపాటలలో రాణివాసం అంతా ఆనందంతో ముంచెత్తేది. ఆమె జాలికమయ్యు తనతోపాటు వీరవిద్యలన్నీ నేర్చుకుంది. అయినా పురుషపేషంలో ఉన్న నకన్న ఎన్నిరెట్లో ఆనందంగా ఉండేది. "అన్నగారూ" అని ఆమె తనయ దు ఆ చిన్ననాటి రోజులలో చూపిన ప్రేమ, తనమెడచుట్టూ ఆ జాలిక చేతులుచుట్టి బుజ్జగించిన మాటలు, నారద గీతాలకు పాఠాలు నేర్చుతుండేవి.

ఆ గణపాంబాదేవి తనకన్న మూడేతులు చిన్న. ఆమెను పమనెనిమిదవ ఏటను ధరణికోట ప్రభువునకు ఇచ్చి వివాహంచేసిన దృశ్యాలు తనకు కలిగించిన ఆనందము వర్ణనాతీతం.

తన చెల్లెలు గణపాంబాదేవిని స్వస్తి. శ్రీ చతుర్ముద్రముద్రిత, విఖిల వసుంధరా పరిపాలక, శ్రీమత్త్రినయనవల్లప ప్రసాదాపాదిత, కృష్ణవేదీనదీ దక్షిణ షట్పహస్రావనీవల్లభ, భయలోభమర్దభ, చోళచాళుక్య సామంత, మదానేకపత్రు్యు గేంద్ర, విభవామరేంద్ర, శ్రీమదమరేశ్వరదేవదివ్య శ్రీపదపద్మారాధక, పరబలి సాధక, శ్రీవాన్యకటకపురవరాధీశ్వర, ప్రతాపలంకేశ్వర, కళిగళ మోళడక్కె, బెట్టరగవక్కె, గండరగండ, గండభేరుండ, జగమెచ్చుగంప, నన్నిమాల్తారాచ నామాది ప్రశస్తిసహిత, శ్రీమన్ మహాసుండలేశ్వర కోటకేత మహారాజు మను మడు, శ్రీ కోట రుద్రరాజ మహామండలేశ్వరుల పుత్రరత్నమైన బేత అనియ వివాహము గావించినారు. ఆ వివాహ దైభవం భరతఖండంలో, సర్వ మండలంలో, దివ్యలోకాలలో కథలుగా చెప్పుకొన్నారని కవులు వర్ణించిరి.

గణపాంబ దేతరాజుసౌందర్యం కవులు పాడగా విన్నది. ఆయన తన భర్త అని తండ్రి నిర్ణయించిన మరుసటి క్షణంలో ఆమె విరిసిన దిరిసెన పూవులామంజాలత తాల్చినదాయెను. ఆమె విశ్వాధినేత నారాయణుని చేపట్టు వార్షిదికుమారిక కమలాలయలా ఒప్పినదాయెను.

చెల్లెలి వివాహవై భవము తలచుకొంటూ, తాను తండ్రికి దక్షిణభుజమే వెల నాటిచోడుల సామంతుల జయించి తెచ్చిన ధనరాసులు తన చెల్లెలికి స్త్రీధనంగా ఇచ్చిన దృశ్యము భావిస్తూ రుద్రదేవి పులకాంకురములు దాలెను.

ఆనాటి వేషమేమి ? ఈనాటి వేషమేమి? తన ఈనాటి వేషంకన్న, భర్తను చేరబోయే తన చెల్లెలు గణపాంబాదేవి ఎక్కువ అందంగా ఉండెనా? కాక! ఆమె బాలికగా పెరిగెను. రాజకన్యలు నేర్వవలసిన విద్యలన్నీ బాలికవలె నేర్చుకొన్నది. ఆమె నిశ్శంకగా తమ సవతితల్లుల అన్నగారు శ్రీ జాయప మహాప్రభువు శిష్యురాలై నాట్యం నేర్చుకొన్నది. తాను బాలునిలా నేర్చుకొన్నది. హావభావవిలాసాలలో చెల్లి ముద్దులు మూటగట్టే ఉషాదేవిలా ఉంటే తా నొక ఆడంగి అబ్బాయిలా నాట్యం నేర్చుకొన్నది.

తన చెల్లి మహావిద్వాంసుడైన మహావైణికుడు శ్రీ సత్రము బొల్లమరా జాయునికడ సంగీతమును, సర్వవిద్యలు వేదస్వరూపులైన ఈశ్వరసూరి పండితులు నిద్యాగురువుగా తనతోపాటు నేర్చుకొన్నది. వాడే సమయంలో తన గొంతుక చెల్లెలి గొంతుకలా పంచమస్వర శ్రుతినే పలికేది. అందుకని తానెప్పుడు మండ్రస్థాయిలో పాడుకొనునది.

ఏమి టీ ఆలోచనలు? ఎందుకు ఈ సాయంకాలము శ్రీ బాబయ్యగారు, శివ దేశికులవారు తనతో రాచకార్యాలు మాటలాడడానికి వస్తామన్నారు? లోనికి పోవాలి! అయినా వారు రాగానే వార్త వచ్చునుకదా! ముమ్మడమ్మ ఎంతవెళ్లి బాగులబాలిక! తన్ను పురుషునిగా ఎంచి సీత రాముని ప్రేమించినట్లు ప్రేమించినది పార్వతి శివుని ప్రేమించినట్లు ప్రేమించినది. పాపం, ఆ బాలికకు నిజం తెలిస్తే ఎంత బాధపడుతుందో? స్త్రీల హృదయం తనకు తెలుసును. తనకు మాత్రం తనహృదయం తెలుసునా? స్త్రీహృదయం స్త్రీకే తెలియదా? ఏసమయానికి స్త్రీహృదయం ఏవిధంగా ప్రసరిస్తుందో స్త్రీకిని తెలియదు. తాను స్త్రీహృదయమూ, పురుషహృదయమూ తెలియలేని శిఖండి లా ఉండెను కాబోలు? పురుషుల హృదయం స్త్రీలకు నిమిషంలో అవగతం అయితీరుతుంది.

చాళుక్య పీఠభద్ర ప్రభువు హృదయం ఏ రీతి ప్రవర్తిస్తున్నదో తాను గ్రహింపగలుగునా? పెండ్లికాని బాలికలవంక వారెట్లుదురో యను జిజ్ఞాసచే ఆయన తలెత్తిచూడడు. తాను బాలికనని ఆయన గ్రహించెనా? అట్లు

తన్ను తదేకదీక్షతో గమనిస్తారేమి ? ఆ మహాభాగుడు శ్రీరామునిలా ఏకపత్ని వ్రతుడు కాగలడా ? కాకపోయిన తనకేమి ? ఆయన శ్రీకృష్ణునిలా పదానువేల మంది గోపికలను చేసుకుంటే తనకేమి ? విష్ణువు బహుభార్యాప్రియుడు, పరమశివు నకును గంగవిషయంలో బహుభార్యత్వదోషం సంభవించినది. కాని శ్రీరామున కేకపత్నిత్వవ్రతవలం దక్కింది. బ్రహ్మకూడా ఏకపత్నివ్రతుడేనట. వీరభద్ర మహాభావానికి జాయ భద్రకాళి. అమె రుద్రభావమే :

తనతల తిరుగుచున్నది. కొంచెంపేపు పెద్దతోటలో తిరిగి మఠీ రావచ్చును. వెన్నెల ఎంతో అందంగా ఉంది.

రుద్రాంబిక అంతకన్న అంతకన్న బాలిక అయి తలుపు చేటికనే తెరిపించి బాహ్యవనంలోనికి అడుగిడి నడిచింది.

శీతాకాలం గడచి వసంతకాలం చిన్నబాలకునిలాతోటలో ఆడుకుంటున్నది మల్లె అంటులన్నీ చిగిర్చి మొగ్గలు తొడిగినవి.

మావిచెట్లన్నీ చిగురించి ఒత్తుగా పూతలతో పిందెలతో నిండిఉన్నాయి. అరటిబోదెలలో గెలలు సహస్రవ్రణాలతో విష్ణునిపై వంగు శేషునిలా ఉన్నవి. వకుళపత్రాలు ఆవనం అంతాపరీమళాలు నివిరజ్జలుతున్నవి. సప్తమినాటి చంద్రుడు వెన్నెలతో హృదయాల లోతులను కలతపెట్టుతున్నాడు.

ప్రక్కనే ఒంటిమిట్ట, దూరంగా చిన్నకొండలు మేఘాలులా ఆకాశంలోకి తొంగిచూస్తున్నవి. లేడి రాణిలా దిక్కుల నాఘ్రూణిస్తూ, హంసలా నడుస్తూ క్రీడా సరస్సుకడ కామె చేరినది. ఆ వెన్నెలలో నీలి కలువపూలు అప్పుడే వయస్సు వచ్చిన కన్యహృదయంలా సౌరభాన్ని వెదజల్లుతున్నవి. ఆమెవంగి నీటిలోనుండి కాదతో ఒకపూవు పెరికి నీటిని తన పయ్యెద కొంగుతో తుడిచి, నిలుచుండి ఆ పూవు నాఘ్రూణించుచు ఎదుట ఒక పురుషునిచూచి, అలాగే మ్రాన్నడిపోయింది,

ఆ పురుషుడు ఈ దివ్యమూర్తిని చూచి చేష్టలుదక్కి అట్టే నిలుచుండి పోయినాడు.

౮

ఆ పురుషుడు చాళుక్య వీరభద్రుడని గ్రహించగానే రుద్రదేవి గజగజ వణకినది. ఈ పురుషుడుకాదూ తన హృదయమంతా నిండి. తన జీవితమంతా ప్రసరిస్తున్నది ? ఈ పురుషుడుకాదూ తాను చేయదలుచుకోని ఈ ప్రీ వేషధారణము తనచేత చేయించింది ?

ఈ కాసే వెన్నెలమూర్తిలా ఉన్నాడీ మహాభాగుడు. తా నెప్పుడూ చేయని మూర్ఖకార్యం చేసి, ఈ ఉత్తముని కంటబడినది. అతడు తన్నేమనుకొనునో ? అతడు నిజం గ్రహించునా ? గ్రహిస్తే ఏమి కానున్నదో !

గ్రహిస్తే గ్రహించినవాడుగాక. తన ప్రీజన్య ఈనాటికి సార్థకమయింది. వెన్నెల ఉండి ఆకాశాన చంద్రుడు లేకుండుట ఎట్లు సాధ్యము ?

తన్నుచూచి ఆ ప్రభువు ఆ ఉత్తమనాయకుడు విగ్రహమైఅలా నిలుచుండి పోయినాడు ; ఈ వెన్నెల కూడుకొన పాలరాయె, ఈ ఉత్తమ చాళుక్యుడైనది కాబోలు ?

ఇంతలో రుద్రదేవికి ఏదియో సిగ్గు, ఏదియో మహాకాంక్ష, ఏదియో అతి పూజాభావము కెరటాలై నిలువునా విరుచుకొనిపడినాయి.

ఈ మహాపురుషుని పాదలకడ మోకరించి, “ప్రభూ ! నేను నీ దాసిని, నీ భార్యను, నీ ప్రేయసిని, నీ అర్థాంగిని. నన్ను పాలించుకో. నన్నీ రాజ్య పాలనాభారంనుండి శ్రీకృష్ణుడు రుక్మిణిని ఎత్తుకుపోయినట్లు ఎత్తుకుపో. నువ్వు పురుషుడవు. నేను స్త్రీని. నీకు నేను, నాకు నీవు ; గోదావరీతీరంలో ఒక చిన్న ఆశ్రమం నిర్మించుకొని, ప్రేమతో, ప్రేమశ్రుతితో, ప్రేమరాగాలతో, ప్రేమగీతాలతో ఆ గోదావరీతీరంగాల ఉయ్యాల లూగుతూ, ప్రవహిస్తూ, సర్వ ప్రకృతిలో భాగమై, కోకిలలతో కొమ్మకొమ్మకూ ఎగురుతూ, జక్కపజంటతో నీరరేఖలలో సుడులొతూ, రెండుపూవులులా, రెండు లేత రెమ్మలులా, లోకానికి దూరంగా, లోక ప్రేమనవనీతంలో కణాలవుతూ ప్రేమోపనిషన్మంత్రంలో మంత్రవ్యాఖ్యానాలవుతూ తరింపకూడదా ప్రభూ !” అని తన్నర్పించుకుందామని రుద్రదేవి అనుకొన్నది.

ఎంత ఉత్తమమైనా, స్త్రీ పురుష ప్రేమ, వ్యక్తి మాత్ర నంబంధంకలది. ప్రేమికులు లోకంలో ఇద్దరే. వారి కింక ఏమి ఉంది ? లోకం ఏమవుతుంది ? తల్లి దండ్రులులేని బిడ్డలు, భర్తలులేని భార్యలు, వికలాంగులై, తమ్ముపోషించుకో లేని పురుషులు, రోగపీడితులైన నరులు, జరాదుఃఖితులై అసహాయులైన మానవులు, క్రూరులచే హింసలచబడే సాధువులు, జైమద్దేవత పాదాల నీలిగిపోయే జనులు, కోటానుకోట్ల జనులు, వారి చిన్న చిన్న గ్రామాలు, వారివృత్తులు వారి వ్యవసాయాలు, వారి ఆనందాలు, శాంత ప్రవాహులైన వారి జీవితాలు ఇవి అన్నీ ధర్మం నేరవేర్చడానికి భయపడే ప్రభువువల్ల వంచితమై అపశ్రుతిస్వరూపమై ప్రళయంలో మగ్గిపోవునుకదా !

అలాంటి హీనరాజశాబకం తాను కాదనుకోడం ఎంత అధర్మము, ఎంత నీరస సవిర్వేదము ; మహాధన్వి అయిన అరుసుడు ఆ మహాదోషంఆచరింపబోతే భగవానుడు శ్రీకృష్ణు డాతనిని రక్షించాడు. తన్నేవ్వ రిక్కడ రక్షించేది ? తానే తనకు శ్రీకృష్ణుడౌనుగాక !

ఆమె వెనక్కు తిరిగి, ఆ వెన్నెలలో ఆ వసంతయానినీవికాసంలో, ఆ మత్తపుష్పసౌరభాల్లో, ఆ శకుంతలకలలావగా ధగీతికలలో అన్నికలలా అక్కడే దిగజార్చి, కఠిన ధర్మాభిముఖయై పరుగెత్తిపోయింది.

*

*

*

ఎవ రా దేవి ? ఏ లోకాలనుండి దిగివచ్చింది ? ఎందుకు వచ్చింది ?
కాకతీయ కులదేవత కాకతీదేవియా ? ఆమెకు నైదోడు ఏకవీరయా ?

ఈలాంటి అందం లోకములో ఉండదు. ఆమె స్త్రీ కాదు, సౌందర్యవతి కాదు ; ఆమె స్త్రీ త్యాగీతమైన ఒక మహాభావం, సౌందర్యమూలమైన దివ్యత దివ్య సౌందర్యం ; ఆమె స్వప్నాలమించిన స్వప్నం ; ఎవ రీ బాల ? వెన్నెలలో వచ్చి వెన్నెలలో కరిగిపోయినది. "నువ్వెవరవు దేవీ : అచ్చరలను నలుపు చేయ నారాయణు డూర్వశిని పుట్టించాడు. ఆ ఊర్వశీ దివ్యతేజస్సును మిణుగురు నొనర్చు మహాతేజస్సువా ?" తన కా నిషేషము చెతన్యమే తప్పినది. కన్నులు మూతలు పడలేదేమి ? తన పెదవులు మాటలేని కదలిక అయినా పొందలేక పోయిన దేమి ?

ఈ మూ ర్తి తనకు సన్నిహితము, దూరమును ; ఆ బాలికనలో తాను కనిన స్వప్నాలు, తాను రచించుకొన్న అమృతగానాలు, అణువులై ఈ రూపును పొందినవే. క్షణమాత్రం కన్నులు మూసుకొన్న తన కర్ణాలకు ఆమె సౌందర్యాలు ఏవో శారద వీణాగానాలై వినిపించిన వేమి ?

దేశికు లి సౌందర్యదర్శనానికా న న్ని వనంలో, వెన్నెలలో వదలి వెళ్ళి పోయారు ?

తనతో ఆభేటక్రీడకు వేంచేసిన ఒక గుప్తభావము, సర్వగోప్యాలువదలి తన కీ పవిత్ర ముహూర్తంలో ప్రత్యక్షమైనదా ?

"దేవీ : ఆంధ్ర ప్రజాహృదయ నటద్దివ్యచరణ స్వర్ణమంజీర గానజీవితా : ఈ పవిత్రక్షణమే నాకు సర్వానుభూతిపుంజమై, ఇంకనుంచి ఒక్కణ్ణే ఈ జీవిత పథాలో యాత్రచేయ ఆదేశించినావా ?"

ఆతడు కరగిపోయినాడు. గంభీరజీవిత్యై, మహావీరుడై, అతిరథుడై, దుష్ట తురగ రేఖారేవంతుడై, గజసాహిత్యై, సరలోకనుండరుడై, శత్రుమత్తగజసింహ మైన ఆ ఉత్తమచాళుక్యుడు తన్నలమిపేసిన లోకోత్తరప్రేమశక్తిచే కరగి, అమృతబిందుద్వయాంకితలోచనాంచలు డయ్యాడు.

"ఏమయ్యా వీరభద్రప్రభూ ! వెన్నెలలో స్వప్నాలు కంటున్నావా? మూయ బడిన ఆ గుమ్మంవంక అరమూతలు కన్నులు చూచేవు ఏ మహానిధి ఆవెనుక ఉందనుకున్నావు ?"

శివదేవయ్య మాటలు స్వప్నమధ్యంలో సముద్రమోషలా వినబడి, వీర భద్రప్రభువు ఉలిక్కిపడి సిగ్గుతో వివర్ణముఖుడై, మరల ధైర్యం చిక్కిబట్టి, "ఒక దేవీ ప్రత్యక్షమై మాయమైనది—గురుదేవా !" అన్నాడు.

శివదేవయ్య, ఆ ఇరువురు త్రిలింగదేశ మహావ్యక్తులూ ఒక్కముహూర్త మాత్రం తారసిల్లి విడిపోవడం చెట్లచాటునుండి గమనించినాడు. ఆ మన గమనించి నాడని చాళుక్య వీరభద్రుడు గ్రహించుకొన్నాడు. వీరభద్రుడది గ్రహించాడని శివదేవయ్య దేశికులు అర్థచేసికొన్నారు.

ఒకరివైపు ఒకరు ఒకనిమేషం పాఠజూచి పక్కన నవ్వుకొన్నారు.

ఇరువురూ కలిసి నెమ్మదిగా యువరాజు నగరిలోకి వెళ్లచుండగా, సేవకులు శేఖకులు, దౌవారికులు, కంచుకులు, అంగరక్షకులు వంగి నమస్కరించుచుండిరి. సభామందిరాలు గడచి ఆలోచనామందిరములోకి ఒక దౌవారికుడు దారిచూపుచుండ పోయి అందు సుఖాసనాల అసీనులయ్యారు.

శివ : ప్రభూ ! కళింగుడు సింహాద్రికడ దండువిడిసి, రాణ్యుహేంద్రవరం వరకూయుద్ధయాత్ర సాగించి కోనసీమావంకడల ప్రభువులు హైహయులనోడించి, గోదావరిదాటి నిడుదప్రోలుపై పడనున్నాడని మీకు తెలిసిన పేగునమ్మకమై వదేనా ?

వీర : గురుదేవా ! ఆ పేగు నడిపింది మా నాయనగారి అంతరంగిక సేనా పతి, సోమనాథదేవులు. ఆ బ్రాహ్మణశ్రేష్ఠుడు చాణక్యదేవునకు గురువు కాదగి ప్రతిభాశాలి !

నివ : కళింగుని ఈ ఉన్నాదానికి కారణం ?

వీర : మన రాజ్యంలో ఉన్న కొందరు పెద్దలట !

శివ : ఎవరు వారు ?

౯

యువరాజు లోనికివచ్చి దేశికులకు నమస్కరించి, వీరభద్రుని నమస్కార మందుకొని పీఠముపై నాసీను డయ్యెను.

యువరాజు చూపులో, మాటలలో, నడవడిలో తొందరపాటుగాని శ్రపా భావంగాని ఇనుమంతైనా గోచరించుటలేదు.

రుద్ర : కాబట్టి బాబయ్యగా రేమంటారు ? వెంటనే కటకంపైకి ఎవర్ని పంపాలని ?

శివ : ఇందులూరి పెదగన్నణమంత్రిని లక్ష కల్పలంతో ఇందుశేఖరమహారాజుకు సహాయంగా పంపించవలసి ఉంటుంది.

వీర : ప్రభూ ! నేను అయిదువందల ఏనుగులతో, రెండువేల అశ్వికులతో వారికి బాసట అవుతాను.

రుద్ర : చాళుక్యప్రభూ ! మీరు ఇక్కడే ఉండండి. ఈ దేశం మీదికి శౌరియాదవులు ఏక్షణంలోనైనా విరుచుకుపడవచ్చును. అందుకనినేను ఒకవిధానం ఆలోచించాను. గాండ్లనగర ప్రభువు, రేచర్ల గణనాథుల చెంత ఏబదివేల విలు కాండ్రు ఉన్నారు. ఆయన మౌద్గల్యాతీరాన్నుంచి ససైన్యంగా బయలుదేరి గోదా వరినది దాటి ఈశాన్యంగా సింహాద్రి పోయి అక్కడ కళింగప్రభువైన అనంగ భీమదేవుని తలపడగా, వేంగీవిషయాధినాథుడు కాలపనాయకులవారు ఇందులూరి పెదగన్నణామాత్యప్రభువును కలిసి గోదావరి ఉత్తరంగాపోయి ఇటువైపునుండి

అనంగభీముని తాకవలసింది. ఈ రెండు మహాగ్నులమధ్య వడి కాళింగుడు నాశనమైపోవుగాక.

శివ : ప్రభువు చక్కగా ఆలోచించారు. అదే సమంజసమయిన యుద్ధ యాత్రావిధానము.

రుద్ర : బాబయ్యగారూ ! తాము మన ఆలోచనకు తగిన ఆజ్ఞలు పంపించండి. ఇంక మేము నెలవు తీసికొనవచ్చునా ?

మువ్వూరూ వారివారి పీఠాలనుండి లేచిరి. శివదేవయ్య, చాళుక్య వీరభద్రుడు విజమందిరముల కేగిరి.

వారిరువురు వెళ్ళినను, యువమహారాజు తిరుగ తన ఆసనంమీద అధివసించినారు. ఇంతలో దౌవారికుడు లోని కరుదెంచి “జయము జయము మహా ప్రభూ ! శ్రీ విరియాల గొంకప్రభువు వేంచేసినారు” అని విన్నవించెను.

మహారాజు వారిని ప్రవేశపెట్టమని అనుజ్ఞ ఇచ్చెను. ఇంతలో వేగుదళ నాయకుడు గొంకప్రభువు లోనికి విచ్చేసి రుద్రదేవమహారాజుకడ మోకరించి, లేచి, ప్రభువుచూపిన ఉచితాసనంపై అధివసించి “మహాప్రభూ ! గోన గన్నయ్య చండప్రచండుడు. ఆదవోని ప్రభువుకు సామంతుడు కోసగిమైలి, గన్నారెడ్డి సైన్యాలతో తుంగభద్రాప్రాంత అరణ్యాలలో ఉన్నాడని తెలిసి పదిదినాలలో హఠాహఠి ప్రయాణంచేసి ఆ మహారణ్యం చేరుకున్నాడు.

“గన్నయ్య సైన్యాలతో మూడు గవ్యూతులలో ఉన్నాడనినీ, తమ రాక అతనికి ఏమీ తెలిసినట్లు లేదనినీ వేగులు విన్నవించుకున్నారు. కోసగినగర ప్రభువు మైలపనాయకుడు చిరునవ్వు నవ్వుకుంటూ అశ్వదళాన్ని తూర్పుగా పొమ్మన్నాడు; పడమటగా గజయుధాన్ని సాగమన్నాడు. తాను రదాలతో కాల్పలాన్ని నడుపుకుంటూ వస్తున్నాడు. ఉత్తరంగా సగం కాల్పలం తుంగభద్రబడ్డుననే వచ్చి గన్నయ్య సైన్యాన్ని పొదువ మన్నాడు. భేరీలు ఢం ఢం ఢం, ఢం ఢం ఢం ఢం అని మ్రోగగానే ఆ గుర్తుకు అన్నిసైన్యాలు సాగా లనినీ గుర్తు చెప్పాడు.

“గన్నారెడ్డి సైన్యాలు ఒక అర్థగవ్యూతిలో ఉన్నవనగా భేరీలు సంకేత ప్రకారం మ్రోగించాడు. అనేకవేల దుక్కుల కుంభవృష్టి కురిసినప్పుడు పొంగి ఉరికే ప్రళయతుంగాజలాలులా సైన్యాలు ముందుకు ఉరికాయి. ఆ మహోన్నత వృక్షాలలో, ముళ్ళదొంకల్లో సైన్యాలు పెళ్ళున ఉరికినవి. ‘ఆ’ అని అనే లోపలే ఇంకో కాల్పలం ఎదుటబడింది. గుత్రాలు కడివై వునుంచి, ఏనుగులు ఎడమవైపు నుంచి దావానలం కప్పినట్లు, కొండలు విరుచుకు పడ్డట్లు వచ్చినవి. నాల్గుసైన్యాలు ఒకదాని నొకటి తాకి, ఆ వట్టితాకడంవల్ల కొన్ని కాల్పలాలు, అశ్వాలు, ఏనుగులు హతమారినవి.

“అన్నిబలాలు కళ్ళుతెరచి తాము తమ్మే చంపుకుంటున్నామని తెలుసుకొనే లోపలే ఆకాశంనుంచి భయంకరమైన బాణాలవాన మసుష్యుల్ని, అశ్వికుల్ని,

అక్కాల్ని, హస్తపకుల్ని, గజాల్ని, కాలాల్ని ముక్కలుగా చెండాడదంప్రారంభించింది. తలయెత్తితే తీవ్రబాణాలు నిలువునా కూలుస్తున్నవి. ఆ గడబిడలో, ఆ చిందరవందరలో ఎవరికీ ఏమీ తెలియటం లేదు. విరుచుకుపడే విధిలా బాణాలు ఒక్కొక్కటి ఒక్కొక్క ప్రాణం కొంటున్నవి. గుర్రాలు, ఏనుగులు తిరుగజడ్డాయి. ఉక్కిరిబిక్కిరి, కసకస తొక్కిసలాట. బాణాలు : బాణాలు :

“కోనగిమైలి ప్రభుని రథంమీద కురిసిన బాణాలవరం కరిగి నీరైంది. ఏభై గాయాలతో మైలపనాయకుడు ఫెళ్ళుమని విరుచుకుపడి విలవిల తన్నుకుంటూ చచ్చిపోయినాడు.

“గోన గన్నారెడ్డిని పట్టుకునేందుకు వచ్చిన సైన్యంలో మూడవవంతుకూడా వెనక్క పారిపోలేకపోయాడు. గన్నారెడ్డి అడవుల్లో ఎక్కడనంచో పకపక నవ్వుకున్నాట్ట.”

రుద్రప్రభువు ఆశ్చర్యంపొంది “ఏమిటి : గన్నారెడ్డి ఎంతటి దారుణానికి ఒడిగట్టినాడు. అతని దౌర్జన్యం అణచగల మేటి మన రాజ్యాలలో ఎవ్వరూ లేరా?” అని గొంకప్రభువును ప్రశ్నించారు.

గొంక : మహాప్రభూ : ఒకరేమిటి? వేవురు ఉండిరాయను. వారందరూ ఆ గజదొంగపైకి దూకితీరుతారు.

రుద్ర : వారంరోజులక్రిందట కృష్ణవేణి ముఖగ్రామాలనుండి శ్రీ జాయవ మహారాజులంవారితో సేనానాయకుడుగా వచ్చి సార్వభౌములవల్ల శ్రీకైలప్రాంత మార్కాపుర ప్రభువైన ఉప్పల సోమప్రభువు ప్రాణం హరించాడీతడు అని వార్త వచ్చింది. ఆ విషయం మీకు తెలుసునా గొంకరాజుగారూ ?

గొంక : చిత్తం మహారాజా : ఆ విషయం మరి దారుణమండీ. వర్తమాన పుర ప్రభువు కుమారులకు ఆదవోనివారి అమ్మాయి అన్నాంబికాదేవిని ఇవ్వడానికి విశ్వయించడం, ఆ వివాహానికి అనేక వీరులతో లకుమయారెడ్డి తల్లి వెళ్ళడం, మహాప్రభువులు, మంత్రులు అశీర్వచనాలతో వధూవరులకు బహుమతులు పంపడం జరిగింది.

రుద్ర : అవును. అది అంతా మాకు తెలుసును. ఆ పీటలమీద పెళ్ళి చెడ గొట్టాడీ గజదొంగే :

గొంక : అవధారు మహారాజా : ఆ పెళ్ళి అలాచెడగొట్టి, ఈ గన్నయ్య పెళ్ళి కొడుకును ఎత్తుకు సారిపోయి, మరి వారంరోజులకు వర్తమానపురం కిరిగి పంపాడట : వివాహానికి ఉప్పల సోమప్రభువు వచ్చి, మీకు గోన గన్నయ్య తల చూపిస్తానని రాజలోకం ఎదుట ప్రగల్భాలాడి, తిన్నగా తన నగరానికి వేంచేస్తున్నాడట.

రుద్ర : మంచిది.

గొంక : దారిలో వితలధరణీశుడు, సూరనరెడ్డి కొద్దిసైన్యంతో ఉప్పల సోమనికి ఏదురుపడ్డాట. పాపం ఉప్పల సోమప్రభువుతో వేయిమంది సైనికులే ఉన్నారుట : ఆ గజదొంగలతో నాలుగువేలమంది రాక్షసులున్నారుట.

రుద్ర : గజదొంగలబలం ఎప్పుడూ అంతేకాదా, గొంకప్రభూ :

గొంక : చి తం : చి తం సోమరాజు, “ఇదా మగతనం మా బలగం తక్కువ అని చూచి ఈలా చేయడానికి వచ్చారు నికృష్టులు” అని ఆరచాడట :

రుద్ర : ఆ :

గొంక : ఆ వెంట ఎక్కడినుంచి ఉరికాడో గన్నారెడ్డి నవ్వుకుంటూ కత్తి యుగిపిస్తూ వచ్చాడట.

రుద్రప్రభువు ముందునువంగి “ఆ తర్వాత ఏమయిందీ?” అని అడిగినారు.

౧౦

గొంకరాజు ప్రభువునుద్దేశించి ఉప్పల సోమప్రభుని గాఢము ఇల్లా మనవిచేసినవాడాయెను .

“మహాప్రభూ ! పేరనువను. అప్పుడు గన్నారెడ్డి ఉప్పల సోమ రాజును చూచి, “ఓయీ ! మగనాడా ! ఓయీ మహా కఠినప్రతిజ్ఞ పట్టినవాడా ! నువ్వు నా తల రాజశోకం పాలముదర చెయ్యాలా పడవేస్తా నన్నావట. ఇదిగో నేను, ఇది నా తల. నీ సైన్యం నా సైన్యం యుద్ధానికి దిగ నవసరం లేదు. నీ సైన్యం యావత్తూ ఇదివరకే నా పక్షం తిరిగిపోయింది. ఇక నువ్వు నేనే ద్వంద్వయుద్ధం చేద్దాము. నువ్వు ఖడ్గయుద్ధంలో ఆరితేరిన మగటిమి కలవాడనని చప్పన్నదేశాలూ పేరుపొందావు. నేను గజదొంగను. నువ్వు నా తల కొట్టినావా ఎవ్వరుగాని నీ జోలికిరావు. నీ దేశంలో దిగబెడ్తాను. ఎంత చెప్పిపోయినా నేను శ్రీ బుద్ధారెడ్డిప్రభువు కుమారుణ్ణి. అతడు నా తమ్ముడు వితలప్రభువు. అతడు నా మాట పాలన అవునట్లు చూడగలవాడు” అని చెప్పి పకపక నవ్వాడట.

“మహాప్రభువులు ఉప్పల సోముని ఖడ్గయుద్ధ నిపుణత్వం ఎదుగుదురు గదా ! ఖడ్గ, కరవాల, భిండివాల, చురికా యుద్ధాలలో లోకప్రఖ్యాతి పొందిన ఉప్పల సోముడు గోన గన్నయ్యలా ఆరడుగులపెన పొడుగువాడు. విశాలమైన వక్షం కలవాడు దీర్ఘబాహువులవాడు, మొక్కవోని పరాక్రమం కలవాడు. భీకరమైన తేనెకన్నులు కలవాడు, కండలు పట్టిన దేహం కలవాడు, గోన గన్నారెడ్డి మాటలు పూరికాకుండా మెరుపువేగంతో కత్తికొడుకు, ఏదురు వేగంతో గన్నయ్యమిడికి ఉరికి కత్తినెత్తి అతని కరస్సుపై అఖండ శక్తితో వేళాడు. ఆ ప్రేయో గన్నయ్య అధికస్తునైనై పసిపోవలసిందే.

“కావి గన్నయ్య మెరుపునుమించిన వేగంతో వెనక్కు ఉరికి ఆ వ్రేటు తప్పించుకొన్నాడు. అక్కడనుండి పకపక నవ్వుతూ, ఉప్పల సోముని అపహాస్యంచేస్తూ, గోన గన్నయ్య చేసిన యుద్ధం దేవతలుచూసి ఆనందించినారట,”

రుద్ర : గన్నయ్య కత్తియుద్ధంలో అంత మొనగాడా :

గొంక : దివ్యచిత్తం మహారాజా ! ఆనాడు ఉప్పల సోమప్రభువు చూపిన కత్తియుద్ధ విచిత్రాలు ఇదివర కెన్నడూ ఎవ్వరూ చూపలేవట ! గన్నయ్య “ఓయి ఉప్పల సోమా ! తిన్నఇంటికి వాసాలు లెక్కపెట్టవూ, వాసా లెన్ని ? నువ్వూ రుద్రప్రభువును సింహసనంమీదనుంచి లాగిసారపేసే అపరరావణాసురుడవు ? ఓహో కొత్తచక్రవర్తి ! జాయపమహారాజభృత్యా ! ఉప్పుచేపలుతినే అఖండవీరా ! ఏదిరా నీ కరవాల విక్రమము ? ఆశదాని చేతికూడు తినపేమి ? ఆదోనివారూ, మా పినతండ్రిగారూ మంచి హంతకుణ్ణి చేరదీశారు. ఆ హంతకుడు ఉప్పుతిని ముప్పందుం అవుతాడట !” ఈలాటి మాటలంటూ ప్రళయనాట్యమే చేశాడట. అంతటి వీరుడూ, ఉప్పల సోమన్న చెరుటలు కారిపోవగా యుద్ధం చేస్తూన్నాడట, గరుడప్లుతంతో పెకెగిరి, గోనవారిబాలుడు కత్తి పెకె తేసరికి వంగి గన్నయ్యపొట్టలో పొడవ బోగా గన్నయ్య పకపక నవ్వి పర్వతచక్రమణంచేసి కాలిజోడుతో ఆ కత్తిని పక్కకుతన్ని, వెంటనే కుడ్యబంధన విచానాన కత్తిని మూడు నిలువు కోతలులాగి క్రిందకికొట్టి కత్తితో చక్రధారికాప్రయోగం చేసి ఉప్పల సోముని తల ఆకాశమునకు ఎగురగొట్టాడట ;

రుద్ర : హర ! హరా ! ఏమి దాసుణము ! ఎంతటి వీరుకి ఎంతగతి పట్టింది. గొంకప్రభూ ! గన్నయ్య గజదొంగయై, ఈలా పాడయిపోయినా దేమి ?

గొంక : మహాప్రభువులకు తెలియని రహస్యాలున్నాయా ?

రుద్ర : మీ రా దొంగవిషయం జాగ్రత్తగా కనుక్కోండి. ఇది మా ఆజ్ఞ.

విర్యాల గొంకరాజు యువమహారాజుకడ నెలవుతీసికొని వెళ్ళిపోయాడు. మహారాజు వెంటనే లేచి దొవారికలు ఆవునేతి కాగడాలతో దారి చూప అభ్యంతర మందిరాలలోని పూజాగృహానకు పోయి, పురోహితుడు ప్రసాద మందీయ కన్నుల కడుుకొని పేవించి, మహానసగృహాలలో భోజన మందిరానకు పోయినారు.

అక్కడ మణులు పొవగిన దంతపుపీఠంపె మహారాజు అధివసించారు. ఎదుట బంగారపు అరటిఆకు పెద్ద అరటిఆకులో ఉంచబడినది. ఆ బంగారపు ఆకుచుట్టూ, బంగారపు గిన్నెలలో కూరలు, పురుసులూ, పచ్చళ్ళు ఉంచ బడినవి. వీర శైవులు మాంసాదులు తినరు. లింగము కట్టుకున్న మనుష్యులు

మధు మాంసాదులు వర్జించి తీరవలయును. కాకతీయప్రభువులు రుద్రదేవ చక్రవర్తి కాలంనుంచి మధుమాంసాదులను మానివేసిరి.

రుద్రదేవమహారాజు భోజన మారగించి, లేవగా పరిచారకలు బంగారు చెంబులతో నీరు కొనివచ్చి చేతులుకడిగి తుడిచినారు.

ప్రభువు తాంబూలమందిరములోనికి పోయి, ఒకపల్యంకపీఠంపై అధివసించగనే మహారాణి శ్రీ ముమ్మడాంబికాదేవి రా ననుమతి వేడినారవి వార్తవచ్చినది.

రుద్రదేవ ప్రభువు లేచి చిరునవ్వుతో సంతోషంతో తన నగరులో నుండి ముమ్మడాంబికాదేవి నగరునకు పోవు మందిరాలవైపు నడుస్తూ ఎదురేగినవారయిరి.

ఇంతలో క్రొక్కారు మెరుంగుతీవలా, ఆకాశాన్నుంచి దిగివచ్చే రతీదేవిలా మహేశ్వరునికై హైమవతి హృదయంలోంచి బయలువెడలిన దివ్యకాంక్షలా, ముమ్మడాంబిక లతుక అలంకరించిన పాదాల బంగారు గజ్జియలు, మంజీరాలు గల గలలాడ ఒయ్యారంగా. నడుస్తూ భర్త కెదురుపచ్చినది. రుద్రప్రభువు చేతులు చాచి ముమ్మడాంబికచేతులు ప్రేమతో పట్టి "మహారాణీ! నామందిరానికి దయ చేయండి. మీకు పరమరహస్యం మనవిచేస్తాను. రండి, నా పూజామందిరానకు" అని అనునయించినారు.

మహారాజును, మహారాణియు కలిసి మహారాజు పూజామందిరానకు పోయినారు.

రుద్ర : దేవీ నా జీవితానికి అవసరమైతే మీరు తగిన సహాయం చేయగలరా ?

ముమ్మ : ప్రభూ! మీరు నా దైవము; మీరే నా ప్రభువులు, మీరే నా జీవితము. నా సర్వస్వము మీకై అర్పించివేయడానికి నే నెప్పుడూ సిద్ధమే.

రుద్ర : దేవీ! అదిగో పూజామందిరం. అందులో పరమశివుడూ, విశాలాక్షి, గణపతి, కుమారస్వామి మున్నగు దేవతలు అహూతులై ఉన్నారు వారందరి సాక్షిగా నేను మనవిచేసే విషయాలు అత్యంత నిగూఢాలు. ఒకటి : మనరాజ్యం కోసము మా నాయనగారు చేయగూడని పని ఒకటిచేశారు. అది నేను భక్తితో తలదాల్చాను.

ముమ్మ : మహారాజా! తము ఆలోచించకుండా చేసినదే ఉత్తమము. ఇక ఆలోచించి చేసినపని ఉత్తమోత్తమమేగదా !

రుద్ర : వారే నాచేత ఆ ప్రకటన పట్టించారు.

ముమ్మ : మహాప్రభూ! అది మహాప్రసాదం.

రుద్రదేవ ప్రభువు పూజామండపంకడ మోకరించి పది విసుడియలు ప్రార్థించారు. అంత వారు లేచినవారై మహారాణిని తనదగ్గర కూర్చుండ ప్రార్థించారు.

“ఈ రహస్యం మీరు దైర్యంతో భరించాలి. పురుషులకు నాకున్న కుంతల సౌభాగ్యం ఎన్నడైనా చూశారా దేవీ?”

“లేదు. ఆ సౌభాగ్యం చూచిన నాకు అత్యంతాశ్చర్యం జనించింది.”

“నా ఈడులో నూనూగుమీసాలైనా రాని పురుషులు యింటారా దేవీ?”

“చిత్తం. ఆ విషయమూ నా కెప్పుడూ ఆశ్చర్యం కలగజేస్తూనే ఉంటుంది ప్రభూ!”

“శ్రీ గణపతి రుద్రదేవ చక్రవర్తికి పురుషసంతానము లేదు.”

“అః! ఏమి తాము వచించేది! నా కేదో దడవస్తున్నది? తాము....? తా....?”

“శ్రీ గణపతి రుద్రదేవసార్వభౌములకు ఇద్దరు కొమార్తెలు.”

“ఇద్దరా? గణపాండాదేవిగారు ఒక్కరేకాదా?”

“నేను చక్రవర్తి పెద్దకొమార్తెను నా పేరు రుద్రదేవి.”

ఈ విషయాలు రుద్రదేవి చెప్పడం ప్రారంభించినప్పటినుంచిన్నీ గణగణ వణకుచున్న ముమ్మడాంబక కంట జలజల బాష్పవారి ప్రవహించి పోయినది. ఆమె పట్టలేక రుద్రదేవి ఒడిలో వాలి వెక్కివెక్కి ఏడ్చినది. ఆ క్షణం ఒక దివ్యనుందరనిగ్రహుడు శాపంచేత స్త్రీగా మారిపోతున్నట్లు ఆమె భావించు కొని మరియు దుఃఖించినది. తాను తన ఆత్మేశ్వరుని గాఢంగా కౌగలించుకుంటే ఆయన పురుషత్వము నశించిపోదని రుద్రదేవిని ఆ బాలిక ఇంకా గాఢంగా హృదయాని కదుముకున్నది.

తన తెలివిలేమిచే తన పురుషుడు పురుషత్వం కోలుపోతున్నాడని ఆమె భావించుకొని గణగణ వణికిపోయినది. తన భర్త కేదో మహదాపద సంభవించినదని ఆమె శరభూతచెందిన కపోతరాజును చూచిన కపోతిలా మూర్ఛపోయింది.

రుద్రదేవ ప్రభువు ‘ఎవరక్కడ? అని కేక వేసినారు పలువురు పరిచారి కలు పరువిడి వచ్చి ముమ్మడమ్మకు శీతలోపచారాలు చేయగానే, ఆమె తెలివినందింది.

“మహారాణి! ఉపశమించండి. మీరంత బాధపడుదురని ఎరిగి ఉండిన్నీ నేను తొందరపడి చెప్పివేసినాను.”

“మహాప్రభూ! మీరు చెప్పేవిషయాలు నా కేమీ అర్థంకాలేదు.”

“నేను మీబోటి బాలికను. మా నాయనగారు పుత్రుని వాంచింది, వాంచింది, స్వయంభూదేవుని పూజించి, పూజించి నన్ను గన్నారు. ఎన్నాళ్ళో పిల్లలులేని వారికి నేను కలగడమే బ్రహ్మానందమొసడి. కాని పుత్రికననే వివారము వారిని వెన్నంటింది. అప్పుడే విశ్వేశ్వర శివదేశికులు, ‘భగవంతుని విలాసాలు అర్థంచేసికొని పురుషుడు ఆసందించాలి. పరమశివుని కృపవల్ల కాకతిరుసా మాజ్య విచ్చిన్నానికి శుభనిశుభాది రాక్షసు లెవతో ఉన్నవించి

ఉంటారు. వారిని సంహరించడానికి దేవియే రుద్రదేవిగా ఉద్భవించి ఉంటుంది. అందుకని ఈ బాలికను కొమరునిగా పెంచవలసింది. తర్వాత కొమరుడు పుట్టితే, అప్పు డీమె బాలికయని తెలుపవచ్చును సార్వభౌమా !' అని ఉపదేశించినారట. చెల్లీ ! అప్పటినుండి నే నట్లా పెరిగినను. వీరవిద్య లన్నీ నేర్చాను. నువ్వు నా బిడ్డవు. నువ్వు నా చెల్లివి. నా గర్భాన్ని కొమరుడు కలక్కపోతే నీపుత్రుడే నాకు పుత్రుడౌతాడుదేవీ ! నువ్వు జాయపసేనాని కొమరితవు. ధైర్యంవీడి మొరకు ప్రీలా ఈలా దుఃఖిస్తారా ? నువ్వు కోరిన మహాపురుషుడు దేవలోకంలో ఉన్నా వానిని బట్టితెచ్చి నీకు సమర్పిస్తాను. మేమంతా చేసిన ఈ అన్యాయానికి క్షమించా సని నా హృదయంమీద వ్రాలు" అని రుద్రమదేవి కంట తడిచేసినది.

ముమ్మడాంబిక రుద్రదేవి మోము నిమేషమాత్రం తిలకించి, కన్నీటితో తడిసిన పెదవులపై, మేఘాలమీద నిర్మలాకాశంలో వికసించిన పూర్ణచంద్రునిలా, నవ్వు వెలుగుతూ ఉండగా రుద్రమదేవి హృదయంమీద వాలింది.

చతుర్థ గాథ అన్నాంచిక

౧

ఆయ నెంత తీవ్రంగా ఉన్నారు! ఆవును. పూజ్యులైన గోన బుద్ధారెడ్డి సాహిణి మహారాజ పుత్రుడైన పురుషునకు మహారాజతీవీ రాకుండా ఏలా ఉండ గలదు?

అన్నాంచిక అంతదొరకని ఆలోచనలతో తన అంతఃపురంలో సంగీత మందిరంలో దిండు అలంకరించిన ఒక రత్నకంబళిపై, మెతని పట్టుదిండుపై ఒరిగి కూర్చుండియున్నది. ఆ మందిరమునిండా అనేక వాద్యవిశేషాలు వివిధ పేటలలో ఉన్నవి. ఆమె ప్రక్కనే వల్లకి ఒకటి మంజులాంగుళీస్వర్య నాకాంక్షించి ఉన్నది. ఆ మందిరమంతా రత్నకంబళు పరచి ఉన్నది. వానిపై పట్టుదిండ్లు అక్కడ అక్కడ ఉంచబడినవి.

అన్నాంచిక పద్మాసనం వేసుకొని కూర్చుండి వీణామతల్లిని ఒదిలొనికి తీసికొని,

“లోక భీకరులైన దొంగల
మూకలను పాలించు అలక
న్నాకు చరితము వల్లకీ! పలు
పోకలను పాడేపు తగునటె వల్లకీ!”

అని ఒక పాట ఆలపించినది.

ఆమెకు కంట నీరు తిరిగిపోయినది. వసంతకాలంలో తొలకరి చినుకులు హృదయమందు దాచుకున్న చిన్న మేఘాలులా ఆమె కన్నుల నీరు కమ్ముకుంది.

“కొండరాళ్ళో, దండకాటవో
ముండ దారులో, మండుఇసుకో
నిండేనేమో హృదయమందున
దండువెడలే దొంగటే?”

అన్నాంచిక సౌందర్యం ఆంధ్రలోకంలో వింతగా చెప్పుకుంటారు. అన్నాంచిక విద్య, అన్నాంచిక శేముషీసంపన్నత ధూపకరందమునుండి దెసలన్నీ కమ్మే పరిమళంలా దేశాలన్నీ ప్రసరించింది.

మహారాష్ట్ర యాదవుడు, చోళ పాండ్యదేశ దాక్షిణాత్యప్రభువులు, కదంబ గాంగులు, కుంతల చాళుక్యుడు అన్నాంచికను వాచించారు.

అయినా కోటారెడ్డి తోటిమందలేళ్ళరుని తనయునకు ఆ దివ్యశారద అన్నాంబిక బికను ఉద్వాహం చేయ సంకల్పించాడు. కోటారెడ్డి ఆ బాలిక హృదయం ఏమి అర్థం చేసికోగలడు ?

శ్రీ గణపతిదేవ చక్రవర్తి తన బాలికనే రుద్రదేవునిగా పెంచినాడని ఏలా ఊహించాడో, అలాగే తాను తన కుమార్తెను బాలునిగా పెండాడు, అక్కడ శివదేవయ్య మంత్రి ఇక్కడ ఏడి ? తోడి ప్రభువులు నవ్వుతున్నారని అనుకున్నాడు. తన తనయమీద నిష్కారణకోపం వహించి ఎండకో మందిపోయినాడు.

అత్యంతపాపం చేసుకొన్నవానికిగాని బాలికలు జన్మించరట, అందులో, బాలురు కలుగకుండా ఒక్క బాలికలే ఉద్భవించినవాని జన్మరౌరవాది నరక హేతువట, కోటారెడ్డి ధర్మశాస్త్రం అతని హృదయంలోంచే జన్మం పొందింది. ఆ ధర్మాన్ని పాలించే ప్రభువు ఆయనే. ఒక్కొక్కనాడు తన ఒంటి కూతను చూస్తే ఆడవోని ప్రభువుకు ఆడనివిత ప్రేమ. ఒక దినం పుత్రికన, పుత్రపక్షేషతో ఉండేదినల్లో, తనతోపాటువచ్చి అర్థసింహాసన మెక్కి రాజకార్యాలలో పాల్గొను మనేవాడు. వ రొక్క దినం నీవు బాడవై ఎండకు పుట్టలేదు అన్నమదేవి ! దుస్తరివైన నీ విధిని నేను దాకప్రయత్నం చేయడమేమటి ?' అనేవాడు.

అన్నమదేవికి వరదారెడ్డి సాహిణిని వివాహమాడ ఇష్టంలేదని కోటారెడ్డికి దేవేరి స్పష్టంగా తెలియజేసిన సమయంలో అవు ననుకొన్నాడు. మళ్ళీ కుభముహూర్తము నిశ్చయంచేస్తున్నాము అని లక్ష్మణారెడ్డి వార్తనంపగానే కుభ మనుకొన్నాడు.

“చిన్నబిడ్డలకు ఇష్టానిష్టములేమిటి ? అన్నాంబిక ముక్కుపచ్చలారని కనుగందు. మంచీ చెడ్డా ఆమె కేమి తెలుస్తుంది ? మహారాణి తనకు అన్నాంబిక ఒక్కరే సంతానం కనుక చిన్నతనాన్నుంచీ అల్లారుముద్దుగా పెంచు కొంది. అందువల్ల ఆ బిడ్డ ఏమంటే తానూ అదేఅంటుంది. రాచరికపు విషయాలు ఆడవారి కేమి తెలుస్తాయి ?” అని వందిభూపాలు డన్నాడు. పాపం అంతదిట్టమైన వీరుడై కూడా అలా గన్నారెడ్డి చేతులో హతమారిపోయా దేమిటి ? కందనోలంఠా బట్టుకొని ఆ పాపి రాజ్యం సాధించాడు: కోటంఠా బాగుచేయించాడు. మహావీరుడు ఉప్పల సోమప్రభువు గన్నయతల తెస్తానని ప్రభుతోకంముందు అన్నమాటలు ఎదురుతిరిగి అతని తలనే గన్నారెడ్డి పాదాల ముందు పడవేయించాయి.

ఆ ప్రభువు శవాన్ని మంచిగంధపు పేటికలో ఆయన రాజధానికి నగర వంగా పంపాడట, ఆ గజదొంగ, ఆ పరమపాపికి గౌరవంచేయడం కూడా తెలుసునా ? వాడుకదా పీటలమీది వెళ్ళి చెడగొట్టినాడు. వాణ్ణి, వాడి తమ్ముణ్ణి వివాహశభామందిరంలోనే స్తంభాలకు కట్టి వివాహం వైభవంగా చేయాలి.

ఆదవోని మహాప్రభువులను అవమానంచేసి బ్రతికిపోయిన మగవాడింతవరకు ఎవడున్నాడు? ఏది ఏలైనా అన్నాచి వివాహం త్వరగా ముగించాలి.

ఈ నిర్ణయానికి రాగానే ఆదవోని ప్రభువు అంతరంగికురాలైన అంతఃపురపరిచారిక నొకటితను ఆలోచనామందిరంలోనికి రా నాజ్జ పంపినవాడయ్యెను. ఆమె వచ్చి ప్రభువునకు మోకరించి లేచి నిలుచుండి 'అజ్జ' అని చేతులు జోడించినది.

"నీవుపోయి, మహారాణిగారితో రాజకుమారికి మళ్ళీ వివాహముహూ రము స్థిరపఱచుతనీ, బాలికల ఇష్టానిష్టాలు ఉత్తమ రాజకీయాలకు అడ్డం రాకూడదనీ, రాజకుమారి భక్తితో వివాహసంసిద్ధయై ఉండవలసిందనీ మహారాణి నా అజ్జగా తెలియజేయవలసిందనీ మనవిచేయుము."

ఆ పరిచారిక చిన్ననాటనుండి అంతఃపురాలలో పెరిగినది. అంతఃపుర స్త్రీలలో బలముకలవాళ్ళను ఏరి, యుద్ధవ్యవసాయనిపుణులుగా శిక్షనిస్తారు. వారు పురుషులతో సమంగా యుద్ధంచేయగలరు. అంతఃపుర రాజకీయాలు సాధారణంగా వారు వట్టించుకోరు. తమ ప్రభువులకు, దేవేరులకు అత్యంత భక్తితో సేవచేస్తూ అవసరమైతే ప్రాణాలు సమర్పించడానికి ఏమీ వెనుదీయరు.

ఆ పరిచారిక తిన్నగా మహారాణికడకుపోయి, ప్రభువు తన కప్పగించిన సందేశం వారికి మనవిచేసింది. మహారాణి ఆశ్చర్యమంది, అమ్మాయి వివాహం విషయంలో ఏలాటి విషమసమస్యలు తమరాజ్యానికి రానున్నాయో అని భయపడి, భవిష్యత్తు తమ కులదేవత విశాలాక్షిదేవి కరుణవల్లనే సుఖంగా పరిణమించాలని కనులుమూసి ప్రార్థించుకొన్నది.

౨

తండ్రిగారి అజ్జ విన్నది అన్నాచికాకుమారి. వివాహానికి రెండవ ముహూర్తము నిశ్చయమయిందని శుభలేఖలతో వర్ణమానపుర రాజపురోహితుడు ఇరవై ఐదు ఏనుగులతో, మూడునూర్ల ఆశ్వికులతో. వేయిమంది సర్వాయుధోపేతులగు నైవికులతో, బంగారు కట్టల అందలం ఏక్కి ఆదవోని వచ్చాడు.

ఈ విధంగా ముహూర్త నిశ్చయ పత్రిక ఒక్క చక్రవర్తుల కుటుంబ వివాహ విషయంలోనే యాత్రచేస్తుంది. లకుమయారెడ్డి ప్రభువునకు తన హృదయంలో చక్రవర్తిత్వం సిద్ధింపనే సిద్ధించింది. మందలేళ్ళరులలో తన కున్న సైన్యబలం ఇంకెవరికి ఉన్నది? ఒకలక్ష విలుకొండలను లకుమయారెడ్డి ప్రభువు సన్నద్ధం చేశారు. మూడునూరుల పోతరించిన మదగజాలు, పదియేను వేలమంది రాహుత్తులు, మూకదిలగం మూడులక్షలూ, వేయి రథాలు

వర్తమానపురం కోటలో, కోటచుట్టూ గ్రామాలలో, శిబిరాలలో సిద్ధంగా ఉన్నాయి. అనేకులు మండలేశ్వరులు తమతమ సైన్యాలతో ఛాసటగా ఉన్నారు.

అలాంటి శ్రీశ్రీ వర్తమానపురవరాధీశ్వర, సంతతార్చిత శశిమౌళి, రాయజగదాళ, మహామండలేశ్వరులైన లకుమయారెడ్డి మహారాజాధిరాజు కడనుండి యువరాజు వివాహానికి లగ్నపత్రిక అంతవైభవంగా రాక పోవుటెట్లు ?

“వెనుకటి వివాహప్రయత్నం సాధారణం. ఆ ముహూర్తము తప్పి పోవటమే మంచిదయింది” అనుకొన్నారు కోటారెడ్డి ప్రభువు. లగ్న పత్రికతో అంతవైభవంగా వర్తమానపుర రాజపురోహితులు రావడం ఎంత ఉచితము ! ప్రభువు ఎంతో గర్వపడినాడు.

పురోహితునితో భట్టులు, సర్తకులు, సంగీతవిద్వాంసులు, పేదపేదాంగ పారంగతులు, పండితులు, జుత్రవాద్యమేళానవాలు మేళచేతారు. అదవోని రాజపురోహితుడు అంతవైభవంగానూ ఎదురేగి, సగౌరవంగా వర్తమాన రాజపురోహితుని కోటలో ఒక హర్ష్యంలో ప్రవేశపెట్టించాడు.

పండితసభలు జరుగుచున్నవి. అదవోని పట్టణం అంతా శృంగారించి దిసింది. ఉత్సవాలు జరుగుచున్నవి. శుభము మూర్త నిశ్చయానికే ఇంత అఖండోత్సవం జరుగుతూఉంటే ఇంక వివాహం దేమేద్రవైభవంతో జరిగి తీరుతుందని ప్రజలనుకొన్నారు.

స్వస్తి శ్రీ శాలివాహన శక ౧౧౮౩, దుర్మతి సంవత్సర వెళాఖ శుద్ధ ౧ బుధవారంనాడు, లోహణీయుక్త కన్యాలగ్నమందు శ్రీశ్రీశ్రీశ్రీ సమస్త ప్రకృతి సహిత, భండనోత్తుంగ, తురగరేవంతి, పరబలసాధన, పతిహతా చరణ, గండరగండ, గండభేరుండ, సత్యహరిశ్చంద్ర, శౌచగాంగేయ, శరణాగత వజ్రపంజర, సకలజనస్తుతి, పరనారీదూర, బంధువింతామణి, సూర్యోదయ రాజ్యసముద్ధరణ, సకలవిద్యావినోద, విభవపురందర, వివేక చతురానన, విప్రజనాశ్రయ, చతుర్ముఖులసముగినిరాజ్యవర్తనచంద్ర, పెనమనుంగోత్ర వడ్లూరిపురాధీశ్వర గడికోట మల్లవంశ భానులైన శ్రీశ్రీశ్రీ కోటారెడ్డిప్రభువులవారు తనయకు వివాహం నిశ్చయం చేశారు.

ఆ మహోత్సవసమయంలో కార్తాంతికశ్రేష్ఠుడు కొండిన్యగోత్ర పవిత్రుడు సోమనాథ భట్టులవారు, ఆ ముహూర్తప్రాశస్త్యం అదవోని మహా ప్రభువునకు, శ్రీవర్తమాన రాజపురోహిత పెద్దిభట్టులవారికి వినిపించి, వేయిన్నీ నూటపదారు సువర్ణాలు, అనేక దుశ్శాయివలు, మూడుమారుతుల భూమి అలంకృత గృహము, నూరుగోవులు బహుమానము లంకినవాడాయెను.

అన్నాంబిక ఒక రహస్యగవాక్షంద్వారా ఈ దృశ్యం చూస్తూ చూస్తూ వెడనవ్వు నవ్వుకొన్నది. కోసగి మైలిని ప్రాణం చూసగో... వారు,

ఉప్పల సోముని తలగొండుగండడు, వందిభూపాలుని ప్రాణాపటోరుడైన ఒక భయంకరవ్యక్తి ఆ మహోత్సవమధ్యమందు నిలుచుండి పకపక నవ్వుతూన్నట్లు ప్రత్యక్షమైనాడు. ఆమెగుండె దడదడమనగా కళ్ళు మూసికొన్నది. ఆ దర్శనము మాయమైనది.

ఆతడంత భయంకరుడా! మరి అతని మోము ఎంత ప్రసన్నంగా ఉన్నది! ఆతడా చిరునవ్వు నవ్వుని నిమేషం ఒకటైనా ఉండగలదా? మొదటి ముహూర్తంనాడు తనకు ప్రత్యక్షమైన ఆ మహాభాగుని రూపమే నేడు ఛాయామాత్రంగా ప్రత్యక్షంకాగా ఆమె అనుకొన్నది.

ఎంత ఉన్నతమూర్తి! అతడు గజదొంగ! ఎక్కడ దొంగతనం చేసినా డాయన? ఎందువల్ల? ఏమిటా గజదొంగతనం? ఇందేదో మహారహస్యం ఉన్నది. ఆ మహాపురుషుని మూర్తిలో, మోములో, చూపులో గజదొంగతనం ఏది? గజదొంగలు అందంగా ఉండగలరా? ఆసురికమైన సౌందర్యము హఠాత్పాక్షిణిలా, దుర్యోధనునిలా తామసికమై ఉంటుంది.

గన్నారెడ్డి ద్రౌపదిస్వయంవరంనాటి అర్జునునిలా ఉన్నాడు. అతడు ఆ దినమందు తాను తెర తొలగించినప్పుడు తన్నంత కరుణతో చూచినాడు. ఆ చూపులలో వెన్నెల కిరణాలు ప్రసరించికవి ఆ చూపులలో సామగానాలు వెల్లివిరిసినవి. ఆ చూపులలో విశాలాక్షిదేవి నవ్వులు ప్రకాశించినవి.

అటు ఉప్పల సోమున వధించి, వెంటనే సైన్యంతోవెళ్ళి కందనోలు ముట్టడించి, కోటలోనివారందరూ ఏమరుపాటునఉండగా కోటలో ప్రవేశించి ప్రభువును బాధి చేసినాడట! ఈ గాధను కందనోలునుంచి అంచెలమీద వార్త తెచ్చిన చాచుని చెల్లెలయిన తన అలంకారిక చంచలాక్షి చెప్పింది.

వందిభూపాలుడు కర్కోటకుడు. తన ప్రజలను ధూషీనుడై అనేక బాధలకు లోనుజేసిన క్రూరకర్ముడు. తనతండ్రి ఈనాడు శ్రీ గణపతిదేవ సార్యభౌమునిపై, రుద్రదేవమహారాజుపై కత్తికట్టినారే! కాని చక్రవర్తి అంటే పరమశక్తితోకాలిచే దినాలలో, తనకు పదమూడుసంవత్సరాల ఈడు ఉన్నప్పుడు వందిభూపాలుడు రాజుకాడు, రాక్షసుడు అని అనేవారే! అలాంటిది, ఈ దినాలలో ఆయనకు తండ్రిగాను స్నేహితులైనారు. వెంటనే గోన గన్నారెడ్డి చేతిలో హతమారిపోయినాడు.

కందనోలులో మహాసభచేసి వందిభూపాలుల విచారించినారట. ప్రజలందరూ భయముతీరి, తమ కా వంది చేసిన అన్యాయాలు, అవమానాలు చెప్పినారట. అయినా వందిభూపాలుని కాశికి పోవలసిందని గన్నారెడ్డి హితవు గరపినాడట. వందిభూపాలుడు గణపతిదేవ ప్రభువును, గోన బుద్ధారెడ్డి ప్రభువును, గన్నారెడ్డిని, విశ్వేశ్వర శివదేశికులను అనగానిమాట అన్నాడట అ తవరకూ గోన గన్నయ్య నవ్వుతూనేఉన్నాడట. అప్పుడా వందిభూపాలుడు శ్రీశ్రీ రుద్రదేవప్రభువును, "కుచ్చివారలు తీర్పుకోడానికి పుష్యనేషం

పేసికొన్న ఆడశుండ" అన్నాడట. "దొంగసమ్మగారూ! అప్పుడు గన్నారెడ్డి తెల్లటి మంటతో మండే రోహిణీకార్తెనాటి మధ్యాహ్నసూర్యుడై, 'చీ నోరు మూయుము పాపీ!' అని లేచి ఫెళ్ళున వందిఘోషాలుని చెంప పగులగొట్టి, చేయిబట్టి బరబర సింహాసనంమీదనుంచి లాగి, 'పికాచీ! నీ సింహాసనం నీకే ఉంచి, శ్రీ శ్రీ దుద్రదేవులకు దాసుడ వౌతావేమో అని నిదానించాను. కాని మనుష్య జన్మయై తిన అతిహీనుడుకూడ భక్తితో దుద్రదేవుల పేరు తలుచుకుంటాడు. గజ దొంగనయినా నేను మన చక్రవర్తి బిడ్డ నెవరు హీనంగా మాట్లాడినా వానిప్రాణం కొంటానని ప్రతిజ్ఞ పూనినాను. నువ్వు నాకుకూడ అపశయం తెసావు' అని పలికి ఒకతన్ను తన్నినాడట. ఆవేళలో గన్నారెడ్డిని ఎవ్వరూ తేరి చూడజాలకపోయినా రంటమ్మా దొరసానమ్మగారూ! వందిఘోషాలుడు గుడ్డుమెక్కి ఎక్కడికో వెళ్ళి పోయానాడట. అతనితో ఒక్క పీరుడైనా దెళ్ళడానికి నిరాకరించాడట. ఆ ప్రభువు భార్య ఇదివరకే కాలగతిపొంది కెలానము చేరింది. తుమారుడు తలవచ్చివచ్చి గన్నారెడ్డికి తనకత్తిని సమర్పించి మాటలేక నిలుచున్నాడట. 'తమ్ముడూ! ఈ రాజ్యం నీది. చక్రవర్తికి సేవచేస్తూ ధర్మం నాచుగుపావాలా నడుపు' అని గన్నారెడ్డి చెప్పి కోటలోనికి చక్రవర్తి విరోధులను కానీ మువలవని చెప్పి తన సైన్యాలతో మాయమైనాడట. వెండుదినాలక్రిందట సంగమేశ్వరంలో వందిఘోషాలుడు తాను చేసిన పాపాలకు నివృత్తిగా గండకత్తెర పేసికొన్నాడటమ్మా!" అని చంచలాక్షి అన్నమాంబికకు చెప్పింది.

ఆ మాటలన్నీ స్మృతిపథానికి నాగా అన్నాంబిక గవాక్షంలోనుంచి తాను చూసే శుభముహూర్త నిశ్చయోత్సవం మరచి ఆ గన్నారెడ్డినే హృదయంలో నింపికొన్నది.

3

'గజదొంగ అయిన పురుషునికి సార్వభౌమునిపై భక్తి ఎట్లు?' అని అన్నాంబిక తన తోటలో విహరిస్తూ ఆలోచింపదొవంగెను.

ఈసారి ఆ గజదొంగ తన వివాహము తప్పిస్తాడా? పెళ్ళికుమారుణ్ణి ఆలాగు ఆదినాన ఎత్తుకొనిపోవడానికి కారణం వివాహం తప్పించడానికా? కాకపోతే, మరెందుకు? ధనానికి ఆశవడనేదు. అహంకృతిచేతనా? లేక వట్టి కక్షచూపించడానికా? లేక 'జాగ్రత్త' అని పినతండ్రిని హెచ్చరించడానికా?

వివాహం తప్పించ నవసర మేమున్నది? ఏమో అతడు గజదొంగ అగుటకు వెనుక ఏ మహాచరిత్ర ఉన్నదో? దాసీలమాటలలో పినతండ్రి అతని రాజ్యం అపహరించడవల్లనూ, చక్రవర్తి ఆ విషయంలో ఏమీ సహాయం చేయకపోవ

గో న గ న్నా రె డ్డి

డంవల్లనూ, మనుష్యలోకంఅంటే అసహ్యంకలిగి అలా అయినాడని అని పించింది.

రేపటిదినం ఆమెకు ప్రధానమహోత్సవం చేసారట. ఇదివరకు అతి తొందరగా వివాహం కావాలని ప్రధానమహోత్సవం జరపకుండా, వివాహానికి తరలివచ్చారు పెళ్ళివారు. ఈపట్టున అన్నీ సక్రమంగా జరుపుతారట. అప్పుడు చక్రవర్తి అన్న భయము ఉన్నదట. ఇప్పుడు లేదట! ఇప్పుడు లకుమయారెడ్డి చక్రవర్తి అయినాడట! అందుకనే కుభముహూర్తపత్ర సమర్పణ తంతు ఇంత విచిత్రంగా జరుగుతున్నది.

ఎందుకీ గజదొంగ రూపము తన స్మృతిపథాలనుండి వీడదు? మొదటి మాపులోనే ఆతడు తనహృదయాన్ని గంటుచేసి, ఆ దారివెంట ఎవ్వరూ చొరరాని తన ఏకాంత భావహర్ష్యము చేరినాడు. గజదొంగలు కన్నమువేయరుకదా! ఆనాడు తాను తెర ఒత్తిగించి ఆ గజదొంగను చూచుచే దోషమైనదా? ఆనాటినుండి ఒక్కక్షణమైనా ఈ తన చిన్నతనపు జీవితానికి శాంతి దూరమైనది.

పదునెనిమిది సంవత్సరాల అవిచ్ఛి మల్లెపూప్రాయపు మస్కాకోమల గాత్ర, ఆ బాలిక యౌవనక్షేత్ర ప్రథమగోపుర వినిర్గత సుందరి.

బంగారపువర్ణం ఆంధ్రయువకులకు కోరికలపంట. అందులో ఆమె తను చ్చాయ మేలిమియే.

ఆ బంగారునకు కుసుమమస్కాత్వము ఆంధ్రబాలికల స్వత్వము. ఆ మేలిమి బంగారు పూవుల లలిత్యానికి గంధరాజ పరిమళము ఆంధ్రయువతీ సౌందర్య సాధారణగుణము. హిమవన్నగసానువికసితదివ్యపుష్పసౌరభమై, సేవచేసే చెలులకే మైమరపు కలుగచేస్తుంది అన్నాంబికాకుమారి సౌందర్యము.

కోలమోములో, సోగకన్నులలో వాలుచూపులు, చిన్ననోరు, బంగారు సంపెంగ నాసిక సరియైన శ్రుతిలో కూర్చబడిన ఆ బాలిక మోమును ఆదవోని రాజసభాలంకారుడైన వృద్ధకవి త్రిపురాంతకేశ్వరమంత్రి ఈలా వర్ణించాడు :

“ఆ నవమోహనాంగి దరహాస వికస్వరలోచనద్వయా
నూనత జూచియేమొ యతనుధ్వజమందలి మీన మటులే
నాన వహించె, శ్రీకర వినమ్రము పద్యము వాడిపోయె, ఏ
లో ననలెల్ల రాలెను, విలుంచితమై యది వాలిపోవగన్.”

ఈ పద్య మా మహాకవి నిండుసభలో తండ్రియొడి నలంకరించిన ఎనిమిదేడ్ల బాలికయైన అన్నాంబికపై ఆశువుగా గానంచేశాడు. ఈపద్యం సర్వాంధ్ర మండలాల ప్రతియువకునిచే పాడబడి ప్రసిద్ధమైన చాటువై పోయెను.

ఆమె కన్నుల అందాన్ని ప్రతికపి వర్ణించాడు. నీలోత్పలపు అందం నీచోపమ మైన దా కన్నులకు?

వదినగర్లయిన వివిధ పద్మాలకన్న, సహోదరీమణులైన తెల్ల, ఎఱ్ఱ, అరుణ కలువలకన్న, ఈ నీలికలువ చిన్నది; అత్యంత మనోహరరూపం కలది. పొడుగటి పూవు, కోలయైన రేకులు. అద్భుతను పుణికిపుచ్చుకొన్న అనన్య మనోహర నీలకాంతి ఆ కొనల నలమికొన్నది. ఆకాశనీలిమ ఆ నీలికలువకడ ఓన మాలు నేట్టుకోవలసిందే ! చిన్నదైన ఈ కుసుమబాలికలోని నీలిమకు దీచైనది శ్రీకృష్ణడింభకుని సౌందర్యంలోనే గోచరిస్తుందట !

ఈ పూవుపుటాల పోలిక కనులుగల సుందరాంగులు సర్వప్రపంచంలో ఇరువురు మువ్వరు మాత్రమే ఉంటారట. వారిలో శిరోరత్నము అన్నాంబికాదేవి. ఆ కన్నులు అరమూతలో అనంతమాధుర్యాలను అందంగా దాచుకున్నవి. అవి తమ సోగతనంలో అమృతధారలను ప్రవహింపజేస్తాయి. అవి తమ లోకాతిశాయి నీలిమచే అనంత వినీలత్వాన్ని ప్రత్యక్ష మొనరుస్తున్నవి.

వసంతకాలం యువతీయువకుల తీరునిబాధ. యుగాలనుంచీ యువతీ యువకులదే ఆ కాలం. లోకాల యౌవనపు కోర్కెలన్నీకూడి వసంతమయింది.

తెల్లవారగట్ల కొంచెం చలితో వసంతమాస ప్రథమదిన ప్రారంభం. ఉదయమందు ఇక ప్రత్యక్షం కాబోవు సౌందర్యదర్శన కుతూహలానందమ తత. వసంతభానుడూ నవయౌవనుడే ! అతడు మత్తతో లేవలేక కొంచెం వ్యవధిగా లేస్తాడు.

పు: స్కోకిల-

“ఎచ్చచే పికబాల ఏమావినీడలో
 ఏతింత్రిణీ వల్ల వాచ్చాదనమ్ములో
 కువకువల కులుకుతూ కూర్చుంటి నిర్దయత
 కో కో యనుచు పిలుచు ఈ కృపణనే వినవు ?”

అవి విరహగీతిక పాడుకొంటున్నది.

రసాలంలో పురుషపుష్పము ప్రియురాలిని వెదకటకై తుమ్మెదను ఆపి,

“చెలికాడ తుమ్మెదా ! పలు కిదే వినరార
 వలపు నా రాణి ఏ వలవంత పాలవునా
 ఈ శాఖ విడనాడ నా శక్యమేగాదు
 పాశమై విధి నన్ను బంధించె నీరీతి
 నాలోని హృయదమ్ము నాలోని ప్రేమమ్ము
 నీలనీలములైన నీ పక్షములమోసి
 నా నాతి కర్పించి నా ప్రేమకథ తెలిపి
 నా ప్రాణసఖుడవై నన్ను రక్షించరా”

అనుచు షడ్మశ్రుతి నాలపించెను.

ఇంతలో దుర్బర ప్రణయా వేదనతో జేగురంది లేచినాడు దివిమీదకు యువ భానుమంతుడు.

“ఏదో నా ఒడలిలో వేదనాజ్వర మొదవే
ఈ తాప మిటు లొదవ నేమి కారణమొ ?
ఏదో నా.....
ఒళ్ళు యుల్ల నిపొంగు కళ్ళలో మ తతలు
ముళ్ళమీదను రథము వెళ్ళినట్లేతోచు”

ఆ సౌబగుగాని పాట విని చిరునవ్వుతో పట్మినీబాల త్రపావతియె తల ఎ త్తింది. వనంతము పద్మినీబాలది. చేనవి సంజ్ఞాదేవిది. శీతకాలంలో ఛాయాదేవి భర్తరపజ్జ చేరుతుంది.

అన్నాంబికాదేవి ఇటూ అటూ తిరుగుతూ పూవులతో మాటలాడుతూ, కృత్రిమ శైవలిని ప్రక్కనే మెత్తని గడ్డిపెకూర్చుండి, ఉదయాన మహాసభలో జరిగిన వివాహాలన్నపత్రికాసమర్పణోత్సవమునుగూర్చి ఆలోచిస్తున్నది.

అన్నాంబికాదేవిని ఇందీవరాలోచన అన్న మహాకవి త్రిపురాంతకేశ్వరుని వయకులు జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటూ అన్నాంబిక చిరునవ్వు నవ్వుకొన్నది.

చెలిక తెలను తనతో రావలదని ఆజ్ఞ ఇవ్వడంవల్ల, వారందరూ ఆవలనే దూరదూరంగా చుట్టప్రక్కల పూలమొక్కలచాటున అన్నాంబికను కనిపెట్టు చున్నారు. ఆ చైత్ర బహుళ తదియనాడు చంద్రుడు అరు ఘడియలే ఆలస్యంగా వస్తాడు. చంద్రుడు వచ్చి పదిమొట్లు పెరి ఆకాశంమీదకు సాగగానే లోనికి వెళ్ళి పోదామని అన్నాంబిక కూర్చునిఉన్నది.

ఆకాశంలోని అరుణరాగాలు ఒకవిధంగా కరుణగలవే! ఆ రాగాలు కూడుకొని యువతుల హృదయాలలోనికి చేరుతాయి. అప్పు డా బాలల స్వస్థాల మాదుర్యం ద్రాక్షసారాయంలా మత్తు తాలుస్తుంది. ఆ అమృతము వారి పెదవులలో పోతెత్తుకు వస్తుంది. ఆ దివ్యసుధను ఆస్వాదించే నాయకులు మత్తు పొంది ఒడలు తెలియక తమ నాయికల ఎన్నివిధాలో చీకాకుపరుస్తారట.

ఈ విధంగా త్రిపురాంతకేశ్వరుడు తన వాసవదత్తా కావ్యంలో పద్యాలు రచించాడు. ఆ వృద్ధుని శృంగారరసపై చిత్రి అన్నాంబికకు నవ్వు పుట్టించింది. వృద్ధుని కిది ఏమివెట్టి అనుకొన్నదామె.

నేడు ఏదో అన్వితచనీయ సౌందర్యము నీటిలో తేలిపోవు పుష్పపుటాలులా తనకు అస్పష్టంగా తోస్తున్నది. ఎందు కా పద్యాలన్నీ చీకటిపడే సమయంతో తన స్మృతిపథాన్ని ప్రత్యక్షం అవుతున్నవి.

ఆమె ధరించినది తెల్ల ని పట్టుకాలి నూలుచీర. సరిగపూలు అచ్చటచ్చట కుట్టిఉన్నాయి. మామిడి పిండెలతో అరచేతి వెడల్పు సరిగంచు. ఆమె తోడుగు కొన్న స్తనదుకూలకంచుకము వంగపడు చాయగలది. ఆ కంచుకము అంచులో ముత్యాలపూవులు కుట్టిఉన్నవి.

ఉదయమందే ఆమెకు వట్టివేళ్ళనూనె తలంటి, గంధపొడి పిండి నలుగు పెట్టి, జాతీపరీమళజలాల స్నానమాడించి, మెత్తని నెల్లాల తడియార్చి వదులు జడవేసి మల్లెమొగ్గలు ముత్యాలకూర్చులా అలంకరించారు. ఆ మల్లెమొగ్గలు ఇప్పుడు విచ్చినాయి. ఉదయం చెలులు తన్ను ధరింపచేసిన కుసుంబా పట్టచీర, పసిమిబిఁగారు స్తనడకూలము, కమలారణపు పట్టచీర వెంటనే మార్చింది.

ఆ నగలన్నీ ఊడ్చింది. ఇప్పు డామె అన్నీ ముత్యాలనగలే పెట్టుకొన్నది. లాలాటికమూ పెద్దముత్యమే. అన్ని నగలూ ముత్యాలవే! ఉదయం పద్మరాగ రత్నాభరణాలు, వద్యాహ్నం గోవేధికాలంకారాలు, సాయంకాలం ముత్యాలు కూర్చిన ఆభరణాలు దాల్చు నామె.

ఇంతలో చంద్రుడు ఎఱ్ఱటి మహాపద్మంలా తూర్పున ఉదయించాడు.

అన్నాంబికాకుమారి పడే వేదన ఆమె కేమి అర్థమవుతుంది? అన్నాంబిక పుంజీభవించిన స్వచ్ఛసౌందర్యసత్వం. స్వచ్ఛసౌందర్యశక్తిప్రవాహం కర్పూర నైకతాలపై నే ప్రవహిస్తుంది. పవిత్రహృదయభూములనే తడుపుతుంది.

అన్నాంబికాసౌందర్యమహారురి పోతెత్తి, పరవశ్యెత్తి, కరడుకట్టిన మూరజనకాజాలలను చేధించుకొని ప్రవహింప జలజలలాడుతున్నది. అది ఆ జాలిక కేమి తేలుస్తుంది!

చంద్రుడు గబగబ ఆకాశంలోకి తేలుకొని వచ్చాడు. చంద్రునివై పుమాస్తూ కృష్ణతదియనాటి చంద్రుడ. రాకాచంద్రునికన్న అందము తక్కువవాడా అనుకుంటూ, గజదొంగ గోన గన్నయ్య కృష్ణతదియనాటి చంద్రుడు అతడు రాకాచంద్రుడు కాలేడా అనుకుంటూ అన్నాంబిక ఇటు తలతిప్పింది.

నవ్వుతూ ఎదుట గోన గన్నారెడ్డి నిలిచి ఉన్నాడు.

౪

అన్నాంబికకు ఒక్క నిమేషం ప్రాణచలన మాగిపోయింది.

గన్నారెడ్డి వసంతమూర్తిలా, రూపంపొందిన యౌవనంలా, పోతపోసిన వీరత్వ ములా, ఉత్తమకల్పి ఊహలోని ధీరోదా తపురుషునిలా చిరునవ్వుతో విలుచుండి, అన్నాంబికకు నమస్కరించి, తీయని మందర స్థాయిలోని షడ్జమస్వరంతో "అన్నాంబికాదేవీ! ఈ గజదొంగను చూచి భయపడకు, నీకు కాకతీయవంశం అంటే భక్తి ఉన్నదా? అని ఒక ప్రశ్న. రెండవది, మీకు శ్రీ గణపతిరుద్ర సార్యభౌములన్నా, శ్రీ రుద్రమహారాజు లన్నా భక్తిఉన్నదా? మూడవప్రశ్న, ఈ మహాదేశంలో ధర్మం నలుగు పాదాలా నడవాలని ఉన్నదా అనీ—ఈ ప్రశ్నలు అడుగుతున్నాను" అని కొంచెం విషాదచ్ఛాయలు తోచే వాక్యాలతో అడిగాడు.

అన్నాంబిక మాటాడలేదు. అతని నమన్నతదేహమ, అతని గంభీర ముఖకృతి, రేఖామనోహరత్వము, విశాలపాలము, లోతులై, వెడదలైన లోచనాలు, దీర్ఘ సమనాసిక, చిరుసోగవీసాలు, పెద్దచెవులు, ఆ చెవులనవేలాడే హంస కుండలాట, పోతపోసిన కాంచనకంఠము చూస్తూనే లేచి విలిచింది.

ఇంతటి మహాపురుషుడు దారిద్ర్యపిడికా దెట్లయినాడు? నాలుగవ ఏడు అతని తల్లి దండ్రులు పోయిరిని విన్నది అన్నాంబిక. తల్లి పెంపకంలేని బాలుడు, తండ్రి శిక్షలేని కుమారుడు—పాపం! ఈ ఉత్తమపురుషుడు తప్పుదారుల పడిపోయినాడు. అయ్యో, భయంకరభటరక్షితమైన ఈ శుద్ధాంతవనానికి ఎలాగు వచ్చా దీయన! ఏపరిచారిక అయినా ఈయనను చూస్తే; రక్షకభటులకు తెలిస్తే!

“రాజకుమారీ! ఈ పెళ్ళివల్ల దేశంలో రాజద్రోహం రుద్రతాండవం చేస్తుంది. నీవు వరదారెడ్డి రాకుమారునే వివాహం చేసుకోవచ్చును కాని కొంతకాలం ఈ వివాహం కాకూడదు.”

“ఈ వివాహం ఎప్పుడూ కాకూడదు” అన్నది అన్నాంబిక. గన్నారెడ్డి ఆశ్చర్యం పొందాడు.

“ఎందుచేత?”

“నా కీ వివాహం ఇష్టంలేదు. నేను శ్రీ లకుమయారెడ్డిగారి కుమారులను నా భర్తగా ఊహించుకోలేదు. ఊహించుకోలేను.”

“అయితే మొదట ఆ వివాహానికి ఎలా ఒప్పుకున్నారు మీరు?”

“కన్యకకు తండ్రి ఆజ్ఞ అనుల్లంఘనీయము.”

“ఇప్పుడు ఆ ఆజ్ఞ లేదా?”

“ఇప్పుడు మీ మాటలలో వ్యక్తమయిన చక్రవర్తి ఆజ్ఞ జనకాజ్ఞకన్న బలవత్తరమైనది ప్రభూ!”

“నేను గజదొంగను. నన్ను ‘ప్రభూ’ అనకండి.”

“నాకు మీరు గజదొంగలుకారు!”

“మీ కా వివాహం ఇష్టంకాకపోతే, రేపు ప్రధానమహోత్సవం ఏలాగు?”

“రేపు ప్రధానమహోత్సవం జరుగదు. రేపు మావాళ్ళు ప్రాణంలేని నా బొందిమాత్రమే చూడగలరని, నేను ఈ ఉదయమే నిశ్చయించుకొన్నాను ప్రభూ!”

“రాజకుమారీ! అలా అనకండి! మీరు మీ తండ్రులకు ఏక సంతానం. వారికి గర్భశోకం కూర్చుడంకంటే పాపం యింకొకటి ఉందా? తల్లి దండ్రులకు గర్భశోకం కలిగించే బిడ్డలు వేయి శతహత్యలు చేసినవాళ్ళవు కారు రాజకుమారీ! నా మనవి విసండి. మీరు వెంటనే నాతో రండి.

గజదొంగ గన్నారెడ్డి ఆదవోని రాజకుమారికను ఎతుకుపోతాడు : మీరునాతో రావడానికి సందేహించ నక్కరలేకుండా మా అక్కగారు శ్రీ మల్యాల కుప్పసా నమ్మదేవినికూడా తీసుకువచ్చాను. ఆమె సపరివారంగా ఆదవోనిపురం బయట మిమ్ము హృదయానికి అదుముకోడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు.

“మహారాజా : మీరు నన్ను ఎట్లా తీసుకువెళ్ళగలరు ? మా తండ్రిగారు ఈ నగరం యావత్తూ చీమదూరరాని కట్టుదిట్టాలు చేశారు :”

“అన్నాంబికాదేవీ : దొంగ ఇంటికి కన్నంవేసినప్పుడు పారిపోయే సావ కాళాన్ని కల్పించుకొనే వస్తాడు. అందులో నేను గజదొంగను :”

“ప్రభూ : నేను మీతో రానుకాని కుప్పాంబికాదేవిని కలుసుకుంటాను. మార్గం ఉపదేశించండి.”

“మంచిది తేవీ.”

గోన గన్నారెడ్డి తన్ను ‘దేవీ’ అని సంబోధించగానే అన్నాంబిక గుండె గుబుగుబలాడింది. ఏదో ఆనందం ఆమెను అలమివేసింది. మోము ప్రవుల్లమై పోయింది.

“మీరు మీ అంతఃపురంలోకి వెళ్ళగానే, సంపూర్ణకవచధారులైన బాలకుని వేషం వేసుకొని, మోమంతాకప్పే శిరస్త్రాణం ధరించుకోండి. ఈ నా చురికను చేతదాల్చి, దానితో వీధులలోకి వచ్చేయండి. వీధులలో కాపలా తిరిగే సెనికులలో ఎవరైనా ఎఱ్ఱపట్టు కాసెకోక ధరించుకొన్నవాడు మీదగరకువచ్చి ‘గన్నారెడ్డి కనపడ్డాడా’ అని అడిగితే, ‘ఆ గజదొంగ !’ అని మీ రనండి. అతడు ‘ఆ గోన వంశంలోని హాలాహాలమే’ అంటాడు. మీ రాతని వెంట వెళ్ళండి. మా అక్క గారిని కలుస్తారు” అంటూ గోన గన్నారెడ్డి ఒక్క ఉరుకున పూలపొదల్లో మాయ మయ్యాడు.

అన్నాంబిక తొందరిగా అంతఃపురంలోకి వెళ్ళిపోయింది.

తమరాజకుమారితో మాట్లాడుతూ ఉన్న పురుషుడు గన్నారెడ్డి అని, అప్పుడే ఆకాశంపై విహారానికి వచ్చిన చంద్రశాంతిలో, సాయం మసక మసక కాంతుల్లో దూరదూరాన ఉన్న చెలులు ఆనవాలు కట్టలేకపోయారు.

ఎవరా ఈ పురుషుడు, నిర్భయంగా శుద్ధాంతవనానికివచ్చి చిన్నదొరసా నమ్మగారితో మాట్లాడుతున్నాడు : అని వా రాశ్చర్యమందినారు. ఇది మాయగా ఉన్నది అనుకొని, రాజకుమారి లోపలికి పరుగెత్తుకొనిపోగానే వారును లోనికి పరువిడినారు.

ఎచ్చటను రాకుమారై కనపడలేదు. నగరికి ముందున్న ప్రాంగణమందు ఉన్న ద్వారరక్షకుల్ని అడిగితే వా రొకబాలుడు వెళ్ళినాడనీ, ఆ బాలకుడు రాజ కుమారి చేతిముద్ర చూపించాడనీ, ఆ బాలకుని తాము పోనిచ్చామనీ వారు తెల్పారు.

వెంటనే మహారాజుకు అమ్మాయిగారు నగరిలో లేరని తెలిపారు. గోన గన్నారెడ్డి శుద్ధాంతవనములోకి వచ్చినాడని ఎక్కడో అల్లరి పుట్టింది. ఇంతలో రాకుమారి కనబడుటలేదన్న గగ్గోలు బయలుదేరింది.

౫

గోన గన్నారెడ్డి ఆదవోనిలో ప్రవేశించాడని అల్లరి పుట్టించింది గోన గన్నారెడ్డి అనుయాయులే : ఊరంతా గగ్గోలు : 'రాజకుమారి అంతఃపురంలో నుంచి మాయమైంది' అనే వార్త రాజకుమారి కా శుద్ధాంతంలో కలిగిన గగ్గోలు వల్ల తెలిసిపోయింది.

రాజకుమారి పురుషవేషం వేసుకొని తన కతిసన్నిహితురాలైన చెలిమిక తెను పిలిచి, దానిని ఒక పీతమునకు బంధించి "నువ్వు ఏమీ అనుకోకు : నాకు గోన వరదారెడ్డిసాహిణిని వివాహం చేసుకోవడం ఏమీ ఇష్టంలేదు. రేపు ప్రధానమహోత్సవము జరిగితే నేను ఒప్పుకొన్నట్లు వుతుంది. ఈ పురమువెలుపల శ్రీ మాల్యాల గుండయమహేశ్వరుని దేవేరి శ్రీ కుప్పాంబ వచ్చి ఉన్నదట. నే నామెను కలుసు కుంటాను. నేను వెళ్ళగానే ని న్నెవరైనా వచ్చి విప్పిరా సరే, లేదా, నువ్వు విప్పుకున్న సరే తక్షణం నువ్వు మహారాణిగారికి తెలియజేయవచ్చు" అని చెప్పి మాయమైపోయిందట.

ఆదవోనిపురంలో ఎవరు దొంగలో, ఎవరు సైనికులో ఆ రాత్రి తెలియ దము దుర్భరమే : తెల్ల వారేపరకూ పేనాపతులు, చారులు, ఆశ్వికులు పురంలో, నగరంబై టా,కోటలో వెతికారు. దొంగలజాడగాని, చిన్నదొరసానమ్మగారిజాడగాని ఎక్కడా తెలియదు. ఆదవోనిదగ్గర ఉన్న చిన్నపల్లె అమంధతిసాలెంకడ ఆశ్విక సైన్యం, ఇటుపది రథాలు, పది ఏనుగులు ఉండెనట. మాల్యాల గుండయ ధరణీకు సైన్యాలన్నీ కలిసి వెళ్ళిపోయారుట.

ఆదవోని మహాప్రభువు కోటారెడ్డికి మతిలేదు. ఒకసారి దుఃఖముతో క్రుంగిపోతాడు, ఒకసారి కోపంతో రుద్రమూర్తి అయిపోతాడు. ఒకసారి అవమానంతో మండిపోతాడు. కోటారెడ్డి ప్రభువు సమీపంలోకి ఎవరు వెళ్ళగలరు ? ముఖ్యమంత్రులు, ముఖ్యసేనాధిపతి, మహాకవి ఎవరూ ఆయన్ను తేలిచూడలేక పోయారు. 'సేనలన్నీ ఆయత్తంచేసి కోట సంరక్షణకు పదాతిసైన్యం ఉంచి, సర్వఆశ్వికదళాలు, గజసైన్యాలు, రథాలూ తిన్నగా వెళ్ళి, జావతీసూ ఆ మాల్యాల సైన్యాన్ని నాశనంచేసి, ఆ కుప్పసానమ్మను, అమ్మాయినిబాదీలుగా వట్టుకు రావలసింది' అని కోటారెడ్డి ఆజ్ఞ ఇచ్చాడు.

వెంటనే ఉదయం ఆశ్వికసైన్యాలు, గజమూలలు, రథాలు హుళూహుళీ బయలుదేరినవి. మహావేగంతో చొచ్చుకపోతున్నాయి. మాల్యాలవారి సైన్యాలు తుంగభద్రనది వైపునకు సాగిపోయాయి తెలిసింది. జానుప్రోవ్వు

నప్పటికి సైన్యాలు కందనోలుకు రెండుగవ్యూతుల కెగువను తుంగభద్రను చేరినవి. అక్కడ మల్యాలవారి సైన్యాలు కందనోలుకు చేరినట్లు తెలిసి, కోటారెడ్డి మండలేశ్వరుని సైన్యాలను నడిపే శ్రీ బేడ చెలుకనాయుడు పటాబోపంతో వెళ్ళి కందనోలు ముట్టడించాడు.

బేడ చెలుకనాయుడు, ఆదవోని రాజ్యంలోని మోదుగలు దుర్గాధిపతి. మోదుగలు ఆదవోనికి ఇరువది గవ్యూతుల దూరము ఉంటుంది. కోటారెడ్డి ప్రభువునకు బేడ చెలుకనాయుడు మేసత్తకొడుకు. చెలుకనాయుడు పేరుమోసిన సేనాపతి. అతనికి బంగారు అంచులు, మణులుపొదిగిన బంగారు పూవులచే అలంకరింపబడి, పంచలోహాత్మక కలశం కలిగి, వెండితొడుగు గలిగిన మహాధక్క ఉన్నది. ఆ నిస్సాణము పూర్వం ఇంద్రునిదట; ఇంద్రుడు రాక్షసులమీదకు పోయే సమయంలో, ఆ నిస్సాణము తనంతటతానే మ్రోగుతుందట; ఆ సహస్రమహామేఘ గర్జనకే లక్షలకొలది రాక్షసులు ప్రాణాలు కోల్పోయేవారట!

ఆ విజయనిస్సాణాన్ని ఇంద్రుడు చంద్రున కిచ్చెను. చంద్రుడు దానిని పురూరవున కీయగా, అతని పంశమునుండి పాండవులకు, వారినుండి కళ్యాణ పురపు చాళుక్యులకు సంక్రమించినదట. వారిపంశమువారైన బేడ చెలుకనాయుడు దానిని ఆదవోని సైన్యమహావాచ్యాన్ని చేసినాడు. చాళుక్యుడు చెలుక అయినాడు.

ఆ మహాధక్క బయటే ఒక అర్హబాబువు ఉంటుందట. దానిని మోయగలిగినది మహాగజాయమాత్రమే. ఆ నిస్సాణాన్ని మోయించకలిగినవారు అజేయులైన ముష్టియుద్ధవిభారదులే.

ఆ దివ్యనిస్సాణము అనేకసముద్రా లొక్కసారి విరిగినట్లు, వేయి ఉరుము లొక్కసారి ఉరిమినట్లు కందనోలు ప్రజలకు వినబడసాగింది. ఆ మహానాదానికి శిశువులగుండె లవిసినవి. స్త్రీలు మూర్ఛపోయినారు. వృద్ధులు ప్రాణాలు కోల్పోయినారు. వీరులు కిల్లపోయినారు. నాయకులు మ్రాన్నడినారు.

కందనోలుచుట్టూ తుంగభద్రానదీ, ఆనదిలోకలిసే బండ్రీనదీ ఉన్నాయి. ఈ రెండు నదులనూ కలిపే పెద్దకందకం ఉంది. కోటను ముట్టడించే సాధనాలూ ఒక లక్ష కల్పాలమూ పంపించవలసిందని చెలుకనాయుడు శ్రీ కోటారెడ్డి ప్రభువునకు అంచెవార్త పంపినవా డాయెను.

కందనోలుకోటలో వందిభూపాలుని తనయుడు శ్రీమల్యాల గుండాధీశుని దేవేరి కుప్పసూంబికారాణిని, ఆదవోనిప్రభువు తనయను శ్రీ అన్నాంబికాదేవిని సగౌరవంగా ఎదుర్కొని, రాచనగరులలో ఒక ఉత్తమహార్యము వారికి విడిదిగా ఇచ్చినాడు.

చారులు బేడ చెలుకినాయుడు ఆదవోని సైన్యాలతో ఎంతదూరం వచ్చిందీ, ఎటువస్తున్నదీ వార్తలు తెసున్నారు. చెలుకినాయుడు కందనోలు కడకు వచ్చేటప్పటికి కోట ఎటువంటి ముట్టడికైనా సన్నద్ధం చేయబడింది.

వందిభూపాలుని తనయుడు శ్రీ ముప్పరెడ్డి మహారాజు ప్రజల మెచ్చు గండడై, పతిహితాంజనేయుడై, గురుకార్యనిర్వహణానికి ప్రాణాలనైనా సమర్పించడానికి సిద్ధంగా ఉండెను. ముప్పరెడ్డి మహారాజుకు గురువు గజదొంగ గోన గన్నయ్య. ఆయన వాక్యమే అతనికి పరమమంత్రము. ఆయనకు యుద్ధనిర్విహిత విధానమంతా ఉపదేశించి, గన్నయ్య బేడ చెలుకినాయుడు రాకుండానే మాయమైనాడు.

కోటలో భీమునిలాంటి మహాసత్తుడు విఠలధరణీశుడు ముప్పరెడ్డికి బాసటగా నిలచి ఉన్నాడు. ఎక్కడచూచినా విఠలధరణీశుడే! మహోన్నతమైన అతనిరూపు చూచి ప్రజలందరూ ఆనంద ముందుతారు. అపరభీమసేనుడని అతనికి పేరుపెట్టుకొన్నారు. విఠలధరణీశుని సాహసకార్యాలు దేశికవులు కావ్యాలుగా, గీతకలుగా రచించి పాడుతూఉంటారు.

తెల్ల నాపరాళ్ళతో నిండిఉన్న కందనోలు ప్రదేశమంతా ఎంతో విచిత్రంగా ఉంటుంది. కోటగోడలకూ, బురుజుగోడలకూ ఇతర ప్రదేశాలనుండి పెద్దరాళ్ళు తెప్పించి పూర్వప్రభువులుపయోగించారు.

చెలుకినాయుడు రెండునదులమధ్య కోటకు కొంతదూరంగా మొనలుతిర్చి నిలుచున్నాడు. ఏనుగుల కొన్నిటిని, ఆశ్వికులను తుంగభద్రకు ఆవల కాపుంచాడు. ఐంద్రీనదికి ఆవల కొన్ని ఏనుగులు, అశ్వికులు కాపలా కాస్తున్నారు. తాను తక్కిన సైన్యాలతో రెండునదులమధ్య కాపున్నాడు.

పదాతులులేక కోటపై బడుట మరణంతో సమానం. అందుకని చెలుకినాయుడు అప్రమత్తుడై, పదిహేను గవ్యూతుల దూరమందున్న ఆదవోనినుంచి సైన్యాలు ఎప్పుడు వస్తాయో యని ఎదురుచూస్తుండెను.

అర్థయామము ప్రొద్దున్నదనగా ఆదవోనివైపునుంచి పదియేనువేలమంది బిలుకొండ్లు, పదివేలమంది మూకబల, నూరు ఏనుగులు, రెండువేలమంది ఆశ్వికులు వస్తున్నారని ఒక చారుడు తొందరగా వచ్చి తెలిపినాడు.

అశ్వికదళాలు ఎక్కడనుంచి వస్తున్నవి? రథసైన్యాలు రావటం ఏమిటి? నూరుగజాలు ఆ వచ్చేసైన్యంలో ఏమిటి? అని చెలుకినాయుడు ఆశ్చర్యపడుతూ,

‘ఎవరి వా సైన్యాలు? ఎక్కడనుంచి వస్తున్నవి?’ అని ప్రశ్నించాడు.

‘చిత్తం మహాప్రభూ! అవి ఎవరివోనండీ. బహుశా గన్నారెడ్డి వేమోనండీ.’

‘ఏమిటి! గన్నారెడ్డివే?’

బేడ చెలుకినాయని గుండెలో రాయిపడింది. ఇదివరదాకా చెలుకినాయుడు పరాజయం ఎరుగడు భల్లాణులపైన దండెత్తినప్పుడుగాని, కుంతలదేశముపై దండెత్తినప్పుడుగాని, ఎదిరి బలాబలాలను నిర్ణయించుకొని అందుకుతగినట్లు యుద్ధ వ్యూహం అమర్చుకొని, అతిజాగ్రత్తగా సైన్యాలనుగడిపి, విజయాలు పొందేవాడు.

తన యుద్ధనిపుణత్వం మెచ్చి, చక్రవర్తి శ్రీ గణపతిరుద్రదేవులవారు 'రణ ముఖై రవ' అని బిరుదము నిచ్చారు. ఎవ డీ గోన గన్నడు? ఏమి వీడి ధైర్యము? వీడు అదృష్టవంతుడా, లేక మహావీరుడా?

ఎప్పుడూ భయ మెరుగని బేడ చెలుకినాయనికి మొదటిసారి కొంచెం గుండెలో అడటు ప్రవేశించింది.

తాను మొనలు నిలిపిన విధానం అర్జునుడు మెచ్చుకోతగినది.

కోటకు కొంచెందూరంలో నాలుగువందల ఏనుగులు, పదహారువందల విలుకాండలతో సిద్ధంగా ఉన్నవి. వారు వెనుకబలం. ఆ బలం బాసటగా ఆరాటోయే పదాతిదళం కోట ముట్టడించగలదు.

కోట ముట్టడికి ఏనుగులు రెండువందలు. ఈ ఏనుగులు గోడకు ముందుంచి పదాతులు రాగానే కోటతలుపులు పగులగొట్టించుటకు ఉపయోగించదలచుకొన్నాడు.

ఈ ఏనుగుల గోడకు వెనుకగా తాను ఇరువదివేలమంది అశ్వికులతో సిద్ధంగా ఉన్నాడు. ఈ అశ్వసైన్యానికి వెనుకగా మూడువందల ఏనుగులు సిద్ధంగా ఉన్నవి. ఒక్కొక్క ఏనుగుపై ఇరువురు నిలుచుండు విలుకాండ్రు, ఇరువురు కూర్చుండు విలుకాండ్రు సర్వసన్నద్ధులై ఉన్నారు.

తన మహానిస్సాణమున్న గజము తన రథానికి ముందుగా తన్ను రక్షిస్తూ ఉన్నది.

గోన గన్నారెడ్డి సైన్యం రెండుభాగాలై చీలిందట. గజాలు తుంగభద్రా నదిని దాటి వెళ్ళినవట. అశ్వికులు ఐంద్రీనదిని దాటి వెళ్ళిరట. పదాతిజనం చెలుకినాయని అశ్వికసైన్యానికి అర్థగవ్యూతి దూరంలో ఆగిపోయినదట.

ఆ ఆగిపోయిన సైన్యము తాము నిలిచిన ప్రదేశం ముందు చిన్న చిన్న కందకాలు తవ్వతున్నారట, నాపాళ్ళ గోడలు చిన్నవి పేర్చుచున్నారట.

ఈ విషయం చారులు వార్త తేగానే చెలుకినాయుడు తొందరపడగూడదని ఆలోచించి, ఆదవోనినుంచి కాల్పలాలు, విలుకాండ్రు వచ్చేవరకూ వేచి ఉండా లని నిశ్చయించినాడు.

౬

రాత్రి ఒకయామం జరిగింది. రెండవయామం జరుగుచున్నది. అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉన్నది. కోటలో సైన్యాలు, కోటచుట్టూ సైన్యాలు, కోట గోడల

పైన సైన్యాలు, కోడచుట్టూ సైన్యాలను ముట్టడించిన సైన్యాలు అన్నీ యుద్ధం గొడవే మరచి నిద్రపోతున్నాయా అన్నట్లు నిశ్శబ్దంగా ఉన్నాయి. రాత్రి రెండవ యామం పూరితయి మూడవయామపు కోళ్ళు ఆ చుట్టుప్రక్కల ఉన్న శివారు గ్రామలో 'క్రాక్కోరో కో' అని అరచేటప్పటికి 'జై స్వయంభూదేవేశ్వరా జై' అని రోదసీకుహారం మారుమోగేటంత భయంకరధ్వనితో కోటలోనుండి వచ్చిన విఠలధరణీకుని సైన్యాలనుండి, చెలుకీనాయని సైన్యాలను అరికట్టిన గోన గన్నారెడ్డి సైన్యాలనుండి మహాధ్వని బయలుదేరింది.

ఎంత అప్రమత్తులై ఉన్నా చెలుకీనాయని సైన్యాలు ఆ ధ్వనితో దద్దరిల్లి పోయినవి. కోటవైపునుంచి సైన్యాల వత్తిడి ఎక్కువయింది. విఠలధరణీకుని ఉరుములాంటి సింహనాదాలు చెలుకీనాయని సైన్యాలదగ్గరగా వినపడుతున్నాయి. కోటవైపుతిప్పిన ఏనుగులమీద ఉన్న విలుకాండ్రను ఎడతెగకుండా పుంఖాను పుంఖాలుగా బాణాలు వదలండని చెలికీనాయుడు ఆజ్ఞాపించాడు. కాని విఠలధరణీకుడు ఫలశాలను ఒక మహాచత్రంలా కలయద్ధవిశారదులైన గండరగండలైన వెయ్యిమంది జోదులను ఒక తరంగముక్రిందను, వారిపెనుక యింకొక వెయ్యిమంది విలుకాండ్రు రెండవ తరంగముక్రిందను, మూడు నాలుగు ఐదు తరంగాలక్రింద నూరేసి ఏనుగులను, ఆ తరంగములపెనుక ఆ ఐదుపందలమంది అశ్వికులు చెలుకీనాయని సైన్యాలమీద విరుచుకుపడ్డారు. ఏనుగులమీదనుంచి విలుకాండ్రు చెవి కంట నారులను లాగి రివ్వన బాణాలను పదిలిపెట్టుతూ ఉంటే ఆ బాణాలు మహిషాలమీద పడు వానచినుకుల్లా వృధా అయిపోతున్నవి.

అయినను ఒక్కొక్క బాణము ఒక్కొక్క భల్లధరుని ఫలకంలోంచి చొచ్చుకుపోయి ఆ వీరుని దేహంలోంచి దూసుకుపోయి ప్రాణాలు అపహరించే కాలాహి అవుతున్నది.

ఆ భల్లవీరులు చెక్కుచెదరక అయిదారు బాహువుల మహాభల్లాలతో గజ యూధాన్ని తాకినారు. గజయుద్ధం చేయడం ఉత్కృష్టమైన వీరవిద్య. గజవేగం కన్న ఎక్కువవేగం కలిగి, తొండంపట్టుట, చెబ్బుకు తప్పికొని అతివిశిష్టమైన దీర్ఘచురికలతో తొండమును కోసివేయకలిగి, మేరువులాంటి పాద ప్రహారాలను మొచ్చుముల్లా తప్పించుకొనేవాడే గజయుద్ధవిశారదుడు.

వీరికి బాసటగా వచ్చిన అశ్వికులు పొడుగంటి పేణుదండాలకు చివరనూనెలో తడిపిన గుడ్డలనుకట్టి భల్లవీరులు ఏనుగులను తాకగానే ఈ అశ్వికులు ఒక్కక్షణంలో చెక్కుముకులుకొట్టి ఈ పొడుగంటి కాగడాలు వెలిగించారు. ఆ కాగడాలు ఏనుగుల ముఖాలలోకి చొప్పించారు.

ఇదంతా కొన్ని నిమేషాలలో జరిగింది. ఒక్కొక్కొక్క చెలుకీనాయని ఏనుగులన్నీ భయపడి గిపెట్టుతూ వెనక్కు తిరిగాయి. మావటీలు ఏనుగులను

అపుచేయలేకపోయాను. చెలుకినాయుడి సైన్యాలన్నీ చిందరవందద అయిపోయాయి. అప్పుడు యుద్ధవిశారదుడైన చెలునాయుడు తన మహావిస్ఫాణ గజాన్ని తుంగభద్రానదీ నీరాలలోనికి దింపినాడు. ఆ విస్ఫాణధ్వని విని చెలుకినాయని సైన్యాలన్నీ తుంగభద్రలోనికి దిగినవి. తుంగభద్రను దాటిన చెలుకినాయని సైన్యాలు ఇదివరకు అక్కడ కాపాలా కాసూయున్న సైన్యాలతో కలసి ఉత్తరాభిముఖము పట్టి అతి వేగముగా పారిపోవడం ప్రారంభించాయి. ఐంద్రీ ఆవల సైన్యాలు విఠలునికి దాసోహ మన్నాయి.

తెల్ల తెల్లవారిపోతున్నది, ముగ్గురు బేడ చెలుకినాయని విస్ఫాణగజము, ఆ వెనుక చెలుకినాయుడు రథం దిగి అధివసించిన గజము, ఈ రెంటిని వెన్నంటి తక్కిన సైన్యాలు : కందనోలు యుద్ధంలో తన సైన్యానికి ఆర్జే నష్టం కలగ లేదని చెలుకినాయుడు సరిచూచుకున్నాడు,

బాగా తెల్లవారేటప్పటికి కృష్ణవద్దకు వచ్చాయి సైన్యాలు, ఆ వసంత కాలంలో ఈషతే కృశాంగిఅయిన కృష్ణానది వేగముగా ప్రవహిస్తున్నది. చెలు నాయుడు కృష్ణబడ్డుననే సైన్యాలను పడమటగా త్రిప్పి కొంత దూరం పోవించి దక్షిణానికి మరలి ఆదవోని సైన్యాలను కలుసుకుందామనిన్నీ ఆ సైన్యాలతో వెళ్ళి కందనోలు ముట్టడించి నేలమట్టం చేయాలనివీ సంకల్పించాడు.

కాని కృష్ణ బడ్డుననే పడమటగా వెళ్ళుతున్న బేడ చెలుకినాయని సైన్యాల వెనుక ప్రక్కనుంచి విఠలధరణీకుని సైన్యాలూ, ముందు ప్రక్కనుంచి గోన గన్నారెడ్డి సైన్యాలూ చుట్టముట్టాయి. గన్నారెడ్డి చెలుకినాయనిచారుణ్ణి ఒకణ్ణి పట్టుకొని వానిచేత చెలుకినాయుడు తన విస్ఫాణం గోన గన్నారెడ్డికి సమర్పించి తిన్నగా ఆదవోని పట్టణం చేరుకునే నియమం మీద ఆదవోని సైన్యాలకు ఏమీ ఆపదరాకుండా వదలిపెడతానని వార్త పంపించినాడు. చెలుకినాయుడు అఖండకోపంతో మండిపోయారు. తమ ప్రాణాలతో గన్నారెడ్డిని, విఠలయ్యను ఐందీలుగా పట్టుకొని ఆదవోనికి తీసుకు వెళ్ళక వదలనని చెలుకినాయుడు ఎదురు వార్త పంపించాడు.

ఆ వార్త గోన గన్నారెడ్డి విని పకపక నవ్వుకున్నాడు. తనవార్త గన్నారెడ్డికి వెళ్ళి అందేలోపుగా బేడ చెలుకినాయని మహాపేనానాయకుడు కృష్ణానది పునాదిగా అర్థచక్రవ్యూహము రచించుకొని గన్నారెడ్డి విఠలధరణీకుల విజృంభణ కెదురుచూస్తూ సిద్దమై ఉండెను.

గన్నారెడ్డి సైన్యాలు విఠలధరణీకుని సైన్యాలు ప్రావుక్రోళం దూరం వెనుకకు నడిచాయి. మండిపోయే ఆ వసంత మధ్యాహ్నపు తెండలో చెలుకినాయని సైన్యాలమీద ఎడతెరిపి లేకుండా అగ్నిబాణం కురియడం ప్రారంభించింది. అందులో చెలుకినాయుడు తన రథం దిగి అధివసించిన

మత్తగజముపైన, నిస్సాణమోసే గజము ముందుననూ భరింపరాని దుర్వాస నలు వెద జిమ్ముతూ గంధకబాణములు మండతూ పడుతున్నవి.

ఆ పొగలకు ఏనుగులు రెండూ ఉక్కిరి బిక్కిరి అయి ధైర్యాలను వీడి అగ్ని బాణాలకు చిందర వండరె పారిపోతూ ఉన్న ఆడవోని నైన్యాలను వీడి కృష్ణలోకి ఉరికి ఎటు వీలయితే అటు పారిపో ప్రయత్నం చేసినవి.

బేడ చెలుకీనాయని ఏవగున్ను, అతని విజయనిస్సాణగజమున్ను గన్నారెడ్డి నైన్యాలకు చిక్కాయ. తక్కిన నైన్యాలను గన్నారెడ్డి పారిపోనిచ్చాడు.

గన్నారెడ్డి : బేడ చెలుకీనాయకప్రభూ ! నీ విక్రమానికి మా జోహారులు. అయినా ఈ గజదొంగ మాయలమందు నీకీమి నిలవగలఃయ్యా ! కాబట్టి నువ్వు నీ ప్రభువు కోటారెడ్డి వహరాజుగారి మనస్సు త్రిప్పు, శ్రీ రుద్రదేవ వహరాజు శ్రీయే. ఆ విషయంలో మీరందరూ అనుమానించినది నిజం. ఏమీ సందేహంలేదు.

బేడ చెలుకీ : ఆడది ఎప్పుడైనా రాజ్యం చేసినదయ్యా !

గన్నారెడ్డి : ఇప్పుడు ఎందుకు చేయకూడదు ? ఆమె దివ్యశ్రీ. ఆమె అవతార మెత్తిన లలితాంబ !

బేడ చెలుకీ : గన్నారెడ్డి ! నువ్వు గజదొంగవా ?

వితలధరణీకుడు : మేము గజదొంగలం, ఛారిదోపిడిగాళ్ళం.

గన్నారెడ్డి : మా దొంగతనాలకు అడ్డంరాని కారణంచేత చక్రవర్తన్నా, ఆయన కుమారి శ్రీ శ్రీ రుద్రదేవ ప్రభువులన్నా మాకు భక్తి.

బేడ చెలుకీ : అధర్మయుద్ధం చేసిన నోడించావు

గన్నారెడ్డి : ఓయి వెట్టిప్రభూ ! నేను కంతవరకు ఎప్పుడూ అధర్మ యుద్ధం చేయలేదు. అన్నాంబికాదేవి మా అక్కగారి నగరంలో ఉంటున్నది. మా అక్కగారిని పట్టకోడానికి వచ్చావు కాబట్టి నీ ప్రసిద్ధనిస్సాణము మేము ఆపహరిస్తున్నాము.

౨

కాకతీయవంశానికి సేవకులై, మహాసేనాపతులై, మహామాండలికులై మల్యాలవంశ్యులు ప్రసిద్ధిపొందిరి. ఈ వంశముపోయి ఇటు బుద్ధపురములో అటు కొండపర్తిలో ప్రభువులై రాజ్యం చేస్తూ ఉండిరి.

ఓరుగల్లు మహానగరానికి నైరుతిగా దెబ్బదిగవ్యూతుల దూరంలో శాలివాహనుల కాలమునుంచి ప్రసిద్ధికెక్కిన బుద్ధపురమనే నగరం రాజధానిగా గణపతిదేవ-ప్రసాద-ప్రసూత ప్రాచ్యరాజ్యలక్ష్మి సమాశ్లిష్ట దక్షిణ భుజదండుండును, సమర సమయాఖండలుండును, సంకిసపురాధినాథరిపు తిమర

మార్తాండుండును, పెదముదుగండమిండుడును, బాచ మహారాణి బాచమహారాజపుత్రుండునూ, మల్యాలవంశకలశాంభోధిచంద్రుడును, వారనారీయౌవనవనవసంతుండును, దుష్టతురగరేఖారేవంతుడును, అసిముసలకాయుక్ ప్రముఖ నిఖిలాయుధ కుశలుండును, కీర్తివిశాలుండును, రాజసమాజ జేగీయమాన నిజభుజ విజయుండును, విక్రమ విజిత విజయుండును, శ్రీసుప్పాంబా మానససరోవర విహారమా రాజహంసుడును, శ్రీ విశ్వనాథదేవ దివ్యశ్రీ పాదపద్మారాధకుండును, రిపుకులభేదకుండును అయిన శ్రీ శ్రీ మాల్యాల గుండయ దండాధీశ్వరుడు రాజ్యంచేస్తూ ఉండెను.

ఆ మహారాజు దేవేరి వర్తమానపురాధీశ్వరుడైన గోన బుద్ధారెడ్డి మహారాజు కొమరిత, గజదొంగ గోన గన్నారెడ్డి అక్కగారు, గన్నారెడ్డి బేక చెలుకనాయని నిస్సాణాపహారయైన ముహూర్తానికి వారం దినాలకు, ఆదవోని ప్రభు తనమును అన్నాంబికాదేవిని సగౌరవంగా తోడుకొని బుద్ధపురం చేరినదాయెను.

కుప్పాంబికాదేవి ముప్పదియారేండ్లది. కుప్పాంబికాదేవికి ముగ్గురు సంతానం. పెద్దవాడు బాచయ్య. బాచయ్యప్రభువు పన్నెండేండ్లవాడు. రెండవకుమారుడు దొప్పప్రభువు ఎనిమిదేండ్లవాడు. మూడవవాడు గణపతిదేవ ప్రభువు నాలుగేళ్ళబిడ్డడు. కుప్పాంబికాదేవి తమ్ముడైన గోన గన్నారెడ్డి ప్రోత్సాహంవల్ల భర్త అనుమతితో అన్నాంబికాదేవిని తనతో తీసుకొని రావడానికి కొంతసైన్యముతో బయలుదేరి కృష్ణానదీ తుంగభద్రానదీ రెండూ దాటి ఆదవోని వఱకు వెళ్ళినది. ముగ్గురు బిడ్డలు బుద్ధపురంలోనే ఉండిపోయిరి. ఆ రాత్రి ఆ మహారాణి ఆదవోనిదగ్గర అనుంధతిపాలెంలో నిద్రించేసి ఉన్నప్పుడు అన్నాంబికా రాకుమారి పురుషవేషంధరించి గోన గన్నారెడ్డి సైన్యానికి చెందిన ఒక దళం వెంబడి తనదగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి అతినంతోషముతో ఆ బాలికను తన హృదయానికి అదుముకొన్నది.

కుప్పాంబిక కామశరీరంగల బంగారు శలాకలాంటి మనోహరాంగి, ముగ్గురు బిడ్డల తల్లియైనా సడలిపోని జవ్వనపు బిగువు కలిగి. కుప్పాంబికాదేవికి భర్త అంటే భగవంతుడే, బుద్ధారెడ్డి గారాబుమాతురై గోసపంశ దుగ్గాంభోధిలో మందారవృక్షంలా ఉద్భవించి మల్యాలనందనవనాన్ని తేజరిల్ల చేస్తూ చొచ్చింది.

కుప్పాంబికాదేవి తమ్ముళ్ళ నిద్దరినీ అత్యంతప్రేమతో తల్లి అనంతరం పెంచింది. తండ్రిపోలికలు మూడుమూర్తులా పుణికిపుచ్చుకున్న పెద్దతమ్ముణ్ణి, మేనమామ అయిన శ్రీ నిరిమాల భీమనృపతిలా, అపర భీమునిలా ఉన్న వికల ధరణీశుని అచంచలమైన ప్రేమతో పెంచింది.

గన్నారెడ్డి తెలివి, బుద్ధి, చదువు అనుమకొండ మహావిద్యాక్షేత్రంలో ప్రసిద్ధిపొందినాయి. అలాంటి గన్నారెడ్డి ఎందుకు శ్రీ గణపతిదేవ రుద్రదేవ

మహాప్రభువులకు ఎదురుతిరిగినాడో ఆమెకు ఏమీ తెలియదు. కాని అందులోని రహస్యం ఏదో తన భర్తగారగు శ్రీ గుండయమహారాజుకు తెలియును. ఆయన కుప్పాంబికను చూచి "దేవీ, మా ఐవమరదలు గన్నారెడ్డి, విఠలధరణీకుడూ ఏవో కొన్ని మహత్తర కారణాలుండి గజదొంగలయ్యారు. కాని నేను విన్నంతవరకు వాళ్ళు దారులు ఎక్కడా దోచినట్లెరుగను, ఇక ముందును దోచబోరు. ఉత్తరోత్తరా మీకు కొన్ని రహస్యాలు చెప్తాను. గన్నారెడ్డి యుస్థవీరులలో మేటిత్వం. నీ పినతండ్రిగారు లకుమయారెడ్డి భూపాలుడు మీ తమ్ముళ్ళ నిద్దరిని అన్యాయం చేయ సంకల్పించుకొన్నారు. ఆ సందర్భములో వీరుడైన గన్నారెడ్డి ఎట్లు ఊరకొనగలడు" అని చెప్పినారు.

భర్త చెప్పిన ఈ ముక్కలు విని కుప్పాంబికాదేవి హృదయం పొంగి పోయింది. ఆ రాత్రి అన్నాంబికాదేవి పురుషవేషంతో తన దగరకు అలా రాగానే ఆమెను తొగలించుకొని "తల్లీ, అన్నాంబికా రాజకుమారి : రాజకీయాలు ఎప్పుడూ యిలా కర్కశంగా ఉంటాయి. మీరు మీ తండ్రిని, తల్లిని వదలి ఈలా రావలసిన అత్యవసరాన్ని గూర్చి మా తమ్ముడు గన్నారెడ్డి ప్రభువునా కన్నీ చెప్పినాడు. ఈ సంఘటనవల్ల ఈ కుటుంబాలన్నిటికీ ఏమీ కష్టాలు వస్తాయో అవి అన్నీ మనం భరించవలసి ఉండెను" అని చెప్పింది.

అన్నాంబికాదేవి : కుప్పసానమ్మదేవీ ! మీ భర్త గుండయ మహారాజుల వారు విఠలధరణీలో కర్ణు, శిబిని చిన్నబుచ్చుతున్నారు. వారికి తగిన దేవేయలు మీరు. మీ ఇద్దరి దాంపత్యము అనన్యము. అలాంటి మీకు తమ్ములైన గోస గన్నారెడ్డి ప్రభువు గజదొంగలంటే నేను నమ్మను. నాకు వరదారెడ్డి రాకుమారుని వివాహం చేసుకోవడం ఏమాత్రం ఇష్టంలేదు. అందుకని ఈ వివాహం తప్పించాలని ప్రయత్నంచేసే మీ తమ్ముల సహాయం నేను అంగీకరించాను.

కుప్పసానమ్మ : సంతోషం తల్లీ, మనం వెంటనే బయలుదేరాలి.

ఇంతలో గోస గన్నారెడ్డి ప్రత్యక్షమై వారిని ప్రయాణం చేశాడు. ఆ రాత్రి రాత్రి వారు కందనోలు చేరుకున్నారు. కందనోలులో రెండు దినాలు ఆగి కృష్ణా తుంగభద్రా సంగమమైన సంగమేశ్వరమునకు పోయి ఆ పుణ్యతీర్థంలో క్రుంకులిడి సంగమేశ్వరుని అర్చించి బ్రాహ్మణులకు విరివిగా దానా లిచ్చి రెండు దినాలల్లో బుద్ధపురంవచ్చి చేరిరి.

బుద్ధపురంలో అన్నాంబికాదేవి, గన్నారెడ్డికి బేడ చెయకనాయునికి జరిగిన యుద్ధ పర్యవసాసం ఏమైందో అని ఆశురతతో కనిపెట్టుకొని యుండెను. కుప్పాంబికా మహారాణిని 'వార్తలేవైనవచ్చినవా' అని అడుగుచుండెను.

వీరు బుద్ధపురంవచ్చిన మూడవదినానికి గన్నారెడ్డి, విఠలధరణీకులు మహారాణి అంతఃపురానికి వచ్చారని వార్తవచ్చింది. ఆ వార్త వినడంతోనే

అన్నాంబిక హృదయం ఒకగంతువేసింది. ఆమెకు గన్నారెడ్డి వచ్చారనే వార్తతో పాటు ఒక మహానిస్సాణ ధ్వని బుద్ధపురమంతా మారుమోగింది. ఆ గంభీరధ్వని వినడంతోనే అన్నాంబిక తన మేనమామ అయిన బేడ చెయకనాయనివారి నిస్సాణాన్ని గన్నారెడ్డి విజయప్రాభృతంగా కొనివచ్చినారని అర్థం చేసికొన్నది. ఆమెలో ఏదో సంతోషం, ఏదో భయం ఆవరించుకున్నవి. ఎవ రీ గన్నారెడ్డి? ఈ గజదొంగ అంటే తన కింత కుతూహలం ఎందుకు? ఈయన మహాపురుషుడా? హీనుడా? తాను ఇట్లా తల్లి నండ్రులను వదలి ఇంత విచిత్రంగా ఈ బుద్ధపురం రావటం ఏమిటి?

అన్నాంబిక ఆమెకై ఏర్పాటుచేసిన కుద్దాంతనగరిలో ఉపథానాల వల్యంక పీఠముపై ఆధిపతించి పేయి ఆలోచనల పాలయింది. ఎంత ఆలోచించినా హాస సుందరమైన గన్నారెడ్డి మోము ఆమె హృదయాన్ని చిందరవందర చేస్తున్నది. తా నా పురుషుని ప్రేమిస్తున్నానని ఆమె నిశ్చయానికి వచ్చింది. ఆ నిశ్చయం ఆ బాలకు కలగడంతోనే ఆమె గజగజ వణకిపోయింది. యుద్ధవిక్రమంలో, సౌందర్యంలో అరుదుడై ఈ మహాభాగుడు గజదొంగ అని తకంతం సంపాదించుకొన్నాడేమిటి? తన్ను పెండ్లి కూతురునిచేసి చిన్న బంగారురథముమీద ఆధిపతించుచేసి, బంగారుబిచ్చుల పట్టుతెరలు కప్పి వివాహమందిగానికి తన్ను తీసుకువస్తూ ఉండగా తెర ఒత్తిగించి ఈవిచిత్రవిధానాయకుని తాను చూచినప్పటినుంచి తన మనస్సు ఆయనపై లగ్నమైయుండి ఉండాలి. అది పవిత్ర ముహూర్తమో, దుమ్ము మూర్తమో?

౮

తా నీ మహాపురుషుని, ఈ గజదొంగను, ఈ పరమోత్తమ వీరుని ప్రేమిస్తున్నమాట నిజం! ఈ ఉత్కృష్టమూర్తి ఈవిధంగా తన జీవితాకాశం ఆక్రమించిన వెలుగుమూర్తి అయినాడేమి! అదేనాప్రేమ? ఈప్రేమనేనా శకుంతల దుష్యంత దర్శనముచే అనుభవించినది! తన్ను ఆ మహాపురుషుడు ప్రేమించగలడా? ఈ వీరాధివీరుడు, ఈఉత్తమ దుర్జయాస్వయుడు తన్ను ప్రేమించకపోయిన క్షణం తన జన్మతీరినట్లే! లోకమే తలక్రిందు లగునుగాక, సర్వభువనాలూ మండిపోవునుగాక, తా నీ వీరుని చెట్టపట్టకుండ నెవరు వారింపగలరు?

“ఈ వీరుడు గజదొంగ అగునుగాక, తానును గజదొంగ అవుతుంది! ఆయన రాజ్యాలు సగరాలూ దోచనీ, తానును అలాగే చేయగలడు. ఆయన ప్రేమకై తపస్సుచేసి, ఆయన చూపులకై తేజస్సుల వెలిగించి, ఆయన ప్రేమ భాషణలకై సర్వశ్రుతులూ స్పందింపజేసి, ముల్లోకాలనూ గగ్గోలుపరగలడు తాను” అని ఆమె ప్రతిజ్ఞ గైకొంది.

ఆ ఆలోచనతో ఆమె ఉప్పొంగిపోయింది. వేయి మనోహరరాగాలు ఏక రూపొంది, అమృతప్రవాహమై ఆమెను చుట్టివేసినవి. ఆమె పులకరించిపోయినది. ఆమె జీవితంలో ప్రతిఅణువు గన్నభూపతిపై ప్రణయముచే దివ్యత్వము పొందింది.

ఇంతలో కుప్పాంబికాదేవికడనుండి అన్నాంబికను దర్శించుటకు అనుమతిని కోరు పలుపు వచ్చింది. అన్నాంబిక పీఠమునుండి లేచి తాను మహారాజీరాకకై గౌరవంతో ఎదురుచూస్తున్నదని ప్రతివార్త పంపినది. కొంతసేపటికి కుప్పాంబిక అన్నాంబికకడకు వచ్చినది.

అన్నాంబిక తొందరగా ముందుకు నడచివచ్చి 'మహారాణీ : మీరు నన్ను అనుమతి వేడడం సమంజసముగా లేదు. మనము దగ్గరచుట్టాలము. నేను మీకన్న చిన్నదానను' అని కన్నుల నీరు తిరుగ చూపబడేసింది.

కుప్పాంబిక అన్నాంబిక చేతులుపట్టి దాపుననున్న ఆసనముపై ప్రక్కన కూర్చుండబెట్టుకొని 'రాజకుమారి : మీరు ఆదవోని ప్రభువుల కుమారికలు. మీకు ప్రధానోత్సవం చేయబోయేముందు మాతమ్ముడు మీమ్ము ప్రోత్సహించి తల్లి దండ్రులను వదలి పారిపోయి వచ్చునట్లు చేసినాడు. మీరు మా అతిథులు. తల్లి దండ్రులను విడిచి వచ్చినందుకు మీమనస్సు ఏదైనా కించపడుతోందేమోనని మాతమ్ముడు కనుక్కుమ్మున్నాడు' అని అనునయపు మాటలు పలికినది.

అన్నాంబిక: మహారాణీ : నేను గన్నారెడ్డి ప్రభువులతో ఏమీ అనుమానం లేకు. దా వరదారెడ్డి రాకుమారుని వివాహం చేసుకోడానికి ఇష్టంలేదని స్పష్టంగా చూపించేసి ఉన్నాను. ఆదవోనినుంచి నేను పారిపోయివచ్చే పిలు ఆ ప్రభువు కల్పించకపోయినట్లయితే నా వజ్రపుటుంగరములోని విషము త్రాగిఉండును.

కుప్పాం : అన్నాంబికాదేవీ : మీరు మీ తలిదండ్రులను విడిచి ఏదో పర్యవసానం తేలేవరకూ నాదగ్గర ఉండగలరా ?

అన్నాం : మహారాణీ : మా నాయనగారు నేను ఇక్కడ ఉన్నాను అని తెలియగానే కోపగించి, తనసైన్యాలు, తనస్నేహితుల సైన్యాలతో వచ్చి మీ కోట ముట్టడించవచ్చును. మీ సైన్యాలలో అనేకమంది వీరులు మడియవచ్చును. ఇందుకు నాకు ఒకే ఉపాయం తోస్తూఉన్నది. నన్ను ఓరుగల్లు పంపించండి. అక్కడ శ్రీ రుద్రదేవి మహాప్రభువుగారి అంతఃపురంలో ఉంటాను.

కుప్పాం : ఎంత ఆలోచనమ్మా మీది : మీరన్నట్లే మా తమ్ముడున్ను చెప్పి నారు. మీ తండ్రిగారవడంవల్ల ఆదవోని ప్రభువును ఏమి చేయడానికి తనకు ఇష్టంలేదట :

అన్నాం : వారికి కృతజ్ఞురాలను.

కుప్పాం : నేనూ, బుద్ధపుర మహాప్రభువులూ బయలుదేరి శ్రీ గణపతి రుద్రదేవ సార్యభౌములను, శ్రీరుద్రదేవ ప్రభువులను దర్శించడానికి వెళ్ళాలను కుంటున్నాము. రేపు పూర్ణిమ వెళ్ళిన తదియనాడు అందరమూ బయలుదేరి వెళ్ళుదాము.

అన్నాం : నావల్ల మీ కందరికీ ఇబ్బందులు కలుగుతున్నాయికాదా !

కుప్పాం : అదేమమ్మా ఆ మాటలు ? ఒకసారి మా తమ్ముడు మీ క్షమా పణ అడగాలని....

అన్నాం : నా క్షమాపణా? ఎంతమాట! వారికి నా కృతజ్ఞతాపూర్వక వంద నాలు అర్పించవలసి ఉన్నది. వారి దర్శనము చేయిస్తారా ?

కుప్పాం : రోగీ, వైద్యుడూ పాలే కోచతాప ఒక్కొక్కప్పుడు.

చిరునవ్వు ఆమె మోమున ప్రసరింప అన్నాంబికచేతిని గ్రహించి కుప్పాం బిక తన అంతఃపురంలోనికి తీసుకువెళ్ళి అభ్యంతర సభాగృహంలో ఒక సింహ పీఠికపై కూర్చుండబెట్టింది

చెలులు పలువురు వచ్చి, అన్నాంబికకు, కుప్పాంబాదేవికి లతుకపెట్టి కుంకుమపూవు పాపటను అద్ది, గంధం, పరిమళతైలాలు అలదినారు. ఒక చెలి బంగారు పశ్చెరమున అమూల్యాభరణాలు తీసుకొనివచ్చి ఆమెకు అలంకరించింది. ఆమెను అలంకారమందిరానకు కొనిపోయి, వెలపొడుగుచీర, ఉపవీతము, స్తన చీనాంబరము కట్టినారు.

మరల అన్నాంబికాకుమారిని కొనివచ్చి వా రామెను ఉచితపీఠంపై అద్ది వసింపచేసినారు. ఇంతలో వా రిద్దరి అనుమతిని జేతుతూ గోస గన్నయ్య వార్త పంపినారు. అన్నాంబికా రాకుమారి అనుమతి ఇచ్చినది.

గన్నారెడ్డిని చూచుట యనగానే ఆమెకు మహానందమెనది. ఆయనకె త న్నలంకరిస్తున్నారని ఆమె పారవశ్యం పొందింది. 'ఆయన వరుడే, తాను వధువైననాడూ ఇలాగే అలంకరిస్తారా ?' అని ఆమె ప్రశ్నించుకొన్నది.

ఒకసారి మెరుపుమెరసినట్లు ఆ పురుషుని చూచింది : రెండవసారి తోటలో చంద్రకాంతిలో అస్పష్టంగా తొందరపాటులో చూచింది ఆ సందర్భనలే చాలు, ఆయన దివ్యవిగ్రహము తనహృదయంలో అనంతకాలం నిలిచిఉండుటకు. ఎంతటి ఉన్నతరూపము ! ఏమి దేహచ్ఛాయ ! ఏమా బలరూపసంపద ! ఏమి ఆతీవి ! కుమారస్వామి కా తీవి ఉండగలదా ? ఆ నడకలో ఎంతటి నిలాసము ! ఆయన కంఠమాధుర్యము తన శ్రవణలోకంలో దివ్యగీతాలు రచించినది ! సంతతహాస ప్రపుల్ల చూ మోము. ఆ సోగమీసాలు, ఆ విశాల నేత్రాలు, ఆ కాటుకకళ్ళు, తెల్ల దానిమ్మగింజలవంటి పలువరుస ! ఓహో ! ఆ బాహువులబలం శ్రీరామవం ద్రుని వింటిని విరువగలదు. ఆ బాహువుల బలం పువ్వులనైన నలుపలేదు. ఆ బాహువులు స్వామిద్రోహాల పిండిగొట్టగలవు.

కందనోలులో ఈ ఉత్తమపురుషుని రాజకుద్ధాంతంలోని దాసీ అందరు ఎంత కృతజ్ఞతతో ఎంత మనోహరంగా వర్ణించారో ;

ఇంతలో గోన గన్నారెడ్డి మందగమనంతో లోనికి విచ్చేసినాడు.

అన్నాంబికాదేవి లేచి నిలుచుండి గోన గన్నారెడ్డికి నమస్కరించింది. అక్కగారికి ప్రభువు నమస్కరించాడు.

‘అక్కయ్యగారూ ! మీ ప్రయాణం, శ్రీ ఆదవోని ప్రభుకుమారి ప్రయాణం సౌఖ్యంగా కొనసాగిందా ?’

కుప్పాం : గన్నయ్యా ! ‘మీ యుద్ధం ఏమయిందో’ అని మేము కళవళ పడుతుంటేమి !

అన్నాం : విజయనిస్సాణం కొనివచ్చినందుకు సంతోషం.

గన్నయ్య : మీకు ఎవరు చెప్పారు ?

అన్నాం : దాని ధ్వనిదే చెప్పింది.

గన్నయ్య : దేద చెలుకొని యనివారిని సగౌరవంగా ఆదవోని పంపించాము.

కుప్పాం : ఏమంత దయతలచినారు తమ్ముడూ ?

గన్నయ్య : నే నెప్పుడయినా కతినాత్ముడనా ? గజదొంగను కావచ్చు.

అన్నాం : ‘గజదొంగ’, ‘గజదొంగ’ అని అస్తమానం అనకండి.

౯

అన్నాంబికా రాకుమారి ఆతిథీవ్రంగా అన్నమాటలకు గోన గన్నయ్య ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయాడు. తాను ‘గజదొంగ’ అంటే నేమి, కాకపోతే నేమి ఈ బాలికకు ? ఆడవారి ఆలోచనలన్నీ అదోరీతిగా ఉంటాయి. ఈమె తన తమ్ముడును, పినతండ్రి కుమారుడును అయిన పరదారెడ్డిని నివాహం కావడానికి ఇష్టంలేక బాధపడుతూ, ప్రాణత్యాగమైనా చేసికొనుటకు సిద్ధమయివుంటే తా నామెను ప్రధాన మహోత్సవంనుండి తప్పించి తినుకొనిరావడంవల్ల, తాను సత్పురుషు డనుకొంటున్నది కాబోలు ! ఏమి వెఱ్ఱితనం ?

ఆడవారిలో మహోత్సమురాలు, ఆంధ్ర మహాసామ్రాజ్యయువరాజు రుద్రదేవి మహారాణివారు ఒక్కరే ! తక్కినవాళ్ళూ మంచివారే ! వారందరూ అనుకూలురై న భర్తలవజ్జచేరి, ముత్యాలవంటి బిడ్డలగని పెంచి పెద్దవారనిచేసి, కొసల్యవంటి, యశోదవంటి, తన తల్లివంటి, తన అక్కగారివంటి తల్లులుకావాలి. ఒక్క రుద్రదేవి ప్రభువునకే ప్రీతయినా, పురుషధర్మమైన యుద్ధము చెల్లుతుంది. తక్కినవారు పశ్చులు, తల్లు లవడానికి ప్రయత్నించాలి.

కుప్పాం : ఏమయ్యా తమ్ముడూ ! ఏమి ఆలోచిస్తున్నావు ?

గన్నా : (ఉలిక్కిపడి) 'ఏమీనేదు అక్కా ! మీరూ, బావగారూ, శ్రీ అన్నాందికా రాకుమారిగారూ ఎప్పుడు ఓడుగల్లువురం ప్రయాణమై వెళ్ళేది ?, అని ఆలోచిస్తుంటివి.

కుప్పాం : రేపు పూర్ణిమ వెళ్ళిన తదియకదా ?

గన్నా : మీరు వెళ్ళగానే, ఈ గజదొంగ విషయమై శ్రీ రుద్రదేవ ప్రభువులు, శ్రీ శివదేవయ్య మంత్రుల్ని అనేక విధాలుగా ఒత్తిడి చేయవచ్చును.

అన్నాం : ప్రభూ ! మీరు మాతోరండి, నేను వెళ్ళి మహారాజయిన రుద్రదేవ ప్రభువుల పాదాల వాలి శమ్ము క్షమింపుమని పేడకొంటాను.

గన్నారెడ్డి తనలో 'వళ్ళి ఈమె ఏదో మొదలు పెట్టింది బాబూ' అనుకుంటూ, పెక్కి 'రాజకుమారీ ! నా పరాకృతఫలం నేను అనుభవింపక తప్పదు గదా ! ఎవ రేమి ప్రయత్నం చేసినా లాభంలేదు ! పైగా ఆ రుద్రప్రభువు నా రాజ్యం మా పినతండ్రి అనుభవిస్తుంటే, ఒక్క పినర తైనా అది అధర్మమని శ్రీ లకమయ్యారెడ్డి ప్రభువులకు చార్త పంపినారుకాదు. అలాంటి వారి గొడవ నా కక్కరలేదు. నా గొడవ వారి కక్కరలేదు ! నాకొరకు మీరు ఆయాసం చెందకండి.'

అన్నాందిక ఆ మాటలు విని ఎంతో చిన్నబుచ్చుకొన్నది. అయినా ఈ వీరుని కోపం తనమీద కాదు, రుద్రదేవుల ప్రభువుల మీద అయినట్లు స్పష్టమేకదా, తనంటే ఈషణ్ణాత్రం గౌరవం కలిగినా, గన్నారెడ్డి ఆ ముక్క లనేవారు కాదు.

అన్నాందిక కించపడుట గన్నారెడ్డి కనిపెట్టి 'రాజకుమారీ ! అలా అన్నానని మీరు ఆశ్చర్యం పొందకండి ! నేను మొరకట్టి ; మీరు సదుద్దేశంతో, దయతో అన్నమాటలు మీ ఉత్తమహృదయాన్ని తెలుపుతాయి. అందుకు నేనూ, మా తమ్ముడూ తమకు కృతజ్ఞులం. నవనీత హృదయంగల మిమ్ములను మాపై క్రోధం వహించి ఉన్న రుద్రదేవ ప్రభువులు ఏమంటారో అని భయం. ఇది మీరు అన్యధా తలచకండి' అని పేడికొను మాటలు కాకువుతో అన్నాడు. ఆ మాటలకు అన్నాందిక కలతతేరి, 'ప్రభూ, నేను నెలపు తీసుకొంటాను' అని హర్ష్యంలోకి మందాక్రాతవవృత్తములా నడిచి వెళ్ళిపోయింది.

గన్నారెడ్డి తన కర్కశత్వానికి తానే తెల్లబోయి, మాన్పడి అట్లే కూరుచుండిపోయినాడు.

కుప్పాందిక తమ్ముని చుటచుట చూచి 'తమ్ముడూ ! మీరు అన్నాందికా రాజకుమారి మనస్సు అలా నొప్పించినా రేమిటి ?' ప్రత్యుత్తరము కోరని ప్రశ్నవేసి, కుందిన హృదయంతో లోనికి వెదలిపోయింది.

గన్నారెడ్డి అట్లే నిలుచుండిపోయినాడు. తనలో ఏదో విపరీతస్థితి సంభవించి ఉండడంచేత ఎవరన్నమాటలకూ ఎప్పుడూ విసుగుచెందని తాను

ఈ దినాన తల్లిదండ్రులను వీడి, రాజకీయపు సుడిగుండాలలో పడిన ఒక అమాయకపు బాలికను, తనయందు ఉత్తమ గౌరవంతో ఏదోచేయాలని ఉన్న ఒక గుణశీలను ఆవిధంగా మనస్సు నొప్పించినా దేమిటి ? ఏలాగు తాను ఆ బాలిక ననునయించుట ? అప్పుడే అరవిచ్చు మందార పుష్పంలా ఉన్న ఈ శాంతశీలను మనస్సు నొప్పించగలిగిన తన చెయిదము క్షమింపరానిది. ఈ దినాన తనకు జరిగిన సంఘటన తనకు ఒక్క నిషేషపేని మరువరాని ఆప్రమత్తతను నేర్పుతున్నది. ఈనాటినుండి శత్రుల అడ్డగించుటలో తక్కువ తర చేష్టలలో పరమశాంతత చూపించవలసి ఉన్నది.

గన్నారెడ్డి క్షతికర్తవ్యతామూఢుడైనాడు. ఏలాంటివగవారితో నైనా తాను వ్యవహరించగలడు, కాని శ్రీవిషయం వస్తే తా నేమి చేయకలుగును ? వారి జీవితాలకూ, తనకూ సంబంధం ఏమిటి ? శ్రీల హృదయం తన కేమి తెలియును ? పురుషులకు కోపం వచ్చే విషయాలు వారికి నవ్వు కలిగించ వచ్చును. ఒక శ్రీకి నవ్వు కలిగించే విషయం, వేరొక వనితకు క్రోధ కారణం కావచ్చును.

ఇంతకూ లలితాస్వరూపిణి ఆ బాలికను తన అక్కగారే సముదాయించునుగాక :

ఈ ఆలోచనతో గన్నారెడ్డి తన విడిదిలోనికి వెళ్ళిపోయినాడు.

*

*

*

అన్నాంబికాదేవి తన సౌధంలోనికి రూపెత్తిన ప్రసన్నతలా వెళ్ళగానే ఆమె చెలికత్తె అయిన వల్లక పరగునవచ్చి పాదాల నడిపింది. అన్నాంబిక అతిసంతోషంతో 'వల్లక ! నువ్వెవ్వరే ? ఎప్పుడొచ్చావు ? ఒకటి ఎట్లావస్తవి ? ఆదవోవినుంచేనా ? అని ప్రశ్నలవరం కురిపిస్తూ వల్లకను రెండు భుజాలూ పట్టి లేవతీసింది. కళ్ళ సీళ్ళతో నవ్వుతూ, వల్లక రాజకుమారిని చూచి, 'దొరసానమ్మగారూ ! ఆమ్మయ్యా మీరేవయ్యారో తెలియక మహారాణిగారు, మేమూ పడిన బాధ ఇంతా అంతానండీ ! మీరు కందనోలు వెళ్ళడం, అక్కడనుంచి ఆదవోని చేరడం మాకు వార్తలు వచ్చాయి. అప్పటికి మా మనస్సులు కుడుటపడ్డాయి' అని తొందరగా. ఆనందంగా మాట్లాడింది.

అన్నాంబిక : నాకోసం అంత బాధపడ్డారే ?

వల్లక : చిత్తం, దొరసానమ్మగారూ !

అన్నాంబిక : నాయనగారు ఏమన్నారు ?

వల్లక : నాయనగారు ప్రళయకాలరుద్రునిలా ఉన్నారు. ఆయన దగ్గరకు ఎవ్వరూ వెళ్ళలేకుండా ఉన్నారు. వారు బేడ చెయికినాయనిం వారిని ఆన్నమాటలు విరోధులనుకూడ ఎవ్వరూ అనరు. ఆయన విజయ

దక్కాను గన్నారెడ్డి దోచడం చాలా బాగా ఉండటం. ఒక్క పైనికు నయినా పోగొట్టుకోకుండా తిరిగిరావడం ఆడవారి కొక్కరికే చెల్లుతుండటం ; మగవాడు ముసలాడే, ఆడదాని చేతులో రాజ్యం నడవడంవల్ల పరువుగల రేడులవంశాలన్నీ ఆడవాళ్ళ వంశాలయ్యాయట. ఒక్క మగవాడూ లేదట ; అందుకనే పురుగులలాంటి, తేళ్ళలాంటి దొంగలూ, హీనులైన కొండజాతి వాళ్ళకన్నా నికృష్టులైన దారిద్ర్యపిడిగాళ్ళూ బయలుదేరాట. లోకం అంతా నిండిన ఈ కల్మషాలన్నీ నాశనంచేసి ధర్మరాజ్యం తాము స్థాపిస్తారట, చిన్న దొరసానమ్మగారూ ; ప్రభువువారికి నిద్రట్లొనన్నా క్రోధం తగ్గుతుందో లేదో అనే నా అనుమానము.

అన్నాంబిక : నువ్వు ఎలావచ్చావే ఇక్కడికి ?

మల్లిక : ఆదో వింతకథండీ, దొరసానమ్మగారూ ; నాలుగు రోజుల క్రిందట తమ సగరిలో తోటలోనికి వెళ్ళానండీ, ఆ తోటలో తిరుగుతూ ఉంటే నాతోటున్న తక్కిన వాసీలు కొంచెం దూరమయ్యారండీ, తమరిని గురించే ఆలోచించుకుంటూ ఆ పొదరింటి దగ్గర కూలపడ్డానండీ అమ్మా. అంతలో ఎక్కడనుంచో ఆ సందె చిట్టో మల్లికా ; నీకు అన్నాంబికాదేవంటే గాడమయిన అపేక్షకదా? అని వినబడింది దొరసానమ్మగారూ ; అశిలి, వేజారై, మాటరాక వణికిపోయానండీ తల్లీ ; 'భయపడకు ; నీకు అన్నాంబికా రాకుమారంటే ప్రేమయేనా ?' అని మళ్ళీ వినబడింది. ఈపట్టు వెనక్కు తిరిగి చూచానండీ, ఆ పొదరింటిప్రక్క చీకట్లలోనుంచి ఒక పురుషుడు లేచి, కూర్చుండి 'మల్లికా, నన్ను గన్నారెడ్డి ప్రభువులు పంపారు. మీ చిన్న రాణి గారు ఆడవోని చేరి ఉంటారు. వారికి నువ్వు దగ్గర ఉండటం ఉత్తమంకదా ; కాబట్టి నిన్ను ఆడవోని తీసుకువెళ్ళమని వారు నల్లరను మమ్ము ఆజ్ఞ ఇచ్చి పంపారు. ఇప్పటికి నాలుగు దినాలనుంచి మాలో ఒకరమైనా ఈ తోటలో కావలా కాస్తున్నాము. నేటికి నీదర్శనమైంది. మే మా మహాపురుషుకు బంటులమై నాచిన్న చిన్న రాజ్యాలకు ప్రభువులము. నేను రేచెర్ర సోమా రెడ్డిని. నాతో వస్తే ఆడవోని తీసుకొని వెళ్ళాను' అన్నాడండీ. నాకు తమ చూట వినేవరకు ప్రాణం లేచివచ్చిందమ్మా ; సరే వస్తానన్నానండీ ;

అన్నాం : చాలా చిత్రంగానే ఉంది, ఆ వెంటనే వచ్చి పేసినావా మల్లికా ?

మల్లిక : వెంటనే ఎట్లాగండీ ; ఊరు కావలా పొండవుల శివీరం, భేరాకుడు కాపాడినట్లనండీ ; ఆలా మహారాజులుంగాను కట్టు దిట్టాలుచేశారు.

అన్నాం : ఎందుకొకట్టుదిట్టాలు ? నే నెలాగ వస్తానని.

మల్లిక : ఏమో మీరు వెళ్ళినట్లు వట్టి గాలివారే ; అందుకని ఆ సోమా రెడ్డి ప్రభువు నన్ను వెంటనే చేయి దొరకవుచ్చుకొని హాకితిపులుగు సాయం

కాలం పెంటికోసం కూసినరీతిగా కూసినారండీ. దానికి ప్రతిగా పెంటి హారీతి కూయిడినట్లు తోట నాలుగు మూలలనుంచీ వినబడ్డాయండీ. నా కా పురుషుడు కూసినట్లు తెలియకపోతే నేను 'ఏదో పక్షి కూస్తోంది' అనుకొనే దాన్నండీ. తర్వాత మేం బయలుదేరాము. ఆ వనానికి చుట్టూ ఉన్న పెద్ద గోడ దగ్గరకు ఉత్తరంగా నడుపుకుంటూ తీసుకుపోయాడండీ. ఆ దొంగలో పిల్లి అడుగులతో నెమ్మదిగా ఏలా తీసుకొనివెళ్ళాడో సోమారెడ్డి ప్రభువండీ. అక్కడకు పోగానే ఆ చుట్టూ గే రాజపేషాలు ధరించివున్న నలుగురు రెడ్డి ప్రభుకుమారులు చాలులలా వచ్చి కలుసుకొన్నారు. ఎలా దాటించారో నన్ను చెందులా : నన్ను అవతలికి దింపారు. అంతకుముందే నన్ను ఒక మూలగా పోయి పురుషవేషం వేసుకొమ్మని ఆదవోని సేనాపతుల లాంటి పేషానికి సరిపోయే వస్త్ర కవచాలు నాకు యిచ్చారంటే. నేను చాటుగా పోయి పురుషవేషం వేసుకువస్తే వారు నాకు కవచాలు తొడిగారండీ. మేముందరం ఆదవోని నెన్యపు ఉప సేనాపతులలా ఉన్నాము. ఆ తరువాతనే కోటగోడ దాటాము. ఆ ప్రక్కన ఉన్న ఒక యింటి గొడ్డిలో అరు గుఱ్ఱాలున్నాయండీ. మేము గుఱ్ఱాలెక్కి నిర్భయంగా ఉత్తరపు కోట గోపుర ద్వారాన్ని చేరుకొన్నాము. కోటగుమ్మం దాటే సాంకేతికపు మాటలు వాళ్ళు తెలుసుకు కాబోలు : ఆ గుమ్మం దాటి అంచెలు అంచెలుగా ఈ డిబు ఇంతట ముందు నాలుగు ఘడియల క్రితం చేరుకున్నామండీ. నన్ను వారు తిన్నగా చుప్పాంబాదేవి మహారాణిగారి నగరంలోకి తీసుకువచ్చి విషయం చెప్పి ఒక దాసీకి అప్పగించారు. ఆ దాసీ తన గదిలోకి తీసుకువెళ్ళింది. నేను అక్కడ నా ఆడ వేషం మళ్ళీ వేసికొని ఆ దాసీ తమ నగరికి దారి చూపిస్తే ఇక్కడట వచ్చానండీ. ఇంతలో తమకు ఇక్కడకు వచ్చారు.

అన్నాంబిక : నీ చరిత్ర బృహత్కథాగ్రంథంలో కథలా ఉండే ! నీవు రావడం ఒక చండుగలాగే ఉంది. ఇవట ఏంత ప్రేమతో నూదినా, కావలసినివాళ్ళు దగ్గర ఉండటం విషయం పేరు.

వాళ్ళిద్దరూ మాటా మంతి చెప్పుకుంటూ కాలం గడిపారు.

ఆ రాత్రి అన్నాంబికకు ఎన్ని ఘడియలకూ నిద్రపట్టదు. ఎంత అందగా డా గన్నారెడ్డి ప్రభువు : ఎంత ఉత్తమ వీరుడు : లలితములై కనబడుతూ దృఢములైన ఆ వీరుని చేతులు తన్ను ఆ మహాపురుషుని హృదయానికి దగ్గరగా అదుముకోగలవా ? తోతులై వెడవలైన ఆ సుందర్రాగుని కన్నులు తన్ను చూచిన వెంటనే ఆనంద కాంతులతో సూర్యో చమాలసలె వెలిగి పోగలవా ? పూలతో సింహాసనము అమర్చి ఆమెను అందు అధిపసింప జేసి తా నా మనోహరమూర్తి పాచాలకడ యుగ యుగాలు అధిపసింపి ఆ

దివ్యపురుషుని కాంతిలో తాను లయమైపోతూ, ఆ స్థితికి నిత్యత్వం సంపాదించుకోగలడా ?

ఆయనవేళ్ళు తన ముంగురుల నెట్లు సవరించగలవు ? ఆయన చూపులు తనచూపులలో ఎట్లు సంగమించగలవు ? ఆతన తనతో వర్ణనాతీత పరమరహస్య సంకాషణలు ఏనాడు జరుపగలరు ?

'గజదొంగ' యట! ఏమిటా గజదొంగతనము ? తన హృదయాన్ని దొంగిలించడంలోమాత్రం ఆయన 'గజదొంగ' కావచ్చు. ఏకాలమందైనా, ఏబాలిక అయినా ఇలా తనవలె తన సర్వాధినాథుడైన పురుషుని స్మరిస్తూ విద్రాక కాలమంతా కరిగి ఒకే మహాప్రవాహంలా ప్రవహించేటట్లు ఆలోచించుకుంటూ ఉండగలడా ?

'గజదొంగవా స్వామి ! కన్న మేతువ ఏమి !

స్వజన దూరాగతను విజితురాలను నీకు.'

అని కూనిరాగంతో పాడుకుంటూ ఆ హంసతూలికాతల్పంపై దొర్లుతూ మూడవయామవుమంటిక కోటమొగసాలలో కొట్టిన కొద్దివేళకు ఆమె గాఢనిద్రా వరవకురా అయింది.

పంచమగాథ

ఓరుంగల్లు

౧

ఓరుంగల్లు ఏనిమిడి లక్షల పౌరులు సుఖంగా కాపురంచేసే మహానగరం. రెండు గవ్యాతుల వెడల్పు, మూడు గవ్యాతుల పొడుగు గల కోటనగరము. ఆ కోటచుట్టు మహానగరము ఉన్నది. తిర్పిన వీధులు, పెద్ద చెరువులు, చిన్న సెలయేరులు, కోటలూ, దేవాలయాలూ, విపణివీధులతో ఆ మహానగరానికి అందైన మహానగరము దక్షిణాపథమందుకాని, ఆర్యావర్తమునందుకాని లేనేలేదు.

కోటనగర మధ్యమందు మహారాజుల కోట ఉన్నది. ఆ కోటయే పెద్ద పురమంత ఉన్నది. కోటలో ఏకశిలకు తూర్పుగా మహారాజ కుద్దాంతాలు, మహారాజ నగతులు ఉన్నాయి. ఉత్తరంగా, వాయవ్యంగా స్వయంభూదేవేశ్వరాలయం, కేశవ దేవర గుడి, ఏకవీరాదేవిగుడి ఉన్నవి. నైరుతిగా పడమట కోట తటాకం, ఈ తటాకాన్ని ఆసుకొని రాజోద్యానమూ ఉన్నవి.

స్వయంభూదేవాలయంకడకు నాలు మహావీధులు కూడుతాయి. ఆ దేవాలయానికి తూర్పువీధినంటి రాజబంధువుల మందిరాలున్నవి. చక్రవర్తి హర్యం పావు గోదంతం పొడవు వెడల్పు ఉంటుంది. ఆ మహాభవనాల చుట్టూ ఎత్తయిన గోడలున్నాయి. వానికి తూర్పుగా ప్రధానామాత్య శివదేవయ్యవారి హర్యం మున్నది. ఆ భవనానికి దక్షిణంగా దుర్గపాలకుడైన ప్రసాదాదిత్యనాయనింవారి సౌధాలున్నాయి. వానికి తూర్పుగా మహారాజాతిథిభవనాలున్నవి. ఆ భవనాలకు తూర్పుగా తంత్రపాల ప్రోలనాయనింవారి సౌధాలున్నవి. ఆ సౌధాలకు దక్షిణంగా ప్రోలనాయనింవారి కుమారులైన ఎక్కినాయని, రుద్రినాయని, పినసుద్రినాయని, పోతనాయనింవారి సౌధాలున్నాయి. వీరందరు సేనాపతులు.

ఏకశిలకు పడమటగా కుమార రుద్రదేవమహారాజులకు అంగరక్షకులైన తంత్రపాల వల్లయనాయకులవారి సౌధాలున్నవి. ఇంత దక్షిణంగా మారమరాజులంవారి, ప్రోలనాయనింవారి భవనాలున్నాయి. చక్రవర్తి నగరులకు ఉత్తరంగా మహాసేనాపతియైన రుద్రనాయనింవారి భవనాలున్నాయి. ఆయన ఏకశిలానగర పాలకుడు. నగర సైన్యాధ్యక్షుడు నాగచమూపతి, నాగచమూపతి మామగారయిన మేచయనాయకుడు ఎంతకాలమునుంచో తలవరిగా నున్నాడు. మేచయనాయకుని

కునూరె అయిన మల్లమాంబిక నాగచమూపతి ఇలాలు. నాగచమూపతి తండ్రి మల్లచమూపతి గణపతిదేవుని మహాసేనాపతులలో ఒకరు.

రాచకోట లోపలిగోడ ననుసరించి ఉపసేనాపతులనేకుల భవనాలున్నాయి. అక్కడక్కడ సైన్యశాలలున్నవి. రాజోద్యోగులనేకుల మేడలు రాచకోటలో పడమటిద్వారం దగ్గరగానున్నా, ఉత్తరపు గోడపొడుగునా రజకాది శూద్రుల గృహాలు, రాచవారి సేవచేసేవారి ఇళ్ళు ఉన్నాయి.

అన్నాంబికకు ఓరుగల్లు చూడడం ఇదే ప్రథమప్రయోగం. మహారాణి కుప్పసానమ్మతోపాటు ఆ బాలికకూడా మత్తగజంపై ఆంబారీలో ఆధివసించి ఓరుగల్లు నగర మహావైభవం అనందంతో పరికించుతున్నది. నగరబాహ్యులలో ఉన్న వాడలలోనికి పొలాలనుండి రైతులు తిరిగి వస్తున్నారు. చిన్నపూరిళ్ళు, చిన్న చిన్న ఇళ్ళు, మేడలు ఆ మహారాజుపతానికి ఈవలావల వాడలలో ఉన్నాయి. నేతశాలలముందు నూలు పడగులు చేస్తున్నారు. సన్నని నూలును ముక్కనూలును భామల కండెలకు చుట్టుతున్నారు. కొందరు వనితలు కళింగమునుండి, ఆంధ్రమంజిష్ఠాది దేశాలలో అనేక భాగములనుండి వచ్చిన నూలును సన్నతనం, ముతకతనమునుబట్టి కేటాయింపులు చేస్తున్నారు.

ఆంధ్రదేశంలో దూదిబట్టల పరిశ్రమ అతి పురాతనకాలంనుండి ప్రసిద్ధికెక్కినది. వది మడతలు పెట్టి ధరించినా దేహాన్ని స్పష్టంగా కవిపింపజేయగల సన్ననూలు వడకడంలో ఆంధ్రవనితలు జగత్ప్రసిద్ధి నందినారు. ఎంత ఉత్తమకుటుంబీకురాలయినా, వ్రతములతోపాటు, పవిత్రమైన నూలునుకూడా వడకవలసిందే. ఆంధ్రవనితల నైపుణినిబట్టి వివిధపుంజాలుగా తేలు నూలు వస్తుంది. దేశానికి కావలసిన వస్త్రాలు సిద్ధం చేయడమేకాకుండా, ఇతరదేశాలకు సరిపోయే వస్త్రాదికాలను నేసి, ఆంధ్రులు ఎగుమతి చేసేవారు.

నేతలో ఆంధ్రసాలెనా రంత కౌశలంకలవారు అఖిల భారతదేశంలో ఇంకొకరు లేరు. మానుపనాటి, బుద్ధనాటిలో, పెనాదాడిలో, సిద్ధవాడిలో ఉన్నిని నూలుత సన్నంగా వడకగలిగేవారు గొల్లభామలు. ఆ నూలును కురవసాలీలు సన్నని కంబళ్ళుగా నేసేవారు. ఆ కంబళ్ళు కాశ్మీరశాలువలకు, హిమాలయరాంకవాలకు ఏమీ తిసిపోయేవి కావు. కళింగము, దక్షిణకోసలము చక్కని దుకూలాలకు ప్రసిద్ధి. చీనాదేశాన్నుండి తళతళలాడే మెత్తని పట్టునూలు దిగుమతి అయ్యేది. కామరూపాన్నుంచి వచ్చిన పట్టునూలున్ను ఉత్తమమైనదే. ఆ పట్టునూళ్ళతో ఆంధ్ర పట్టుసాలీలు నేసిన చీనీ చీనాంబరాలు, దుకూలాలు జగత్ప్రసిద్ధి పొందినవి.

ఆంధ్రదేశంలో పట్టునూలుపై బంగారము కరగించి పూతపూసి హోంబట్టు చేయుట పురాతనకాలంనుంచీ ఉన్నది. ఈ నూలుకు పొరశీకులు జరీనాతారు (జలతారు) అనే పేరుపెట్టారు. పొరశీకవర్తకులు ఈ హోంబట్టు నూలును విపరీతంగా

కొనుక్కుపోయేవారు. ఈ పరిశ్రమచేసే కాలలు ఒరంగల్లులో ఎన్నో ఉండేవి ఈ పరిశ్రమను పట్టసాలీలు, స్వర్ణకారులు కలిసి చేసేవారు.

౨

మల్యాలవారి సైన్యం ఓరుగల్లునగర బాహ్యపువాడలలో ఆగింది. మల్యాల వారివాడ, రేచర్లవారివాడ, విఠియాలవారివాడ, ఇందలూరివారివాడ, గోనవారివాడ మొదలైన సామంతల సైన్యాలూ, ఉద్యోగులూ ఉండే పేటలు ఉండేవి.

మల్యాలవారి సైన్యం, సిబ్బంది మల్యాలవాడ చేరుకున్నారు. గుండయ భూపతి, కుప్పసానమ్మ, అన్నాంబిక, కోటలోపలఉన్న మల్యాలనగరు చేరుకున్నారు. మల్యాలవారి రాచవీనుగులు, గుఱ్ఱాలు దక్షిణద్వారాన ఓరుగల్లుపురం చొచ్చాయి. అలాగే దక్షిణపు గోపురద్వారాన కోటలోకిన్నీ వెళ్ళి ఉత్తరంగా ప్రయాణించి తూర్పుకు తిరిగి తూర్పుద్వారానికి కొలది దూరంలోఉన్న మల్యాలనగరు చేరుకున్నవి.

ముందువీనుగుపై మల్యాల గుండయ్య ప్రభువు ఆధిపత్యం ఉన్నారు. వారి వెనుక మహారాణి, అన్నాంబిక ఆధిపత్యం ఉన్న మత్తేభము, ఆ వెనుక రాజకుమారుల వీనుగులు మూడు వచ్చినవి. ఆ వెనుక రాజగుఱ్ఱాలు ఏబది. ఆ గుఱ్ఱాల వెనుక దాస దాసీజనులు ఎద్దల బండ్లపై శిబికలపై వచ్చినారు. వీని అన్నింటికి ముందు భజన శ్రీలు, నాగస్వర మేళము నడుస్తున్నది. వందులు గుండయప్రభువు బిరుదావళులు చదువుతున్నారు. అంగరక్షకసైన్యం ముందు, ప్రక్కల, వెనుక నడుస్తున్నది. రాజవీధులు బళ్ళతో, గుఱ్ఱాలతో, వీనుగులతో, శిబికలతో, స్వందనాలతో విండి ఉన్నవి. రాచవారు ఎవరు వెదుతున్నా అది ఒక ఊరేగింపే.

అక్కలవాడ, భోగంబీది, స్వర్ణకారవీది, శిల్పకారులవీది అన్నీ పురంలో ఉన్నాయి. కోటనగరంలో ఉన్న గుళ్ళల్లో ఎప్పుడూ ఉత్సవాలు జరుగుతూ ఉంటాయి. చక్రవర్తుల దుర్గనగరానికి ఎదురుగుండాఉన్న రాజవీధిలో కొంతదూరం పోయిన తర్వాత సార్యభౌమ చిత్రకాల, గ్రంథాగారము లున్నాయి. నగరిలో సార్య భౌమ సౌధాలలో ఒక్కొక్క మహాభవనంలో ఒక్కొక్క చిత్రకాల ఉన్నది.

మాండలికులు చిత్ర, నృత్య, గ్రంథశాలల తమతమ నగరులలో ఉంచుకొనే వారు. మల్యాలవారి నగరిలో ఉన్న చిత్రకాల దేశప్రసిద్ధమైనది.

అన్నాంబిక ప్రయాణపు బడలిక తీరునట్లు సుగంధాలు కలిపిన పేడి నీటి జలకమాడి కుభ్రవస్త్రాలు ధరించి సుగంధతైలదీపాలతో స్వర్ణతోకంలా

ఒప్పారే చిత్రశాలకు వెళ్ళింది. ఆ చిత్రశాలలో ఉన్న శివలీలా విలాసాలు గమనిస్తూ హాంసతులికల పరుపులు వరచిన దంతపుపీఠంపై అధివసించి ఆ చిత్ర శాలనా లన్నీ అనేక రీతులుగా తన్ను గమనిస్తూ వుండగా ఆలోచనకు లోనయింది. తనభక్తికి ఆకరమైన తండ్రికిని, ప్రేమ విధానమైన గన్నారెడ్డి ప్రభువుకు యుద్ధం సంభవించవచ్చును.

ఒకమాటు ఇక్కడ, మరొకమాటు అక్కడ నీడ వున్నచోట నిలువక, ఎండ వున్నచోట నిలిచి, తిరిగే గన్నారెడ్డి తనతండ్రిగారి బౌద్ధాత్యానికి ఎన్నికష్టాల పాలవునో? తనతండ్రిగారికి పట్టుదల విపరీతము. ఈమధ్య సైన్యా లెన్నో కూరుస్తున్నారు. ఏదో భయంకరమైన సంఘటన రాబోతున్నది. ఈ సంఘటనలోగా తన తండ్రిగారికి గన్నారెడ్డికి సంఘర్షణవస్తే తన గతి ఏమి ? ఒక వంక తండ్రి, వేరొకవంక తాను భగవంతుడుగా ప్రేమించే ప్రయితుడు. వీ రిరువురు ఒకరివల ఒకరు పరాభవం పొందినా, లేక నాశనమైనా తన కది ప్రాణంపోకడే ఉవుతుంది.

ప్రేమకై ప్రీషరుపులు సర్వమూ అర్పిస్తారు. ఆప్రేమ ఎంత క్షణికమో అంత వ హాశక్తిపూరితము. ప్రేమిస్తున్నానని, ప్రేమకై గుక్మిణీదేవి అలా తన తలిదండ్రులను, అన్నదమ్మలను అందరినీ వదలి, పురుషునితో పారిపోయింది. సీత అడవులలో భర్తతోపాటు సర్వకష్టాలు పడింది. సావిత్రి భర్తప్రాణం కోసం యముణ్ణికూడా చెంటాడింది.

శ్రీ ప్రేమకోసం సర్వమూ త్యజిస్తే పురుషు డట్లా చేయగలడా ? శ్రీలు ప్రేమకోసం అన్నింటినీ అర్పిస్తూ ఉంటే పురుషుడు రాజ్యంకోసం అన్నీ సమర్పిస్తాడు. క్షణికిమై, నశ్వరమైన ఈజీవితం భోగభాగ్యాలకోసం గణిబిడి చేసుకొనే పురుషుడు నిజము గ్రహించే ఈనాటకము ఆడుతున్నాడా ?

ఈ సమస్యను, తన చరిత్రమును అంతా శ్రీ శివదేవయ్యదేశికులను కలుసుకొని తాను యిదమత్తమని తేల్చుకొంటుందిగాక.

అన్నాంబిక చిత్రశాలలో ఉన్నదవి తెలిసి కుప్పసానమ్మ ఆ మంది రానికి విచ్చేసింది. అన్నాంబిక రేచి నిలిచింది.

కుప్ప : అన్నాంబికా : చాలా ప్రౌద్ధుపోయింది. ఆలసటపడి వున్నారు. మనం భోజనాదికాలు కానిచ్చి శయనమందిరాలు చేరుకుందాము.

అన్నాంబిక , ప్రయాణంలో నా కేమీ కష్టం కలుగలేదు. ఆదవోనిలో, బుద్ధపురంలో, కందనోలులో ఏమి గడబిడలు జరుగుతుంటాయో అని భయ పడుతూ ఆలోచించుకుంటున్నాను.

కుప్ప : రాజకుమారి : మా తమ్ముడు ఎవ్వరికీ ఏమీ కష్టం రావియ్యదు. అతని యుద్ధనైపుణ్యం ఎంతటిదో నీతినంపదకూడా అంతటిదే.

3

శివవేదయ్యమంత్రి ఆరాధ్య ఆరువేల నియోగిబ్రాహ్మణుడు. ఉత్తమ రాజ్యతంత్రజ్ఞుడు, పండితుడు, సకలశాస్త్రపారంగతుడు, మహాకవి. శివ దేశయ్య చక్రవర్తితోపాటు గోళకీషత శైవగురుపరంపరలోని విశ్వేశ్వర శివ చార్యులకు శిష్యుడై, తమ గురువు గుపవైన వెనుక తాను శివదేశికులై, రాజ మంత్రియై శ్రీ కాకతి గణపతి రుద్రప్రభునిచే ఆంధ్రమహాసామ్రాజ్యము లుండమగ, రావరాజ్యమగ పరిపాలనము చేయించుచున్న పరమాద్యుత సత్తుడు. ఇనుమతైన రోగ మెరుగని తపస్సంపన్నుడ. సర్వవేదాంత సారమలూ కూలంకషంగా తెలునకొని, శంభువహివను వూరిగా ఎరిగిన ముముక్షువు. జనకచక్రవర్తివలె రాజధర్మం అనే తామరాకులో నీటి బిందు వులా ప్రకాశిస్తూ, యద్దండేయని పార్థసారథిలా, కాకతీయ మహారాజ్య పరిపాలనా రథానికి చోటకడై నడుపుతున్నాడు. ఆయనమాట గణపతి రుద్ర దేవునకు శివాజ్ఞ.

ఈ నా డీ ఉత్తమపుగుమడు కళింగంనుండి కంచీవరకు, మోటుపల్లినుండి కళ్యాణీవరకు విస్తరించిఉన్న ఈ సామ్రాజ్యమున విచ్ఛేదక శక్తులు తాండవ మాడుచున్నవని గ్రహించాడు

ఈ స్థితి రావడానికి తానూ ఒకవిధంగా కారకుడే. మగబిడ్డలు లేని గణపతిరుద్రని కూతనే కమారునిగా పెంచుమని ఆలోచన చెప్పినది తాను ఆ బాలికకు కేరొక బాలికను తెచ్చి వివాహం చేయించింది. తాను. ఈ రహస్యం అలా పరమగోప్యంగా ఉండిపోవాలని తా నెప్పుడూ ఆనుకోలేదు.

మహారాజ్య పరిపాలనాదక్షతా, శక్తి రుద్రదేవి సమపార్థింపి సామ్రాజ్య కాగోరి తా నీ రీతిగా రాజధర్మము నడిపినాడు.

ఇప్పుడు గణపతిరుద్రదేవుడు కైలాసాబిముఖుడై ఉన్నాడు. నెమ్మదిగా తన నిమంత్రణంచే, రుద్రదేవి వనిత అని లోకం అంతటా వ్యాపించింది. దీనినిగూర్చి ప్రధమంలో దేశం అంతటా గుసగుసలు బయలుదేరతీసింది తాను. మగవడై పెరిగిన రుద్రదేవిని మరల ప్రీతిగా మార్చు శక్తులను తాను ప్రయో గించాడు. అందుకు నిమిత్తుడు చాళుక్య వీరభద్రదేవుడు. ఆ నిరవద్యపుర రాజ కుమారుడు, ఇందుశేఖర మహారాజు ప్రధమతనయుడు రుద్రమదేవిని తన బుద్ధిలో ఆత్మేశ్వరిగా నిర్ణయించుకొన్నాడు. అది శుభం. ఇటు రుద్రదేవి కుమారియు చాళుక్య వీరభద్రునిపై మరుచుకొన్నది. చదువుకొన్నది, ఈడు మీరినది. ఆ కుమారి కొన్ని ధర్మాలు నిర్ణయించుకొన్నది. ఇప్పు డా రాజమార్గమునుండి తప్పి నడవడానికి శంకిస్తున్నది. ఆమె దారి ఆమెయే వెదకుకొనాలి. అది ఉత్తమ ధర్మమార్గం కావాలి. ఆ అన్వేషణ క్రమ వికాసితంగా వుండేటట్లు చూడవలసింది తాను.

రుద్రదేవుడు ఉద్వాహమైన ముమ్మడమ్మకు నిజమైన నివాహం కావాలి. ఈ ధర్మం నిర్వహించబడాలి అంటే రుద్రదేవుడు సంపూర్ణంగా రుద్రదేవి కావాలి. ఆ పిమ్మట రుద్రదేవప్రభువే ముమ్మడానికి భర్తను వెదకాలి. శ్రీ సకలాండ్ర సామ్రాజి అగుటకు వ్యతిరేకించి క్రోధోన్మత్తులై పరవళ్ళు త్రొక్కబోయే దక్షులకు వీరభద్రులు కావాలి. మహావీరులనుగన్న ఆండ్రమాత కడుపు చల్లగా ఆ వీరభద్రులు శివజటాజూటోద్భవు లయినారు.

తనకు పినాటి కానాడు చారులు, యథార్థ వర్ణులు, ప్రణీదులు, గూఢ పురుషులు ఆండ్రమామండలం అంతటినుండి వార్తలు తీసుకొని వస్తున్నారు.

మనస్సులోమాత్రం వికారం పొందినవారు, 'శ్రీ చక్రవర్తిని అవునా' అని ఆక్షేపించేవారు, తామే మేటి మొనగాండ్రు గాదలచుకొన్నవారు, సన్నాహాలు చేస్తున్నవారు, నైన్యాలు చూశ్యేవారు, రహస్యంగా రాయబాలులు నడుపుతున్నవారు—ఓహో! ఆండ్రదేశం రాజద్రోహిమాండలికులతో నిండి ఉన్నది.

కాలవై పరీత్యము : యుద్ధిష్ఠిర సింహాసనం ఈనాటి కటులై నది. ధర్మం సందుదారుల నడువవలసిన వ్రాత వచ్చింది. ఇంకను ఎట్టివ్రాత ఈ దేశానికి విధి వ్రాసి ఉంచినాడో ?

ఈలా ఆలోచనలు తరంగమాలలా దొర్లుకువస్తూ ఉండగా శివదేవయ్య దేశికులు భోజనానంతరము తన ఆలోచనామందిరములో కూర్చొని ఉండిరి. ఇంతలో ప్రసాదాదిత్యనాయనింవారు దర్శనార్థము వచ్చినారని లోనికి వార్తలు పంపినారు. వార్త తెచ్చిన శివభట్టునితో ప్రసాదాదిత్యుల ప్రవేశపెటవలసిందని చెప్పి శివదేవయ్య శివనామామృత గ్లొళాలు తీయని కంతంతో పొడుకుంటూ ఉండిరి.

శ్రీ రేచర్ల ప్రసాదాదిత్యనాయనింవారు వద్దనాయక వెలమరెడ్డు. ఆ దినాలలో ఆండ్ర షత్రుయ కులాలవారికి భోజన ప్రతిభోజనాలలోగాని, వివాహాదులలోగాని నిషేధాలు లేనేలేవు. కాకతీయ వంశానికి మొదటినుండి రేచర్ల వారు మాండలికులై, అంగరక్షకులై, వంశరక్షకులై కాకతీయరాజుల ప్రేమకు సాత్రులై ఉండిరి.

ప్రసాదాదిత్యులవారు లోనికి ప్రవేశించి శివదేవయ్య దేశికులకు సాదాభివందన మాచరించి, వారిచే ఆశీర్వాదాలంది, వారిచే చూపింపబడిన ఆసనం అధివసించిరి.

ప్రసా : గురుదేవా ! దేవగిరి యాదవులు ప్రబల సన్నాహాలు చేస్తున్నారని పేగులు మహాప్రవాహంలా వచ్చిపడుతున్నాయి. మనం ఏమరుపాటుగా లేముకదా ?

శివ : యాదవులు మనదేశంమీదకు ఇప్పట్లో కన్నెత్తినాడను. శ్రీ సాంస్కృతికములవారు చిన్నతనంతో ఒకమాటు, నేను మంత్రిత్యభారం గైకొన్న

క్రొత్తదినాలలో ఒకసారి శౌణయాదవులకు మరపురాని బుద్ధిచెప్పారు. ఆ రక్షలు ఇప్పటివరకూ మాయలేదు. కృష్ణభూపతి బొందెలో ప్రాణం ఉన్నంతవరకూ యాదవ సైన్యాలు దేవగిరి దాటవు. మీరు నమ్మండి.

ప్రసా : మహాదేవరాజు తండ్రిమాట వినేదినాలు దాటిపోలేదుకదా అని ?

శివ : మహాదేవరాజుకు తండ్రిమీద గౌరవంపోయి నాలుగు సంవత్సరాలయింది. కాని తక్కిన మాండలికులకు, సేనాపతులకు కృష్ణభూపతి అంటే అనన్యమైనభక్తి. ఆ కారణముచేతే మహాదేవుడు ఓరుగల్లు మహానగరాన్ని తలచుకొని నోరూరి చప్పరిస్తూంటాడు.

ప్రసా : అయినా మనం సర్వసిద్ధంగా ఉండవలెకదా ?

శివ : గజదొంగ అయిన గోన గన్నారెడ్డి ప్రభావమువల్ల రేచర్లవారి, మల్కాలవారి, కోటవారి, నతనాటిసీమవారి సైన్యాలన్నీ సతమతమై చేయాడకుండా ఉన్నవి.

ప్రసా : అవునవును, అతడు మెరుములా ఒకసారి శ్రీకైలందగ్గర ఉంటాడు, ఇంతలో ఇటు మంత్రకూటందగ్గర కనబడుతాడు.

శివ : మీ రేచర్లవారి పిల్లవాండ్రుకూడ కొంతమంది ఆ జట్టులో చేరారు. అతని సైన్యం నానాటికీ పెద్దదయిపోతున్నది.

ప్రసా : గురుదేవా : నిన్నసాయంకాలం మల్కాల గుండయ్య ప్రభువు గారు వచ్చినారు. వారితో వారి రాణిగారితో కలిసి ఆదవోని ప్రభువు కుమార్తె అన్నాంబిక వచ్చింది. గోన గన్నయ్య ఆ రాజకుమార్తెను ఆదవోని నుండి ఎత్తుకొనివచ్చి అక్కగారిదగ్గర ఉంచితే గుండయ్య ప్రభువు ఆదవోని రాజుతో పోరాడటం ఒప్పుక ఈ నగరం వచ్చాడని వారులు వార్త పట్టుకువచ్చారు

శివ : కుప్పసానమ్మ, అన్నాంబిక ఈ దినము సాయంకాలమే మహారాజుల దర్శనం చేసుకుంటారు. అక్కడి సంఘటనలవల్ల ఆదవోని రాజుకూ మల్కాలవారికీ యుద్ధం వచ్చితిరుతుంది. కోటారెడ్డి మనవైపు ఉండవలసిగ వాడు. అందుకని మీరు చక్రవర్తి పేరిట ఆదవోని ప్రభువుకు ఒక శ్రీముఖం పంపించండి. "అన్నాంబికారాకుమారి నారాంబా పేరాంబా మహారాజుల శుద్ధాంతాలలో సగౌరవంగా చక్రవర్తి కన్నకూతురులా ఉంటుంది. వీలువెంటిని రాకుమారికను ఆదవోని చేర్చగలవార" మని.

ప్రసా : ఏమిచక్కని ఆలోచన చేశారండీ గురుదేవా : ఓయి వెత్తి కోటారెడ్డి : ఏకపుత్రికావిషయంలో నీకు శ్రద్ధలేకపోతే ఆమె నీకు దక్కదని ఎంచుకోలేకపోయావుకదా !

శివ : ప్రసాదాదిత్యప్రభూ : శుభముహూర్తం చూచి శ్రీ బుమారరుద్ర దేవప్రభువు చక్రవర్తికి పెద్దకొమార్తె అని ఏదో ఒక మహోత్సవ సందర్భంలో లోకానికి తెలియజేయవలసి ఉంది.

ప్రసా : గురుదేవా ! ఆ విషయంలో గోన గన్నారెడ్డి లోకమంతా చాటింపు చేస్తూనే ఉన్నాడు.

౪

అప్పుడు శివదేవయ్య ప్రసాదాచిత్య ప్రభువును తీక్షణంగా చూచి 'సేనాధిపతీ ! ఇప్పుడు రుద్రదేవ ప్రభువుపై కుట్రచేసినా రందరికీ ఒక్క మహానాయకత్వం ఏదో తెర వెనుక వుంది. ఆ నాయకత్వం ఎవరిదా అని వేయివివాల ప్రయత్నంచేసి కనుక్కుంటున్నాను, కాని ఏవిధమైన ఉదంతం నాకు దొరకటలేదు.'

"శివదేవయ్య దేశికుల గరుడలోచనాలు చూపుల కందని ఆ మహా వ్యక్తి ఎవరు గురుదేవా ?"

శివ : ఆ విషయం తెలియకేకదా ఈ చిన్న చిన్న కుట్రదారులను విజృంభింపనిస్తున్నది.

ప్రసా : లకుమయ్యా ?

శివ : లకుమయ్యాకాదు, కోటారెడ్డికాదు, మరెవ్వరూకాదు.

ప్రసా : యాదవప్రభునా ?

శివ : యాదవప్రభువు తన కక్ష మొదటినుండి నువ్వం కంచేస్తూనే ఉన్నాడు.

ప్రసా : హరిహర, మూరిదేవులారా ? వాళ్ళే అయితే నా చేతులతో వాళ్ళను నూనె పొడుతాను మహామూర్తి !

శివ : కాదయ్యా సేనాపతీ ! వాళ్ళ దినచర్య అంతా నాకు ముకుక్షణం తెలుస్తోంది. నాకక్తిని వమ్ముచేస్తున్న ఆ మహావ్యక్తి ఎవరో, ఈ భయంకర నాటక సూత్రధారి ! ప్రయత్నాలన్నీ వృథా అవుతున్నాయి. నే నొకణ్ణే కాదు 'ఆ మహావక్తిఎవరో' అని ఆకుట్రలో చేరినవారే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. ఈ నాటకాన్ని నడిపే ఆ సూత్రధారి జ్ఞానాతీతుడై ఉన్నాడు.

ప్రసా : చివరకు మన ప్రయత్నాలన్నీ నిష్ప్రయోజనం అయిపోతే యేమో గురుదేవా ?

శివ : ఆ భయం నాకు నేకపోలేదు. ఇందుకు ఒకటే పాశుపతం వుంది. దాన్ని ప్రయోగించాను. మొదట అది సాధారణబాణం అనుకున్నాను, కాని అబంధాత్తమని నానాటికీ వ్యక్తమవుతున్నది. ఆ సూత్రధారు దెవరో తెలుసుకొని, వానిని నాశనం చేయగలిగింది ఆ ఒక్క ఆత్తమే !

ప్రసా : ఉత్తమశక్తిసంపన్న అయిన ఒక్క మహారాజ్ఞి గాజ్యం చేయ దానికి పురుషులకు ఇంత ఇష్టం లేకపోవడం నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంటున్నది ; గొలితో ఏమి యువం చేయగలం ? ఆ మగవాడు బయటవడితే మన బలా బలాలు తెలుసుకోవచ్చునుకదా ?

శివ , ఆ మనుషుని జాడలు కొంతవరకు వచ్చి అగిపోతున్నవి. రోగ మూలం తెలియకుండా, బాధబాధకూ మందు పుచ్చుకుంటే క్రొత్తబాధలు వస్తూ ఉండడమే కాని ప్రయోజనకారి కాదు.

ప్రసా : దేశికులవారూ : మీ ప్రయత్నాలు సాఫల్యం పొందికపోవడం ఆనేది ఉండదు.

శివ : దేశంలో ఉన్న నీచహృదయులకూ, తప్పుదారుల బడినవారికీ ఆ తెరబాటువ్యక్తి బలం ఇస్తున్నాడు. అతని ఉద్దేశం తానే చక్రవర్తి కావాలని : ఆ వ్యక్తి చాలాబలవంతుడు అయిఉండాలి. కాకతీయసామ్రాజ్య రహస్యాలన్నీ పూర్తిగా తెలిసిఉన్నవా డాతడు. 'ఆడదా రాజ్యం చెయ్యడం' అనే మిష ఆ పురుషుని అంబులపొదిలోని పెద్ద ఆయుధం. కాబట్టే ఆ ఆయుధంలోని సగం బలం తీసివేయడానికి భావి ఆలంధ్ర సామ్రాజ్యభారం వహించబోయేది రుద్రమదేవి అని లోకం అంతా తెలియజేస్తున్నాము.

ప్రసా : మనకు బాసటఅయ్యే ప్రభువులు గోళంమీద ఉండకపోరు.

శివ : ఎవరినీ సమ్మకూడదయ్యా : చివరకు శ్రీ గణపాంబాదేవిగారి ధర్తనూ సమ్మకూడదు. దినాలలాంటివి. అయినా నా వేగులపల్ల పూర్తిగా నాకు ఎంతో సమ్మకం కలిగివారు, దిట్టమైనవారు అన్ని నాడులలోనూ ఉన్నారు. ఇప్పటికీ మూడు తరాలనుంచి శాంతి, సుఖము, ఐశ్వర్యము, ఆనందము అనుభవించే ఈ మహాదేశము, నేడు ఎవరో కొందరి దురాశలకు లోనై స్వనాశనం చేసుకోదు. అది మన ముఖ్యబలం. అందుకనే ప్రజలందరూ కాకతీయ సామ్రాజ్యానికీ అండగా ఉంటారు.

ప్రసాదాదిత్యనాయకులు కలకదేరని మనస్సుతో శివదేవయ్య పాదాలకు నమస్కరించి అనుమతినంది వెడలిపోయెను.

ఆ వెంటనే ఒకవ్యక్తి శివదేవయ్యదేశికుల అనుమతిని వారికడకు వచ్చి సాష్టాంగనమస్కార మొనరించి, ఆజ్ఞకై తలవంచి దూరాన నిలుచుండెను.

ఆ వచ్చిన నూతనపురుషుడు ఒక సద్బ్రాహ్మణుడు. ఆయన ముఖమంతు వెదికితేజము తాండవిస్తున్నది. ఆయన పేదపేదాంగ పారంగతుడు, ఆద్వైతి. నాట్యశాస్త్రంలో దిట్ట. వేషాలు వేయడంలో ఆ ఉత్తమ బ్రాహ్మణు డద్వితీయుడు. ఆయనకడ అనేకులు గణికలు నాట్యశాస్త్ర మభ్యసించి అవ్వరసలని పేరు పొందారు. ఆ బ్రాహ్మణుడు ఎల్లాంటి మారు వేషాలన్నా పేరుగలడు. ఆ యా వేషాలకు తగిన భాషలు నేర్చినవాడు. చూపుచు చేష్టలు, సడక అన్నీ ఆ వేషంలో పాలూ నీళ్ళూ కలిసినట్లు కలసిపోతాయి.

ఈమారువేషాలు వేసుకొనే బ్రాహ్మణులు శివదేవయ్యమంత్రికొలుపులో పడునారుమంది ఉన్నారు. వా రందరూ ప.డితులు. కొందరు సర్వశాస్త్రపారంగ

తులు, కొందరు కొన్నిశాస్త్రాలలో ఉదంతపండితులు ఆ పండితులు అందరూ దేశాలు తిరుగుతూ, కొన్ని దేశాలలో నివాసంచేస్తూ, ఎప్పటివార అప్పటికి శివదేవయ్య దేశికులకు అందజేస్తూఉంటారు. ఈ బ్రాహ్మణబృందానికి నాయకుడు సోమనాథుడు. ఆయన భరద్వాజగోత్రుడు, వారి కాపురము బుద్ధపురము. శ్రీ మల్యాలప్రభువంశానికి వారు పురోహితులు. ఈ సోమనాథభట్టోపాధ్యాయులకు మంత్రగురువు శివదేవయ్యదేశికులు.

కాకతీయసామ్రాజ్యాపసర్పగణానికి నాయకుడు ప్రసాదాదిత్యనాయుడు. వారు తెచ్చే వారల విధానము వేరు. వాని విషయము వేరు. శ్రీ శివదేవయ్య మంత్రానికి శిష్యులైన ఈ పండితులు తెచ్చు వార్తలు వేరు. ప్రసాదాదిత్య నాయకుని చారులు మూడు తరగతులవారు.

ఒకతరగతివారు ఓరుగల్లు నగరంలో అప్రమత్తులై తిరుగుతూ, అధర్మం తలెత్తకుండా చూస్తూఉంటారు. ఆ దశములో అయిదారునందలమంది చారులున్నారు. బిచ్చగళ్ళవలె, శివయోగులవలె, యాత్రికులవలె, నగరములో నివాసముచేయు సాచారకౌశిల్యవలె, వివిధవృత్తులవారివలె వారు నివసించుతూ ఆ నగరానికి రహస్య తీక్షణోచనాలవలె ఉంటారు.

రెండవతరగతి చారులు దేశం అంతా తిరుగుతూ రాజకీయవిషయాలూ, ఇతర ధర్మవిషయాలూ కనిపెట్టుతూ ఉంటారు. మూడవతరగతి చారులు అఖండులు. వారెవరో ప్రసాదాదిత్యనాయకునకు, ఆయనక్రింద ఉద్యోగులైన తంత్రపాలునకు, ముఖ్యచారదాయకునికి మాత్రమే తెలియును. ఈ చారులు వేయిమంది ఉంటారు. వీరు సర్వరాజ్యాలూ తిరుగుతూ ఉంటారు. ఎక్కడెక్కడి విషయాలు పోగుచేసుచు వస్తారు. వర్తకులుగా, వర్తకుల లేఖలుగా, పుణ్యక్షేత్ర యాత్రికులుగా తిరుగుతూ ఉంటారు. వీరందరూ బహుభాషావేత్తలు, వివిధదేశాచార జ్ఞానసంపన్నులు, చారులందరూ సర్వయుద్ధవిశారదులు.

సోమనాథభట్టోపాధ్యాయులు ఆనవాయికట్టలేని వేషాన వచ్చి పాదాభివందన మాచరించి నిలుచుండగానే శివదేవయ్యదేశికులవారా పురుషుని తేరిపార చూచినారు. ఆయన చూపు లా పురుషుని వైద్యుడు రోగిని చూచునట్లు, దూడలలో ఆవు తనదూడకై చూచునట్లు, స్వర్ణకారుడు వివిధరత్నాలను పరీక్షించునట్లు తీక్షణముగా ప్రసరించునవి. అప్పటికి ఆయన ఒక నిర్ణయానికివచ్చి, చిరునవ్వుతో 'సోమనాథార్యా ! అంత పరిశీలన చేసుకపోయినచో నేను నిన్ను గుర్తుపట్టలేక పోయే ఉందును' అని పలికినాడు.

సోమనాథభట్టాచార్యులప్పుడు నవ్వుచు, 'ప్రపంచములో ఎవ్వరినైనా నేను మోసగించగలను. కాని నాగురుదేవులకడమాత్రం నా పప్పు ఉడికేదిలేదు' అని తాను ధరించిన పాములవాని వేషమును కొంతతీసి అక్కడున్న ఒకపీఠంపై

ఉంచి, శివదేవయ్యగారి పీఠంకడ ఇంకొకపీఠంమీద ఆధివసించి, 'శ్రీ రుద్రదేవ ప్రభువుకు వ్యతిరేకంగా ఆనేకవిషయాలలో, నాడులలో, మండలాలలో కుట్ర విజృంభిస్తోంది. శ్రీ గణపతి రుద్రదేవసార్యభౌములవారు కోరలూ, నఖాలూ లేని పంచనఖమెపోయారని వారికి ధీమా ఏర్పడింది. ధరణీకోటవారు, నిడుదప్రోలు వారు, కోన హైహయలు, కొలనిప్రభువులు, ఇందులూరివారు, కమ్మనాటివారు, నతనాటిసీమవారు, మల్యాలవారు, రేచర వారందరూ, సారంగదేవులు, సాగివారు మనపక్షంవారు. ఆ విషయంలో మనకేమీ సందేహం అక్కరలేదంటి' అని మనవిచేశాడు.

శివ : సోమనాథభట్టాచార్య! మీరు నాకు తెలియని విషయాలు తెలియ జేయడంలేదు. నాకు మీరు కనిపెట్టవలసిన ముఖ్యవిషయం ఒకటి ఉన్నది. ఈ కుట్రకు మహానాయకు డొక డున్నాడు. ఎన్నివిధాల ఎంతమంది ప్రయత్నం చేసినా ఆ నాయకుని ఉదంతం ఏమీ తెలియటంలేదు. ఆయన్ను మీరు కనిపెట్టండి. కాకతీయవంశ రక్షకులు కండి మీరు.

సోమ : నా యీ బొందెలో చెతన్యం ఉన్నంతవరకూ, నాకు శ్రీ సోమ నాథదేవులు ప్రసాదించిన మేధాశక్తి ప్రసరించగలిగినంతవరకూ ఆ మహాపురుషు డెవ్వరో కనిపెట్ట ప్రయత్నం చేస్తాను. ఆశీర్వాదించండి. ఇంటికి వెళ్ళకుండానే ఇదే దేశంమీద వడతాను.

శివ : సత్వర విజయప్రాప్తిరస్తు. దీర్ఘాయురస్తు. ఆచార్య! వెంటనే వెళ్ళు. నీ దీక్షను కాకతీయసామ్రాజ్యము మరచిపోదు.

సోమనాథు డప్పుడు పాములవానిపేషం పూర్తిగా సవరించుకొని, శివ దేవయ్య పాదాలకు నమస్కరించి వారిచే ఆనుజ్ఞాతుడై వెళ్ళిపోయెను.

కాకతీయసామ్రాజ్యానికి శివదేవయ్యకు బూర్వమందు శ్రీ చెన్నాప్రగడ గణపామాత్యుడు మంత్రి. చక్రవర్తికడనే ఉండి, చక్రవర్తి సర్వసేనలకు అధి పతులైన సర్వసైన్యాధ్యక్షు లొకరుంటారు. గణపతి రుద్రదేవ సార్యభౌమునకు జ్ఞానపసేనాని ప్రస్తుతము సర్వసేనాధ్యక్షుడు. వారికిముందు హేమాద్రిరెడ్డి సర్వ సేనాధ్యక్షులు, వీరుకాక ఆర్థికవిషయాలను గమనించు ప్రధాని యొకడుండును. నాల్గవమంత్రి మహాతలవరి యొకడుండును. ప్రధానిగా పమ్మిపుర పాలకులైన దేవనప్రగడ ఉండెను. మహాతలవరిగా మేచయనాయకుడుండెను. ప్రోలరౌతు తంత్రిపాలుడుగా ఉండెను.

మహామంత్రి రాజ్యాంగవ్యవహారములు చూచును ముఖ్యసేనాపతి రాజ ధానిలో ఉండు సామ్రాజ్యసేనల కధిపతి, ఆర్థికవేత్తయగు ప్రధాని సుంకములు, పన్నులు, అడవులు, గనులు, ఓడవర్తకము, వానివాని రాబడి, వివిధ విషయాల కై న వెచ్చము చూచుకొనుచుండును. తలవరి నగరరక్షణ, న్యాయవిచారణ మొదలైనవి చూచును. తంత్రిపాలుడు మహామంత్రి ఆజ్ఞలను పరిపాలించు ఆధికారి.

ఆ యా మంత్రులకడ వివిధోద్యోగులు, వివిధోపకాళలు పాలనముచేస్తూ ఉంటారు.

౨

రుద్రదేవమహావ్రభువు శ్రీగణపతిదేవసార్యభౌముని వ్రథమపుత్రిక అనిన్నీ, తుమారులు శేకపోవడంవల్ల కొమరితనే సార్యభౌముకు యువరాజుగా నిశ్చయించి పురుషశేషమువేసి వీరవిద్యలన్నీ నేర్చుతూ, చివరకు జాయపసేనాని కొమరిత ముమ్మడమ్మను ఇచ్చి వివాహం చేశారనీ, ఈ అఖండ ఆంధ్రసామ్రాజ్యానికి భావి చక్రవర్తిని శ్రీరుద్రదేవే అనిన్నీ, ఆమె శ్రీ రుద్రదేవ సార్యభౌములుగా చతుస్స ముద్రముద్రిత భూమండలం ఏలుతూ వుంటారనీ, స్వస్తి. శ్రీశాలివాహనశక ౧౧౮౩ దుర్మతి సంవత్సర వైశాఖ బహుళ పంచమీ సోమవారంనాడు మహాసభలో శ్రీశ్రీశ్రీ మల్లికార్జునారాధ్య గురుమహాదేవుల అపరావతారమైన శివదేవయ్యదేశికుల వారు ప్రకటించారు.

సభఅంతా ఆనంద జయజయధ్వనాలు కావించారు.

సభలో మహాసేనాపతులు, సేనాపతులు, మంత్రులు సామంతులు, వివిధ సభాసభ్యులు, వర్తకులు పండితులు అందరూ కిటకిటలాడుతూ ఉన్నారు

ఇంతలో వేదాశీర్వాదదివ్యనాదాలు బయలుదేరాయి. కుబ్జాద్యులు, సామ్రాజ్య భేరిభాంకారాలు పనిపిస్తూవున్నాయి. స్వయం భూదేవ, కేశవదేవాది దేవాలయాలలో గంటలు మారుమ్రొగుతున్నాయి. లాసికాబృంద వాచికాభినయ మధురస్వరాలు వినవస్తున్నాయి. వేదపససలు పఠిస్తూ త్రయీపాతులగు శ్లోత్రియులు సభాస్థలం లోకి వచ్చారు. వందిమాగధులు.

“బహుపరాక్, శ్రీశ్రీశ్రీ సమదిగతపంచమహాశబ్ద మహామండలేశ్వర, పరమమాహేశ్వర, అనుమకొండ పురవగాధీశ్వర, వరనారీసహోదర, లాడచోడ కటకమాఠకార మన్నియభేంటకార, విభవదేవేంద్ర, సత్యహరిశ్చంద్ర. శ్రీస్వయం భూదేవర దివ్యశ్రీపాదపద్మారాధక, పరవరవ్రతాపాశ్రిత, వితరణచణ, శరణాగత వజ్రపంజర, పరబలసాధక, ఉపమన్యువ్రముఖ భక్తజనానందకార, వెరిసంహారణ, చతుస్సముద్రవలయ దిక్పూరితకీర్తి, సప్తమచక్రవర్తి, ఆదిరాజ చారుచరిత, రాజరాజేశ్వర, సుస్థిర నిజరాజాన్వయచంద్ర, వ్రత్యక్ష వ్రమథమగణావతార, సుజనై కమిత్ర, కదనప్రచండ, చలమర్తిగండ, శ్రీమనోమహారాజాధిరాజ! రాజవర మేశ్వర! శ్రీకాకతీయ గణపతిరుద్రదేవసార్యభౌమా! జయ జయ! జయ జయ” అంటూ స్తోత్రపాఠం చేసిరి.

సభికులందరు ఒక్కసారిగాలేచి, పూర్ణకంఠాలతో జయజయధ్వనాలు చేసిరి. అప్పుడు దెబ్బదిరెండు సంవత్సరాల ఈడున్న శ్రీగణపతిచక్రవర్తి, అనేక శివ

యోగులు, జాయపసేనాని, మహాతలవరి తన్ను పరిక్షేష్టించి వుండగా తెల్లని గడ్డము మీసాలతో వజ్రకీరీటంతో, బంగారుతొడిగి రత్నాలు పొదిగిన చేతికట్టు కుడిచేత ఆనుకొని, ఎడమచేయి జాయపనాయకవహుసేనాని భుజంమీద వుంచి నెమ్మదిగా నడుస్తూ, గరుత్మంతని చూపుతూ, గరుడనాసికతో భుజమువరకూ ప్రవేలాదే చెవులకు మకరకుండలాలు ప్రకాశించుతూ వుండగా వేంచేసినారు.

అప్పు డా సార్వభౌముడు సాక్షాత్తు హిమవత్పర్వతాకారుడై వుండెను. ఆ చక్రవర్తి తెల్లని నురుగుపలె పుత్తుంగతరంగాలతో వుప్పొంగే సముద్రునిలా వుండెను.

వేరమంత్రాలు నింగిముట్టతూవుండుగా శ్రీ గణపతిదేవసార్వభౌములు సింహాసనం అధివసించారు. శ్రీశ్రీశ్రీ రుద్రదేవప్రభువులు యువరాజ సింహాసనం అధివసించినప్పటినుండి, చక్రవర్తి సార్వభౌమసింహాసనం అధివసించలేడు. ఈ రెండేళ్ళతర్వాత ఇప్పుడు సింహాసనం అధివసించి నిండోలగ్నమున్న గణపతి మహాప్రభువు సుధర్మలో దేవేంద్రునిలా వుండినవారాయెను.

అంతలో మళ్ళీ శ్రయీపాలాలు, తుమ్మెదరుంకారంలా, మహానది పుర వడిలా, సముద్రమోషలా, మేఘగర్జనలా వినిపించినవి. భేరీభాంకార, నాగస్వర, శంఖ, కాహళ, ముఖవీణా, వృదంగాది శుభవాద్యాలు భోరుకొన్నవి.

ఆ సదున్నూ అయినవెనుక "శ్రీ శ్రీ సహధిగత పంచమహాశబ్ద మహామండ లేశ్వర, అన్మకొండపురవరేశ్వర, పరమమాహేశ్వర, పతిహితచరిత, వినయవిభూ షణ, శ్రీ స్వయంభూదేవర దివ్యశ్రీపాదపద్మరాధక, మూఱరాయజగదాళ, మహా మండలేశ్వర శ్రీ శ్రీ శ్రీ రుద్రదేవమహారాజా : జయ జయ !" అని వంది మాగ ధులు పాటలు పాడినారు.

ఇంతలో శ్రీ కుమారరుద్రదేవ మహారాజులవారు గంభీరంగా నడుస్తూ వచ్చి నారు. సార్వభౌములతప్ప, తక్కినవారందరు లేచి నిలుచుండిరి. శ్రీ రుద్రదేవ ప్రభువు తన సేనాపతులతో, మంత్రులతో వచ్చెను. ప్రభువునకు కుడవైపుననే శ్రీశ్రీ చాళుక్యవీరభద్రమహారాజు నడచి వచ్చినాడు.

యువరాజు సార్వభౌమసింహాసనంకడకు వచ్చి తండ్రికి మోకరించి నమస్కరించెను. సార్వభౌముడు చేతులు చాచి, రుద్రప్రభువును అర్థసింహాసనము అధివ సించేసెను.

అందరును యథోచితముగ ఆసీనులైరి. నాగమదేవి అనే నర్తకి మేళముతో వచ్చి శంభువిజయమును నాట్యముచేసినది. ఆ వెనుక సంగీతశాస్త్ర నిధి అయిన కేతానామాత్యులు వీణపై రాుగరగించు గాంధర్వవిద్య ప్రదర్శించినారు. ఆ వెనుక శివతత్వసారమునుండి ఒక పరిమమాహేశ్వరుడై న ఆరాధ్యబ్రాహ్మణ గురువు శివ మాహాత్మ్యము సార్వభౌమునకు, సభ్యులకు పాడి వినిపించెను.

అప్పుడు శివదేవయ్యదేశికులు ఈ ఆంధ్ర మహాసామ్రాజ్యంలోని సర్వ సామంతులకూ, బ్రాహ్మణోత్తములకు, సర్వప్రజలకు శ్రీ శ్రీ శ్రీ సార్వభౌములు తమ శ్రీముఖము ఈరీతిగా వినిపిస్తున్నారు. "శ్రీస్వయంభూదేవ దివ్యశ్రీ పాదార విందాలను పూజించి శ్రీ శివప్రసాదలబ్ధమైన ఈ సామ్రాజ్యము యావత్తూ తమస్థానాన ప్రతినిధిగా తమ పెద్దకుమార్తెలైన శ్రీ శ్రీ శ్రీ రుద్రదేవమహారాజులం వారు పరిపాలిస్తారు. శ్రీ సార్వభౌములవారు తమ యావత్తులమూ తపస్సుచేసుకో దానికి నిశ్చయించినారు. ఇది సార్వభౌముని పవిత్రేచ్ఛ. ఈ ఇచ్చను ధిక్కరించిన వారు భగవద్రోహులు, రాజద్రోహులు, ధర్మద్రోహులు" అని గంభీరంగా ప్రక టించారు. వెంటనే మిన్నుముక్తే జనుజనుద్వానాలు విరోధిగాజుల గుండె లవిచు చేస్తూ సర్వ విశ్వమూ క్రమ్మినవి. విప్రాశీర్వాదాలు చెలగినవి. మహామంత్రి, మహా నైన్యాధ్యక్షులు, మహాసేనాపతులు, మహామండలేశ్వరులు, మండలేశ్వరులు, ప్రధానులు, రాజోద్యోగులు రాజప్రతినిధి శ్రీ కుమార రుద్రదేవ మహారాజులం వారికి మహారాజప్రాభుతా లర్పించుట మొదలుపెట్టినారు.

ఆ సభ రెండవయామం పూ రి కొత్తమునుపే ముగిసినది. వందిమాగధులు కై వారాలుపేచు శ్రీ శ్రీ గణపతిరుద్రప్రభువు తననివాసం చేరినారు. తర్వాత రుద్రప్రభువులవారు తమ సగరికి విజయం చేసినారు.

౬

కాకతీయసార్వభౌమ పరిపాలితమైన దేశాలన్నీ వీరశైవభక్తితో నింకి పున్నాయి. గురుమల్లికార్జున పండితారాధ్యులు యుగ్వేస నిమోగి బ్రాహ్మణ వంశంలో పుద్బవించారు. వారి తండ్రి భీమస, చాళుక్య భీమేశ్వర సగరంలో భీమేశ్వరస్వామివారి అర్చకుడై పుండేవారు. తల్లి గౌరాలి. మల్లికార్జునారాధ్యుడు సర్వవిద్యాపారంగతుడు. ఆయన కోటిపలి సోమారామక్షేత్రవాసి అయిన ఆరావ్య దేవర అనే గురువుకడ వీరశైవదీక్ష పొంది దృఢప్రతుడగు వీరశైవారాధ్యుడై నాడు

శైవమత రహస్యాలన్నీ సమన్వయించి, వానిని శివతత్వసార మనే గ్రంథంగా రచించా డీ మల్లికార్జునుడు. దేశమంతటా వీరశైవమత ప్రచార మొనర్చెను.

ఆనాటికి భౌద్ధమత ప్రాబల్యం నశించిపోలేదు. వైష్ణవమతమూ పూర్తిగా పున్నది. జినమతము నశించిపోలేదు. మల్లికార్జునారాధ్యుని శిష్యుడైన పాలకురికి సోమనాథకవి ఆ పండితుని చరిత్రమూ, వారి శివతత్వసారమూ జానుతెలుగులో, అద్భుతమైన శైలిలో పండితారాధ్యచరిత్రము రచించెను. బసవపురాణమూ, ఈ గ్రంథమూ ద్విపదకావ్యాలుగా రచించినారు. అనుభవసారము, చతుశ్శేష సారములు, సోమనాథభాష్యం, రుద్రభాష్యం, బసవరగడ, గంగోత్పత్తి రగడ,

సద్గురు రగడ, చెన్నవల్లు సీసములు, నమస్కారగద్యము, వృషాదిప శతకము మొదలైన గ్రంథాలెన్నో కూడా ఈ సోమనాథుడు రచించాడు.

వీరశైవులకు ఏమీ పరపత సహనములేదు. బ్రాహ్మణులను, వైష్ణవులను, బౌద్ధులను, జైనులను, చార్వాకులను వీళ్ళు కంఠోక్తిగా దూషిస్తూ, బాదిస్తూ, ఒక్కొక్కప్పుడు హతమారుస్తూ ఉండిరి.

కాని శ్రీ గణపతిరుద్రదేవమహాప్రభువులుగాని, శ్రీ రుద్రదేవప్రభువుగాని ఏమాత్రము ద్వేషంలేకుండా పరమతసహనం చూపుతూ ఉండిరి.

శ్రీ గణపతిదేవచక్రవర్తి మేనకోడలు బియ్యలమహాదేవి దాన్యకటకంలో బుద్ధదేవునీ, అమరేశ్వరునీ సమంగా ఆరాధించేది. చెలికి గంగాదర మంత్రి యొద్ద విష్ణ్వవతారమూర్తిగావించి హాసించిస్తూ బుద్ధదేవాలయం నిర్మించాడు.

ఓరుగల్లునగరం నిర్మిస్తూ శ్రీ రుద్రదేవమహారాజు బుద్ధదేవుని ప్రతిష్ఠ చేశాడు. ఈ దేవాలయం వీరభద్రేశ్వరుని దేవాలయం ప్రక్కనే ఉన్నది.

అనుమకొండలో కొలనిపాకలో జినదేవాలయాలలో పూజలు విరివిగా సాగుతూ ఉండేది. గజదొంగ గన్నారెడ్డి తండ్రి బుద్ధారెడ్డి పేరు ఆయన తండ్రి బుద్ధదేవునియందున్న భక్తిచే పెట్టుకొన్నదే ; రాముని భక్తిచే లకుమయ్య అని రెండవ కుమారునికి పేరు పెట్టుకొన్నాడు.

కాకతీయ సామ్రాజ్య ప్రారంభకాలంలో శ్రీ రామానుజాచార్యుడు వైష్ణవ విశిష్టాదైత్యవాదం తీసుకొని శ్రీభాష్యం రచించి లోకం అంతా ప్రచారం చేశాడు.

శ్రీ గణపతిరుద్రదేవుని కాలంలో వైష్ణవం కొద్ది ప్రాబల్యం మాత్రం కలిగి ఉండేది. అనుమకొండలో, ఓరుగల్లులో కేశవదేవాలయాలు రుద్రదేవుని ప్రతిష్ఠించాడు. గోస బుద్ధారెడ్డి పెద్దకుమారునికి కన్నయ్య అని కమ్మని పేరు, విఠలయ్య అని రెండవ కుమారునికి పేరు పెట్టుకొన్నాడు.

ఓరుగల్లు చేరిన నెలదినాలకు అన్నాంబికయూ, కుప్పసానమ్మయూ శ్రీగన్నారెడ్డి కందూరుప్రభువైన కేశినాయకుని మహాయుద్ధంలో కూర్చి అఖండ విజయంనంపాదించినందుకు స్వయంఘాదేవరకు, కేశవదేవరకు, మైలారదేవునకు బుద్ధదేవునకు, వీరభద్రదేవునకు, ఏకవీరాదేవికి. కాకతీదేవికి మొక్కులు చెల్లించడానికి బంధులు దేరారు.

బంగారు పొదిగి, రత్నాలుకూర్చిన శిబికలపై వీరిరువురూ స్వయం ఘాదేవుని గుడి చేరి, తూర్పు హంసగోపురద్వారందగ్గర దిగాడు. ఆ దినం సోమవారం. ఆ ఉదయకాలంలో ఆ గుడిఅంతా భక్తులైన శ్రీ పురుషులతో నిండి పోయి ఉన్నది.

మొదట సార్వభౌములపేర అర్చన జరిగింది. గురుమలికార్జున పండితా రాధ్య తనయులు శివరాధ్యులవారు స్వయంభూదేవర కర్చన జరుపుతున్నారు. శివ నామమంత్ర పఠనంతో, గీతాలాపాలతో ఆ దేవాలయం అంతా మారుమ్రోగు తున్నది.

ఇంతలో మల్యాలప్రభువుల అర్చన వచ్చింది. వేయి నారీకేళాల అభిషేకం జరిగింది. ఆరాధ్యులకు, వీరశైవులకు, మాహేశ్వరార్చన జరిగింది. బ్రాహ్మణులకు అన్నదానం జరిగింది. కుప్పసానమ్మ భూవానాదుల శాసనాలు వ్రాయించి మహా పండితులకు ఇచ్చింది అన్నాందిక పరవళురాలయి, సంతత శివనామోచ్చారణ పులికితయై గన్నప్రభువునకు విజయాన్ని సమకూర్చినందుకు భగవంతునకు నిలువు దోపిడు లిచ్చింది. వివిధ దేవాలయాలలో పూజలన్నీ పరిసమాప్తి చేసికొని వారు తమ నగరు చేరుకొనేసరికి సాయుకాలం మూడవయామంకూడా దాటింది. అప్పుడు వారు భోజనాలు నిర్వర్తించి, అన్నాందికాదేవి మందిరం చేరినారు.

అక్కడకు గన్నారెడ్డికడనుండి వచ్చిన వార్తాహారుని వారు రప్పించికొనిరి. రేచెర్ల ప్రభువంశంలోని ఆ పడుమవారు కుప్పసానమ్మతో 'మహావాణి : కందూరి కేశవాయుడు పరమానపురంవారికి సాయుతుడు. గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువు దాణ్ణా యుడువాడని అతడు వాదించాడు. వెనుక వరదారెడ్డిని మేము పట్టుకొని పీట్టలమీది వెళ్ళి తప్పించినప్పుడు తాను గన్నారెడ్డిని పట్టుకుంటానని ప్రగల్భాలాడిన మహా పీరుడు. ఈ వార్తలన్నీ మా నాయకునకు అందినా అప్పుడు చిరునవ్వునవ్వి ఊరు కొన్నాడు. కొద్దిసేవలక్రిందకు చక్రవర్తిగారి ముకాలవరం, ఇతరదశాలు, భుజ కచ్చాన్నుండినచే క్రోట్లు పణాలు నిలువచేసే వస్తువులు, అన్నీ మా రేచెర్ల వారికో ఒకవీరుడు, ప్రసావావిత్యనాయక బాదియ్యగారి అన్నకుమారులు కత్తిపయ్యపైని పలు వెంటిరా పట్టించుకు వస్తూ ఉండెను.

ఆ సమయంలో ఈ కందూరి కేశవాయుడు పరమావోసంతో ఆతని రాజ్యం చేయవం, దానికి ఈ విలువగల వస్తువులు వెళ్ళడం అన్యాయం. ఇంతమంది మహా పీరులు ఉంటూఉంటే గణపతిదేవప్రభువు ఆడదానికి రాజ్యం అప్పగిస్తాడా? ప్రభువులంతా ఆడవాళ్ళయ్యారనుకున్నాడా?' అంటూ పెద్ద సైన్యంతోవచ్చి, ఆ రేచెర్ల ప్రభువును చంపి, చక్రవర్తి సైన్యాన్ని నాశనంచేసి, ఆ సంపద యావత్తు దోచుకొని కందూరినగరం చేరాడు.

కుప్పసానమ్మ : ఎంత అన్యాయం ! ఎంత దౌర్జన్యం !

అన్నాందిక : శ్రీ రుద్రదేవప్రభువులను ఆలా ఈసడించి మాట్లాడడమే ?

రేచెర్ల చినదామానాయుడు : ఈ వార్త మాకు మరునాడే తెలిసింది మహా దాడి !

కుప్పసానమ్మ : మా తమ్ముడికి వెట్టికోపం వచ్చిఉండాలి !

రేచెర్ల : అః ! గన్నప్రభువు పక పక నవ్వాడు. ఆయన పకపక నవ్వితే మేమంతా ఉప్పొంగిపోతాము. మా విరోధులంతా గజగజలాడిపోతారు.

కుప్ప : ఎవరయ్యా మీ విరోధులు ?

రేచెర్ల : ధర్మద్రోహులంతా మా విరోధులండీ.

అన్నాం : అప్పుడేమైంది మహారాజీ ?

రేచెర్ల : వెంటనే తనదగ్గరఉన్న సగం దండును సిద్ధంకమ్మని ఆజ్ఞ ఇచ్చా రా ప్రభువు. మేమంతా సిద్ధం అయ్యాము. 'దొంగలా కోటదూరి దాకొన్న ఆ షీనుణ్ణి ఆ కోటలోనే మనం జాటుపట్టి లాగి ఈవలవైచి హతమార్పాలి' అని మా క్షణ్ణి.

'ఆ రాత్రి ప్రయాణం. మా సైన్యం ఎనిమిదివేలు. అందరూ సింహులు. ఇంచుకంతై నా అతికిడిరేకుండా మరునాడు తెల్లవారేసరికి ఎక్కడివారక్కడ మాయ మైపోయారు. చిన్నచిన్న యాత్రికుల జట్టులలా ప్రయాణం చేయాలని నాయకుని ఆజ్ఞ. ఆ రాత్రికి కందూరు చుట్టుప్రక్కల ఉన్న గ్రామాలన్నిటిలో మావారు అణిగి ఉన్నారు. రాత్రి ఒకజాము గడిచేసరికి కందూరు కోటచుట్టూ మా సైన్యం చేరింది.'

౭

"చేసినతప్పు ఎలాగాచేశాడు, తనకు భయమేమిటి' అని కేళినాయకప్రభువు అనుకొన్నాడు. కేళినాయక ప్రభువు చాలాకాలంనుంచి కోట బాగుచేయించుకొని లగ్గలపై మేటివిలుకొండను, అప్రమత్తులై న అగ్నేయశస్త్రాయుధులను, శిలాయుధ ప్రయోగ విపుణులను కాపలా పెట్టాడు. నగరికోటచుట్టూ ఉన్న అగడ్తలోనూ షూర్తిగా జలం నింపి, భయంకరమైన మొసళ్ళను ఆ అగడ్తలలో వదిలాడు. కోట ద్వారాలదగ్గర బురుజులలోను మెరికలలాంటి శూరుల్ని హెచ్చరికమై నిలిపిఉంచాడు.

"దెబ్బితిని పడిపోయిన వారిస్థానంలో వెంటనే నిలబడేటందుకు, అలసట బొందినవారిస్థానే వచ్చేటందుకు శూరులు సిద్ధంగా ఉన్నారు. ఆజ్ఞ ఇచ్చిన మరునిమే షంలో తలుపులు తెరిచుకొని కోటబయటఉన్న క్రతువులను అందఱుండాలుగా నరికివేయడానికి, కసకసత్తోక్కివేయడానికి, తరిమితరిమి నేలమట్టం చేయడానికి ఎనుగులు, అశ్వికులు, రథికులు నగరగోపురద్వారాలకడ, కోటగుమ్మాలకడ సిద్ధంగా ఉన్నారు. వీధి వీధి, ఇల్లు ఇల్లు కోటలై పోయాయి.

“శత్రువుల ఒత్తిడి ఎక్కువైతే వెనుకనుంచి పోయి ఇతర ప్రదేశాలు ఆక్రమించడానికి తగువిధాలు అమరింపబడినాయి. అవసరమైతే ఇళ్ళూ, వీధులు తగలబెట్టి శత్రువుల అరికట్టడానికి కట్టుదిట్టాలు జరిగాయి.

“ఈ సర్వసన్నాహం గోన గన్నయ్యకు వేగువచ్చింది. ఇంత జాగ్రత్తపడ్డా కేళినాయుడు కలలో కల, ఆలోచనలో ఆలోచనపంటి గన్నారెడ్డిని ఎల్ల నలువరింపగలడు ?

“కందూరులో గోన బుద్ధారెడ్డిసాహణి పదాక్రమం, బౌద్ధార్యం, ప్రేమ దుచి చూచినవారు వేలకువేలున్నారు. బుద్ధారెడ్డి మహారాజు పేరు చెప్పి దీపాలు పెట్టుకొని మొక్కులిడే తలులు ఆ నగరమంతా నిండి ఉన్నారు. వారందరికీ శ్రీ సర్వ భూమండలాఖండులైన గణపతిదేవ చక్రవర్తిపేరు విన్నంతనే భక్తి ఉట్టిపడుతుంది. వారేకదా కళ్యాణిరాజు గర్వం అణచి, భలాణుల పొగరు నాశనంచేసి, యాదవుల మదం నీటగలిపి దేశంలో శాంతం నెలకొల్పిన ప్రభువు. దేశంలో యుద్ధంవస్తే నానలు భయపడి పారిపోతాయి; మనుష్యుల ఆగ్రహాల మంటలకు నదులూ, చెరువులూ ఎండిపోతాయి. కరువు ‘అమ్మతల్లిలా’ విజృంభించి సంహార తాండవం చేస్తుంది.

“అపర రామచంద్రావతారమైన సప్తమచక్రవర్తి గణపతిదేవ ప్రభువులు బ్రతికిఉండగానే కేళినాయక ప్రభువునకు చెలగాటమా? అని ప్రజలు వణికిపోయారు.

“ప్రజలందరూ బుద్ధారెడ్డి మహారాజు కొమారుడు, వీరవిక్రముడు గన్నారెడ్డి ప్రభువు అడవులుపట్టి పోవడం సహించలేకపోయారు. అదీగాక గన్నారెడ్డి లోకమోహనమైన వీరవిక్రమాలు వింటున్నారు. అతని తమ్ముడు విఠలధరణీకుడు అపర భీముడు. ఈ భీమార్జునుల జట్టులో శరణాలలాంటి, గండభేరుండాలలాంటి మహావీరులు, యువకులు చేరారు.

“కందూరు నగరవాసులైన బాలురే గన్నారెడ్డి జట్టులో వేయిమందిఉన్నారు. గన్నారెడ్డి సైన్యంలో శిక్షణ పొందినవాడు పులిమిసాల పట్టి ఆడించగలడు. ఈ వేయిమంది బాలురు కందూరుపురంలో అనేక వేషాలతో చేరారు. కేళినాయక ప్రభువులు చేసిన దాసుణచర్య వారి వారి చుట్టాలకు చెప్పారు. ఆ బందుగులలో వీరులు కేళినాయని దురంతానికి ఉగ్రులై పోయారు.”

ఇంతవరకూ కథచెప్పి ఆ చినదామానాయకుడు పిల్లలమట్టిప్రభువు రెండవ కుమారుడు పకపక నవ్వి ‘మహారాణీ! మా నాయకుని ఎత్తులు ఇంతవరకు ఎవ్వరూ పన్నలేదు. ఇక ముందున్నూ ఎవ్వరూ పన్నలేదు. స్వజన నష్టం కాకూడదు; విరోధులు దాసోహం కావాలి. అది గన్నయ్య మహారాజుకు మూలధర్మం’ అన్నాడు.

కుప్పసానమ్మ : మా తమ్ములను గజదొంగలఁటూఉంటే నకు హృదయకంట కంగా ఉంటుంది.

అన్నాంబిక ; మహారాణి ! నకు శ్రీగన్నారెడ్డి దొంగ అనే భావం ఎప్పుడూ కలగలేదు.

కుప్పసానమ్మ : అయితే చక్రవర్తిని దుర్భాషలాడి అత డెండుకు ఓరుగల్లు విడిచిపోవాలి రాజకమారీ ?

అన్నాంబిక ; అలా అని ఏ ఏ రాజ్యాలు వారు దోచుకున్నారో మీరు తార్కాణింపగలరా మహారాణి ?

చినదామానాయుడు ఈ వఁదిరఁలో దూరంగా నీడలు దట్టంగా ఆవరించి ఉన్నచోట కూర్చుండిఉన్న దివ్యసుందరియైన ఈబాలిక ఎవరు ? ఈమెకు గన్నారెడ్డిప్రభువంటే అంతనమ్మక వేచి బో ? 'అన్నాంబికాదేవి క్షేమఁకూడా విచారించి రా దామానాయుడు !' అనిదా గన్నయ్యప్రభువు తన కళ్ళ కచ్చిఁడి. 'రాకుమారీ' అని మహారాణి సఁబోధిస్తున్నది. అవ్యక్తమైన దివ్యరూపఁతో తీవిగా, మన్విత్రభంగిమలో అధివసించిఉన్న ఈబాలిక తమ నాయకుని జీవితనాటకఁలో ముఖ్యపాత్ర వహించబోతున్నదని మనసులో అనుకొన్నాడు.

కుప్పసానమ్మ ; దామానాయకప్రభూ ! అతర్వాత ఏమయింది ?

దామా : మూడుదినాలు తన సైన్యానికి కోటపై తలవడే ఒకనూతన విధానం బోధిఁచారు మా నాయకులు. ఈలోగా అంచెలమీద మారెండవ సైన్యంతో ఒక రహస్యప్రదేశఁలో ఉన్న విఠలధరణీకునికి సైన్యం యావత్తు నడుపుకొని రావలసిఁడని వేగు పంపిఁచారు. ముందుగా తమ తమ్ములను మేఘాలమీద వచ్చి తన్ను కలుసుకోవలసిందనిన్నీ వార్తపంపారు.

“ప్రసిద్ధిచెందిన మొసలివేటకాళ్ళు మొసళ్ళవలెనే రాత్రిళ్ళు నీళ్ళలోకి జారి మొసళ్ళను వేటాడి చిత్రవధచేశారు. అవేటలో ఆరుగురి ప్రాణాలు పోయాయి.”

అన్నాంబిక 'అమ్మా !' అని చేతులతో కళ్ళుమూసుకొని గజగజ వణికి పోయింది. కుప్పసానమ్మ లేచి ఆమెదగరకుపోయి మీద చేయివెచి 'రాకుమారీ ! యుద్ధాలలో ఈలాటి మట్టాలు అనేకం వస్తాయి. అది దురదృష్టం. రాజ్యాలు పరిపాలించేవారికి ఈలాంటివార్తలు వినడం తప్పదు' అని అనునయించింది.

చినదామా : మహారాణి ! ఆ కందకంలో మొసళ్ళన్నీ నాశనం అయ్యాయి. మా సైన్యం అంతా సిద్ధంఅయింది. ఒకరాత్రి ఉద్ధండమైన కేకలతో ముట్టడి ప్రారంభం అయింది. కోటమీదనుండి బాణాలు అగ్నివరం మామీద వర్షిస్తున్నవి. కాని మా తలమీద అభేద్యమైన ఉక్కు ఫలకవిఠానం ఏర్పడింది. ఎదులేని రెండెడ్లబళ్ళక్రిందనుండి మావాళ్ళు అగ్ని

బాణాలు, గంధక బాణాలు పరపుతూ ఉన్నారు. గంధకం, సూరేశారం కలిపిన అగ్నిబాణాలు నగరకుడ్యాలపై పడి పెద్దపంటలతో మంచుచుండెను. ఆ వెలుగులో వాడిగా బాణాలజడులు మహావేగంతో వెళ్ళి గోడలమీది వీరుల ప్రాణాలు కొంటున్నాయి. కందకాలలోనుండి అలరిచేస్తూ, ఈదులాడుతూ వీరులు శిలా పాతానికి అందక, అగ్నిపాతానికి అందక ప్రళయకాలంనటి గడబిడ చేస్తుందిరి. దూరాననుండి మహాబాణయంత్రాలు వదలిన రజునిశ్రేణులు వచ్చి లగలకు తగిలి అక్కడ బిగిసి క్రిందికి కేలాడినాయి. ఒక క్షణ నిశ్రేణులు కట్టుకొని గలగానే, కీరలు చరిచరా ఫలకలు తలలకు బిగించుకొని చేతులతో కోతలులా కోత గోడ ఎగబ్రాక సాగారు. అగ్నిబాణాలు నిశ్రేణులను కోయడానికి వచ్చిన వీరులను హతమార్తున్నాయి. కొన్ని నిశ్రేణులు కోయబడి వీరులతో పరిషత్లో పడితే పుడెలతో సిద్ధంగా నీటిలో తేలియాడతూ ఉన్నవాడూ, నీటిలో ఈడుతున్నవారూ ఆ వీరుల్ని దక్షిస్తు ఉన్నారు.

“ఇంతలో నగరంలోనుండి ‘గన్నారెడ్డి, గన్నారెడ్డి, అని కేకలు వేస్తూ రెండుపేలమంది కి అకువీరులు నగరకుడ్యాలపై రెండుమూడుచోట్లవచ్చారు. ఆ ప్రదేశాలలో లోకం పగిలినట్లు యుద్ధఘోష, సంకుల నమఃమూ ఉద్భవించినవి. ఆ బీభత్సములో కోటగోడలమీదకు వానరమూకలా గన్నారెడ్డి సైన్యం ఎగ బ్రాకింది.

‘గన్నారెడ్డి లోనికి వచ్చాడు’ అని గగ్గోలు పుటగానే కందూరు సైనికులకు ప్రాణాలమీద ఆశపోయి పారిపోయినారు. తమకు తెలియకుండానే వారి తలలు రాలిపోతున్నవి. ఈ గడబిడలో కోటనుండి యుద్ధం నడపడానికి వచ్చిన కేళినాయకడు ఒక కోటగుమ్మం తెరిపించి ఏనుగుల్ని, రథాల్ని, అశ్వికుల్ని కోట బయటఉన్న గన్నయ్య సైన్యంమీదకు నడిపాడు. ఇంతలో విఠలధరణీకుడు అన్నగారి ఉపదేశాన్ని అనుసరించి ఆ బయలుపడిన సైన్యం ఎదుట పలానన నాటక మాడి కేళినాయక సైన్యాలను దూరంగా తీసుకుపోయి, అక్కడ తనసర్వ సైన్యంతో ఆ సైన్యాన్ని చుట్టుముట్టి నాశనంచేయడం ప్రారంభించాడు.

“అసంగతి తెలిసికొన్నవెంటనే కేళినాయకుడు తన సైన్యం వదలి నగరం కోటలోనికి పారిపోబోయాడు. అతడలా వెళ్తుంటే—

‘కేళినాయకా, నిలు, నిలు!’ అంటూ గన్నారెడ్డి అక్కడకు చక్కా వచ్చాడు.”

౮

“కేళినాయక ప్రభువు గన్నారెడ్డిమాట వినగానే నిలుపునా నీరై పోయాడు. అతనికి ధైర్యం నీరై ప్రవహించింది. పదిక్షణాలు మాటాక

తెల్లబోయిచూచినాడు. తన చుట్టప్రక్కల పారచూచినాడు. ఎక్కడ చూచినా నన్నారెడ్డి సైన్యాలే అతని కంటికి కనపడ్డాయి.

'ఓరి గజదొంగ! రాక్షసుడా! నీకు దొరికాను, ఇకనేమి? చంపు' అని కేళినాయకుడు— ఏడుపువసూంతు ఆపుకొంటూ మాట్లాడేబిడ్డలా— కేకవేశాడు. గన్నారెడ్డిప్రభువు పకపకనవ్వి ఓయీ దుర్మార్గుడా! నేను గజదొంగనా? చక్రవర్తి ధనం ఓరుగల్లు వెడుతుంటే నేనా దోచింది? నేనా ఆ చిన్నదళాన్ని పెద్ద సైన్యంతో వెళ్ళి నిర్దాక్షిణ్యంగా ఒక్క మనిషన్నా మిగలకుండా సరికిపార పేసింది? ఏమిరా పిరికిపందా! కోట దుర్భేద్యం చేసుకొని, గోడల వెనుక దాక్కొని రాజప్రతినిధి శ్రీరుద్రదేవ మహారాజును వినరాని మాటలనే గజదొంగను నేనటరా? మాట్లాడవేం? నోరు వాతంకమ్మి పడిపోయిందా? ఓరి నీచుడా, నేను ద్వంద్వయద్ధానికి రమ్మనడానికి కూడా నువ్వు తగవు. నీ కుట్రలన్నీ నాకు తెలిశాయి. నాకు రాజ్యం లేదని విచారంలేదు. కాని లోకంలో నీబోటి తుచ్చులు, స్వలాభపరాయణులైన పురుగులు, నిర్మల నీలాకాశంలా ఉన్నదేకాన్ని మన ప్రళయ యుంఝాక్షుభితం చేస్తారు. పో! నీకోటలోనికిపో! ఇక ధర్మవిజయం చూడు. నీ కోటలో నిన్ను నా కున్న ఈ కొద్దిసైన్యంతోనే మట్టం కావించి లోకానికి నీతి చాటిస్తాను' అని నవ్వుతూనే చెప్పినారు మహారాణి!

కుప్పసానమ్మ : పసిపాపలను ఉపలాలించే మా తమ్ముల చిరునవ్వు నే నెరుగనా?

చినదామా : మహారాణి! గన్నారెడ్డిమహారాజుల అపారకరుణ వారితో రెండుదినాలు మెలిగినవారికి తెలుస్తుంది. తన సైన్యంలో చెంచులూ, కురిమలూ, కడజాతివారినికూడా దయామయుడైన మా ప్రభువు ప్రేమతో ఆదరిస్తారు. అంత చిన్నవారైనా ఆ ప్రభువు మాకు తల్లి, తండ్రీకూడా మహారాణి!

రేచర్ల చినదామానాయని మాటలు వినినోంటే అన్నాంబిక హృదయంలో ఆనందం ఉప్పొంగిపోయింది. ఆమె కన్నులవెంట ఆనందాశ్రువులు అమృతబిందు వులై ప్రవహించినాయి.

తన ప్రభువు, తన నాయకుడు, తన ఆత్మేశ్వరుడు భగవదంశనంభూతుడు. ఆ ప్రభువుకు తాను పేవచేస్తూ వేయిజన్మాలు గడిపినా తనకు తృప్తితీరడు. ఈ మహావీరుడే తనకు రాజాధిరాజు, భగవంతుడు.

అర్ధనిమీలితాలైన ఆ బాలిక విశాలనయనాలలోనుండి స్రవించు ఆనందాశ్రువుల గమనించి చినదామానాయని కన్నులలోనే నీళ్ళు తిరిగినవి. ఆ అశ్రువులను కంటితోనే మ్రుంగి వెంటనే తన కథనము సాగించినాడు.

"మహారాణి! కేళినాయకప్రభువు తలవార్చికొని కోటలోనికి వెళ్ళి పోయినాడు. రెండురోజులు మేమూ వారూ చల్లగా ఊరకొంటిమి. ఇంతలో

వర్తమానపురంనుండి ఒకలక్షసైన్యంతో గోనలకుమయారెడ్డిప్రభువు స్వయంగా కేళినాయని సహాయానికి వస్తున్నారని వితలధరణీకునికి వేగువచ్చింది. ఆయన అన్ననారితో ఆలోచించినారు ఆ వేగువచ్చిన మరునిమేషంలో గన్నయ్య ప్రభువు 'కోటమీదకు ఉరుకుతున్నా' నని కేళినాయకునికి వార పంపి, ఇచ్చిన గడువు దాటిన మరునిమేషంలో కోటి పిడుగు లొక్కసారి వెరుచుకు పడినట్లు కోటమీదకు ఉరికిరి ఒక్కసంహద్యారంపై ఆయన పెట్టిన ఒత్తిడి మహాపర్వత పక్షాలను ఛేదించే వజ్రపాత భయంకరమై మూడు గడియలలో ద్వారమును ముక్కలు చేసింది. తక్కిన ద్వారాలకడ ఒత్తిడి నటంపబడింది. గోడలపైకి ఎవ్వరూ వెళ్ళలేదు. కోటముఖద్వారం వెనుకకు కొన్నివేల అగ్నిబాణాలు వర్షం కురిసినవి. బురుజులనుండి, గోపురగృహాలనుండి, అగలనుండి శత్రువులు సంతత దారగా వర్షించే ఆగ్నేయాది శస్త్రాలను లెక్కచేయక గుమ్మాన్ని కూల్చివేసినారు.

“మహారాజీ ! పెనుండి కరగించిన ఇనుము, సీసము, కుతకుతలాడే నీళ్ళు పోశారు. మా వాళ్ళు కొందరు నాశనమయ్యారు. కాని మేము మోసుకు వచ్చిన కందనోలు శలాఫలకవిధానాలు మాకు గోవర్ధనపర్వతా లైనవి. ఈ ఉపాయము గన్నారెడ్డి ప్రభువుదే.

“పెనున్న విరోధుల్ని చీల్చిచెండాడే నిశితశరపాతము, గంధకాత్రపాతం ఈపిరాడకుండా మా వాళ్ళు కోటగుమ్మాలకడ లేవనెత్తిన ఉన్నతమైన పందిళ్ళ మీదనుండి కురిపిస్తున్నారు.

“మూడుగడియలలో మా ఏనుగుల తాకుడునకు, మా యుత్రయలతాకుడు నకు కందూరు దుర్గద్వారక వాటాలు రెండూ ఫెళ్ళున వెనక్కు విరిగి పడి పోయాయి. నిండివున్న మహాతటాకానికి గట్టుతెగితే వచ్చే ప్రవాహ ప్రపాతంలా మావాళ్ళ లోనికి చొచ్చుకుపోయారు. సంకులసమరంలో కొన్ని విచిత్రవిధానాలు గన్నయ్యమహారాజు మాకు నేర్పారు. సాంకేతికాలతో మాకు ఎదిరిని తెలుసు కోవడము, మా వారిని తెలుసుకోవడము అతిసులభం. మావా శెప్పుడూ ముగ్గురు, అయిదుగురు, ఆరురు, ఎనమూడుగురు ఉంటారు. అంతకన్న పెద్దజట్టు ఉండ కూడదు. ఈ జట్లు విడిపోరు.

“ఒక ద్వారం పడిపోగానే తక్కిన ద్వారాలు లోనికి వెళ్ళినవారే తెరిచారు. రెండు మటికలలో యుద్ధం పూర్తి అయినది. రాచనగరిలో మాత్రం యుద్ధం చెలరేగుతున్నది. గన్నారెడ్డిప్రభువు, వితలప్రభువు గుడరగండలై పీఠులలో నగరిని ఛేదించి లోనికి ఉరికారు. ఆ దినాన మా గన్నారెడ్డిప్రభువు ఎవ్వరూ తేరి చూడలేకపోయారు. సింహమై, శరభమై, పాశుపతాత్రమై శత్రువులను వేలకువేలు పలాయితులను చేయుటే కాని ఏపది పదిహేనుమంది తప్ప సంహరించలేదు.

“ఆయన కా కోపంతీరి, సాయంకాలపు సూర్యబింబంలా శాంతమూర్తి అయ్యేసరికి ఆయన ఎడమపాదం కందూరి కేశనాయుని హృదయముమీద ఉన్నది. నాయనిదేహం రెండుఊండాలుగా చీలిఉన్నది.”

కుప్పసానమ్మా, అన్నాంబికా ఒక్కసారిగా కన్నులు మూసుకున్నారు.

“మహారాణీ ! యుద్ధసమయంలో ఉత్తమమనుష్యుడు రుద్రమూర్తి అవుతాడు. నీచుడు పిశాచి అవుతాడు గన్నారెడ్డి ప్రభువు ప్రళయకాల రుద్రుడు, చక్రధర విష్ణువు.

“ఆయన వెంటనే కేశనాయకుని శవాన్ని గౌరవంగా, అతని కుటుంబానికి ఆప్పగించి, తాత్రి ప్రథమయామ మధ్యమందు తన సర్వసైన్యముతో మాయమయ్యాడు. ఈలోననే చక్రవర్తిసొమ్ము కేశనాయుడు దోచిన ధనము చక్రవర్తి కడకు కొన్ని దళాలు తిసికొనిపోయినవి.

చినదామానాయుడు కథ ముగించగానే అన్నాంబికా రాకుమారి లోనికి తుట్టున వెదలిపోయి చెలికత్తె నొకదానిని పలిచి, వెలపొడుగు వస్త్రాదికములు, కొన్ని వజ్రములు దామానాయునికి ‘ఒక చెల్లెలు అర్పించిన’ వని బంగారు వక్కెదాన పెట్టె పంపినది.

మల్యాలనగరిలో మహోత్సవములు జరిగినవి. పేవకబృందానికి ఎన్నియో బహుమతు లీయబడినవి, వీదలకు అన్న పత్రదానములు చేయబడినవి.

ఆ దినమందే శ్రీరుద్రదేవమహాప్రభున కీవార్త తెలిసి వా రాశ్చర్యమంది నాడు. గజదొంగ గోస గన్నారెడ్డి ‘కందూరి కేశనాయక తలగొట్టుగొండ’ అయినాడా ! అనుకొన్నాడు.

కందూరు విడిచి గోస గన్నారెడ్డి మాయమైన మరుసటి ఉదయానికి గోస లకుమయారెడ్డి లక్షసైన్యంతో వచ్చినాడనిన్నీ. తన అనుగుభృత్యుడైన కేశనాయకుడు గన్నయ్యచే పదిపబడిరావని తెలిసి, ఆ మహాప్రభువు ప్రళయయుంఝామామతానికి పణకైన మహోప్పక్షంలా పణకి, కోటలో పదివేలసైన్యంకొపువుంచి గన్నారాక్షసుని పట్టుకొనడానికి వెంటనే తక్కిన తొంబదివేల మహాసైన్యంతో బయలుదేరాడనిన్నీ శ్రీశ్రీవదేవయ్య మూత్రికి వేగువచ్చింది.

లకుమయ్య శ్రీ శ్రీ రుద్రదేవ ప్రభువునకు వ్యతిరేకించదలచిన రాజద్రోహాలలో ఒకడని శ్రీ శ్రీవదేవయ్యదేశికులకు పూర్తిగా తెలుసును.

‘దూరదృష్టిలేని మూర్ఖులు తాము పన్నిన జాలంలో తామే పడి నాశనం అయిపోతారు. ఆ గజదొంగపైకి పోయి లకుమయ్య నాశనమైపోతాడు. ఈవిచిత్ర యుద్ధము గమనింపవలసినదే : గన్నయ్య తన పనితండ్రిని నాశనంచేయ ఇష్టపడునా ? ఇష్టమున్నా నాశనం చేయగలడా ? ఎంత తీసినా లకుమయ్య గోస వంశారణ్య వృద్ధసింహుడు. ఈ రెండు సింహాలలో ఏది విజయముదగలదో?

అవిశవదేవయ్య ఆలోచించి జేగంట మ్రోగించెను. ఆ పలువునకు వచ్చిన బ్రాహ్మణుని చెవిలో ఏదియో తెల్పెను.

౯

ఓరుగల్లు మహానగరమునుంచి మహావేగంతో ఒక అశ్వకుడు బయలుదేరినాడు. దిక్కులు తెల్ల తెల్లవారుతుండగానే ఆ అశ్వకుడు మహామంత్రి ఆజ్ఞాముద్రిక చూపిస్తూ కోటద్వారమూ, నగరద్వారమూ దాటి మహావేగంగా ప్రయాణంచేస్తున్నాడు. ఆ మేలుజాతి అశ్వము పారశీకదేశమునుంచి వచ్చింది. హయహృదయము తెలిసి, తన్ను ప్రేమించేవానికి మాత్రమే మాటవింటు దా అశ్వము. తన ధర్మం నెంపేర్పటంలో సూర్యాశ్వాలే దానికి దీటు. ప్రతిఅశ్వానికి పేరు ఉంటుంది. కాని ఆ జాతి అశ్వానిన్నిటికీ వ్యక్తిత్వం ఉంటుంది.

చక్రవర్తి అశ్వశాలలో ఈ ఉత్తమాజానేయాలు మూడువేలున్నాయి. దాని రౌతు లందరు అశ్వహృదయం ఎరిగినవారే. వారికి ఆ అశ్వాలు తమ విడ్డలకన్న ఎక్కువ. ఆ అశ్వాలను ఉత్తములైన అతిథులను ఉపచరించినట్లుగా చూతులు, రౌతులు పోషిస్తారు.

'వాయుసుత' అనే ఆ గుఱ్ఱము ఒకసారి సకిలించి గాలిపీల్చి తలఎత్తి తూర్పుదిక్కు గమనించి, ముక్కుపుటాలు విస్ఫారితంచేసి, ఖురాలతో నేలను ద్రవ్వతూ నిలుచున్నది. ఒక నిమేషంలో కోటద్వారం, రెండవ నిమేషంలో నగరద్వారము దాటింది. మహామంత్రి ఆజ్ఞను చూపించుటే తడవు.

మహావేగంతో వెళ్ళే ఆ తురంగము చిన్నచిన్న గ్రామాలనేకం దాటింది. జాము ప్రొద్దెక్కేసరికి ఆ రౌతు రుద్రవరగ్రామం చేరాడు. ఆ గ్రామం బుద్ధపుర, వర్ధమానపుగాది నగరాలప పోయేదారిలో ఉన్నది. ఓరుగల్లు నగరానికా గ్రామానికి ఇరవై అయిదు గవ్యూతుల దూరం ఉన్నది. రుద్రవర గ్రామంలో సార్వభౌముల అశ్వశాల ఒకటి ఉన్నది. అది ఒక చిన్న కోటవలె ఉంటుంది. ఆ కోటలో ఎప్పుడూ పది అశ్వాలుంటవి. సార్వభౌమునివార్తలు దేశం అంతా పంపడానికి, దేశవార్తలు సార్వభౌమునికి అందజేయడానికి అటువంటి అశ్వశాలలు దేశంలో పది పదిహేను, ఇరవై గవ్యూతుల దూరంలో అక్కడక్కడ ఏర్పాటుచేసినారు. ఈ యాశ్విక స్థానాలలో అశ్వికులు ఇతర విధు లేమీ నిర్వర్తించ నవసరములేదు. ఈ తురంగాలను యుద్ధాదులకు ఉపయోగించరు.

మన అశ్వకుడు రుద్రవరం చేరి మహామంత్రి తన కిచ్చిన కమ్మఉన్న చిన్న మంజూషను ఆ శాలాధికారి కిచ్చెను అతడు వెంటనే సిద్ధముగనున్న వేరొకరౌతు కది ఇచ్చి, గమ్యస్థానమును తెలియజేసెను. ఆ రౌతు నిర్దిష్ట మార్గాన్ని వెడలి పోయినాడు. ఈ రీతిగా అంచెలుగా ఆ కమ్మ ప్రయాణిస్తున్నది.

ఈ కమ్మను గడకునిచే తాటియాకుపై వ్రాయించి ఉత్తరాల అంచెల మంజూషలో పెట్టింది తానే స్వయంముగా విచ్చులున్న పట్టుదాని మొకదానిని చుట్టును చుట్టి శివదేవయ్యనుంత్రి విచిత్రమైన నుడి నొకదానిని గట్టించినాడు. మరునాడు వేకువను ఆ కమ్మను గర్భమంటు గొలుకొన్ని ఆ మంజూష ప్రయాణం సాగించింది.

ఆ ఉత్తరము ప్రయాణము సాగించిన మరునాడు గుడయం ఈ అంచెల వార్తలందించు శాఖను వాయుకుటు శ్రీశివదేవయ్యదేశికుల దర్శనము ప్రార్థిస్తూ వారి సభలో తనిపెట్టుకొనియున్నాడు.

అర్థముహూ రకాలానికి దేశికులు శివపూజను చేసికొని, అభ్యంతర సభా మందిరాన గూరుచుండి, వా రాహుర దళనాయకుని లోనికి రావలసిందని ఆజ్ఞ పంపినారు. ఆ నాయకుడు భయముక్రమ్మిన హృదయంతో మహామంత్రి కడకు పోయి పొదాభివందన మావరించి, భక్తితో నిలబడినాడు.

“ఏమయ్యా ! మావార్త గమ్మస్తానాన్ని చేరిందా ?”

“మహాప్రభూ ! మా వార్తాహరదళమును తాము కటాక్షించాలి. తమ శేఖ గజదొంగ గోన గన్నారెడ్డి చేతులలో పడినదండీ. అందు మా వార్తాహరుని లోపము లేదండీ !”

“ఏమిటి ! గజదొంగ చేతిలో పడినదా ఆ ఉత్తరము ? అది ఎట్లా సంభవించినదయ్యా ? సూర్యునిలా గతులు దప్పని మీ దళవీరుల ప్రజ్ఞలు ఉడిగి పోయినాయా ?”

“మహాప్రభూ ! మావార్తాహరులలో చివరి అంచెవాడు సాయంకాలానికి అమరపురం చేరబోతున్నాడు. ఆ ఊరింకా ఒక అర్థగవ్యూతి ఉండనగా ఏబది మంది అశ్వికవీరులు మార్గాని కీవ లావలనుండి వచ్చి మా వార్తాహరుని దారి అరికటారటండీ. మా వార్తాహరుడు తమ ఆజ్ఞాముద్రిక చూపించినాడటండీ. అయినా వారు లెక్కచేయక, వెనుకనుంచి గట్టివత్తం ఒకదాన్ని మావార్తాహరుని నెత్తిపెపేసి, ఆతనిని దిట్టమైన త్రాళ్ళతో బంధించారటండీ. వెంటనే మంజూష హరించికొని పోయినారటండీ !”

“దేశం అరాజకం వాత బడిందా ?”

“చిత్తం మహామంత్రి !”

“ఆ వెనుక ఏమయింది ?”

“ఆ పిమ్మట మా వార్తాహరుడు కట్టుత్రాళ్ళతోనే మా శిబిరం చేరినాడటండీ. వెంటనే మేఘాలలాంటి అశ్వాలపై జటు కిరువులు చొప్పున చుట్టు ప్రక్కల ప్రదేశాలన్నీ వెదకడం ప్రారంభించాము.”

“మంచిది !”

“అందులో ఒక జట్టు కెదురుగా నల్లని గుఱ్ఱం ఎక్కిన వీరు దొకడు తార సిల్లాడు ప్రభూ !”

“అందరూ వీరులే : కవిత్వం చెప్పలేనివాడు, వీరత్వం నెరవేలేనివాడు ఈ దినాల్లో ఎవడున్నాడు ?”

“చి త్తం, ఆ వీరుడు మా జట్టువాళ్ళను తారసిల్లి ‘మీ వార్తాహారుని కడ నుండి మంజూషను తప్పరించిన దొంగలకడనుండి, శ్రీ గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువు జట్టలోని మే మా మంజూషను పాములనుండి గరుత్మంతుడు అమృతభాండము నెత్తికొనిపోయిన రీతిగా లాగికొన్నాము’ అని చెప్పి మాయమైనాడు దేవరా : పట్టుకొందామని ప్రయత్నించారటగాని లాభం లేకపోయిందని మా వాళ్ళు వార్త పంపారు.”

‘ఓహో !’ అని పక పక నవ్వి శివదేవయ్య దేశికులు ‘ఓ వార్తాహారదళాధి పతి : ఈ విషయంలో మీ లోపం ఏమీలేదు. ఇకముందు వారలు పంపు విధానము కొంతకాలంవరకూ మాట్టు చేయవలసివస్తుంది. ఇక నీవు వెళ్ళవచ్చును’ అని ఆజ్ఞ ఇచ్చినారు.

వార్తాహారదళాధిపతి వెళ్ళిపోయిన మరుక్షణంలో శివదేవయ్య దేశికులు పక పక నవ్వుకుంటూ “గజదొంగ గన్నారెడ్డి చేతులలో పడిందా ఆ ఉత్తరము ? ఈ దినాల్లో అన్నిదారులు గన్నారెడ్డినే చేరుతున్నవి. ఏలాంటివా డీ గన్నారెడ్డి ! రేవు పినతండ్రితో యుద్ధం ఏలా చేస్తాడు ? పినతండ్రి కొన్నిలక్షల నైన్యాన్ని పోగుచేసి శిక్షణయిస్తున్నాడట. లకుమయారెడ్డికి కాకతీయవంశమంటే ఇంతటి విరక్తి ఎందుకో ? అన్నగారు బుద్ధారెడ్డి జీవించి ఉన్నంతకాలం సోదరభక్తితో రాజభక్తితో ఉండే లకుమయ్యకు ఆ తర్వాత ఆశ పుట్టింది. కాకతీయులుగాని, వారికి ముందు చాళుక్యులుగాని, వేంగీచాళుక్యులుగాని, చోడులుగాని, వారికిముందు పల్లవ చక్రవర్తులుగాని ఆశవల్లనే సార్వభౌములయ్యారా ?

“కానీ, ధర్మంకోసం, ప్రజలకోసం రాజ్యంచేసే ప్రభువులను దిక్కరించి సామ్రాజ్యాలు స్థాపించాలని కుట్రచేసినవారు నాశనమే అయ్యారు,

“లకుమయారెడ్డి సామ్రాజ్యం స్థాపించాలని దీక్షసహించాడు. అందుకు విఘ్నేశ్వరపూజ అన్నకుమారునకు రాజ్యంలేకుండా చేయడం : భారతము కౌరవ పాండవ యుద్ధమేకదా! ఆయుద్ధం రాజ్యవాంఛవల్ల నేకదా ఉద్భవించింది! ఈ భయం కరవాంఛవల్ల అర్థమూ, ధర్మమూ నాశనమై, ప్రజాక్షోభ ఉప్పతిల్లుచున్నది.

“రుద్రదేవప్రభువు తండ్రిగారివలెనే జననష్టానికి ఓర్వలేరు. చతురుపాయా లలో మొదటి మూడింటివల్లనే కార్యాలు చక్కబెట్టుకోవాలి అంటారు.

“మొన్ననే విక్రమసింహపురంనుంచి శ్రీ జన్నిగదేవసాహిణి మహారాజు ఆపరవేదవ్యాసు లనదగిన తిక్కయ్యబృహారతము ఉద్యోగపర్వము పంపించారు. వాగనుశాసనమైన గన్నయ్యబట్టు పిమ్మట ఇంత మహోత్తమకవి లేడు. తిక్కన మాత్యులు ఏమన్నాగు ?

చం. ‘పగ యడగించు తెఱయు కుభం బది లెస్స, యడంగునే బగం బగ, పగొన్న మార్కొనక పల్కకయుండగవచ్చునే, కడుం దెగ మొదలె తిపోవ బిచ్చిరగవచ్చిన క్రౌర్యమొందు నే మిగతి దలంచినన్ బగకు మేలిమిలేమి ధ్రువంబు కేశవా !’

ఎంత లెస్సమాటలివి :

శివదేవయ్యమంత్రి ఇలా తలపోసుకుంటూ ‘గన్నయ్య ఆ మంజూష తెరచి ఏమిచేయునో’ అనుకొనెను.

ఓరుగల్లు నగరంలో బ్రాహ్మణవాడ అవుపాలతో కడిగిన ముత్యంలా ఉంటుంది. ఈ వాడలో దిగంతులైన వండిమలూ, వేద వేదాంగ పారంగతులూ, ఆరాధ్య నియోగిభక్తులూ, ఆద్వైతులైన నియోగులూ నివాసంచేస్తూ ఉంటారు. ఈ వాడ మహాపురమంత ఉంటుంది. ఈ వాడలోనివారందరికీ చక్రవర్తికొలుపులో గాని, వివిధమండలేశ్వరుల కొలువులలోగాని, మంత్రులుగా, రాజోద్యోగులుగా, అస్థాన పండితులుగా, కవులుగా, పురోహితులుగా, గురుకులాచార్యులుగా, దేవాలయార్చకులుగా పనులుంటూ ఉన్నవి.

ఈ బ్రాహ్మణవాడలో రేచెర్ల ప్రసాదాదిత్యప్రభువునకు మంత్రిఅయిన అక్కినమంత్రి (శ్రీ అక్కినేపల్లి జానకిరామారావు జాగీర్దారుగారి పూర్వీకుడు) కౌండిన్యసగోత్రీకుడు, పిల్లలమఱ్ఱినగరవాసి, ఒక ఉత్తమభవనంలో నివాసంచేస్తూ ఉండెను. అక్కినమంత్రి పూర్వీకులు రేచెర్ల వంశానికి మంత్రులు. రేచెర్ల బ్రహ్మనాయని వంశంవారయిన శ్రీ కాటయప్రభువుకడ అక్కినమంత్రి తాతగారు సోమనా మాత్యులు మంత్రిగా ఉండేవారు. అక్కినమంత్రి తండ్రి భీమేశ్వరమంత్రి ‘శ్రీ సకలగుణాలంకార, పరనారీదూర, అమవిగింటి పురవరేశ్వర, వీరలక్ష్మినిజేశ్వర, దోర్బలభీమ, రణరంగభామ, వితరణకర్ణ, శౌర్యసౌపర్ణ, పతిహితాంజనేయ, శౌర్య గాంగేయ, సత్యరత్నాకర, దుష్టజనభీకర, మనుమకులాదిత్య, సుభటసంస్తుత్యనామాది ప్రకస్త’ శ్రీ రేచెరువుల కామిరెడ్డి ప్రభువులకు ముఖ్యమంత్రిగా ఉండెను.

అక్కినమంత్రి అన్నగారు మల్లికార్జునమంత్రి పిల్లలమఱ్ఱి ప్రభువైన నామిరెడ్డికడను మంత్రిగా ఉండెను. శ్రీ నామిరెడ్డి మండలేశ్వరుడు కామిరెడ్డిమహారాజు కుమారుడు. కామిరెడ్డి అన్నగారు బేతిరెడ్డి. ఆ ప్రభువున కొక్కడే పుత్రుడు, మల్లిరెడ్డి. అక్కినమంత్రి రేచెర్ల వంశంలో పేరుగన్న

బేతాళనాయకుని కుమారుడైన ప్రసాదాదిత్యనాయకునికడ మంత్రిగా ఉండెను.

అక్కినమంత్రి అందలమెక్కి వందిమాగధులు పొగడుతూ ఉండగా కోటగుమ్మం దాటి నగరపాలకుడైన ప్రసాదాదిత్యప్రభువు నగరుచేరుకొని అక్కడ రాజసభలో ప్రవేశించినాడు. అక్కినమంత్రి ప్రవేశించగానే ఆ సభలోని వారందరు నిలిచి వారికి జోహారు లర్పించారు.

అక్కినమంత్రి ప్రతిభాశాలి, ఉత్తమ పండితుడు, శివభక్తుడు. అరునది మూడేండ్ల వృద్ధుడైన ఆ మంత్రి శివదేవయ్య దేశికుల కుడిభుజుగా సర్వరాజ కార్యదక్షులై ఉండేవారు.

ఓరుగల్లు నగరపరిపాలన మొకపత్తు, తక్కిన మహారాజ్య పరిపాలన మంతా ఒకపత్తు. ఆంధ్రమహాసామ్రాజ్య మంతా, ఓరుగల్లునగరంలో ప్రతి ఫలిస్తూ ఉండేది. ఆ నగరంలో అన్నికాఖలూ ఆముదం నూనెచే తడిపిన రథ చక్రాల ఇరుసులులా పోలింపబడుతున్నవి.

ఎగుమతి దిగుమతులు, వస్తువుల ఉత్పత్తి, వస్తువునేత, వానికి రంగుల అద్దము, నగరాయుర్వేదము, ఆహారపదార్థముల సేకరింపు, అతిధిపూజ న్యాయపాలనము, నగరరక్షకకాఖ, నగర మార్గనిర్మాణము, విద్య, సామంత రాజ్యతంత్రము, నగరపకుపోషణ, పశువైద్యము, నగరవినోదకాఖ, నగరోద్యానవనపోషణ, శాకముల మాంసముల అందుబాటు, వివచిపీఠులు ఈ మొదలయిన కాఖలన్నీ పురాద్యక్షుడు చూచుకోవాలి. అక్కినమంత్రి ఆ పురాద్యక్షునకు మంత్రాంగము

అక్కినమంత్రి కుమారుడు నలుబదిరెండు సంవత్సరముల ఈడుగల సోమయామాత్యులు సార్వభౌమసభలో వణిక్ కాఖమంత్రిగా ఉండెను. సోమయామాత్యునకు చినఅక్కినప్రగడ కుమారుడు. ఈ బాలకుడు పదునెన్నిక సంవత్సరాల ఈడువాడు. చిన్నతనములోనే ఉద్దండపండితుడై, సొంగవేదియై, అపర పతంజలి అని పేరు పొందాడు. అతడు గన్నారెడ్డితో కలసి, ఆ గజదొంగకు మంత్రియై, ఆంధ్ర సామ్రాజ్యమునందంతా సింహస్వప్నమైపోయాడు. కొడుకు దుశ్శేష్టితాలన్నీ తలచుకుంటూ సోమయామాత్యులూ, మనుమని ఆగదాలు తలచుకొని అక్కినమంత్రి నలుగురిలో తలలెత్తుకొని తిరగడానికి సిగ్గుపడుతూ ఉండిరి

ఆ ఉదయం అక్కినమంత్రిలవారు సభదీర్చి కూర్చుండగానే ప్రసాదాదిత్యప్రభువు సభకు వచ్చారు. అందరూ లేచి నిలుచున్నారు. నాయకుడు అక్కినమంత్రికి నమస్కరించి, సింహపీఠి నలంకరించి, వ్యవహారాలు విచారించ ప్రారంభించినాడు.

నగరంలోని అభియోగాలన్నీ మహాతలవరే పండితసభ సహాయముతో విచారిస్తాడు. పెద్ద పెద్ద అభియోగాలు నగరరక్షక సభకు వస్తాయి. ఈ అభియోగ

విచారణకాలంలో ఉత్తమ పండితులు, ధర్మశాస్త్రవేత్తలు, వణిక్ సంఘాధిపతి, నగరరక్షకులకు సహాయం చేస్తూ వుంటారు. అక్కినమంత్రి ఆ పండితసభలో పెద్ద ఈ ఆభియోగాలు, అర్థాన్నిగూర్చి, వాణిజ్యాన్నిగూర్చి, సామంతుల సేవకుల మధ్య తగవులగూర్చి జరుగుచునుంటవి.

ఆ దుర్మతి సంవత్సర శ్రావణమాస బహుళ పంచమినాడు శ్రీ శ్రీ వహాపామంత వర్తమానపుర వహారాజు లకవయారెడ్డి, గన్నారెడ్డి ఓరుగలులో విడిచిపెట్టే తమ నగరును తన భృత్యులకు స్వాధీనం చేయవలసివున్నదని పుర రక్షక ప్రభువైన ప్రసాదాదిత్యునికడ అభియోగం తెచ్చినాడు. ఈ ఆభియోగం తేడానికి, విచారణసమయంలో అందులో పాల్గొనడానికి, వర్తమానపురం నుండి లకవయారెడ్డి రెండవమంత్రి చిన్నయామాత్యుడు వచ్చినాడు. చిన్నయామాత్యులు, అక్కినమంత్రియూ దూరపుచుట్టాలు. చిన్నయామాత్యుడు, అక్కిన మంత్రితో కొంతవరకు మాట్లాడి, అవిషయమే విచారణను ప్రసాదాదిత్యప్రభువు ప్రారంభించగానే చిన్నయామాత్యుడు, గజదొంగ అయిన గన్నయ్య ప్రభువు వర్తమాన రాజ్యానికి అర్హత పోగొట్టుకొన్నాడు కాబట్టి మానువనాటి ప్రభువుల స్వత్వాన్ని ఆయనకూ, విరలధరణీశునకూ పోయాయనీ, అందుచే శ్రీ శ్రీ లకవయారెడ్డి మహారాజు తిరిగి గోసప్రభువుల సగదిని అక్రమించవచ్చు ననీ వాదించాడు.

ధర్మశాస్త్ర విర్ణయాధికారులైన పండితు లా విషయం చర్చించి చిన్న యామాత్యుని వాదన అంగీకరించి, శ్రీ శ్రీ లకవయారెడ్డి ప్రభువు ఆ నగరిని స్వాధీనంచేసుకోవచ్చు నన్నారు. ప్రసాదాదిత్య ప్రభువు అంగీకరిస్తూ తీర్పు చెప్పాడు.

అక్కినమంత్రి వృద్ధుడైనా జవనత్వము లేకుండా సడలని యోగివంటివాడు. ఆ దినమున సభ రెండవజాము పూర్తి అగుటకు ఇంకను మూడుగడియలున్న దనగానే సభ చాలింపబడినది. ప్రసాదాదిత్యప్రభువు లేచి అక్కినమంత్రి అను మతి నంది సభ చాలించి వెళ్ళిపోయాడు.

వెంటనే అక్కినమంత్రియు మోసాలకడ శిబికనెక్కి వందులు బిరుదులు పాడ, ధవళచృతము, ధవళాశ్వము ముందునడువ, సామంతభేరి మ్రోగుతూ వుండగా ఓరుగల్లు మహాపురంలో తమ నగరు చేరారు. మళ్ళీ స్నానసంధ్యానుష్ఠానాలు కావించి సరిగా ప్రొద్దు పడమటివైపు మళ్ళీన ఒక ఘడియకు కుమారునితో, పండితులతో, అతిథులతో కలిసి మృష్ణాన్న భోజనం చేశారు,

ఆంధ్రుల భోజనం జగత్ప్రసిద్ధము. మల్లెపువ్వులవంటి రాజనాల అన్నం, పప్పు, పచ్చళ్ళు, శాకాలు, ధవళము, చాచు, సాలతో గోధుమ

పిండితో చేసిన బిళ్ళెలు, కమ్మటి పెరుగు, మునుముసులాడు నెయ్యి—ఇవి ప్రతిదినమూ ఉండాలి. ఆంధ్రులలో రైతులు బలంకోసం జొన్నరొట్టెగాని, జొన్నన్నంగాని తింటారు. చుట్టాలవచ్చినా, పండుగ వచ్చినా రాజనాలు వండుకొంటారు.

అక్కినమంత్రి భోజనానంతరం అభ్యంతరవతుళ్ళాలలో రత్నకుంబళ్ళపై నదివసించి కుమాయినితో, అతిథులతో తాంబూలచర్వణ చేస్తూఉండెను. కొంత కాలం విద్యత్ గోష్టి జరిగింది.

ఎవ్వరూ ఎప్పుడూ, అక్కినమంత్రికడ మునుముసు అక్కినప్రగడ విషయం ఎత్తరు. గజదొంగలలో గలసిన అక్కినప్రగడ తన మునుముసుకు ఆయన యెంతో బాధపడును. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆయనకు పట్టరాని కోపంకూడా వచ్చేది.

తాంబూలచర్వణం చేస్తూఉండగా అక్కినమంత్రి సత్తముని దర్శనార్థము కొందరు పండితులు వచ్చినారు. వారు దూరదేశాన్నుంచి వచ్చి, శ్రీశివ దేవత్యు మంత్రిగారి నగరులో వారివంక్తిని భోజనంచేసి, అక్కినమంత్రి దర్శనార్థము వచ్చినారు.

పదునారేడుల చిన్ననాడే దిగ్విజయయాత్రచేసి, సర్వతారతీయ పండిత ప్రేశాండులచే ప్రశస్తులు పొందిన అక్కినప్రగడ ఏడని ఆ పండితులు అక్కినమంత్రిని ప్రశ్నించారు. ఆ ప్రశ్నతో అక్కినమంత్రికి మితిమీరిన కోపం వచ్చింది. 'ఆ పాపమాట నాకడ తీసుకురాకండి!' అని అక్కినమంత్రి బూడితముగా చెప్పినాడు.

ఆ పండితు లొకరిమోము లొకరు చూచుకొనుచున్నారు. అప్పుడు అక్కినమంత్రి కుమాకుడు సోమయామాత్యులు, విచారమేఘావృతమైన మోముతో ఆ పండితుల చూచి, 'మావాడు గజదొంగ ఆయన గోస గన్నారెడ్డి జట్టులో కలిసిపోయాడు. ఆ దొంగకు తాను మహామంత్రి అట! అప్పటినుండి మా నాయనగారికి మతి విరిగిపోయింది. మాదుఃఖానికి మేరలేదు. పండితుడైన కుపుత్రునికంటె మూడుడైనా, కొడుకు గుణవంతుడగుట మేలు' అంటూ సోమయామాత్యుడు నిట్టూర్పు వదిలాడు.

ఆప్పు డందులో సాహిత్యవిశారదుడు, వ్యాకరణవేత్త అయిన శ్రీధర పండితుడు, రాజరాజనరేంద్ర నగరవాసి సోమయామాత్యుని చూచి 'చిత్తం! మీ అబ్బాయిగారు గోస గన్నారెడ్డితో చేరినట్లు మాకు తెలియదు. మే మందరము కృష్ణాతీరస్థమైన ఒక అడవిలో ప్రయాణంచేస్తూ కందనోలునుంచి వస్తూఉంటిమి. కందనోలు ప్రభువు పండిభూపాల తనముడు మమ్మెంతో ఆదరించి, విలువగల టహారుతులిచ్చి, వీడుకోలిచ్చినాడు. ఆ ప్రభువు గోస గన్నారెడ్డిని ఆశ్రమంపేటటు పొగడారు. ఆ ప్రభువును పదలి మేము తుంగభద్రదాటి ఏకశివ గంగాధి ముఖులమై వస్తూ ఉంటే, కృష్ణాతీరాల్లో ఒక అడవిలో మమ్ము గోస గన్నారెడ్డి

నై నికులు అడ్డగించి గౌరవముగా తీసుకుపోయినారు. మా కళ్ళకు గంతలుగట్టి గన్నారెడ్డి సైన్యాలతో నివసించిఉన్న కోటకు కొనిపోయారు. అక్కడ మాకు వారిచ్చిన ఆతిథ్యం వర్ణనాతీతమే. మేము మీ అబ్బాయిగారిని ఆ నమీషాన ఎక్కడా చూడలేదండీ' అని ప్రతివచన మిచ్చారు.

“గజదొంగ అనే చిహ్నారేపీ మా కక్కడ కనిపించలేదు. కళ్ళకు గంత లెండుకవి మే మాశ్చర్యమందినమాట నిజం. కాని, ఒకసారి వారికోట చేరిన తర్వాత మాకు వారుచేసిన గౌరవం ఆప్రతి మాటం. ఇంతలో ఒకచిన్న మంజూష పట్టుకొని ఒక దళవాయి వచ్చి గన్నయప్రభువుకు అర్పించాడు. ఆయన ఆ మంజూషను కట్టిన ముడిని సునాయాసంగా విప్పి అందులో ఉన్న తాటియాకుల కమ్మనుచూచి ఈలా చదివినారు. ‘స్నేహితుడా ! లకుమయారెడ్డి లక్షకాల్య లనుతో, ఇతర సైన్యాలతో గన్నారెడ్డిని హతమార్చడానికి వెడుతున్నాడు. గన్నారెడ్డి గజదొంగ ఏమిచేయగలడు ? పినతండ్రికి దొరకక మాయమవుతాడు. అతనికి ఇది అదనుకాదనేసంగతి తెలుసు. ఆయన మీరు మన రాజ్యవ్యవహారాలకు అపశ్రుతిలేకుండా జాగ్రత్తపడి ఉండవలయును. శ్రీ రుద్రదేవమహారాజు శ్రీ శ్రీ గజపతిరుద్రదేవ సార్వభౌముల పెద్దకుమారె అనిన్నీ, వారు సార్వ భౌములకుగాను రాజప్రతినిధియై పరిపాలనం జేస్తుండగలండులకుగాను మహోత్సవం జరిపారు. కాబట్టి మీకు మీకు తెలియజేయడమైనది. దేవాలయాలలో, శాసనాదులలో ఇరువురిపేరా పూజాదికాలు, బ్రాహ్మణ పూజలు జరపవలసింది. అశీర్వాదాలతో శివదేవయ్య అని ఆ ఉత్తరం గన్నయ్యప్రభువు పైకి చదివారండీ” అని ఆ పండితు డూరకున్నాడు.

౧౨

ఓరుగల్లు నగరంలో శ్రీ రుద్రదేవమహారాజు రాజప్రతినిధి అయినందుకు ఉత్సవాలు అఖండంగా జరుగుతూనే ఉన్నాయి. ఆ మహానగరంలో మహారాజనగరులో, మండలేశ్వర నగరులలో, దేవాలయాలలో దినదినమూ సృత్య గీత వాద్యాదులు, పండిత సన్మానములు, తోలుబొమ్మలు, కథాకాలక్షేపములు జరుగుతూ ఉండెను.

మహారాజనగరంలో సృత్యవిద్యాసంపన్నత సభికులకు చూడలిచ్చే నర్తకీబృందంలో ఉత్తమురాలు మధుసాని. ఆ మధుసాని కిరువది అయిదు సంపత్సరాలు. బంగారురంగు హొరంగుతో, పోతపోసిన విగ్రహంవలె స్ఫుటత్వముగల అవయవాలతో భూమికి దిగివచ్చిన మృతాచిలా ఉంటుంది. ఆమె జాయపసేనానికి ప్రియురాలు, శిష్యురాలును. జాయపమహారాజు ఆ దివ్యసుందరికి భరత, భామహ, వామభట్టోత్పల, చుద్రట, రుఝ్యక, ఆనంద

వర్తన, అభినవగుప్త, దండి, క్షేమేంద్ర, ఏకావళీకార, మమ్మట, ఉద్భట, హేమ చంద్రాది మహామహాల అలంకారశాస్త్రములు నేర్పియు, నేర్పించియు ఆమెను మహోత్తమవిద్యాసంపన్నును చేసినాడు. (ఈమె నునుమరాలే పిమ్మట ప్రతాపరుద్ర దేవుని వలపించిన మాచలేవి).

ఈమె నగరు—సార్యభౌముల నగరికి దక్షిణమున, ఆ నగరు కంటియున్న జాయపసేనాని నగరు—నంటియున్నది. ఈ నగరులో అనధ్యయన దినములలో తప్ప ప్రతిదినమునందు సాయంకాలము పందొమ్మిదవ నాళిక రాచనగరు మోసాల యందు మ్రోగినప్పటినుండి గోదూళికాలంవరకూ సభ జరుగుతుంది. ఆ సభలో పండితులు, కవులు, గాయకశ్రేణులు, సర్తకీమణులు తమ తమ విద్యలు చూపుతూ ఉంటారు. నెలకు ఒకసారి పూర్ణిమముందు శుక్రవారంనాడు కామేశ్వరీపూజానిరతు డాల్తె న మధుసాని లేక మధుమావతీదేవి ఉదయమూ, రాత్రి కామేశ్వరీదేవికి దివ్య నాట్యము అర్పిస్తుంది. ఆ సమయము చాహూతులయ్యేవారు పండిత వృషభాలు, రాజసింహులు, కవిహంసలు, గాయకతల్లజులు, ముత్రిపుంగవులు మాత్రమే. ఆమె నాట్యప్రదర్శనం చూడడం తపఃఫలంగా ఎంచుకొనేవారు.

ఆంధ్ర సర్తకీమణులకు అత్యంత ప్రियమైనది నందికేశ్వర సంప్రదాయం. నాట్యము మూడుసాళ్ళు, నృత్యము ఒక పాలును వారు ప్రదర్శిస్తారు. ఆంధ్ర నాట్యము జగత్ప్రసిద్ధము. ఆంధ్రులంత నృత్యప్రియు లా దినాల ఇంకొకరు లేరు. సర్వశాస్త్రపారంగతులంద్రై దేవగణికలను పాఠాలు నేర్పడం ప్రాకృతికవిద్యగా ఎంచుకొనే క్షేత్రకీమణులతో కామేశ్వరీకథ చెప్పుతూ నాట్యమాడే జక్కుల పురం డ్రులతో ఆంధ్రనాట్యవృక్షము పుష్పఫలావృతమై విరిగింది.

నాట్యమున పూర్వరంగము ఇష్టదేవతా ప్రార్థనాత్మకమై, దివ్యగాథా నాట్య పూర్ణమై ఉంటుంది. ఉత్తరరంగము, ఉత్తమ మానవ చరిత్రాభినయపూర్ణము, చతుర్విధాభినయములతో, శృంగార కరుణ భక్తిరసాలుగా కావ్యాలు నాట్యం చేయ బడుతాయి.

మధుసాని ఒక సార్యభౌమ నగరియందు మాత్రమే నాట్యముచేస్తుంది. శ్రీశ్రీ రుద్రదేవ మహారాజులు సార్యభౌమ ప్రతినిధిగా అభిషేకించిన ఆ ఉత్సవాలలో రుద్రదేవమహారాజుసభలో శుక్రవారాలు కానటువంటిన్నీ, అనధ్యయనదినాలు కానటువంటిన్నీ దినాలలో ఆ మహారాజు సభ నలంకరించి ఉండగా మధుసాని ఉదయం ప్రథమయానుమధ్యమునుండి ద్వితీయయాను మధ్యంవరకూ ఏడున్నర ఘటికలు తానే నాట్యం చేస్తుంది.

ఆమె నాట్యసభకు ఉద్దండులను మాత్రమే ఆహ్వానింతురు. ఆ రుద్రేశ్వర నామక మహాసభలో సార్యభౌమ సింహాసనానికి దిగువగా రాజప్రతినిధి సింహాసనంపై రుద్రదేవి పురుషపేషంతో అధిపనించుకుంది. ఆమెకు కుడిప్రక్క మహా

మంత్రి గద్దెపై శివదేవయ్యమంత్రిలవారు, ఎడమప్రక్క సర్వసైన్యాధ్యక్షుల పేడి కపై జాయపపేనానులవారు అధివసించిఉండిరి. వారికి కొంచెం దిగువగా శివదేవయ్యగారికి కుడివైపున ప్రసాదాదిత్యులు, జాయపమహారాజుకు ఎడమగా మహాతలవరి ఉన్నారు.

అక్కడనుండి సభకు ఈవలావల ఆసనాలపై మహాసామంతులూ, సామ్రాజ్యప్రధానులు వారివారి మర్యాదలక్రమంగా పీఠికలపై అధివసించిపుండిరి. రాజప్రతినిధి సింహాసనానికి దిగువగా జగత్ప్రసిద్ధ పండితుల ఆసనాలుంటవి. వారికి దిగువగా రసికోత్తములగు సామంతులు, కళావిదులు, కోటిళ్ళరులు, ముఖ్యాధికారులు మొదలైనవారందరి ఆసనాలూ వుంటాయి. పండిత పీఠాలకు దిగువ ఉత్తమ రత్నకంబళిపరచిన స్థలంలో లాసికాబృందము, మృదంగద్వయం ఈవలావలగా, దేశికులైన పండితులు కుడివైపుగా, చెలియైన వేరొక గణిక ఎడమవైపుగా మధుసాని నాట్యం చేస్తుంది. మధుసాని వెనుకగా శ్రుతిగాఉన్న గణికాబృందానికి కుడివైపునా, ఎడమవైపునా, ఒకవీణ, ఒక మైరంద్రీ, ఒక చావణి సూక్తము, ఒక పిల్ల నగ్రోవి ఉంటాయి.

మధుసాని శ్రీ రుద్రదేవప్రభువు ఆజ్ఞప్రకారం సభలో ప్రవేశించి రుద్రదేవికి, శివదేవయ్య దేశికులకు మోకరించి సమస్కరించి, లేచి జాయపపేనానికి తక్కుంగలవారికి నమస్కరించినది.

మధుసాని, కాముని వింటినారివలె బంధరవేణి మధుసాని; పంచబాణుని పుండార బాణాలవంటి పీనపయోధరి మధుసాని; మీనకేతనుని కేతనంవంటి బెకుకులాడి మధుసాని; మదనుని చెరకువింటివంటి మధురోష్ఠి మధుసాని, రతితన్వంగి వంట జవరాలు. మధుసాని నన్వితే శరత్ కాలమూ, నడిస్తే వర్ష కాలమూ, మాఊలాడితే పసంతకాలమూ, కనులు మూసినచో శీతకాలమూ ఉదయిస్తవి.

అట్టి మధుసాని నాట్యసౌందర్యము ఉత్తమ కళాభిజ్ఞురాలగు శ్రీ రుద్రదేవి చూచి, గ్రహించి, ఆశ్చర్యమంది, ఆనందింపగలిగింది. శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులు అమెనాట్యంలో ఉదయసంధ్యాసపేక్ష్యర నృత్యచ్ఛాయలు చూచి ఆనందించినారు. తక్కిన వృద్ధులు, కౌమారులు, యౌవనులు అందరూ మహామధురనాట్యముతో కూడిన ఆమె సౌందర్యంలో మనస్సులను శలభాలు చేసుకున్నారు.

“ఓం వినాయక, విఘ్నరాజం వందే ;
ప్రమథ గణేశ్వర సాహిమాం, సాహిమాం !”

అభిషూర్యరంగము ప్రారంభించింది. నాట్యభేదములలో ఇరువదినాలుగవదియగు శుష్పాంజలి నాట్యముతో ప్రారంభించి భృంగినాట్యముతో సమాప్తం చేసింది.

ఆ వెనుక ఉ త ర ర గ ల్లలో శృంగారనాట్యం ఆరంభించి ఉ త మ గీతాలు ఎత్తుకొని మధుమేన కంఠంతో వాచికాభినయమూ, పరమపవిత్రమగు సాత్వికాభినయమూ, మనోహర పద్యలతాహస్తాలతో, పద్యపత్రాక్షులతో, చంద్రబింబాన్యంతో, శంఖగ్రీవంతో, నునుకొనుతో, మనకటితో, రంభోరులతో, పద్యపాదాలతో అంగాభినయమూ, నవరత్నఖచితాలంకారాలతో, దుకూల వస్త్రాదులతో, తను రాగ, లేప కజ్జల, పుష్పరాగాలతో ఆహార్యాభినయమూ ఆ ప్రౌఢ చూపించింది.

ఆమె నాట్యమాడినది కుమారసంభవ యక్షగానము, నవయౌవనవతియైన పార్వతి చెలితో అంటున్నది.

“నాతి : ఏల నామనసూ నన్నూవిడిచిపోయే
నా కలలు తోచేనే నాట్యమాడెడు ఒకడూ :
జటలే తాల్చినవాడు, జాహ్నవి ముడిలో ఆడు,
చంద్రశేఖరుడమ్మా సుందారీ విను, కొమ్మా !

అప్పుడు చెలి ఏమన్నది ?

“నగరాజూ నీతండ్రి నగుబాటుపాలా
తగదమ్మా ఈ వలపు తలవంపులొనా,

పార్వతి :

“నాతో మేలం వద్దు
నవ్వులు కావమ్మా ;
నాగభూషణునొకని నలినాక్షి చూచితిని :
నిద్దుర మెలకువవచ్చి నిలువెల్ల పులకిస్తే
అద్దిరహృదయము మ్రోగె : అలమె సిగ్గులు నన్ను
నాతి.....

ఒడలు యుల్లనపొంగె కడలికెరటము రీతి
చిడిముడిపాటున మనసు చేడె : వశముదప్పె
ఎవ్వరే ఆ వయసుకాడు ? ఎవ్వరే ఆ జటాధారి ?
అవ్వరో : ఆ సుందరాంగుడు అంగముల విభూతివాడె ?
నాతి.....

చేతకలదే డక్కఒకటి : చేర్చెవహ్నివి ఇతరకరమున
నాతి ఆ దివ్యమూర్తే నా తలంపుల నిండిపోయినే !”

చాళీయమై, లవణీయై, విద్యుద్భ్రమరకమై మధుసాని నాట్యము పాలనముద్రవీచికలా, మందిమలయానిలంలా చంచలగతిని సభ్యుల ఆత్మలనే కరగించివేసింది.

నాట్యం పూ రిఅయి ఆమె తాను వేషమువేసికొనే అభ్యంతర మందిరంలోకి దుద్రడేవ మహారాజుయొక్క, ఇతర సభాసదులయొక్క సెలవునంది వెడలిపోయినది.

అమె లోనికి వెళ్ళగానే, ఒక వృద్ధ అమెకడకు వచ్చి 'మధుమావతిదేవీ । శ్రీ జాయః పహరాజులంవారు సైన్యంతో బయలుదేరి లకమయారెడ్డి సైన్యాన్ని ఎదురుకొనేడకు అవసరమని శివదేవయ్య గురుపాదల కోరిక. ఇది అతిరహస్యంగా జరగలి. శ్రీ జాయః పహరాజులంవారు మూడవ సైన్యాన్ని పానగలు పంపించివున్నారు. ఆ పానగలు పట్టణంలో సారంగపాణిదేవమహారాజు తన సైన్యంతో సిద్ధంగా వున్నట్ట. నీవుకూడా శ్రీ జాయః పహరాజులవారితో బయలుదేరాలి. సంతోషానికి మీ రిరువురూ బయలుదేరి నట్లండాలట. అవసరమైతే లకమయ ప్రభువు సైన్యాన్ని నాశనంచేసి, లకమయ ప్రభువును బందీగాపటి సగౌరవంగా ఓరుగల్లుకు కొనిరావలసిందిని గురుపాదలు తమ అలోచనగా శ్రీమహారాజులంవారికి మనవి చేయనున్నారు' అని రహస్యంగా నివేదించినది.

శివదేవయ్య దేశికులు శివావతారులని మధుమావతికి నమ్మకం. మధుమావతి భక్తురాలు. రాచరికపు వ్యవహారాలెరిగిన శేముషీసంపన్న. అమె శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులు భావం అర్థంచేసుకున్నది. ఆ మరునాడు శ్రీశ్రీ జాయః పహరాజులవారు మధుమావతితో, తన రాణివాసంతో సంగమేశ్వర వృణ్యక్షేత్ర దర్శనానికి పరివారము కులై బయలుదేరారు.

౧౨

రుద్రదేవి తిన్నగా అభ్యంతరమందిరం చేరి, కవచాదులు చెలులు విప్పగా, మరల జవ్వనియై, స్నానగృహానికి వెళ్ళింది. స్నానమాచరించి కులదేవతయైన కాకతీదేవి పూజచేసి, భోజనం పూర్తిచేసి, విద్యామందిరంచేరి పీఠమధివసించి, ఏవో గ్రంథాలు చెలులచేత తెప్పించుకొని, చదువుకొనుట ప్రారంభించింది.

ఎంత గొప్పవాడైనా, ధర్మపాలనాదక్షుడైనా, ప్రజాసురంజకుడైనా, వీర విక్రముడైనా ప్రతిమహారాజు అవసానకాలమందూ, సామంతులు తిరగబడడం, ప్రక్కదేశాలరాజులు దండెత్తిరావడం, వారివల్ల ప్రజాక్షోభ కలగడం, కాటకం వస్తూఉండడం జరుగుతూ ఉంటుంది. తన తాతగారి రాజ్యకాలం ఆ కొద్దిసంవత్సరాలూ దేశం అంతా తలక్రిందులై నది. తన పెదతాతగారి చరమకాలం భీషణ వత్సరాలే.

తన తండ్రిగారు ఒక్కొక్కసంవత్సరము ఒక్కొక్కవైపు యుద్ధయాత్రసలిపి ఒక్కొక్కదేశం జయిస్తూ, ఈ సామ్రాజ్యము నిర్మింపవలసి వచ్చినది. నతనాటిసీమ ప్రభువు మేనత్తభర్త ; వెలనాటివారు సవతి మేనమామలు. చాళుక్యప్రభువులు తమ కెప్పుడూ ఆనుకూలురు. ఆరువేలనాడు గిరిసీమ కొండపడమటి తూర్పుసీమలు తమకు చుట్టాలు. సింధనాటిసీమ ఘాకనాటిని మార్గనాటిని జన్నిగప్రభువు రాజ్యం చేస్తువుండెడు. ఆయున

రాజభక్తి తంగయసాహితీ రాజభక్తికి వన్నెలు దిద్దుతుంది. ఇటు మానువ నాటి సీమలో రాజద్రోహం పూర్తిగా తలవత్తింది. ఒక ప్రక్క ఈ గజదొంగ గన్నారెడ్డి, షేరోకప్రక్క ఆతని పినతండ్రి లకుమయమహారాజు యుద్ధం చేయబోతున్నారు. గన్నారెడ్డి ఎంత గజదొంగ అయినా సాద్యమైనంతవరకు ప్రజాసంహారము లేకుండా వైరిసంహారముమాత్రం చేస్తున్నాడు. అది అంతవరకు నయం. ఈలా రాజ్యాలు పాలించేవారి తలపై ఉన్నభారం శేషునిభారానికి శేయిరెట్లవుతున్నది. రాజుల కెందుకీ ఆశ : ఈ ఆశతో ఎన్ని సామ్రాజ్యాలు జన్మించి నాశనమవుతున్నవి ! రాజ్యాఁకోసం బలమైనవాడల్లా ప్రయత్నంచేస్తూ తోటిరాజుల్ని, తనసైన్యాల్ని హింసిస్తూ శాంతియుతమైన దేశాలలో సంక్షోభం తీసుకువస్తూ ఉంటారు.

రుద్రదేవి తాటియాకులపుస్తకం చూస్తున్నా, ఆమెమనస్సు ఈలా ప్రపంచయాత్ర చేస్తున్నది.

అమె ఈ దినాలలో తన నగరిలో యువతి. మహారాజసభలో పురుషుడు : అమెకు శ్రీ శివదేవయ్య దేశికుల భావం పూర్తిగా అర్థమైనది. అమె సంపూర్ణప్రీయై, ఆ ఉత్తమపురుషుడు,.... ఆ ఉత్తమచాళుక్యుడు.... ఆ.... ఆ చాళుక్యవీరభద్రుని ఎదుట నిలుచున్నది.

చాళుక్యవీరభద్రమహారాజునాడు తన్ను సంపూర్ణప్రీతిగా తోటలో చూచుట కామె పొందిన యానందము వర్ణనాతీతము. ఎప్పుడా మహాభాగుడట్లు ప్రత్యక్షమైనాడో, ఆ శుభముహూర్తములో తనలో ఉన్న అనంతానుమానాలన్నీ సూర్యశాంతికి మంచుకరిగినట్లు కరిగిపోయాయి. ఆ దివ్యపురుషుని ఎదుట తన జనకుడూ, తానూ, తనచుట్టూ నిర్మించిన పురుషత్వదుర్గకుడ్యాలు, బురుజులు రాలిపోయినవి. తాను ప్రీయై జన్మించినకథకు, ఫలశ్రుతి అమృతకలశోపమానమై ఆనాడు ప్రత్యక్షమైనది. తన ఒడలు రుల్లుమన్నది. తన దేహము ఉప్పొంగినది. తన హృదయము మత్తలినది. కన్నులరమూతలు పడినవి. తక పెదవులు వణకిపోయినవి, ఫాలమున చిరుచెమ్మటలు పోసినవి. కంఠాన మధుబిందువులలమిపోయాయి.

ఆ సాయంకాలము తా నెట్లంటికి వచ్చినదో ? ఇంతలో దేశికులూ, ఆ ప్రభువూ తన్ను రుద్రదేవమహారాజుగా చూడడానికి వచ్చారు. లొంగని గుండెను దిటవువరచుకొని వారికి తాను దర్శన మిచ్చించి. వారితో మాట్లాడిన ఆ కౌలది కాలమూ తనకు అసిధారావ్రత నిర్వహణ మయినది.

తా నా మహాపురుషుని ప్రేమించుచున్నమాట నిశ్చయము. భగవంతుని మనం ప్రేమించమా : అంతియ ఈ ప్రేమయున్నూ, దూరాన్నుండే ఆ దివ్యపురుషుని ప్రేమిస్తూ, ఈ రాజ్యనిర్వహణరథం నడుపుకుంటూ, తనధర్మం తాను ఆచరిస్తుంది. అవివాహిత అయిన ప్రీతి రాజ్యార్హత లేదంటారు. తన

కా తాగ్యమే కలిగితే ఏ రాజక్షోభమూలేని సాధారణకన్యయై, జీవితరహస్యం తాను తెలుసుకోగలదు.

తన తండ్రి, తన గురువులు ఇరువురూ తా నెన్నిసారులు తన కీ రాజ్యం అక్కరలేదన్నా, 'నీవు రాజ్యభారం వహించవలసినదే' అని బండితముగా చెప్పినారు. తాను తండ్రిమాట వ్యతిరేకించడానికి సాహసించినా, భగవంతుని ఆవతారమైన గుర్వాజ్ఞ ఎట్లు వ్యతిరేకించగలదు ?

సామంతులలో కుట్రలు, రాజద్రోహం; ప్రజలలో కలహాలు, వ్యాధి కాటకాల విజృంభణ, ఆతివృష్టి, అనావృష్టి బాధలు; పొరుగురాజ్యాలవారి కొంక్ష ఇవన్నీ భరించవలసిన రాజధర్మ మెంత భయంకరము ?

తాను ప్రీయై, ఆనందజీవితయాత్రోన్ముఖవదువై, గృహిణీయై, బిడ్డల తల్లియై, బహుకుటుంబినియై, సంసారయాత్ర సాగించవలసిన బాలిక! ఈలా కఠిన రాజ్యధర్మము నిర్వహించడం ధర్మవ్యతిరేకం కాదని తన గురువులిరువురూ తలపడం ఏలా పొసగిందో తన కిప్పుడు గ్రాహ్యంకాని విషయమే అయినది. అట్లు చేయకపోవడ మధర్మమవికూడా దేశికులు బోధించాడు. 'రాజ్యార్హతకలిగి రాజ్యం చేయనివాడూ, ఋతుస్నాతయై పతినికోరిన భార్యను జేరనివాడూ, కలిగి యుండి అన్నాత్తునకు భోజన మిడనివాడూ ఘోరపాపాల నాచరించినవాళ్ళు' అని గురువుగా రుపదేశించారు.

తాను ప్రీయని ప్రకటించి దేశికులు మంచిపనిచేశారు. తనకు సోదరులు లేనప్పుడు, తండ్రికి సోదరులు లేనప్పుడు, పెదతాతగారికి బిడ్డలు లేనప్పుడు, కాకతీయవంశానికి తా నొక్కతే రాజ్యార్హతకలదని నిర్ణయింపబడినప్పుడు తాను రాజ్యం స్వీకరింపకుండా ఏలా ఉండగలదు ?

ఈ విషయమై తనకూ, తండ్రిగారికీ, తమ దేశికులకూ దీర్ఘవాదోపవాదాలు జరిగినవి. తాను తనతండ్రివెనుక రాజ్యం చేసితీరవలసివచ్చింది. అలాటి ధర్మవిర్ణయం జరిగినవెనుక తన సర్వశక్తులతో మనోవాక్కాయ కర్మలచే ఆ ధర్మాన్ని ఆచరించితిరుతుంది. అది తన తపస్సు, తన జీవితం. తన ఆత్మ.

అలాంటి తపోమయ జీవితంలో పురుషుడు ప్రవేశించడానికి తావేది ? పురుషుడుగా, హృదయేశ్వరుడుగా, ఆత్మనాథుడుగా తనకు ఈ రెండు మూఢు నెలలలో ప్రత్యక్షమైన ఆ దివ్యుడు తనకు కాడు. ఆ రూపము, గంభీరకంఠ మాధుర్యము తనకు దూరం కావాలి.

“స్వయంభూనాథా ! నేను అబలను. అసహజమైన పురుషధర్మం నేను నిర్వహించాలి. యుద్ధంలో సైన్యాలను నడిపించుకొని విరోధులపై దండెత్తి, యుద్ధ విరోధిసైనికులు, నాసైనికులు నాశనమవుతుంటే చూడాలి!

“శండ్రి : స్వదర్శనమూర్తి : దర్శనక్షణకోసం శ్రీ పురుషులను శిక్షించాలి. బంధించాలి. ఎలా తప్పగలదు నీ ఆదేశం ? ఆకుంతితమైన ఈ భయంకర దర్శనం ఎంతకాలం నిర్వర్తించగలను ?

“నాలోని సౌందర్యం నాశనమైపోవుగాక ! నాలోని కాండలు నుసిగారాలిపోవుగాక ! నా మనోనాయకుడు నాకు దూరమగుగాక !

“రాజ్యము వదలడానికి వీలులేదు. పుడుపుని వదలలేను.

“ఈ కోలనైన చక్కని నామోము, రేఖలు ప్రవహించే ఈ దేహము, పొంకాలు తిరిగిన ఈ అంగాలు కృంగి, కృశించి, కర్కశరేఖలు తాల్చి నేను కురుప సగుడునుగాక !”

౧౪

రుద్రదేవికి కన్నులనీరు జల జల ప్రవహించింది. ఆమెకు లా నటునుని నిర్వేదానికి తోనయిపోయినట్లు స్పష్టంగా తెలుసును. అయినా పొంగిపోయి వచ్చే దుఃఖాన్ని ఆమె ఆపుకోలేకపోయింది. ఆమెను దైర్యము పటావంచలయింది. ఏ చెలిఅయినా, సేవకులయినా చూస్తూరేమో అన్న సిగ్గు, కళ్ళు తుడుచుకుంది. కళ్ళు ఎఱ్ఱబడినాయి.

అలా క్రుంగిపోయి, ఆమె దీనహృదయై ఉన్న సమయంలో, ఆ కుతపకాలంలో శ్రీ రుద్రదేవప్రభువును దర్శించడానికి శ్రీ మల్యాల కుప్పమాంబికాదేవి, అన్నాంబికాదేవితో బంగారుపొదిగిన అందలాలనుండి సగరిప్రాంగణంలో దిగారు. వెంటనే ద్వారపాలకులు వారిని సగౌరవంగా తోడ్కొని అభ్యంతరమందిరాలలోనికి తీసుకొనిపోయి శ్రీ సభామందిరంలో కూర్చుండబెట్టినారు.

ఒక దౌవారిక పోయి విద్యామందిరకవాటందగ్గర సమస్కారం చేస్తూ ‘జయ జయ : శ్రీ మహారాజులంవారికి. శ్రీ మల్యాల కుప్పమాంబికాదేవి, శ్రీ అన్నాంబికాదేవి మహారాజుల దర్శనానికి వేంచేశారు’ అని మనవి చేసింది. ఆమాట వినడంతో పే రుద్రాంబికకు ఎక్కడలేని దైర్యమూ కమ్ముకుంది. ‘వారిని సభాగృహంలో కూర్చుండబెట్టు’ మని ఆజ్ఞాపించి లేచి, విసవిననడచి స్నానగృహం చేరి మోము కడుగుకొని దాసి అందిచ్చువస్త్రాన తుడుచుకొని, ఆమె కుప్పాంబిక, అన్నాంబికలు కూర్చొనిఉన్న శ్రీ సభాశాల చేరింది.

దివ్యరూపంతో వచ్చిన ఒక బాలికనుచూచి మహారాణి ముమ్మడాంబికా అనుకున్నారు వారిరువురూ : కాని వారు ముమ్మడాంబికను చూచే ఉండిరి. అంతకన్న పొడుగరియే దేవతాకన్యలా వచ్చిన ఈ బాల ఎవరు అని వారిద్దరూ తత్క్షణమే లేచి ఆమెకు సమస్కరిస్తూ నిలుచున్నారు. రుద్రాంబిక సవ్యతూ చరచలా వారిరువురికడకు వచ్చి ‘ఏమమ్మా, అలా తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు.

న న్నాసవారు పట్టలేదా?' అని ప్రశ్నించి, 'కూర్చోండి' అంటూ శామ వారి ప్రక్కను అడివసించింది.

అప్పటికి రుద్రాంబమోములోని రేఖలు గమనించి, మాటలు విని వారిరువురూ ఈమె రుద్రమహారాజ్ఞి యని గ్రహించి అత్యంతాశ్చర్యం పొందినారు.

వారిరువురూ రుద్రమహారాజ్ఞి పాదాలకు నమస్కరించారు. రుద్రాంబిక వారిరువురిని లేవనెత్తింది.

కుప్పాం : ఈమె అన్నాంబిక, శ్రీ కోటారెడ్డి మహారాజు కొమరిత !

రుద్ర : అవును, లకుమయ్యకుమారుని వివాహం చేసుకోడానికి ఇష్టం లేకపోతే, మీరు ఆదాని ప్రాంతాలకు వెళ్ళినప్పుడు మీతో పారిపోయి వచ్చిన బాలిక. అన్నాంబికాకుమారి : నీదైర్యమూ, సాహసమూ నా కెంతో ఆనందం కలుగజేసినాయి. మీరంతా ఈ సగరం రావడమూ నాకు తెలిసింది.

కుప్పాం : మహా....మహా....మహా....

రుద్ర : మహారాణి : అని పిలుపుతల్లి : మీకు భయమేమి ? నేను ఇప్పుడు రాజానూకాను, రాణినీకాను, వట్టి రుద్రమ్మను !

కుప్పాం : మహారాణి, తమ దయ అనుపమానం ! ఈ బాలికను వెంట బెట్టుకొని మేము వచ్చినదినాలలో తమదర్శనం చేద్దామని సంకల్పించుకొంటిని. కానీ ఇరువురు గజదొంగల అక్కసయిన నేను తమదర్శనం చేసుకోడానికి దైర్యం లేకపోయింది.

రుద్ర : మరి యిప్పు డెలావచ్చింది దైర్యం ?

కుప్పాం : ఈ అన్నాంబికా కుమారి నన్ను దినదినమూ వేగిరపెట్టింది మ....మహా....మహారాణి !

రుద్ర : (చిరునవ్వుతో) కుప్పాంబికాదేవీ ! మీకు ఇంకా అనుమానం వదలలేదు. నన్ను రుద్రాంబికా అనే పిలిస్తే ఆనందం పొందుతాను.

అని ఆమె మందహాసవదన అయింది. అన్నాంబికాకుమారి ఇంతలో చటుక్కునలేచి రుద్రాంబిక పాదాలకడ మోకరించి, మహారాణి, గన్నారెడ్డి ప్రభువు ఉత్తమవీరుడు, నుగుణసంపన్నుడు, అలాంటి ఆ ప్రభువూ, సర్వవిధాలా వారికి దీటువచ్చే విరలధరణీకుడూ ఏలా దొంగలయ్యారో నాకు అర్థంకాలేదు. వారు నిజంగా గజదొంగలు కాదు. మహారాణులవారు తమకు సహజమైన అపార కరుణతో వారిద్దరినీ వారి అనుచరులతో క్షమిస్తే వారంతా తమసైన్యంలో చేరుతారు. శ్రీ గన్నారెడ్డి మహారాజు తమ కుడిచేయి కాగలడు మహారాణి ! వారి నందరినీ క్షమించండి' అని కన్నుల నీరు ప్రవహింప ప్రార్థించినది.

రుద్రాంబికాదేవి అన్నాంబిక మోము తీక్షణంగా పరిశీలించి, ఒక్క నిమిషం పక పక నవ్వుతూ అన్నాంబికను గ్రుచ్చి ఎత్తి కౌగిటచేర్చుకొని, 'అన్నాంబికాకుమారి ! నువ్వు వట్టి బేలవమ్మ ! కరిగిపోయే హృదయం నీది !

నువ్వు ప్రార్థించిన విషయం నేను బాగా పరిశీలించి తగినపని చేస్తాను.' అంటూ ప్రక్కన కూర్చుండబెట్టుకొన్నది. రుద్రాంబిక కుప్పాంబికాదేవి వైపు చూచి, కన్నుమూసి తెరిచింది. ఆమెయు ఆపునన్నట్లు కన్నుమూసి తెరిచింది.

రుద్ర : అయితే : నేను శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులవారిని ఈ విషయం పూర్తిగా విచారించి గన్నయ్యప్రభువుతో రాయబారాలు సాగించమంటాను.

కుప్పాం : మహారాణి : మా తమ్ములిద్దరూ పసివాళ్లు. మూర్ఖులై అలా గజదొంగలని అపకీర్తిపాలై నారు.

రుద్ర : కుప్పాంబికాదేవి : గన్నయ్యప్రభువు మూర్ఖుడంటే నేను ఒప్పును. రాజ్యాలు ఎల్లా స్థాపన అవుతున్నాయి ? రాజులందరూ బ్రహ్మ దేవుని భుజంలోనుంచి పచ్చాకని నయ్యుకున్నారా ? రాజరికం విశ్వపురుషుని భుజాలు అన్న ఉత్తమభావాని కని వ్యాభ్యానం. పురాణాలు చదవలేదా దేవి : ఎన్ని రాజవంశాలు రాతేమి, పోతేమి ? శివదేవయ్య మంత్రులవారు మా లొకతీయ వంశచరిత్ర నాకు చెప్పారు. బొట్టభేత ప్రభువు మా పూర్వికు డెలాగో మాండ లీకు లయ్యారు. ఆయన కంచిపల్లవులకు మాండలీకుడు : ఆయన చిన్నతనంలో విరోధులు వారి రాజ్యమైన అనుమకొండ, కొఱవిదేశం ఆక్రమించుకొంటే ఆయ నకు సామంతులైన విర్యాల ఎఱ్ఱనప్రభువు ఆ విరోధిని జయించి కొఱవిదేశంలో మా పూర్వికుని సింహాసనం ఎక్కించి చనిపోయాడట. ఆతర్వాత ఎఱ్ఱప్రభువు భార్య కామమసాని తాను స్వయంగా సేనలు నడిపి, లొకతీయ మండలమైన వచ్చిసాహిర మండలం ఆక్రమించిన విరోధుల నాశనంచేసి ఆ బొట్టభేతప్రభువును తిరిగి లొకతీయసింహాసనం ఎక్కించింది.

అన్నాంబిక : మహారాణి : లొకతీయవంశము భగవంతుని దయవల్ల రాజ్యం సంపాదించినది.

రుద్ర : కుమారీ : రాజ్యాలు సంపాదించినవా రందరూ భగవంతుని దయవల్ల సంపాదించినవారే. ఈ భూమండలం ఏలే రాజులందరూ సూర్య వంశస్థులొ, చంద్రవంశస్థులొ : మనం అంతా ఆర్యధర్మం త్యజించిన దుర్జయ వంశస్థులం : మనం అంతా ఆర్యధర్మం తిరిగి గ్రహించినా యజ్ఞోపవీతం తీసివేయడంమూలాన సుక్షత్రయత్వం పోగొట్టుకొని, మనుమకులజాలమై పోయాము. గన్నారెడ్డి ప్రభువు మాకు తెలిసినంతమటుకు ఏవిధమైన గజదొంగ తనమూ చేయలేదు. అల్లా చేసినట్లయితే శిక్షిస్తాము. లేకపోతే నెమ్మదిగా చెప్పించి రాజధానికి రప్పించుతాము.

అన్నాం : వారిరాజ్యం వారి కిప్పించరా మహారాణి ?

రుద్ర : గన్నారెడ్డి అలా పారిపోకపోతే ఇప్పించిఉండేవారమే. అతడు తాను వీరుడననుకొని పృథ్వీరాజ్యం వీరభోజ్యమని, స్వయంగా రాజ్యం

తిరిగి సంపాదించుకోవాలని అనుకున్నాడేమో ? వీటి అన్నిటికీ ఏమిగాని అన్నాంబికా రాకుమారి : సుష్వ నాతో కొదిదినాలు ఉండుతలీ ! కుప్పాంబికా దేవీ నాకోర్కె పాలించి ఈ ఖాలికను నాతో కొన్నిదినాలు గడపనీయండి.

కుప్పాం : మహారాణి ! తమ ఇష్టమే మాకు శాసనం. ఆవశ్యం ఉంచు కోండి. అమ్మాయి కవయిత్రి, అద్భుత గాంధర్వవిద్యావిలాసిని. ఆమెను మీరు వినితీరాలి.

౧౫

ఆ సాయంకాలము రుద్రాంబ, అన్నాంబికా తోటలో విహరించారు. ఆ రాత్రి చుక్కలక్రింద కూర్చున్నాడు. అన్నాంబిక రుద్రదేవికి తాను రచించిన పాటలు పీఠ వాయిస్తూ షుభురకంఠంలో పాడి వినిపించింది.

౧

“శివుని శిఖపై వెలుగి చిన్నారి నెలసంక
భవురాణి భూమధ్య ప్రసరించి వెలుగు
శివుని పెదవులనాడు ధవళ చంద్రజ్యోత్స్న
భవురాణి చూపులో పర్వి లోకము నిండు.
నా వియోగములోన నాతి వెన్నెలయేది ?
నా నవ్వులని చేరె నశినాక్షి చంద్రుణ్ణి.

౨

“దొంగవాడట కృష్ణుడూ వెన్న
దొంగిలిం చెడువాడె వెన్నుడూ
దొంగలకు గురువటే దొంగలకు దేవుడటె
అంగసల హృదయములు దొంగిలిం చెడువాడె
దొంగవాడట.....
వలువలను హరియించి వనిత ఎక్కెనె పొన్న
కలగని మనసుతో చెలువ పేణువునూదు
దొంగవాడట.....”

ఈ పాటలను పాడుతూఉంటే అన్నాంబిక కంఠంలోనుంచి ప్రవహించిన గాంధర్వవాహిని అలకనందలా అత్యంతశీఘ్రమై భయంకరమై గజగజ వణికింది. రుద్రాంబిక అన్నాంబికను తన హృదయాని కదుముకొని గట్టిగా కొగిలించు కొంది. రాజ్యరథాశ్వపాశాలను ధరించిననూ కోమలమైన తన రెండుచేతులా అన్నాంబిక చెంపలబట్టి మోమెత్తి ఆమె కన్నులలోకి చూచి ‘చెల్లీ ! నీవున్నూ నోవరేనే బాధపడుతున్నావా ? మనకన్న వ్యవసాయం చేసుకొనే రెడ్డిబిడ్డ

నయంకదూ ? నీ హృదయం అంతా నా కర్తమైంది. నీ తండ్రికి విరోధి—గజ దొంగ, నీ సార్వభౌమునకు విరోధి—అపఖ్యాతికి నీడె వెన్నాడేవాడూ నాయకుడా? కష్టసుఖాలు దరికిచేరని రాణివాసంలో కుసుమకోమలి, ఒక మనోహరాంగి—నాయికా ? ఈలాగే ఉంటాయి తల్లి లోకపోకడలు.'

"ఒక సార్వభౌముని కొమరిత, భావిచక్రవర్తిని—నాయిక ! ఉత్తమ సామంతుడు, వీరుడూ—నాయకుడూ. శ్రీలకు స్వాతంత్ర్యంలేదు. అక్కగారూ ! పురుషులకు స్వాతంత్ర్యం ఉందంటాము. నిజంగాలేదు. పురాణాలలో ఒకరికై ఒకరు పుట్టి, ఒకరినొకరు ప్రేమించి, ఒకరినొకరు చేరడానికి ఎన్నో బాధల నంది చివరికు మనోరథసిద్ధి పొందుతారు. కాదా అక్కగారూ ?"

'కాళిదాస కుమారసంభవంలో సార్వతి శివునికై విరాళి—లాభంలేక తపస్సు—అప్పుడు శివుడు సార్వతిని ఇదివరకే ప్రేమించి ఉన్నాడు గనుక వివాహం చేసుకుంటాడు. రామునికై సీత ఉద్భవించింది, వారిద్దరివివాహము ఆడపుల పాలు—లంకానగరశోకవనవాసం, లంకాయుద్ధం—అగ్నిపరీక్ష—పట్టాభిషేకం ! మన చరిత్రలు అలాఎందుకుంటాయి చెల్లీ ? మనకీ రాజ్యాలు వద్దు. చక్కని సగలు, అందమైన వస్త్రాలు, ముద్దులుగులికే బిడ్డలు, కోరినభర్త ! అపీ కావలసినవి. మనలో బడాయి అన్నాయి. గర్వం ఉంది. రాణులుగా ఏడాదికోసారి మనం నగలతో, అద్భుతమైన వస్త్రాలతో ప్రజల కంట బడుతాము. అప్పుడేగద మన అందాలను, విశ్వరూపాలను లోకమూ, లోకంలోని శ్రీలూ చూచి మెచ్చుకొనేది చెల్లీ!"

అన్నాంబిక నిట్టూర్పు విడిచింది.

"ఇంకముందు మన జీవితం—మన నాథులు, మన బిడ్డలు, సాధారణ భార్యలులా మనం భర్తజీవితంలో జీవితమై, అతని సంతోషం, అతని పాటు, అతని కృషి, అతని చెషట, అతని బాధ, అతని పశుత్వము చూచి, అతడు మన కృషి, మన మాతృత్వము, మన దాసీత్వము, మన సంతోషం, మన బాధ, మన ఆట, మన పాట చూస్తూఉండగా—నాగలి లాగే రెండు పశువులూ, పడవను నడిపే చుక్కానీ గాలులుగా జీవితయాత్ర సాగించడానికి వీలుండా చెప్పు !"

అన్నాంబిక ఆశ్చర్యంతో మహారాణిని చూచింది.

"అంతఃపురాలలో పంజరాలలోని చిలుకలులా ఉండి, భర్త ఎప్పుడు వస్తే అప్పుడు పుత్తడిబొమ్మలులా వేషాలు వేసుకొని, మన అందాలు, మన భూషణాలు, మన చీరలు చూచేది మన దాసీలే అయినా సపత్నుల గొడవలలో పడి, కృంగి, కృశించి, మనబిడ్డలకు మనం పాలిచ్చుకోవడానికి వీలులేక, మన వంటలు మనం తినడానికి వీలులేక, అనవసరమైన కూరలు, భక్ష్యాలుతింటూ, ఆరోగ్యంలేక, అందంపోయి సగలూ, చీరలే అందాలైతే రహస్యంగా ఏడ్చి

వీడ్చి కావ్యాలలోనూ శాసనాలలోనూమాత్రం ఎక్కో అదే పదివేలనుకొని సంతోషిస్తాం చెల్లీ !”

అన్నాంబిక కన్నుల నీరు క్రమ్యెను.

“రాజ్యంకోసం ఆ రాజకొమరుని పెండ్లి చేసుకోవాలి మనం ! ముక్కా మొగం ఎరుగము మనం. రాజ్యాలు పాలించే ప్రభువుల బిడ్డలము, రాజ్యాలు పాలించే ప్రభువుల భార్యలము, రాజ్యాలుపాలించే బిడ్డల తల్లెము. అందుచేత మన చుట్టూ గోడలు, మనపైన గోడలు, అనుకున్నచోటికి వెళ్ళడానికి పీలులేదు. వెళ్ళడానికి ఇష్టంలేకపోయినా, వెళ్ళవలసినచోటికి వెళ్ళితిరాలి.”

అన్నాంబిక రుద్రదేవి ఒక్కో వారిపోయింది,

“రాజ్యాలకోసం అన్నదమ్మల పోట్లాట, నాశనంచేసుకొనడం, మాషకూ, అల్లుడికీ, బావమరదులకూ యుద్ధాల -కౌరవయుద్ధం ! చాళుక్య గణక విజయాదిత్య రాష్ట్రకూట కృష్ణరాజ యుద్ధం ! ఏమి భయంకరమమ్మా ఈ రాచపుట్టువు ?”

ఈ ఉపన్యాసం అంతా తెల్లబోయి విన్నది అన్నాంబిక. ఆ బాలిక కన్నుల దొనదొన నీరు పొంగింది, జలజల అశ్రులు తాలిపోయాయి. రుద్రదేవి ఒడిలో తలపెట్టుకొని, నిర్వచింపరావి ఆవేదనతో కరిగిపోయింది రుద్రదేవి ఆ బాలికను వేళ్ళి కౌగిలిలోకి తీసుకొని “చెల్లీ, ఈ క్షణంలో నేను ఆంధ్ర సామ్రాజ్యానికి రాజప్రతినిధినీకాను, నువ్వు ఆదవోని మండలేశ్వరుల తనయవూ కావు. నువ్వు బాలికవు, నేను బాలికను. నువ్వు గన్నారెడ్డిని ప్రేమిస్తున్నావు. నేను చాళుక్య... చాళుక్య పీఠభద్రుని ప్రేమిస్తున్నాను. నువ్వు కొంచెం నాకన్న నయం....”

అన్నాంబిక తలఎత్తి-కంటినీటితో ఉన్నా-మోము ప్రపుల మై వికసించి వానతో తడిసిన పూర్ణకమలంకాగా నవ్వుతూ ‘మహారాణీ....’ అని ఏదో చెప్ప బోయింది. వెంటనే రుద్రదేవి ఆ బాలిక నోరు మూసి “చెల్లీ, ఒంటరిగా వున్నప్పుడు, నేను నిన్ను ‘చెల్లీ !’ అంటాను. నన్ను నువ్వు ‘అక్కా !’ అని పిలు, తెలిసిందా ? లేకపోతే నేను నువ్వు ఊహించలేని బాధపడతాను. ఇది మనిద్దరి మధ్య రహస్యం తల్లీ !” అన్నది. అప్పుడు అన్నాంబిక పకపక నవ్వుతూ లేచి నాట్యంచేస్తూ,

“తెలిసిందమ్మా నాకొక తియ్యని కమ్మని రహస్యమూ,
 దీనులపాలిటి మందారమొక దేవికి మెత్తని హృదయమ్మా;
 బంగారపు బొమ్మలకైనా పల పల మనునే ప్రణయమ్మా
 పుత్తడి బొమ్మకు హృదయములోనే పురుషుడొక్కరు నివాసమ్మా”
 అని కిలకిల నవ్వింది.

రుద్రదేవి ‘దొంగపిల్లా, అల్లరిచేస్తావా ? నీపని పడతా ఉండు’ అంటూ పీఠంనుంచి లేచి పరుగున వచ్చింది. అన్నాంబిక అందకుండా పరుగెత్తింది.

రుద్రమ్మ తరిమింది, వారిద్దరూ ఆ మందిరమునుంచి ఇంకో మందిరంలోకి
 పరుగిడిరి.

౧౬

ఆ రాత్రి వారలా పరుగెత్తుతూ ఉంటే, మహారాణి ముమ్మడమ్మ అక్కడకు వచ్చుటకు అనుమతి వేడుతూ ప్రతీహారిణిని పంపింది. చిన్నబిడ్డలా ఆటలాడుకొను రుద్రదేవికడకు దాసీలు ఎవ్వరును రా వెరచినారు. ఒక కొత్త ఆపె ఎవ్వరో దూరాన భయభక్తులతో నిలిచి ఉండడం అన్నాంబిక కనిపెట్టింది.

వగరుస్తూ, నవ్వుతూ అన్నాంబిక రుద్రదేవికడకు పోయి 'అక్కా, ఎవ్వరో నీకోసం వచ్చారమ్మా' అని తెలిపింది. రుద్రదేవి అన్నాంబిక దృష్టివైపు పరికించి ముమ్మడమ్మ ప్రతీహారిణిని చూచి అన్నాంబికను దగ్గరకు లాక్కొని 'చెల్లీ, ఆలా పిలవాలి నన్ను: లేకపోతే నీపని పట్టించిఉండును. ఇక నా కొమరిత, నా చెల్లెలు, నా భార్య అయిన ముమ్మడాంబికను చూద్దువుగాని' అంటూ రుద్రాంబిక ఆ ప్రతీహారిణిని దగ్గరకు రమ్మని సెగచేసి 'మహారాణిగారు మా అలంకారమందిరంలోకి వస్తారుగాక! వారిని మేము ప్రేమ పూర్వకంగా ఆహ్వానిస్తున్నాము' అని తెలిపింది.

ఆ ప్రతీహారిణి భక్తితో తలవంచి వెనుకకు నడచుచు ముమ్మడాంబికాదేవి నగరిలోనికి వెళ్ళిపోయింది.

రుద్రదేవియు, అన్నమదేవియూ అలంకారమందిరంలోకి వెళ్ళినారు. అక్కడ వారు కూర్చుండి మాటామంతి చెప్పుకంటోంటే పులు పులుమని బంగారుగజ్జెలు చప్పుడుకాగా ముమ్మడమ్మ చెలికత్తెలతో గుమ్మందగ్గరకు వచ్చింది చెలులు గుమ్మంకడనుంచి వెనక్కు వెళ్ళారు. ముమ్మక్క లోనికి వచ్చింది.

ఆమె లోనికి రాగానే రుద్రదేవీ, అన్నాంబికా లేచిరి. రుద్రదేవి ముమ్మడమ్మకు అన్నాంబికను చూపిస్తూ 'దేవీ! ఈ బాల ఆదవోని ప్రభువుకు ఏక సంతానం, అన్నాంబిక. మన చెల్లెలు సుమా!' అని తెలిపింది. ముమ్మడమ్మ సాదాలకు అన్నాంబిక నమస్కరించింది. ముమ్మడమ్మ నవ్వుతూ అన్నాంబికాదేవిని భుజాలతో లేవనెత్తి 'చెల్లీ! నువ్వు, నా భర్తగారూ ఆడుకుంటూ ఉండడము నాకు దాసీలవల్ల తెలిసింది. మా భర్తగారితో ఆటలాడుకొనేందుకు ఇంకోభార్య వచ్చిందేమో అని భయపడి, ఉడుకుబోతుతనంతో చక్కావచ్చాను' అంటూ పక పక నవ్వింది.

ఆ ముగ్గురు బాలికలు విరగబడి నవ్వుకున్నారు. ఆనందంతో ఉబ్బొంగి పోయారు. వారి హృదయాలు త్రివేణి సంగమం అయ్యాయి. ముమ్మడమ్మా, రుద్రమ్మా మరింత సన్నిహితులగుటకు అన్నాంబిక కారణం అయింది.

వాసు దాగుడుమూత లాడుకొన్నారు. కథలు చెప్పుకొన్నారు. రుద్రదేవి తన మదురకంతంతో పాటలు పాడింది. కరకవధువులవలె ఆడుకున్నారు.

రుద్ర : ఒసే పిల్లా! నేను పొలం ఎల్ల వల్సిందిగదా ఇంతకూదే నా ఎట్టవేంటి? ముమ్మ : నే నేటి సేసేది మారాజా! నన్ను మీ నెల్లెలు అన్నమ్మ వొన్నం వొండనిస్తే గంద.

అన్న : ఓరబ్బో! ఏటిమాటలు నెత్తుండవు వొదినా! నా అన్నకి నాకూ తగువులాచెట్టి....

రుద్ర : నిన్ను అత్తింటికి పంపేయాలని సూస్తున్నదిగందా.

ముమ్మ : మా ఆడబిడ్డకు భరత ఎక్కడుందాడు?

రుద్ర : ఏమో ఏ ఆడవుల్లో వుండాడో?

అన్న : లేకపోతే ఏ రాచకొలువులో ఉండాడో!

ముమ్మ : ఓయి మారాజ!

నదికూడూ మెక్కి సల్లగుండావూ
పొద్దెక్కినాదయ్య పొలమెల్లిపోవూ?

రుద్ర : నారాణీసూస్తుంటే నాగుండెకొట్టు
ఏరు వారిణింతురే నినోసి ఒట్టు

అన్న : ఒకరంద మొకరిలో ఊగిపోతూ ఉంటే
ఒయ్యారి నావొదినె ఒదలగలడే అన్న!

తమ పాటలకు తామే కలకలలాడేరు. రుద్రమ్మ ముమ్మడమ్మను చూచి 'పెద్దచెల్లీ! ఈ రాత్రి ను విక్కడే ఉండు. కాని నీ రహస్యం ఓటి నాకు తెలిసి పోయిందిలే! నేను భర్తను ఉండగా ఎందుకమ్మా మొన్న నా పట్టాభిషేక సమయంలో ఒకర్ని అంతదీక్షగా పారకించావు?' అని ప్రశ్నించింది.

ముమ్మ : చూడు చెల్లీ! ఈ అక్క ఏమంటున్నదో! తాను పురుషుడై, రాజప్రతినిధి సింహాసనం ఎక్కి కూర్చున్నదీ! ఎదురుగుండా ఒక అందగాడు రాజప్రతినిధిని చూచి నిట్టూర్పులు విడవడమా? ఆ అబ్బాయినిచూచి రాజప్రతినిధి గారికి నిట్టూర్పు లెందుకు?

రుద్ర : అవునవును. ఆ అబ్బాయిగారి పక్క ఓచిన్నబ్బాయి సింహాసనం అధివసించి ఉంటే, ఆ చిన్నబ్బాయిని చూచి నిట్టూర్పులు ఓ తాయిలంగారే విడిచి అదంతా నామీద త్రోయడమా?

అన్నాం : హోహో! చిన్నక్కగారూ పెద్దక్కగారూ మీలోమీరు తగాదా లాడి అన్ని రహస్యాలూ వెల్లడించుకొంటున్నారా! చిన్నక్కా! ఎదుటివారెవరు? పెద్దక్కా! ఎదుటివారి పక్కనారెవరు?

ముమ్మ : ఎదుటివారు చాతుక్య....

రుద్ర : పక్కవారు చాళుక్య....

అన్నాం : చాళుక్యఅంటే ? ఇద్దరు చాళుక్య అన్నారా ఏమిటి ?

ముమ్మ : నాకు తెలియదు.

అన్నాం : చాళుక్యవీర....

ముమ్మ : అదే చాళుక్య....

అన్నాం : చాళుక్య మహా....

రుద్ర : అదే చాళుక్య....

అన్నా : సరేలెండి :

నాకు తెలిసిందమ్మ నాకు తెలిసింది

దొంగలిద్దరి గుట్టు దొరిసాని ఏసవె :

రుద్ర : ఒక తాయిలంగారికి దొంగలంటే మా ఇష్టం. దొంగ అనే మాట వినగానే వసంతంలో మల్లెలు వికసించినట్లు ట్లయిపోతుండటం !

ముమ్మ : దొంగలంటే నాకు భయమూ

దొంగమాటే తేవు నయమూ :

దొంగపిల్లా నీకు దొంగలన ప్రీతతే :

దొంగల్ని తలచుకొని పొంగిపోతావుతే ?

ముగ్గురూ తెలవారేవరకూ మాట్లాడుకుంటూ ఉండిరి. రుద్రదేవి ఇరువురితో సకలాంధ్రదేశములోనూ కాకతీయవంశం అంటే కొందరు తిరుగుబాటు చేయబోతున్నారనీ, అందుకు కారణం తాను ప్రీతి అయి సామ్రాజ్య సింహాసనం అధివసించునుండుటయే అనినీ, అందుకు శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులు, ప్రసాదాదిత్యప్రభువు ప్రతిపత్తుకుగా చేస్తున్న కృషి అవన్నీ మాచాయగా వివరించింది. రాజద్రోహం ఆచరించేవారి పేరులు మాత్రం బయటపెట్టలేదు.

మాటలు చెప్పుకొని చెప్పుకొని ఆ బాలలు ముగ్గురు విపులమై పాలసముద్రంలా ఉన్న రుద్రదేవి తల్పంపై ఒక లెరుగక నిదురపోయిరి.

షష్ఠ గాథ

గజదొంగ

౧

గన్నారెడ్డికి ఇప్పుడు ఇరువదినాల్గవయేడు జరుగుతున్నది. అతనికన్న రెండేళ్ళు చిన్న విఠలధరణీశుడు. గన్నారెడ్డి ఆరడుగుల పొడవు, కోలమోము, వెడదపాలం, తుమ్మెదరెక్కలవంటి చిన్న కోరమీసాలు.

విఠలధరణీశుడు ఏనుగుగున్న. ఆతని బలం భీమబలం. అతడు ఎంత పెన బండరాయినినా బంతివలె ఎత్తి ఆవలకు గిరవాటు వేయగలడు. ఏనుగులతో కుప్పి పట్టగలడు. సింహాలతో, పెద్దపులులతో నిరాయుధుడై యుద్ధంచేసి, చిన్న గాయ మైనా శేకుండా వాని ప్రాణాలు హరింపగలడు; ఆతని దండలు చిన్న మద్దిరెట్టుల మొదళ్ళవలె ఉంటాయి; ఆతని ఛాతీ ఒక కొండచరిమయే. అతడు వేళాకోళంగా పిచ్చుకొండ చరిస్తే స్నేహితులు కూలబడి మూడు పల్లెలు వేస్తారు.

గన్నారెడ్డికి విఠలధరణీశుడు కుడిచేయి అయితే, అయిదడుగుల పది అంగుళాలున్న సూరనరెడ్డి అనే యువకుడు ఎడమచేయి. సూరనరెడ్డి దేహం ఒక చిన్న కొండే. అతన్ని చూలంతో పొడిస్తే చీమ కుట్టిం దనుకుంటాడు. శూరులు అతనికి ప్రత్యర్థులుగా ఎదుట పడడం అంటే వణకిపోతారు. మనుష్యుల్ని, గుఱ్ఱాల్ని, ఏనుగుల్ని, రథాల్ని సునాయాసంగా ఎత్తి నేలనేసి కొట్టడం అంటే అతనికి మహాప్రీతి.

సూరనరెడ్డి, విఠలుడూ మల్ల యుద్ధంచేస్తే రెండు కొండలు, రెండు భూగోళాలు ఢీకొన్నట్టే! ఇద్దరూ పెద్ద ఇనుపగదలతో యుద్ధం చేయడమంటే ఎంతో ముచ్చట పడతారు. కాని వీ రిరువురికన్నా సన్నగా ఉన్నా సింహవిక్రముడైన గన్నారెడ్డితో వారు మల్ల యుద్ధానికి తలపడరు. గన్నారెడ్డి పట్టుకు దొరకడు. ఆతని మాయలు ఒరు లెరుగరు.

గన్నారెడ్డికి ఇరవై ఒకటవ సంవత్సరం జరుగుతూఉన్న సమయంలో రాజ వంశాలలోని యువకులు మూడువందల నలభై మందితో కలిసి ఓరుగల్లు వీడి అడవుల బడ్డాడు. తమ తమ మండలాలనుంచీ, విషయాలనుంచీ, నాడులనుంచీ ఆ యా యువకులవీరులు దిట్టరులైన సైనికుల్ని సేకరించుకొన్నారు.

“మే మందరం గజదొంగలం, శ్రీ శ్రీ గణపతిదేవ చక్రవర్తి పృథ్వీ, గాఙ్గభారం వహించలేని స్థితిలో, ఈ దేశంలో అరాచకం వచ్చింది కాబట్టి మేము మా ఇష్టంవచ్చినట్లు దేశాలను దోచుకుంటాము. అధర్మంలో అధర్మ

మౌతాము. రాక్షసులలో రాక్షసులమైతాము" అని శివదేవయ్య మంత్రానికి కమ్మ వ్రాసి, వాండ్లు అడవులదారి పట్టినారు.

ఆ దినం ఓరుగల్లు దద్దరిలింది. కాకతీయవంశానికి భక్తులై, చక్రవర్తులకై తమ ప్రాణాలూ, తమ సర్వస్వమూ సమర్పించడానికి సిద్ధంగా ఉన్న మాండలికుల పుత్రు లెందమందో ఆ గజదొంగల జట్టులో చేరారు. రేచెర వారి బిడ్డ లెందరో ఆందులో చేరారు. మాల్యాల చౌడ్యసేనాని మనుమడా జట్టులో చేరాడు. విర్యాలవారి బిడ్డలు చేరినారు.

ఈగజదొంగలజట్టుకు సర్వసేనాని గోనగన్నారెడ్డి, ఆతనిమాట ఆయువకులకు దేవాజ్ఞ. ఆతడంటే ప్రాణాలు విడుస్తారు. అతడు నిప్పులో దూకమంటే దూకుతారు. పెద్దపులిచెవులు పట్టుకొని లాక్కురమ్మంటే లాక్కువస్తారు.

గన్నారెడ్డి తాను గజదొంగల నాయకుడు కాకముందే శ్రీశైలానికి పడమరగా ఉండు పల్లమల అడవులలో, భయంకర ప్రదేశంలో పాడుపడిన పట్టణం ఒకటి చూచాడు. ఆ పట్టణం ఆంధ్ర శాతవాహన చక్రవర్తులనాటిది. నాగార్జున చర్మితలోయలో ఉన్న ఇళ్లకు పట్టణమైన విజయపురంవలె ఈ నగరము ఆ పూర్వ కాలంలో మహోత్సవదశను అనుభవించింది. శాతవాహన రాజ్యాలు అడుగంటిన వెనుక పల్నాటిరాజులైన పల్లవులు విజృంభించినారు. ఆ దినాలలో ఈ నగరం పాలించే ఆంధ్రభృత్యుడైన ఒక శాతకర్ణి పల్లవులను ఎదిరించి ఆరేండు పెక్కు యుద్ధాలలో ఓడించాడు. చివరకు పల్లవులచే ఓడిపోయాడు. పల్లవుల నగరమును నాశనంచేశాడు. ఇంతవైపుకొస్తే ఆ నగరాన్ని భయంకరరారణ్యం కలిగించి వేసింది.

ఈ నగరం చుట్టూ, ఇళ్లకుల విజయపురిచుట్టూ ఉండే కొండలకన్న ఎత్తయిన కొండలున్నాయి. ఆ లోయలోనికి ఒక్కటేదారి. అది కృష్ణజమ్మరుండే ఉన్నది. శ్రీశైల పర్వతప్రాంతాల కృష్ణానది కొండల దొలచుకొవిపోయి పాతాళ గంగలా ప్రవహిస్తున్నది. శ్రీశైలానికి వన్నెండుమైళ్ళ ఎగువలో కృష్ణమతాది ఉన్న ఒక కొండ రెండువందల బాబావుల ఎత్తు ఉంటుంది. (1 బాబావు = ఈనాటి 2 గజాలు) ఆ కొండప్రక్క ప్రదేశంఅంతా అడవితో నిండి ఉంది. ఆ అడవిలో ఒక విచిత్రమైనదాకి ఉంది. తెలియనివారు ఆ దారిని ఒక సంవత్సరం పాడుపడినా కనుగొనలేరు.

ఆ పాడుపడన నగరంలోని ఇళ్ళు, మేడలు గన్నారెడ్డి బాగు చేయించాడు. కూలిపోయిన కోటగోడలు మళ్ళీ యధాప్రకారంగా కట్టించినాడు. అయినా ఆ గోడిలమీద అడవితీగెలు, గుబురువెట్లు ఇంకను పెరిచినారు. పెరిచినా పాడుపడి, మొక్కలతో నిండి ఉన్నట్టుంటుంది. కాని మేడలూ, నగరాలూ చక్కగా యథా రీతి బాగుచేయించినాడు గన్నారెడ్డి.

ప్రతిగృహమూ, అలాగే ఉన్నది. పైన పాడ, లోన సౌందర్యము. ఆ కోట దాగుచేయించే సమయంలో గన్నారెడ్డికి నాలుగునిధులు దొరికాయి. ఒక నిధిలో వెండి బంగారు నాణెములు కొన్నిలక్ష లున్నవి. ఇంకొక నిధిలో సవరత్నలచిత సువర్ణాభరణాలు వేలబువే లున్నవి. ఒక చోట వూర్వకాలపు ఆయుధాగారము కాబోలు : దానినిండా వూర్వకాలపు ఆయుధాలు తుప్పుపట్టినవి, తుప్పుపట్టక ఇప్పటికీ సరియైన స్థితిలో ఉన్నవి దొరికినవి. నాలవనిధిలో రాగి తడ్డిలు, సీసపుకడ్డిలు, ముక్కలు, ఋద్ధులు, వెండిఇటుకలు ఇరవై ముప్పదిబళ్ళ వస్తువులు బయల్పడినాయి.

గోన గన్నారెడ్డికి ఇట్లు మూలధనం దొరికింది. సైన్యాలతో పోయి చిన్న సామంతులకు కొద్దికొద్ది పన్నులు విధించి ధన్యాలు, ధనాలు పేకరిస్తున్నాడు. అతడు దాగుకొని ఉన్న ఆ పాడుపట్టణం చుట్టుప్రక్కల ఉన్న రైతులు కూరగాయలను పండించి అతని సైన్యాలకు అందిస్తున్నారు. వారి కొతడు ఎక్కువ మూల్యం అందిచ్చేవాడు.

ఆ రహస్యదుర్గానికి చుట్టూఉన్న చెంచులూ, జోయలూ, గోన గన్నారెడ్డి సైన్యానికి ఉపసైన్యాలుగా ఉంటూ ఆ దుర్గరహస్యం లోకానికి ఎవ్వరికీ తెలియకుండా కాపాడుతున్నారు. ఆ పరిసరాల ఎక్కడో గన్నారెడ్డి దుర్గము ఉందని మాత్రం అందరికీ తెలియును. కాని అది ఎక్కడో ఎవ్వరికీ తెలియదు.

౨

ఆ రహస్యదుర్గంలో గన్నారెడ్డి, అతని సహచరులూ సర్వకాలం మల్లయుద్ధాలలో శిక్షణ పొందుతూ ఉంటారు. గన్నారెడ్డి వారికి యుద్ధవిధానాలు అనేకం నేర్పుతూ ఉంటాడు, సైనికులనేకులు భార్యలను, ప్రేయగాండ్రను. తల్లలను తెచ్చుకొన్నారు. ఒక్కొక్కప్పుడు సైనికుల వినోదార్థము తోలు బొమ్మలు, యక్షగానాలు, జక్కులకథలు, పల్నాటి పీఠగాధలవంటి బుర్రకథలు, పుటణ శ్రవణము, సంగీతసభలు, విద్యావ్యాసంగము, నాట్యసభలు ఆ రహస్య దుర్గంలో జరుగుతూ ఉంటాయి.

గన్నారెడ్డి మంత్రులలో దిట్టమైన ఆరుపేల నియోగి బ్రాహ్మణ బాలకులున్నారు. ఆ బాలకులలో మేటి సోమయామాత్య కుమారుడైన చినఅక్కినమంత్రి. ఈ అక్కిన శివదేవయ్యమంత్రి శిష్యుడు. రాజనీతి తన వేళికునికడ సంపూర్ణంగా గ్రహించి ఆ చిన్న తనంలోనే పెద్దరాజ్యరథపు పగ్గాలను దృఢముష్టితో పట్టుకున్నాడు.

గన్నారెడ్డి చినఅక్కినమంత్రిని తనకు ముఖ్యమంత్రిగా, అపసర్ప విద్యాపరిశోధకుడుగా ఏర్పరచాడు. అపసర్పనాయకుడు సబ్బిప్ప ఆ విద్యలో అరితేరినవాడు. ఓరుగల్లు అపసర్పగణనాయకుడైన శ్రీ విరియాల గొంక

ప్రభువు తనయుడు. అతడు వేయని వేషం లేదు. ఆ రహస్యదుర్గంలోని సేనాపతులు ఒకరినొకరు చూచుకొని నువ్వు సబ్బిప్పవు కాదుగదా అని ప్రశ్నించుకుంటారట. ఒకనాడు ఒక బాలనాయకడు ఒక తేలును చంపుతూఉంటే, పక్కవారు ఆ తేలు సబ్బిప్పేమో చంపవద్దన్నారట.

ఆ రహస్యదుర్గంలో కొలునుతీర్చిఉన్న గోన గన్నారెడ్డికి సబ్బిప్ప ఒకనాడు ఒక లేఖమంజూషను తెచ్చి ఇచ్చినాడు. ఆ మంజూషచుట్టూ ఉన్న దారపుముడిని సునాయాసంగా విప్పి గన్నయ్య శ్రీ శివదేవయ్య దేశికుల లేఖ చదువుకొన్నారు. వెంటనే ఆయన తనమంత్రి చినఅక్కినప్రెగడను చూచి "ఏమండీ అక్కినమాత్యులవారూ, మా బాబయ్యగారు లక్షలాది సైన్యం నడిపించుకొని ఈ చుట్టప్రక్కల విడిదిచేసి ఉన్నారని మనకందరకూ తెలుసును. వారితో మా తమ్ముడు వరదారెడ్డిప్రభువు తన్ను తీసుకొనివచ్చిన దారి ట్టాపకం ఉంచుకొని తండ్రికి దారి చూపించి అంతవరకు తీసుకు రాగలిగాడు. కాని కళ్ళకు గంతలుకట్టి మనం మన దుర్గానికి తీసుకువచ్చాము. ఆ రహస్యదుర్గం కని పెట్టాలని ఇప్పటికీ నెలరోజులనుండి మా చిన్నాయనగారు ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. కాని ప్రయత్నాలన్నీ వృధా అయిపోయినాయి.

"ఇక్కడ శ్రీ శివదేవయ్య మంత్రిలవారి ఉత్తరంచూస్తే ఒక విచిత్రం చేద్దామని తోస్తున్నది. మా చిననాయనగారిని మాయచేసి, ఒక్కణ్ణి బంధించి, ఓరుగల్లు చేర్పించి, అక్కడ శివదేవయ్య మంత్రిలవారి చేతుల్లో పడేటట్లు మార్చాము. వెంటనే మనం వెళ్ళి మా వర్తమానపురపు కోటను ముట్టడిస్తాము. పట్టుకుందాము. అదికూడ చిత్రంగానే, మీనికి మీమీ ఉద్దేశాలు చెప్పండి" అని సభాముఖమై అడిగెను.

విఠలధరణీకుడు వెంటనే, 'అద్భుతం' అన్నాడు. సూరపరెడ్డి తలఁచాడు. చినదామానాయుడు చాలా బాగుందన్నాడు. అందరూ 'వెంటనే' అన్నారు. అప్పుడు చినఅక్కినప్రెగడ లేచి గన్నారెడ్డిని చూచి 'ప్రభూ! తామూ ఆలోచించినది సరియైనదేకాని మనం ఎందుకోసం ఈలా గజదొంగలం అయ్యామో ఆ ఉత్కృష్టకార్యం అలా ఉండగానే వర్తమానపురపుకోట పట్టుకోగూడదు. లకుమయను ఖైదీగా పట్టుకొని ఓరుగల్లు మహానగరం పంపిద్దాము. అంతే! ముందుంది ముసళ్ళ పండుగ! మీరే ఆలోచించండి' అని మనవిచేశాడు. ఇరువదిఒక్క సంవత్సరం ఈడుగల అక్కిన తలఁచుతూ ఒక్కొక్కమాటే ఆలోచనాపూర్వకంగా ఈలా చెప్పినాడు.

గన్నారెడ్డి విని 'అవును, అక్కినమంత్రి మీ మాటలు నాకు నచ్చాయి. అలాగ చేద్దాము. మా చిననాయగారిని రాత్రిరాత్రి మాయంచేయాలి. దానికి ఉపాయం ఈ రాత్రే ఆలోచిస్తాను' అని చెప్పి లేచినాడు సభ ముగిసింది.

అ రాత్రి 'ఏమయ్యా సబ్బినాయకా ! మీ వేగులవారు పరిశీలించి తేల్చు కొని వచ్చిన విషయాలు కొన్ని కావాలి నాకు' అని తన ఏకాంతమందిరంలోనికి సబ్బియ్య నాయకుని పిలిపించి గన్నయ్య అడిగాడు.

సబ్బి : మహారాజా ! సైన్యం అంతా కృష్ణాతీరం పొడగునా విడిచారు. మీ పినతండ్రిగారి శిబిరం శ్రీశైలం దగ్గర ఉన్నది. వివిధ సైన్యాలన్నీ కలిపి ఒకలక్ష ముప్పదివేలమంది ఉన్నారు. ఆరున వేగులవారు ఈ ప్రదేశాలన్నీ సూదిని వెదికినట్లు వెడుకుతున్నారు. జల్లెడతో గలిస్తున్నారు. ఎన్ని సారులు చూచినా ఈ దుర్గానికి మార్గం దొరకటంలేదు. ప్రభువుల ఆజ్ఞచొప్పున మన దుర్గంలో ఒక్కదీపం, ఒకమంటకూడా రావటంలేదు. పగలు పొగరాకండా వంటలు చేయస్తున్నాను. ఆయినా మన దుర్గాన్ని వారు కనిపెట్టవచ్చునని ఏచారు దైనా రావచ్చు. అలా పడిగవచ్చిన చారులు వళ్ళీ వారికి కనబడ రనుకోండి. ఆయినా ఏ కొండశిఖరాన్నుంచో గమనించి, అనుమానించి సైన్యాన్ని తీసుకు రావచ్చు, వారు హతమారాలే అనుకోండి. ఆయినా దుర్గరహస్యం బయలవుతుంది.

గన్నా : అందుకనే నేను ఒక ఉపాయం ఆలోచించాను. మనవాళ్ళు రెండు మూడువేలమంది, రహస్యమార్గాన వీరి సైన్యాలకు దూరంగా కనబడి, వారిని ఆ అడవులలో తప్పుదారుల పట్టించాలి. ఇంకొకవేయిమంది, ఈ ఎగుడు దిగుడు కృష్ణవెంబడినే దిగువకు తీసుకొనిపోయి వాళ్ళపాట్లు వాళ్ళకుపెట్టాలి. ఇంకొక అయిదారు వందలమంది ముందు పరుగుతీయాలి. ఆ వెనుక వీరి సైన్యం ఎంత వస్తుందో రానీ, అలా పరుగుతీస్తూ కృష్ణ ఎగువకు లాక్కుపోవాలి. మూడు నాలుగు వేలమంది మన గజదొంగ పతాకం రాచచేనుగుకు కట్టి ఈ సైన్యానికి కనబడి దొరక్కండా కందనోలుపోయి ఆ కోటలో ఉంటారు. ఈ గడబిడలో చిన్నాయనగారు ఏ సైన్యంలో ఉన్నారో నాకు వేగులందించు. మా విఠలయ్యతో, సూరన్నరెడ్డితో, చినదామానాయనితో ఇతర నాయకులతో సంప్రతించి వారి వారిని ఆ యా పనులకు వియోగిస్తాను. నీ వేగు ఆ యా సైన్యాలకూ, ఇక్కడే ఉండే నాకూ ఎప్పటికప్పుడు వార్తలు అందజేయాలి.

సబ్బినాయకుడు చిత్తమని సెలవుపొంది మాయమయ్యాడు. గన్నారెడ్డి తాను వేసిన వ్యూహవిధానాల ప్రకారం వివిధ సైన్యాలను వివిధ స్థలాలకు పంపించాడు.

తాను మెరికలవంటి నూరుమంది దళపతులతో, సైనికులతో సబ్బినాయని కడనుండి వేగురాగానే రంగంలోకి ఉరకడానికి సిద్ధంగా ఉండెను. విఠలు దొక సైన్యాన్ని, సూరయ్యరెడ్డి ఒక సైన్యాన్ని, దామానాయుదొక సైన్యాన్ని, అక్కినమంత్రి ఒక సైన్యాన్ని నడుపుకుంటూ కృష్ణకు దూరంగా

ఒక ఎత్తయిన కొండమీదినుండి ఉన్న రహస్యమార్గం గుండా వారి వారి పనులు నిర్వర్తించడానికి వెళ్ళిపోయారు.

గన్నారెడ్డి ఒక వేగులవానికి ఏదో రహస్యాలు కొన్ని చెప్పి ఎచ్చటికో పంపించాడు.

మూడురోజులైనవెనుక ఒక భయంకరమైన చెంచువాడు వచ్చి గన్నారెడ్డి ఎదుట నిలుచున్నాడు. గన్నారెడ్డి చెంచువాడతో 'ఏమిదో! నీ మొగం నాకు కొత్తదిగా ఉంది' అన్నాడు.

ఆ దొర మొగం చిటించుతూ 'ఏమిదో! నా మొగం కొత్త అని పెలుపులు నన్ను అవమానం చేయదలచుకొన్నారా' అనుచు వంగి నమస్కరించి 'ప్రభూ! నన్నే ఆనవాలు పట్టలేదా?' అని సబ్బినాయని గొంతుకతో అన్నాడు.

గోన గన్నారెడ్డి పకపక నవ్వి 'ఓయీ! అసాధ్యుడా! ఎంత మాయచేశావు! సరే, విషయాలు తొందరగా తెలుపు' అన్నాడు.

సబ్బి : ప్రభూ! మీ పినతండ్రిగారు నైన్యాలన్నిటినీ మన నైన్యాలవెంట ఎండమావులవెంటబడిన పిపాసీరీతిగా పంపించాడు. తానుమాత్రం పదివేలమంది మెరికలవంటి నైన్యంతో శ్రీశైలంలోనే విడిదితీర్చి ఉన్నాడు. దినదినమూ వూజలూ పునస్కారాలు చేయిస్తున్నారు. చక్రవర్తిపై భక్తి ఉన్నట్లు వారి పేరున కొన్ని దానాలు ధర్మాలు చేసి దానశాసనాలు చేయించాడు. శ్రీశైలం మఠాలన్నీ పండుగలు చేసుకుంటున్నాయి.

గోన : శ్రీశైలంలో మన అనుయాయులు అప్రమత్తులై ఉన్నారా?

సబ్బి : చిత్తం, మీ ఆజ్ఞాకోసం నిరీక్షించండని వారికి బోధించివచ్చాను, తమ శలవు.

గోన : సబ్బినాయకా! మీ పని అద్భుతము. ఉదయాస్తమానాలు మిమ్ము పొగడడం అంటే నాకిష్టంలేదు; కాని అది తప్పటంలేదు. మీకు అద్భుతమైన బిరుదు అర్పించుకోగలను. అది తర్వాత. ఈ దినమే ఇక్కడ సాధారణంగా కాపలాఉండే వారుకాక తక్కిన సైనికులు మారుపేషాలతో శ్రీశైలనగర మహాక్షేత్రాన్ని చేరాలి. వారందరినీ శివాచార్యులుగా, శివభక్తులుగా, జంగమదేవరలుగా, ఆరాధ్యులుగా శ్రీశైల వివిధ మఠభక్తులుగా చేర్పించండి. నాగుర్తు 'జయ మహాదేవ శంభో! పార్వతీనాథ!' అని. దానికి ప్రతివచనసంజ్ఞ 'త్రిలోక్య నగరారంభ మూలస్తంభాయ శంభవే!' అని. ఇవి ప్రతివారికీ రావాలి. లేకపోతే చాలా తంటా ఉన్నది. రేపు రాత్రి శంభుమహోత్సవం, మైలాపదేవ ఉత్సవం. వీరభద్రపల్లెం పట్టించండి. మొక్కుబడి తీరేందుకుగాను ఎవరో ధనవంతుడైన భక్తుడు ఉత్సవం చేయిస్తున్నాడు. నువ్వొక శివాచార్యుడవు. నీ ఐంద్రజాలమంతా చూపించాలి. రేపురాత్రంతా ఒళ్ళుతెలియని ఉత్సవాలు. మా చివనాయనగారి నైన్యాలు అనేక

కార్యాలమీద చెదిరిపోవాలి రెండుజట్లు ఒకచోట ఉండకూడదు. నేను వచ్చి ఆ ఉత్సవంలో ఉంటాను. ఆతర్వాత నేను చెప్పాను మీరు ఏమిచేయాలో. మా చిన నాయనగారు మాయ, కాగానే మీరందరూ చప్పగా, చల్లగా పారిపోవాలి. ఈలోగా మన అంచెధారలు మా చిననాయనగారిని ఓరుగల్లు చేర్పించగలవు. నేను నా సాధారణపు గజదొంగరూపంలో ప్రత్యక్షమవుతాను. మా చిననాయనగారికి, అంగరక్షకులకు గొప్ప శివభక్తులు ఒక చిన్న బంగారుపళ్ళెంలో ప్రసాదం ఇవ్వగలరు. వారు చక్కగా నిద్రపోతారు. మీశిష్యులు వర్తమానపురాంతఃపుర రక్షక భటులవుతారు. ఇక తరువాయివిషయాలు నే నక్కడ చెప్పుతాను.

నబ్బినాయకుడు మరి పది క్షణికాలు మాట్లాడి మాయమైపోయాడు.

* * * * *

శ్రీశైలము పురాతనకాలంనుండి మహాశైవక్షేత్రము. ఆంధ్రులు మొదట నుండి శైవమతావలంబకులు. శాలివాహనశక పూర్వమునందు ఒక వేయి సంవత్సరాలమంది శ్రీశైలము అనేక ఋష్యాశ్రమసంకీర్ణమై బహుజనాకరమై పవిత్రయాత్రాసలమై ఉండేది. బౌద్ధమతముగాని, జైనమతముగాని ఈక్షేత్రాన్ని చెక్కుచెదర్చలేకపోయాయి.

ఈ దివ్యపర్వతము చుట్టూ ఉన్న నాడులలో ఆంధ్ర మహారాజవంశాలు అనేకం ఉద్భవించి దేశాలు పాలించాయి. ఈ పర్వతానికి తూర్పున పల్లవ భోగములో రాజులు పల్లవులై విజృంభించారు. వారికి ముందు ఇక్ష్వాకులు, వారికిముందు శాతవాహనులు సామ్రాజ్యాలేలినారు.

శ్రీశైలానికి దక్షిణంగా చళుకవిషయ రాజవంశమువారు చాళుక్యులై శాతవాహనులకు సామంతులై వారి మాండలికులుగా, సేనాపతులుగా పడమటి కుంతల దేశానికి పోయి అక్కడ బాదామిలో శాతవాహనులకు పిమ్మట స్వతంత్రులై చక్రవర్తులై నారు. వారిలో పేరొకశాఖ తూర్పునకువచ్చి తూర్పుచాళుక్యులుగా వేంగిలో సామ్రాజ్యం స్థాపించారు.

శ్రీశైలానికి పడమటిదేశం శాతకర్ణాటదేశమై, కర్ణాటమై చాలాకాలం శాతవాహనభృత్యవంశమైన శాతకర్ణాటుల రాజ్యమై, అవేనుక యాదవులపాలై, గాంగుల పాలై, చివరకు కొంతభాగం భల్లణులచేతికి వచ్చింది.

అట్టి దివ్యపర్వతం కాకతీయ గణపతిదేవ సార్వభౌముని కాలంలో విశ్వేశ్వర గోళకమఠము, శివమఠము మొదలై నవానితో నిండి ఒక మహాపట్టణంలా విరాజిల్లుతూ ఉండేది. ఈ కాలంలో ఆ ప్రదేశమంతా అడవి ఎడాది కొకసారి శివరాత్రి నాడు ఉత్సవం జరుగుతుంది

ఆ శ్రీశైలంలో శివభక్తులగు రాజన్యులు అనేక మఠాలు కట్టించి శివయోగులకూ, ఆశాధ్యులకూ ఆశ్రమాలు నిర్మించి అర్పించుచుండిరి. లక్ష్మణయారెడ్డి ఒక

మతం తన ఉనికివటు చేసికొని, అందులో నూరునుంది రక్షకభటులతో, చిన్నయా మాత్యులతో, సేనానులతో ఉన్నాడు.

'గన్నయ్య సైన్యాలు కనబడినవి' అని వినగానే వారిని నాశనం చేయవలసిందని ఆజ్ఞుచ్చి తాను శ్రీశైలమంచే ఉండి వేగులచేత వార్తలు తెప్పించుకొనుచూ ఉండెను. ఒకనాడు కాశీనుంచి భట్ట లనేకులు శివాచార్యుల శైవక్షేత్రయాత్రలుచేస్తూ శ్రీశైలం వచ్చారు. వారితో కోటిశ్వరులగు భక్తు లనేకులు వచ్చి ఆ శైవమునులకు, శివాచార్యులకు ఉత్సవాలు చేయించినారు. మేలారభటులు, వీరభద్రభట్టలు నిప్పులు త్రొక్కియు, జూలాల పొడుచుకొనియు రుద్రతాండవలు నలుపుచుండిరి. రుంజులు, ధక్కలు, భేసులు, నాగస్వరాలు దెసలు మారుమోయించుచుండెను. మహాదేవార్చన పరమాద్భుతంగా జరుగుచుండెను. మల్లికార్జున దేవునకు ఎడతెగని అర్చన, అభిషేకము జరుగుచుండెను.

ఆ రాత్రి భట్టలు కొందరు మూడు బంగారు పశ్చెరాల శ్రీ లకుమయమహారాజునకు శివప్రసాదము అర్పించినారు. వారి భటులు, సేనాపతులు వెండిపశ్చెరాలతో వచ్చిన శివప్రసాదాల స్వీకరించారు. అత్యంత మధురమై సుగంధపూరితాలైన ఆ ప్రసాదము కాశీనివాసి అయిన పరమశివమత పరమశివాచార్యులవారు అగ్నించినవని అపరశివమూర్తులైన శివయోగులు తెచ్చి అవి లకుమయారెడ్డి మహారాజు కడ ఉంచినారు.

మహారాజు, ఆయన సేనాపతులు, అంగరక్షకులు, దౌవారికులు, ద్వారపాలకులు, కంచుకులు దాసదాసీజనం అందరూ భక్తితో ఆ ప్రసాదము ఆరగించినారు. వారందరికీ శివప్రసాదమహిమవల ఒడలు తెలియుని నిద్ర పట్టినది. ఇంతలో కొందరు క్రొత్తరక్షకభటు లా విడిదిలో అప్రమత్తులై కావలా కాయుచునేఉండిరి. తెల్లవారిసది. నిద్రమత్తు వీడి రక్షకభటులు, సేనానాయకులు, తదితర పరివార జనము లేచినారు. కాని మహారాజు లకుమయారెడ్డి ప్రభువు తమ హంసతూరికా తల్పంఘీద లేదు. ఒక్కసారి ఆ విడిది గృహాల్లో 'మహారాజు!' అని గగ్గోలు బిసులుదేరింది.

గోన గన్నారెడ్డి చిన్నతనానుంచి ఉత్సాహంతో పొంగిపొయే బాలుడు. చదువుకొనడంలో, ఆటలు ఆడడంలో, వీరవిద్య శిక్షణపొందడంలో ఎప్పుడూ సంతోషం, ఉల్పోగు. గురువు 'ఈ పని చేయగలవా రాజకుమారా' అంటే 'చేస్తా! చేస్తా! చేస్తా! ఓ చేసితీరుతా' అని ఆ పనియొక్క కష్టం, నిష్ఠురము, స్వరూపం ఒక్క నిమేషం ఆలోచించి, వానిని అధిగమించే విధానం ఇంకో నిమేషం ఆలోచించి, మనస్సు, బుద్ధి, హృదయము ఆ పనిపై విశితంగా ప్రయోగించి మూడవ నిమేషంలో నిర్వర్తించేవాడు. ఈ పాఠము 'క్రొత్త' అని లేదు. ఆ పండు బాణంతో కొట్టవం 'కష్టసాధ్యం' అని లేదు 'ఆ గుఱ్ఱం పొగరుగలది. రౌతులను పరాభవం

చేయడంలో అందెవేసిన జంతువు' అన్నా లెక్క లేదు. 'కశ్యపంలేకుండా గుఱ్ఱాన్ని స్వారి చేయలేము' అని లేదు. ఏపని అయినా చేయడానికి ముందుగా సిద్ధం.

చదువులేని సమయంలో, వీరి శిక్షణలేని సమయంలో అంత చిన్నతనా న్నుంచి గన్నయ్య ఏదో ఆలోచించుకొంటూనే ఉండేవాడు. తెల్లవారగట్ట అతనికి మెలకువ వచ్చేది. బంగారు పట్టుదారాలు కుట్టిన కాశ్మీర శాలువ కప్పుకొని పడుకొన్న చలికాలంలో, కండయికిట్టిన తన బంగారుదేహం పోతపోసిన విగ్రహంలా కనబరచు సన్నని పంచెతో మాత్రం ఆ పట్టు పరుపులపై పండుకొన్న వేసవి కాలంలో, వానకురుయుచు తన శయనమందిరానికి పెన్కశ్రుతివేసే వానకాలంలో కదలక పడుకొని కలలపాలయ్యేవాడు. పసితనంలో, బాల్యమందు, జవ్వనం పొడచూపే దినాల ఎప్పుడూ ఆలోచనలే !

ఆ ఆలోచనలలో రాజ్యపాలనం, దుష్టనాశనం, ఉత్తమ విద్యావ్యాసంగము, మహోత్తమ వీరవిద్యా కౌశలము సుడులు తిరుగుతూ ఉండేవి. ప్రపంచం అంతా పుణాణాలలో ఒకవిధంగా వర్ణించి ఉంది. గణితశాస్త్రంలో ఇంకోవిధంగా వర్ణించి ఉంది. సముద్రం ఎంతవరకు ? భూమి ఎంతవరకు ? సముద్రం అడుగున భూమి ఆ భూమి అడుగున అంటే ఆ భూమి తవ్వకుపోతోంటే, దానికి అంతుఉన్నదా? అలా ఎన్నిక్రోశాలు తవ్వకుపోవాలి ? అలా తవ్వకుపోగా తర్వాత ఏమి ఉంటుంది ? ఆకాశంలో ఎగిరే పక్షి ఎంతదూరం ఎగురుతుంది ? ఒక మనుష్యుడు ఎగిరేక క్రి సంపాదించుకుంటే ఎంతదూరం ఎగురుగలడు ? అతని కేమీ అడ్డం రానా ? నక్షత్రాలు వానిదగ్గంటు వెళ్ళి చూస్తే ఎలాఉంటాయి ? 'సూర్యగోళం భూమికన్న అనేకలక్షల రెట్లు పెద్దది' అని గణితశాస్త్రజ్ఞులన్నారు. ఆగోళందగ్గరకు వెళ్ళగలమా ? అందులో సూర్యుడెటులుండును ?

ఈలా అంతులేని ప్రశ్నలు వేసుకొని వానికి సరియైన సమాధానాలుతో చక వేదనపడేవాడు. 'కొండలు, నదులు, అడవులు, వానలు, వరదలు, వేసవి, శీతా కాలం, చలి, వేడి ఇవి ఏలాపస్తాయి ?' అని ప్రశ్నించుకొనేవాడు.

పీని అన్నింటికి గురువులనుండి సమాధానాలు కోరేవాడు. వానికి గురువు తిచ్చిన సమాధానాలు ఒక్కొక్కప్పుడు వచ్చేవి కావు అతని హృదయంలోని ఈ ప్రశ్నపరంపరలవల్ల విపరీతమైన ప్రకృతిజ్ఞానం అలవడింది. ఎప్పుడు వాన వచ్చునో, నది ఈఏడు ఎంతపొంగునో అతనికి కరతలామలకము.

అతడొంటిగా ఏకొండశిఖరంపై వో కూర్చుండి నిశ్చలతారకాయామినీపేట నక్షత్రపథాలలోనికి, తన హృదయంలోని ప్రశ్నలకు సమాధాన మా చోటుల ప్రత్యక్షమవునేమో యని పారకించి చూచేవాడు. కృష్ణబట్టన మధ్యాహ్నంల కూర్చుండి నీటిమేఘాలు; సుడిగుండాలు, నదిలోని రాళ్ళు వాని చుట్టూనడిజలాలు ప్రవహించే విధానము గమనిస్తూ జీవితముగుర్చి చర్చించు

కొనేవాడు. “ఈ జీవితమూ నదివంటిదేనా ? నదికి ఆ కొండ పుట్టుకస్థలమంటారు. ఆ చుట్టుప్రక్కల ఎన్నోవందలమైళ్ళ ప్రదేశంలో పుట్టే ప్రతి చిన్న నీటిబిందువు ఆ నదికి పుట్టిన స్థలమే ; అలా మనుష్య జీవితాలు ఆనేకవందల బిందువుల కలయికా ? అవి మాతృగర్భంలో కలుస్తాయా ? మేఘాలు నీటిఆవిరి అని పెద్దలు చెప్పారు. ఆ నీటిఆవిరి సముద్ర జనితం. సముద్రంలోనికి నదులు, నదులు ఆనేక జీవబిందువుల కలయిక. జీవసముద్రంలో మృత్యుసూర్యత వమె అవి ఆవిరిగా మారి మానవమూర్తి మేఘాలలోచేరి, అక్కడే పెరిగి త్రీగర్భకుహరాలలోనుండి బయలువెడలుతాయా జీవితాలుగా ? అయితే అవి మనుష్యులలో ఏలా చేరుతాయి ? కుక్కం బాల్యవస్త్రో వురుపుని దేహంలో లేదు. కుక్కం ఎప్పుటికప్పుడు మనుష్యునిలో పృథ్వి. అది త్రీ గర్భంలోకిపోయి త్రీలో చిన్న తనంలో లేని శోణితబిందువులలో కలిసి ఒక పూర్ణరూపం అవుతుంది ? అది మనుష్యుడుగా ఉద్భవిస్తుంది ?

“ఈ రాజ్యాలు, ఈ నాగరికతలు, ఈ అర్చనలు వివిధ నామాయిగా భగవంతుని భావించుకోడం, కొందరు భగవంతుడే లేడనడం, కొందరు శివుడే భగవంతుడని, కొందరు విష్ణువే భగవంతుడని, కొందరు పీఠందరూ హుళక్త్య — ఆద్యంత రహితము. నామ రహితము అయిన ద్రహ్మమే నిజము — అది వ్రాది చదం ఏది నిజం ?”

ఈలా ఆ యువకుని ఆలోచనలు అనంతములై ప్రవహించేవి. కాల్యోగ్యులుడై నప్పుడే సూర్యోచనలు ఉండక ఆ కార్యఫలాకాంక్షమాత్రం మాతన్ని ఉట్టూత లూచేది.

వర్తమానపురంలో తండ్రియైన బుద్ధారెడ్డిప్రభువు గన్నయ్యకు, అతని తమ్ముడు విఠలయ్యకు చిన్నతనంలో మంచి గురువులచే చదువు చెప్పించినాడు. అతడు పోగానే లకుమయ్య ఈ బాలకుల నిద్దరినీ ఓరుగల్లు చదువుకై పంపినాడు. అక్కడ వారిద్దరూ తమ నగరిలో వాసవాసీజనసేవితులై పెరిగారు. రాజబంధువులలో ఒక ముదుసలియూమె వారి పోషణభారం వహించింది.

గన్నయ్య ఎంత చురుకువాడో, విఠలయ్య అంత మందమతి — ఆసలు చదవలేకపోవడం కాదు. ఏదో చదివేవాడు. విఠలయ్య చిన్నతనాన్నుంచి బీముడే; తోటి బాలు రెవ్వరూ అతనిని మల్లయువ్వుంలో ఓడించలేకపోయేవారు సరిగదా, మొదటి గడియలోనే ఒడిపోయేవారు. అతడు చేయలేని బరువుపని ఏదీ లేనేలేదు.

విఠలయ్యకు ఎప్పుడూ రాదు కోపం ఏపని చేసినా ఉద్రేకము వచ్చేది కాదు. చదువూ అతంతమాత్రమే ; పంచకావ్యాలై సాహిత్యమాపినాడు. ఏదో వ్యాకరణమూ, ఏదో గణితము, ఏదో వేదాంతము చదివినాడు. కాని ఆంధ్ర కర్ణాట మహారాష్ట్రాది ద్రావిడ భాషలూ చదివినాడు. ఆంధ్రభాషలో భారతము, శివనీతిసారము చదివినాడు.

ఎప్పుడూ చదువుట మానలేదు. అన్నగారికి చదువు గరుత్మంతునికి ఎగురుట వచ్చినట్లు రావడం, తనకు చదువుదూరదూరాననే ఉండటం అతనికి నవ్వువచ్చేది. అన్నగారే అతనికి ముఖ్యగురువై పాఠాలు నేర్పేవాడు.

అన్నగారు విరలయ్యకు భగవంతుడు. అతనికి మల్లయుద్ధం అంటే అపరిమితప్రేమ. అన్నగారిని ఎవరైనా నిరసించినట్లు కనబడితే వెంటనే ఆ యువకుడంత పెద్దవాడైనా, పూలచండులా పైకెత్తి 'జాగ్రత్త' అని మళ్ళీ క్రిందకు గింపేవాడు.

గన్నారెడ్డి ఓరుగల్లులో చదువుకునే దినాల్లో లకుమయారెడ్డి మహారాజు భూతాది ప్రాభుతాలు పండించటం మానివేయడం జరిగినప్పుడు వర్తమానపురం నుంచి బుద్ధారెడ్డిని ప్రేమించిన కొందరు ఓరుగల్లు వచ్చి లకుమయ్య దుస్తంత్రము గన్నయ్యకు నీవేదించారు. గన్నయ్య గరుడునివలె సమ సరాజకీయాలు గ్రహిస్తూ ఉండెను. ఓరుగల్లు గురుకులాన అతనితో పాటు చదువుకొనుచుండిన రాజకుమారులందరూ గన్నయ్యను నాయకునిగా ఎన్నుకొని అనేక వినోదాలతో పాల్గొనేవారు.

గన్నారెడ్డి వారందరినీ ఒకనాడు చేరదీసి ఆరుగడిమల కాలం ఏమేమో బోధించాడు. ఆ వెనుక గన్నారెడ్డి మూడు నెలలు తమ్మునితో, తనకు సర్వ వినాల బాసట అయిన సూరవరెడ్డితో దేశం అంతా తిరిగాడు. తక్కిన యువకులు అయిదుగురు, ఆరుగురు జట్టులుగా వారివారి సేవకులతో దేశం నలుమూలలా తిరిగారు.

వారందరూ ఏర్పరచుకొన్న గడువు మూడు నెలలూ బాటగానే ఓరుగల్లులో మళ్ళీ అందరూ కలుసుకొన్నారు.

౨

రహస్యంగా రాజకుమారులందరూ ఓరుగల్లులో గోనవారి నగరులో కలుసుకొన్నారు. గన్నారెడ్డి వారందరినీ చూచి, "అన్నలారా! మనం స్వయం భూనాథుని పాదపద్మాలసాక్షిగా ఏర్పాటుచేసుకొన్న ప్రతిజ్ఞను అనుసరించి, నేను ఘోతోపాటు దేశాలన్నీ తిరిగాను. నాకు మన విడిదికి తగిన అద్భుతప్రదేశం శ్రీలైలందగ్గర కనబడింది. ఆ ప్రదేశం పాడుపడిన పురాతన పట్టణం. ఆ పట్టణానికి ఒకటే దారి ఉన్నది. ఆ చాటుదారిని నాకు ప్రాణస్నేహితుడైన ఒక చెంచుదొర చూపించాడు. ఇంకో రహస్యమార్గం ఉంది. తెలియనివాళ్ళు కొన్ని వేల యేండ్లు గాతించినా ఆ పట్టణం దొరకదు. చెంచువారి సహాయంతో ఆ పట్టణం సర్వవిధాలా బాగుచేయించడానికి మా విరలయ్య, చిన అక్కినప్రగడ గారలు వెళ్ళారు. అది సిద్ధంకాగానే మనం ఒకమంచిదినాన గజదొంగలం అపు

దాము. ఈ లోగా వాడు వారు తగిన ధనం, బలగం పోగుచేసుకొని సిద్ధంగా ఉండండి" అని గన్నారెడ్డి తెలిపెను.

వీర యువకలోక మంతా 'వలె' యని కత్తులు పెకె తెను. ఆ జటుకు నాయకుడు గోన గన్నయ్య. ఆతని నాయకత్వం అంటే ఎవ్వరికీ ఏవిధమైన అనుమానాలూ లేవు.

ఈ సమావేశం జరిగిన నెలదినాలకు 'సర్వం సిద్ధమైనది. కాబట్టి ఇక రావచ్చు' అని విఠలయ్యదగ్గరనుంచి వార్త వచ్చింది. ఒకదినాన వారందరూ కలుసుకొని శుభముహూర్తం ఏర్పరచుకొన్నారు. మెలారదేవుని సాక్షిగా, వీర తద్రుని సాక్షిగా, ఏకవీర సాక్షిగా, స్వయంభూదేవ సాక్షిగా వారు ఒట్టు పెట్టుకొన్నారు. ఏర్పరచుకొన్న శుభముహూర్తన వారందరూ ఓరుగలు విడిచి పోయారు. వారు ఓరుగలు వదలిన వారము దినాలకు గన్నారెడ్డికడనుండి శివదేవయ్య మంత్రికి ఉత్తరం వచ్చింది.

"శ్రీ శ్రీ శ్రీ అపరగురుమలికార్జునావతార, శివదేవయ్య పండితారాధ్య దేశికులకు సాదపద్మాల సాగిలంబడి గోన గన్నయ్య మనవి.

"మా పినతండ్రి నా రాజ్యం తన హస్తగతం చేసుకొన్నాడు. ఈలాంటి అన్యాయాలు శ్రీశ్రీశ్రీ సప్తమ చక్రవర్తులైన మా సార్వభౌములు వృద్ధులవడం వల్ల సంభవించినవి. మా కి రాజ్యంలో న్యాయం దృశ్యం కావటంలేదు. కాబట్టి మే మంతా దోపిడి దొంగల చుపుతున్నాము. నాతోపాటు ఇరవై అయిదుగురు రాజకుమారులు వచ్చారు. శ్రీ చిన అక్కినచగడ మహామంత్రి వచ్చినాడు. మేము మా రాజ్యం స్థాపించుకొన్నాము. మేము ఎవరు ఎంత ప్రయత్నించినా దొరకము. ఆ యా రాజకుమారులు వారి వారి తల్లిదండ్రులకు ఉత్తరాలు వ్రాసుకొన్నారు. మమ్మల్ని పట్టుకొనవచ్చినవారిని హతమారుస్తాము. అన్యాయము చేసేవారిని దోస్తాము. మాకు స్వయంభూదేవుడే నాయకుడు. ఇట్లు తమ శిష్యపరమాణువు గోన గన్నయ్య. ఇవే అనేక శుభలేఖార్థములు."

ఆ ఉత్తరం చూచి శివదేవయ్య చిరునవ్వు నవ్వుకొన్నాడు. ఆ సాయం కాలంలోగా వివిధ రాజనగరులనుండి ప్రభువులు, పెద అక్కిన మంత్రులవారు హుటాహుటి ముఖ్యమంత్రి శివదేవయ్యకడకు వచ్చారు.

"మీ మీ కుమారులకు భయ మేమీలేదు నేను వారినందరినీ నుంచి మార్గానికి దింపే సాధనం అలోచించి తిరిగి రప్పిస్తాను. మీ మీరేమీ తొందర పడకండి" అని శివదేవయ్య దేశికులు బోధించారు.

ఆ నాటినుండి ఈశు దోచకపోయినా, ఇతరులను దోచకపోయినా గన్నారెడ్డినిగూర్చి ప్రపంచమంతా గగ్గోలుపుట్టింది. ఆ తర్వాత రెండు మూడు సంవత్సరాలు గన్నారెడ్డి పెద్దసైన్యము సమకూర్చినాడు. కోట్లకొలది టంకాల వెల గలిగిన

బంగారపాతలు దొరికినవి. అనేక విధాలుగా ఎక్కడెక్కడినుంచో దనం వస్తూ ఉన్నది. ఆ రహస్య పర్వతప్రదేశంలో ఒక విచిత్రరాజ్యం ఉద్భవించింది.

గన్నారెడ్డి వేలకొలది జాతిగణాలను బంగారు రానులు పోసి సముపార్జించినాడు. గణ్ణాలమీద అతివేగంగా స్వారిచేస్తూ ఉరకడం, అతివేగంగా పరుగిడే గుఱ్ణాలమీదకు ఉరకడం, పగ్గముల లేక గుఱ్ణముల స్వారిచేయుట, గుఱ్ణములపై పండకొని స్వారిచేయుట, అతివేగంగా గుఱ్ణముపై స్వారిచేస్తూ బాణముల గురిచూచి కొట్టట మొదలైన పనులన్నీ వేలకొలది అశ్వికులకు నేర్పించినాడు. దుష్టతరగ్రేభావంతుడై అతడు అతిరథశ్రేష్ఠుడై వెలిగిపోయాడు.

అక్కడినుండి అప్రతిమాన వ్యూహారచనాసామర్థ్యంతో, యుద్ధనైపుణ్యంతో దేశాన్నిటిలో రాజు లందరికీ గుండెబెదు రయినాడు. ఇరువదివేలమంది అశ్వికులు, వాయువుతో పందెములు వేయవారు ఆ లోయలో శిక్షణ పొందినారు. నదులు ఈదుట, కొండ లెక్కుట, ఎంతనున్నటి గోడలనైనా ఎగబ్రాకుట, తాటి నిచ్చెనలు సిద్ధముచేయుట, వివిధాయుధ యుద్ధముచేయుట, అనేక నూత్న యుద్ధములు సృష్టించుట, జట్టులు దళములు పంక్తులు బాదులు వ్యూహాలు చెడకుండా అతివేగాన పరుగులిడి శత్రువులను గదియుట, బాణములు పరుగులో గురితప్పకుండా వేయుట, పండుకొని, కూర్చుండి, మోకరించి, బాణాలు గురిచెడకుండవేయుట, కూలయ్యుద్ధము, కూలములు దూరాన గురితప్పకుండా విసిరివేయుట, మల్లయుద్ధము చేయుట, అన్నివిధములైన కత్తియుద్ధములుచేయుట, గజములతో, వ్యాఘ్రములతో యుద్ధము చేయుట గన్నారెడ్డి సైనికు లందరూ నేర్చుకున్నారు.

౬

గన్నారెడ్డి పినతండ్రి లకుమయ్యను బందీచేసినా అత్యంత గౌరవంతో ఓరుగల్లుపురం చేర్చినాడు. ఒక వార్తాహారునిచే శివదేవయ్యమంత్రికి 'లకుమయ్యారెడ్డిని, ఆయనమంత్రి రుద్రయామాత్యులను బందీలుగా సార్వభౌముల సేనాపతుల కెవరికైనా పిల్లలమఱ్ఱికడ అపగింతుమనీ, వారిని అత్యంత గౌరవంగా గోనవారి నగరులో ఉంచవచ్చుననీ, విధేయుడు గజదొంగ' అని ఉత్తరం పంపించాడు.

వెంటనే ప్రసాదాదిత్యనాయకులు దళపతులతో పదివేల గుఱ్ఱపుసైన్యం తీసుకొని రెండురోజులలో పిల్లలమఱ్ఱి చేరినాడు. మరునా డుదయం ఒక భద్ర ధంతావళముపై బంగారు చవుడోలుపై పట్టుపరుపులపై పరుండి నిద్రపోవు లకు మయారెడ్డి మహారాజును, రుద్రయామాత్యులను నలుగురు అశ్వికులు ప్రసాదాదిత్య నాయని సైన్యంకడకు తీసుకువచ్చారు.

వెంటనే అశ్వకుల్పి ప్రసాదాదిత్యుని దళపతులు బందీలను చేశారు. ప్రసాదాదిత్యులు గౌరవంతో రుద్రయామాత్యునికి స్వాగతంబిచ్చి శ్రీ లకుమయారెడ్డి ప్రభువును ఆ భద్రగజఁమీదనే పిల్లలమఱ్ఱి తీసుకొనిపోయి, అచ్చట కోటలో రాజభవనంలో దింపి తూలికాతల్పంమీద పరుండబెట్టినారు. రేచెర్ల వారి రాజవైద్యుడు వచ్చి లకుమయారెడ్డి నాడిచూచి ప్రభువు జ్ఞానవశ్రీ, నల్లమందు తినియుండుటచే వారి కా మత్తు కలిగినదనిన్నీ, మత్తువదిలే సూచనలు కనబడుతున్నవనీ చెప్పాడు.

ఆ పుదయం పదునొకండు గడియలకు లకుమయప్రభువు కండ్లు తెరిచాడు. ఆయన కండ్లుతెరిచిన కొద్దికాలంవరకూ తా నెక్కడున్నదీ తెలియక ఏవేవో అసందర్భవాక్యాలు పలుకుతూ వుండెను. దాసీ లాయన నుదురు చల్లని సుగంధ జలముతో తడుపుచుండిరి. ఒకగడియ అయినవెనుక లకుమయ మహారాజుకు సంపూర్ణంగా తెలివి వచ్చింది. 'ఇప్పుడు నే నెక్కడున్నాను?' అని చటుక్కున లేచి ప్రశ్నించాడు.

"మహారాజా, మీ రిప్పుడు పిల్లలమఱ్ఱిలో రాచనగరులో అతిథిమందిరంలో వున్నారు" అని రుద్రయామాత్యుడు మనవిచేశాడు.

లకు : రుద్రయామాత్యులవారూ : మీ రేల వచ్చినారు : ఆ రాక్షసుడు మిమ్ము బందీగా కొనిపోయాడని మీ భటులు ఎంతకాలంక్రిందటో మాకు చెప్పారు. అప్పటినుండి మీరు కనపడలేదుకూడా :

రుద్ర : మహాప్రభూ : మీకు వచ్చినవార్త నిజమైనదే. నన్ను గన్నారెడ్డి ప్రభువు.....

లకు : ఆ పరమనీచుని పేరు నా ఎదుట తీసుకురాకండి.

రుద్ర : చిత్తం మహాప్రభూ : ఆ గజదొంగ నన్ను పట్టుకొని శ్రీశ్రీ యువ మహారాజులవారిని గంతలుగట్టి తీసుకొని వెళ్ళిన స్థలానికే నన్నూ తీసుకువెళ్ళాడు. నాకూ గంతలుకట్టారు.

లకు : ఏమిటి : వీడి దౌర్జన్యానికి అంతులేకుండా ఉంది. ఇంతకూ శ్రీశ్రీ లంలో ఉన్న మేము ఇక్కడి కెలా వచ్చాము :

రుద్ర : చిత్తం మహాప్రభూ : అదే మనవిచేస్తున్నాను. వారు నన్ను గౌరవంగానే చూస్తూ ఒక ఇంటిలో ఆ రహస్యనగరంలో ఉంచారు. విన్న సాయం కాలం నా కళ్ళకు గంతలుకట్టి వారు ఒక గుఱ్ఱంమీద ఎక్కించి ఎక్క దెక్కడో తిప్పి ఒకప్రదేశంలోదింపి కళ్ళకు గంతలువిప్పారు. ఎదురుగుండా మహాప్రభువుల భద్రగజమూ, బంగారపు అంబారీ ఉన్నవి. నన్నుకూడా అంబారీ ఎక్కించారు. లోన ప్రభువులు నిద్రపోతున్నారనీ, నేను జాగ్రత్తగా ఉండాలనీ ఎవరో నాతో చెప్పారు. మాచుట్టూ వేయిమంది అశ్వకులుకూడా వస్తూ ఉండగా ప్రభువులను వాళ్ళు ఈ పురం చేర్చి ప్రసాదాదిత్యునాయకులవారికి తమ్ము అప్పగించారు.

లకు : ఏమిటి ప్రసాదాదిత్యనాయకులకా; ఆయన ఈ ఊరు ఏల వచ్చాడు; అశ్వకులు ఆయన నై నికులా; అప్పగించడ మేమిటి :

రుద్ర : మహాప్రభూ ! ఆ వేయిమందిలో నలుగురుతక్క తక్కినవారందరూ ఈ నగరం అయిదు గవ్యూతు లుండనగానే వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళిపోయారు. అ నలుగురూ తీసుకొనివచ్చి, ఈ నగరానికి ఏకారణంచేతనో వచ్చిన ప్రసాదాదిత్య నాయకునకు అప్పగించినారు. వారు మివ్వల్సి ఈ రాచనగరితో ప్రవేశపెట్టారు.

లకు : ఎంతపని జరిగిందీ! మాకు శ్రీశైలం ఎవరో ప్రసాదం పంపారు. మేము దానిని తిన్నాము. ఎదో నిద్రమత్తు విపరీతంగా వచ్చింది. పోయి పడుకొంటిమి. తరువాత ఇదే మెలకువరావడం.

లకుమయారెడ్డి తాను లక్షసైన్యంతో గన్నారెడ్డిని పట్టడానికి రావడం, గన్నారెడ్డి కంఠూరి కేళినాయని చంపివేయడం మొదలయినవన్నీ రుద్రయామాత్యునితో పూర్తిగాచెప్పి, 'మన మిరువురము వెంటనే వర్తమానపురం చేరాలి. శ్రీశైలం దగ్గర సైన్యాలవిషయం ఏమయిందో తెలియజే' దన్నారు.

రుద్రయామాత్యులు గన్నయ్య వందిభూపాలుని, ఉప్పల సోముని నాశనం చేయడం, ఆదవోని ప్రభువు కొమార్తె నెత్తుకుపోయి తన అక్కగారికడ వుంచడం మొదలయిన విషయాలన్నీ తన ప్రభువు చెప్పగా విన్నారు. ఏది ఎటులవునో అని గజగజ వణికిపోయినాడు.

లకుమయారెడ్డి స్నానాదికములన్నీ అయి, రేచెర్ల ప్రభువు పంపిన నూతన వస్త్రాదికములు ధరించి, తన విడిదిలో సుఖాసీనుడై ఉండగానే ప్రసాదాదిత్య నాయుడు తాను లకుమయతో మాట్లాడవలసియున్నదని సందేశ మంపినాడు. లకుమయారెడ్డి 'అంతకన్న ఆనందమేమి ఉన్న' దని మరల సందేశమంపినాడు. వెంటనే ప్రసాదాదిత్యప్రభువు లకుమయకడకు వచ్చినాడు. లకుమయ సగౌరవంగా ఆతని నెదుర్కొని తీసుకువచ్చి పీఠాన్ని అధివసంపచేశాడు. ప్రసాదాదిత్యనాయుడు లకుమయప్రభువును చూచి మహాప్రభూ ! నేను రాజప్రతినిధి అయిన రుద్రదేవుల ఆజ్ఞచేత, గజదొంగ గన్నారెడ్డిని పట్టుకొనడానికి ఈ ప్రాంతాలకు వచ్చాను. అప్పుడు గజదొంగజట్టులోని నలుగు రాశ్వకులు మిమ్ము తీసుకొనివచ్చి నా కప్ప గించినారు. నేను వెంటనే వారిని బంధించితిని. కాని వారు ఎటుల చిత్రముగా తప్పించుకొనిపోయిరో తెలియలేదు. నూరుగు రాశ్వకులు వారిని వెదకుచున్నారు. ప్రభువులకు వేయిసైన్యం రక్షణ కిస్తున్నాను. తమరు ఓరుగల్లు వెళ్ళవలసిన ముఖ్య కారణ మొకటి వచ్చింది. ఓరుగల్లు వెళ్ళి ప్రభువులు తమనగరు చేరుకోవచ్చును. పిల్లలమట్టి పాలకుల సహాయంతో నేను గన్నారెడ్డిని పట్టుకొనడానికి వెళ్ళుచున్నాను. అని మనవిచేసి వెళ్ళిపోయినాడు.

2

లకుమయారెడ్డి సైన్యాలు గన్నయ్య సైన్యాలను ఆ అడవులలో, ఆ లోయలలో, ఆ కొండలలో, ఆ వాగులలో వెన్నంటి తరుముచు నాలురోజులు ఎన్నో కష్టాలకు లోనై, చిట్టచివరకు శత్రువుల జాడ తెలుసుకోలేక, తమలో ఎందరో పడిపోతుంటే, వారిని జాగ్రత్తగా తీసుకొని రాదగిన సైనికులను ఆపి తక్కిన వారు సాగిపోతూ గజదొంగలజట్లు భాగాలుగా విడిపోతే, తాము భాగం విడిపోతూ తుదకు శత్రువుల జాడలు, వారి అంతా ఏమీ తెలియక, వెళ్లిమొగాలు వేసుకొని తిరిగిరావడం ప్రారంభించారు.

చిన్న చిన్న జట్టులవారు తరుముతూ తరుముతూ ఉండగా, ఎలా వచ్చేదో ఒక పెద్ద విరోధివాహిని ; వీళ్ళని వెనుకనుంచి చుట్టి కతులు, కటారులు మొదలయిన అయుధాలను లాక్కొని, బందీలచేసి తీసుకొని పోయేవారు. ఈ విధంగా నాలుగైదు దినాలకు గన్నారెడ్డి సైన్యాలకు పదిహేనుపేలమందికి పైగా బందీలు దొరికారు. వారినందరిని ఆ అడవులలోకి తీసుకొనిపోయి, ఇంత తినడానికి తొన్నరొట్టె, పిండి రెండుమాడల చొప్పున ఇచ్చి వదిలెడివారు. చాలమంది తమకు నిజమైన ప్రభువు గన్నారెడ్డేననీ, వారి సైన్యాలలో తాము చేరుతామనీ చెప్పిరి. గన్నారెడ్డి కోరిన ప్రతిజ్జలన్నీ నెరవేర్చి గన్నారెడ్డి సైన్యంలో చేశారు. అలా చేరినవారు మూడుపేలమంది ఉండిరి.

లకుమయారెడ్డి సైన్యం ఈ విధంగా చిందరవంక రై పోయింది. అందులో పెన్సైన్యాలు తిరిగి శ్రీశైలం చేరేసరికి లకుమయారెడ్డిని గన్నయ్య బందీచేసి తీసికొనిపోయాడని తెలిసి భయాత్రాంతులై పోయారు. సేనావతులు సమాలోచించుకొని మాట్లాడక వర్తమానపురం వారిపట్టి ప్రయాణాలు సాగించారు.

లకుమయారెడ్డి అన్నకుమారునిపై సలిపిన విజయయాత్ర ఈలా విచ్చిన్నమై దేశాలన్నిటిలో నవ్వులపాలైన పదిహేను దినాలకు గన్నారెడ్డి తన రహస్యపురంలో కొలువుతీర్చి తక్కిన ప్రభుకుమారులతో విషయపర్యాలోచన చేస్తూ ఉండెను.

అపసర్పగణాధిపుడైన సబ్బప్రభువు గన్నారెడ్డివైపు చూచి "ప్రభూ! లకుమయారెడ్డిని తమకు ఆలోచనచెప్పుతూ ఓరుగల్లునగరంలోనే ఉండవలసిందిగా శ్రీశ్రీశ్రీ రుద్రదేవమహారాజులంవారు ఆజ్ఞ ఇచ్చారు. ప్రసాదాదిత్య నాయకమహారాజు సైన్యాలతో కంచి చేరుకున్నారు. వర్తమానపురంలోని సైన్యాలలో నల్గింట మూడువంతులు తగ్గింపవలసిందనినీ, అలా చేయకపోతే వర్తమానపురం ముట్టడించి నేలమట్టం చేస్తామనీ నిండునభలో శ్రీశ్రీశ్రీ రుద్రదేవ మహారాజులు లకుమయ మహారాజుతో చెప్పారు. లకుమయప్రభువు మొగం జేస్తురించింది. కత్తివాటుకు రక్తపుచుక్క లేనట్లయింది మహాప్రభూ! అప్పుడు శివదేవయ్య మంత్రుల

వారు లకుమయప్రభువుపంకి జూచి 'మహారాజా : ఈ మహారాజ్యంలో స్త్రీలపై కుట్రచేసేవారు ఉద్భవించారు. రాజద్రోహం దుష్టవాసనలా దేశాలన్నీ కమ్మింది. మీపైన కొందరు రాజద్రోహనేరం మోపుతున్నారు. సార్వభౌములు కాని, యువ మహారాజీవారు కాని ఆ మాట నమ్మలేదు. అయితే తమ కెందు కంత సైన్యం : అ విధమైన సన్నాహం : వెంటనే మీ ఆజ్ఞలు వర్తమానపురం పంపండి, సైన్యంలో మూడువంతులు తగ్గించుడని. అదీగాక మీరు మీ అన్నగారి కుమారునికి రాజ్యం ఎందుకు అప్పగించలేదు ? ఆ కారణంచేత ఆ తెలివితక్కువ బాలకుడు గజదొంగయై దేశాన్ని నాశనం చేస్తున్నాడు. అతని శిక్షించడానికి ప్రసాదాదిత్యనాయకుడు సైన్యాలతో వెళ్ళాడు. కంచి మొదలైన క్షేత్రాలు సేవించి వస్తారు. మీరు సార్వభౌములతో వేదాంతచర్చ చేస్తూ సుఖంగా కాలక్షేపం చేస్తారుగాక !' అని చెప్పిరట" అని మనవి చేశాడు.

గన్న : మనం అనుకున్నట్లే అయింద. ఇప్పటికై నా వీరందరికీ నాయకుడెవడో తెలుసుకున్నావటయ్యా సబ్బియ్యా :

సబ్బి : లేదండీ. చాలావరకూ గాలించాను. దేశంలో ఎవరు అఖండ సైన్యాలు సమకూరుస్తున్నారో పిల్లి కళ్ళతో రాత్రిళ్ళు, పేయికళ్ళతో, తెల్లవారగట్ల చూస్తున్నాను. మహారాజా : నా కొక అనుమానం ఉన్నది. అది....

గన్న : నాకు నీవు చెప్పబోయేకడనే అనుమానం ఉంది. నేనూ మీరూ స్వయంగా వెళ్ళి విచారించు. ఈలోగా వేంగీ మహారాష్ట్రంలో గోదావరీతీర నగరమైన మేడిపల్లిలో కాచయనాయకుడు చాలా గర్వించి పోతున్నాడనీ, ఆంధ్రరాజ్యం విచ్ఛిన్నం చేయటానికి కాళింగుల సహాయం కోరుతున్నాడనీ, మొన్ననే తరిమి పేరుబడినా కటకాధిపతి కొంత సైన్యమూ, బానలకొలదీ ధనమూ కాచయనాయకునికి పంపించాడనీ మీవాళ్ళు పట్టుకువచ్చిన పేగువిషయంలో నేను ఒక విచిత్రాలోచనకు వచ్చాను. ఈ సభవారందరూ 'వల్లె' అంటే మనం వెంటనే కాచయ్యను గోదావరీ కెరటాలలో ఊగిస్తూ చల్లంగి పంపించవలసి ఉంది.

అప్పుడొక యువక ప్రభువు లేచి 'ప్రభూ : మనం ఇంత సైన్యంతో అన్ని చందలమైళ్ళు ఎలాప్రయాణం చేయగలం ?' అని వినయంగా అడిగినాడు.

గన్నారెడ్డి చిరునవ్వునవ్వి "ఓయి మహారాజా : గజదొంగలు అవసరమైతే రెక్కలు కట్టుకుని ఎగిరి వెళ్ళలేరా ? మనం భక్తుల జట్టులుగా పదిపేలమంది గోపాదిక్షేత్రమూ, తదితర గోదావరీతీర క్షేత్రాలు చేరుకొంటాము. మన అశ్వికులు రెండుపేలమంది పనిగా, ఇరవై గా వివిధమార్గాలను విడుదల ప్రోలుకు ఎగువనున్న మలయపర్వతారణ్యాలకు చేరాలి. నేనూ మారు

వేషంతో ముందుగా అన్ని విషయాలు విచారించి మన జైత్రయాత్రావిధానం నిశ్చయం చేస్తాను. నాతో ముప్పదిమంది అపసర్పులుంటారు. నేను వారిద్వారా వివిధజట్టులవారికి సందేశాలిస్తాను. సద్బ్రహ్మణ్యులు నాతో ఉంటారు. అందరూ అప్రమత్తులుగా ఉండండి. మనకు యశావ్రకార సాంకేతికాలలో 'కాచపాత్ర' అనే సాంకేతికం కొత్తది" అని సభ ముగించాడు.

గోన గన్నయ్య తర్వాత తన ముఖ్యనాయకులతో ఆలోచనా మందిరాన సంప్రత్తింది యుక్తయాత్రావిధానంలోని తక్కిన అంశాలన్నీ బోధించాడు.

౮

మేడిపల్లి నగరం గోదావరీ తీరానకు ఆరు గవ్వాయువులలో వున్నది. తొన్న, పత్తి, తంతులు, పెసలు, మినుములు, వుల్లంబులు, అల్లంబులు, దొప్పిళ్లు పంట నూడే బాగానానంటి గోదావరీ వంతు మూములమధ్య మేడిపల్లి నగరం తోచుకో, పూర్వనాలతో వెలిగిపోతూ వున్నది.

మేడిపల్లిని కాచయనాయకుడు పరిపాలిస్తూ వున్నాడు. కాచయనాయకుడు నిడుద్రపోయి చాళుక్య ఇందుకేశ్వర మహారాజుకు సామంతుడు పరాక్రమవంతుడైన సేనాపతి. చాళుక్య సేనాపతియై కళింగ ప్రభువులు సింహాచలం దాటకుండా యుద్ధంచేసి అనేకమారు తరిమివేసిన వీరుడు. కారతీయ మహాసామంతులైన చాళుక్యులకు సామంతుడై అడవి కోయదొరలను భయ, భక్తి, స్నేహాలతో ఆడు పాజులలో వుంచి, ఆ గోదావరీ తీరారణ్య ప్రదేశాల శాంతి నెలకొల్పి అడవి పస్తువులు దేశాల కెగుమతిచేయిస్తూ అనేక లక్షల మాడలను తన ధనాగాలాన్ని నింపుతూ వుంటాడు.

అతడు గండ్రగొడ్డలితో మహాయుద్ధం చేయగలడు. ఆ గండ్రగొడ్డలికి రెండువైపులా పదును వున్నది. ఆ గొడ్డలిని ఖడ్గంగా మహావేగంలో పురయోగించి ఎంతటి వీరునితలనైనా ఆకాశానకు బాతిలా ఎగరగొట్టగలడు ఆ గొడ్డలి తలకట్టునకు భల్లశిరంకూడా వుండడంచేత, విరోధుల గుండెల్లో భల్లంలా పొడిచి వారిని హతమార్చగలడు. అతని గొడ్డలికి చిరుగంట లున్నాయి, దుతపుపిడి వున్నది. రత్నాలు పొడిగిన ఆ పిడితో వజ్రసమృశమై దర్శనమాత్రాన శత్రువుల గుండె లవిరుచేస్తూ వుంటుంది ఆ గొడ్డలి.

కాచయనాయకుని పరాక్రమం ఎదుట నిలబడలేని కళింగాధిపతులు, ఈ రాక్షసుని తమ దెసకు తిప్పుకోవాలని చాలా ప్రయత్నించి విఫలమనోరథులయ్యారు. అంతటితో వారు తమ ప్రయత్నం మానుకోలేదు. 'మహావీరులు ణానిసలె మరొకరిక్రింద సామంతులై వుండడము వీరపురుషలక్షణం కాదనినీ, సంపూర్ణస్వాతంత్ర్యంతో మహారాజై, సార్వభౌముడై చాళుక్యాది ప్రభువులను

మండలేశ్వరేశ్వరుడై మహాసింహాసనం అధివసించడము ప్రజా, పౌరుషమూతెలియ జేసాయనీ, అందుకు కటకప్రభువులు సర్వసహాయం చేస్తారనీ, ఆంధ్రరాజుల శిరోమాణిక్యమై అతడు కటక ప్రభువుతో వుట్టిగావుండి వారితో వియ్యమందుట రాజులొకంఠో మహాయశఃకారణ మనిన్నీ' వేగులు పంపించారు.

కాచనాయకు డాలోచించాడు. ఆలోచించి తాను సార్వభౌముడు కావాలని నిశ్చయించుకొన్నాడు. ఆలోచన తరుగనే, ఎక్కడనుండో ఒక విచిత్రమైన వేగు వచ్చింది. ఆ వేగులో 'ఆడదాని చేతిక్రింద నువ్వు దాసీదానవా మహారాజా?' అనే ప్రశ్న వున్నది. కొన్ని దినాలు పోయిన వెనుక 'సార్వభౌముడు కాటికి కొలుచాచుకుని చూచుమన్నాడు' అని వచ్చింది. ఇంకొక వేగు 'ఓరుగల్లు కరం నూరు గచ్చాతుల దూరం లోవుండి' అని వచ్చింది.

వేగు తెచ్చినవా రెవరినీ కాచయప్రభువు ఎంతప్రయత్నించినా కనుగొన లేకపోయినాడు. చూచి వెండిపెట్టెలలోపెట్టి తాటికూరు వస్త్రాలపైన ఆ వేగు వుత్తరాలువచ్చేవి. ఒకనాడు కాచయప్రభువును అలాంటి వేగు వుత్తరంతోపాటు వనియివి లక్షల చూడల ధనంగల పెట్టెలువచ్చాయి. 'ఈ ఎవియిదిలక్షల చూడలు తమకు ఆడవాళ్ళరాజ్యం నాశనంచేసే వుత్తమకృషికి వస్తువులమ్యేందుకు. ఈ లాంటి ప్రాభుతాలు ఇంకావస్తాయి ! కాని అతిరహస్యం ! జాగ్రత్తగా వుండండి మహారాజా !' అని వున్న దా పెట్టెలలో.

కాచయప్రభువు తాను చక్రవర్తి అయినట్లు వుప్పొంగిపోయాడు. చక్రవర్తి కావోయే అందప్రయత్నంనో నిమగ్నుడై పోయాడు.

కాచయప్రభువు పంపిన ప్రణిధులు చుప్పదిమంది మోటువల్లి రేవుకు, కోరంగి రేవుకు జాతిగుట్టములను కొనుటకు పోయినారు. కొందరు వర్తకులు పనుగుల బేరమాడుటకు కటకపురికి పోయినారు. కొందరు దళవతులు కోయవారిని, శబడులను సన్నద్ధము చేయుటకు పోయినారు.

తన మహాప్రయత్నాలవిషయం ఎవరికీ తెలియకుండా కప్పివుచ్చడానికి, తాను గణపతిరుద్రదేవుని పేర గోదావరీతీరమందు గోపాదక్షత్రంలో నెలకొల్పిన గణపేశ్వర మహాదేవునికి కోటిమటాభిషేకం, శ్రీశ్రీశ్రీ సప్తమ చక్రవర్తులైన గణపతిదేవ సార్వభౌముల దీర్ఘాయురారోగ్యాలకై చేయించబోతున్నానని ప్రకటించాడు. ఆ మహోత్సవానికి కాచనాయకుడు అనేక మండలేశ్వరులను ఆహ్వానించాడు.

తన ప్రయత్నాలన్నీ గోదావరిపై ఎగిరిపోయే తెరచాపలెత్తిన పడవలులా గమ్యస్థానం చేరుతున్నాయని కాచయప్రభువు మేఘాలమీద నడుస్తున్నాడు. రెట్టంపు పెరిగినట్లయ్యాడు.

ఒక దినాన వుదయపూజలన్నీ నిర్వర్తించుకొని, సంతోషముతో అభ్యంతర సభాభవనలోనికి వెళ్ళగానే అక్కడ చిన్న వెండిపెట్టె వున్నది, ఓహో! మళ్ళీ ఆ పరమాదుత్పమైన వేగు వచ్చిం దనుకొని, ఆయన ఆ మంజూషను తెరిచాడు. లోన ఒక చిన్న చుఱక త్తియున్నా, ఒక తాళపత్ర లేఖయున్నా వున్నవి.

“కాచయప్రభూ! కపటరాక్షసుడా! నీవు చక్రవర్తి అవుతావా? కటకం వారితో వియ్యమా? శ్రీశ్రీశ్రీ గుద్రదేవప్రభువు వట్టి ఆడదా? నువ్వు పీరాధిపీఠ ప్రచండ దోర్బల ఘటనఘరట గండరగండడివా? నీవు పీరాధిపీఠ కదన ప్రచం డుడవా? ఆభినవ మనుకుల పరశురాముడవా? పశువా! నువ్వు చాలాచోటనుండి చాలాధనం ప్రోగుచేశావట? ధనం వుండగానే దొంగలు రారత్రా పరశుధారీ! నేను గజదొంగనురా, నీ ధనం, నీ పీఠ్యధనం, నీ మానధనం అపహరించ దానికే వస్తున్నానురా! ఇవన్నీ భద్రంగా దాచుకో, మహారాజాధిరాజ పరమేశ్వ రుడా!” అని వున్న దా లేఖలో.

కాచనాయకుని గుండెల్లో రాయిపడింది. వెంటనే వెళ్ళికోపంవచ్చింది. అతని గుప్పెడుమీసాలు గాలివానకు ఊగిపోయినవి. అతని విశాలవక్షం భూకంపంతో భూమి పొంగినట్లుగా విస్ఫారితమైంది. వెంటనే సింహగర్జనంతో ‘ఎవ్వడురా అక్కడ?’ అని కేకవేశా డా ప్రభువు, దౌవారికుడు గజగజ వణకుతూ వచ్చి ప్రభువుఎదుట సాష్టాంగపడి లేచినాడు.

“ఏమిరా దొంగా, ఇక్కడికి ఈ వెండిపెట్టె ఎలావచ్చిందిరా? పిలు. ఈ నగరిలో కావలా వుండేవాళ్ళందరినీ కనుక్కో. మీ వీపులమీద చర్మాలు వుండవు. వెంటనే అంతఃపుర రక్షకాధిపతిని పిలు. ” అని పొలికేకలు పెట్టాడు.

౯

కాచయ్య పొలికేకలలో భయంపల్ల కలిగిన కోపం వుంది. అంతఃపురరక్ష కుడు, ద్వారపాలకులు, దౌవారికులు, కంచుకులు, ఆయుధరక్షకులు, రహస్యచారులు, రక్షకస్త్రీలు గడగడలాడుతూ ఆ మందిరంలోనూ బైటా నిండిపోయారు. అంతః పురరక్షక నాయకుడు భయంతో కాచయనాయకుని ఎదుట నిలబడినాడు.

కాచ : ఏమయ్యా, ఈ వెండిపెట్టె ఈ మందిరంలోకి ఎలా వచ్చింది ?

అంతః : చిత్తం మహాప్రభూ! అది ఎలా వచ్చిందో నాకు తెలియదు మహారాజా!

కాచ : ఇక నీ అంతఃపురరక్షణ ఏం తగలబడిందయ్యా ?

అంతః : (మౌనం)

కాచ : రజితపేటిక ఇక్కడకు ఎలావచ్చిందో ఎవరె నా చెప్పగలరా ?

ఒకరక్షకస్త్రీ : మహారాజా ! నే నా పెళ్లెను తెలవారకట మూడవయామం వెళ్ళిన గడియకు ను చూచానంది. కాని ఆ వెనుక ఏదో వుత్తరాలతో వచ్చే పెళ్లెలవలె ఆ పెళ్లె వుండడంచేత అలాంటిదే మళ్ళీ వచ్చిందనుకొని చూచే ఊరకున్నాను. మహారాజా !

ఇంతలో ఆ మందిరంలోకి చిరునవ్వు నవ్వుతూ గోన గన్నారెడ్డి చేతిలో ఒక పరకువును ధరించి వచ్చాడు. అతని వెనుకే విఠలధరణీకుడు గడ ధరించి వచ్చాడు. సురనరెడ్డి వహణం ధరించి వచ్చాడు. కీరి మగ్గరిని చూచి అక్కడ చేరిన రక్షకభటులు, సాయుధలూ, నిరాయుధలూ అందరూ నిశ్శబ్దం అయిపోయినారు. కాచభూషణి నోటిలోనుండి రాబోయిన మాట అక్కడే ఆగిపోయింది. తెరిచిన నోరు తెరిచినట్లే ఉంది. అతని బుంగమీసాలు వణకిపోయాయి.

గోన గన్నారెడ్డి నవ్వుతూనే "ఓయీ కాచయనాయక ప్రభూ ! నువ్వు నా వుత్తరంచూచి అంత భయపడిపోయా వేమిటి ? నీకు పనికివచ్చే వుత్తరాలు వస్తే ఆనందమా ? అప్పుడు నీ అంతఃపురరక్షకులు మంచివాగా ? ఇప్పుడు ద్రోహులై పోయారేమి ! ఏమి ధర్మవిచారణ ధురీణుడవు ! ఎవరో పిశాచులు కాకతీయ విరోధులు నీకు ధనం పంపిస్తే ధనాగారంలో దాచుకుంటావా ! నా చిన్న చురకత్తి వస్తే వంటింటికుండేలు వవుతావా ! 'సర్వ సన్నాహం చేయి' అని ఆ కటక జంతువులు నీకు వార్త పంపిస్తే శ్రీశ్రీశ్రీ గణపతిదేవచక్రవర్తిపై తిరుగు బాటు చేస్తావుగా ! నేనురా, ఈ రాజ్యం దోచుకునేందుకు అధికారం కలవాణి. నా దొంగతనానికి నువ్వా ఆడ్డం వచ్చేది ? శ్రీచాళుక్య పీఠభద్రప్రభువు, శ్రీమహా దేవప్రభువు నిడుదప్రోలులోలేరవి, ఇదే అద ననుకున్నావు !" అని పక పక నవ్వాడు.

కాచప్రభువు దిగ్భ్రమచెంది, ఓరి దొంగా, కన్నంపేసే ముచ్చూ ! నువ్వట్రా నాకు నీతులు నేర్పేది ?' అని అంటోతులా రంకె వేశాడు.

గన్నారెడ్డి 'అవునురా : నేను ముచ్చును, నీబలం దొంగిలించడానికి వస్తున్నానని వార్త పంపానుగా' అని, ఆశ్చర్య మందినట్లు తమ్మునివైపు చూచి 'విఠలప్రభూ ! మనం వస్తామని వార్త పంపిస్తే ఈలా అంతఃపురరక్షకు లందరిని చుట్టాపెట్టుకొని నాటకమాడుతున్నా దేమిటి ఈ రాజద్రోహి ?' అని మెల్లగా ప్రశ్నించాడు.

విఠలధరణీకుడు సింహగర్జనలా నవ్వుతూ, 'ఆన్నయ్యగారూ ! మనం వచ్చామని గౌరవం చేయడేమిటి ? రండి పోదాము' అని పలికాడు.

కాచయనాయుడు 'కోటలోకి ఎల్లావీరు పచ్చారు ? ఇంత నిర్భయంగా ఎలా రాగలిగారు : ఎందుచేత వీరికింత నిర్భయం ?' అని అనుకుంటూ వుండ

గానే దుర్గరక్షకాధికారి పరుగున ఆ మందిరంలోకి వచ్చి, 'మహాప్రభూ, కోటంతా గోన గన్నారెడ్డి గజదొంగలజటు నిండిపోయారు. కోటలో ఉన్న మన సైన్యాన్నంతా ఆక్రమించుకొని నిరాయుధుల్ని చేశారు. రాజప్రసాదాలన్నీ ఆ దొంగలు నిండి పోయారు. పురమంతా ఆ దొంగలే! మన ఎక్కడిసైన్యం అక్కడే నిలబెట్టి నిరాయుధుల్ని చేశారు. నేను వారి కందకుండా పారిపోయి తమకడకు వచ్చాను' అని అతడు రోజుకుంటూ చెప్పినాడు. గన్నారెడ్డి అతన్ని చూచి పకపక నవ్వుతూ, 'ఓయి దుర్గరక్షకుడా! నీ ఆయుధం రేచెరువుల ప్రభువు చేతిలో ఉందిలే! మల్లారెడ్డి ప్రభువును ఎరుగవుకాబోలు! పోనీలే! ఇప్పుడు నీ ప్రభువునకు ఏమి ఆలోచన చెప్తావు?' అని ప్రశ్నించాడు.

సూరన్నారెడ్డి మాట సముద్రంహోరే! 'గన్నమహారాజా! ఈ మాటలన్నీ ఎందుకు? ఏదో మహాయుద్ధం జరుగుతుందని నన్ను అనవసరంగా మన కోట నుండి లాక్కువచ్చారు. కత్తి ఒరనుండి తీయనేలేదు! కోట ఎలాగా పట్టుకున్నారు. ఈ కాచభూపతిని మేడివల్లి పురానికి అవతల నిడిదిచేసిఉన్న అతని సైన్యాలకడకు పంపండి. అతడు సైన్యాల నన్నింటిని పంపివేసి తిన్నగా నిడుదప్రోలు శ్రీ ఇందు శేఖర మహాఅజులంవారికి లోబడి వారు విధించిన శిక్ష అనుభవిస్తే మనదారిని మనం వెళ్ళుదాము. కాదంటూ మనతో యుద్ధం చేస్తాడు' అని అతడు మనవి చేశాడు.

అవునవు నంటూ గన్నారెడ్డి చిరునవ్వు నవ్వుతూ 'ఓయి కాచనాయకా! నువ్వు నా ఆలోచన వినదలచుకొంటే ఇప్పటికే నా బుద్ధితెచ్చుకొని మాకు పది లక్షల బంగారు టంకాలు ఇచ్చి, నీ సైన్యం ముప్పాతికమందిని పంపించివేయి. ఆ వెనుక నిడుదప్రోలు ప్రభువు శరణువేడు, లేదా నిన్ను ఈ పరభువుతో ఖండ ఖండాలు చేసి కాకులకు గద్దలకు విసిరివేస్తాను. నడు, కోటలోనుంచి. నీకు నమ్మక ముంటే నీ కుటుంబాన్ని ఇక్కడ ఉంచు. నమ్మకం లేకపోతే కూడా తీసుకుపో. ఏ విషయమూ వెంటనే చెప్పు' అన్నాడు.

ఉగ్రుడై మండిపోతూ కాచనాయకుడు మాట్లాడకుండా ఆ మందిరంతో నుండి వెడలిపోయాడు.

౧౦

కోటలోనూ నగరంలోనూ ఉన్న తన అయిదువేల సైన్యాన్నీ బందీలు చేసి న్నాడు గాబోలు ఈ గన్నారెడ్డి గజదొంగ. వీ దెక్కడనుంచి వచ్చాడండీ! వీడికి తన విషయాలన్నీ ఎలా తెలిశాయి? వీడిని గురించి తాను విన్న విచిత్రాలన్నీ నిజమేనా? ఇంతదూరం ఎంతసైన్యంతో వచ్చాడు? ఎల్లా వచ్చాడు? ఎల్లా తన

సెన్యం అంతా బందీచేయగలిగాడు ? తాను ప్రస్తుతం చలగా ఉరుకొని వీలు వచ్చిన వెంటనే షరీ యుద్ధసన్నాహం చేయడమా, లేకపోతే తెగబడి యుద్ధం చేయడమా ?

తాను ఈ రాక్షసితో యుద్ధంచేయడంలో మేళ్ళు చాలా ఉన్నాయి. ఒకటి- వాడకి అందుబాటులో లేనిదేశం. దేశం అంతా తనవాళ్ళు. తనకు కొత్తసైన్యాలు వస్తాయి. వీడికి ఉన్న సైన్యమే, కోటలో ఉన్న తినుబండారపు వస్తువులే వీడికి ; తనకు దేశం అంతా ఉంటుంది. తాను మహాయుద్ధాలు చేయడానికి సన్నాహం చేశాడు. తెలిపిఉన్న తనకోట తాను పట్టుకోడం సులభం. ఈ పిశాచిగాడికి కోట అనుపాసులు తెలియవు.

అయితే తన ధనం కోటలో ఉంది. తన సైన్యాలకై తెచ్చిన ఆహారసామా గ్రులు నగరంలోనూ, కోటలోనూ ఉన్నాయి. ఆ తిండితో, ఆ యుద్ధసామాగ్రితో వీడూ, వీడి సైన్యమూ ఆపనెలలు యుద్ధంచేయవచ్చును. అయితే తన నగరంలోని ప్రజలందరూ తనపక్షం.

ఈలా చేసినాదేమి ? ఇంక నిర్భయంగా తన్ను ఇలా వదలివేయడంలో ఉద్దేశ మేమిటి ? ఇంత గజదొంగ ఏదో కారణంలేక తన్నలా వదలిపెట్టినా ? పెనుంచి ఈతనికి సహాయం ఏమివస్తుంది ? ఎక్కడనుంచి వస్తుంది ?

తాను గజదొంగను నాశనం చేస్తున్నాడు అని లోకం అనుకుంటుంది. గణ పతిచక్రవర్తి ఈతని తలమాస్తే చాలా సంతోషం పొందుతాడు. వారందరూ ఈ గజదొంగను పట్టుకోవాలని ఏలాగూ చూస్తున్నారు ; అందుకని ఈ దుర్మార్గుడు తెలివితక్కువగా తనకు ఇచ్చిన ఈ సావకాశాన్ని పోగొట్టుకోవడం ఎందుకు ? తన నగరాన్ని తాను ముట్టడింపవలసినా, అదీ కుభమే ! ఏలా అయినా తాను చక్రవర్తి అయ్యే శకునాలు ఏన్నో కనబడుతున్నాయి.

కాచనాయకుడు గన్నారెడ్డికడనుండి తన అంతఃపురంలోకి వెడుతూ ఆలో చించుకొన్నాడు. భార్యను, బిడ్డలను వెంటబెట్టుకొని శిబిరంపై నెక్కి నగరం బయటకు వెళ్ళి అక్కడకు నాలుగుమైళ్ళ దూరంలో ఉన్న తన సైనిక శిబిరంకడకు వెళ్ళాడు. అక్కడ ఉన్న తన సైన్యాధిపతులకు గజదొంగ గన్నారెడ్డి నగరమూ, కోటా ఆక్రమించుకొన్నాడనీ, తాము వెంటనే ముట్టడించాలనీ ఆజ్ఞ ఇచ్చి సాయం కాలానకు సర్వసైన్యాలతో నగరం ముట్టడించాడు.

ముట్టడించిన వెంటనే కాచనాయకుని సైన్యాన్ని గన్నారెడ్డి రెండవ సైన్యం ముట్టడించింది. ఆ రాత్రి జరిగిన యుద్ధం గోదావరీతీరంలో ఎప్పుడూ జరుగలేదని పెద్దలు చెప్పుతారు.

గన్నారెడ్డి సైనికులు రాత్రియుద్ధంలో ఆరితేరినవారూ, సర్వవిధాలా నిగులు తేలిన కఱకుబంటులూ. వారికి రాత్రియుద్ధపు మాయలు ఎన్నైనా తెలుసును. కొద్ది మంది దెబ్బకొట్టి పారిపోవడం, ఒక అర్ధగవ్యూతి పారి పోయి వెనక్కు తిరగడం,

అక్కడే పొంచివున్న ఇతర సైన్యాలతో విరోధుల సైన్యంమీద విరుచుకుపడడం తమలోతాము ప్రత్యేకించి ఏర్పంచుకొన్న సాంకేతికాలతో ఒకరినొకరు తెలుసుకుంటూ విరోధిమూకను చెండాడడం. ఈలా కోటను ముట్టడించిన సైన్యంలో గగ్గోలుపుట్టించి కొన్ని దళాలను నాశనం చేసివైచిరి.

కోటతలుపు తెరిచి నగరకుత్యాంబదగ్గర ఉన్నసైన్యంలోకి రాక్షసులవంటి సైనికులు వచ్చి చేసినయుద్ధం అప్రతిమానం.

గన్నారెడ్డి, విఠలధరణీకుడు, మారనరెడ్డి ఏబదిమంది వీరులతో కోటలో నుంచి కాచయనాయకునిముందే నగరంవదలి వెళ్ళిపోయారు. వారిప్పుడు వేయి మంది ఆశ్వికులను వెంటబెట్టుకొని, సైన్యం ఎక్కడ వల్పుగాఉన్నదో అక్కడ తొరపడ్డారు. ఆశ్వికపీఠుల ప్రాణాలు ఒత్తుగాఉన్న విరోధుల ప్రాణాలు ఆకాశానకు ఎగరగొట్టుతున్నాయి. సదికి మవ్యగా ఒక హిమాలయ పర్వతం చొచ్చినట్లు వారు విరోధిసైన్యాలను చొచ్చారు. వారివెంట మూడువేలమంది ఆరితేరిన పదాకులు చొచ్చారు.

మొదటిరాత్రే ఈలా పెనుంచి సైన్యంచచ్చి తన సైన్యాన్ని పొడుపుతుండని కాచయనాయకుడు కలలోనన్నా అనుకొనలేదు. తాను మహాగజం ఎక్కి సైన్యాలకు ఎంత ఉత్సాహం కలిగిస్తున్నా కాచయసైన్యాలు తలకొకదిక్కుగా చెదిరిపోయాయి.

గన్నయ్య గుర్రపుసైన్యం కాచయనాయకుని ఏనుగులదండును చుట్టు చుట్టింది. గజయుద్ధంలో ఆరితేరిన ఆ ఆశ్వికసైన్యం, ఆ ఇరువది ఏనుగులపైన అగ్నిబాణాలుకురిపించింది. ఏనుగులు చెల్లాచెదరై పోయినవి. కాచయనాయకు డధిపసించిన భద్రగజంమాత్రం విచిత్రగతులతో గన్నయ్యసైన్యాన్నిచికాకుపరుస్తున్నది. అప్పుడు గన్నయ్య మూడు అగ్నిబాణాలు అంబారీమీద వేయించాడు. ఆ వెంటనే గన్నయ్య అశ్వంమీదఉన్న తాడును అతిపేగంతో అంబారీమీదకు విసిరాడు.

కాచయనాయకుని రక్షిస్తున్న అంగరక్షకులు ఆ అగ్నిబాణాలు తిరిగి విసిరి వేళారు గాని వానితోపాటు భయంకర కాలనాగంలా వచ్చిన సూత్రాత్రమును వారు గమనించలేదు. ఆ సూత్రం చివరఉన్న జారుముడి దుక్కునవచ్చి కాచయనాయకుని శిరస్సుపై నబడి జారి విగునుకుపోయింది. ఆ తాడుతోపాటు బంతిలా ఎగిరి కాచయనాయకుడు ఆ అంబారీలోనుంచి కిందకు పడిపోయాడు.

తాడు ఉరై విగునుకుపోయి కిందపడడంలో కాచయనాయకుని ప్రాణాలు భగవంతునిలో లీనమైపోయాయి.

గన్నారెడ్డి తాడుపట్టుకొనే గుట్టాన్ని వరుగెత్తించాడు. కాచయ క బరము బరబర ఆతనివెంట నలుబదిదారల దూరంలో ఘామిమీదకర్రలా వచ్చింది.

స ప్ర మ గా థ

కా క త మ్మ

౧

కాకతమ్మ ఉత్సవాలు శాలివాహనశక ౧౧౮౫ రుధిరోద్ధారి సంవత్సర ఆశ్వ యుజ సాద్యమినుంచి ప్రారంభమయ్యాయి. ఓరుగల్లునగరంలో కాకతమ్మ ఉత్స వాలకు ఆంధ్రదేశం అన్ని విషయాలనుండీ లక్షలకొలది జనం వచ్చిపడతారు. ఆ సమయంలోనే వీరపీఠాదేవి ఉత్సవమూ జరుగుతుంది.

కాకతమ్మ కాకతీయులకు కులదేవత. కాకతీయ బొట్టభేతరాజు కాలానికే కులక్రమానుగతమైన ఈ గాథ ప్రచారంలో ఉంది. కాకతమ్మ గాథ ఆ దసరా పండుగలకు ప్రతిరోజూ మహారాజుల నగరంలో పాడుతూ ఉంటారు.

కాకతీదేవి పురాణకాలంనుంచీ కాకతీయ గణానికి కులదేవత. కాకతీయ గణం ఆర్య క్షత్రియ గోత్రాలలో ఒకటి. ఈ గణం వేదకాలం నుంచీ ప్రసిద్ధి కెక్కింది. ఆ పురాతనకాలంలోనే కాకతీయగణం ఆంధ్రదేశానికివచ్చి వారి దేవ తను ఆంధ్రదేశంలోనూ నెలకొల్పారు. ఆ దేవతను కొలుస్తూ వచ్చిన ఒక దుర్జయ క్షత్రియవంశం శాతవాహనుల కాలంనుంచీ కాకత్య వంశంవారై చాళుక్యుల కాలంలో సబ్బిసాహిర మండల ప్రభువులయ్యారు. తూర్పు పశ్చిమ చాళుక్య రాజ్యాల మధ్యస్థమైన ఈ మండలం ఒకసారి వీరికి, ఒకసారి వారికి, ఇంకొకసారి కాంచీపుర పల్లవులకు సామంత రాజ్యంగా ఉండేది.

ఈ సబ్బిసాహిరదేశంలో గోవావరీతిరంలో ఉన్న కొఱవిదేశంకూడా ఉండేది. ఈ మండలానికి అనుమకొండ ముఖ్యపట్టణంగా ఉండేది.

బొట్టభేత మహాప్రభువు చిన్నబొంతుడై ఉన్న సమయంలో ఆయన తండ్రి అయిన ప్రోలమహారాజు దివంగతుడై నాడు. ఆ సమయంలో కాకతీవంశ సామంతుడైన గాడయనాయకుని అన్న వచ్చి అనుమకొండను ఆక్రమించుకొన్నాడు.

ప్రోల మండలేశ్వరుని భార్య అనంగదేవి చిన్నకుమారుడయిన బొట్టభేత రాసుమారునితో పిల్లలమట్టి పారిపోయి కాకతీయ సామంతుడైన విర్మాల ఎట్ట నరేంద్రునికడ తలదాచుకొన్నది. ఎట్టనరేంద్రుడు కాకతీయవంశం అంటే మహాభక్తి కలవాడు ఆతడు వెంటనే నైన్యాలు పోగుచేసుకొని, అప్పుడు కొఱవి దేశంలో ఉన్న గాడయనాయకుని అన్న రాసుమారుని విడిచి,

మహాయుద్ధంచేసి, విజయంపొంది బొట్టభేతనికి తిరిగి కొఱవిదేశం సమర్పించాడు. ఇంతలో ఎఱ్ఱన చనిపోయాడు. అతని భార్య కామమసానిదేవి పల్లవ చక్రవర్తి కడకు బొట్టభేతని తీసుకువెళ్ళి సమస్తమూ పల్లవచక్రవర్తికి వివేదించింది. బొట్టభేత దప్పుడు పదునాలుగేండ్ల బాలుడు. అప్పటికే అతని పరాక్రమం కథలు చెప్పుకుంటున్నారు. ఆ బాలుణ్ణి మంచి పల్లవ చక్రవర్తి భాస్కరవర్మ ఆనందించి ఏబడివేల సైన్యం భేతనికి ఇచ్చినాడు.

భేతభూపతి కామమసాని కుమారుడు. సూరనాయకుడు మొదలయిన పేనా పతులతో కూడి అనుమకొండ ముట్టడించాడు. గాడనాయకుడు అనుమకొండ ఆక్రమించి వున్నాడు. బొట్టభేతడు ఎన్నాళ్ళు ముట్టడి జరుపుతున్నా అనుమకొండ కోటను పట్టలేకపోయాడు. అప్పు డనుమకొండలో వెలసి వున్న తన కులదైవ తము కాకతమ్మను ప్రార్థించి బొట్టభేతడు తనతోవున్న అ తల్లిపూజా విగ్రహాన్ని పూజించి తన తల పూర్ణాహుతి ఇవ్వబోతే, అదేవి ఆకాశవాణిగా 'నాయనా, వీర భద్రతటాకం ప్రక్కన బురుజును రేపు తాకవయ్యా; విజయం లభిస్తుంది' అని పలికినదట.

బొట్టభేతడు తన తల బదులు పేయి నారికేళాలు పూర్ణాహుతి ఇచ్చి. మరునాడు కాకతమ్మ చెప్పినచోట బురుజును, కోటగోడను అతి ఉచ్చృతంతో తాకినాడట. పదిఘడియలు యుద్ధం జరుగగానే ఆ కోటగోడ పెళపెళ విరిగి పడిపోయిందట. ఆ దారిని బొట్టభేతడు అనుమకొండ కోటలో ఛొరపడి గాడయమ యుద్ధంలో హతమార్చినాడట.

కాకతమ్మ గాథలు ఈలా ఎన్నో ఉన్నాయి. గణపతిదేవచక్రవర్తి పెద తండ్రి రుద్రమహారాజు కలలో కనపడి కాకతమ్మ రాజధాని అనుమకొండ నుండి ఇంకో నూతన స్థలానికీ మార్పు మన్నదట. 'ఆమె ఎక్కడ వెలుస్తుందా' అని చూస్తూఉంటే, అనుమకొండకు కొంతదూరంలో ఒకకాపు దున్నుకుంటూ ఉండగా నాగేటి చాలులో అమ్మవారి విగ్రహం ఒకటి దొరికిందట. అక్కడే వున్న గొల్లసానికి కాకతమ్మ పూని 'నేను కాకతమ్మను, నాకు గుడి కట్టండఱ్ఱో' అని ఊగిసలాడిపోయిందట. రుద్రమహారాజు వెంటనే ఆమె కక్కడ గుడి కట్టింది, అక్కడే కోట కట్టించాడట. ఆ కోటమధ్య ఒంటిశిలకొండ ఉండడంవల్ల 'ఎకళిలానగరం' లేక 'ఓరుగల్లు' అని పేరు వచ్చింది.

అది మహాపటణమై కాకతీయ చక్రవర్తుల నూతన రాజధాని అయినది. కాకతమ్మతోపాటు ఏకవీరాదేవి గుడికూడా ఆ ప్రక్కనే ప్రతిష్ఠ చేయించాడు రుద్రచక్రవర్తి.

ఆ దసరా మహోత్సవాలకు కాకతీమహాదేవి విగ్రహానికి బుగారు తొడుగు తొడుగుతారు, వజ్రవైడూర్యాది రత్నాలు పొదిగిన భూషణాలు పెడతారు. వెల పొడుగుచీరలు కట్టుదురు, కంచుకాలు తొడుగుతారు. దినాని కొక వాహనం చొప్పున

ఆమెను రాత్రి అంతా మేళతాళాలతో, నర్తకీమణుల నాట్యాలతో ఊరేగిస్తారు. దేశ దేశాలనుండి అనేక విచిత్ర వస్తువులను కొనివచ్చి విపణి ఏర్పాటు చేస్తారు. కోనేరు స్నానాలాడి భక్తులు, భక్తురాండ్రు అమ్మవారికి పూజలు చేస్తారు.

ఆ మహోత్సవాలకు రుద్రదేవ మహారాజుకూడా పస్తూఉండేవారు. ఆమె స్వయంగా పూజచేస్తూ ఉండేవాడు. ఆమె మనస్సులో ఉన్న ఆలోచనలకు ఆంతు లేదు. పూజచేస్తూ అమ్మవారిముందు ఒక సంతపీతంపై అధిపసింది లిల్లి, నా కర్తవ్యం ఏమిటమ్మా? అని ప్రశ్నిస్తూ ఉండేది.

ఆ దినాల్లో ఆమె మనస్సుకు నిలకడలేదు, 'చాళుక్య వీరభద్రుని వివాహ మాడడమా, లేక బ్రహ్మచారిణిగా గడపడమా' అనే ప్రశ్నకు ఈ రెండేళ్ళన్నర నుండి ప్రత్యుత్తరంలేదు. చూస్తూచూస్తూ ఉండగా రెండేళ్ళన్నర గడిచి పోయింది. తండ్రిగారు, మాట్లాడారు. శివదేవ గృహమంత్రి 'ఏమీ ఆలోచించాను' అని ఎన్నోసారు అడిగినారు.

౨

చాళుక్య రాజకుమారుడు వీరభద్రప్రభువు, కాచనాయకుని గోన గన్నారెడ్డి ఏనుగుపైనుండి ఉరివేసి క్రిందకులాగి చంపినవెంటనే సైన్యాలతో మేడిపల్లి పోయి ఆ నగరాన్ని ఆక్రమించుకొని రెండేళ్లయినది. జాయపసేనాని మధుమావతీదేవితో సంగమేశ్వర తీర్థసేవావ్యాజమున నేగి లకుమయారెడ్డి సైన్యాలను ఓడించి వానిని నాశనంచేశాడు. గన్నారెడ్డి మాయచేసి తన పినతండ్రి లకుమయను పట్టుకొని, శివదేవయ్య మంత్రికడకు పంపెను. ఆయనను తన నగరిలోనే ఉంటూ, శివభక్తుడై కాలం గడపవలసిందని రుద్రదేవ మహాప్రభువు హెచ్చరించారు. గన్నారెడ్డి వందిభూపాలాది రాజద్రోహ సామంతులను అనేకులను అణచివేసెను.

గోన గన్నయ్య కాచనాయని నాశనం చేయడంతోనే ఊరకొనక, కాచనాయకునికి సహాయం చేయడానికి సిద్ధపడ్డ కాళింగాండ్రులపైకి ఎత్తిపోయి పట్టాది దగ్గర వారి సైన్యాలను మూడువైపులనుండి పొదివి హతశేషుల్ని కూడా విడుపకుండా నాశనంచేసినవా డాయెను.

ఆ తర్వాత గన్నారెడ్డి తన కోటకు పోయినాడు. ఆ కోటను పట్టుకోవాలని ఎంభేనుందో ప్రయత్నం చేస్తున్నారు ఆ ప్రయత్నం చేసేవారిలో హరిహరదేవ మురారిదేవులు ముఖ్యులు. హరిహర మురారిదేవులు ఆతిరహస్యంగా లకుమయారెడ్డిని ఓరుగల్లులో కలుస్తూనే ఉండిరి. లకుమయారెడ్డి ఆ కారణంగా తన ఓరుగల్లు నిర్బంధవాసము తన మేలికొరకే వచ్చిందని సంతోషించినాడు.

దుర్గాష్టమినాడు ఊరంతా మహోత్సవమే సకల దేవలోకాలు భూమికి దిగి వచ్చి, ఓరుగల్లు అమితోత్సాహాన తాండవించిపోయింది. ఆ మహోత్సవ సమయాన రాత్రి కాకతీదేవిని బంగారు సింహవాహనంమీద నగరం అంతా ఊరేగించారు. ఆ ఊరేగింపులో మండలాధిపులు, సేనాపతులు మొదలగువా రెందరో పాల్గొన్నారు. రుద్రదేవమహారాజు భద్రగజారోహణంచేసి కొంతదూరం ఊరేగింపులో పాల్గొన్నారు.

రాత్రి అర్థయామం దాటినంతట మహారాజు, మండలేశ్వరులు, సేనాపతులు ఎవరి కళ్ళకు వారు పోయి తెల్లవారి స్నానాదికాలు విర్వ రించుకొని మహానవమి ఉత్సవానికి కోటలోకి వస్తారు. ఆ మహారాజు తర్వాత వెళ్ళిపోయిన సామంతులలో గోన లకుమయారెడ్డి మొదటివాడు. తరువాత ఒక్కొక్కరుగా అందరూ వెళ్ళి పోయినారు. ఆ తెల్లవారుగట్ల కాకతమ్మ గుడిబైట వీధివ్రక్క అక్కడక్కడ క్షణక్షణమందియు, నల్లరు మనుష్యులు వీధి మండపంలోనూ చేరారు.

గుడిలో ఆయిదారు దీపాలు మినుకు మినుకు మంటున్నాయి. గుడిలో, గుడి అవరణలో, గుడిబైటా వెలిగించి ఉంచిన కాగడాలన్నీ ఆరిపోయినవి. కొన్ని లక్షలమంది జనులు ఉత్సవంలో పాల్గొంటున్నారు. ఉత్సవమంతా కాగడాలే, అము దము కాగడాలు, కొబ్బరి కురిడీ కాగడాలూ, నేతికాగడాలతో నగరం అంతా పగలైంది. కాని కాకతీదేవి గుడిదగ్గరమాత్రం కటికచీకటి. ఆ మండపంలో చేరి నది గోన లకుమయప్రభువూ, హరిహరదేవుడూ, మురారిదేవుడూ, లకుమయ మంత్రి రుద్రామాత్యుడున్నా.

“మనం అతి కష్టంమీద కలుసుకొన్నాము. ఈ మధ్య రహస్యచారులను పెట్టి ప్రసాదాదిత్యుడు అతిజాగ్రత్తగా ఉంటున్నాడు. నేను కదిలితే ఆ విషయం ప్రసాదాదిత్యునకు తెలుస్తుంది. ఈ దినం పుణ్యదినం. అందుకనే కాకతమ్మ గుడి మనకు అనువైన ప్రదేశమైనది. మీ నగరి చుట్టూకూడా ప్రసాదాదిత్యుడు రహస్య చారుల్ని కాపుంచి ఉండాలి. ఎప్పుడు తాము ఈ సింహాసనం ఆక్రమించుకుంటారో అని ఎదురుచూస్తున్నాము, మేమంతా” అని హరిహర మురారులతో లకుమయారెడ్డి అన్నాడు.

హరిహరదేవుడు ; గోనప్రభూ ! మీరంతా మా పక్షాన పనిచేయడం మాకు లక్ష ఏనుగుల బలంగా ఉంది. మేము యాదవ మహాదేవరాజుకు వేగు పంపించినాము. తమ తండ్రి కృష్ణభూపతి అవసానకాలం సమీపించినదనిన్నీ, తమతండ్రి గారి మూలంగా తాము ఓరుగల్లువెళ్ళి ఎత్తిరావడానికి వీలుకలగడం లేదనిన్నీ, తమతండ్రి పరమపదారోహణ చేయగానే తాము ఇదివరకే సర్వసైన్య సన్నాహంతో ఉండడంచేత వెంటనే బయలుదేరివచ్చి ఓరుగల్లు ముట్టడించి తీరుకామని,

రుద్రమ్మనూ గణపతినీ హతమార్చిన వెనుక తమకు తొమ్మిదికోట్ల మాదల ధనం ఇవ్వవలసి ఉంటుందనినీ మాకు యాదవవహాదేవరాజు వేగు సంపించాడు.

లకు : మేముకూడా వేగుసంపించి ఉంటిమి. ఈ రుద్రయామాత్యుల వారే మహాదేవరాజుకడకు వేగు తీసుకువెళ్ళి తిరిగి వస్తూఉంటే దారిలో ఆ రాక్షసుడు పట్టుకొని బంధించేసి తీసుకు వెళ్ళిపోయినాడు,

మురారిదేవుడు ; ఎవ డా రాక్షసుడు ?

రుద్రయామాత్యుడు : మరి ఎవరున్నారు ప్రభూ ? గన్నయ్య ! నన్ను బందిగా పట్టుకువెళ్ళి ఏమీ బాధపెట్టనూలేదు, రహస్యములు అడగనూలేదు.

హరిహర : ఎవడండీ ఈ గజదొంగ ?

రుద్ర : మా ప్రభువు వారి అన్న కొమారుడు. ఆ ప్రభువు పేరూ, పవిత్ర మైన గోనవంశం పేరూ కళంకం చేస్తూ పుట్టుక చక్కా పచ్చాడు.

మురారి : వీడికి గజదొంగ అని పేరు సార్థకమే ! నెమ్మది నెమ్మదిగా మనలో చేరిన సామంతులనందరినీ చావగొడుతున్నాడు. వాళ్ళదగ్గర ధనం దోస్తున్నాడనుకోండి !

లకు : అది వాడు వేసిన మంచి ఎత్తండీ ! వాడు దోచడానికి చక్కనివీలు. ఏవో అనుమానాలున్న ప్రభువును చూస్తాడు, ఆ ప్రభువుమీదకు వెళ్ళి విరుచుకు పడతాడు.

హరిహర : ఎంతయినా చక్కని యుద్ధం చేస్తాడు. ఆ నేర్పు తండ్రి పిన తండ్రుల పోలికలను బట్టి వచ్చి ఉండాలి.

రుద్ర : ఏమి నేర్పులెండీ. దొంగతనాలు చేసేవారు మొదట సులభంగా బళ్ళు దోచుకుంటారు. మనుష్యునికి ఉండే సాధారణపు అశ్రద్ధ దొంగకు మంచి వీలువిస్తుంది. అలాగే నాయకుల అశ్రద్ధ ఈ దొంగకు అదనయింది. రహస్య వర్తనం రెండవబలం, దొంగకు రాత్రిబలం అన్నట్లు. ఇకరమ్మనండి. ఈయన గారి కృత్రిమాలన్నీ ప్రతివానికి తెలిసిపోయాయి. మగవాడైతే బరిమీదపడి యుద్ధంచేయాలి.

హరిహర : తాము చెప్పింది నిజమే మంత్రీ ! ఈ రాజ్యాధిపులంశా, నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు గజదొంగను ఈ దేశాన విచ్చలవిడిగా తిరుగనిస్తున్నారు. ఎలా తిరుగనిస్తున్నారు ? అదీ నా కాశ్చర్యం.

రుద్ర : సామ్రాజ్యం దుర్బలం కావడమే ఇంతకూ మూల మనుకోండి, ప్రజలెవరికీ ఆడది రాజ్యం చేయడం ఇష్టంలేదు. ఆవిడ సామంతులకు మాత్రం ఇష్టమా ఏమిటండీ ? వారు అదనుకోసం చూస్తూ ఉన్నారు మహారాజా !

లకుమయ్య : శివదేవయ్య అసాధ్యుడు, ఎవరైతేనేమి ? తను వేసే ఎత్తు గడలకు నహాయంచేస్తే సరి ! తన అవసరం తీరిన తరువాత అతన్ని హత నూరుస్తాడు.

కాకతమ్మ

హరిహర : లకుమయమహారాజా! మీ అన్నగారి కుమారుడని ఇంతకాలమూ సందేహించాము. ఇక ఆ గన్నయ్యను నాశనంచేసే ఎత్తు ఎత్తుదాము.

రుద్ర : మా మహారాజుగారికి అందుకు అభ్యంతరములేదు. అయితే నా మనవి, మనం వేసిన పెద్ద ఎత్తుగడ నెగ్గితే, ఈ దొంగను నాశనం చేయడం ఎంత సేపు అని. జాయప మహారాజు మా సైన్యాన్ని నాశనం చేశాడని అనుకుంటున్నారు. అది వట్టిమాట. ఈ దినాన వర్తమానపురం పట్టుకోవాలంటే పది లక్షల సైన్యం వెళ్ళాలి :

మురారి : మహారాజా ! మీరు వెంటనే ఈ నగరం వదిలి పారిపోయే వీలు కొరకు మేము అన్ని మార్గాలూ సిద్ధం చేస్తున్నాము. మా సైన్యమూ వృద్ధి అయినది.

లకుమయ : అవును, మనకు సర్వవిధాలా సహాయం చేస్తామని ఒక రహస్యమైన వేగువస్తూ ఉంటుంది. వారు ఎవరో తెలియజేడు :

హరిహర : ఆ పురుషు డెవరో నాకూ గ్రాహ్యం కావటంలేదు.

లకు : చోడోదయుడు పూర్తిగా మన వక్షమే చేరినాడు. మదుర పాండ్య మహారాజో, చోడమహారాజో అయి ఉంటాడని నా ఉద్దేశం. కళింగభూపతి కాదు. మేడిపల్లి కాచయనాయకుని విషయంలో వారు బయలుపడినారు. ఈ వార్త దక్షిణా న్నుంచే వస్తున్నదండీ !

లకుమయ : అదే మా అనుమానమున్నూ !

3

శ్రీ మల్యాల కుప్పసానమ్మ దేవేరి రెండేండ్ల క్రిందనే బుద్ధపురం వెళ్ళి పోయింది. శివదేవయ్య మంత్రి ఆలోచన ప్రకారం అన్నాంబికాదేవిని, రుద్ర మాంబాదేవి అంతఃపురంలో ఉంచి, కుప్పసానమ్మ వెళ్ళిపోయింది.

ఆవల్ల తల్లి దగ్గరనూ ఉండక, ఈవల్ల తాను ప్రేమించే వీరుని అక్కగారి కడనూ ఉండక, రుద్రమాదేవి అంతఃపురంలో ఉండడానికి అన్నాంబిక కొంచెం బాధపడింది. కాని, రుద్రమాంబికాదేవి ప్రేమ చవి చూచి, ముమ్మదాంబిక అపేక్ష కడుపార గ్రోలి ఆమె చివరకు రుద్రాంబ నగరిలో ఉండడానికి ఒప్పుకొన్నది.

దుర్గాష్టమి కాకతమ్మ ఊరేగింపుకు రుద్రాంబతోపాటు పురుషవేషం వేసు కొని అన్నాంబిక తానున్నూ పట్టపుటేసుగుపై ఊరేగి తిరిగి నగరు చేరింది. వా రిద్దరూ మాత్రమే ఉన్నప్పుడు అక్కచెల్లెళ్ళుగా పిల్చుకొంటున్నారు. రుద్రాంబ నిజంగా అన్నాంబికా రాకుమారిని ఒక్క విమేషం వదలి వుండలేకపోయింది. ఏ విషయం తాను ఆ బాలికతో చర్చించినా ఆమెకూడా చడువుకున్నదే అయితే దండచేత, ఇద్దరకూ ఎంతో గాఢంగా చర్చ సాగేది.

ఒకనాడు కావ్యవిషయం వచ్చేది. రసము ముఖ్యమా, ధ్వని ముఖ్యమా, రీతి ముఖ్యమా అనే చర్చవచ్చేది. అలంకారానికి ఎక్కువ ప్రాధాన్యం ఈయకూడదని ఒకరంటే, ఇన్వాలని ఒకరనేవారు. వారి వాగ్వాదాలలో ముమ్మడిమ్మ చేరేది. ముమ్మడవ్వ ఒకసారి రుద్రమ్మతో చేరితే, పెక్కుసార్లు అన్నాంబికాతో చేరేది. అనందానికి ఎక్కువ ప్రాముఖ్యం ఇచ్చేవారు అన్నాంబికా ముమ్మడమ్మలు. ఒక్కొక్కప్పుడు రుద్రాంబి భావానికి, రసానికి ఎక్కువ ప్రాముఖ్యం ఇచ్చి వాదించేది. ఆ సమయంలో అన్నాంబికా ముమ్మడమ్మలా రీతి, ధ్వని ఎక్కువ అని వాదించేవారు. వ్యాకరణం, తర్కం, వేదాంతం, గణితం అన్నీ వారి వాదన లలో నాట్యం చేస్తూ వుండేవి. మత సిద్ధాంతాలను చర్చించేవారు. అన్నాంబికా రుద్రాంబిలు మాత్రమే వున్నప్పుడు, అన్నాంబి తన హృదయం అంతా రుద్రాం బికు ప్రస్తుటం చేసింది.

అన్నాంబిక : ఒక్క చూపులో హృదయం అర్పించుకోడం సంభవమా అక్కా ?

రుద్రాంబి : ఓసి వెట్టిపిల్లా ! ఒక్కచూపులో, ఒక్కమాటలో, ఒక్క విని కిడిలో హృదయం అర్పించుకోవడం సంభవమే ! కొన్నివీళ్ళు కలిసి మెలిసి ఉన్నా, శ్రీ పురుషులలో స్పందనం ఏమీ కలగకపోవచ్చును.

అన్నాం : ప్రేమ అనేది ఏమిటి ? ఒక శ్రీ పురుషుని కోరడం, ఒక పురు షుడు శ్రీని కోరడమేకాదా ?

రుద్రాం : ఓయి చెల్లీ, అది కామం అవుతుంది. ప్రేమ ఎట్లా అవుతుంది? శ్రీకి తన పురుషుడు బర అవడానికి సావకాశం లేకపోయినా, ఆమె జీవితానికి, ఆ పురుషుని జీవితానికి పరమవనిత్ర సంబంధం ఏర్పడిపోతుంది.

అన్నాం : జీవితానికి జీవితానికి ఈ ప్రేమసంబంధము వేరవుతుందా లేక ఎన్నోరూపులతో ఆ పురుషుడే తిరిగి తిరిగి ఉద్భవిస్తూ ఉంటాడా ?

రుద్రాం : చెల్లీ, ఇవన్నీ గడ్డుప్రశ్నలు. తర్కంప్రకారం ఆలోచిస్తే ఈ కారణాలూ లేవు, ప్రేమలూ లేవు !

అన్నాం : ఉన్నవి ?

రుద్రాం : ఆత్మే ! ఆత్మలన్నీ ఒక్కటిగదా ! అలాంటప్పుడు ఒక ఆత్మ ఇంకో ఆత్మను ప్రేమించడం అనేది లేదుకాబట్టి సంపూర్ణజ్ఞానం లేనివారికే భౌతిక మైన ప్రేమవాదన.

అన్నాం : అక్కా ! నా వివాహం ఏర్పాటుచేసిన దినాన, ఒక పురుషుణ్ణి చూచాను. ఆ చూచినది మూడు నాలుగు క్షణికాలుమాత్రం. 'ఆ పురుషునికోరకే నేను జన్మవత్తినది' అని నా హృదయానికి తట్టినది. నా కా వివాహం కాదని, ఆ

పురుషుడే నా భర్త అవుతాడని నాకు తొలకరి మెరుపులా తలక్షణం తోచింది. ఆ వివాహం జరుగలేదు.

రుద్రాం : ఆ పురుషుడే నీ భర్త అవుతాడు.

అన్నాం : అక్కా ! వేళాకోళం పెట్టండి !

రుద్రాం : ఓసి వెళ్లితల్లీ ! నీతోడనా వేళాకోళాలు ? నాకు ఏదో అనుమానం రహితమైన భావం వ్యాధియానికీ తట్టింది.

అన్నాం : ఆ పురుషుడే మొదటిసారి వివాహం తప్పించాడు.

రుద్రాం : రెండవసారి ప్రధానమూ తప్పించాడు. నీ రహస్యం నేను గ్రహించలే దనుకున్నావా ? ఆతడు గజదొంగ ! ఇది నీలో దాగివున్న మనోవ్యధ ! అందుకనే నా సేనాపతులకూ, సైన్యాలకూ ఆ గజదొంగను ఏవిధంగానూ బాధించక బందీగా పట్టుకోవలసిందని ఆజ్ఞయిచ్చాను.

అన్నాంబిక రుద్రాంబిమాటలు విసగానే ఎంతో సిగ్గుపడింది. ఒకసారి ఆనందంలో మునిగిపోయింది. ఒకసారి గజగజ చణ్ణిపోయింది. ఆ వీరుడు గజదొంగయే ఈలా అందరికోపానికి గురి అవడమా ? దేశాలు దోచుకుంటున్న మనుష్యునిపై తన మనస్సు లగ్నమైందేమి ? అతనిపై అందరూ కత్తిగట్టితే ఇంక ఆయన ఏలాంటి ఆపత్తులో పడిపోవునో ?

ఆయన పట్టుబడెనా ! ఎంత అవమానం ? ఆ అవమానంవల్ల ఏమి వైపరీత్యాలు సంభవించునో ? అన్నాంబిక మౌనం విహించి, కంటిసీరు తిరుగుతుండగా క్రుంగిపోయి కూర్చుంటుంట చూచి రుద్రాంబి 'తల్లీ తోకంసంగతి ఆడువారికి ఏమి తెలుస్తుంది. వారికి తెలిసున్న కొద్దిలోకము పుట్టిల్లూ, అత్తిబాను ! అందులో రాజవంశాలవారికి భర్తే సర్వలోకమూ ! ఇంత చిన్నతనంలో నీ కెన్ని మనోవ్యాకులతలు వచ్చినాయితల్లీ ! నీమనస్సులో చీకాకులేమీ పెట్టుకోకులే ! ఈ కరత్యాల జ్యోత్స్నాసమయంలో ఈలా కూర్చోడం ఎందుకు ? కాకతమ్మతల్లిని ప్రార్థించు, మనస్సు నిర్మలంచేసుకో, అన్నీ ఆ దేవికే అప్పజెప్పు. ఆమె చక్కపరుస్తుంది' అని అనునయించింది.

వారిద్దరూ మహానవమిరాత్రి అంతస్తులు గడిచి ఉప్పరిగమీదకుపోయారు.

శారదాకాశంలో చిన్న చిన్న మేఘాలు కలయికలేని భావాలలా అక్కడక్కడ తేలుచున్నవి వెన్నెల మాత్రం మల్లెపువ్వులా, పాలసముద్రంలా అన్నాంబికా రుద్రాంబికల నవ్వులా, మధురంగా పరీమళ పూరితమైన విశ్వం అంతా నిండివుంది.

ఆ వెన్నెలను సర్వాంగాలతో ఆస్వాదిస్తూ ఆ చెయిలిద్దరూ ఉప్పరిగమీద ఒక రత్నకంబళిపై ఆసీనులై, ఏదో మాయాప్రపంచంలోకి వెళ్ళినట్లు ఉబ్బొంగినారు.

ఆ వెన్నెల సంగీతము పాడినట్లయి, ఆ వెన్నెల కాకతమ్మ చిల్లని చూపులై ప్రసరించిపోయినది.

౪

వెన్నెలలో కూరుచున్నవారు ఈలోకమే మరచిపోతారు. దసరా దినాలలో వానలు కురియడం ఆంధ్రదేశంలో ఎక్కువ. ఆంధ్రబాలిక లా దినాలలో బొమ్మల పండుగ చేసుకుంటారు. ఆంధ్రబాలు రా పదినాళ్ళు వీరవిద్యాభేలనాలలో వువ్విళ్ళూరిపోతారు. ప్రతిఇంటా పండుగే. ఆనాటి ఆంధ్రదేశంలో ఈ నవరాత్రి, దీపావళి, సంక్రాంతి, శ్రీరామనవమీ పెద్ద పండుగలు. ఆంధ్రబాలికలు ఈ నవరాత్రి ఉత్సవాలలో బొమ్మలు చిత్ర విచిత్రరీతుల అలంకరించి ఇరుగుపొరుగు బాలికలను పేరంటానికి పిలిచి, బొమ్మలకు హారతు లిచ్చి, నృత్య గీతాది వినోదా లర్పించి, శక్తికొలది పుణ్య స్త్రీలకు బహుమతు లందిస్తారు.

గణపతిరుద్ర మహారాజులవారి దేవేరుల నగరులలో గణపాంబాదేవి బాల్యమున ఈ ఉత్సవాలు బాగా జరిగేవి. ఈపడు పెళ్ళికొని బాలిక అయిన అన్నాంటిక ఉండడంచేత రుద్రమదేవి బొమ్మలపండుగ తలపెట్టింది. ఈ పండుగకు నెలదినాల మంది రాజోద్యోగులు దేశదేశాల సాలభంజికలు, విగ్రహాలు, చిత్రాలు, విచిత్రాలు, వినోదాలు, కర్రబొమ్మలు, మట్టిబొమ్మలు, కొమ్ముబొమ్మలు, బంగారపు బొమ్మలు, వెండిబొమ్మలు, దంతచుంజూషలు, కీలుబొమ్మలు రావనగరిలో తెచ్చి వేసినారు.

ఓక్షిణాదినుండి దంతపుబొమ్మలు, ధరణికోటనుండి పాలరాతివిగ్రహాలు, నతనాటిసీమనుండి కఱ్ఱబొమ్మలు, సిందవాడినుండి ఎఱ్ఱచందనపు బొమ్మలు, గాంగవాడినుండి మంచిగంధపుచెక్క బొమ్మలు, కళింగమునుండి కొమ్ము బొమ్మలు, ఉత్తరాదినుండి ఇత్తడిబొమ్మలు, ఆంధ్రదేశమునం దంతటినుండి చిత్రలేఖనములు పచ్చినవి. చీనా, సువర్ణ, యవ, మలయ ద్వీపాల నుండి లక్కబొమ్మలు మోటు పల్లెలో దిగుమతి అయినవి. భారతావనిలో ఏదేశంలో ఏపనులు ప్రసిద్ధికెక్కినవో అవన్నీ వచ్చినవి.

ఒక మహామందిరమందు శిల్ప శిల్పి విచిత్రమైన వస్తువులన్నీ అలంకరించి నారు. ధూపకరందాలనుండి ధూపాలు వస్తున్నవి. ఆకాశంలోని నక్షత్రాలులా దీపాలు వేసకువేలు మిరుమిట్లాడుతూ. ఆ మందిరం అంతా స్వర్ణలోకం చేశాయి.

ఆవైపు శివలీలలు, ఈవైపు విష్ణులీలలు, ఈవల పురాణగాథలు, ఇవన్నీ ఆంధ్ర దై నందిన జీవితమట్టాలు. అక్కడక్కడ నర్తకీమేళం, ఇటు రాజసభ, అది సుధర్మ, అల్లదిగో ఆంధ్రగ్రామం ఒకటి. ఆ ఇళ్ళన్నీ బొమ్మలే. ఇళ్ళలోనుంచి రైతులు వచ్చి పొలాలకు పోతున్నారు. అదే గ్రామసభ. అది గ్రామంలోని పశువులు మేసే ఋతులు. ఈ నూతిలోనుంచి నీళ్ళు తోడుకుంటున్నారు. అక్కడ పొలం దున్నుతున్నారు.

ఓరుగల్లునగరంలో పెద్దకుటుంబాల స్త్రీలు, బాలికలూ అందరూ పేరంటానికి ఆహూతులై నారు. సాయంకాలం ఇరువది ఘడియలు కొట్టినప్పటినుండి పేరంటాండ్రు రుద్రదేవ రాజనగరుకు రథాలమీద, అందలాలమీద విచ్చేసినారు. వారు కట్టుకున్న పట్టుచీరలు, వారు ధరించిన రత్నాల ముత్యాల భూషణాల వెలుగులు మిలమిలలతో, జలజలలతో, తళతళలతో ఆ మందిర మంతా నిండిపోయాయి.

రుద్రదేవి బాలికగా వారి కందరికీ ప్రత్యక్షమగుట అదే మొదటిసారి. ఎంత అందమైనది ! ఆమె ఫాలము ఎంత విశాలమైనది ! ఆమె కన్నులలో సహస్ర ప్రకాశములు వికసించాయే ! ఎంత తీమనికంత మీ రాజకుమారిది ! సత్యభామ రులాగే ఉండేదా ? ఈమెను ఈలా దర్శించడం ఎంతపుష్కలం చేసునంటే మనసు సంభవమైంది ! శచీదేవి, లక్ష్మి, సరస్వతి రులాగే ఉంటాయాబోయి ! ఇదివరకు ఊరేగింపులలో మహాసభలలో దర్శించినప్పు డచ్చముగ సుందరుడగు బాలకునిలా కనపడి, ఈ రాజకుమారి, నేను ఎంత తీవ్రంగా, గంభీరంగా, సుందరిగా మనలను ఆహ్వానించింది ! ఈలాంటి ప్రశ్నలు పేనుపేలు ఆనా డక్కడ సమకూడిన ఆంధ్ర రాచభామల, వియోగిమూర్తిల అంగనల ! పండితవంశ సుందరాంగుల హృదయాలలో మెరుములు మెరిసి పోయినవి.

ఈ ఉత్సవం చేసేది ముగ్గురు కన్యలు. తుద్రమదేవికన్య, ముమ్మడమ్మ కన్య, అన్నాంబికకన్య. ఈ విషయం ఆ దినాన అక్కడకు పేరంటం వచ్చిన ఆంధ్ర కులాంగన అందరూ గ్రహించారు.

ఒకప్రక్క నృత్యగీత వాద్యాలూ, ఒకప్రక్క తీమని ఆంధ్ర యోషణ పాటలూ ఆ మందిరమంతా లలితాదేవి దివ్యమందిరాన్ని చేసినవి.

చెలికత్తెలు బంగాను పశ్చిమాల ముత్యాలు, వివిధ ఫలజాతులు, వివిధ పుష్పాలు, ఆకులు, పక్కలు, లవంగ, జాజిరాయ, జాపత్రి, కస్తూరి, కుంకుమ, జవ్వాజి, పిస్తల, చార, ఆరోటు పప్పులు పట్టుకొని వెనుకరా రుద్రాంబ, ముమ్మడమ్మ, అన్నాంబలు వచ్చిన పేరంటాండ్రకు వాయినాలిచ్చేరు.

వేలకుపేలు ఇతర స్త్రీ లా నగరిలో నిండిపోయినారు. వారందరికీ చెయలు గాచకన్నెలకు ఇచ్చిన వాయినాలవంటివే ఇచ్చారు. మంగళహారతులు పాడిన వెనుక ఎవరి నగరులకూ, ఇళ్ళకూ, వారు వారు వెళ్ళిపోయినారు.

ఆ రాత్రి రుద్రాంబిక నగరిలోనే ముమ్మడాంబిక భోజనము చేసినది. ఆ వెనుక వారు కావ్యవిచారణ చేసినారు. ముమ్మడమ్మ తన నగరికి వెదలిపోయినది. ఆ వెనుక ఆ మహానవమీ శారదశ్లోత్సవంలో రుద్రాంబ, అన్నాంబిక ఉప్పరిగపె కూర్చుండి ఆ అమృతాల వెన్నెలలో మునిగి తేలుతూ ఏవేవో స్వప్నలోకాలలో విహరించడం ప్రారంభించారు.

వెన్నెలకూ స్వప్నాలకూ దగ్గరి సంబంధం. వెన్నెలలో స్వప్నాలు అమృత తుషారంలా, ముత్యాల రజనులా సుడులు తిరుగుతుంటాయి. ఆ స్వప్నాలు వెన్నెలలో తడిసి మత్తిల్లి, గాఢసరీమళపూరితాలయి, మధురరసోపేతాలయి హృదయము, మనస్సు, తీవ్రతమూ నిండిపోతాయి. ఆ వెన్నెల అతిసున్నితంగా యోజన జీవితంలో ప్రసరిస్తుంది. సౌందర్యవంతుల సౌందర్యము ఆ వెన్నెలలో మరింత సుందరమై లోకాల నావరిస్తుంది.

రుద్రాంధిక ఆన్నాంధికలు ఒక్కసారిగా తమ తమ కలలలోనుండి ఉలిక్కి పడి మెలకువపొంది పక పక నవ్వారు

“అక్కా ఏమిటమ్మా ! మీరు కలలు కంటున్నారు ?”

“చెల్లీ ! ఏమిటే నువ్వు స్వప్నాలలో మునిగిపోయినావు ?”

౫

ఒక్క ఓసుగలులోనే కాకుండా సన్నిసాహారవిషయమూ, పానుగంటి విషయం, పిల్లలమట్టి విషయం, మానువనాడు మొదలయిన అనేక దేశాలలో కాకతమ్మ ఉత్సవం ఎంతో ఆనందంతో ప్రజలు జరుపుతూ ఉండేవారు. ప్రజలను కాకతమ్మ అయినా ఒకటే ముమ్మడమ్మ, మారెమ్మ, మాంచాలమ్మ ఎవరయినా ఒకటే. అమ్మవారికి దసరాలలో ఉత్సవం జరపడం భరతదేశాచారము.

జీదలు, సాదలు సానారణ మనుష్యులు హీనదేవతలనూ, నాగరికజనులు శక్తిని, ఉమను, కాళిని, పార్వతిని, లలితను, రాజరాజేశ్వరిని పూజించేవారు. వామాచారులు మధుమాంసామలు అమ్మవారికి అర్పించి తాము సేవించేవారు. దక్షిణాచారులు దానిమ్మపళ్ళు, జపాకుసుమాలు, పంచామృతాలు అర్పించేవారు.

యుగయుగాలనుండి శాక్తేయమున్నది. ఉషోదేవ్యర్చన, మాతృపూజ, సావిత్రిర్చన, సురపూజ, దేవ్యర్చన వేదకాలంలోనే ఉండేవి. ఉపనిషత్కాలం లోనూ పరదేవతార్చన కద్దు. పురాణయుగంలో దేవీపూజ ఉచ్చస్థితికి పోయింది. బౌద్ధయుగంలో తార, పారమితషట్కార్చన, జైనులు భగవతి విద్యార్చనలు చేసినారు ఈనాటికీ తెలంగాణపు పల్లెటూళ్ళలో కాకతమ్మ పూజ బ్రతకమ్మ ఉత్సవంగా వెల్లివిరిసింది.

పిల్లలమట్టికి యోజనమారంలో నున్న ప్రోతేశ్వరమనే గ్రామంలోను ఆదా:గోపాలమూ కాకతమ్మ ఉత్సవం చేస్తున్నారు. ఈరిమధ్య మట్టిచెట్టు క్రింద పల్లెలో పూలతో కాకతమ్మ విగ్రహమునుచేసి. తంగేటిపూలు, గొనుగు పూలు, గొబ్బిపూలు, ఇతర అడవిపూలు అమ్మవారిచుట్టూ పేరుస్తూ ఉంటారు. ఏదినాని కాదినము బాలికలందరూ ‘కాకతమ్మ నువ్వు బ్రతుకు దేవతవు, ఉయ్యాల జంపాల ఉయ్యాల!’ అంటూ పాటలు పాడుతూ, ఏదినాని కాదినం కాకతమ్మను ఊరబావిలోనో, చెరువులోనో, వాగులోనో కలుపుతూ ఉంటారు.

దుర్గాష్టమినాడు ప్రతికటుందిము కాకతమ్మను ఊరేగిస్తూ ఊరిమధ్య ఉన్న దేవాలయందగ్గర చేరి నాట్యా లాడుతూ, పాడుతూ బాలికలు, ప్రౌఢాంగనలు అందరూ బాణాళజంత్రంతో అమ్మవారిని నీటకలిపేచోటికి పోయి, పాటలు పాడుతూ నాట్యాలుసల్పి చివరకు బ్రతుకుదేవత కాకతమ్మను నీటిపాలుచేస్తారు. తెచ్చిన ప్రసాదాలను అందరికీ పంచుతారు.

ప్రోలేశ్వరంలోనూ కాకతమ్మ ఉత్సవం దుర్గాష్టమినాడు అఖండంగా సాగి నది. ఊరిలోని బాలికలు, ప్రౌఢలు, జరతలు చేరి కోలాహలముగా కాకతమ్మ ఉత్సవం చేస్తూఉండిరి.

ప్రోలేశ్వరంలో ఆ చుట్టుప్రక్కల గ్రామాలకు దశగ్రామాధికారి ఉన్నాడు. ఆయన కాశ్యవగోత్రీకుడైన మాచయమంత్రి 'చెన్నాప్రగడ వంశీకుడు. మాచయ మంత్రి చదువుకున్నవాడు, ఉత్తమకవి, శాంతచిత్తుడు. ప్రోలేశ్వరగ్రామములో ఉండి దశగ్రామ సంఘాధ్యక్షుడై చల్లని కాకతీయ దశకప్పత్రంక్రింది రామరాజ్యం నెలకొల్పినాడు.

గ్రామభూమి గ్రామ ప్రజలది. ప్రజలందరూ భూమైనా పంచుకునేవారు; లేకపోతే పంటయినా సమంగా పంచుకునేవారు. రాజు కీయవలసిన ఆదవవంతు గ్రామం పంటలోనే కేటాయించి, తక్కినపంట సమంగా పంచుకునేవారు. తిండికి కావలసిన పంట ఉంచుకొని, తక్కినపంట ఏగుమతికి పంపించేవారు.

ప్రతిగ్రామానికి గ్రామకంఠం--రాజభూమి ఉండేది. రాజభూమి గ్రామ ప్రజలు పయోగించుకొని తమపాలు పోగా తక్కినది ప్రభువునకు పంపేవారు. కొన్ని గ్రామాలకు సామంతప్రభువు ఒకడు ఉండేవాడు. ఆ ప్రభువు తన మహా మండలేశ్వరులకు, ఆయన చక్రవర్తికి కప్పం పంపించేవారు. వైన్యాలకు ప్రజలు సహాయాలు చేయవలసి ఉండేది.

కాకతీయ గణపతిరుద్రుడు సింహ చలమునుంచి కంచీవరకు, తూర్పుతీరము నుండి కుంతలదేశంవరకు రాజ్యం అంతా జయించి తనకు నమ్మకమున్న మండ లేశ్వరుల, మహామండలేశ్వరుల ఆయా నాడులకు, విషయాలకు అధిపతుల చేసినాడు.

మాచయామాత్యునకు దేశపరిపాలన, రాజనీతి అన్నీ క్షణంగా తెలుసును. వైద్యవిషయంలో అందెవేసిన చెయ్యి. చెన్నాప్రగడవారు, చాళుక్య మంత్రి హరితసగోత్రీకుడైన చెన్నయ్యమంత్రి కాలంనుండి ఉత్తములైనవైద్యులు. ఆ మహోత్తమవిద్య చెన్నాప్రగడవారి కులవిద్య అయినది.

మాచయమంత్రికి ముగ్గురు కొమరితలు, ఇరువురు కుమారులు. కాకతమ్మ ఉత్సవానికి మంత్రిగారి భవనంనుండి ముగ్గురు బాలికలు కాకతమ్మను పట్టుకొని,

షేకతాళాదలు ముందునడువ గణకలు నాట్యంచేస్తూ ఉండగా ప్రోలేక్కరస్వామి గుడికి వెళ్ళినారు.

ఊరిలోని రాచవారైన రెడ్లు, బ్రాహ్మణులు, వర్తకులు, వ్యవసాయదారులు అయిన అంధ్రవైకుంఠులు, అంధ్ర శిల్పబ్రాహ్మణులు, కమ్మరివారు, మంగలివారు, గొలలు, చాకలివారు, కరవలు, బోయీలు, ఉప్పరులు ఆ ఉత్సవానికి దేవాలయంకడ చేరినారు.

బాలికలందరూ తీయని కంఠస్వరాల పాటలు పాడుచు, నాట్యంచేస్తూ ఉండిరి. షేకాకోళాలు, కేకలు, నవ్వులు ఆ ప్రదేశం అంతా ప్రతిధ్వనించి పోయినాయి. ఆ వెనుక షేకతాళాతో కాకతమ్మ బొమ్మలను కొనిపోయినారు. ప్రోలేక్కరము గ్రామం బైటవున్న ప్రోలసముద్ర మను బ్రహ్మాండమైన చెరువులో కాకతమ్మను ఓలలాడించారు.

అటువెనుక ఊరివారూ, బాలికలూ తమ తమ ఇళ్ళకు వస్తూఉండగా, మాచయమంత్రి పెద్దబాలిక పదునారేండ్ల ఈడుగల జవ్వనిఎదురుగా ఒక యువకుడు రావడం గమనించింది. ఆ బాలిక తలవంచేసింది. చిరునవ్వులు పెదవులపై, కన్నులపై, బుగ్గలపై తాండవించిపోయినాయి.

పక్కనునడిచే అక్క అడుగు తడబడడం, అక్క ఏదో అయిపోవడం పెద్దచెల్లెలు గమనించింది. పడమూడేండ్ల ఆ బాలిక అక్క మొగంవైపు చూచి, ఇటు నటు తలత్రిప్పి చూచింది. ఎదురుగా తమ్మచూచి నవ్వుతూ అక్కినప్రగడ నడిచివస్తూవున్నాడు. కవచం ధరించి కరవాలం నడుముకు వ్రేలాడుతూ ఉండగా చేత శిరస్త్రాణం ధరించివచ్చే అక్కినప్రగడను సీతమ్మ కొంతసేపు ఆనవాలు పట్టలేకపోయింది. ఆనవాలు పట్టిన పిమ్మట నాలుగేండ్ల ఈడుగల తన చెల్లెలు, కల్యాణిని చూచి, చెల్లాయి! బావే! అక్కినబావే! దొంగబావ! ఎక్కడనుంచి వచ్చాడు? అని కేక వేసి, అక్కగారివంక చూచింది. అక్కగారు తన చేయి గట్టిగాపట్టుకొని 'అందరూ వింటారు నెమ్మది' అని గుసగుసలాడింది. తల మాత్రం ఎత్తలేదు. సీతమ్మ మాటలకు ప్రక్కనున్న ఆడవారూ, బాలికలూ అక్కినప్రగడవైపుకు చూపులు మరల్చారు.

ఆడవారందరూ తన్ను తేరిపార చూడడం గమనించి, మోమునందు సిగ్గు ఉదయింప అక్కిన వెనుకకు తిరిగి వినవిన నడిచి వెళ్ళిపోయాడు, కామేశ్వరి తనకు కానున్న భర్తగారు అలా వెళ్ళిపోవడం తలవంచే వాలు చూపులు పరపి గమనించింది. ఈమె విషయం ఆమెతోపాటు నడిచే కొందరు బాలికలు గమనించారు. 'ఓహో! అమ్మవారిని హాజరేసిన ఫలం ఇప్పుడే కనబడుతోందమ్మా!' అని ఒక బాలిక అన్నది. ఒక పుణ్యస్థి అలా వస్తుంది కాబోలు

'సిగ్గు' అన్నది. ఇంకొక ఇల్లాలు 'అవును, కాబోయే మగడువస్తే సిగ్గువడక నాట్యం చేయమన్నావా కామేశ్వరిని?' అని తల తిప్పినది.

కన్ను గిలిపిస్తూ, కామేశ్వరి బుగ్గ గిల్లుతూ 'ఓయమ్మా! ఎన్నాళ్ళకు వచ్చాడు? మంచిదిననే వచ్చాడు. కాని వస్తూ వస్తూ మూడు గడియలు ముందుగా ఎందుకు వచ్చాడుకాడు? కామేశ్వరి నాట్యం చేసే పరమాద్భుత సౌందర్యం చూచేవాడే!' అని వారి దగ్గర చుట్టమైన బిడ్డలతల్లి అన్నది. వారందరూ మాచయ మంత్రి ఇంటికి చేరారు. సభాగృహంలో మాచయమంత్రి, అక్కినప్రగడా మాట్లాడుకుంటున్నారు. వారి కుశలప్రశ్నలూ, ప్రతివచనాలూ అప్పుడే అయినవి.

బాలికలూ, స్త్రీలూ లోనికి వెళ్ళిపోయినారు. 'బావా బావా పన్నీరు, బావను పట్టుకు తన్నేరు, వీశెడు గంధం పూసేరూ, వీధి వీధి తిప్పేరు' అంటూ సీతమ్మ లోనికి కలకల నవ్వుతూ పరుగెత్తంది.

మాచనమంత్రి చిరునవ్వు నవ్వుకొని, మళ్ళీ గంభీరుడై 'ఏమి అక్కినా! నువ్వూ గజదొంగ జటులోనే ఉండి మాకుటుంబాలన్నీ తలెత్తకుండా చేస్తూ ఉండ వలసిందేనా?' అని ప్రశ్నించాడు.

"ఏమి మామయ్యా! ఇప్పటికి అయిదేళ్ళనుండి మన గజదొంగల సైన్యం పెరిగింది, పెరిగింది. ఇప్పుడు మా ప్రభువు ఒక రాజ్యం స్థాపించారు. మేము ప్రజలను దోచుకోలేదు. గ్రామాలు కొలగొట్టలేదు. రాజ్యాలపేరిట అరాజకానింపిన వాళ్ళను హతమార్చాము, హతమారుస్తున్నాము, హతమారుస్తాము. అది తప్పా!"

మాచన : అయితే ఎందుకు మీ గన్నయ్య చక్రవర్తిని శరణు వేడరాదు?

అక్కిన : మాకంత కర్మమేమి? మేమూ చక్రవర్తికి లోబడే ఉన్నాము. మేము చేసినదంతా ప్రజలను దోచేవారిని దోస్తున్నాము. దానివల్ల అధర్మమేమి కలిగింది? ఈ రెండేళ్ళనుండి మా ప్రభువు చక్రవర్తికి కప్పం కట్టతూనే ఉన్నవాడాయెను.

మాచన : దోపిడీసొమ్ము కప్పమా? ఏ ధర్మశాస్త్ర ప్రకారం అవుతుంది?

అక్కిన : (పక పక నవ్వుతూ) మామయ్యా! ధర్మశాస్త్రప్రకారం మా సొమ్ము 'దోపిడీ సొమ్ము' అని ఋజువు చేయవలసిన భారం నీది.

మాచన : అందరూ అంటున్నారు.

అక్కిన : అవవాడు ధర్మశాస్త్రంలో అనుమాన సాక్ష్యమే అవుతుంది.

మాచన : అబ్బాయీ! నువ్వు ఉద్దండ పండితుడవు. నీతో నేను వాదించి నెగ్గగలనా?

అక్కిన : నీ మేనల్లుణ్ణి కానా మామయ్యా! ఒక్కటిమాత్రం నమ్ము. ఇన్ని శాస్త్రాలు చదువుకొని, అక్కినమంత్రి మనుమణ్ణయి, మాచయమంత్రి

మేవల్లుణ్ణయి, సోమయామాత్యుల కుమారుణ్ణయి అథర్మకార్యం ఒకటి చేయనని మాత్రం నమ్ము. అధర్మని కొలువులో ఉండను. నేను ద్రోహిని కాను. మా ప్రభువు రామచంద్రప్రభువు ఆవతారము. అంతకన్న ఎక్కువ నేను వాదించను. ఇక వచ్చిన పని విమ్ముల నందరినీ చూచి చాలాదినాలైనది. ఒక్కసారి అత్తయ్యాను, మరదళ్ళను, మరదులను చూడాలనీ, దీవెన లండుకోవాలనీ.

మాచన : (కన్నులనీరు గిరున తిరిగితే, ఉత్తరీయాన తుడిచికొని) నాయనా ! మీ అమ్మ దైర్యమేమిటో చెప్పలేను, నీ విషయం ఏమీ అనుమానం లేకుండా ఎప్పటి రీతిగా ఆనందంగా ఉంది. కాని మీ తాతగారు నీ విషయంలో ఉగ్రుడై ఉన్నాడు. నీ పేరెత్తితే మండిపోతారు. నీమీది కోపం అంతా నామీద చూపించారు. మీ నాన్న ఏదో నిన్ను తలుచుకొని విచారిస్తాడు. కోపం మాత్రం లేదు. మీ అమ్మ బావను గట్టిగా చివాట్లు పెడతూ ఉంటుంది.

అక్కీన : మా అమ్మ అచ్చంగా పార్వతీదేవి. నాన్నగారు తమ కుమారుడంటే అంత అనుమానం ఎందుకుపడాలి ?

మాచన : ఆవన్నీ అలాఉంచు ! కామేశ్వరిని చూచావా ?

౬

ఉద్ధండ పండితులను లెక్కచెయ్యని ఆక్కీనప్రగడ సిగ్గునంది చిరునవ్వు మోమును ప్రపుల్లం చెయ్యగా 'చూచాను మామయ్యా ! బాగా చదువుకుంటోందా ?' అని ప్రశ్నించాడు.

"అక్కీనా : నీ భార్య చదువుకోదా ! నీకు తగినభార్య కావడూ ? పంచ కావ్యాలు చదువుకుంది. ఆలంకార శాస్త్రాల, వ్యాకరణమూ చదువుకుంటున్నది. లే ! స్నానంచేసి సంద్యావందనం చేసుకో,"

"ఊరిబయట వాగులోముగించుక వచ్చాను. కాని మళ్ళీ స్నానంచెయ్యాలి."

'అమ్మదూ, సీతా ? బావకు స్నానానికి నీళ్ళు తోడించమ్యా వంటలక్క చేత' అని మాచయమంత్రి కేక వేసినాడు.

సీతమ్మ ఈవలకు పరుగునవచ్చి 'బావకు పన్నీరు తోడించా నాన్నగారూ !' అంటూ అక్కీనప్రగడవైపు తిరిగి, 'రావయ్యా బావా ! నీ సామాగ్రి అంతా నీ పేవకులుకాబోలు పట్టుకువచ్చారు. మిద్దె గదిలో పెట్టించాను. మహాసుభావుడవు ! చూ అక్క మాతే కనవడడం మానేసింది. వెళ్ళాయి నాలుగేళ్ళయింది. ఇప్పటికా రావడం అత్తంటికి, మహాపండితుడుగారూ !' అన్నది.

మాచయమంత్రి 'సీతా' అని కేక వేసినాడు. సీత 'ఏమీలేదండీ నాన్న గారు! మా బావను నేను అనుకుంటున్నానండీ' అన నవ్వుతూ బావగారిని లోనికి తీసుకొనిపోయినది.

అక్కనప్రగడకు ఇరవెమూడవ సంవత్సరము జరుగుతూ ఉన్నది. అతనికి పందొమ్మిది సంవత్సరాల ప్రాయంలో మేనమామ కూతురు విచ్చి వివాహం చేశారు. వివాహం అయిన రెండు నెలలకే అక్కనప్రగడ గోన గన్నారెడ్డి జట్టులో కలిసిపోయినాడు.

కామేశ్వరి అందాలముద్దు, విద్యావినయసంపన్న, ఇంత చిన్నతనాన్నుంచి 'మేన తనకొడుకే తన భర్త' అని ఉవ్విళ్ళూరిపోతూ అతనికి తగిన పండితురాలు కావాలని దీక్షతో ఉభయభాషలయందూ పాండిత్యము సంపాదించుకొంటున్నది. పెద్దలందరూ చిన్నతనాన్నుంచి అక్కన కామేశ్వరి భార్యభర్తలన్న పేరు పెట్టనే వెట్టిరి. అక్కన హృదయంలో అంత చిన్నతనంలోనూ మేనమామ కొమరిత, ముద్దుగుమ్మ, కామేశ్వరి సింహాసనం ఆధిపతించి కూరుచున్నది.

మొదటినుండీగన్నారెడ్డికి ప్రాణస్నేహితుడైన అక్కన, గన్నారెడ్డి తక్కిన మిత్రులతో మాయమై వెళ్ళిపోయినా, తన వివాహం తాతగారూ, తండ్రుగారూ తల పెట్టడంవల్ల అప్పటికే ఆగిపోయి, వివాహం, గృహప్రవేశమూ, మనుగుకుపులూ అయిన వెనుక, ఒక కుభముహూర్తాన మాయమై గన్నారెడ్డి జట్టులో తానూ కలిశానని తాతగారికిలేఖ పంపినాడు. నాటికే నేడు అక్కనమంత్రి ఆత్మవారంటికి వచ్చినాడు. కాని ఈ నాలుగు సంవత్సరములు తాను క్షేమముగాఉన్నాననియు, తనకు ఏమాత్రమూ వీలుచిక్కినా వత్తుననియు మేనమామకు ఎప్పటికప్పుడు ఉత్తరములు వ్రాయుచూ ప్రతిఉత్తరములు తెప్పించొనుచునే ఉండెను.

కామేశ్వరి రహస్యముగా కంటినీరు కుక్కుకొనుచు, తన హృదయంలోని బాధ ఇతరులకు తెలియనీయక అన్నినోములు నోచుకొనుచు, విద్య మరిన్ని దీక్షగా ఆభ్యసించి 'భర్త ఎప్పుడువచ్చునా' అని ఎదుసుమాటా ఉండెను. ఆమె భర్తను చూడగానే ఆనవాయి కట్టింది. ఆమెలో ఉప్పెనలా సంతోషము పొంగిపోయింది. ఎలా నడచి తమ భవనము చేరిందో, వెంటనే పూజాగృహములోకి పరుగిడి తమ కులదేవత అయిన కామేశ్వరికి సాగిలబడి కంటినీరు పొర్లిపోగా పరిపరివినాల ప్రార్థించింది.

ఇంతలో మాచనమంత్రి భార్య గోరీదేవమ్మ అల్లునికి స్వయంగా వెండి చెంబుతో కాళ్ళు కడిగికొనుటకు నీరము తెచ్చి, 'నాయనా! ఎన్నాళ్ళకు మాయింటికి రావడం! ఎక్కడనుంది? ఓరుగల్లులో అన్నయ్యగారూ, నాన్నగారూ క్షేమమా?' అన్న ప్రశ్నలవర్షం కురిపించింది.

మాచనమంత్రి తన భవనముందు కవచశిరస్త్రిణాలంకృతుడై గుఱ్ఱాన్ని దిగుచున్న ఈ యువకుడెవ్వరా అని తన మేనల్లుని మొదట ఆనవాలు కట్టలేక పోయినాడు. అక్కనప్రగడ శిరస్త్రిణం తీసి చేత బుచ్చుకొని, 'మామయ్యా! సన్నానవాలు పట్టలేదా ఏమిటి?' అని పల్కరించగానే మాచనమంత్రి 'నువ్వా అక్కనా!' అని వణికిపోయాడు. తక్షణమే దగ్గర వున్న పేవసులు 'సామాను దక్షిణపు గదులలో పెట్టించండ్రా' అన్ని కన్నుల తిరిగిన రెండు నీటి బొట్టులను కుడిబొటన వ్రేలితో తుడుచుకొని 'వస్తానని వ్రాశావు కాని, ఏప్పుడూ వచ్చేదీ వ్రాయలేదే!' అని అల్లుణ్ణి ప్రశ్నించాడు. అక్కన మామగారికి పాదాభివందనం చేశాడు.

"నేను ఎప్పుడు వచ్చేది ఎలా వ్రాయను మామయ్యా!" అనినప్పుతూ అక్కనమంత్రి ప్రతివచనమిచ్చి, 'సీత ఏదీ' అని అడిగాడు.

"ఈ దినము బ్రతుకమ్మ అయిన కాకతమ్మ పండుగ—మరిచి పోయావా, అక్కనా?" అని మాచనమంత్రి ప్రశ్నించాడు.

"అవునవును, నేను మరిచిపోలేదు మామయ్యా! అయితే ఊరిబయటి ఏటిలో, చెరువుకో ఓలలాడింప వెళ్ళివుంటారు. నేనూ వెళ్ళి చూచివస్తా" అని అక్కనప్రగడ లేచి అలా శిరస్త్రిణం చేతిలో ఉంచుకొనే ప్రోలసముద్రం చెరువుకు బయలుదేరినాడు. దారిలో కామేశ్వరీ, మరదలు సీత, ఇతరులూ రావడం చూచి, తానే సిగ్గుపడి తిరిగి వచ్చేసినాడు.

మొదట తాను భార్యను ఒక్కనిమేషం ఆనవాలు కట్టలేకపోయినాడు. ఆమె తన వెపు ఒక్క ఊణికం ప్రేమనిశితాలైన చూపులు పరపేసరికి అక్కన ఆమెను ఆనవాలు పట్టి ఆమె సౌందర్యంతో నవయావనభాసితయై వెలిగిపోవడం గమనించి తనలోని ప్రేమ, రాశానుభావకరజ్యోత్స్నలులా వెల్లివిరిసిపోవ, కన్నులర మూతలువడ, హృదయము వేగాన నాట్యము చేయ, ఏదో దివ్యానందంలో లయమై మేనమామ ఇంటికి చేరినాడు.

అతను వేడినీళ్లు స్నానం చేస్తూ మేనమామ భవనంనిండా వెలిగిపబడిన దీపాలు గమనిస్తూ, సంద్యావందనం ఆచరించుకుంటూ, భోజనం చేసి, లేచి మరదలు సీత అందిచ్చే తాంబూలం వేసుకుంటూ తన్నేమీ ఎరగని చిన్న మరదలిని ఒళ్లో కూర్చుండ బెట్టుకొని, భయమూ, సిగ్గు బాపి, తీయనిమాటలు చెప్పుతూ, పెద్దమరదలితో వేసాకోళాలు నల్పుతూ, మరదలు ప్రశ్నలకూ, మేనమామప్రశ్నలకూ ప్రతివచనమిస్తూ తన సౌందర్యనిధి, ఆత్మేశ్వరిని తలమకుంటూ, లోపలి ఆలోచనలు ఎవ్వరికీ తెలియనీయకుండా, భార్య ఒక్కసారైనా మళ్ళికనబడదా అనిఎదురుచూస్తూ ఉండెను.

భోజనము చేసి అత్తగారు వచ్చి 'ఏమయ్యా! మీ విషయం ఏమిటి ప్రజలందరూ విస్తారంగా చెప్పుకుంటారు? మీ గజదొంగల పనేమిటి? మీ నాయకుడు గోన గన్నారెడ్డి తనరాజ్యం తిరిగి స్వాధీనం చేసుకొని, దుద్ర

దేవమ్మగారి పాదాలబడి క్షమాపణ వేడకుండా, పినతండ్రిని పట్టుకొని ఓరుగల్లుకు బందీగా పంపించిమాత్రం ఊరుకొన్నాడేమిటి?' అని అల్లుణ్ణి ప్రశ్న చేసింది.

చిన అక్కనమంత్రి చిరునవ్వునవ్వి 'అత్తయ్యా! ఏమిటి అట్లాఅడుగు తారు? దొంగలను దొంగతనం ఎందుకుచేస్తావయ్యా అంటే చెప్పతారా!'

'అదికాదయ్యా! నీ అంత చదువుకొన్నవాడు లేడు. నువ్వు మళ్ళీ అవ తారం ఎత్తిన కాళిదాసు వంటారు. నీకు ఇల్లాంటి బుద్ధివుట్టిందేమా అని మా కంద రికి తీరని విచారము తండ్రి!'

మాచనమంత్రి లేచి 'నీ అనుచరులందరూ భోజనాలుచేశారు. ఈ భవనం చుట్టూ వంతులుగా కాపలా ఉంటారట. వారు చీకట్లోకూడా చూడగలరట! నేను వెళ్ళి విశ్రమిస్తాను. మీ అత్తగారు నీ పడకగది చూపిస్తుంది' అంటూ మేనల్లుడు లేచి తనకు వాదాభివందనం చేయగా ఆశీర్వాదించి వెళ్ళిపోయినాడు.

ఇంతలో స్వాభరణభూషణురాలై, బంగారుపూవులు నేసిన కాశ్మీర పుష్ప పరపు పట్టుచీర ధరించి' ఎరువుపట్టు కంఠకము తాల్చి, సరిగలతల తెల్లపట్టుచీర వల్లె వేసుకొని బంగారుబొమ్మలా కామేశ్వరి సిగ్గుపడుతూ వచ్చి భర్తపాదాలకు సకుస్కరించింది.

చిన అక్కనప్రగడ కరిగిపోయినాడు. తా నామెను అత్తగారి ఎదుట ఏలాగు స్పృశించును! అయినా ఏదో మొండిచైర్యముచేసి ఆమె రెండు భుజాలుపట్టి లేవనెత్తి 'బాగా చదువుకుంటున్నావట?' అని ప్రశ్నించాడు.

"ఎవరు చెప్పినారు?"

"మీ పెద్ద చెల్లి,"

"అది వట్టి అల్లరిపిల్ల!"

"నీ ప్రోలికే! నీ చెల్లికాదా ఏమిటి!"

"ఆ మరదలిని చూడడానికై నా ఇన్నాళ్ళకుగాని తిరిక కలుగలేదుకాబోయి!"

అత్తగారు మాయమైపోయినారు. అక్కనప్రగడ సౌందర్యనిధియై, వలపుల మిటారియై, నవయౌవన పరమావధియైన భార్యనుచూచి ప్రేమచే వబికిపోయినాడు. ఆతని సరసత్వ 'మామెను గాఢంగా హృదయానికద్దుకో, కెంపులులా, తామరపూవు మొగ్గలులా, ఎత్తదానిమ్మగింజల కాంతిలా, తేనెలు ఊరే ఆమె పెదవుల్ని ఆస్వాదించు' అని ప్రబోధించింది. 'కురుగౌరవమయ్యా! సంప్ర దాయమయ్యా! నీకు పునస్సంధానం కాలేదయ్యా! ఆమెను ముట్టరాదయ్యా' అని ఆచారము బోధించింది ఒకసారి స్వర్ణానందం అణువణువునా అనుభవించి, అమృత మారగించిన దేవేంద్రునిలా ఉన్న అక్కనప్రగడ ఆచారము ఒప్పదని

అనుకొంటూకూడా కామేశ్వరిని చటుక్కున దరికి తీసుకొని, గాఢంగా కొగిలించి, ఆమె చిరుకమువట్టి తలపై కెత్తి 'నువ్వు నా జన్మసాఫల్యలక్ష్మివి కామం!' అని ఆమె చెదవులు ముదిరినాడు. ఆమె సంతోషముతో, పారవశ్యంతో, భయంతో, ఆతని దృఢసంశ్లేషానంద మనుభవిస్తూ 'చెలాయినస్తుంది' అని కొగిలి నెమ్మదిగా తప్పించుకొని, 'అమ్మవచ్చేవేళ అయింది, రేపు' అని తుట్టిన మాయమైంది.

ఇంతలో మేడ దిగివచ్చి గౌరీదేవమ్మ అల్లణ్ణి సమీపించి, 'రావయ్య వండుకొందువుగాని, సీతమ్మ ఇక్కడికి రాలేదూ?' అని ప్రశ్నించింది.

పక పక నవ్వు పు తడిబొమ్మ సీత సువ్వున పరుగునవచ్చి 'బావా బావా! పన్నీలు' అని ఆరంభించి 'అమ్మతో చెప్పనా?' అన్నది. అతడు నిర్ద్వంద్వపోయినాడు. 'అమ్మా! బావే! అక్కకు రత్నాలహారం తెచ్చాడే' అంది.

'అమ్మమ్మా' అని అతడు సంతోషాన నిట్టూర్పు విడిచినాడు.

సీత అక్కినప్రగడ తెచ్చిన రత్నాలహారం సంగతి తెలిపి బావగారి పంక చూచి పక పక విరగబడి నవ్వింది. అక్కినకూడా నవ్వుతూ 'అల్లరిదానా, నీపని చెబుతా వుండు' అని లేచినాడు. సీత తల్లి వెనుక దాగికొన్నది. అక్కిన మరదలిని చూచి 'ఇదా నేప్పు? అన్నాడు. సరే పట్టుకో నన్ను' అంటూ సీత మేడమెట్టు పైకి దూకింది. ఒక గదిలో దూరింది. అక్కిన వెనకాల : ఆ గదిలో కామేశ్వరి తెల్లబోతూ, నవ్వుతూ నిలుచునిఉంది. అక్కిన గుమ్మందగ్గర ఆగిపోయాడు. అక్కగారి వెనుకనుంచి బావగారిని నాలుకచాపి వెక్కిరించి 'అక్కగారి గదిలో నుంచి తన గదిలోకి గంతువేసి తలుపు దబాయన వేసింది సీత.

కామేశ్వరికి మాటలేదు, అక్కినకూ మాటలేదు, కామేశ్వరి ఇదివరకు ధరించిన బట్టలు, నగలు మార్చివేసింది. చక్కని సన్నని తెలుపుచీర ధరించి, తెలుపుతైల తొడిగి, నీలివల్లె వేసుకొని, దోమజాలరువేసిన తన తల్పంపై పండు కొన పోతున్నది.

అక్కిన సుందరరూపం చిత్రించిన పలకం ఆమె మంచాని కెదురుగా ఒక సింహాసనంపై న పెట్టి ఉన్నది. ఆ చిత్రంపై న రాధాకృష్ణుల చిత్రంఉంది. ఆరెండు చిత్రలేఖనాలచుట్టూ పూలదండలున్నాయి. కామేశ్వరి పదిక్షణికా లా లాగున తలపంచి నిలుచుంది, 'అమ్మవచ్చి మీగది చూపుతుంది' అన్నది.

నిట్టూర్పు నిడుస్తూ నెమ్మదిగా గుమ్మందాటి ఈవలకు అక్కిన వచ్చాడు. అక్కడ సీతమ్మవచ్చి బావగారి బుజాలుపట్టి, 'బావా! నన్ను పెళ్ళిచేసుకోకుండా చూ అక్కను చేసుకున్నందుకు నిన్ను ఈలా ఎద్దీస్తూ వుంటానులే!' అన్నది.

"ఎంతకాలం?"

“నేను ఇష్టపడినంతకాలం.”

“ఎవడో మా తోడల్లుడు ఒకడువచ్చి నిన్నెత్తుకుపోకుండా వుంటాడు గనుకనా !”

“అందాకా అక్కమొగుడే దిక్కు.”

“ఆసి, నీ ఇల్లు బంగారంకానూ, నువ్వు మీ ఆయన్ను ఏ ఉత్సవంలోనో అమ్ముకు చక్కావచ్చేటట్లున్నావు !”

“మా ఆయన్ను నేను ఎందుకమ్ముకుంటాను ! మా బావనే అమ్ముకుంటా, కావలసినంత మూల్యం వస్తుంది !”

“మీ అక్క నీతో దెప్పలాడదూ !”

“మొగుణ్ణి అమ్ముగల నాకు మా అక్క అక్కగాదా ?”

“నువ్వు అమ్మనన్నావుగా, అలాగే మీ అక్క అమ్మదానికి ఇష్టపడదేమో?”

“ఇద్దరం అమ్ముక వచ్చి లాభాలు చూసుకుంటాం !”

“అమ్మో అయితే పారిపోవాలి !”

“ఆఁ ! అది సులభమనే నీ ఉద్దేశం ! మేము గజదొంగల్ని అమ్ముగల సింహదొంగలం !”

అక్కిన పగలబడి నవ్వినాడు. “అమ్మయ్యో, ఇంకెక్కడ దాక్కోవడం?” అన్నాడు.

అక్క ఒళ్ళో” అంటూ, తుఱ్ఱుమని పారిపోతూ, ‘అదిగో అదే నీగది !’ అని తనగదిలోనికి వెళ్ళి మాయమై తలుపు వేసుకుంది. ఆమె చూపించిన గదిలోనికి పోయి అక్కిన పాస్సుచేరి ఆలోచిస్తూ, స్వప్నాలుకంటూ నిదురకూరినాడు.

ఆ మరునాడు ఉదయం, తెల్లవారగట్ల నే రేచి అక్కినప్రగడ ఊరి చివరకు పోయి, స్నానాదికాలు జరిపి, సంధ్యావందనంచేసి, తిరిగి సూర్యోదయం అవుతూ వుండగానే మేనమామగారి ఇల్లు చేరాడు. ఆతడు లోనికివచ్చి బట్టలు మార్చుకొని, తన పరివారంలోని చారులు తెచ్చిన కొన్ని రహస్యవిషయాలు విని, వారికి తగు సమాధానాలు అందిచ్చినాడు. అతని పనులు తీరగానే మరదలు సీతా, చిన్నమరదలు కల్యాణి బావగారిదగ్గరకు వచ్చారు. కల్యాణి తన చదువూ, పాటలు బావగారి కడ ప్రదర్శించింది’ అటువెనుక సీత వీణ తీసుకొనివచ్చి బావగారిని తన గాన విద్యలో తేల్చివేయ నారంభించింది.

మరదలు కంఠంలో అప్పుడే ఒదుగులు ఏర్పడుతూ ఉన్నవి. సాంస్కృతిక గీతాలు, ఆంధ్రపదాలు, రాగాలాపన, తానము ఆంధ్రులసౌమ్ము. అవన్నీ సీతమ్మ సౌరభాలు సేకరించుకొంటున్న పుష్పముకుళంగా బావగారికి పాడి వినిపించింది.

“బావా : నా పాటకేమిగాని, అక్క సంగీతం వినాలి నువ్వు ! అని ముగించింది.

“ఈ సాయంకాలం మీ అక్కను పాడుమను సీతా : నీ పాట అద్భుతము ! నీ కేమి బహుమానం ఈయగలను ? ఇదిగో ఈ చిటికెనవ్రేలి ఉంగరం నీకు అర్పిస్తున్నాను.”

“నాకిస్త్రావేమి ఉంగరం, అక్కడ ఇవ్వాలిగాని ?”

“ఆ గొడవ నీ కెండుకు ? నీకు ఉంగరం, చిన్నమరదలు కల్యాణికి నేను పట్టుకువచ్చిన బంగారు ఏనుగు బహుమానం” అని అవి తన గుండ్రని తోలుపెడైలోనుంచి తీసి ఆ విగ్రహం కల్యాణికి ఇస్తూ ‘సీతవేలికి ఉంగరం తోడిగాడు. వధ్యవేలికూడా ఆ ఉంగరం కొంచెం వదులయింది.

“బావా : ఈ ఉంగరం వదులై నా, ముదులు మూటగటుతూంది. ఏదారమో చుట్టు నా వేలినుండి ఎప్పుడూ పోనివ్వను” అని సీత కంటినీటితో అస్పష్ట వాక్యాలు పలికింది.

అక్కిన మరదలు కంటినీటికి ఆశ్చర్యమంది, ‘సీతా : అదేమిటమ్మా అలా బెంబేలుపడతావు. ఒక్కటిమాత్రం నీకు మాటఇస్తాను. ధర్మదేవత సాక్షిగా మేము ఏవిధమైన పాపము చేయటంలేదని నీ ఎదుట ప్రమాణం చేస్తున్నాను. రెండవది, నీకు, కల్యాణికి, మీ అక్కకూ నే నిచ్చిన బహుమతులలో ఏ అసత్యార్థనా లేదు. అవి ధర్మవిరుద్ధం కాకుండా నాకు బహుమానాలుగా వచ్చాయి. నేను గజదొంగను కాకమునుపే, నా పాండిత్య దిగ్విజయయాత్రలో వచ్చినవి’ అని పలికినాడు.

కంటినీటితో నవ్వుతూ సీత ‘బావా : అందుకుకాదు నాకు కన్నీరు వచ్చింది. మా తెవ్వరికీ నీమీద అనుమానం లేదు. అధర్మమైన పని ఏదీ నువ్వు చెయ్యవని మాకండరికీ నమ్మకమే బావా : కాని నువ్వు షళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకు వస్తావా అని తలచు కొంటే కన్నీళ్ళు తిరిగాయి. అక్క నీ పేరే మంత్రంగా, నీ చిత్రాన్ని పూజింపని దినం లేనేలేదు. అక్క పాజాత్తు సరస్వతి, లక్ష్మి, పార్వతినీ : అక్క ఇంకెన్నాళ్ళు నిన్నువదలి ఉండగలదు ? నీ కష్టాలలో పాలు పంచుకోవడానికి నీతో వచ్చి వేస్తానంది అక్క !’

అక్కినప్రగడ ఆనందంతో ఉప్పొంగాడు. ఆశ్చర్యంతో మ్రాన్నడినాడు. ‘సీతా : ముహూర్త నిశ్చయం పెద్దలచే చేయించే వచ్చాను. మా నగరంలో అందరూ కుటుంబాలు తెచ్చుకున్నారు. ఆలాగే మీ అక్క నాతో తప్పక వస్తుందని, మీ అక్కతో చెప్పు’ అన్నాడు.

౮

ఆ మరునాడు గోన గన్నారెడ్డి ఉత్తమాశ్వం ఒక దానిని అధివసించి, ఏదిమంది వీరులు తన వెంటరా మెరుము వేగాన ప్రోలేశ్వరము వచ్చి, దళ

గ్రామాధికారి అయిన శ్రీ మాచనమంత్రిన తముల భవన మెక్కడని తెలిసికొంటూ మాచనమంత్రి భవనం చేరాడు. మాచనమంత్రి భవనంచుట్టూ కావలికాచే తన సైన్యంలోని ఓటులు తన్నానవలుపట్టి వంగి నమస్కరింప వారికి ఆశీర్వాదిస్తూ, గుఱ్ఱం చెంగున ఉరికాడు.

ద్వారపాలకునితో ఒక నైవికుడు 'శ్రీ గన్నారెడ్డి సాహిణి మహారాజులం వారు వచ్చారు' అని మంత్రిగారికి తెలపవయ్యా అనేసరికి, వాడు ఉలిక్కిపడి, సభాశాలకు పరుగిడి అక్కడ పంచాయతీదరులతో, తన మహామండలేశ్వరునికడ నుండి వచ్చిన ఉద్యోగిలో మాట్లాడుతూ ఉన్న మాచనమంత్రికి 'శ్రీ గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువులవారు వేంచేసినారు' అని మనవి చేశాడు.

మాచనమంత్రి మొదలైనవారు ఆశ్చర్యాన ఒక్కసారిలేచి 'ఏరి ఏరి' అంటూ సింహద్వారంకడకు వచ్చారు. గోన గన్నారెడ్డి చిరునవ్వు నవ్వుతూ, 'మాచనమంత్రిగారూ! నమస్కారాలు! అని నమస్కరించాడు.

మాచనమంత్రి 'దిగ్విజయమస్తు దీర్ఘాయురస్తు, సత్వర వివాహ ప్రాప్తిరస్తు, సుసంతాన ప్రాప్తిరస్తు' అని ఆశీర్వాదిస్తూ 'మహాప్రభూ! ఎప్పుడు దయచేశారు, లోనికి విచ్చేయండి. ప్రభువున స్నేహితుడు సుఖముగానే ఉన్నాడు' అంటూ వారిని లోనికితోడ్పాని వచ్చెను.

గోన : బాబయ్యగారు! పిల్లలందరూ క్షేమమా? పిన్నిగారూ క్షేమమా! మా బావగారూ అత్తవారింటికి వచ్చి మమ్ములనందరినీ మరచి పోయారుకాబోలునని నేనే స్వయంగా ఆయనగారిని కలుసుకొనడానికి వచ్చాను.

మాచ : చిత్తం చిత్తం, మా అక్కిన ఒక నిమేషమైనా తన ప్రభువులను పరిచిపోతాడా! దినదినమూ ఏవో ఉత్తరాలు తమకు పంపుతూనే ఉన్నాడు ప్రభూ! దినదినమూ ఏవో ఉత్తరాలు వస్తూనే ఉన్నాయి.

గోన : బాబయ్యగారూ! బావమరిదిగనుక ఊరికే వేళాకోళం చేశాను! త్వరగా వెళ్ళి పునస్సందానం చేసుకొని రావలిందని మా పురోహితులచే మంచి ముహూర్తం పెట్టించి పంపాను.

మాచన : ముహూర్త విషయంలో ప్రభువులు నాకు వ్రాసిన ఉత్తరం అందింది. ఈ విషయం మా బావకు, అక్కకు, మామగారికి తెలిపి ఆహ్వానిస్తూ ఓరు గల్లు కుభలేఖలు పంపనా వద్దా అని తటపటాయిస్తున్నాను ప్రభూ!

గోన : కుభలేఖలు పంపి ఆహ్వానించండి, వస్తేవస్తారు. రాతేక పోయినామంచిదే. ఎటువచ్చినా అత్తయ్యగారు రాని లోటు కనబడు తుంది. వెంటనే తాము ఉత్తరాలు వ్రాయించండి. మా చారుడు అని

తీసుకొని వెళ్ళి పురోహితుని తీసుకొని వారికడకు కొనిపోతాడు. మా ఏనుగులు ఊరిచివర ఉన్నాయండి.

మాచన : చిత్తం మహాప్రభూ !

ఇంతలో లోననుండి అక్కినప్రగడ వేగంతో వచ్చాడు. అతని వెంటనే సీతమ్మా, కల్యాణికూడా ఉన్నారు. అక్కిన రాగానే గోన గన్నారెడ్డి చేతులు చాచి అతన్ని గాఢంగా కౌగలించుకొని వదలి 'ఏమయ్యా బావా! ఏమి ఇంత అందం ఎక్కడనుండి వచ్చింది! ఓహోహో అవలసమేమిటి' అసిగ్గు, ఆహోయలు! మోము వెలిగిపోతోందే ! అవును, అందంలేనివారు, కొంచెం అందం కలవారిని చూసేనే కొంత అందం ప్రసరిస్తుందట, అలాంటిది సౌందర్యనిధి అయిన మా చెల్లెలిని చూచిన ఒక అబ్బాయిగారికి మరీ అందం వచ్చిందే !' అని నవ్వాడు.

అక్కినప్రగడ నవ్వుతూనే 'ఏమండీ బావగారూ ! మీరూ కొంచెం ఓపిక పట్టండి, ఎక్కడో మా అక్కగారు ఎదురిచూస్తున్నారు. మీరువెళ్ళి ఎంత వద్దంటున్నా ఆ క్షణంలోనే తలవంచి మెళ్ళో దండ వేయించుకోకుండా ఉంటారా ; అప్పుడు అందమనే విషయం మీకు బాగా తెలుస్తుందిలేండి !' అన్నాడు.

వారందరూ అక్కడి సభాశాలలో రత్నకంబళ్ళపై ఆధివసించి దిండ్రకాని కూర్చున్నారు. మాచన, గోన గన్నారెడ్డిని చూచి 'మహాప్రభూ ! తాము మా ఇంట ఆతిథ్యం స్వీకరించాలి' అని మనవిచేశాడు. గోన గన్నారెడ్డి 'బాబయ్యగారూ ! మీ అబ్బాయిని మీరు కోరడమా, అజ్ఞాపించాలిగాని ! తప్పకుండా తమ ఇంటనే నా భోజనం' అని ప్రతివచన విచ్చారు.

" తమ అనుచరులందరూ ఇక్కడేనండి. "

"వారందరూ ఊరిచివర ఉన్నారు. వారు తక్కిన సైన్యంతోబాటు అక్కడే భోజనంచేస్తే మంచిది బాబయ్యగారూ."

" నా మనవి. "

" తమ ఆజ్ఞ అనండి, అలాగే కానివ్వండి. "

" ధన్యుణ్ణి. "

" మా అక్కినబావగారి వెనుకనే వచ్చి నన్ను చూచి పారిపోయిన అమ్మాయిలు ? "

అక్కిన : మా పెద్ద మరదలు సీతా, మా చిన్న మరదలు కల్యాణి

గోన : బావమరుదు లెంతమంది?

అక్కిన : ఇద్దరు బావగారు, ఒకరు ఓరుగల్లులో చదవుకుంటున్నారు. పెద్ద బావమరిది, చక్రవర్తి కొలువులో లేఖకుడు, అయిదుగురే మా మామయ్యకు బిడ్డలు.

గోన : మా చిన్న చెల్లెళ్ళిద్దరినీ ఇట్లా రమ్మనవయ్యా బావగారూ!

లోనికి తన అతిథులకు భోజనాదికము శేర్పాటు చేయడానికి వెళ్ళిన మాచన మంత్రి సభాశాలలోనికి వస్తూ ఆ మాటలు విని ఒక పరిచారికను పిలిపించి 'అమ్మాయి సీతను, కల్యాణీనీ తీసుకొనిరా' అని ఆజ్ఞ ఇచ్చినారు. పది క్షణ కాలకు నూత్నాలంకారాలు తాల్చిన సీతా, కల్యాణీ పరిచారిక వెంట అక్కడకు వచ్చారు. గోన గన్నారెడ్డి వారివంక చూచి, నా చిన్నచెల్లీ ! రావమ్మా కల్యాణీ! మా పెద్దన్నగారిదగ్గర సిగ్గేమిటమ్మా !' అన్నాడు నవ్వుతూ.

సీత : సిగ్గుకాదండి, అన్నయ్యగారిని దర్శనం చేయడానికి సరియైన వేషంతో రావాలని పారిపోయాం.

గోన : నేను వచ్చేసరికి నువ్వే వీణవాయిస్తూ పాడుతున్నావు కాదూ ! గొంతుక పోల్చుకుంటున్నాను.

సీత : అవునండి. మాబావ పాడమంటే....

గోన : అవును తల్లీ బావే నిన్ను పాడమంటాడు. బావను రెండు వద్యాలు చదువ మనలేకపోయినావూ : ఆయనగారు చేసినవానినే !

అక్కీన : ఆయన మాటలు నమ్మకు సీతా !

కల్యాణీ : నువ్వు దొంగవులే, నీమాటలేమీ నమ్మనులే కావా !

గోన : నిజం తల్లీ ! వట్టి దొంగబావ ! నమ్మదగిన మనిషికాడు. అతి తియ్యగా అద్భుతంగా కవిత్వం చేయగల కవి ! ఈమధ్య స్కాందము ఆంధ్రాన రచన చేస్తున్నాడు. వినితీరాలి చెల్లీ !

అక్కీన : మా ప్రభువు గంభీరకంతంతో పాడుతూఉంటే మందార కుసు మాలు విరిసి మధువులు ప్రవహిస్తాయి సీతా !

మాచన : ఇద్దరూ ఒకరి రహస్యాలు ఒకరు వెల్లడించుకొంటున్నారు. అయితే ప్రభూ ! ఈ మధ్యాహ్నము వర్ష్యమేమీలేదు. శుభలేఖలు వ్రాయింది సంపుతాను.

గోన : తప్పకుండా పంపించండి చాబయ్యగారూ !

౯

భోజనానంతరం గన్నారెడ్డి, అక్కీనప్రగడ ఇద్దరూ కూర్చుండి కొంచెం కాలం సీతమ్మ వీణపాట విన్నారు. కొంతపేపు కల్యాణిపాడిన ముద్దులుగులికే పాటలు విన్నారు. గన్నారెడ్డి వారిద్దరకూ చెరి ఒక ముత్యాలహారమూ బహుమాన మిస్తూ 'ఈ హారాలు మాకు దొరికిన పాతులోని' అన్నాడు.

ఆ బాటలు వెళ్ళిపోగానే, ఆ యిద్దరే అక్కడ కూరుచుండిరి. వెంటనే అక్కీన గోన గన్నారెడ్డిని చూచి, ప్రభూ ! అన్నీ తెలిసికొన్నాను. పూగినాటి విషయాధిపతి కోట పేర్కొడిరాయుడు, చక్రవర్తికి తనకూ ఉన్న చుట్టరికమైనా

తలుచుకోకుండా తనజాతి, చక్రవర్తిగారి అల్లుడు, ఆరువేల సీమాధిపతి అయిన శ్రీ కోట భేతమహారాజులం వారిపైకి, తెరాల ప్రభువు కాటయనాయకునితో కలిసి దండెత్తి వస్తున్నాడని తెలిసింది. మనకు మొదటవచ్చిన వేగులన్నీ వీరిచువురూ కలిసి మనపై కే వస్తున్నారని వచ్చాయి. అది పొరపాటు. మనం ఎక్కడున్నామో వాళ్ళిద్దరికీ సరిగా తెలయదు. అదీకాక మీ పినతండ్రిగారి జై త్రయాత్రాపరిణామం అందరి హృదయాల్లో పిడుగులు తురిపించింది. కాబట్టి వీరిచువురూ ధన్యకటకం మీదకే వెడుతున్నారు. ధన్యకటకం దిగువను కృష్ణవేణును పడవలమీద దాటడానికి భేతమహారాజుగారి అనుజ్ఞ కోరితే ఆ వెణుమహారాజు సరేనన్నారు.

“అవునయ్యా బావా : చిత్రం ఏమీటంటే సైన్యాలన్నీ దాకేవరకూ తన జాతికి భేతమహారాజు అఖండాతిథ్యం ఇవ్వ సంసిద్ధుడైనాడట. నీకు వచ్చిన వేగు నిజమయితే వెంటనే మనం హేమాడిరామని పేరు మాయికి చేయించాలి. నువ్వు ‘అతివేగము’ అనిగానే అతివేగంగానే వచ్చాను. సారో ఉన్న సైన్యము అయిదు వేలు. మా నితలయ్య తక్కిన సైన్యంతో అటు పల్నాటి వెళ్తునుంచి వచ్చి ఆ సైన్యాలను చుట్టుముట్టతాడు. మూడువేలమందిని కృష్ణవేణు కీవల కాపుంచి, నాలుగువేలమందితో విజయవాడ దిగువ ఏనుదాటి నేను తమ్మునికి సహాయంగా వెళతాను. వాళ్ళిద్దరి సైన్యాలు భేతమహారాజు సిద్ధంచేసిన పదివేల పడవలలో దాట కుండా మన మూడువేలమంది సిద్ధంగా ఉంటారు. నువ్వుమాత్రం కదలడానికి వీలు లేదు. బావా : వస్తే కృష్ణ ఈవలి సైన్యాలకడకు రావచ్చును. అంతే : ఇది నా ఆజ్ఞ, బహుశః నీ పునస్సంధాన ముహూర్తంనాటికి వాళ్ళిద్దరి వ్యాపారమూ చక్కబెట్టి వస్తాను. వచ్చితిరుతానులేవయ్యా, అల్లరిపెట్టకు. మీ తాతగారు వస్తారో, రారో ?” అని గన్నారెడ్డి లేచి, ‘బావగారూ నేను బాబయ్యగారితో చెప్పి వెళ్తున్నాను’ అన్నారు.

“నేను మీతో వచ్చి యుద్ధంలో పాల్గొనరాదనే ఆజ్ఞ ?

“అజ్ఞే : ఉల్లంఘించడము పనికిరాదు. వస్తే కృష్ణ ఈవలకు రావచ్చును.”

“అక్కడికే వస్తాను.”

“మా బాబయ్యగారి అనుమతి అడిగిరావాలి మరి !”

“అనుమతి అనిగితే ఇస్తారా ?”

“అయితే ఒక పని చేస్తాను. మూడువేల సైన్యాలు ఇక్కడే ఉంచి. నేను వెళతాను. నువ్వు ఎల్లండి బయలుదేరి రా !

అక్కినప్రగడ లేచి, వెంటనే లోనికివెళ్ళి మేనమామ మాచనమంత్రిని తినుకొని వచ్చాడు. మాచనమంత్రికి గన్నారెడ్డి లేచి నమస్కరించి ‘బాబయ్యగారూ : నేను వెంటనే వెళ్ళిపోవాలి. పునస్సంధాన ముహూర్త

వానికి తప్పకుండా వస్తాను. ఎల్లండి మా బావగారు ఇక్కడ నేను ఉండే మూడు వేల సైన్యాన్ని నడుపుకుంటూ ఒకచోటికి వెళ్ళాలి. ఆయన యుద్ధావికిరారు. ముహూ రం మూడుదినాలుండగా ఇక్కడకు వస్తాడు. ముహూ రం నాటికి మేమంద రమూ వస్తాము. ఈలోగా మీరు నిర్భయంగా ఉండండి. ఏమీ భయపడవలసిన ఆవసరంలేదు" అని మాచనమంత్రికి పాదాభివందనమాచరించి, వా రాశీర్వదిస్తూ ఉండగా వీధిలోనికి వెళ్ళి అక్కడొక వీరభటుడు సిద్ధచేసి ఉన్న గుట్టంపై చంగున ఉరికి, సహచరులు కూడరా గోన గన్నారెడ్డి సాహితీ వెళ్ళిపోయినాడు.

అక్కనప్రగడ ఆలోచనతో లోనికివచ్చి తిన్నగ మేడమీద తన గదిలో నికి పోయినాడు. ఆతడు అక్కడ ఒక బల్లమీద పరిచిన రత్నకంబళిపై కూరుచుండి దిండనానుకొని ఆలోచనావిషున్నుడై ఉండెను. మనుష్యుల ఆశకు అంతేమున్నది! పేర్కొడిరాయునికి చక్రవర్తి కావలెనవే; దుర్మాల్లులు! శ్రీ శ్రీ గణపాంబదేవి భక్త తెలివైన మహారాజేశావి ముందుమాపు లేవివామ. కృష్ణార్జునుల ఏకరూపమైనవాడు తన ప్రభువు, గన్నారెడ్డి? కాని ప్రభువు ఎక్కువ జాగ్రత్తగా ఉండాలి.

ఈ మహాపురుషుడు తనకు వివాహం వలదంటాడు. అధర్మం అణచడము నకే తాను పుట్టినాడట. దేవునినామం ధరించినందుకు ఆయన ఆజ్ఞపరిపాలించడమే తన విధి అట. ఆయన వెన్నదొంగ, ఈయన గజదొంగ. తమలో ప్రీతాంభ లేదట. తనకున్న ప్రేమంతా ప్నేహితులకూ, సైనికులకూ, ప్రజలకేనట. ప్రీ తన కవసరములేదట!

ఈ మాటలు నమ్ముటెట్లు? ఆయ నజాతకంలో సప్తమస్థానమూ, స్థానాది పతి, శుక్రుడూ మంచినీటిలో ఉన్నారు, ఇంక వివాహం ఎలా తప్పించుకుంటాడు?

అక్కన ప్రగడ సేవలను గూర్చుకొని యుద్ధాభిమఖుడై వెళ్ళుదునని చెప్ప గానే కామేశ్వరి గణగణ వణికింది. ఆమె కన్నుల నీరుతిరిగింది.

'కమేశ్వరీ ! అలా కంటివీరు పెట్టకు. మహావీరుడు బద్ధతిక్కవ చరిత్ర వివ లేదా? నన్ను ఆడదానిలా ఇంట్లో కూరుచుండమంటావా? మగువ మంచాలవలె,

" నాతో బెనంగిన నయమేమిలేదు
కడువడి, గలనికి, గదలండి మీరు,
కుల వెరముం దీర్చ గురుసాహనుండు
పరికించిమాడ నెవ్వరు మీరుదక్క"

అనాతి. ఆమె ఇంకా ఏమిచేసిందో తెలుసునా, ఆయన కటారితెచ్చి చేతికిచ్చి,

"రతిరాజ్యసౌందర్య, రణరంగధీర
కమలబాంధవతేజ, కరుణాలవాల

వినతాత్మజునిలావు వెసమీకు కలుగు
 సామీరిసమమైన సాహసం బబ్బు
 గృష్ఠుని కెనయైన కీర్తి మట్టిలు
 శ్రీగిరిలింగంబు, చెన్నకేశవుకడు
 వరములొసంగగ వర్తిలగలరు
 శాత్రవనిజయము సమకూరు మీకు
 ఈ యాయుధము వడివిచ్చును జయము
 కలియుగంబున మీకు ఘనపూజ లమరు"

అన్నదట.

కామే: (రోషంతో) నాకీ పలనాటివీరుల గాథలు తలనొప్పి తెస్తాయి మన దేశంలో రాజ్యాలకోసం పోరి, అన్నదమ్ములు, చుట్టాలు నాశనం అవుతూ ఉంటారు. పలనాటివీరులు మహాపరాక్రమంతులు కావచ్చును, కాని చిప్పెడు రాజ్యం కోసం తమలోలాము కొట్లాడుకు చస్తే దానిని వీరకర్మ అనడం అధర్మం.

అక్కిన: రాజ్యంకోసం పోరడం అధర్మమంటావు!

కామే: అవును. రాజ్యాన్ని పరులారాక్రమింపవస్తే అప్పుడు ధర్మరక్షణకోసం పోరవద్దు.

అక్కిన: కామేశ్వరీ! నువ్వు పసిదానవు.

కామే: మీరు మహా పెద్దవారా!

వెంటనే అక్కిన ఆనందపూర్ణుడై కామేశ్వరిని చటుక్కున హృదయానికి హత్తుకున్నాడు. నిటూర్పువిడుస్తూ, ఆమెను వదలి 'కామేశ్వరీ నేను కత్తి పట్టాని వెళ్ళడంలేదు. వద్దని నా ప్రభువు ఆజ్ఞ. పరిశీలించడానికి వెడుతున్నాను. అంతే! పరాక్రమవంతుడై, ధర్మవరిపాలనంచేసే శ్రీ కొట భేతమహారాజులంబారిని కొటపేర్కాడిరాయుడు నాశనం చేయబోతున్నాడు.

కామే: భేతమహారాజు చక్రవర్తి అల్లుడేకాదూ!

అక్కిన : అవును, అందుకని!

కామేశ్వరి: 'దొంగలకు ధర్మం అధర్మం ఉందా?' అని చిరునవ్వు నవ్వెను.

అక్కిన: బాగాఅన్నావు. మరి నేను రేపు వెళ్ళవచ్చున్నా :

కామే: మీరంతా ఇంత ధర్మంగా ఉంటే, ధర్మావతారులైన అన్నగారు శ్రీ గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువు మీకు నాయకులై ఉంటే మీకందరికీ గజదొంగలన్న ఈ అపవాదు ఏమిటి? ఆమె కంటినిరు తిరిగింది.

అక్కిన: వహ్వా! అదా నీ పరితాపం? సరే మళ్ళీ సుముహూరంనాడు నీ ధర్మనం. నీనవ్వుముఖమే నాకు తాయెత్తు. నీతియనివాక్కులే నాకు

వందాక్షరి. కామేశ్వరి, కామేశ్వరి; కుభముహూర్తవరకూ నిన్ను ఉదయాస్తమానాలు చూడరాదని బాధ; ఈలోగా దాన్యకటకం దగ్గర కృష్ణకీవల కొంత కాలం ఉండివస్తాను.

భార్య తనకు వమస్కారముచేయ ఆమెను రెండుచేతుల పెత్తెత్తి పెన్నిధిని వలె హృదయానికి హత్తుకొని, ఆమె కెంబెదవి పుణికి మద్దాడి నెమ్మదిగా బయటి కేగి ఆతెల్లవారగట్ల ఆతడు మూడువేల సైన్యాన్ని నడుపుకొంటూ దాన్యకటకంవైపు ప్రయాణం సాగించినాడు. ఆతనికి దారిపొడుగునాచిన్నారి భార్య కామేశ్వరి ముద్దుల మోము ఎదుట ప్రత్యక్షమవుతూనే ఉంది. ఆమె మోము చంద్రబింబము వలె స్నిగ్ధమైనది. గుండ్రమూ కోల కాని ఆ మోములో ఆ ఫాలం స్వర్ణది. ఆ ఫాలందిగువ కన్నులు ఇందీవరపత్రాలు. ఆ పత్రాలలో నీలి ఆకాశాలు కను పాపలు. ఆమె నాసిక వికసించిన బంగారు చంపకము. ఆమె పెదవులు చిన్నవి. వంపులు తిరిగినవి. క్రిందిపెదవి ఎఱుపు మందార వూ మొగ్గ. పై పెదవి వికసించిన ఎఱుకలువరేకు. ఆమె అందము వెన్నెల ప్రవాహము, ఆమె అందము సర్వ సంగీత సారము. ఆమెయౌవనము పారిజాత మల్లీకుసుమసంయోగ పరీమళ లహరి.

౧౦

విజయదశమి ఉదయాన్నే. రుద్రప్రభునకు చక్రవర్తి అహ్వానం వచ్చింది. రుద్రమదేవి పురుషునిపేషం వేసికొని అంగరక్షకులు కొలిచిరా చక్రవర్తినగరి కేగను.

చక్రవర్తి పూజ చాలించి విద్యామందిరంలో దిండ నానుకొని ఆసీనులై ఉన్నారు. రుద్రదేవి ఆ మందిరంలోనికి ప్రవేశించి వీరమహేశ్వరుడగు తండ్రి పాదాల వ్రాలింది. ప్రేమతో తండ్రి కమార్తె నాశీర్వదించి తన ప్రక్క కూర్చుండ బొట్టుకొన్నారు.

“బాబూ! మీ యీ సుందరమూర్తంపై ఎక్కువభారం ఉంచాను. అందుకు మీకు కోపంగా లేదుకదా!”

“నాకు తమ ఆజ్ఞ భగవదాజ్ఞకదా మహాప్రభూ! నన్నెరగరా?”

“మా అనంతరం మీరు ఈ భారం ఇంకా ఎక్కువ వహించవలసి వస్తుంది.”

“తాము ఈభుజాలకు మహాశక్తిని ప్రసాదించారు. ఆ భారం అతి సులభంగా వహించడానికి తగిన రహస్యం శివదేయ్య దేశికులను తెలుసును. అయినా తాము మారేండ్లు ఈ మహారాజ్యభారం వహించి ఉండనే ఉంటారాయెను!”

వెట్టితల్లి: నేను ఇంకకొద్ది నెలలుమాత్రమే ఉంటానని నాకు పూరిగా నమ్మకము. అయినా మన దేశికులు వసిష్ఠసమానులు. ఎన్నిసామ్రాజ్యాలన్నా చాటి కెనప్రేలితో మోయగలరు."

"అదేదై ర్యం నాయనగారు; శేకపోతే ఈ మహారాజ్యభారం వహించడం ప్రీమాత్రకు శక్యమా?"

"అపేమిమాటలు తల్లి; సంపూర్ణబాధ్యతతో గాజ్యభారం మనాయాసంగా వహించగలుగునటుగా నీకు శిక్షగరిపాము. మొదట అంత ధైర్యంచెప్పి మళ్ళా సాధారణ ప్రీవలె భయపడిపోతావేమి?"

"మీరు నాకు అప్పగింతులు చేయుచున్నట్లు మాట్లాడితే భయంపేసింది,"

అప్పుడే శివదేవయ్య దేశికు లక్కడకు వస్తున్నారని దౌవారికుడు మసవి చేశాడు.

వెంటనే చక్రవర్తి రుద్రదేవి సహాయంతో లేచి, శివదేవయ్య మంత్రి రాగానే ఇరువురు వారికి నమస్కరించారు.

అందరూ అసీనులైన వెనుక ఈ మాటలూ ఆ మాటలూ జరిగాయి. మత విషయికమైన విషయాలేవో వచ్చాయి. శివదేవయ్య అప్పుడు రాజకుమార్తె మోము వంక చూచి, 'రాజకుమారి; చక్రవర్తికి ఏదో సందేహం కలిగింది. మీరు ప్రీలు కాబట్టి ధర్మశాస్త్రప్రకారం రాజ్యం పాలించడానికి అర్హత ఉన్నా. ఆచారప్రకారము లేదు. అయినా దేశమూ, దేశపరిస్థితులూ ఆలోచించి చక్రవర్తి మిమ్ము భావిచక్ర వర్తిగా నిర్ణయించాడు' అని గంభీరముగా పలికెను. మరల నామె మోమున చూడ్కి నిలిపి 'ఆ విశ్చయప్రకారం తమకు వీర విద్య నేర్చి యువరాజులనే లోకంలో ప్రచురించారు. తరువాత రాజనీతిని అనుసరించి తాము ప్రీలే అని ప్రచురిస్తూ రాజ ప్రతి నిధిని చేశారు' అనియెను.

రుద్ర : చక్రవర్తి ఆజ్ఞలు శిరసావహించితినికదా గురుదేవా;

శివ : అవును మహాప్రభూ; ఇక చక్రవర్తిగారు సంపూర్ణంగా లోక వ్యవహారాలు వదలివేయదలచుకొని తమ్ము కొన్ని వాగ్ధానా లిమ్మని కోరదలచుకున్నారు.

రుద్ర : మహాప్రసాదం.

శివ : తాము సార్యభౌమత్వ భారం వహించి నవమ చక్రవర్తులు కావాలనీ; రెండు—తాము వివాహం చేసుకున్న పురుషుడెంత మహోత్తముడైనా ఆయన చక్రవర్తి కాకూడదనీ; మూడు—రాజ్యార్హుడైన తమ కుమారుడు రాజ్యం వహించేముందు కాకతీయవంశానికి దత్తుడు కావాలనీ.

రుద్రమ ఇవన్నీ విన్నది. ఏవేవో ఆలోచనలకు లోనయింది. తాను వివాహం చేసుకున్న పురుషుడు చక్రవర్తి కాకుండుటెట్లు? సామ్రాట్లు భార్య సామ్రాజ్ఞి. సామ్రాజ్ఞి భర్త సామ్రాట్లు కారా?

దేశకులిటు వలుకునవుడు తండ్రిగారి నర్వప్రజ్జలూ వారి కళ్ళలో వుండి భవించి తన దెస్ ప్రసరించినాయి. ఆ కళ్ళలో తనపై అత్యంత విశ్వాసము వెల్లి విడిసింది. ఆ కళ్ళలో ప్రార్థన కాంతించినది. ఆ కళ్ళలో దివ్యప్రేమ నర్తించింది. ఆ కళ్ళలో ఒక మహాగర్వము ప్రవహించింది.

వెంటనే రుద్రమదేవి 'నాన్నగారూ! నేను నా పితృపాదులకూ, నా చక్ర వర్తికీ, సర్వదేవతల సాక్షిగా నేను తండ్రిగారికి వారసురాయిగా చక్రవర్తిని అవు తాననీ, నేను వివాహం చేసుకున్న పురుషుడు చక్రవర్తి కాడనీ, నా కుమారుడు కాని, నేను దత్తుచేసుకొన్న బాలుడు కానీ కాకతీయ వంశజుడు అవుతాడనీ, నేనూ కాకతీయవంశగానే ఉంటాననీ మాటలున్నాను. ఇదినేను ఆదితప్పితే ఏదేడు కాలాలు నరకంలో ఉండగలదాన్ని, కాశీలో గోవును చంపినదాన్ని, గురుహత్య చేసినదాన్ని, బ్రాహ్మణధనం దోచినదాన్ని' అని ఆమె గంభీరంగా పలికింది.

ఆ మాటలు విన్న గణపతిదేవ చక్రవర్తి సంతోషం విందిన మోముతో కుమారెకు వీడ్కోలొసంగెను, రుద్రమదేవి ఏవేవో ఆలోచనల పాలయి నెమ్మదిగా తన నగరు చేరింది.

తనకు సామ్రాజ్యం వదలి, సాధారణగృహిణిగా, ఆనందజీవితం అనుభవించాలన్న కాంక్ష కలగడం తండ్రిగారు గ్రహించారో లేదో? శివదేవయ్య దేశకులు మాత్రం గ్రహించారు. తనకు వివాహం అయితే కాకతీయవంశంలో తా నెట్లా ఉండగలడు? అందుకనే తండ్రిగారు వాగానం అడిగారు. వివాహము నిజం. కాని తనభర్త సామ్రాటు కాకూడదు. అలా సామ్రాటు అయితే అనేక కలహాలు, అపశ్రుతులు సంభవింపవచ్చు. కాని తనభర్త చక్రవర్తి కాకుండా ఉండుట ఎలా? అది ధర్మమా? నీతియా?

ధర్మకాస్త్రప్రకారం శ్రీ వివాహంకాకుండా ఎలా ఉండుట? సన్యాసిని కావాలి. తాను వివాహం చేసుకుంటే తనభర్త చక్రవర్తి కాకూడదు! రాజనీతి ననుసరించి, కొన్ని కొన్ని ప్రత్యేక సమయాల మహాసామ్రాజ్య సింహాసనం అధివసించిన శ్రీ వివాహిత కాకున్నా తప్పేమీ ఉండదు. అందుకే తండ్రిగారు వివాహం చేసుకొనితరుతాననే వాగానం కోరలేదు. అంతవరకుకుభం! తాను ఆ దివ్యపురుషునే ప్రేమించి వారికి తన హృదయంలో పట్టము కట్టుకొన్నమాట నిశ్చయం. అట్టి ఆ పురుషోత్తముని తాను వివాహం చేసుకొంటే వారికి అర్థసింహాసనమిచ్చి చక్రవర్తిగా చేయకుండుటెట్లు?

ఇంతకూ ఆ విరోత్తముడు తన్నెట్లు ప్రేమించగలడు? తాను శ్రీ నని ఈ రెండేండ్లు వా రెరిగిఉన్నమాట నిశ్చయమే. ఆనాడు తోటలో నిజ స్వరూపము చూచినాడు. ఆ చూచినది సన్నెనని వా రెడుగరు. తన్ను వివాహ మాడుదని వారికి కోరితే, తాను చక్రవర్తులు కాకూడదని వారికి వివేదిస్తే.... వారు పరమోత్తము పురు

మలు కావడంవల్ల చక్రవర్తి అజ్ఞగా ఎంచి ఒప్పుకోకపోవచ్చును. కాని అట్టి అధర్మానికి తా నెట్లు ఒడి పట్టగలడు?

ఈ నిష్ఠుర రాజధర్మాన్ని తాను నిర్వికారయై నిర్వహించి తీరుతుంది. తాను పురుషుడై పుట్టినచో తండ్రిగారికీ విరుద్ధరాజనీతి అవలంబించవలసిన అవసరం ఉండదుకదా!

రుద్రమదేవి పూజాగృహంలోనికిపోయి కాకతీదేవీ పూజాపీఠానికి ఎదుట సాగిలబడి 'భవిష్యత్తు తెరలను తొలగించి కర్తవ్యం ఉపదేశించు తల్లీ' అని ప్రార్థించింది.

౧౧

దుర్గాష్టమి మొదలు అన్నాంబిక ఉపవాసవ్రతం చేస్తూ, కాకతీదేవీ పూజ చేస్తూ ఉన్నది. ఉదయం పూజలు కాగానే ఏవో ఖర్జూర, ద్రాక్ష, అత్తి, మారేడు, జామ, అరటి, నారింజ, నారికేళాది ఫలాలను ఆరగించి, సాయంకాలం పూజ చేసి రాత్రి పాలుమాత్రం త్రాగిఉండేది! అలాగు మూడు దినాలు పూజచేసి విజయదశమికి పూజ పూర్తిచేసింది.

విజయదశమి వెళ్ళిన మరునాటికి కోట పేర్మాడిరాయుడు తెఱాల కాటయ, గుంటూరి నాగవిభుడు కలిసి భేతమహారాజులను హతమార్చడానికి సైన్యాలతో దాన్యకటకం చేరుతున్నాడని శివదేవయ్య దేశికులకడకు వేగు వచ్చింది.

ద్వాదశినాడు పేర్మాడిరాయుడు భేతమహారాజులను, వారి రాణివాసాన్ని వారి నగరిలోనే బంధించి, దాన్యకటకనగరం ఆక్రమించాడనీ, ఏదో వంకను భేత మహారాజును కెలాసవాసిని చేయ ఆలోచిస్తున్నాడనీ, గుంటూరి నాగవిభుడు సర్వ సైన్య ఆయత్నంచేసి, దాన్యకటకంమీదకు వెళ్ళబోతున్నాడనీ, వారిరువురు, తెఱాల కాటయ్య కలిసి ఓరుగల్లు ముట్టడించడానికి సిద్ధమౌతారనీ వేగు వచ్చింది.

శివదేవయ్యమంత్రి రుద్రమహారాజు దర్శనంచేసి మహారాజుతో మంతనంసలిపినారు. ఇంతలో ప్రసాదాదిత్య వ్రభువును, సబ్బిసాహిరమండల సకల సేనాపతి పట్టసాహి నీ పడికము బాప్పదేవప్రభువునకును, జాయపమహారాజునకును వార్త పంపినారు.

వారందరిసభలో రుద్రప్రభువు 'నేను సకలసేనాపతిగా పడికము బాప్పదేవ ప్రభువు సేనాపతిగా గుంటూరుమీదకు దండయాత్ర చేస్తాను. జాయపమహారాజు ప్రసాదాదిత్య వ్రభుసహాయంగా ఓరుగల్లునగరం కాపాడడం, మధ్యరాజ్యాలన్నీ మూల్యుండడం చేయవలసింది! జన్నిగదేవుని, వారికుమారులు త్రిపురాంతక అచ్యుతదేవులను కొంచెం జాగ్రత్తగా ఉండవలయునని తెలియచేయాలి! నేను గురుదేవులు నిర్పరచిన శుభముహూర్తానికి శైత్రయాత్రకు వెడతాను. నాతో

నా సవిత్రల్లి శ్రీ నారాంబా మహారాణిగారు దయచేయగలవారు' అని చెప్పినారు.

శివదేవయ్యమంత్రి చాలా బాగున్నదని సమ్మతించినారు.

అన్నాంబిక రుద్రప్రభువును త్రయోదశినాడు దర్శించినది. 'మహాప్రభూ! తామే స్వయంగా జై త్రయోత్రకు వేంచేస్తున్నారని నగరమంతా వామ ప్రసరించింది' అన్నది.

రుద్ర : చెల్లీ! ఎన్నిసారులు నన్ను ప్రభూ గిభూ అని పిలువవద్దన్నాను; అయినా నువ్వల్లాగే పిలుస్తున్నావు!

అన్నా : క్షమించండి అక్కా! ఈ సమయంలో మాకు సర్వపేనాపతులు, మహారాజులు మీరు. ఆ భావంతో అన్నాను. నేను మనవిచేసేసి ఏమిటంటే, మిమ్మువదలి ఇక్కడ ఉండలేను. నేనూ వీరపేషంతో మీకు అంగరక్షకురాలుగా ఉంటాను.

రుద్ర : తల్లీ! నీకు ఏమైనా మొప్పం రావచ్చును.

అన్నా : మీకు రాదుకాబోలు! నన్ను ఇంటిదగ్గర సౌఖ్యంగా కూరుగుండమంటారా? ఏమి వక్షపాతమండీ అక్కా?

రుద్ర : అలాగే చెల్లీ! నువ్వు ప్రయాణసన్నాహంలో ఉండు. నీ అక్కకు అంగరక్షకురాలివిగా ఉండు. ఈమగవాళ్ళకు ప్రీతి ఎలాయువ్వుం చేయగలరో చూపిద్దాము.

అన్నా : అక్కా! మీరు ఒప్పుకుంటే మనరాజ్యంలో వీరప్రీతకం. ఒకటి సిద్ధంచేసి, 'ఆంధ్ర వీరరమణులు శ్రీ శ్రీ రుద్రమహాదేవ పరిపాలనంలో ఉన్నారు' అని లోకానికి చాటిస్తాను.

రుద్ర : నీ అభిప్రాయం అద్భుతం. కై కేయి, సత్యభామా మహాయుద్ధాలు జేశావు. దన్యులను వేదకాల ప్రీతి చెండాడేవారు. మనమూ తక్కువకాదు. ఇప్పుడు నేను స్వయంగా జైత్రయోత్రకు బతులుదేరడంలో పరమోద్దేశం ఒకటి ఉన్నది. అది గురుదేవులూ గ్రహించారు. నేను ఈ మహారాజ్యాలన్నీ పరిపాలించక తప్పదు. నేను నీరసురాలనని తెలిస్తే, ప్రతిసంవత్సరమూ ఈలాగే ఎవరో మాండలికులు తిరుగుబాటు చేస్తూనే ఉంటారు. దేశంలో అధర్మంనిండి, విచ్చిన్న శక్తి తాండవం చేస్తుంది. ఒక్కసారి నేను యుద్ధయాత్రచేసి దక్షిణం అంతా సంచారంచేసి దుర్మార్గులైన మాండలికులను శిక్షించి, తక్కినవారి హృదయంలో 'జాగ్రత్త' అని ప్రతిధ్వనింప చేస్తాను.

అన్నా : ఇంకో రహస్యంకూడా ఉంది. మీరు స్వయంగా ఏ మహాయుద్ధం లోనూ పాల్గొని ఉండలేదు. ఇప్పుడా అవకాశం లభించింది. అదీ గాక మీరు స్వయంగా వెళ్ళితే, రాజద్రోహు అనేకుల హృదయంలో రాజ భక్తి తిరిగి ప్రవేశించవచ్చును.

రుద్రా : ఎంతచక్కగా అన్నావు చెల్లీ! ఇక సిద్ధంకా!

పూర్ణిమ వెళ్ళిన తది రునాడు మహారాజు పడికము బాప్పదేవమహారాజుతో సైన్యాలన్నీ నడిపికొంటూ మహావేగంతో కృష్ణాతీరంవైపు వెడుతున్నారు. దాన్య కటకందగ్గర దాటడంకన్న ఎజ మువాటికకు దిగువను కృష్ణానదిని పడవంలో దాటడానికి రుద్రమహారాజు ఆజ్ఞ దయచేయించారు. అపసర్పగణనాయకశ్రేష్ఠులైన గొంక ప్రభువులున్నూ, నతవాటిసీమవారైన మేనత్తల వంశంవారూ అనేకారైన నావలను పోగుచేస్తున్నారు.

దానిలో ప్రధానఅంగరక్షకాధిపతిగా ఒక యువకవీరుడు కవచదారియే మహారథం ప్రక్క రథం అధివసించి అంగరక్షక చక్రరక్షక నాయకుడై వస్తున్నాడు. మహారాజు గుంటూరు పట్టుకుంటే ఆ వెనుక మమ్ముడాందిక రావచ్చుననీ, అటువెనుక కంచి, కాళహస్తి, శ్రీశైలాది క్షేత్ర దర్శనం చేసి సంక్రాంతినాటికి తిరిగి టరుగల్లు రావడానికి విశ్చయంచేసుకున్నాననీ చెప్పి మమ్ముడాందికను ఒప్పించెను.

అన్నంబిక ఉప్పొంగిపోయింది. ఆమె మోము తేజరిల్లిపోయింది. ఆమెకు రుద్రాంబికవలె ఇదే ప్రథమయుద్ధం,

శ్రీ గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువు దాన్యకటకమహారాజును పట్టుకొన్న కోట పేర్కొడిరాయుడిపైకి వెళ్ళినారని రుద్రమహారాజు తనతో చెప్పినారే! వారు ఎప్పుడూ గన్నారెడ్డిప్రభువుపై కత్తికట్టరే! ఆప్రభువైనా చక్రవర్తివైపు కన్నేత్తి చూడరే! దొంగలు వెద్దప్రభువుల జోలికి పోక చిన్నవారిని దోచుకుంటారు కాబోలు! అయితే ప్రభువులు ప్రజలను రక్షించాలికదా! అందుకేకాబోలు దొంగలూ, ఇళ్ళు తగులబెట్టినవారూ, పంటలు నాశనము చేసినవారూ కఠినశిక్షలకు పాత్రులవుతున్నారు. ఇది దొరతనమా! దొంగతనమా!

గన్నారెడ్డి సమున్నత విగ్రహమూ, ఆయన సింహపరాక్రమమూ, ఆయన పరమాద్భుత యుద్ధనిర్వహణశక్తి, వ్యూహారచనా చమత్కృతి లోకసమ్మోహనకరాలు, అలాంటి ఉత్తమపురుషుడు వినతండ్రి తనకన్యాయం చేసినంతమాత్రాన గణదొంగై పోవాలా?

ఆయన వికాలఫాలం, కన్నులలో కాంతి, వెడదఉరము, నన్నని నడుము, దీర్ఘబాహువులు, బంగారాన్ని నలుపుచేయు పసిమి, సోగమీసాలు, ముత్యాలకోవ పలువరస ప్రతిదినమూ అన్నాంబిక ఒంటిగా ఉన్నప్పుడు తలచుకొంటూ ఏవేవో స్వప్నాలు కంటూ ఉంటుంది.

ప్రతిదినమూ భోజనాలు కాగానే ప్రయాణముసాగును. సాయంకాలమొక నగరం బైట శిబిరముల స్థాపించును. రాత్రిఅంతయు, ఆ స్కంధావారంలో విక్రముస్తూ, వారు ప్రయాణం చేస్తున్నారు మహారాజుపథం వెంటనే.

మహారాజు శిబిరాలు స్కంధావారంమధ్య ఉంటాయి. దాని చుట్టూ నిరంతరం అప్రమత్తతతో అంగరక్షకులు కాపలాకాస్తూ ఉంటారు. స్కంధావారంతో పాటు గోపాలకులు వేలకొలది గోవులను, వర్తకులు విపణిపస్తువులను తీసుకొని వస్తారు. వేలకొలది కుంభకారులు, రజకులు, మంగలివారూ కూడా వస్తారు. వంట చేయుటకు గొల్లలు లుందురు.

ఆంధ్రసైన్యం కదిలిపోవు ఒక మహాపురములా ఉన్నది.

౧౨

గోన గన్నారెడ్డి మహావేగంతో విజయవాడకడ కృష్ణ దాటాడు. కృష్ణ ప్రక్కనే ఇరవైమైళ్ళూ ప్రయాణించి దాన్యకటకపుకోట తాకినాడు. తమ్ముడు విఠలభూపతి ఇంకా రాలేదు. గన్నారెడ్డి తన మామూలు విధానాన్ని రాత్రి వచ్చి కోట ముట్టడించాడు.

ఏయుద్ధాని కాయుద్ధంలో తన్ను తారసిల్లిన ప్రత్యేక పరిస్థితులు ఆలోచించి గన్నారెడ్డి వ్యూహారచన చేస్తాడు తా నెంత గజదొంగ అయినా సార్వభౌమవంశం వారికిగాని, వారిదగ్గర బంధుగులనుగాని ఆపద రాకూడదు అని మొదటినుండి తన పవిత్రధర్మంగా ప్రతిజ్ఞ చేసుకొన్నాడు. అందుకు ఎవరు వ్యతిరేకించినా ఓర్పు లేదు. ఆ ధర్మాన్ని వ్యతిరేకించినవాడు ఎంత బలవంతుడైనా గన్నయ్య ఏమీ సందేహించక, ఆతన్ని ఎదిరించి నాశనము చేయవలసిందే. ఆతనికి కోపంవస్తే ఒకలక్ష గన్నారెడ్లుగా మారిపోతాడు. ఎక్కడ చూచినా తానే. అంతకోపము లోనూ ఏమాత్రమూ ఉచితజ్ఞత, సమసుస్ఫూర్తి మరవడు. అప్పుడా శక్తులు ఇమ్మడియై భాసిస్తాయి.

ఆ రెండువేల సైన్యంతో దాన్యకటక నగరంపై ఒక వైపున ఒత్తిడి ఎక్కువచేశాడు తనవారు పదునేనువందలమంది నాపనికి చాలించి, తక్కిన అయిదువందలమందినీ కోటచుట్టూ నియోగించెను. ఆరాత్రి గన్నయ్య ఎంత సైన్యంతోవచ్చి కోట తాకినాడో పేర్కొడిరాయునికిగాని, తెఱాల కాటయ్యకుగాని తెలియదు. 'గన్నారెడ్డి వచ్చి ముట్టడించా' డని కేకలు వేయించి గన్నారెడ్డి లోకం అంతా వాటినంతపని చేశాడు.

పేర్కొడిరాయుడు, కాటయ్య ఇద్దరు ప్రభువులూ ఏపక్కఅయితే గన్నయ్య కోటముట్టడింపు ఎక్కువ సాగించాడో ఆ ప్రక్కనే అశ్వాలపై వచ్చి చేరారు.

పేర్కొడి : గన్నారెడ్డి మనపై వచ్చిపడ్డాడేమిటి ?

కాటయ్య : ఆ రాక్షసునికి నీతి, నియమం ఉండా మహారాజా !

పేర్కొడి : వీడు అసాధ్యుడు. పట్టినపట్టు విడువడు. ఏలాగు ?

కాటయ్య: నిజమే. మేడిపల్లి బాచయనాయకునిగతి ఏమయింది మహారాజా! ఉప్పలసోముడు, కోసగిమైలి, వండిఘాపాలుడు.... వీడు ఎదుర్కొన్నవాడు బ్రతికి బయటపడలేదు.

పేర్మాడి: ఏమిచేయాలి? భేతరాజునుచంపి ఆ కండలు కోటగోడ నుంచి అవతల పారవేస్తే?

కాటయ్య: ఆ తలపుపద్దు మహారాజా! మనల నిద్దరిని గుఱ్ఱాలకుకట్టి దేశాన్ని లాగిస్తాడు.

పేర్మాడి: ఏమయ్యా! మీరు వట్టి పిరికివారై పోయినారేమిటి?

కాటయ్య: రావణాసురుడి ఎదుట నుంచుంటే పిరికివాళ్ళకాక ఎగరగలరా ఎవరైతే నా మహారాజా!

పేర్మాడి: అయితే వీడికి తోబడి శరణువేడుకోవడమే ఉత్తమం. తరువాత మనకు సహాయం చేస్తానని రహస్యవేగులు పంపిన ఆ మహానుభావుడి పన్నెనా కనుక్కుందాము.

అతివేగంతో, రౌద్రంతో తలవడిన గన్నారెడ్డి సైనికులకు బాసటగా నడికి రేయి దాటిన రెండుగడియలకు ఉప్పెనలా విఠలయ్య, తక్కిన సైన్యముతోవచ్చి ధాన్యకటకాన్ని ముట్టడించాడు.

పేర్మాడిరాయని సైన్యాలలో దొరికిన ఒక దళపతిని పట్టుకొని గన్నయ్య కోటలోనికి వార పంపించాడు. 'తెలవారేలోపుగా మాకు కోట స్వాధీనం చేయవలసింది. శ్రీ భేతమహారాజులంవారికిగొని శ్రీ గణపాంబాదేవి మహారాజులకుగాని, రాజబంధువులకుగాని, రాజభక్తులకుగాని, రాజప్రియులకుగాని, రాజోద్యోగులకుగాని ఏమాత్రం హానికలిగినా పేర్మాడిరాయని, కాటయ్యను బోనులలో పెట్టి సర్వ దేశాలు తిప్పుతాను' అని.

పేర్మాడిరాయుడు గజగజ వణికిపోయాడు. తెఱాల కాటయ్య చెమటలు కారిపోయాడు. వారు తమ సర్వసైన్యాలను ఆయుధాలను విసర్జింపచేసి కోటతలుపులు పూరిగ తెరిచి, కాగడావెలుగులలో తెల జెండాలు ధరించి చేతులు కట్టుకు వచ్చి గోన గన్నయ్య పాదాలమీద పడినారు. కోటద్వారాలగుండా గన్నయ్య, విఠలయ్యల సైన్యాలన్నీ ధాన్యకటక నగరంలోనికి వచ్చాయి.

తెలవారింది. కోట పేర్మాడిరాయని, తెఱాల కాటయ్యను రక్షకభటులు రాజసభాసమావేశం చేయించారు. స్నానసంధ్యానుష్ఠానాలన్నీ తీర్చి గోన గన్నయ్య తన తమ్మునితో, స్నేహితులతో సభాప్రవేశం చేశాడు. శ్రీ కోట భేతమహారాజును సగౌరవంగా బిందునుండి విముక్తి చేశారు. రాజబంధువులు, మంత్రులు, సేనాపతులు మొదలైనవారందరూ విముక్తులయినారు. వారందరూ యథోచితంగా రాజసభను ప్రవేశించినారు. మహావీరులైన చక్రవర్తి జామాత శ్రీ కోట భేతమహారాజులంవారు తమ రాజసభను ప్రవేశించినారు. అందరూ లేచి నిలిచారు. మహారాజు

సింహాసనం ఆక్రమించక పూర్వం గోన గన్నయ్యను నమిపించి ఆ గజదొంగను కౌగిలించి చేయిపట్టుకొనితమతోపాటు అర్థసింహాసనాన్ని అధివసింపచేసుకొన్నాడు.

మహారాజు : గన్నారెడ్డిప్రభూ ! మాకు బంధువుగా ఈ పేర్మాడిరాయుడు, స్నేహితుడుగా ఈ కాటయనాయకుడూ మా రాజ్యం చొచ్చి, మా నగరం ప్రవేశించి, మా కోటకు అతిథులై దొంగపాటున మేమంతా నిదురపోతున్న సమయంలో మమ్ము బందీచేశారు. మీరు సమయానికి రాకపోతే ఈ కుత్సితలు మా ప్రాణాలే హరించి ఉండురు.

గన్నారెడ్డి : మహారాజాధిరాజా ! ఇందులో నా గొప్ప ఏమీలేదు. మేము కోట ముట్టడించగానే, కోటలోఉన్న తమ సైన్యం అంతా తిరగబడి దొరికిన ఆయుధాలతో, ఈ దుర్మార్గుల సైన్యాలకడ లాగుకొన్న ఆయుధాలతో యుద్ధంచేయ ప్రారంభించారు. ఈ రెండు అగ్నులమధ్య నాశనంకాలేక వీళ్ళు నాకులోబడినారు. మేము రాకపోయినా మహాప్రభువులు ఈ విశాచులను నాశనం చేసేవారే.

మహారాజు : ఏమి పేర్మాడిరాయా ! నీకు తగిన శిక్ష ఏది ?

పేర్మాడి : మహాప్రభువుల అనుగ్రహం. బంధుద్రోహం చేసిన నాకు మరణమే శిక్ష !

కాటయ : మహాప్రభూ ! నేను శిక్షింపడానికికూడా తగను.

ఇంతలో దౌవారికుడొకడు ప్రవేశించి మహారాజు సింహాసనం ఎదుట మోకరించి 'మహారాజాధిరాజా ! మహారాణీవారు వీరిద్దరినీ శిక్షించేవని శ్రీశ్రీ గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువులకు వదలవలసిందని మహారాజులంవారికి మనవిచేస్తున్నారూ' అని మనవిచేశాడు.

మహారాజు ! మా ఉద్దేశమే మహారాణిగారికీ కలిగింది. చాలా సంతోషము. శ్రీ గన్నయ్య మహారాజా ! మా ప్రేమా, మా కృతజ్ఞతా తమకు ఏలాగు తెలియ జేయగలం ? తాము మా ప్రార్థనా, మహారాణిగారి ప్రార్థనా అంగీకరించి తమ రాజ్యం తాము స్వీకరించండి. మే మిరువురమూ చక్రవర్తులతో, రుద్రదేవ మహారాజులతో మనవిచేస్తాము.

గోన : మహాప్రభూ ! నావిధి నేను నిర్వర్తించాను. ఈ బందీల విషయంలో శ్రీ గణపాంబా మహారాజువారి భావమే ఉత్తమమైనది. ఇదివరదాకా ఈ ప్రభువు లిద్దరూ తమకు భక్తిగల సామంతులు. ఈ నాడు ఏదో చెడుబుద్ధి పుట్టి ఈలా అయ్యారు. అడుగో ! మా మంత్రి అక్కినప్రగడ కృష్ణదాటి వచ్చాడు.

అప్పుడు చినఅక్కినప్రగడ సభలోనికి ప్రవేశించి 'మహారాజాధిరాజా ! జయము ! జయము ! నేను రాకుండా యుద్ధం పూరి అయినందుకు విచారముగా ఉన్నది. కాని మహాప్రభువులకు, మహారాణివారికీ ఇంతయినా ఆపత్తు కలుగ

నందుకు యెంతో ఆనందంగా ఉన్నది. శ్రీ స్వయంభూదేవుల వరమకరుణ , మహారాజు , గుంటూరి నాగయ్యప్రభువు విజయవాడకడ కృష్ణదాటి దెబ్బడి అయిదు వేల కాల్యలంతో, పడమూడువేల అశ్వకులతో, యేడువందల గజాలతో ఓరుగల్లును ముట్టడించడానికి సాగిపోతున్నారనిన్నీ, ఆటు ఓరుగల్లునుంచి శ్రీశ్రీశ్రీ కుమార రుద్రదేవ మహారాజులు, శ్రీ పడికము బాప్పదేవ మహారాజులు నాగదేవ రాజును ఎదుర్కొనడానికి వస్తున్నారనిన్నీ వేగు. మహారాజులు, ఈ పేర్కొని ప్రభువుకొరకు సిద్ధంచేయించిన పడవలలోనే సస్యంగా కృష్ణదాటి వెళ్ళి శ్రీ రుద్రమహారాజులకు సహాయం చేయవలసిందని కోరుతున్నాను. మా మహారాజు, వేమూ అనతిదూరంలో కృష్ణవేణుకు ఈవలి ప్రక్క ఉండి, నాగదేవయ్యను హత మారుస్తాము. ఇక ఈ పేర్కొనిరాయ, కాటయనాయకుల విషయంలో శ్రీ మహారాణివారి ఆభిప్రాయం విన్నాను. ఈ పేర్కొనిరాయని రాజకంఠాభరణం నేను ఈ నిండు పేరోలగంలో భటులచే ఒలిపించి మా ప్రభువు కంఠాభరణం చేసెదను గాక. ఈ కాటయనాయకుడు మోకరించి తమ పాదాలు, మా ప్రభువు పాదాలు అంటాలి. తమ తమ సైన్యాలు మహారాజులకు అప్పగించి తమ తమ మండలాలకు వీరు వెళ్ళుదురుగాక. ఇక్కడినుండి మహాప్రభువులకు వారు మూడేళ్ళ వరకు రెట్టింపు కప్పము కట్టతూ ఉంటారుగాక. ఇప్పుడు అపరాధంగా పేర్కొనిరాయప్రభువు మహాప్రభువులకు ఆరులక్షల టంకాలు, మాకు రెండులక్షల టంకాలు, కాటయనాయకులు మహాప్రభువులకు లక్ష టంకాలు, మాకు ఇరువదివేల టంకాలు బంగారము తప్ప చెల్లింతురుగాక' అని సవినయంగా మనవిచేశాడు.

సభ్యులందరూ హర్షధ్వనులు చేసినారు. శ్రీ కోట భేతమహారాజులంవారు అతిసంతోషంతో చినలక్ష్మీనప్రగడ ఆలోచన అంగీకరించారు. భేత మహారాజులు తమ మెడలోనున్న నాయకమణిహారం గోన గన్నయ్య మెడలో వైచి, విరలధరణీకునికి తమ ముత్యాలహారం అర్పించారు.

పేర్కొనిరాయని రాజకంఠాభరణం మంత్రులు తీసి గోన గన్నయ్యకు అర్పించారు. కాటయనాయకుడు సింహాసనంఎదుట మోకరించి తల భూమిపై వాల్చినాడు.

౧౭

గుంటూరు నాగమహారాజు కోట భేతమహారాజులంవారికి ముఖ్య సామంతుడుగానూ, గణపతిదేవ చక్రవర్తికి నమ్మకమైన పేనాపతిగానూ ఉంటూ ఉండెను. కాని చక్రవర్తి అవసానదశలో ఉండడమూ, రుద్రమహారాజు శ్రీ కావడమూ, అతని హృదయంలోనూ దుర్బుద్ధి పుట్టించింది. అదివరకు గణపతి చక్రవర్తితో కలిసి కమ్మనాటి, ఆరువేలనాటి, సిందవాడివిషయం

పాకనాటి సామంతుల ఓడించడం విషయంలో ఎంతో యుద్ధనిర్వహణ దక్షత చూపించి చక్రవర్తివల్ల ఎంతో మెప్పుకొంది ఉండటంవల్ల, తన సహాయంవలనే చక్రవర్తి ఇన్ని విజయాలు సంపాదించాడనే అభిప్రాయం అతని హృదయంలో హత్తుకు పోయింది.

ఒకవేళ చక్రవర్తిలో ఏమన్నా శక్తివుంటే, ఆయన కొమరితకు ఆశక్తి ఎట్లా ఉండగలదు? ఇదే మంచి అదను. తానా వ్యూహనిర్వహణ చతురుడు! తనకు కలిగినట్లే ఇతరులకు స్త్రీ సామ్రాజ్యంలో ఉండడానికి కష్టం కలిగిఉండాలి. ఇంకనేమి? అతను అతిధీమాతో, నమ్మకంతో ఓరుగంటిని ముట్టడించడానికే బయలుదేరాడు. ఒకసారి ఓరుగల్లు పట్టుకొని సామ్రాజ్యాభిషేకం పొందితే తన్ను కదిలించడానికి ఆ వీరభద్రునికి కూడా తరంకాదు.

గుంటూరు నాగదేవరాజు పూర్తిమవెళ్ళిన తదియనాడు కృష్ణదాటాడు. ఇక్కడి నుండి పంచమినాటికి నతనాటిసీమకు ఉత్తరపుభాగంలో ప్రయాణం చేస్తూ సపమినాటికి గార్లకు తూర్పుగా పదిగవ్యాతల దూరంలో విడిదిచేసి ఉన్నాడు. ఒకవేళ గార్లమండలేళ్ళరుడు, శ్రీ రేచెర్ల గణనాథుడు 'మీరు ఎక్కడికి, ఎందుకు వెడుతున్నా' రని ప్రశ్నిస్తే 'ప్రసిద్ధికెక్కిన మంత్రకాళేశ్వరము దర్శించడానికి వెడుతున్నా' మని చెప్పవచ్చును అని నాగదేవరాజు అనుకొన్నాడు.

అపనర్పనాథులలో మహోత్తమవిద్యాసంపన్నుడైన గొంకప్రభువు నాగ ప్రభువు యాత్రవిషయం అడుగడుగుగా తెలుసుకుంటూనే ఉన్నాడు. ప్రతిక్షణికము వార్తలు రుద్రమహారాజుకు ఆందిస్తూనే ఉన్నాడు. రుద్రమహారాజు పడికము బాప్పదేవుని, గొంకప్రభువును పిలిచి వర్తమానపురం విడిదిలో యుద్ధవిధానం మంతనము సలిపినాడు. ఆమె అంగరక్షకుడగు ఆ యువకుడు కూడా ఆ మంత్రాంగంలో పాల్గొన్నాడు.

తమ లక్ష ఇరువదివేల సైన్యమూ మూడుభాగాలుచేసి, ఏబదివేల సైన్యం నడిపించుకొని తాను గాళ్ళపైనుండి ఉత్తరంగావచ్చి నాగదేవుణ్ణి తాకుతాననీ, రుద్రమహారాజులు ఏబదివేల సైన్యంతో డక్షిణంగావచ్చి అతన్ని తాకవలసిందనీ, గొంకప్రభువు ఇరవైవేల సైన్యంతో గార్ల వెళ్ళి, అక్కడ రేచెర్ల గణనాథ ప్రభువు సైన్యముతో కలిసి పడమటగా వెళ్ళి నాగయ్యను మార్కొన వలసిందనీ, ఇదివరకే వేగులుఅందిన గాళ్ళప్రభువు నాగదేవయ్య పారిపోకుండా ఇట్లా చేయవలసిందనీ పడికము బాప్పదేవుడు సలహా ఇచ్చాడు.

సపమివెళ్ళిన దశమినాడు ఏమరుపాటున ఉన్న నాగదేవయ్యను మూడు వైపులనుండి మూడు సైన్యాలు తాకినాయి. వెంటనే నాగదేవరాజు తన సైన్యాలను చక్రవ్యూహము రచించి నెమ్మదిగా తూర్పుకు తిరోగమింప జేయసాగినాడు. నాగదేవరాజు మంచివీరుడు, యుద్ధనిపుణుడు. పడికము బాప్పదేవు డెంతవేగంగా

వచ్చి ఎన్నిసార్లు తాకినా, నాగదేవుని చక్రవ్యూహాన్ని బద్దలుకొట్టలేక పోయినాడు. దక్షిణమునుండి రుద్రదేవి ఎన్నిసార్లు ఆ చక్రబంధనాన్ని తాకి, దానిని చీల్చలేక పేలకొలదిపీడులు కూలిపోవడంవల్ల వెనుకను వెళ్ళవలసివచ్చింది. గొంకప్రభువు, గణనాథప్రభువు కూడా నాగదేవరాజు చక్రవ్యూహాన్ని ఏమీ చేయలేకపోయినారు.

ఇంతలో గన్నారెడ్డిప్రభుని వేగువారు దారిచూపిస్తుండగా శ్రీ కోట భేత మహారాజు తన సైన్యాని పూర్తిమ వెళ్ళిన విడియనాటికి కృష్ణదాటిచారు. అక్కడి నుండి వేగంగా ఉత్తరంగా ప్రయాణంచేస్తూ తన మేనమామలయిన నతనాటి ప్రభువుల సహాయం చేసికొని భేతమహారాజు హుటాహుటి ప్రయాణంచేస్తూ ఇల్లంద గ్రామానికి తూర్పున రుద్రమహారాజు సైన్యంతో తన ఏబదివేల సైన్య మతో నతనాటివారి ముప్పదివేల సైన్యంతోనూ వచ్చి కలుసుకున్నాడు. ఈ మహా సైన్యం అంతా నాగదేవరాజు సైన్యాన్ని చుట్టముట్టింది. ఆ దినమందు జరిగిన మహాయుద్ధం దేవాసురయుద్ధాన్ని జ్ఞాపకం చేసిందని ప్రజలందరూ చెప్పుకొన్నారు.

మరునాడు మధ్యాహ్నానికి బాప్పదేవుడు అతిపీరావేళంతో నాగదేవుని చక్ర బంధం చేదించి నాలుగువేలమంది వీరులతో విరోధుల నరుకుతూ, పొడుస్తూ మద గజం చెరువులోనికి చొచ్చుకుపోయినట్లు పోయి నాగదేవునితో ద్వంద్వయుద్ధానికి తలపడ్డాడు. ఒకచోట చక్రవ్యూహం నాశనం కాగానే, ఆ బంధం నాలుగువైపులా విచ్చిన్నమైంది. రుద్రమహారాజు మహాశక్తివలె తన రథాన్ని తోలించుకుంటూ అంగరక్షకులతో వ్యూహమధ్యమునకు చొచ్చుకుపోయింది.

అటునుంచి గొంకప్రభువు, రేచర్ల గణపతిప్రభువు చొచ్చుకువచ్చారు. భేతమహారాజు మరొకవైపునుంచి వచ్చాడు. ఈలోగా బాప్పదేవుడు మహాగరుడుడు మహానాగాన్ని చీల్చినట్లుగా నాగదేవరాజును నూరుబాణాలతో రథంపీద నిర్ణీవుని చేసి పడవై చెను.

“జై గుంటూరి నాగదేవ తలగొండుగండ ! జై పడికము బాప్పదేవా ! జై రుద్రమహారాజా !” అని విజయద్వానాలు మిన్నుముట్టాయి.

౧౪

మహారాజు వేగంతో ప్రయాణంచేస్తూ ఉండిరి. ధరణికోటలో ముమ్మ దాంబిక వచ్చి మహారాజును కలుసుకొన్నది. ఎక్కడికి రుద్రమహారాజు వెళ్ళినా అక్కడ సాముతులు మహాగౌరవంతో మహారాజును ఎదుర్కొని అఖండోత్సవాలు చేస్తూ ఉండిరి. కోట పేర్కొడిరాయుడు మహారాజు ఎదుట మోకరించి క్షమాభిక్ష పేడుకొన్నాడు. తెజాల కాటయ్య కీటకమే అయిపోయినాడు

మారవాడినుండి పానుగంటివరకు మహాసామంతుడుగా రాజ్యంచేసే జన్నిగ దేవుడు చక్రవర్తిని ఎదుర్కొని గౌరవించాడు. ఆయన కుమారులైన అంబయదేవ మహారాజు, త్రిపురాంతకదేవ మహారాజు రుద్రమహారాజుపట్ల భక్తి వెల్లడించారు.

మహారాజు శ్రీశైలం, విక్రమసింహపురం, కంచి మొదలైనవన్నీ చూసు కుంటూ కర్నూలు వచ్చారు. కర్నూలునుండి ఆదవోని వెళ్ళినారు. ఆదవోనినుండి బుద్ధపురం, వర్ణమానపురం, అక్కడనుండి కతిపయ ప్రయాణాలు చేస్తూ వీష్ణు ఏకాదశి తిరిగి ఓరుగలు నగరం చేరారు. దారిపొడుగునా మహారాజవధంవెంట సేనలకు చలువపందిళ్ళువేసి సామంతులు మహానగరంగుండా ప్రయాణం చేస్తున్నట్లే అనిపించారు సైనికులకు.

అన్నాంబిక దేశాలన్నీ చూస్తూ, దేవుళ్ళను కొలుస్తూ రుద్రమహారాజుకు కుడిభుజంగా సంచరించింది. అయినా ఆమెహృదయంలో ఏదోబాధ కుములుతూనే ఉన్నది. ఆమెకు ఏవిధంగానైనా తాను చూడవలెనని కోరిన ఒక వీరుడుమాత్రం దర్శనం ఈయలేదు. ఆ వీరు దేమిచేస్తుంటాడు? సకలాంధ్ర భూమండలమూ ఏలే చక్రవర్తితనయ ఎదుట ఆ గజదొంగ ఎలా పడగలడు?

ఆ గజదొంగే శ్రీ కోట భేతమహారాజులను విడిపించారు. ఆ వీరునకటి అవసరమేమి కలిగినదో, ఈలా గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువు చేశాడనీ, వీరుణ్ణి తాను ఏదో ఉడతాభక్తిలా గౌరవించాననీ భేతమహారాజులు చెప్పినప్పుడు రుద్రమహారాజులు తనవైపు చూచి చిరునవ్వు నవ్వినారెందుకో? ఆదవోని వెళ్ళినప్పుడు తండ్రి తన్ను చూడలేదు. తన కొమరిత కాలగతి నందినదని దుఃఖించి ఊసు కొన్నానని వారితో అన్నారట :

తనతల్లి ఎంత దుఃఖించింది! పౌరుషంగల రెడ్డి రాజకుటుంబమువారు ఏకష్టాలకైనా ఓరుస్తారు. తండ్రిచేసిన అవమానం రుద్రప్రభువు అర్థంచేసుకొని ఊరుకొన్నాడు. ఆ ప్రభువుకు తానేమీ చెప్పకపోయినా అర్థం చేసుకొన్నారు.

రాజకుటుంబాలన్నీ ఇలా బాధపడవలసిందే! మనుష్యుడు తోటిమానవులను తనకు బానిసలుగా చేసుకోవాలనీ, సమస్తవైభవాలూ తానే అనుభవించాలనీ కోరుతూ ఉంటాడు. అప్పుడే ఈ ప్రళయాలు సంభవిస్తాయిగదా!

సాధారణ ప్రీయే తానై, సాధారణజీవితం జీవించి, మన్నెప్పోయినా ఒకటే, లేక క్షత్రియకన్యయై రాజ్యానికై పోరే నాయకుని బిడ్డయి, భార్యై, తల్లియై వారి ఆవేదనలు తనకూ సంక్రమిస్తే తానూ ఆవేదనపడుతూ ఏకాలానికి తాను తండ్రి లేవిదిగా, విగతభర్తృకగా, బిడ్డలేని తల్లిగా అవుతుందో తెలియక ఏదో గౌరవం అని, ప్రాణాలు అరచేత పెట్టికొని, బడాయికో, భక్తికో దానధర్మాలుచేస్తూ శాసనాలు చెక్కిస్తూ జీవించినా ఒకటే!

ఇవన్నీ ఒక జీవితనాటకం గో భాగాలు. తానూ పురుషవేషం వేసుకొని యుద్ధం చేసింది. లోకంలో ధర్మం నిలబెట్టుతున్నామనీ, విజయం పొందుతున్నామనీ విజ్ఞప్తిగా తోటిమానవుల్ని హతమారుస్తుంటాము. ఆ మానవులు, శ్రీకృష్ణ భగవానుడు వచించినట్లు ఇదివరకే చచ్చినవారు.

చిన్ననాటి తన ఆటలు—చిన్న పూరిళ్ళలో ఆటలకన్న ఏమి ఎక్కువ ఆనందము తనకు సమకూర్చాయి? బీదబాలికకూ, తనకూ ఆనందం ఒకటే! తన చదువులు, బీదబాలిక చదువులకన్న ఎక్కువ? ఎక్కడ ఉన్నదీ ఆనందం? జీవితపరమావధి ఏమిటి?

ఇంతటో రుద్రమహారాజు అక్కడికి వేంచేసినారు.

“చెల్లీ, నువ్వు ఆనాడు చేసిన మహాయుద్ధము నేను నా జన్మలో మరువను. నువ్వు రెండుసార్లు నా ప్రాణం రక్షించావు. అలా చల్లగా ఏమీ తెలియనలు ఉంటావు. నీకు ప్రతి ఏమిచేయగలను? దారిపొడుగునా నువ్వు నన్ను కోరిన కోర్కెనుగూర్చి ఆలోచిస్తున్నాను.”

“అక్కా, నేను మీ ప్రాణం రక్షించానా? ఎందుకు అబద్ధలాడుతారు?”

“మంచిదావిచేతే: నిజం చెప్పనీయకపోవడంకూడా నేర్పేనా? సరే నీపని చెబుతా ఉండు.”

౧౫

విజయయాత్ర నిర్విఘ్నంగా జరిగినందుకు కాకతమ్మ, ఏకవీరాదేవుల పూజ జరిగింది. సంక్రాంతినాడు. ఆ పూజకు సర్వసామంతులు ఆహూతులైనారు. సర్వ సేనాపతులు, సామ్రాజ్యోద్యోగులు, మహాపండితులు, కవులు, గాయకులు, శిల్ప బ్రాహ్మణులు, తక్కిన నియోగాల నాయకులు అందరూ వేంచేసినారు. నిడుదప్రోలు నుండి బాళుక్యప్రభువు అరుదెంచినారు. విద్యానాథకపీండ్రుని తండ్రిగారు వేంచేసినారు.

ఆ పూజలు మూడు రోజులు జరిగినవి. కాకతమ్మ, ఏకవీరల బంగారు విగ్రహాలు ఊరేగినవి. ఈ ఉత్సవము కేసలం రాజోత్సవము. విజయచిహ్నమైన ఈ ఉత్సాహం యావత్తు అర్హసాంప్రదాయంగా నడిచింది.

ఈ మహోత్సవాలు, సంక్రాంతి వండుగలు రుద్రదేవి హృదయంలో మాత్రం సంతోషం నింపలేదు.

రుద్రదేవి మరల బాళుక్య వీరభద్రమహారాజును దర్శించగానే ఆమె సంపూర్ణస్త్రీ యైనది. ఆమెకు తెలియకుండా స్త్రీవేషముతో ఆమెను సందర్శించవలయునని రుద్రమదేవికి గాఢ గొంక్ష కలిగినది. కాని ఆ పని వలన ఫలమేమి? రిక్తకాంక్షలు జీవితములో అనవసరావేదనలు ఉద్భవింప

చేసి, విదానంగా ప్రపహింపవలసిన బ్రతుకునదిని ఎగుడుదిగుడుగా చేసి లోకంలో కాంతిని నాశనంచేస్తాయి.

శివదేవయ్య రుద్రమహాదేవి హృదయంలో జరుగుతున్న మహాయుద్ధం గమనిస్తూనే ఉన్నారు. దింగారు చాయతో. సన్నగా శలాకలాగ పొడుగిరియై వెలిగి పోయే దివ్యఫాలమూ, పొడుగాటిముక్కూ, లోతుకట్టూ, సన్నటిపెదవులూ గల శివదేవయ్యదేశికులు—“ఆ యుద్ధం జరిగితీరవలసినదే. లోకకల్యాణారమైన జీవితాన్ని సరితీర్చవలసిందేకాని మనుష్యుడంతకన్న ఏమిచేయాలి? రుద్రమహాదేవి యుద్ధం రుద్రమహాదేవి నిర్వహింపవలసిందే! కాని ఆమెకు లేనిపోని క్లిష్టసమస్య కలిపించి, ఆమె జీవితనొక తెరచాపలపై నాలుగువైపుల నుంచీ నాలుగు గాలిలనూ వదలి ఆమెనొక ఆమే నడుపుకోవా లనడం ఏమి ధర్మం?” అనుకుంటూ ఉంటారు.

ఆమెను ఈ మహారాజ్యభారం వహించమన్నారు. ఆమెభర్త ఆమెతోపాటు చక్రవర్తి కాకూడదు. ఆమెకు చక్రవర్తి చిన్నతనములో పెట్టిచేయకపోయెను. చేయకపోగా, మగవానినిగా పెంచి ముమ్మడమ్మనుషుచ్చి పెట్టికూడ చేసినారు.

ఈ విషయాలన్నిటికీ తన సలహాయే ముఖ్యమైన కారణమయినది. చక్రవర్తికి ఈ బాలికవలనే కాకతీయవంశం నిలవాలనీ, కాకతీయ సామ్రాజ్యం అంతరించకూడదనీ ఉన్నగాఢకాంక్ష ఈ పరిస్థితులకు మూల కారణం. తాను పన్నిన ఎత్తుగడలన్నీ ఆకాంక్షమీద ఆధారపడి ఉన్నవి.

‘చాళుక్య వీరభద్రుడే రుద్రమహాదేవికి తగినభర్త’ అని వారిరువురనూ దగ్గరకు తీసుకొని వచ్చి వారి హృదయాల రాగం ఉద్భవించడానికి తానువేసిన ఎత్తులన్నీ ఫలితమయి కాని రుద్రమహాదేవి ఉత్తములవడంచేత తనభర్త తనతోపాటు చక్రవర్తి కావాలని కోరితీసుతుంది. ఆమెభర్త చక్రవర్తి అయినట్లయితే కాకతీయ రాజ్యంలో ఉండాలని ఇష్టపడే సామంతులు చాలమంది చాళుక్యుల పాలనంలో, ఉండుటకు ఏ మాత్రమూ ఇష్టపడకపోవచ్చును. పురుషుడు భార్యతోపాటు చక్రవర్తి అయినట్లయితే స్త్రీ నెమ్మది నెమ్మదిగా అంతఃపురంలో ఉండిపోవడమూ, పురుషుడే ఏకైక చక్రవర్తి అవడమూ జరుగుతుంది’ అందుకనే రుద్రమహాదేవిని ‘నీభర్త చక్రవర్తి కాకూడదు’ అని కోరవలసివచ్చింది.

కొబట్టి కర్తవ్యం అంతా ఆ యువతీ యువకులమీద ఉంది! కాని కథానాయికా నాయికులిద్దరూ అత్యుత్తమ వంశజాతులవడంవల్ల తా మిరువురూ ఒక్కొక్క అడుగువేయాడానికి. ఒక సంవత్సరము ఆలోచిస్తారు. కనుకనే తన సూత్రవారిత్యము తప్పదు. చక్రవర్తి వృద్ధుడు. ఏక్షణంలో ఏమి జరుగుతుందో, శివదేవయ్య ఆ యా విషయాలు ఆలోచిస్తూ తన పూజామందిరంలోనే ఉన్నాడు. ఉదయం పార్శినం చేసి, యోగాభ్యాసము చేసి, అవసరమైతే సభామందిరానికిపోయి

రాజకీయ వ్యవహారాలు పరిశీలించి, రుద్రమహారాజునో, చక్రవర్తినో దర్శించి మధ్యాహ్నమునకు తిరిగి ఇంటికి వేంచేసి అతిథి అభ్యాగతులతో ద్వితీయస్నానా సంతరం భోజనంచేసి, సాయంకాలం వరకూ గ్రంథకాలక్షేపమూ, పండితకాలక్షేపమూ చేసి, సాయంకాలం రాజకార్యాలు పరిశీలించడం శ్రీ శివదేవయ్యదేశికుల అలవాటు.

“ఇంతకూ ఈ రాజ్యానికి ఆపత్తువస్తే దేవగిరి యాదవులవల్ల రాగలదు. అగజ దొంగ గ్ననారెడ్డి పుణ్యమూ అని సంతమందో రాజద్రోహులు హతమారిపోయినారు. ఇంక ఆలోచించవలసిన విషయము ఒకటి ఉన్నది. తెరవెనుక ఉండి ఈ రాజ్యమంతా విచ్చినం చేయాలని ప్రయత్నించే ఒక మహావ్యక్తి : ఆ వ్యక్తి ఎవరో చూచాయగా తనకు గోచరించింది.

“కాని అంతమాత్రంచేత ఆయన్ను నాశనంచేయడానికి పీలులేదు. ఆ విజా నిజాలు కూడా కొద్దిదినాలలో తేలుతవి.

“యాదవులు ఎప్పుడు వచ్చి పడతారో : అందుకు ఈ రాజ్యాం తట్టుకో వలసిఉన్నది. సామంతులలో ఇంకను కొందరు రాజద్రోహం చేయడానికి సిద్ధ పడినవారున్నారు. వారితోపాటు కాంచీపుర చోడమహారాజు, పాండ్యులు ఉన్నారు. వారివిషయం తెల్పుకోవడానికేగడా తాను రుద్రమహారాజును జైత్రయాత్రకు పంపించింది : అప్పుడు ఒక్కరూ ఈ మహారాజ్యంపై తిరగబడెడి సామంతులు గాని ఇతర రాజ్యాలవారుగాని లేకపోయారు.

“ఈ లోగా రుద్రమహారాజుచేత ఓరుగల్లుకోటను సర్వవిధాలా సిద్ధంచేయిం తడం, రుద్రమహారాజు వివాహం నిశ్చయంచేయడం ఇవి ముఖ్యకార్యాలు” అని శివదేవయ్య దేశికులు అనుకుంటూ తన మహానగరులోని సభామందిరానికి వచ్చి రావడంతోనే, ఒక పేనాపతి వారి పాదాల వ్రాలి, “మహామంత్రి : కల్యాణపుర చోడోదయుడు తాను స్వతంత్ర చక్రవర్తిననీ, తాను చాళుక్యరాజ్యమైన సకల కుంతల రాజ్యభారం వహించినాననీ, పశ్చిమాంధ్రావనీకులు కుంతల సామంతునకే కప్పము కట్టవలసి ఉంటుందనీ లోకమంతా చాటించినాడట” అని మనవిచేసినాడు.

“ఏమీ : చక్రవర్తి కాలంనుంచీ మనకు కప్పం కట్టే కల్యాణపుర చోడులు ఇప్పుడు మానివేస్తారేమి : ఈ మహాదక్షిణావని అంతా ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యం వహించి రాజ్యం ఏలిన చాళుక్యుల రాజధానిలో చోడులు ప్రవేశించడానికి కారణం రుద్రచక్రవర్తి లేడనుకున్నారా : సరే, మీరు వెంటనేపోయి రుద్రమహారాజుతో ఈ విషయం మనవిచేసి అక్కడ ఉండండి. నేను ఇంతలో అక్కడకు వస్తున్నాను” అని శివదేవయ్య దేశికులు ఆ పేనాపతికి సెలవిచ్చినారు.

౧౬

“చాళుక్య వీరభద్రుడు శ్రీ కాకతీయ రుద్రమాంబదేవిని ప్రేమించిన మాట వాస్తవము. గాఢంగా వనిత్రంగా ప్రేమించాడు. సీతామహాదేవిని రాముడు ప్రేమించినట్లే ప్రేమించినాడు. కుణాలుడు కాంచనమాలను ప్రేమించినట్లు ప్రేమించినాడు. ఆమె సామ్రాజ్య కాబోతున్నది, చాళుక్య వీరభద్రు డొక సాధారణ సామంతుడు. మహారాజు కొమరితలను సామంతుల కివ్వడం అచారం కావచ్చుగాక । రుద్రమదేవి చెల్లెలు గణపాంబదేవిని సామంత శ్రేష్ఠుడైన కోట భేతమహారాజుకు ఈయలేదా ?” ఈ ఆలోచనలతో శివదేవయ్య మంత్రి తన్ను దర్శించడానికి వచ్చిన చాళుక్య వీరభద్రుని కలుసుకొన్నాడు.

“రుద్రమదేవివారి విషయం అంతా వేరు ప్రభూ । ఆమె చక్రవర్తిని అయితీరాలి. ఆమె సాటి మహారాజును వివాహం చేసుకుంటే రెండు రాజ్యాలు ఏకమౌతాయి. ఏ కళింగాధిపతినో, ఏ యాదవ మహారాజునో, ఏ పాండ్యభూపతినో, ఆ రుద్రమహారాణి వివాహం చేసుకుంటే ఆంధ్రరాజ్యం అంతరించిపోతుంది । కాబట్టి ఆమెను అత్యుత్తమ సామంతునకు వివాహం చెయ్యాలికాదా మహారాజా?” అని శివదేవయ్యమంత్రి చాళుక్య వీరభద్రుని మోముచూచి ప్రారంభించాడు.

వీర : మహామంత్రి । మీరన్నది నిశ్చయం. అయినా సకల ఆర్యావర్తంలో, దక్షిణాపథంలో ఆంధ్రమహారాజ్యంవంటిది ఇంకొకటిలేదు.

శివ : చి త్తం మహారాజా, ఎవ్వరికీ తెలియనిదినాల్లో ‘రుద్రప్రభువు’ ప్రీ అని తమ కొక్కరికే తెలిపాను. జ్ఞాపకముందా ?

వీర : చి త్తం । అప్పుడు నేను పొందిన ఆశ్చర్యానికి పరిమితిలేదు.

శివ : తాము మొదటినుండి రుద్రదేవి బాలకుడనుకొన్నారు. ఆ దినాలలో తాము తమ హృదయాంతరాల జరిగిన స్పందనమిచ్చేత ఆ బాలకునియందు చాలా అనురాగం, ఆపేక్ష చూపిస్తూవచ్చారు.

వీర : చి త్తం. అప్పట్లో చక్రవర్తి కాబోయే ఆ బాలునియందు నాకు జనించిన భక్తి కాబోయి నను కున్నాను.

శివ : ఆమె బాలిక అని తెలియగానే తమ హృదయం, తాళగతులు తప్పింది మహారాజా । అవునా కాదా ? మీరు ఉత్తమచాళుక్యులు. ఈ మహాసామ్రాజ్యము దక్షిణ చోళసామ్రాజ్యంతో కలిపి ఏలిన చక్రవర్తి వంశంవారు, ఆ వేంగి సామ్రాజ్యంలోనే, ఇప్పటికీ మహాంధ్ర చిహ్నితంగా రాజ్యంచేస్తూ ఉన్నారు. ఇవన్నీ ఆలోచించండి. ఈ మహాసామ్రాజ్య చక్రవర్తివితో సరిసమానంగా గద్దె నెక్కగల శక్తి తామొక్కరికే ఉందని, నేనూ గణపతిదేవచక్రవర్తి అలోచించాను. అందుకనే ఆమె బాలిక అని చాలాకాలం క్రిందటనే తనకు తెలియజేసి ఉన్నాము.

కాని ఇక్కడ ఎన్నోచిక్కులు తటస్థించాయి. పురుషులు, ఇరువురు ముగ్గురు ప్రీలను ప్రేమించగలరు. కాని ప్రీ తన జన్మలో ఒక్క పురుషునే ప్రేమించగలడు. అయినా పురుషులలో వహోత్తములు మాత్రమే ఏకపత్నివ్రతస్తులు కాగలరు— శ్రీరాముడు, నలుడు, సత్యవంతుడు మొదలయినవారు. మహాప్రభూ! తామెందుకు ఇంతవరకూ వివాహం చేసుకోలేదు? మీచరిత్ర అంతా నాకు పూర్తిగా అర్థం అయింది. అనేకవంది రాజకుమారులు వివాహం చేసుకోకముందు తమ అంతః పురంలో ఉన్న సుందర బాలికలతో క్రీడించి తమ మదనజ్వర తాపానికి మందు సంతరించుకొందురు. తాము ఇంతవరకు ఒక ప్రీనైనా కన్నెత్తి చూడలేదు. మహారాజా! నేను మీకు తండ్రివంటివాడను. నాదగ్గర సందేహించకుండా నిజం తెలియ జేయండి. మీరు మా మహారాణి రుద్రమదేవిని ప్రేమిస్తున్నారు. అది నిజం! ఒక మహారాజ్యానికి ఉత్తమప్రీ ఒకర్లు సామాజ్య కానుండడం అపూర్వం. అది తమ మనస్సును మిక్కిలి రజింపజేసింది. ఉత్తమప్రేమ అనే దివ్యానుభూతి మానవ జీవితంలో కలగడం అపురూపం. ఆ సన్నివేశం లభించిన నాయికా నాయకుల చరిత్రలు పురాణాల కీర్తింపబడతాయి. సావిత్రి సత్యవంతు లొకరికొరకు ఒకరు ఉద్భవించారు. ఒకరి నొకరు చూచుకొన్నారు; ప్రేమించారు. వారి ప్రేమను కాలుడుకూడా విచ్చిన్నం చేయలేకపోయాడు. మహారాజా! మిమ్ము రుద్రమదేవి మహారాణి ప్రేమిస్తున్నారు. మీప్రేమను సామాజ్యాలు, రాజనీతులు అడ్డుకోలేవు!

వీర : గురుదేవా! నేను తమ ఆజ్ఞానువర్తిని.

శివ : ఇంక తామూ, మా మహారాణి లోక కల్యాణంకోసం, వివాహం చేసుకొనితీరాలి. మహారాణి సర్వధర్మ స్వరూపిణి అవడంచేత, ఆమెకర్తవ్యం ఆమె నిర్ణయించుకోవాలి. ఈ లోగా తాము సంకల్పించుకున్న కేదారాది యాత్రలు మాని వేయవలసిందని మనవిచేస్తున్నాను.

ఆ మాటలకు చాళుక్య వీరభద్రుడు ఆశ్చర్యమందినాడు. తన మనస్సు లోని ఆలోచన ఈ మహానుభావుడు, ఈ శివస్వరూపులు ఎలా గ్రహించగలిగారు? 'మహాభాగా! గురుదేవా! తమ ఆజ్ఞ నా శిరస్సున కిరీటం కన్న ఎక్కువ గౌరవంగా తల్పబడుతుంది' అని చాళుక్య వీరభద్రుడు శివదేవయ్య మంత్రి పాదాభివందన మాచరించి వెడలిపోయినాడు. ఆ సాయంకాలము వీరభద్ర ప్రభువు తిన్నగా కాకతమ్మ దేవాలయానికిపోయి పూజాదికములైన వెనుక ఆదేవి ఎదుట సమాలింగితభూతలుడై 'శర్ల కాకతీదేవి! నువ్వే ఈ రాజ్యాన్ని రక్షించడానికి ఆ సుందరగాత్ర, ఆ వీరచరిత్రగా ఉద్భవించినావు

కాబోలు : మేము నీ కనునన్నుల మెరిగే హీనమానవులం : తల్లీ, పరమపావనీ :

“కాకతీయ వంశోద్భవకారిణీం
 లోకోద్ధరణ స్వరూపిణీం
 కృపామయీం కలుషహారిణీం
 శక్తిమయీం రిపువిదారిణీం
 నమామి, శర్వాణీం ముక్తిదాయినీం”

అవి ప్రార్థిస్తూ కన్నులు మూసినాడు. అతని హృదయంలో సింహవాహనా
 యాధయే కోటిసూర్యప్రభాసితయైన ఒక నిర్మల తేజోమూర్తి చిరునవ్వుతో
 ప్రత్యక్షమైనది. హృదయంలోనుండి వేయి బిరువులు పటాసంచయికాగా ఆ ఉత్తమ
 చాళుక్యుడు లేచి, దేవీప్రసాదము కన్నుల కద్దుకొని ఆరగించి దేవాలయం వెడలి
 రథము ఆరోహించి తన నగరు చేరినాడు

అష్టమ గాథ

శృష్టవేణి

౧

శాలివాహన శకం ౧౧౮౫ రుద్దిరోద్ధారి సంవత్సర మాఘ బహుళ చతుర్దశి రాత్రి శివరాత్రి మహాపుణ్యకాలంలో తన కోటలోనే నమకమంత్ర యుక్తంగా శివాభిషేకం చేస్తూ శ్రీ శ్రీ గణపతి రుద్రదేవ సప్తమ చక్రవర్తి వెనక్కు వాలి పోయారు. పరమ మహేశ్వరులైన శివగురువు 'దేవా, ఏమిటిది?' అంటూ ఒక అంగలో చక్రవర్తిని చూచేసరికి ఆయన విగతజీవియై ఉన్నాడు. బ్రహ్మరంద్రం పగిలి ఉన్నది. చిరునవ్వుతో తేజస్సుతో ఆయన మోము వెలిగిపోతున్నది.

మరుసటి క్షణికంలో శివదేవయ్యమంత్రీ, రుద్రమాంబా విగతజీవుడై పడి ఉన్న చక్రవర్తికడకు ఉరికారు. చక్రవర్తి వెనుకనే నిలుచుండిఉన్న రాణులు నారాంబా పేరాంబలు ఇద్దరూ కూలిపోయారు. గుమ్మం దగ్గర ఉన్న ప్రసాదాదిత్య ప్రభువు వచ్చినాడు.

రాజవైద్యులైన చెన్నాప్రగడ గణపామాత్యుని తమ్ముడు చెన్నాప్రగడ సుబ్రహ్మణ్యమంత్రీకి వార్త వెళ్ళగానే వారు వచ్చి చూచి ప్రాణము లేదని ధృవపరిచారు.

శివదేవయ్యమంత్రీ ప్రసాదాదిత్యునకు 'నగరము జాగ్రత్త' అని ఆజ్ఞ ఇచ్చి పంపి, తలవరి మేచయనాయకుని 'రక్షణ జాగ్రత్త' అనీ, పణికము బాప్పదేవునికి 'సైన్యాలు జాగ్రత్త' అనీ హెచ్చరికలు పంపినారు. తంత్రపాలుడు పోలరౌతు నగరపు వెలివాడలకు సైన్యసమేతుడయి వెడలెను.

వేగుదళాధిపతి గొంకప్రభువు శివదేవయ్యమంత్రీ ఆజ్ఞలను గొవి మల్యాల గుండయమహారాజుకు, మల్యాల చౌండసేనాపతికి, రేచెర గణనాథ ప్రభువుకు, కోట భేతమహారాజుకు, చాళుక్య ఇందుశేఖర మహారాజుకు, కోనభీమ జనవల్లభ నృపాలునికి, జన్నిగదేవ సాహిణికి, అద్దంకి సారంగపాణిదేవ మహారాజుకు, సప్తమ చక్రవర్తి లింగైక్యమందినారవిన్నీ, అందుకు సర్వసేనలతో సిద్ధంగా ఉండాలనిన్నీ, ఏ సామంతులు తిరుగుబాటుచేసినా, ఏ పరరాజులు ఎత్తివచ్చినా వారిని నాశనంచేయడానికి సిద్ధంగా ఉండవలసిందన్నినీ వేగులు పంపినారు.

అన్నాంబిక రుద్రమదేవి ప్రక్కనేవాలి, ఆమెను గట్టిగా హృదయానికి అనుముకొన్నది. రుద్రమదేవి తండ్రికవము ప్రక్క మోకరించి కన్నులు మూసికొని కొయ్యబారిపోయెను.

శివదేవయ్య దేశికులు రుద్రమాంబను సమీపించి, 'జయము, రుద్రమహా ప్రభూ! జయము. ఇక తాము అష్టమ చక్రవర్తులు. రాజనీతి దుఃఖానికెడ మీయదు. ఒక్కనిమేషమాత్రమైనా దేశము ఆరాజకం కాకూడదు. సార్వభౌమా! ఈ గడియ నుండి తా మీ చతుస్సముద్రముద్రిత మహాభూమి భారం వహించినవారయ్యారు. దేవతాస్వరూపులయిన తండ్రిగారి ఆజ్ఞ భగవంతుని ఆజ్ఞగా పరిపాలించండి' అని రుద్రచక్రవర్తిని చేయిపట్టి లేవతీశాడు.

కన్నులు మూసుకొనే ప్రార్థిస్తూ రుద్రమలేచింది. పూజామందిరంలో నుండి రాజసభామందిరంలోనికి విచారసముద్రములో మునిగిఉన్నా గంభీర వద నయై వెచ్చిన రుద్రమహాదేవిని చూడగానే ఆ సభామందిరంలో కూడిన సామంతులు, సేనాపతులు, పండితులు, ప్రజ్ఞ, సభాధికారులు, 'జయ జయ శ్రీ రుద్రమదేవ చక్రవర్తి! జయ జయ' అని నినాదాలు సలిపారు.

అప్పుడు పండులు ఇరువదిమంది ముందుకు వచ్చినారు. వారి నాయకుడు రుద్రచక్రవర్తికి ఎదురుగా నిలబడి 'జయ జయ సమధిగత పంచమహాశబ్ద మహా మండలేశ్వర పరమమాహేశ్వర! అన్నకొండ పురవరాధీశ్వర! సత్య హరిచ్ఛంద్ర! చతుస్సముద్రవలయిత దిక్పూరితకీర్తి! అష్టమచక్రవర్తి! జయ జయ జయ, అంటూ జయజయ ధ్వనాలు చేశారు.

తండ్రి పరమవృద్ధులై రాజ్యంలో ఏవిధములైన కలతలు లేకుండా పని త్రదినమైన శివరాత్రినాడు లింగైక్యమందినారు అంతకన్న కుభం ఏముంది?

తన దుర్బల భుజాలు, తండ్రిగారు సులభముగా వహించిన భూభారం వహించవలసి ఉంటుంది. అన్నిటికీ బలము పరమశివుడు, కాకతీదేవీ, సర్వజ్ఞులైన శ్రీ శివదేవ దేశికులూ — వారి సహాయమే తనకు సూర్య చంద్రులూ, నక్షత్రాలూ కాగా, తాను ఈ రాజ్యభారం వహిస్తుంది. ఈ కార్యంకొరకేకదా తనకు మొదటినుండి తండ్రిగారు సర్వవిద్యలూ నేర్పించి రాజ్యపరిపాలనా విధానంలో ప్రవీణత ఇప్పించినారు.

తాను సర్వదేతలు సాక్షిగా మాట ఇచ్చినది.

ఎవ్వరూ చూడకుండా ఆ బాలిక చిన్నబిడ్డలా తన రహస్యమందిరంలో మంచంమీద మేను వచ్చి లోచనాంచనాల సంతతధారగా ప్రవహించే బాష్పప్రవాహంతో కరిగిపోయింది.

౨

శ్రీ గణపతి రుద్రదేవప్రభువు దివంగతు ఉయ్యూడని ఒక్కసారిగా నకలభారతావని మ్రోగిపోయింది. దక్షిణాన పాండ్యులు, చోడులు,

భల్లాణులు; దేవగిరిలో యాదవులు; కాళింగన ఒడ్డెలాణులు 'అమృత్యా' అని ఇంతగాలి గట్టిగా పీల్చుకున్నారు.

కృష్ణవేణాతీరంలో తన రహస్యనగరంలో గోన గన్నారెడ్డి ఇక "ఆంధ్ర మహాసామ్రాజ్యానికి ప్రళయం సంభవించింది" అని నిట్టూర్పు విడిచినాడు. ఆ మరుసటిక్షణంలో వికాలమై, మహాపర్వతసానువై, ఆంధ్ర ప్రకాశాలవలమై ఆంధ్ర క్షత్రియకుల శ్రీనివాసమైన అతని వక్షము ఇంకా విస్ఫోరితమైనది. దౌవారికుని చీరి 'మహాసభాఫులకీక మ్రోగింపు' మని ఆజ్ఞ ఇచ్చినారు.

మరి పదిక్షణికాలకు లోకకుహరాలన్నీ మారుమ్రోగుతూ ఒక పెద్ద జయ గంట మ్రోగటం ప్రారంభించింది. ఆ మ్రోత ఆ రహస్యపులోయ అంతా నిండ గానే రాచనగరుకు ఎదురుగాఉండే వికాల ప్రదేశాలలో గజదొంగల సైన్యాలన్నీ బిలబిల చేరడం ప్రారంభించాయి. సేనాపతులు, దళవాయిలు, సాహిణి అందరూ యథోచితవేషాలతో ఆ ప్రదేశానికివచ్చి యథాస్థానాల బొమ్మలులా నిలబడినారు.

మూడుగడియలో గోన గన్నారెడ్డి సైన్యం యావత్తూ సంపూర్ణంగా ఆ ప్రదేశంలో బారులుతీర్చి, రాతివిగ్రహాలులా నిలబడి ఉన్నది. దుష్టతురగ రేఖారేవంతుడు, రాజద్రోహరగండ, గండరగండ మహావీరుడు, యౌవన శ్రీవిష్ణుడు, దుష్టమానవ భీకరుడు, ఆజానుబాహుడు, మనోహరాంగుడు, కామినీ జయంతుడు, అరున ప్రతాపుడు అగు గోన గన్నారెడ్డి కోలమోముతో, సోగ మీసాలతో, ప్రత్యక్షమైన కుమారస్వామిలా ఉత్తమ శ్వేతాజానేయము నధిపసించి మెరుపులా వచ్చి తన లక్ష ముప్పదివేల సైన్యముఖంలో నిలుచున్నాడు,

ఒక్కసారి ఆ లక్షమంది తామ్ర కంఠాలలోనుండి 'జయ : జయ : గోన గన్నారెడ్డిప్రభూ : జయ : జయ :' అని రోదసీకుహరం నిండే జయధ్వాలు ఉద్భవించాయి. మహావీరుని కుడిప్రక్క అవరభీముడు, మహాసక్తుడు, గజబలుడు మేరుకృంగంవంటి రూపంకలవాడు అశ్వత్థతరుకాండాలలాటి చేతులుకలవాడు కండలుతప్ప కొవ్వులేని దేహంగాలు కలవాడు, ఏనుగులతో మల్లయుద్ధంచేసి నెగ్గ గలవాడు, ఉరుమువంటి కంఠధ్వని కలవాడు గోన విఠలధరణీకుడు మహాసేనాపతి కిరీటలాంఛనంతో ఉన్నతమైన గదను ధరించి నిలుచున్నాడు.

గన్నారెడ్డికి కుడిప్రక్కను కదలివచ్చే కొండలాంటివాడు, ముష్టి ఘాతం చేతనే బండరాళ్ళను పిండిగొట్టగలవాడు; విఠలధరణీకుని కుడియగు వాడు, సముద్ర గర్జన కలవాడు దోసపాటి సూరన్నారెడ్డి ప్రభువు హిమాలయ శిఖరాల నిలుచున్నాడు. అవక్రవీరుడు, సింహంలాంటివాడు, మాయలలో గంధర్వులకు విద్యనేర్పేవాడు విరియాల సబ్బారెడ్డి ప్రభువు సూరన్నారెడ్డికి

ఎడమప్రక్క నిలుచున్నాడు. సబ్బారెడ్డికి ఎడమప్రక్క ఉత్తమ వెలమరెడ్డి కుల మనే పాలసముద్రానికి బాలచంద్రుడు, అభిమన్యసత్వుడు, సంతత సంతోష ప్రపుల్ల వదనుడు, దివ్యధనుస్సుకలవాడు, అతివేగాలయిన బాణాలతో సూటితప్పక ఎటివస్తువునె నా ఎంతటిదూరములో ఉన్నా ముక్కలు చేయగలవాడు రేచర బేతి రెడ్డి మహాప్రభు తనయుడు సోమారెడ్డి నిలిచిఉన్నాడు. ఆయనప్రక్కనే రేచర ప్రసాదాదిత్యప్రభువు కుమారుడు చినదామానాయకప్రభువు నిల్చుండి ఉన్నాడు. ఆ ప్రభువు పగతురకు వెన్నిచ్చి ఎరుగడు. యుద్ధప్రారంభమందు ఏమినవ్వునో మళ్ళీ యుద్ధాంతమందే నవ్వుతాడు. ఈ లోగా ప్రచండ సూర్యాగ్ని అతడు; పసి పట్టిన మహానాగము. కత్తియుద్ధములో అతన్ని ఓడించగల యువకు డొక్క గన్నారెడ్డి ప్రభువే :

విఠలధరణీకునకు కుడిప్రక్క తినఅక్కినప్రగడ ఉన్నాడు. ఆ బాలపండిత కుమారస్వామికి, వ్యాసుసమ తప్పులు దిద్దగల ఆ పండితుడు యుద్ధావసరం వస్తే రామబాణం, చక్రధార, పాశుపతాస్త్రమును.

మల్యాల చౌడసేనాధిపతికి ఇద్దరు కొమారులు, ముగ్గురు కొమరితలుఉన్నారు. వారయిమగురు భీమసంతతివారు. కొమరులిద్దరూ మహాసత్వులు, విఠలధరణీకునే యుద్ధానికి పిలువగలరు. ఆ బాలికలు గదాయుద్ధంలో అన్నగారివి, తమ్ముణ్ణి ఒక్కొక్కప్పుడు ఓడించేవారు ఆ యన్నదమ్ములలో కాటప్రభువు గన్నారెడ్డి జట్టులో చేరిపోయినాడు. పదియారేళ్ళ ఆ బాలప్రభువు మహాతోమరధారియై అక్కినప్రగడ కుడిప్రక్కను నిలిచిఉన్నాడు.

ఇంకనూ అక్కడ చేరిన ఆంధ్రక్షత్రియవంశ్యులలో మున్నూరు కాపు వీరప్రభువు మలుగంటి రుద్రనాయకుడు గజసాహిణి. గన్నారెడ్డిహృదయం మార గొన్న ఆ వీరుడు కాటయప్రభువు ప్రక్కను నిలిచి ఉన్నాడు.

రామరాజు, గణపతిప్రభువు, వెలమదొర మండయ్య ప్రభువు, పులవరి బొల్లిరెడ్డిప్రభువు, గోనం కామిసేనాని, వివరము నరహరినాయకుడు, పంట అన్నరెడ్డిప్రభువు, గొచ్చెబమ్మ సేనాని అనే ప్రభువులు వారి వారి సేనాముఖాల నిలుచుండి ఉన్నారు.

గోన గన్నారెడ్డి తన మహాసైన్యాన్ని చూచి, 'ఆంధ్రవీరులైన మీకు ఒక మహావిషాదవృత్తాంతం వినిపించవలసివచ్చింది. మనప్రభువు శ్రీ గణపతిదేవ చక్ర వారి అస్తమించారు' అని విషాదకంఠంతో తెలియచెప్పెను. ఆ మాటలు దగ్గరి వారికే వినబడినవి. అక్కడినుండి చారులు వారిమాటలను సైన్యం అంతకూ అందిచ్చినారు.

“మనం ఎంత గజదొంగలమైనా, హీనత్వానికి పాలుపడలేదు. మన చక్రవర్తులకు ఎప్పుడూ భక్తి చూపించాము. అజభక్తితో, భగవద్భక్తితో

దుర్మార్గులను, రాజద్రోహులను నాశనంచేసే పని పెట్టుకొని ఈ మహాసైన్యం పెంచుకొన్నాము. శ్రీశైల మల్లికార్జునుడు మనపక్షం ఉన్నాడు కాబట్టే మనకు కోటకొలది ధననిధులు దొరికాయి. ప్రజలే భగవంతుడు. ప్రజానురంజనమే భగవద్వర్తి. మన చక్రవర్తి, దీనదాంధవుడు కైలాసవాసి అయినాడు. ఈతరుణంలో సరిహద్దుభూమిలలో కుట్రలు, అరాజకము, కాటకము, తుచ్చురోగ తాండవము, చోరపృథ్వి తటస్థిస్తుంది. కాబట్టి ఈ నాటినుంచి మనం శ్రీ రుద్రచక్రవర్తి సింహాసనం ఆధిపతించి సుఖసంవిధానం చేసేవరకూ అప్రమత్తులమై ఉండాలి. ఆ వెనుక మన గజదొంగతనం ఈ రహస్యనగరంలోనే ధూస్తాపితం ఆగుగాక. అలా కాని పక్షంలో మన జన్మలు గజదొంగలుగానే ముగిద్దాము" అనే గన్నారెడ్డి మాటలు కైలాస వాక్కులులా వినబడ్డాయి.

2

ధర్మహృదయ, విద్వాంసురాలు, రాజ్యపాలన ప్రజ్ఞావతి అగుటచేత రుద్రమఠేష తండ్రిపోయిన దుఃఖాన్ని తన బ్రతుకూ పడవను ముందుకు గొవిపోయే అమకూల వాయుశక్తిగా చేసికొన్నది. ఆమె హృదయంలో సంతోషము నశించింది; అనుమానం పటాపంచలయింది; వెనుకటి దోలాయమాన మాససికావస్థ నశించింది. గుప్పిళ్ళు దిగించి, కనుల తీక్షణతలు ప్రసరింప, దేహమంతటా శక్తి ప్రోథవికౌవగా, దృఢ ప్రతిజ్ఞావతియై కర్యరు రాలైంది.

ఆమె శ్రీవేషము మానింది. సర్వకాల కవచధారిణియై, సైన్యాలను భయంకరాయుధంగా సిద్ధంచేయ సంకల్పించుకొన్నది. ఆమె కోమలత్వం వజ్రకాఠిన్యం సవదరించుకొంది. అమె సౌందర్యం మహాదుర్గా సౌందర్యమై వికసిల్లినది.

ఆమెకు ప్రొద్దుపోయినగాని నిదురపట్టదు; పట్టిన పదిగడియలలో మరల మెలకువ.

ఆమె ఆలోచనలు ఆంధ్రవిరోధి సంహారణము, ఆమె కాంక్ష అవధిలేని రోకసురోగమనము.

ఆమె ఉదయాస్తమానాలు అన్నాంబికతో కత్తియుద్ధ పరిశ్రమచేయును. అన్నాంబికతోపాటు విలువిద్యలు, సూక్ష్మతలు నిరంతరపరిశ్రమచేసి సాధించును. వివిధ శ్వారోహణలు, అశ్వక యుద్ధాలు, రథనూత కారిత్యము, రథయుద్ధకోశలము, వివిధ వ్యూహనిర్మాణము, వివిధ వ్యూహచ్ఛేదము, వివిధాయుధ ప్రయోగము ఇవన్నీ దీక్షతో అభ్యసంప నారంభించినది.

స్వయంగా ప్రసాదాదిత్యునితో కలిసి, ఓరుగల్లుకోట బాగుచేయించసాగిండా మహారాణి. ఏటిసూతకమైనవరకు తాను సింహాసన మధిపనించదట. శివదేవయ్య

మంత్రితో వివిధో ద్యోగులతో, సర్వనాడులగూర్చి; ప్రజలగూర్చి మోటుపల్లి శ్రీకాకుళం, మచిలీపట్టణము, శంబరదీవి, కుదంగేశ్వరపురం మొదలైన రేవుపట్టణాలనుండి జరిగే సముద్రవ్యాపారాల గురించి. సుంకాలు, రాజభోగము, పన్నులు, కప్పాలు, అడవులు, గనులు, వర్తకము, నాణేలు మొదలైన ఆర్థికవిషయాలగురించి; వాసలు, నదులు, చెరువులు, కాలువలు, పంటలు, తోటలు, వ్యవసాయము, గ్రామాలు, పశువులు మొదలగు ప్రజాజీవనం గురించి; గ్రామపెద్దలు, దళ గ్రామాధికారులు, సామంతులు, మంత్రాంగులు మొదలయిన రాజ్యపాలనా నీతినిగూర్చి; మహారాజ పదాలు, సత్రాలు మొదలైన సంస్థలగూర్చి; వైద్యశాలలు, పశువైద్యశాలలగూర్చి, విద్యానిలయాలు, ఆశ్రమాలు, పరిషత్తులు, దేవాలయాలు, శాసనాలు, మఠాలు, వివిధ సంప్రదాయాలు, మాతాచార్యులు మొదలయిన ధార్మికవిషయాలగూర్చి; కవులు, పండితులు, శిల్పిలు, గాయకులు, గ్రంథాలు, సరస్వతీ ఆలయాలు, నాట్యకోవిదులు, భోగమువారు, శిల్పబ్రాహ్మణులు మొదలైన మహావిద్యలనుగూర్చి ఆ సామ్రాజ్య సంపూర్ణంగా చర్చించుచు తానే అన్నికార్యాలు నిర్వహింపసాగింది.

అన్నిటిలో అన్నాంబిక ఆమెకు మంత్రీ, సేనాపతి, తంత్రపాలిక, తలవరి, అంగరక్షక, తోడునీడయై మెలగుచుండెను.

అన్నాంబిక ఒక్కొక్కప్పుడు 'ఇదేమిటి, పురుషులు నిర్వర్తించే ధర్మము తాము నిర్వర్తించడ మేలాగు? అది ఎలా విజయం పొందగలదు?' అని సంకయముచే వ్యధనొందేది. ఒక్కొక్కప్పుడు తన మహారాణి అవతారస్వరూపిణి, కారణజన్మ, దేవీమూర్తి కాబట్టి అపరాజితాదేవిలా లోకం యావత్తు రాజ్యం చేయగలదని సంకోచరహితమైన ఉత్సాహంతో ఉప్పొంగిపోయేది.

పురుషవేషంలో వా రిద్దరూ రామలక్ష్మణులు అయ్యారు. చరాహణాంభన యుతమై, ఖడ్గధారిణియైన దేవీమూర్తి విగ్రహంతో, రుద్రదేవి అన్న అక్షగాలతో ముద్ర ఒకటి సామ్రాజ్య అనామికను, మరొకటి అన్నాంబికప్రేలిని అలంకరించాయి.

అశ్వసైనికులు ఒకరొకరు, ఇరువురిరువురుగా, మూపురుగా, నలుగురుగా. ఇరువదిమంది, వేయిమందిగా చెక్కుచెదరక శ్రేణులుగా యుద్ధయాత్రకు పురోగమించడం, యుద్ధంలో విరోధుల్ని తాకడం ఆమె నేర్పి సేనల సుశిక్షితము లొనర్చెను.

ధంకానాదాన్ననుసరించి పదాతులు మొదట వరుసతీర్చడం, ముందుకురకడం, దాలు దాలు కలిపి గోడకట్టడం, దాళ్ళు గొడుగులుచేసి నడవడం, ఓక శ్రేణివెనుక ఒక శ్రేణిగా మోహరించడం; మోహరంలో కరవాల భల్లకూల పరశు యుద్ధాలు చేయడం; యెదుర్కొన్న సైన్యాలపై బడడం; పరు

గునబోయి తాకడం, శ్రేణులు విడకుండ వెనుకవారు ముందుకు నడుకొనడం ఇవన్నీ శిక్షణ ఇచ్చింది.

జేగంట గుర్తులకు యుద్ధవిధానాలు నడవడం ఆ మహారాణి ఏనుగులకు నేర్పింది.

ఓరుగల్లు వెలివాడలకు, మైలసంతకుచుట్టు గంపకోట కట్టించింది. నగరం చుట్టు ఉన్న కోటగోడల ఇనుమిక్కిలిగా బిలిష్టమైనర్పింది. రాచకోట బాగు చేయించింది. అగ్నిబాణాలు ఆర్పడం నేర్పించింది. అగ్నిబాణాలనుండి కాపాడే తోటకూర్పాసాలు లక్షలు సిద్ధం చేయించింది.

నగరంనిండా ధన్యపుగాదెలు నిర్మాణం చేయించి వానిని వివిధధాన్యాలతో నింపించింది. నగరంలో రాచకోటలో ఎన్నో కూరగాయల తోటలు వేయబడి నాయి. ఎన్నో మంచినీళ్ళ బావులు త్రవ్వినారు. చెరువులలో ఎప్పుడూ నీరు ఉండే విధానం పండితులతో ఆలోచించి నిర్వహించినారు.

ఓరుగల్లు నగరం రెండేళ్ళ ముట్టడికి సర్వసిద్ధ మయింది.

౪

శ్రీ కాకతీయ గణపతిరుద్రుడు కాలంచేశాడూ? అతని కూతురు రాచరికమా? క్షత్రియకులానికి ఎంతగతిపట్టిందీ? అన్నాడు కల్యాణి చోడోదయాడు.

కల్యాణినగరం పశ్చిమాంధ్ర మహారాజ్యానికి ఒకనాడు ముఖ్యనగరం. కాంచీపురం రాజధానిగా పల్లవులు దక్షిణాన, వాతాపినగరం రాజధానిగా పడమటను చాళుక్యులూ శాతవాహన సామంతులుగా ఉండేవారు.

శ్రీశైలానికి ఈశాన్యంగా పల్లవభోగమూ, తూర్పుగా చళుక విషయమూ ఉండేవి. చళుకవీరుడొకడు చక్రవర్తికి సేనాపతియై కుంతలదేశం జయించినాడు. శాలి వాహన చక్రవర్తికి పెద్దకూమారుడు రాజప్రతినిధిగా ములకనాటికి ముఖ్యనగరమైన ప్రతిష్ఠానగరంలోనూ, ద్వితీయకూమారుడు, మసీకనగరం రాజధానిగా శాతకర్ణాటం లోనూ ఉండేవారు. మధ్యకుంతలానికి వాతాపిలో చళుకసేనాధిపతి ఉండేవాడు.

శాలివాహన సామ్రాజ్యం విచ్ఛిన్నంకాగానే, ఇక్ష్వాకులు పల్లవభోగానికి, తూర్పు ఆంధ్రావనికి సామ్రాట్టలైనారు. కంచిలో పల్లవులు స్వతంత్రులైనారు. బాదామిలో చాళుక్యులు స్వతంత్రులైనారు.

ఆనాటినుండి చాళుక్యులు కుంతలము, అశ్వకము, ఆంధ్రము, గాంగవాడి, అభీరము, ఘోర్జరము జయించి, మహారాజ్యము విస్తరింపచేశారు, వాతాపినుండి రాజధాని కల్యాణినగరమునకు వచ్చినది.

చాకుక్య సామ్రాజ్యము అంతరించగానే, వారికి సామంతులుగా ఉన్న కందూరులోని తెలుగుచోడులు వర్తమానపురం రాజధాని చేసుకొని, విజృంభించారు. కల్యాణి, చాకుక్యుల సేనాపతిఅయిన కాలచుర్యబిజ్జలుని హస్తగత మయినది. బసవని వీరశైవంవల్ల కాల్యచుర్యవంశం నశించి కల్యాణి నగరాన్ని తెలుగు చోడులు ఆక్రమించినారు.

వర్తమానపుర చోడులను గణపతిచక్రవర్తి పెదతండ్రి రుద్రదేవ చక్రవర్తి నాశనం చేశాడు. అంతట కల్యాణి చోడులు కాకతీయ సామ్రాజ్యానికి సామంతులై నారు.

గణపతిదేవచక్రవర్తి కాలంలో కల్యాణినగరాన చోడోదయుడు రాజ్యం చేస్తూఉండెను. అతనికి ఎంతకాలమునుంచో తాను స్వతంత్రుడై మహారాజు కావలెనని వాంఛ ఉండేది. బలవంతుడైన గణపతిదేవచక్రవర్తి ముసలివాడయినాడు. ఆయన పేరున ఆయనకుమార్తె రాజ్యం చేస్తూఉంది. ఇంతకన్న అదను ఏమి కావాలి ?

చిన్న చిన్న సామంతులను చేరతీశాడు. గట్టి సైన్యం పోగుచేశాడు. తాను చక్రవర్తినన్నాడు. తనకు పశ్చిమాంధ్ర సామంతులందరూ కప్పము కట్టాలన్నాడు. సైన్యంతో వెళ్ళి కందూరు పట్టకున్నాడు. ఆ చుట్టపట్ల ఉన్న రాజ్యం అంతా ఆక్రమించాడు.

ఆ సమయంలో రుద్రమహారాజుకు, శివదేవయ్య మంత్రికి చోడోదయుని దురంతం తెలిసింది. శివదేవయ్య దేశికులు, మహారాజు, బాప్పదేవుడు, ప్రసాదాదిత్యప్రభువు, జాయపసేనాని ఆలోచించి, కొద్దివారాలలో చోడోదయునిపైకి వెళ్ళడానికి నిశ్చయించినారు. కాని నెలలు జరిగి పోయినవి. చోడోదయుడు నిర్భయంగా విజృంభించిపోయినాడు.

ఇంతట్లో చక్రవర్తి సైన్యాన్ని ఒకదాన్ని చోడోదయుడు నాశనం చేయడం, గణపతిదేవ చక్రవర్తి కైలాసవాసి అవడం రెండూ జరిగాయి.

చోడోదయుడు విజయగర్వంతో రాజు బందీగా ఉన్నాడని మానువనాడు ఆక్రమించుకొని వర్తమానపురం ముట్టడించాడు. ఈ విషయం అంతా గోన గన్నారెడ్డికి వేగు వచ్చింది. గన్నారెడ్డి మండిపోయాడు. ఎందుకు చక్రవర్తి సైన్యాలు ఊరుకొన్నాయి ? ఇన్ని నెలలు ఈ పామును పాలుపోసి పెంచారు ! చక్రవర్తి సైన్యాన్ని నాశనంచేయగానే గోనమహానగరం ముట్టడించే మొనగాడ నయినా ననుకున్నాడా ఈ కీటకము ! అని గన్నారెడ్డి పెదవులు బిగించి నవ్వినాడు.

చోడోదయుడు ఆశ్వికశ్రేష్ఠుడని ప్రతీతి. ఆతడు తురగముమీదనే విద్రపోగలడట. తురగముమీదనే భోజనం చేయగలడట. ఆయన ఎక్కే గుఱ్ఱము 'మహావాయువు' అని పేరుగలది. మేచ్చాళ్ళాలలో మహోత్తమమైనది. ఆ తురం

గవు మెడలో చోడోదయుడు వజ్రాలుపొదిగిన బంగారు తాడుతో ఆణిముత్యాల హారం అలంకరించాడట.

ఆ ఉత్తమాజానేయ మధివసించి చోడోదయుడు వర్ణమానపురం ముట్టడిని సాగిస్తున్నాడు.

అతని హృదయంలో ఈ వర్ణమానపురాన్ని పట్టుకోవడం అయిదు నిమేషాలని. ఈ పురం ప్రస్తుతం పాలించేది ఒక బాలకుడుకదా? రాజు కావలసిన గన్నారెడ్డి గజదొంగ అయినాడు. ముసలిరాజు బందీ. వర్ణమానపురం దొరకగానే ఓరుగల్లు కొద్దివారాలలో తన హస్తగతం. చోడచక్రవర్తులు, చాళుక్య చక్రవర్తులు అతన్ని ఆశీర్వాదిస్తున్నారని ఆతడు భావించి 'ఎవరి కాకతీయులు?' అనుకున్నాడు.

ఆ వెంటనే రోజుకుంటూ అశ్వానెక్కిన ఒక చారుడు చోడోదయ మహారాజుకడకు పరుగిడివచ్చి 'జయ : శ్రీ మహారాజాధిరాజునకు జయ : గోన గన్నారెడ్డి సైన్యాలతో మహాప్రభువుమీదకు వస్తున్నాడు!' అని వార్త తెచ్చాడు.

"ఏమిడీ, గన్నారెడ్డా! ఆ గజదొంగ? ఎందుకు వస్తున్నాడు? ప్రాణాల మీద ఆశపోయిందా? లేక తనకు దక్కని వర్ణమానపురం మావలన దక్కుతుందనా? మాతో చేరి, మాకు దాసుడైతే ఈ నగరాన ఈ దొంగను సామంతుణి చేద్దాము" అని చోడోదయ మహారాజాధిరాజు తన్ను కొలిచిఉన్న సేనాధికారులతో అన్నాడు.

ఆ ముక్కలు అతడంటున్నాడు. మరుసటిక్షణంలో తృతావర్తుడులా గోన గన్నయ్య ససైన్యంగా వచ్చి చోడోదయుని సైన్యాలపై విరుచుకు పడినాడు.

ఎంత సిద్ధంగాఉన్నా ఆ ఠాకకు చోడోదయుని సైన్యాలు ఉప్పెన కెరటానికి విడిగిన తాళవనంలా అయిపోయినాయి.

౫

ఎప్పుడు గోన గన్నారెడ్డి సైన్యాలువచ్చి తన సైన్యాలను తలపడినా యని విన్నాడో, ఆ వెంటనే తన ఆశ్విక సైన్యాలు గన్నారెడ్డి సైన్యాలను చుట్టుముట్టవలసిందని ఆజ్ఞ ఇచ్చి, ఆ సైన్యాలను తానే స్వయంగా నడుపుకుంటూపోయి కళ్యాణి చోడోదయుడు గన్నారెడ్డి సైన్యాలను ఆరుగవ్యాతులదూరంలో మధ్యను తాకినాడు. ఆ వెంటనే గన్నారెడ్డి సైన్యాలు ఇటుతిరిగి భల్లూకవ్యాహం రచించాయి. ఆసంకుల సమరంలో చోడోదయుని ఎడమవైపునుంచి గన్నారెడ్డి తానున్నా తెల్లని అజానేయంపై అధివసించి, తన ఆశ్విక సైన్యాలను నడుపుకొని వచ్చి మధ్యనే తాకినాడు.

గన్నారెడ్డి ఆశ్వికసైన్యాన్ని పొదుపుకొని ముప్పది వేలమంది పదాతులను నడుపుకొని విఠలధరణీకుడు—చోడోదయుని ఇతర సైన్యాలు గన్నారెడ్డి సైన్యాలను వెనుకనుండి తలపడకుండా—అడ్డుపడినాడు. చోడోదయుని ఆశ్వికులు గన్నారెడ్డి ఆశ్వికులు ఆ దినమంతా జరిపిన యుద్ధము దేవతలు విమానాలపై వచ్చి తిలకించినారని కవులు గానం చేసిరి.

ఆ పిమ్మట ప్రవర్తించిన సంకులయుద్ధంలో గన్నారెడ్డి కొద్దిమంది ఆశ్వికులతో గోదావరిని ఈడే ఏనుగులా తక్కిన ఆశ్వికసైన్యాల మధ్యనుండి చొచ్చుకుపోయినాడు. అవీరుడు చేసిన దానిని ఆరువేలమంది ఆశ్వికులు చోడోదయుని ఇరువదివేలమంది అశ్వసైన్యాన్ని రెండుగా చీలుస్తూ చొరబడినారు. ఈ సైన్యాన్ని ఎదుర్కొనడానికి తిరిగిన చోడోదయుని సైన్యాన్ని మల్యాల చినదామానాయుడు తన సైన్యంతో వెనుకవైపున తాకినాడు.

ఈ కారణంచేత రెండుగా చీలిన చోడోదయుని అశ్వికసైన్యాలు మూడుగా చీలినవి. గోన గన్నయ్య ఇల్లు శరవేగంతో ముందుకు చొచ్చుకుపోయి చోడోదయుని తాకినాడు. అఇద్దరు వీరులూ ఆశ్విక శ్రేణులే కాని గన్నారెడ్డి అశ్వపునడక మెరుమువేగము.

రెండుమూడుసారులు గన్నారెడ్డి చోడోదయులమధ్య ఇతరాశ్వికులు యుద్ధం చేస్తూ అడ్డం వచ్చినారు కాని గన్నారెడ్డి వారిని తప్పించుకొని చోడోదయుని మరల తాకినాడు. చోడోదయుడు, ఎడమ ముష్టితో మణులు పొవగిన బంగారుకళ్ళెముటూని గుఱ్ఱాన్ని విచిత్రగతులు నడిపినారు. గన్నారెడ్డి గుఱ్ఱము సూర్యుని గుఱ్ఱములా చరించినది. చోడోదయుని కత్తి ఘాతాలను తనఫలకాన్ని అందిస్తూ గుఱ్ఱాన్ని మాటచేతనే నడుపుతూ గన్నారెడ్డి, చోడోదయునికి, వానిగుఱ్ఱానికి గాలి పీల్చుకునేందుకన్నా వ్యవధి ఈయలేదు.

ఇరవై క్షణములలో చోడోదయునిచేతి పట్టుసూత్రము రెండు ఖండములై పడిపోయినది. పదిక్షణములలో కత్తి ఆతనిచేతినుంచి ఎగిరి క్రింద పడినది. ఇక రెండు నిమిషములలో చోడోదయుడు క్షతగాత్రుడై క్రిందపడిపోయినాడు. గోన గన్నారెడ్డికి అంగరక్షకుడుగ ఉన్న అక్కినప్రగడ ఒకడే ఉరుగున చోడోదయుని సమీపించి, అతని చేతులకు బంగారు గొలుసులు తగిల్చినాడు.

చోడోదయుడు బందికావడంతోపే సేనాపతులు చేతులెత్తి యుద్ధమాపు చేసినారు.

చోడోదయుని బందీగాగొని గోన గన్నారెడ్డి చోడోదయుడు నిర్మించుకొన్న రాజశిబిరానికి వెళ్ళి అక్కడ కొలువు తీర్చినాడు. చోడోదయుని ఉత్తమాశ్వాన్ని గోన గన్నారెడ్డి సైన్యాలు తమప్రభువు గుఱ్ఱంతోపాటు అశ్వశాలలో పెట్టి సంరక్షణ చేస్తూ ఉండిరి.

“ఏమయ్యా చోడోదయా, ఉదయచోడ మహారాజుకు మనుమడవు. ఉదయ చోడుడు రుద్రచక్రవర్తికి లోబడిన నాటినుండి, మీతండ్రి గోకర్ణ చోడుడు శ్రీ కాక తీయవంశానికి భక్తితో సేవచేస్తూ ఉంటే, నీకు ఈ దుర్బుద్ధి పుట్టిందేమి? నువ్వు పదివేలసైన్యమాత్రం ఉంచుకో, తక్కిన సైన్యం మా దగ్గర ఉంటుంది. ఖర్చు నీవే భరించాలి. నీ గుఱ్ఱాలన్నీ మాలి, నీ పట్టుసూత్రము, నీ అశ్వము మాలి. నీకిష్టమే ఇవి ఒప్పుకొని మాకూ, చక్రవర్తికి సామంతుడుగా ఉండు. లేదా, దేవాల విడిచి కాశీయాత్ర చేసుకో” అని చెప్పెను.

చోడోదయుడు తలవచ్చుకున్నాడు. అతని హృదయంలో ప్రళయం నాట్యం చేస్తున్నది. ఈ గజదొంగ చేతిలో పాలువిరిగినట్లు తనవిధి విరిగిపోయినది. ఈతవికింత అదృష్టము ఎలాపట్టినది? ఈతడు ఇంతటి వీరు డవడమేమిటి? చోడో దయుని హృదయం దహించుకుపోతున్నది. పెకి సవ్వుమొహంతో,

చోడో: మహారాజా! నేను శ్రీరామునివంటి మహావీరునిచేతిలో ఓడిపోయాను.

గోన: చోడోదయరాజా! మీరు నన్ను భట్రాజులా పొగడనవసరంలేదు. మనం ఆంధ్ర క్షత్రియ వంశాల్లో ఉద్భవించాము. మనకు ధర్మము, అధర్మకూ అవసరంలేదు. రాబందుల్లా ఒకళ్ళనొకళ్ళం పీక్కుతింటాము:

చోడో: మహారాజులకు కోపంవద్దు. నేను చేసినతప్పు నేను గ్రహిస్తున్నాను. ఆంధ్రచోడులూ ఒకనాడు చక్రవర్తులు....

గోన: అంతకుముందు చాళుక్యులు, అంతకుముందు పల్లవులు, అంతకు ముందు ఇక్ష్వాకులు.... వెళ్ళిపోయిన చక్రవర్తివంశంవారు, మళ్ళీ చక్రవర్తులవటం కాలధర్మం కాదుప్రభూ!

చోడో: అదే నేను మనవిచేసేది. కాని పౌరపాటుపడి ప్రయత్నాలు చేయడంమానవస్వభావం, ఔంతవ్యుట్టి: తాము చక్రవర్తి కాదగిన మహానుభావులు.

గోన: కరటక దమనకులనీతి నేర్చుకుంటున్నారా?

చోడోదయుడు పెదవి కొరుక్కున్నాడు. కళ్ళల్లోమంటలు లేచాయి. వెంటనే చప్పబడ్డాయి.

గోన: చోడోదయప్రభూ! నేను గజదొంగను నా నీతి నాది. దాదికి వీసం తప్పను. భగవత్స్వరూపిణి శ్రీ శ్రీ శ్రీ రుద్రమదేవి నాకు చక్రవర్తిని. అందుకు ఇంద్రుడు కాదన్నా అతన్ని హతమారుస్తాను. ఇకచాలు. వితలప్రభూ! చోడోద యుని తురంగాలన్నీ మనవి. చోడోదయుని తురంగము మీది. ఆ తురంగసూత్రము మా ఆశ్వానికి తగిలించవలసిందిగా సూతునికి ఆజ్ఞ ఇవ్వండి. చోడోదయుని బంధిగా వదలి ఆయన సైన్యాలు మన సైన్యంలో చేరేవి చేర్పించండి. తక్కిన

సె నికుల్ని పొమ్మనండి. కల్యాణీ తాము ఆక్రమించి చోడోదయ ప్రభువునే రాజ్యం చేయనియ్యండి. ఆయనధనాగారంలో ఉన్న ధనం మనధనాగారంచేర్పించి; అందులో సగం ఈ నాడులోని ప్రజలకు పంచండి.

గోన గన్నారెడ్డి సింహాసనంమీదనుంచి లేచినాడు.

“జయ ! చోడోదయ పట్టసూత్రతురంగాపహరణా ! జయ ! జయ ! అని భటులు జ్వయధ్వనాలు చేసినారు.

గన్నారెడ్డి మహావేగంతో చోడోదయుని అశ్వసూత్రంచే అలంకరింపబడిన తన అశ్వము అధివసించి, అక్కినప్రగడకూడా రాగా స్కంధావారం దాటి ఎక్కడి కేని పోవసాగినాడు.

వా రట్లు ఒక గవ్యూతిదూరం పోగానే గోన గన్నారెడ్డి అశ్వవేగం తగించి ‘అక్కిన బావగారూ, ఇకపదండి, ఇంత ఆలస్యమైన తమ పునస్సంధాన మహోత్సవానికి, మీ తాతగారి మనస్సు తిరిగినదే చివరకు ! మన రహస్యం తెలిసి తిరిగిందా, లేక ఆర్ద్రత తాల్చిందా ?’ అన్నాడు.

“బావగారూ ! ఆయన మనస్సే కరిగిందనుకొంటాను. మా బామ్మగారు కంటిసీటితో, మాతాతగార్ని చూచి, ‘మీరు బ్రాహ్మణులనుకొన్నాను. పై స్వరూపం చూచి మోసపోవడం ఉంటుంది. కొన్ని మేఘాలు బాగావరిస్తాయి. అనుకుంటాము. అవి వృధాడంబర జీమూతాలని తెలియడం కష్టం’ అన్నదట. ఆ రాత్రి మా తాతగారు భోజనం చేయలేదట. ఆ మరునాడు నిరశనవ్రతమేనట. ఆ మూడవనాడు, వారితోపాటు నిరశనవ్రతం చేసే మా బామ్మదగ్గరకు మా తాతగారు వెళ్ళి ‘అక్కిన ప్రస్తుతానికి మనం అందరం వెడుతున్నాము’ అన్నారట.”

౬

గోన గన్నారెడ్డి, అక్కినప్రగడ మొదలయినవారు అంతా, అక్కిన ప్రగడ అత్తవారి ఊరు ప్రోలేశ్వరము చేరిరి.

ఓరుగల్లునుంచి పెద్ద అక్కినప్రగడ, సోమయామాత్యులు, చుట్టూరు పక్కాలు అందరూ వేయిమంది మెరికలవంటి ఆంధ్రసైనికులతో వచ్చిరి.

వారికందరికీ చెన్నాప్రగడ మాచయమంత్రి తగిన విడుదులు ఏర్పాటుచేసి ఉంచినాడు. ఊరంతా పచ్చని తోరణాలతో, పందిళ్ళతో, అలంకారాలతో నిండి పోయింది. ఇరువంకలా చుట్టాలు వందలు వందలు వచ్చారు. ముఖ్యంగా ఆడవారు ఎక్కువమంది ఈ శుభకార్యానికి చేరారు. ఈ శుభకార్యం ఆడవాళ్ళకు పండుగ. ఆంధ్రు లీ ఉత్సవంలోనూ, పెళ్ళినాడూ పొందే ఆనందం ఇంతా అంతా కాదు. వారి వేళాకోళాలు, వేడుకలు; విందుభోజనాలు దేవతలకుకూడ ఒడళ్ళు మర

ప సవి. శుభముహూరకాలంలో ఉదయం భార్య భర్తలను పీటలమీద కూర్చోపెట్టి దేవతాపూజ, అగ్నిహోత్రము చేయించారు. వెళ్ళికొడుకు ప్రద్యుమ్నుడులా, వెళ్ళికుమార్తె కామేశ్వరి, రతీదేవిలా ఉన్నారు. ఉద్దండ పండితుడైన అక్కిన ప్రగడ పునస్సంధాన మహోత్సవానికి పేరుగన్న పండితులందరూ వచ్చారు. ఆంధ్రపండితులు జగత్ప్రసిద్ధులు, నిష్ణాగర్షిణులు, ఆంధ్రవైదికపాఠము జగత్ప్రసిద్ధము. కాశీలో, సవదీపంలో, సులందాలో, కంచెలో, ధిర్లో, ఉజ్జయినిలో, ద్వారకలో, హరిద్వారంలో ఆంధ్రపండితుల బున్ని గౌరవము అప్రతిమానము.

తివిసార్యభాముడు, శబ్దవిద్యావికారదుడు, యజుర్వేద పారగుడు ఈశ్వర ఓట్టోపాధ్యాయులు సభకు అధ్యక్షుడై నాడు. విద్యావాచస్పతి, త్రయిపాఠి, సోమ నాథి ఓట్టోపాధ్యాయులు, హరితనగోత్రుడు, వ్యాకరణ బృహస్పతి, బొమ్మనభట్టా పాధ్యాయులు, సకలశాస్త్రపారంగతుడు సూరదేవలుంగారును, గౌతమగోత్రులు షట్పాత్ర సాగరులు దేవసభిట్టోపాధ్యాయులు మొదలైన ఉద్దండపండితులు విచ్చేసిరి. శివాచార్యులు ఆరాధ్యదేశికులు విచ్చేసినారు.

శుభముహూర్తానికి వధూవరులు పీటలపై అధివసించినారు. కామేశ్వరి అప్పుడే పాలసముద్రస్థ అయిన లక్ష్మిలా ఉన్నది. అక్కినప్రగడ లక్ష్మినిచేబట్టిన నారాయణుడే :

ఆడవారు వె కుంతల ఆలంకరించిన కయనమందిరంలో చేసిన వేడుకలు, ఆనందమహావీచికలే :

అందరూ వెళ్ళిపోయి తలుపులు వేసినారు. వధూవరుల తలుపులు విప్పారి నవి. అక్కిన తన భార్యను హృదయానికి అదుముకొని 'కామేశ్వరి! ఈ గజ దొంగను ఇప్పటికే నా క్షమించావా?' అని అస్పష్టవాక్యాలతో అడిగినాడు.

"మీరే నన్ను క్షమించాలి" కామేశ్వరి భర్తమోము లేత తమలపాకుల వంటి తన చేతులతో అదిమివట్టి తన దెసకు తిప్పుకొని అన్నది.

"ఎందుకు?"

"మీకు అడ్డం రాబోయినాను."

"నేను గజదొంగను అనుకొని, నన్ను శంకించినానంటావు?"

"ఆందుకు శిక్షవిధించండి."

"రా, ఈ బాహువుల్లో నీకు ముందర బంధనము విధిస్తున్నాను! ఈ శిక్ష చాలునా?"

"ఇంతేనా మీ ధర్మశాస్త్రపారీణత?"

"ఏమిలోటు వచ్చింది?"

"నాకు మీరు చేసిన అపరాధానికి?"

“అదేమి చెప్పా ?”

“నన్ను వదలిపెట్టి అంతకాలం ఉండడం ?”

“వెళ్ళి నవ్వువేసి వంటపెట్టుకొని తిరగమన్నావా ?”

“ఎదురుప్రశ్న ప్రత్యుత్తరం కాదు ?”

“తర్కపండితురాలవుకూడా !”

“మీ ఆర్డేహాన్ని కాదూ !”

“మరి నాకు శిక్ష ?”

“నా హస్తాలలో బంధనము ఒకటి !”

“నీ హస్తాలు వట్టితలు ! రెండవశిక్ష ?”

“రెండా ? ఆరుశిక్షలకు మీ రరులు !”

“అమ్మయ్యో ! ఏ సూత్రం ? ఏ ధర్మశాస్త్రం ?”

“వాత్స్యాయనం.”

“అమ్మదొంగ”

“మీరు గజదొంగలు, మీ ఇల్లాలిని నేనూ దొంగనే: మళ్ళీ దొంగా ఆంటారేమిటి !”

“నేను ఓడిపోయాను కామేశ్వరీ !”

కామేశ్వరీ ప్రేమతో ఉప్పొంగిపోయింది. ఆమెకు తన భర్త తక్క మరో ప్రపంచమే లేదు. ఆ భర్త తనకు సన్నిహితుడై, విధేయుడైనప్పుడు, ఆమె ఆనందం మేరమీరినది.

ఆమె వెంటనే వంగి భర్తపాదాలంటి కళ్ళ కద్దుకొని ‘మీ పాదాలు సర్వ సౌందర్యనిధులు! వానిని పూజించి ఆత్మలో ధరించడానికి నేను తగను అని కన్నుల ఆనందబాష్పాలు రాల్చినది. ఆమెకు ఒడిలో కూర్చుండబెట్టుకొని అక్కిన గాఢంగా హృదయాని కదుముకొన్నాడు.

2

మూడుదినాలు, ఉత్సవాలు అఖండంగా జరిగాయి. నాల్గవదినాన మగవెళ్ళి వారు ఓరుగల్లు ప్రయాణం. అక్కిన ఓరుగల్లు వెళ్ళడమా, వెళ్ళకపోవడమా ? అక్కినకు వెళ్ళడము ఇష్టంలేదు. వెళ్ళవలసిన ధర్మం. వెళ్ళితే అక్కినను బంది చేసి రుద్రచక్రవర్తి శిక్షిస్తుందా అనే ప్రశ్న సోమయామాత్యుల హృదయంలో ఆవేదన కలుగజేసింది. ఆయనకు తోచక కాలుగాలిన పిల్లలా అయిపోయాడు.

పెద అక్కినప్రగడ రాతివిగ్రహంలా బిర్రబిగుసుకొని ఉన్నాడు. మాట లాడడు. ఆయన ఎదుటికి వెళ్ళడమంటేనే అందరికీ భయం.

గోన గన్నారెడ్డి చిన అక్కినప్రగడ పిలిచి ‘బావగారూ, నువ్వు మా చెల్లెలి ఆలోచనను అనుసరించు నేను వెడుతున్నాను. కృష్ణవేణి నన్ను పిలుస్తున్నది.

ఏదో రహస్యము నాతో చెప్పదలచుకున్నది. నువ్వుమాత్రం తొందరపడి రాకు. అవసరమైతే నేనే వార పంపుతాను" అని అక్కనతోచెప్పి, మాచనమంత్రివద్ద సెలవుతీసుకొని పెదఅక్కనప్రగడ కడకు వెళ్ళినాడు.

గోన : తాతగారూ : నమస్కారాలు, నేను సెలవుతీసుకొని వెళ్ళివస్తాను.

పెదఅక్కన మంత్రి : దొంగవాళ్ళకూ, మాకూ ఏమీ సంబంధంలేదు. అవసరంలేదు, వారు మాదగ్గర సెలవుంతుకొనే, మేము ఇవ్వవలసిన అవసరంలేదు.

గోన : అక్కనమంత్రిగారూ : మీ కోపము మా కాశీర్వాదము. త్వరలోనే దర్శనము వాచిస్తాను.

పెద : నేను మీ మంత్రి చినఅక్కనప్రగడను, నాపేరు పాడుచేయడానికి వుట్టినవాణ్ణి. మా వంశానికి అపఖ్యాతి తెచ్చేందుకు పెరిగినవాణ్ణి, ఇప్పుడే బందీ చేసి ఓరుగల్లు తీసుకొని వెడుతున్నాను.

గోన : తాతగారూ, బందీచేసి తీసుకొని వెళ్ళగలరా?

పెద : నేను ప్రసాదాదిత్యప్రభువునడిగి వేయిమంది వీరుల్ని తీసుకొని వచ్చాను.

గోన : ఈ గ్రామంచుట్టూ నా సైన్యాలు పదివేలు సిద్ధంగా ఉన్నాయి.

పెద : మిమ్మూ చక్రవర్తి పేరుచెప్పి బందీచేస్తున్నాను.

గోన : (పకపక నవ్వుతూ) తాతగారూ : మీ ధర్మబుద్ధి ప్రశంసనీయం. కాని మమ్మ బందీచేయగలవా రొక్కరే ఉన్నారు. చక్రవర్తి స్వయంగా నిన్ను బందీచేశానంటే లోబడగలను. లేకపోతే హరిహర బ్రహ్మలు అడ్డంవచ్చినా గోనగన్నారెడ్డి పీల్చివదలే గాలినైనాస్పృశించలేరు.

పెద : అంత విఱ్ఱవీగటం ఎవరికీ తగదు.

గోన : తాతగారూ : మీ మాటలు నాకు నవ్వుకలుగజేస్తున్నవి. మీ అక్కన మీతో వస్తాడు. అక్కడ మూడునా కుంటాడు. ఆ తర్వాత శ్రీశ్రీ రుద్రదేవ స్వారభౌములు స్వయంగా అజ్ఞులై తప్ప ఏకక్రీ అతన్ని అక్కడ ఆపలేదు. సెలవు.

గోన గన్నారెడ్డి నవ్వుతూనే నెమ్మదిగా నడిచి, సింహద్వారంకడకువెళ్ళి, అక్కడ తనకే నూతుడు సిద్ధంగా ఉంచిన ఉత్తమాశ్వం ఎక్కి వెళ్ళిపోయినాడు. పెదఅక్కనప్రగడ మరుమాటలేక నిలిచిపోయెను.

అక్కినను బందీగా తీసుకొని వెళుతున్నారు అన్న ప్రతీతి ఆ గ్రామం అంతా పాకింది. కామేశ్వరి భర్తను కలుసుకున్నది.

కామే : మీరు ఓరుగల్లుకు బందీగా వెడుతున్నారటకాదా ?

అక్కి : అవును నారాణీ :

కామే : మీరు బందిగా వెడితే ఇంక నాకు రాణివాసం ఎటా ?

అక్క : రాజ్యంవదలి రాజు పోతే రాజ్యం పాలించేది ఆయన తరపున రాణియేకదా !

కామే : మీరు పాలించేరాజ్యం ?

అక్క : మన్మథ సామ్రాజ్యం !

కామే : (ఒళ్ళులులుమనగా) వేళాకోళం కాదండీ ! మీరు బందిగా ఏకారా గారంలోనో వడితే, ఆ వెంటనే....

అక్కన : ఆగు ! చటుక్కున మాటలనకు, హృదయేశ్వరీ ! పందితు రాలవు. మాటలకున్న విలువ, శక్తి చేతలకు లేదు దేవీ ! నన్ను ఎవ్వరూ కారా గారంలో పెట్టశారు. పెట్టదలచుకొన్నది తాతయ్యగారు. ఓరుగల్లు వెళ్ళగానే నన్ను చెఱసాలలో పెట్టాలని ఆయన ప్రయత్నం చేయవచ్చు. ఆ వెంటనే నేను మాయ మౌతాను. నీకు వార్త పంపుతాను. నువ్వు వెంటనే నేను ఉపదేశించిన విధాన వచ్చి నన్ను కలుసుకో.

కామేశ్వరి ఇటుజూచి, అటుజూచి, భరమెడ కాగిలింతుకొవి, నవ్వుతూ కన్నులనీరు తిరుగగా 'నా ఆత్మేశ్వరులైన మీతో ఒక్క మనవి. మిమ్మువిడిచి బ్రతుకలేను. మీ కోసం నా తపస్సు, తెలుసునా !' అన్నది. అక్కన భార్యను విగిమార కౌగిలించి గాఢచుంబనము వరముపొందినాడు.

ఇంతలో సీత పరుగు పరుగున ఆక్కడకువచ్చి 'అక్కా ! దొంగబావను ఓక్క నిమేషమూ వదలదలచుకొనలేదుటే ! నేను బావను విడిపిస్తానని భయమా?' అన్నది. 'నువ్వు వెళ్ళు, నీకు కొత్తచీరలు ఇస్తారట. బావను నేను కవిపెట్టి ఉంటాను. నన్ను చేసుకుంటేనా, బావను మూడుచెరువుల నీళ్లు తాగిద్దును. నువ్వు వట్టి దద్దమ్మవు. నీ లోకువచూచి బావ కోడిపుంజులా కూస్తున్నాడు' అంటూ విరగ బడి నవ్వింది.

అక్కన : అమ్మో ! నిన్ను నేను వెళ్ళిచేసుకుంటేనా ! నా తలంతా బొప్పెలుకట్టి ఉండును. నేను దినానికి వేయి చీపురుకట్టలు, పదివేలు బిందెలు, అయిదువేల కుంచాలు కొనవలసి ఉండును. భోజనం అతిరుచిగా నువ్వు వండడం వల్ల పూర్తిగా మానివేసి ఉపవాసం చేయవలసి ఉండును.

సీత : అదిగో మా అక్క పారిపోతోంది ! ఇకరా ! నీపని కనుక్కుంటాను. ఇవాళ మళ్ళీ నీకు తలంటురే !

అక్కన తన మరదలిని చేరదీసి 'దొరికావా దొంగా ! నీకుకావలసిన భర్త ఏ కుంభకర్ణుడో.'

సీత : లేకపోతే నీబోటి ఏ వృశ్చికరోముడో.

అక్కన : హరహరా ! ఆడపిల్లకు ఓడిపోయానురా దైవమా.

చిన్నమరదలంతటిలో 'బావా బావా ! పన్నీరూ, బావను పట్టుకు తన్నేడు' అంటూ అచటికి వచ్చినది.

౮

కృష్ణవేణానది నీలమణిహారంలా కొండలమధ్య ప్రవహించి వెడుతున్నది. పూర్వం కన్నబెన్న అనే ఈ మహానది ఆంధ్రదేశానికి మొలనూలు. గోదావరి కంఠహారము. తెలివాహ శిరోహర లంబకము. వేణ్ణా (పెన్న) నదులు రెండూ మంజీరాలు.

గన్నారెడ్డి కృష్ణానదిలో స్నానంచేసి, పొడిబట్టలు కట్టుకొని, తడిబట్టలు సేవకుని చేతికిచ్చి కృష్ణానది అందం గమనిస్తూ ఒక రాతిమీద ఆసీనుడైనాడు. కృష్ణానది అందకత్తె. శ్రీకృష్ణునిపేరు ఆమె తండ్రి పెట్టినాడు. ఆ నందబాలుని పేరు కలిగినది సుందరి కాకుండానా? ఈ దివ్యసుందరిపై తనకింత ప్రేమఏమి? శ్రీకృష్ణభగవానునకు యమున రాధాదేవితో పాటు ప్రియురాలు. తనకు క్రష్ణ ప్రియురాలు. ఈ నదీమతల్లి కోటసంవత్సరాలనుంచీ ఏమేమి చరిత్రలు కన్నులారా కన్నదో; ఎందరిప్రాణాలు తనలో లయం చేసుకొన్నదో; ఎందరి ప్రేమలు చూడగొన్నదో?

వెనుక గంగానది శంఠనునిప్రేమించి బాలికగావచ్చింది. అతన్ని వివాహమై బిడ్డలను కన్నది. కావేరి అగస్త్యుని ప్రేమించింది. నర్మద పురుకుత్సుని ప్రేమించింది. సంవరణుని తపతి ప్రేమించినది. ఆలాగే కృష్ణ మనుజు బాలికా రూపము తాల్చి తన్నేల ప్రేమింపగూడదు? తన హృదయంలో ప్రేమ ఉన్నదా? ఇందరి ప్రాణాలు తీసిన ఈ కఱకు చేతులు, వారి ప్రాణాలు కాంక్షించిన తన కఱకు హృదయం ప్రేమరహస్యాలు ఎలా తెలుసుకోగలవు?

తన కీనాడు ప్రేమవిషయం ఆలోచనాపథానికి వచ్చిందేమి? ఆవల తన ప్రాణస్నేహితుడు అక్కీన దివ్యప్రణయంలో ఓలలాడిన ఉత్సవాలనుండి రావడం వల్ల తనకూ ఈ ఆలోచనలు ఉద్భవించాయి. తాను ప్రేమకు తగడు. ప్రేమ అమృతము. తాను కాలకూట విషము. ఎంతోమందినో తాను దహించిపేశాడు. వాళ్ళు దుష్టులని తాను అనుకొన్నాడు. దుష్టత్వ శిష్టత్వములు సాపేక్షకాలు, ఈ ద్వంద్వా లనుగూర్చి నిర్ణయించడానికి తానెవరు? అయినా తా నెవ్వరిమీద దండువిడిసినా ఏదో ఒక అలౌకికశక్తి ప్రేరణచేతనే అనుకొన్నాడు.

కృష్ణవేణి తన్ను ప్రేమించగలదా? ఆమెను తన హృదయానికి అదుము కొని స్నాన మాచరించే సమయంలో తనకు కర్తవ్యము గోచరించింది. ఈ నదీ సుందరి కోలమోముతో, ఆకాశ నీలాల కన్నులతో, ఉదయ సంధ్యారుణాధ రోష్ణంతో దివ్యసుభగ శరీరముతో బాలికయై ప్రత్యక్షం అవుతుందికాబోలు.

“ఓ స్వామీ! మీపేరు ఎవరండీ” అన్న ఒక బాలికాకంఠము అతనికి వినబడింది. గన్నారెడ్డి ఉలికిపడి వెనుకకు చూడ పదియారు, పదునేడు సంవత్స

రాల ఈడుగల ఒక బాలుడు, కవచ శిరస్త్రిణాడులు ధరించి నడుమున కరవాల ముతో వీపున డాలుతో గుఱ్ఱాన్ని నడుపుకొంటూ ఆ రాళ్ళలో నెమ్మదిగా దారి చూచుకుంటూ వస్తున్నాడు. అతని వెనుక ఇంకొక్క యువకుడు ఇరవై ఏళ్ళ ఈడుగలవాడు అంగరక్షకుడు కాబోలు తనగుఱ్ఱాన్ని నడిపించుకొంటూ వస్తున్నాడు.

గోన : ఎవరు కావాలి మీకు ?

బాలుడు : నాకు శ్రీ గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువర్యుల దర్శనం కావాలి. చూస్తే బాలుడు, గొంతు బాలికాకంతం! ఆలాంటి బాలకులను గన్నారెడ్డి ఎరుగును. యవ్వ నము వచ్చేముందు చాలమంది బాలుకు శ్రీ కంఠమే ఉంటుంది.

గోన : ఏమిపని వారితో ?

బాలు : నేను వారి కొలువులో చేరడానికి వచ్చాను.

గోన : వారికి రాజ్యంలేదే.

బాలు : స్వామీ ! మీరుకూడా వారి సైన్యంలో ఉన్న వారితో కనబడు తున్నారు. వారి రహస్యనగరానికి దారిచెప్పండి.

గోన : ఓయి వెళ్లివాడా ! నా మొగముచూస్తే నేను గన్నారెడ్డి జట్టులో వాడనని తోచిందా ? లేక నీకు తెలిసే మాట్లాడుతున్నావా ?

బాలు : స్వామీ ! ఈ చుట్టుప్రక్కల నెక్కడనో వారికోట ఉందని వినికి. వారి సైన్యంలో చేరాలని ఎన్నాళ్ళనుండో నాకు కోరిక. ఇంటిదద్దర చెప్పకుండా సారిపోయి వచ్చాను.

గోన : నీవు ఇంత చిన్నతనంలో ఎస్తే, ఆయన నీ తల్లిదండ్రుల అను మతి లేనిదే సైన్యంలో చేర్చుకోడే.

బాలు : వారికి ఎవరు అనుమతి ఇచ్చారు ? వారిలోచేరిన యువకపీరులందరికీ వారి తల్లిదండ్రులు అనుమతి ఇచ్చారా ?

గోన : బాగుందయ్యా ! నీ పేరు ?

బాలు : నా పేరెందుకు స్వామీ ?

గోన : మరి మా సేనలో చేరేవారి పేరు మా కక్కరలేదా ?

బాలు : అలాగే ? నా పేరు విశాలరెడ్డి.

గోన : మీ ఇంటి పేరు ?

బాలు : మా ఇంటిపేరు అనుమకొండవారు.

గోన : ఆ అబ్బాయి ?

బాలు : ఆ అబ్బాయి నా మంత్రి.

గోన : నీకు ముక్కుపచ్చలన్నా ఆరలేదు. నువ్వు గన్నారెడ్డి సైన్యంలో ఏం చేయగలవయ్యా రెడ్డివర్యా ?

బాలు : అలాగే ? అదిగో కృష్ణ ఆవలిఒడ్డున ఆ చెట్టు చూచారా ? మామిడి చెట్టు, ఆ చెట్టుక్రింద క్రొమ్మకు క్రిందుగా వేలాడే మామిడిపండు చూచారా ? ఆ పండు పడకుండా, ఈ బాణా దానికి గుచ్చుకుంటంది. చూడండి, అనుచు ఆ బాలుడు చెలికా దందిచ్చిన ధనుస్సు అంబులపొది అందుకొని, ఆ పొది తగి లించుకొని వజ్రానికి బిగించుకొని, ధనుస్సు ఎక్కుపెట్టి, బాణంతీసి గురిచూచి వదిలాడు. రివ్వన ఆ బాణంపోయి, ఆ మామిడికాయకు తగుల్కొన్నది.

గోన గన్నారెడ్డి 'ఓహో' అన్నాడు. వెంటనే ఆ బాలకుడు చెలికా దం దిచ్చిన మామిడికాయ నొకదానిని పై కెగురవేసి కత్తి యులిపించి పైనుండి క్రిందికి తిప్పినాడు. ఆ రేత మామిడికాయ రెండు సమానపు చెక్కలై క్రిందకు పడింది.

"ఇప్పుడైనా నన్ను బేర్చుకోరా మీ ప్రభువు?" అని బాలుడు ఎక్కువ ఆతురతగా అడిగాడు.

గోన : బాగుండయ్యా ! నేను మాట ఇస్తానుగాని కన్నులకు గంతలు కట్టి తిసుకుపోతాను.

బాలు : మంచిది.

గోన గన్నారెడ్డి గొంతువత్తి 'ఓహోహో' అని అరచెను. పదిమంది మనుష్యులు అక్కడకు పరుగునవచ్చారు. వారందరూ గన్నారెడ్డికి నమస్కరించారు.

గోన : చిన్న పుట్టితియ్యండి, నేనేస్వయంగా నడుపుకొని వీరిని తిసుకు వెడతాను.

'చిత్త' మని అందులో ఒకవీరుడు నీటికడఉన్న రాళ్ళలో ఒకరాళ్ళ గుంపు కడ వంగి తిగలుతీసి, ఒక చిన్న పుట్టిని ఈవలకు లాగినాడు. అందులో గన్నారెడ్డి, ఆ బాలుడూ, అతని మంత్రి అధివసించినారు. గన్నారెడ్డి ఆబాలు దందిచ్చిన రుమా లును అతనికళ్ళకు, చెలికా దందిచ్చిన రుమాలును చెలికాని కళ్ళకు కట్టి బిగించి పుట్టి నడుపుకొంటూ నదిలోకి పోయినాడు.

౯

ఆ యువకప్రభువు కండ్లకు గంతలు కట్టుచున్నపుడు గన్నారెడ్డికి ఒళ్ళు చుల్లుచున్నది. ఆ బాలునిమోము ఎక్కడో చూచినట్లున్నది. మీసాలులేవు. శిర స్త్రాణం నుదుటి నంటి ఉండడంచేత పోలిక అంతుపట్టడానికి వీలులేకుండా ఉంది.

"ఓ బాలప్రభూ ! మీ రాజ్యం ఎక్కడ ?"

“మారాజ్యమా? మాది చౌడమహారాజ్యపు సరిహద్దున, ఒక చిన్న రాజ్యం. మాది చక్రకోట్య దేశంలోనిది; నేను ధారావర్షలకు దూరపు చుట్టమైన రాజకుమారుణ్ణి.”

“అంతదూరమునుంచి మా సైన్యములో చేరడానికి వచ్చారా?”

“చి త్తం స్వామీ; మీ నాయకుని పక్కనఉండి యుద్ధం చేయాలని కోర్కె. ఇంటికడ ఒక లేఖ వ్రాసిపెట్టి బయలుదేరివచ్చాను.”

“ముట్టుకుంటే కందిపోయే రీతిగా ఉంది మీ దేహం!”

“ఇది రెండవసారి తాము అముక్క అనడం. ఇప్పుడేకదా నాబలం కళ్ళారా చూచారు. మన శిబిరానికి వెళ్ళినతరువాత నా బలం మీకు చూపిస్తాను.”

“మంచిది.”

“తమ పేరు ఎవరో?”

“నా పేరు ఎవ్వరూ ఉచ్చరించరానిది!”

“అదేమిటి అట్లాంటారు?”

“నేను చేసిన పాపాలు అనంతం. నేను హీనుణ్ణి. మా ప్రభువే హీనుడు....”

“స్వామీ, మీరు గన్నారెడ్డి మహారాజునే అంటూ ఉన్నట్లయితే, ఆ మాటలు రానీయకండి.”

“అదేమిటి రాజకుమారా?”

“నాట శ్రీ గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువంటే భగవంతుని అవతారమని ఊహ. నా భగవంతుని నా ఎదుట ఎవ్వరూ తూలనాడటానికి వీలులేదు.”

“కాలుదువ్వి కణ్ణా తెచ్చుకుంటావేమయ్యా ప్రభూ.”

“నేనా కాలుదువ్వుతా; ధర్మమైనదీ, నా హృదయానికి అతి సన్నిహిత మైనదీ ఒక విషయం మననిచేశాను. ద్వంద్వయుద్ధంవలన మనలోని అమరజ్యోతికి కళంకం రాదు, పొగమారదు. కాబట్టి సంతోషంగా మీతో సమస్త ఆయుధాలతో ద్వంద్వయుద్ధము చేస్తాను.”

“నావల్ల మీరు ఒక వేళ ఓడిపోతే?”

బాలుడు: స్వామీ; అలా ఓడిపోతే, మీవంటి ఉత్తమ వీరునివల్ల ఓడిపోయి నందుకు, నాకు కించలేదు. మీవల్ల విద్య నేర్చుకున్నట్లవుతుంది.

గోన: నేను ఉత్తమ వీరుణ్ణి ఎలా తెలిసిందయ్యా?

బాలుడు: మామిడిపండును చూచి, ఇది మామిడిపండు అని తెలుసుకోవడం కష్టమా;

గోన: నేను మీవల్ల ఓడిపోతే?

బాలుడు: (పక పక నవ్వుతూ) నావల్ల....మీరా ఓడేది? ఓహో!

ఆ బాలుని నవ్వు ఆతని హృదయాన్ని కలపరపరచినది. అది నవ్వు, గాంధర్వమా? కోయిలలు కువకువ కూసినవా? లేక బుగారుమువ్వలు మ్రోగినవా? కిన్నెరతంతులు మీటినారా? వేణుస్వనాలు విననయినవా? గన్నారెడ్డి ఆ బాలుని మోము తేరిపారణించినాడు.

పుటిని ఒడ్డుకుబట్టి గోన గన్నారెడ్డి రెండుసార్లు కోకిలలా, 'కూ! కూ! కో! కో!' అని కూసినాడు. మళ్ళీ రెండుసార్లు కోకిలకూత వినబడింది. ఆ వెంటనే సలుగురు భటు లక్కడికి వచ్చిరి.

వెంటనే గన్నారెడ్డి ఒడ్డుకు ఉరికి, వీరిద్దరినీ చేతులందించి ఒడ్డుకు దింపి, తాను బాలునీ, వచ్చిన వీరులలో ఒకరు బాలుని అనుచునీ పట్టుకొని నడిపించి కొవిపోవ నారంభించినారు.

అడుగడుగుకు ఆ అడవిలో, గుట్టలలో, రాళ్ళలో, చిన్న లోయలలో, కోకిల కూతలు రెండుసార్లు చొప్పున విన బడుతూనే ఉన్నాయి.

ఎప్పటికప్పుడు వారు నడిచే దారి అంతమైనచే కనిపిస్తుంది. మరల ఒక రాయి తిరిగితే, ఒక పొద మళ్ళితే, ఒక లోయ దాటితే, మరో క్రొత్తదారి.

అలా నడిచి నడిచి, జామున్నర ప్రొద్దు ఎక్కెసరికి, వారు కొండ శిఖరం చేరారు. అక్కడనుండి, వారు ఆ కొండ శిఖరమునుండి ఒత్తయిన చెట్లలో, గుట్టలలో, రాళ్ళలో ప్రయాణం చేశారు. ఇంతలో ఒక చెట్లగుంపు దాటగానే ఎట్టఎదుట ఒక మహానగరం ప్రత్యక్షం అయింది. గోన గన్నారెడ్డి అక్కడ వారి గంతలు విప్పాడు.

ఆ బాలుడూ, ఆతని స్నేహితుడూ కళ్ళు చిట్లించుకొంటూ ఆశ్చర్యముతో ఆ నగరం చూచారు. కొంతకాలంవరకూ వారి చూపులు నలపడి, పచ్చపడి చివరకు స్పష్టత తాలూయి. ఆ నగరం అందం, ఆ నగరం కోటగోడలు, ద్వారాలు, కందకము వారు చూచారు. చుట్టూఉన్న ఎత్తయిన కొండలూ, ఆ కొండలు నిండి ఉన్న అడవులు చూచారు.

గన్నారెడ్డితో వచ్చిన వీరుడు వీపున తగిలించిన కొమ్ము నొత్తగానే ఆ కోట ద్వారం తలుపులు విడి కందకంమీద వంతెన వాలింది. వారంద రావంతెన దాటి నగరంలోకి పోయినారు.

వారందరు ఆశ్చర్యరూఢులై నగరంమధ్యనున్న కోటగోడలదగ్గరకు చేరిరి. రథికులు, ఆశ్వికులు, పదాతులు, వర్తకులు, సేవకులు—ఎదురై నవారందరు తన్ను తీసుకొనివచ్చిన వీరునకు నమస్కారం జేయడం చూచి, ఆబాలుని ఆనందం వర్ణనాతీతమైనది.

కోటలోనికిపోయి మహారాజభవనప్రాంగణంకడ వారందరు అశ్వాలను అవరోహించి, అక్కడ ఉన్న భటులు గుర్రాలను స్వాధీనంచేసుకోగా, సభామందిరం ప్రవేశించారు. వెంటనే అక్కడ వివిధాసనాల అధిపసించిన యువక వీరు

లందరూలేచి నిలుచుండి 'జయ జయ! గోనవంశకలకాంబుధీరాకాచంద్రా! అన్నాడు. వందిమాగధులు 'సమస్తగుణగణాకర జయ జయ! సత్యజ రత్నాకర, జయ! సౌజన్యగంభీర, జయ! అరిగండభైరవ, జయ! సాహసోతుంగ జయ! వీరవికర ఊత్సాహ, జయ! కడుపులూరిపురాధీశ్వర, జయ! వీరలక్ష్మీ నిజేశ్వర, జయ! మనుమకులమార్తాండ, జయ! మీసరగండ, జయ! కామినీజయంత, జయ! కోసగి మైతి తలగొండుగండ, జయ! ఉప్పలసోముని తలగొండుగండ, జయ! వందిభూపాలుని తలగొండుగండ, జయ! అక్కినాయకుని తలగొండుగండ, జయ! మేడిపల్లి కాచనాయ కురిశిరనుండ, జయ! కందూరి కేశి నాయకుని తలగొండుగండ, జయ! తెఱాల కాటయశాపట్ట, జయ! బేడచెలుకనాయని నిస్సాణాపహరణ, జయ! సహజ శౌర్యాభరణ, జయ! కోట పేర్మాడిరామ కంఠాభరణ చూరకార, జయ! చోడోదయ పట్టసూత్రతురంగాపహార, జయ! జయ!, అని దిక్కులు మారుమోగ పలికినారు.

ఆ బాలుని చేయి పట్టుకొని గోన గన్నారెడ్డి సింహాసనమెక్కి ఆబాలుని తనవ్రక్క కూరుచుండబెట్టుకున్నాడు.

౧౦

ఆ బాలకుని తనవ్రక్క అర్థసింహాసనమిచ్చి గౌరవించుట గన్నారెడ్డికే ఆశ్చర్యంవేసింది. తమ నాయకుడు కారణం లేక ఏపనీ చేయడని తక్కిన వీర వ్రభువులందరు అనుకొన్నారు.

ఆ నిండు సభలో గోన గన్నారెడ్డి అక్కినవ్రగడ లేకపోవడంవల్ల చెప్ప వలసిన విషయము సబ్బవ్రభువే చెప్పవలెనని ఆయనవై పుచూచి తల ఊపినాడు. వెంటనే సబ్బనాయకుడు లేచి సింహాసనంముందు వచ్చి నిలుచుండి, 'ఆంధ్రక్షత్రి యోత్తములైన మీ కందరకూ మన సేనావతి, నాయకులు అయిన గోన గన్నారెడ్డి వ్రభువు పజ్జన జయము పలుకుతున్నాను. మీలో యువక వ్రభువులు, యువ రాజులు, రాజకుమారులు ఉన్నారు. గన్నారెడ్డి వ్రభువుతోపాటు ఏలాంటి వీరవిక్ర మకార్యాలకన్నా వెనుదీయకుండా అనేక విజయాలు సముపార్జించారు. ఇప్పుడు మనకు తెలిసిన వేగువల్ల చోళమహారాజుకు శ్రీ ఆంధ్రదేశంపై కన్నెత్తి చూచే టంత సాహసం వచ్చింది. వినండి. పూర్వకాలంలో మన రుద్రచక్రవర్తి పెదతాత గారు శ్రీశ్రీ రుద్రదేవ చక్రవర్తి రాజ్యంచేస్తూ ఉండిరి. వారు శౌణరాజైన జైత్ర పాల యాదవునితో యుద్ధానికి వెడుతూ శ్రీ రుద్రచక్రవర్తి తాతగారైన శ్రీ మహా దేవ రాజును చక్రవర్తిగా నిలిపి తాము వెళ్ళినారు. ఆ సమయంలో చోళులు కృష్ణా తీరం వరకువచ్చి, వారిరాజ్యం అల్లకల్లోలం చేశారు. రుద్రచక్రవర్తి శౌణరాజుతో

యుద్ధంచేస్తూ మూడు సంవత్సరాలు ఉండినారు. మహాదేవ చక్రవర్తిపై చోళుల ప్రేరేపణవల్ల అనేకమంది సామంతులు తిరగబడినారు. ఆ యుద్ధాలలో మహాదేవ రాజు వీరస్వర్గ మలంకరించారు. ఇంతలో శ్రీ రుద్రదేవ చక్రవర్తి శౌణరాజును ఓడించి తిరిగి అనుమకొండవచ్చి, సింహాసనం ఆక్రమించి చోళులతో యుద్ధంచేస్తూ మరణం పొందారు. చోళులవల్ల కారాగారంలో పెట్టబడిన శ్రీ శ్రీ గణపతిదేవ చక్రవర్తిని విడిపించి శ్రీ రేచెర్లరుద్రవ్రభువు అనేక సామంతులతోకూడి చోళుల ఓడించి బాలులైన మన సప్తమ చక్రవర్తిని సింహాసనంమీద కూర్చుండబెట్టినారు.

“ఈలా మనకు చోళులు ఎన్నోసారులు అవమానం చేశారు. ఇదంతా ఆలోచించి శ్రీశ్రీ గణపతిదేవ చక్రవర్తులు శౌణయాదవులను నాశనంచేసి ఈ మహాదాండ్రదేశం యావత్తు తమ ఏకచ్ఛత్రం క్రిందకు తీసుకువచ్చి చల్లనిపరిపాలనము నెలకొల్పారు. కాని చోళుల రాజ్యకాంక్షపోలేదు దక్షిణాన పాండు్యులు విజృంభించి చోళరాజ్యం ఆక్రమిస్తూ ఉండడంవల్ల చోళులు మన రాజ్యంమీదకు రావడం ప్రారంభించారు. తెలుగుచోడులందరు ఇదివరకు చక్రవర్తికి దాసోహమ్మని సామంతులయ్యారు. ఇంక మిగిలింది కాంచీ మహాపుర రాజ్యం. కాంచీపురంలో అదివరకు చాళుక్య మహారాజైన కులోత్తుంగుని వంశమువారు కాంచీపురం రాజధానిగా ఆండ్రదేశానికి చక్రవర్తులుగా ఉండేవారు.

“అలా ఉంటూఉంటే పాండు్యులు విజృంభించి కాంచీపురంమీదకు దండెత్తి వచ్చారు. తెలుగుచోడులు మన సప్తమ చక్రవర్తి సహాయం అపేక్షించారు. వారు వెళ్ళి పాండు్యులను ఓడించి, తరిమి, కాంచీపుర చోడులను తనకు సామంతులను చేసుకొని, అరవ చోడదేశంపై దండెత్తిపోయి ఇన్నాళ్ళనుంచీ వారు తమ దేశానికి చేసిన అపకారాలన్నిటికీ బుద్ధి వచ్చేట్లు చావగొట్టారు. కంచీలో తమ పజైన సామంతభోజునీ, సింద మార్జ్జవాడులలో తమ పజైన గంగయ సాహిణి మహారాజును ఉంచారు.

“వీరనాయకులు మీరందరూ ఇప్పుడే జాగ్రత్తగా వినండి. తెలుగు చోడ సామంతులు తమలో తాము కలహాలలోపడి చక్రవర్తి గారి సహాయం కోరేబదులు దక్షిణాన పాండు్యులను, చోడులనూ సహాయం కోరినారు. అప్పుడు దక్షిణాండ్ర మంశా అల్లకల్లోలం బయలుదేరింది. అప్పుడు మన సప్తమ చక్రవర్తులు విజయ గండ గోపాలునికి, గంగయసాహిణికి నైన్యాలు పంపి సహాయం చేసి, అటు పాండు్యల్ని, ఇటు దక్షిణ చోళులనుకూడా ముక్కలు చేశారు.

“పాండు్యులకు బుద్ధివచ్చి దక్షిణానికి మదుర వెళ్ళిపోయారు. కాని దక్షిణచోళుడైన రాజేంద్రచోళుడు తనఅళ వడలక రెండేళ్ళక్రితంవచ్చి త్రిపు

రాంతకం పట్టుకొని, అక్కడ శాసనం వేయించాడు. మళ్ళీ ఇప్పుడు ఇంకా ఎక్కువదై ర్యం వహించి, పదివేల ఏనుగులతో. లక్ష ఏబదివేల కాల్పలంతో వచ్చాడట. రెండువేల ఆశ్వికులట, వేయి రథాలట, పదివేల ఏనుగులలో చేర భూపతివీ, గాంగులవీకూడా ఉన్నాయట. ఈ ఏనుగులబలం ముందు నడిపించు కుంటూ, తిరుగులేకుండా త్రిపురాంతకం పట్టుకున్నాడట.

“కృష్ణకు దక్షిణాన్ని ఉన్న సిందనాడి, మార్గవాడి ఆక్రమించాడట. పొత్తపినాడు ఆక్రమించి పురందలూరు పట్టుకున్నాడట. అందయదేవ త్రిపురాంత కులు సైన్యాలతో పారిపోయి జన్నిగదేవుని కలిస్తే ఆయన కూడా సైన్యాలతో ఆ ఏనుగులముందు మనమేమి చేయగలము అని వెలనాటికి వచ్చేశారట. ఏరువ నాడు రాజేంద్రచోడుని హస్తగతం మొదటే అయింది. ఆతనితో ఏరువనాటి చిన్న సామంతులు, తొండై మండలం మండలం చిన్నసామంతులు అనేకులు కలిశారట. ఈలా కలిసిన సైన్యాలు దెబ్బదివేల కాల్పలము, రెండువేలమంది ఆశ్వికులు, వేయి ఏనుగులు, అయిదువందలమంది రథికులూనట. సంగమేశ్వరానికి దిగువ ఎక్కడో కృష్ణానదినిదాటి ఓరుగల్లు పట్టుకుంటారట :

“వీరప్రభువులూ, యువకులూ, లవకుళ సమానులు, కుమారస్వాములూ వీరభద్రులూ అయిన తమరు, ఇంతవరకు ఓటమి ఎరుంగని తమరు శ్రీ గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువు నాయకత్వాన ఈ ఉప్పెనను అరికట్టవలసి ఉంది” అని గంభీర వచనాలతో మనవిచేసి తన ఆసనం అధివసించాడు.

అప్పు డొక పండితబాలుడు (విద్యానాథుని తండ్రి) లేచి,

“త్రిపురసంహారకమైన శివుని మూడవ నేత్రము మీయందు నిలుచుగాక :

“దక్షగర్వాపహారి వీరభద్రుని అఖండ విక్రమము మీ బాహువులయందు నిలుచుగాక :

“తారకాసురసంహారి కుమారస్వామి ఉద్దండ పరాక్రమము మీ హృదయాల యందు నిలుచుగాక :

“గోన గన్నారెడ్డి చోళగజాసురుల చెండాడు దివ్యగజాననావతారుడుగు గాక :” అని చేయెత్తి ఆశీర్వదించెను.

౧౧

రాజేంద్రచోడుడు అడ్డునేని పురోగమనంతో చొరబారివచ్చుచున్నాడు. ఆంధ్ర కమలాకరములో చోళహస్తా చొరబడి తామరపూవుల, ఆకుల, తూండ్ల చిందరవందర చేస్తున్నది.

ఉద్ధరగమనములు, పర్వతసమానములు, కుపితములు, నిర్మీకములు అగు గజతండములు యి తడి మొనలు తాపదంచేసిన విశితదంతాగ్రములతో, ముఖ ఫలకములతో, ఆ ఫలకములందు కొండల బద్దలుకొట్టగల విశితములైన

భల్లాయుధములతో, నలుగురు, ముగ్గురు, ఇరువురు వీరులను దాల్చి, మహా ప్రళయమువలె కదలివచ్చుచున్నవి.

ఆ సేనను పొదవికొని పదాతులు, ఇటు నటు ఆశ్వికసైన్యమును, వెనుక రథములు, ఆ వెనుక ఎడ్ల బళ్లు, సామానులు మోయు ఎడ్లు, గాడిదలు, గుఱ్ఱాలు, సాధారణ జనసమాహారం, ఇట్లు చోళసైన్యము పదునయిదు గవ్యూతుల పొడవున, అయిదు గవ్యూతుల వెడల్పున వచ్చుచున్నది.

అడ్డులేని ఆ చోళయుధయాత్ర గమనించుచు హినుపర్వతమువంటి ఏనుగును అధివసించి రాజేంద్రచోడ చక్రవర్తి తీవిగా వచ్చుచున్నాడు.

ఆ గజయాదాలలో మొదటివరుస కృష్ణబిడ్డను చేరెను. వసంతకాలపు కృష్ణ కృశాంగియై, కొండలలో, రాళ్ళలో, ఇసుక తిన్నెలలో చిన్న చిన్న పాయలుగా జలజలా ప్రవహిస్తున్నది.

రాజేంద్రచోళునికి ఆంధ్రప్రతాపము, యుద్ధరచనాశక్తి పూర్తిగా తెలియును. కావుననే అతని చారసైన్యాలలో కొన్నిదళాలు ఏనుగులకన్న ముందుగానే కృష్ణ దాటే సైన్యాలను రక్షించుటకు వేయి ఆరితేరిన గజాలపై, నాల్గవేల విలుకాండ్రు సిద్ధముగా నున్నారు.

కృష్ణదాటిన చారసైన్యాలు ఈవలిబిడ్డు నిరాటంకము అని తెలుపుచు కొమ్ము లొత్తిరి. కాపుగా ఉంచిన వేయి గజాలుకాక, తక్కిన ఏనుగులు మూడు గవ్యూతుల వెడల్పున కృష్ణలోకి దిగినవి.

ఇంతలో బ్రహ్మాండము పగులునట్లు ఆర్పులతో, రుంజల మ్రోతలతో, అల్లలభేరా అను పెడబొబ్బలతో ఏబదివేలమంది అవక్రపరాక్రములైన ఆంధ్ర వీరులు చెట్లపై నుండి, గుట్టలపై నుండి, రాళ్ళ ప్రక్కలనుండి లేచిరి. నదిలోనికి దిగిన ఏనుగులపైకి నూనెగుడ్డలుకట్టి వెలిగించిన కాగడాలుగల బాణాలు సువ్వు సువ్వున మహావేగంతో గురిచూచి వేయి ప్రారంభించినారు. గట్టుమీద కాపున్న ఏనుగులను ఆ వెపునుండి ఇరువదివేల సైనికులు అగ్నిబాణాలతో ఎదుర్కొనిరి. ఆ గంధకబాణాలకు నిశితమైన మొనలుగూడ నున్నవి.

ఆ రీతిగానే ఎడమవైపున ఇరువదివేలమంది పోటరులు తాకిరి.

నదిలో దిగిన ఏనుగులు ముందుకు సాగలేక వెనుకకు వెళ్ళలేక అటు ఇటు చెల్లాచెదరై పోవుట కారంభించినవి.

రాజేంద్రచోళుడు ఏనుగుల నిలబెట్టుటకు మహాప్రయత్నాలు చేయుచుండెను. నదిబిడ్డున ఉన్న సైన్యాలలో ఒకభాగము తమ్మెదిరించువారిని తలపడవల వచ్చెను. అటులనే ఎడమభాగపు సైన్యము చేయవలసివచ్చెను. మధ్యనున్నవారు మాత్రమే నదిలో దిగినవారిని రక్షించుకోగలరు. ఆ స్థితిలో నదిలో ఉన్న సైన్యాలను దిగువను, ఎగువను అయిదువందల చొప్పున ఏనుగు దళాలు వచ్చి తాకినవి.

గన్నారెడ్డి ఆశ్వికదశాలతో చోళసైన్య మధ్యమును తాకినాడు. చోళసైన్య పృష్ఠాన్ని రేచర్ల చినదామానాయుడు తాకినాడు. విఠలధరణీశుడు చోళసైన్యాల ఎడమభుజము తాకినాడు. ఓరుగల్లునుండి భార్యతో పారిపోయినచి గన్నారెడ్డి సైన్యాలను కలుసుకొన్న అక్కినప్రగడ ఒకవైపున, విరియాల సబ్బనాయకు దొకప్రక్కనా నదిలోని ఏనుగుల యూదాలను తాకినారు కృష్ణ కీవలిఒడ్డున సూరనరెడ్డి సైన్యాలు గట్టుఎక్కే ఏనుగుదళాలను వెనుకకుత్రిప్పి నదిలోకి దిగి ఆవలిగట్టున ఉండే ఏనుగులపై వియకాండ్రను 'ఒక్కా ఓ చెలిమా' అంటూ ఆక్రమించి ప్రాణాలు హరిస్తున్నవి.

“గన్నారెడ్డి ! గన్నారెడ్డి !” అని చోళసేనలలో గగ్గోలుపుట్టింది. కొండ లలో యుద్ధమన్న గన్నారెడ్డికి చెలగాటము. ఆతినికి వేలకొలది చెంచులు సహాయము !

మూడుదినాలు రాత్రింబగళ్ళు సంకులసమరము ప్రపల్లెను. సబ్బ ప్రభువు అక్కినప్రగడలు నదిలోదిగిన వేలకొలది గజాలను తిరిగి తరిమికొట్టిరి. కొన్ని నాశనమైపోయాయి. కొన్ని తమ సైన్యాలమీదే విరుచుకుపడినాయి. చెట్లు, గుబురులు, గుట్టలు, రాళ్ళు గన్నారెడ్డికి పెట్టనికోటలు.

చోళసైన్యాలకు కలిగిన నష్టము విపరీతము. గన్నారెడ్డి వీరులలో వేల కొలది మడిసినారు. చోళసైన్యాలు పలుచబడిపోయినవి. గజములను నాశనముచేసే విధానము గన్నారెడ్డికే తెలియును. వచ్చిన గజములలో వేలకొలది యుద్ధభూమికి బలి అయిపోయినవి. రాజేంద్రచోడుడు నాల్గవనాటి ఉదయము హతశేషమయిన సైన్యాలతో త్రిపురాంతకము దారిని పారిపోయినాడు.

నూతనంగా గోన గన్నారెడ్డి జట్టులో చేరిన ఆ బాలుడు గన్నారెడ్డికి అంగరక్షకుడుగా నుండి తననేర్చు ప్రకటించెను. ఆ బాలకుడు, వాని స్నేహితునితో గన్నారెడ్డిచుట్టు దుర్గమై నిలిచినాడు. జీవకవచమై కాపాడినాడు. గన్నారెడ్డిని రెండుసారులు తనప్రాణమునొడ్డి కాపాడెను. ఒకసారి ఒక ఏనుగు గన్నారెడ్డిపై బడెను. గన్నారెడ్డి గుట్టము ఆ తాకును తప్పుకోలేకబోయే సమయములో, ఒక శవము తగిలి తూలిపోయింది. మరు నిమిషములో గన్నారెడ్డి తూలి క్రింద పడినాడు. ఆ క్షణములో ఆ ఏనుగు గన్నారెడ్డిపై కాలు వేయబోయెను. అంతట ఆ నూతన బాలుడు మెరుపువేగాన గన్నారెడ్డికడకు ఉరికి ఏనుగు కాలును ధగ్గమున కెరగావించెను. ఆ గజము కోపముతో ఈ నూత్నశత్రువును హతమార్చినెంచి తదభిముఖముగా రెండు అడుగులు వేసెను. ఇంతలో గన్నారెడ్డి చెంగున లేచి, ప్రక్కనే నిలిచియున్న తన గుట్టముమీది కెగిరి ఒక్కయమ్మున మావట్టిని ప్రాణాలు దివి కెగురవేసినాడు. మావట్టిదులేని ఏనుగు వెనక్కుతిరిగి పారిపోయెను.

గన్నారెడ్డి చిరునవ్వుతో ఆబాలుని 'ప్రాణదాతా !' అని మెచ్చుకొని ముందుకురికినాడు.

౧౨

గోన గన్నారెడ్డి రాజేంద్రచోడుని సైన్యాలు వెనుకకు మళ్ళగానే, తన సైన్యాలను కూర్చుకొని అందరికు బహుమతులు, విజయబిరుదావళులు సమర్పించి మరల సైన్యాన్నంతటినీ సుసంఘటితముచేసి, రాజేంద్రచోడుని పూర్తిగా దాసోహమనిపించుటకు బయలుదేరెను. రాజేంద్రచోడుని, మూడుచోట తలపడి పూర్తిగా ఓడించినాడు. రాజేంద్రచోడుడు వేయి ఏనుగులు, పదివేల గుఱ్ఱములు, ఏబదిలక్షల బంగారునాణెములు సమర్పించి తన దేశం వెళ్ళిపోయినాడు.

గోన గన్నారెడ్డి, ఆ యూవుననే ఏరువనాడంతయు నాక్రమించెను. ఏఱువనాటి సామంతుడు భీమప్రభువు రెండు సంవత్సరాలక్రితం తొండమండల ప్రభువైన కొప్పరుజింగ పల్లవుడు ఆంధ్రదేశంపై దండెత్తివచ్చి కంఠి పట్టుకొన్నప్పుడు ఆతనికి సహాయము చేసెను. (ఏఱువనాడు ఇప్పటి కడప, నెల్లూరు, కర్నూలు జిల్లాలలోని భాగాలు కలిసినదేశం) కొప్పరుజింగ పల్లవుడు విక్రమసింహపురం పట్టుకొని మనుమసిద్ధి అనే మనుమగండ గోపాలుని తరిమిపేసి పాకనాడు, ఆరువేలనాడు, గృధ్రవాడ విషయాలు గడచి రాజమహేంద్రవరము చెంత గోదావరి దాటి ద్రాక్షరామపురములో తన శాసనము వేయించెను.

ఇంతలో కాకతీయ సామంతులయిన చాళుక్యులు, కోన హైహయలు, వెలనాటిచోడులు, అంబరదేవుడు కొప్పరుజింగని సైన్యాలను నాశనముచేసి తొండమండలమువరకు తరిమివైచిరి.

రాజేంద్రచోడుడు ఎత్తివచ్చుటకుముందే ఏఱువభీముడు తన సైన్యాలతో దొంగచాటుగా కొప్పరుజింగని దారినే వెళ్ళి, ద్రాక్షరామములో శాసనము వేయించి గోదావరీతీరమున మంత్రకూటమువరకు పోయి, దొంగదారులను కాకతీయ సైన్యాలను తప్పించుకొనుచు ఏఱువనాడు చేరెను.

రాజేంద్రచోడుని తరిమి కప్పము పుచ్చుకొని, ఏఱువభీమునిపై గోన గన్నయ్య ఇంద్రాయుధములె పడినాడు. భీమునిసైన్యాలు దూదిపింజరె ఆకాశము లోనికి చెదరిపోయెను. ఏఱువనాడంతయు గాలించి, భీమనృపుని సామంతులను కొల్లగొట్టి భీముని పట్టుకొన్నాడు. భీముడు గన్నారెడ్డి పాదాల వ్రాలి, సన్యాసియై దేశాంతరగతుడయ్యెను.

ఏఱువనాటికి సబ్బప్రభుని సామంతునిచేసి సింహాసన మెక్కించి ఆంధ్ర దేశమును కన్నెత్తిచూచిన తొండమండలపు కొప్పరుజింగనికి బుద్ధి చెప్పుటకు గన్నారెడ్డి తొండమండలముపై దాడిచేసెను.

ఆంధ్రసైన్యాల వేగ మప్రతిహతము. హిమాలయపర్వతపు లోయలనుండి పరవశ్యైతివచ్చే గంగానదివలె తొండమండలముపై బడిన గన్నారెడ్డి ధటికి నిలువలేక కొప్పురుజింగని సైన్యాలు చెల్లాచెదరైపోయెను. ఆ మహా సంగ్రామములో కొప్పురుజింగని బందీచేసి గన్నారెడ్డి రాజధనాగారము దోచినాడు. సాధారణ ప్రజలకు ఇబ్బంది కలుగకుండ యుద్ధము నెరవేర్చి, కొప్పురుజింగని కోరలు ఊడబెరికి, విషం పిండి, ముందు ఆంధ్రదేశముపై కన్నైతితే తొండమండలము సముద్రమట్ట మొనర్తునని ప్రతిజ్ఞచేసి అయిదువేల ఏనుగులతో, వజ్రవైదూర్యాది రత్నరాసులతో, ఏనుగులు మోయలేని బంగారు రాసులతో వాసకాలము రాకమున్నే తన రహస్యనగరం చేరెను.

గన్నారెడ్డి దుర్నిరీక్ష్యతేజస్కుడై సకల ధనరాసులతో, సర్వసైన్యాలతో తన నగరం చేరి సైనికులను, నాయకులకు వెలలేని బహుమతు లిచ్చి కాకతీయ రుద్రదేవి సామ్రాజ్ఞికి పదిలక్షల ఫణాలు, రెండువేల ఏనుగులు, పదివేల గుఱ్ఱాలు, రత్నాలు కప్పముగా పంపించెను.

ఓరుగల్లు కోటలో రుద్రమహారాజు. శివదేవయ్యమంత్రి, బాప్పదేవుడు, ప్రసాదాదిత్య నాయకుడు గన్నారెడ్డి యుద్ధయాత్రలకు ఆశ్చర్యము పొందినారు. రుద్రదేవి సామ్రాజ్ఞి సకల భారతావనిలో కీర్తినందిన ఈ గజదొంగ విషయము ఆలోచింప పేరొలగమున రాకాచంద్రునిలా తేజరిల్లుచు పురుష సింహాసనాసీన యయ్యెను.

శివదేవయ్యమంత్రి లేచి, “శ్రీశ్రీ రుద్రదేవ మహాప్రభూ ! గోన గన్నారెడ్డి గజదొంగ కావటం మన దురదృష్టమూ అవృష్టమూ కూడా ! ఆలాంటి వీరును తమను దక్షిణభుజంగా ఉండవలసినవాడు. ప్రజలు ఆతని పేరుచెప్పి చీవం పెట్టుకుంటారు. ఒక్కరైతే కష్టంలో ఉన్నాడని గన్నారెడ్డికి వార్త వెళ్ళినదా, ఆ తేతుఇంట ధనరాసులు కురిసినవన్నమాటే ! బ్రాహ్మణుడు వ్యధపడుతున్నాడంటే ఆ వెంటనే గన్నారెడ్డి ఆ బ్రాహ్మణుని ఇంట కల్పవృక్షము పాతినాడన్నమాటే ! ఎక్కడైతే నా మన సామంతుడెవరన్నా ప్రజలను పీడిస్తున్నాడంటే గన్నారెడ్డి స్వయంగా అక్కడ ప్రత్యక్షుడు. ఆ సామంతుడు క్షమాపణ అర్పించాలి. ప్రజలెదుట దోషిగా నిలబడాలి. లేకపోతే గన్నారెడ్డి ఆ సామంతుని ప్రజల ఎదుట మునికోలతో శిక్షించినాడన్నమాటే !

“ఏ మహాదేశానికై నా ఒక్కొక్కప్పుడు చిక్కులు సంభవిస్తూ ఉంటవి. గద్దె దిగే ప్రభువు ముసలివాడై, ఎక్కే ప్రభువు బాలకుడై నప్పుడు ఈ ప్రళయం సంభవిస్తూ ఉంటుంది. శ్రీ రుద్రమహాప్రభువు వృద్ధి అదృష్టం వల్ల సింహాసనం అధివసించారు. ఆమె శ్రీ అనే ఉద్దేశంచేత అనేకమంది సామంతులు రాజద్రోహులై నారు. వెంటనే ఈ మహాదాండ్రుమి అట్టి ద్రోహులను గన్నారెడ్డి పట్టి

పాలార్చి, దేశాన్ని నిష్కంటకం చేశాడు. ఆంధ్రసామ్రాజ్యానికి శిలావస్రమై విలిచినాడు.

“ఈ మధ్య రాజేంద్రచోడుని ఓడించి, వీటువభీముని దాసోహ మనిపించి, కొప్పరుజింగని పారద్రోలి, సామ్రాజ్యంలో చిద్రాలను నాశనం చేశాడు. గజ దొంగ అయినందుకు నిజంగా గజాలు వేలకొలది ప్రతి యుద్ధంలో అపహరించినా దా యువకప్రభువు. చక్రవర్తి సింహాసనం మ్రోల కోట్లకొలది బంగారురాసులు, రత్నరాసులు కానుక లర్పించినారు.

“అలాంటి మహావీరుడు నిజరాజ్యాన్ని చేపట్టి ఏలకోవలసిందని శ్రీ చక్రవర్తి కోరదలచుకొన్నారు.

“ఇది ఒక విషయం. రెండవది : దక్షిణాన్నుంచి వచ్చిన ప్రళయాన్ని గన్నారెడ్డి అడ్డుపెట్టినారు కాని అంతకన్న మహా తరమైన ప్రళయం ఉత్తరం నుంచి వస్తున్నది. దేవగిరి యావవరాజు కృష్ణభూపతి మరణించాడు. ఆయన కుమారుడు మహాదేవరాజు దేవగిరిపతి అయినాడు. తండ్రిమరణాన్ని ఎదురు చూస్తున్న మహాదేవరాజు సర్వసన్నద్ధుడై ఉన్నాడుగనుక ఇక మన దేశంపై పడడానికి అడ్డు ఏమీలేదు.

“అదీగాక ఆయన సింహాసనం ఎక్కిన దినాన కవీశ్వరులు ఆయన్ను పొగడుతూ ‘మహాదేవరాజ పీఠకంఠీరవుని ప్రతాపానికి భయపడి మాళవులు ఒక, బాలకుని, ఆంధ్రులు ఆడదాన్ని సింహాసనం ఎక్కించారు’ అని కావ్యాలల్లారట. పిల్లలను, ఆడవారిని మహాదేవరాజు ఏమీ చేయడట. కాని వారి వారికి రాజ్యార్హత లేదు. కాబట్టి వారి రాజ్యాలుమాత్రం తాను తన చక్రచ్ఛాయలకు తీసుకొని అనుగ్రహిస్తాడట.”

అని శివదేవయ్యమంత్రి చెప్పగానే ఒక్కసారిగా ‘మహాదేవరాజును పిండి గొట్టండి. ఆంధ్రులు పిల్లలో, బెబ్బులులో చూపండి. రుద్ర చక్రవర్తికి జయ : జయ !, అని కోలాహలం వినబడింది.

౧౭

కృష్ణవేణానది అందాలు, విలాసాలు అన్ని ఋతువులలోనూ గోన గన్నారెడ్డి సందర్శించి ఆనందపరవశుడు అయ్యేవాడు.

గన్నారెడ్డిని వీరాధివీరునిగా ఎంచి, చూపులతో, మాటలతో, చేతలతో పూజించే ఆ బాలునితో కలిసి నిప్పులు చెరిగే ఆ వేసంకాలపు సాయంవేళల గన్నారెడ్డి కృష్ణాతీరానికి వచ్చేవాడు. గన్నారెడ్డితోపాటు వంతులచొప్పున సైనికులు గూడ కృష్ణాతీరానికి వచ్చేవారు.

తౌండమండల జైత్రయాత్రానంతరం చాలమంది వీరులు, నాయకులు, పేనాపతులు తమ తమ నాడులకు: గ్రామాలకు వెళ్ళిపోయారు. గన్నారెడ్డి

మాత్రము తన రహస్యసగరంలోనే ఉన్నాడు. విఠలధరణీకుడు తన ఆక్క కుప్పమాంబాదేవిని, బావ గుండయమహారాజును చూడడానికి వెళ్ళాడు.

ఆంధ్రదేశంలో స్వతంత్రత సంపాదించుకొందామని ఆశించిన సామంతు లలో కొందరు నాశనం అయ్యారు. కొందరు దాసోహమన్నారు. కొందరు పారిపోయి దేశాలు పట్టారు. తన గజదొంగతనం ఇక దేశానికి అవసరం లేదా కృష్ణవేణి అని ప్రశించుకుంటూ ఏదో నిర్వచింపలేని హృదయపేదనలో గన్నారెడ్డి కృష్ణబడ్డన కూరుచున్నాడు. ఆయన మౌనం బరువుగా కృష్ణానదీ జలాలలోనికి ప్రవహిస్తున్నది. ఆయన ప్రక్క నీలజలాలను పారకించి చూస్తూ గోన గన్నారెడ్డికి అంగరక్షకు డైన విశాలిరెడ్డి ప్రక్కనే కూరుచుండి ఉన్నాడు.

వీరిద్దరికి దూరంగా నీళ్ళలో కాళ్ళు ఆడిస్తూ ఆ బాలుని స్నేహితుడు మల్లి కార్జుననాయకుడు ఒక బండరాతిమీద కూర్చొని అన్నాడు.

వేసంకాలపు మత్తు ఆ నదిమీదనుండి ప్రసరించే గాలిలో నిండి ఉన్నది. అడవిపూవుల సువాసన ఆ మత్తుకు ఇంకను భారము సమకూరుస్తున్నది. ఆ పరీ మళములు నీటి పరీమళాలు. చిగురులసౌరభాలు, మోదుగపూలు, తంగేడులు ఆ ప్రదేశాన్ని వైకుంఠవనంగా చేస్తున్నవి. వేసవి సాయంకాలాలలో, శీతకాలపు రాత్రులలో, వానకాలపు వగళ్ళలో, వసంతకాలపు దివారాత్రాల పొడుగునా స్వప్పాలు లోకం అంతటా ప్రసరిస్తూ ఉంటాయి. గన్నారెడ్డి హృదయంలోనికి మూడు స్వప్పాలు ఒక్కసారిగా చొచ్చినాయి.

తాను వర్ణమానపుర సింహాసనం అధివసించి తన రాజ్యం యావత్తు నందనవనసదృశం చెయ్యాలని ఒక కల. రెండవ స్వప్నం తన చక్రవర్తి మహా సభలో సర్వదేశాలవారు రుద్రచక్రవర్తి పాదాల తమ తమ కిరీటరాంతులు వెలి గింపగా నమస్కారాలు సలిపి జయధ్వనాలు పలుకుతూ ఉండగా చూడాలని. మూడవ స్వప్నానికి స్పష్టత లేదు రాసిపోసిన పూలకు రూపములేనట్లు ఆ స్వప్న మొక కదంబము. దూరాన ప్రత్యక్షమయ్యే ఒక ప్రకృతిదృశ్యం; రేకలులేని ఒక వెన్నెలప్రవాహము. దరులుముంచెత్తే సువాసనల వాన. ఒక మధుర ప్రళయం.

యుద్ధం అతనికి సుపరిచితం. యుద్ధంలో ఆతనిబుద్ధి నిశితము. ఆతనికత్తి నిరుపమము. ఆతనిధాటి అ ప్రతిహతము. మనస్సు వినిర్మలము,

యుద్ధవ్యవహారాలు, రాజకీయాలు, వ్యవసాయము, పరిపాలన ఆ యువ కునకు బాగా తెలుసును. చదువుకున్నాడు. కాని మతాలు, ధర్మాలు, తత్వవిచారణ, పరలోకము వీనినిగూర్చి ఆ ప్రభువు ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు. రాచరికము,

ప్రజాసంసారము ఆయన నిర్వహించగలడు. శ్రీ ఏమి ? పురుషుడేమి ? వారి సంసారమేమిటి ? అన్నప్రశ్న ఆలోచించడానికే ఆయనకు భయం.

తన మంత్రి, స్నేహితుడు అగు అక్కిన యుద్ధంకాగానే అతవారింటికి పరుగెత్తినాడు. యుద్ధసమయంలో మూడుదినాల కొకపర్యాయం చారులచే మామ గారికి, భార్యకు కమ్మలు వంపేవాడు. భార్యను కలుసుకున్నప్పటినుండి అక్కిన పూర్తిగా మారిపోయాడు. అంతకపుర్యం సూర్యరశ్మిలా ఉన్నాడు. ఇప్పుడు వట్టి వెన్నెల్లా మూరితల్పాడు. యుద్ధంలో ఇదివరకు ప్రాణలక్ష్యం లేకుండా పోరాడేవాడు. ఇప్పుడు జాగ్రత్త ఎక్కువయింది.

ఓరుగల్లులో అక్కినచరిత్ర దశకమారచరిత్రలో ఒకకథవంటి దయింది. చక్రవర్తి పేరైన చినఅక్కినను ఆయన తాత బందిచేశాడు. అతన్ని కారా గృహంలో ఉంచవలసిందని నగరపాలకుడగు ప్రసాదాదిత్య ప్రభువునకు మనవి చేసెనట. ఆయన ఈ విషయంలో తమకు సన్నిహిత సంబంధం ఎక్కువ ఉండటంవల్ల కార్యవిర్ణయభారం ముఖ్యమంత్రిపై విడెనట.

శివదేవయ్య దేశికులు, ఆ భార్యాభర్త లిద్దరికి యింటిలోనే బంధనమని అజ్ఞ పంపించారట. ఆ అజ్ఞ వచ్చిన మూడవదినాన భార్యాభర్త లిరువురూ కావలి కాచే వీరభటుల కన్నుగప్పి, ప్రోలేశ్వరము పారిపోయి వచ్చారట. అక్కడ భార్యను వదలి అక్కిన తన్ను కలుసుకున్నాడు.

రాజవ్యవహారాలు మాట్లాడేటప్పుడు తక్కతక్కిన సమయాలలో అక్కిన ఏదో విధంగా తన భార్యాప్రస్తావన వచ్చేమాటలే మాట్లాడుతాడు. శ్రీ ఎలాంటి వీరుణ్ణయినా వీరువును చేస్తుందికాబోలు !

గోన గన్నారెడ్డి అక్కినను తలచుకొని అసహ్యించుకొన్నాడు. అక్కినకు ఈ మధ్య కవిత్వపు వెళ్లి ఎక్కువైంది. ప్రౌద్ధప్రమానమూ గాఢసప్తశతి, శృంగార శ్లోకాలు చదువుతున్నాడు.

ఒక దినాన వారిద్దరికి జరిగిన సంభాషణలో అక్కిన అన్న ముక్కలు చటుక్కున జ్ఞాపకం వచ్చినవి గన్నారెడ్డికి.

“బావగారూ ! జీవితానికి పరమావధి మోక్షం. మోక్షానికి దారి జ్ఞానపూర్ణ భక్తి. భక్తికి ఉత్తమరూపం కావ్య సంగీత, నాట్య, చిత్రశిల్పాది విద్యలు. ఈ విద్యలకు ప్రాణం రసము. ఈ రసాలలోకి మతుటము శృంగారరసము. అది తెలియడానికి శ్రీని ప్రేమించాలండీ !” అని.

సంతానంకోసం శ్రీని కామింపవచ్చును. అది మానవజీవిత యుద్ధంలో ఒక వ్యూహారచనవంటిది. వివాహం ఒక సంస్కారం. ఇష్టమున్నట్లయితే ఆ సంస్కారం నెరవవచ్చును; లేకపోతే బ్రహ్మచారిగా ఉండవచ్చును. పున్నామ సరకం తప్పించుకొనటానికి పెళ్ళిచేసుకునేవారు చేసుకోవచ్చును.

కావ్యాలలో నాయికా నాయకులు పరస్పరం చూడగానే ప్రేమించారు. కాళిదాసాదులు రచించిన కావ్యశౌందర్యాలేగాని జీవితసత్యా లెట్లా అవుతాయి!

ఈ ప్రశ్న మనస్సులో ఉదయించగానే, గన్నారెడ్డికి పక్కన నవ్వు వచ్చింది.

౧౪

గన్నారెడ్డి పక్కన నవ్వుగానే ఆ ప్రక్క కొంచెం దూరంగా కూర్చుండి తన పెద్ద కళ్ళతో మధ్యమధ్య గన్నారెడ్డిని చూస్తూ ఉన్న విశాలరెడ్డి ఆశ్చర్యముతో, "ప్రభూ, ఎండకు అలా నవ్వుతున్నారు?" అని ప్రశ్నించాడు.

గోన గన్నారెడ్డి ఉలిక్కిపడి, ప్రీకంఠంలా విని ఆ బాలుని మోము తేరి పారచూచి, 'ఎక్కడనో చూచినట్లు ఉంది! నువ్వుకూడా ప్రేమ అనే శక్తి ఒకటి ఉందని నమ్ముతావా?' అని ప్రశ్నించాడు.

విశా: నమ్ముతాను ప్రభూ!

గోన: ఎలా నమ్ముతావు? నీకు తార్కాణం ఏముంది?

విశా: నేనూ జీవితంలో కొన్ని ప్రేమసంఘటనలు దర్శించాను.

గోన: నీ యీడు?

విశా: పందొమ్మిది ఏళ్ళు.

గోన: నిన్ను చూస్తే పదారేళ్ళ బాలకునిలా ఉన్నా, నీ విక్రమం మాత్రం ఈడును మించినదయ్యా!

విశా: నన్ను పొగడకండి మహారాజా!

గోన: నేను పొగడేవాణ్ణికాను. ప్రేమవిషయంలో నీ అనుభవమేమిటి?

విశా: మహాప్రభూ! నా జీవితంలో ప్రేమ అనే ఒక విచిత్రశక్తి ప్రవేశించింది. అంతవరకూ మీకు మనవిచేయగలను. తక్కిన విషయాలు రహస్యమైనవి.

గోన: నాకు ప్రేమ విషయం చెప్పవయ్యా వీరబాలుడా అంటే, నీ ప్రేమను గురించి చెప్పమని నేను కోరటంకాదు. మన అక్కిన ప్రపంచములోని శక్తులన్నిటికన్న ప్రేమ అనేది మహోత్తమ, మహత్తర శక్తి' అని వాదిస్తాడు.

విశా: ఆయనమాట నిజమనే నా నమ్మకం.

గోన: ఎట్లా?

విశా: పశువులలో శ్రీ పురుషాకరణ జంతుధర్మం. మనస్సు కలిగిన మనుష్యుడు ఆ జంతుధర్మాన్ని దివ్యధర్మం చేసినాడు. దానినే ప్రేమ అంటాము.

గోన: జాగ్రత్తగా ఆలోచించి ఒక ధర్మం నిర్ణయించినట్లూ?

విశా: అదికాదు ప్రభూ! పశువులలో తల్లిబిడ్డల ప్రేమ, బుడ్డల చిన్నతనం వరకే ఆ పైన ప్రేమలేదు. ఆ భావమే ఉండదు. బిడ్డ తల్లికి భర్త కావచ్చును.

గోన: కావచ్చు నేమిటి? అవుతున్నాయి!

విశా: జంతువులలో సహోదరప్రేమ లేనేలేదు!

గోన: సరే, ఇంక నీ వనేది మానవులలో మాతృప్రేమ, సోదరప్రేమా ఉన్నట్లు శ్రీ పురుష ప్రేమా ఉందని. ముసలివారలైన శ్రీపురుషులకు దాంపత్య ప్రేమ ఎట్లా సాధ్యమవుతుంది?

విశా: మహాప్రభూ! శ్రీపురుష ప్రేమ సర్వకాలమూ దాంపత్య ప్రేమగా ఉండాలనేదిలేదు.

గోన: ఓయి యువకనాయకుడా! ఇంత చిన్నతనంలోనే ఇంత విచిత్రభావాలు నీ కేలా అలవడినాయి?

విశా: మహాప్రభూ! ప్రచండ విషయాలు గమనించడానికి ఈడుకూడా అడ్డంరాదు ఒకప్పుడు.

గోన: జ్ఞానమౌక్తికాలు ఒలికిస్తున్నావు విశాలప్రభూ! నువ్వు నా మనస్సును దొంగిలించినావు. గజదొంగకే దొంగవయినావు!

విశా: (చితునవ్వు నవ్వుతూ) మహారాజా! మీ వస్తువు లెవ్వరు దొంగతనం చేయగలరు?

గోన: ఈ వేసవికాలం పూర్తికాకుండా ఆంధ్ర సామ్రాజ్యాన్ని దొంగతనం చేయడానికి దేవగిరి యాదవుడు వస్తున్నాడు. మన సైన్యాలన్నీ చెల్లాచెదరె ఉన్నాయి. ఇంక పదిహేనురోజులలో మళ్ళీ సైన్యాలన్నీ చేర్చవలసి ఉంటుంది. సరేకాని విశాలాక్షనాయక అనేపేరు మీకు ఎలా వచ్చిందయా? మీ తండ్రిగారు కాళీ వెళ్ళారా?

విశా: అవును మహారాజా! మా తాతగారు కాళీ వెళ్ళారట. అక్కడ నుంచి వచ్చిన నెలరోజులకు నేనుపుట్టినట్లు.

గోన: జాగుంది. చీకటిపడింది. మనవారిని కాగడాలు వెలిగించమనండి. నెగళ్ళుచేసి మన శిబిరంచుట్టూ అప్రమత్తులుగా ఉండమనండి. మనం భోజనానికి వెదదాం.

కృష్ణబద్ధునే ఒక ఇసుకతిప్పపై గోన గన్నారెడ్డికి, విశాలాక్షప్రభువుకు ముక్తికార్జున నాయకునకు విడివిడిగా పటకుటీరాలు నిర్మించారు. ఆ ప్రక్కనే వంటకుటీరాలున్నాయి. దూరంగా సైనికుల కుటీరాలు నిర్మించినారు,

భోజనకాలవేరు. స్నానకాలలు వేరు. విశాలాక్షప్రభువు విడిగా కృష్ణలో ఎక్కడో స్నానంచేసి వచ్చేవాడు.

మువ్వూరూ కలసి భోజనాలుచేసి ఆ సైకతాలలో కొంతకాలము కూర్చుండి మాట్లాడుకొన్నారు. గన్నారెడ్డికి ఉద్బుంచిన ఆవేదన ఇట్టిదని ఆయనే విర్ణయించు కోలేకపోయినాడు. మంచముపై మేనువాల్చి, ఎంతకూ నిదురపట్టక లేచి కూర్చుండి నాడు. పక్కపై మేనువాల్చిన మరునిమేషాన గాఢనిద్రబోయే తాను నేడు నిదుర పట్టక ఇలా రాత్రించరుడగుటకు కారణము రేపు రాబోయే మహాదేవరాజు జిత్రయాత్రవల్లనా ?

అతడు రావచ్చును కాని తిరిగి వెళ్ళుట ఆతనికి వశమా ? ఇంక ఎవరో మహారాజుద్రోహి ఒక డున్నాడు తమకు ఒకనిపై చాల అనుమానమున్నది. నిశిత బుద్ధికల అపసర్వులను విజము కనిపెట్టడని తాను పంపించాడు. తన అనుమానము విజమయితే, కర్తవ్యము వెంటనే తనవారందరితో ఆలోచించి తగిన ప్రతీకారము సలుపవలసియుండును.

ఈ బాలుడెవ్వడో ఉత్తముడు. కాని తన జీవితములో ఏదో దాచుచున్నా దేమో : నుడికారము చూడగా ఈతడు ఈ చుట్టుప్రక్కలవాడేనని స్పష్టము. కొఱవిదేశంనుంచి, సబ్బిసాహిరమండలంనుంచి వచ్చినట్లు నమ్ముటకు వీలులేదు. ఇంతలో గోస గన్నారెడ్డి ప్రభువు నిదురకూరినాడు.

౧౫

తన మందిరములో విశాలాక్షరెడ్డి నిదురపట్టక చాలసేపు మేలుకొని ఆలో చించుకొనుచు కూరుచున్నాడు. గన్నారెడ్డి ప్రభువు తన హృదయములో ప్రేమ లేదందులేమి ? మనుష్యుని జీవితం ప్రేమ లేకుండ ఉండగలదా ? ప్రేమలేని మనుష్యుడు మనుష్యుడా ? ప్రేమగలవాడు మనుష్యుడు కావచ్చును. ప్రేమకు వ్యతిరేకమైన ద్వేషముకలవాడును మనుష్యుడు కావచ్చును. కాని ఈ రెండునూ లేనివారు లోకాతితులై ఉండవలె. లేక ప్రేమ ఎరుగని జంతు స్వరూపులు కావాలి!

గన్నారెడ్డి ప్రభుని ప్రేమను చూరగొనగల బాలిక ఉదయించలేదు కాబోలు ! అందులో ఈ ఉన్నతవంశాలలో సాధారణంగా ప్రేమకు తావులేదు. రాజకీయావసరాలకు వివాహాలు జరుగుతాయి. ఆ దాంపత్యములో భార్యాభర్తలు బిడ్డలగనుచు స్నేహితులౌతారు. స్నేహితులుకాకుండ విరోధులయ్యే భార్యాభర్తలు ఉన్నారు. ఒక్కొక్కప్పుడు స్నేహము ఉత్తమ ప్రేమగా మారిపోతుంది.

రుద్రదేవ చక్రవర్తిని శ్రీ చాళుక్య వీరభద్ర మహారాజును గాఢముగా ప్రేమించుచున్నారు. వారిరువురకు వివాహమయినచో మహోత్సవ ప్రేమ గల దంపతులు లోకానికి ప్రత్యక్షమగుదురుగదా !

గన్నారెడ్డి ప్రభువు హృదయము చాల గుప్తమగుట యేలనో? ఆయన హృదయము నవనీతము. శత్రువును నాశనము చేయుటలో ఎంత దుర్నిరీక్ష్య తేజోవంతు లాయన కాగలరో, యుద్ధేతరకాలంలో అంత సుకుమార చరిత్రలు అయిపోతారు. యుద్ధములో దెబ్బతిన్న శత్రువులకుకూడా తల్లివలె ఆయన వైద్యము చేయించును. గ్రామాలజోలికి, పశువులజోలికి వెళ్ళనే వెళ్ళడు. ఇట్టివాడు గజదొంగయా ?

తన కీ సమస్య కృష్ణవేణిదేవియే ఒకనాడు విడదీయవలసి ఉండును. ఓహో కృష్ణవేణి అంటే గన్నారెడ్డి ప్రభువుకు ఎంతప్రేమ ! ఒకవేళ ఆ దేవి ఆయన మనస్సు పూర్తిగా చూరగొన్నదేమో ?

ఇంతలో విశాలాక్షప్రభువు పేహితుడు ఆ స్రక్క మందిరంలో పండు కొన్నవాడు లేచివచ్చి, 'ప్రభూ ! నిద్రపట్టలేదా తమకు ? మంచినిద్దురలో ఉన్న నాకు మెలకువ వచ్చి, మీరు మేలుకొని ఉండుట చూచి లేచివచ్చాను.'

విశా : అవును మల్లికా ! ఈలా పురుషవేషాలతో అతల్లి విశాలాక్షి మీడే భారంవైచి వచ్చాము.

మలి : నిదురలోనున్నా మనం ఏమనుపాటుగా ఉండకూడదనుకుంటే మీరు తేలిపోతున్నారేమి అమ్మా ?

విశా : దినదినమూ వారితో ఉండి, ఆ మహాపురుషుని చరిత్ర గమనిస్తూనే పడే వేదన అణచుకుంటూ, పైకి పురుషునివలె నటించడం దుర్బరమే అవుతూ ఉంది మల్లికా !

మలిక : లాజకుమారీ ! ఏంచేద్దాము ? వెళ్ళిపోదామా ? అయినా, మనం వచ్చిన పవిత్రదీక్ష విజయం పొందకుండా వెళ్ళిపోతే తలవంపుకాదా ?

విశా : మల్లికా ! నీ కది పవిత్రదీక్షమేమో, నాకుమాత్రం ఇదంతా స్వలాభపూరితమైన పనికాదా అనిపిస్తున్నది.

మలిక : మీరది ఏమనుకున్నానరే. మనం వేసిన వేషాలు కటుదిట్టంగా ఉన్నాయి. అందుచేతనే గన్నారెడ్డిప్రభువు మిమ్ము ఆనవాలు పట్టలేకపోయాడు. వచ్చినందుకు ఈ మధ్యను జరిగిన గజయుద్ధంలో పాల్గొన్నాము. తాము రెండు సార్లు గన్నారెడ్డిప్రభువు ప్రాణం రక్షించాము.

విశా : అదే మరింత కష్టంగా ఉంది మల్లికా ! ఒకవేళ నేను ఎవరో ఆ మహాపురుషుడు గుర్తించి కృతజ్ఞతతో నన్ను ఉద్వాహం చేసుకుంటానని అనవచ్చు. వ్రతనియమం పాలనచేసులేనివాడు వివాహమే చేసుకొనకపోవచ్చు.

మలిక : ఏమి అనుమానాలండీ మీవి ?

విశా : వచ్చాము, ఇంతవరకూ గౌరవంగా బయటపడ్డాము. ఇంక ఈ విషయంలో గజిబిజిలు రాకుండా చల్లగా రుద్రదేవి హస్త్రాక్షికడకే వెళ్ళిపోదాము.

మల్లిక: అదీ నిజమేనండీ! నాయనగారు తాముచేసేపనికి నిచారిస్తున్నామనీ, అమ్మాయి ఇష్టములేకుండా ఏపనీ చేయమనీ, రుద్రదేవ చక్రవర్తికి తామిక్ముందు నమ్మకమయిన బంటుగా ఉండి వారిఅజ్ఞ శిరసావహిసామనీ తెలుపుతూ ఓరుగల్లు రాయబారం పంపారని నిన్న ఇక్కడకు వేగు వచ్చింది.

విశా: మల్లికా! అమ్మగారినీ, నాన్నగారినీ చూడాలని ఉంది. అయినా మహాదేవరాజు ఓరుగల్లుమీదకు దండెత్తి వస్తున్నాడట. ఈ సమయంలో శ్రీ రుద్రదేవి గారిదగ్గర నేను ఉండా లనిపిస్తున్నది.

మల్లిక: మంచిది రాజకుమారీ !

మల్లిక లేచివెళ్ళి తన ప్రక్కమీద పండుకొని, అన్నాంబిక అన్నమాటలే ఆలోచించుకొనుచు కళ్ళు తెరిచియే ఉన్నది.

అన్నాంబిక హృదయమా, గన్నారెడ్డిప్రభువుపై లగ్నమైనది. అందులకే కదా రుద్రదేవి చక్రవర్తిని ఆలోచనపై ఈ దాలిక వేషాలతో వారిరువురు గన్నారెడ్డిప్రభువుకడకు వచ్చినది. మన మనోరథాలు నెరవేరుచున్నంత వరకూ తికమకలేమీ లేక ఆనందము ప్రసరించుచుండును. ఏమాత్రము తాతూమారెనను మనుష్యుని దినచర్యలో ఎన్నిమాపులో వచ్చునుగదా! అన్నాంబిక, మల్లిక వెళ్ళగానే బిడ్డవలె నిద్రపోయెను.

న వ మ గా థ

ఉత్తమ చాళుక్యుడు

౧

ఉత్తమ చాళుక్యుడైన వీరభద్రమహారాజు శ్రీ శివదేవయ్య దేశికుల ఆజ్ఞచే ఓరుగల్లులో ఉండిపోవలసి వచ్చినది. రుద్రచక్రవర్తి ఓరుగల్లుకోట బాగుచేయించే ముఖ్యకార్యమునకై పారిని నియోగించిరి.

ఆ మహారాజు ఒక్కక్షణికమేని విశ్రాంతి ఎచుగక నిరంతర కృషిలో మునిగిపోయినాడు. ఓరుగల్లు దుర్గసంరక్షణ కాకతీయమహాసామ్రాజ్యానికి మూలస్థంభము. ఆంధ్రక్షత్రియవంశాలు తమ ప్రాణాలేని ఒడ్డి ఆ కోటకొపాడవలసినదే!

యుద్ధవ్యూహారచనావిధానమునుగూర్చి, దుర్గసంరక్షణగూర్చి సమాలోచించుటకు రుద్రదేవి, శివదేవయ్యమంత్రి, చాళుక్య వీరభద్రుడు, ప్రసాదాదిత్యనాయకులు, జాయపసేనాని, పడికము బాప్పదేవులు రహస్యాలోచన మందిరంలో కూడినారు.

యాదవ మహాదేవరాజు ఓరుగల్లుపై ఎత్తివచ్చుటకు సర్వసన్నాహాలు చేయుచునట్లు ఏదీనాని కాదినము వేగు వచ్చుచున్నది.

రుద్రదేవి సింహాసనముమీద, తక్కినవారు యథోచితాసనాలమీద అదివసించారు. అన్నాంబిక కూడా రుద్రదేవితోపాటు పురుషవేషముతో ఆమె ప్రక్కనే వేరొక పీఠముపై ఆసీన అయిఉన్నది. గొంకప్రభువు అప్పుడే వచ్చి చక్రవర్తికి, మహామంత్రికి, పెద్దలకు నమస్కరించి ఆసనము నధివసించెను.

గొంకప్రభువు: మహాప్రభూ! మహాదేవరాజు జైత్రయాత్ర విజృంభించింది. అతడు గోదావరిని ప్రతిష్ఠానపురందగ్గర దాటి సర్వసైన్యాలతో నాదీతిరంబెంటే వస్తున్నాడు.

శివదేవయ్య: నిన్నటి మీవార్త ఆయన గోదావరి దాటుతున్నాడనే కదా?

గొంక: అవునండీ. అది నాలుగుదినాల క్రిందటిమాట. ఇంక శంఖచారత్వము నశించి విశ్వయం చేసుకొన్నాము.

చాళుక్య: నేను మా లక్ష సైన్యంతో వెళ్ళి మంజీరదాటకుండ మహాదేవుణ్ణి అరికట్టాలని ఉంది, మహామంత్రి!

రుద్ర : తామందరు మా అభిప్రాయం వినండి. మనకు కోటలోనూ, చుట్టూప్రక్కలా ఉన్న సైన్యము నాలుగులక్షలు మాత్రమే. మహా దేవరాజు ఎనిమిది లక్షల సేనతో వస్తున్నాడు.

శివ : దారిలో అడ్డగించడం ఉత్తమం కాదంటారా ?

ప్రసా : తెలుగువీరులు ఒక్కొక్కరు ఇరువదిమందిపెట్టు అని మహా ప్రభువులకు మనవి చేసుకుంటున్నాను. నాకూ, చాళుక్య మహారాజులుంగారికి వారివి ఎదుర్కొనే అజ్ఞ దయచేయండి.

బాప్పదేవుడు : మహాప్రభూ ! నే నీమధ్య వీరభోజనం లేక పస్తుంటున్నాను. నాకున్నా సెలవు దయచేయ కోరుతున్నాను.

రుద్ర : తమకందరికీ మేము కృతజ్ఞులం. కాని, ఇప్పుడు ఏ ఒక్కరికి గాని, అందరికిగాని, కొందరికిగాని, మహా దేవరాజును ఎదుర్కొనే అనుమతి యివ్వలేమా. ఒక వారకోసం ఎదురుచూస్తున్నాము. అది రాగానే మేము తమ అందరికీ కర్తవ్యం విశదీకరించగలం.

అన్నాంబిక అప్పుడు చక్రవర్తిని తనవైపు చూడదని గ్రహించి, లేచి, వారికి నమస్కరించి, లోనికి వెళ్ళిపోయెను. ఆమె పదిక్షణికములలో తిరిగి ఒక కమ్మ చేతపుచ్చుకొని, లోనికివచ్చి అది చక్రవర్తికి ఇచ్చెను. పట్టువత్తము వలె మెత్తగా, పొడుగుగా ఉన్న మొగలిరేకుపై మషీవర్ణాలతో లిఖింపబడిన ఆ లేఖను చక్రవర్తి గొంకప్రభువును చదువ నియమించినారు.

గొంకప్రభువు ఆ కమ్మను సవినయంగా మోకాలిపై వంగి అందుకొని తన స్థానము చేరి నిలిచి చదువ నారంభించెను.

“మహారాజాధిరాజా, అష్టమ చక్రవర్తి : నిన్నటిదిగం అనగా శక సంవత్సరం ౧౧౮౨ రక్తాక్షి సంవత్సర జ్యేష్ఠ బహుళ పాడ్యమి బుధవారం నాడు రాత్రి మహా దేవరాజు గోదావరీతీరంలో దండువిడిసి ఉండగా గోన గన్నారెడ్డి అనే ఒక గజదొంగ ఏబదిపేర సైన్యంతో విరుచుకుపడి మహా దేవరాజు సైన్యాలను డెబ్బదివేలవరకూ హతమార్చి, మహా దేవరాజు సంసిద్ధుడయ్యేలోపునే సైన్యంతో మాయమైపోయినాడు. అతన్ని వెంబడించి నాశనం చేయవలసినదిగా రెండులక్షల సైన్యాన్ని మహా దేవరాజు వాంఛవెనుక పంపించినవా డాయెను. ఇది మమ్మేలిన వారికి మనవిచేస్తూ మహా ప్రభువుల పేవకుడు మిరియాల ముమ్మరాజు.”

ప్రసాదాదిత్య ప్రభువు శివదేవయ్య దేశికులవంక చూచి, ‘గురుదేవా ! గోన గన్నారెడ్డి మనం చేయవలసిన పనిని మనకోసం చేసిపెడుతున్నాడు! ఇది విచిత్రమే !’ అని మనవి చేసెను.

శివ : వీరభద్రమహారాజా ! తమ అభిప్రాయం సెలవియ్యండి.

వీర : గన్నారెడ్డి ప్రభువు చాలా ఉత్తమకార్యం చేశారు. అంత దీర్ఘ సైన్యంతో ఆశితేరిన ఉత్తమనాయకునిలా యుద్ధం నడిపారు.

శివ : ముందు మన కర్తవ్యం ?

వీర : అవసరమైతే గన్నారెడ్డి ప్రభువుకు మనం సహాయం వంపించి మహాదేవరాజు బలం తగ్గించాలి. ఓరుగల్లు ఎంత దుర్భేద్యమైనా చాలా కాలం ముట్టడి జరుగకూడదు.

శివ : మీ ఉద్దేశ్యము మాకు అవగతమైంది. జాయపమహారాజుల వారూ, వెంటనే ఏబదివేల సైన్యము గన్నారెడ్డి సహాయానికి పంపండి, ఆ సైన్యానికి తంత్రమాల మల్లినాయకులు నాయకత్వం వహిస్తారు. మనం దుర్గరక్షణ నిర్వహిద్దాము.

సభ పూర్తికాగానే చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు తమ నగరు చేరిరి. గుఱ్ఱపు స్వారి, ధనుర్బుద్ధపరిశ్రమ, ఖడ్గయుద్ధము, సూర్యనమస్కారాలు చేసి స్నానము చేసి పూజసలిపి, భోజనమాచరించి, కొందరు పండితులతో శాస్త్రచర్చచేసి, ఆ వెనుక వీణావాదనము విని, రాత్రి రెండవయామమధ్యమైన శయనమందిరమున కేగిరి.

తెల వారుటకు రెండుపడియ లున్నదనగా తీయని మేలుకొలుపులు మురళితో ఒక గాయకుడు పాడుచుండ చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు లేచి, కాలోచితకృత్యా లాచరించి, అలంకృతులై. సపరివారులై, నగరపాలకుడైన ప్రసాదాదిత్య ప్రభువుతో, మహాతలవరితో బయలుదేరి నగరసంచారముచేసి, సర్వయుద్ధసన్నాహాలు, నగరరక్షణసన్నాహాలు స్వయముగా చూచి, పరిశీలించి, కావలసిన మార్పులు ఆజ్ఞాపించి ఇంటికి వేంచేసిరి.

స్నాన మాచరించి, పూజాదికము లొనర్చి, సభలోనికివచ్చి ఇష్టాగోష్ఠి సలిపి, రాజకీయ వ్యవహారాలు చర్చించి, భోజనానికి దయచేసిరి. ఆయన పంక్తిలో సేనాపతులు, రాజబంధువులు—ఎవరో పదునైదుగురు ఎప్పుడూ ఉండవలసినదే!

భోజనానంతరము తాంబూలచర్వణకాలమందు మరల గాంధర్వ గోష్ఠి ఇతరుల నగరులకు అతిథి అయినప్పుడుమాత్రము నర్తకీమణుల నృత్యగోష్ఠి చిత్తగింతురు. తమ ఇంటిలో శ్రీ లుండగూడదని నిషేధించిరి.

౨

చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు రుద్రమదేవి రాజ్యపాలనము నిష్కంటకము చేసి తాను హిమాలయాలకు పోవుచే యుక్తమని విశ్చయించుకొనెను. తాను సామ్రాజిని ప్రేమించానాడు. ఆమె తన్ను ప్రేమించుట ఎట్లు? ఒక శ్రీ తన్ను ప్రేమించగలదని ఆశపడు పురుషుడు ఉత్తమహృదయము కలవాడు కాడు; శ్రీ పురుషులు ఒకరికొర కొకరయినప్పుడు ప్రేమింపజేయు నవసరమేమి? ప్రేమ అద్యంతరహితము. ప్రేమికులు ఒకరినొకరు అనాదిగా జన్మజన్మలుగా

ప్రేమించుచుందురు. అట్టివారు చూచుట, ప్రేమించుట రెండును ఒకేక్షణంలో సంభవించును.

ఒకరినొకరు ఎరుగకుండగనే ఒకజన్మంలో శ్రీ పురుషులు ప్రేమింతురు. వారు చూచుకొనుట అనగా, రహస్యముగా ప్రవహించేనది బాహ్యన వ్యక్తమగుట మాత్రమే. దానిని ప్రేమ అని మన మండము.

ఒక శ్రీ తన్ను ప్రేమించిన పురుషుని చూడనేని చూడకపోవచ్చు. ఒక పురుషుడు తన్ను ప్రేమించిన శ్రీని ద్వేషించియుండవచ్చు, ఆ ప్రేమను గమనింపకపోవచ్చు. అప్పుడు ప్రేమధర్మము సంపూర్ణము కాలేదని నిశ్చయమేకదా! అటు లయ్యు భగవంతుని మనము తెలిసికోనట్లే, భగవంతుని వ్యక్తరూపమయిన ప్రేమను తెలిసికోలేము.

చాళుక్య వీరభద్రుడు రుద్రమదేవి కాత్యాయనీదేవి అవతారమే అని నమ్మినాడు. ఆమె తన్ను ప్రేమించుట అసంభవము. అవతారమూర్తి కానిచో ఏ శ్రీ తన స్వీయస్వత్వముచే సామ్రాజి కాగలదు? చక్రవర్తులకు కుమారులు కలుగక, బాలికలు మాత్రమున్న చరిత్ర లెన్నియో ఉండినవి. వారందరు చక్రవర్తుని లగుదురా? అట్టి వదలికి అర్హులు పుట్టుకతోనే వ్యక్తమగుట కద్దు.

పురుషవేషముతో ఉన్నప్పుడు ఆ అవతారస్వరూపమును చూచినాడు. అప్పుడామె ఒక దివ్యమూర్తిగా తనకు వ్యక్తమకాలేదా? ఆమెకు రాని భాషలు, శాస్త్రాలు లేవు. ఆమె సౌందర్య పరసీమ, అల్పుడయిన తా నెక్కడ, ఆమె ఎక్కడ? ఒక మహావంశమునకు తుదిరెమ్మెలు తాను, తన తమ్ముడును. దివ్యత్వము జారిన వంశమునుండి చక్రవర్తి పదియారు చిహ్నాలూ విడిపోవును. అవి యెల్ల కాకతీయవంశమును వరించెను. ప్రతి వంశానికి చక్రవర్తిత్వ. ధనేశత్వాలు ఏనాడో వదలిపోవలసినవే. వానికి ఇంతకాల మాయుర్గాయము అని ఉన్నది. ఇక్ష్వాకువంశము, హైహయవంశము, కురువంశము, శిశునాగవంశము, నందవంశము, మౌర్యవంశము, శాతవాహనవంశము, దక్షిణేక్షాకువంశము, సాలంకాయన విష్ణుకుండిన బృహత్పాలాయన, పల్లవచాళుక్య వంశాలు సామ్రాజ్య సింహాసనాలు అధివసించాయి, అంతరించాయి. ఈనాడు కాకతీయులు చక్రవర్తులు.

తన చేయి చూచి, జాతకము చూచి గోపాదక్షేత్రాన కాలదికాలము నివసించిన ఒక మహాయోగి ఏమి వర్ణించినాడు? నీ వంశాన ఇంకొక చక్రవర్తి పుట్టును. ఆతనికి, నీకు విచిత్ర పితామహసంబంధ ముండును అని ఏమో! భవిష్యత్తు తనబోటి మూఢమానవులకు మూఢదుగుల దూరములో ఉన్నను కనబడదు కదా!

చాళుక్య వీరభద్రుడు విదురజెందినాడు. ఆ మరునాడు శ్రీ రుద్ర చక్రవర్తి ముమ్మడిబిడకాదేవితో కలసి వడ్డంగలకు బుద్ధగణపతిని పూజింప బయలుదేరినారు.

ఆ దేవుని పూజించి ఆ దిన మక్కడ విడిచిచేసి, ఆ తెల్లవారుగట బయలుదేరి ఏకవీరామహదేవీ దర్శనార్థము మొగిలిచెరకు పోయి అక్కడ అయిదుదినాలు అఖండార్చనలు జరిపింప విశ్వయవ్వెనది. శ్రీ రేచర ప్రసాదాదిత్యుని కుమారుడైన రుద్రపేనాని మూడువందలమంది వీరులతో ఆమెకు అంగరక్షకుడుగా వెళ్ళినాడు.

ఆమె వెళ్ళి అయిదురోజు లయినది. చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు నకు ప్రతిది నముతన ఇష్టదేవతను చూడకపోవటచే వత్తిపోయినట్టే అయినది. ఆయనకు ఏదియో అవేదన కలిగెను. తన దేవతామూర్తితో ఏకుంభనికుభుంలు తలపడుదురో? ఆమెను తేరిచూడజాలువా రెవ్వరు? అయినను రాక్షసత్వానికి ఉచితానుచితాలు ఏమి తెలియును? తన బలము తా నెరుంగలేని రాక్షసహృదయుడు ఏమి చేయునో! అటుపిమ్మట లోకము నెంత తలక్రిందు లొసర్చినను ఏమిలాభము?

ఆయన వేగముగా శివదేవయ్య దేశికులకడకు పోయినాడు. వారికి పాదాభివందన మాచరించి, ఉచితాసనముపై కూరుచుండి, 'గురుదేవా! హృదయములో ఏదో గాఢమైన అవేదన కలుగుతున్నది' అన్నాడు.

"రాబోయే భయంకరయుద్ధం ప్రతిఆంధ్రవీరుని హృదయంలోనూ అవేదన కలుగజేస్తూ ఉన్నది."

చాళుక్య: స్వామీ! యుద్ధావేదనకన్న ఇంకనూ తీవ్రమైనదిది.

శివ: యుద్ధంలోకి ఉరికే ప్రతివారికీ అలాగే ఉంటుంది. మహారాజా! యుద్ధంలో ప్రవేశించిన వెంటనే ఈ అవేదన తీరుతుంది. అప్పుడు యుద్ధతంత్రం నడిపే అతురత ఒక్కటే ఉంటుంది. ఈ అతురత, యుద్ధపూర్వకాల వేదనా కలసి, భరింపలేని బాధ హృదయంలో కుములుతూ ఉంటుంది.

చాళుక్య: చిత్తం. కాని నా అవేదన యుద్ధానికి సంబంధించిందే కాదు, భగవాన్!

శివ: దాని స్వరూపం ఏమాత్రమూ తెలియదా తమకు?

చాళుక్య: చక్రవర్తి కొద్దిమంది అంగరక్షకులు కొలుస్తుండగా మాత్రమే మొగిలిచర్ల గ్రామం దయచేసిఉన్నారు.

శివ: లక్షలకొలది ఆంధ్రవీరులు! ఆధ్రనాయకులు, సుక్షత్రీయులు నిండి ఉన్న ఈ ప్రదేశాలకు విరోధు లెవరు రాగలరు మహాప్రభూ!

చాళుక్య: చిత్తం. అయినా ఏదో నిర్వచింపలేని అవేదన భగవాన్!

శివ: ప్రభూ, మీబోటి ఉత్తములకు వట్టి అవేదనలు కలుగవు. నేను మహారుద్రుని ధ్యానిస్తాను.

చాళుక్య వీరభద్రుడు వారి పాదాలు కెరిగి ఆశీర్వాదమంది తన నగరు చేరెను. ఆ రాత్రిఅంతయు ఆ గాఢావేదన అణుచుకోలేకపోయెను. వలు

వాతనే లేచి ద్వారపాలకునికి తన ఉత్తమాశాన్ని సిద్ధముచేయునుని అజ్ఞయిచ్చి, తాను సర్వాయుధోపేతుడై ఆ అశ్వరాజమును చెంగున అధివసించి మొగలిచర్లాభి ముఖుడై ప్రయాణము సాగించెను.

౭

కాకతీయ దేవాలయశిల్పము చాళుక్యశిల్పమున గొన్ని మార్పులు కల్పించినది.

అంద్ర శాతవాహనుల కాలములో గుహావాస్తు, స్తూపవాస్తులతోపాటు, దేవాలయవాస్తుకూడా వర్ధిల్లినది. ఆంధ్రులు బౌద్ధులుకొరకును అనాదియగు శైవమత మవలంబించినారు. ఆర్యజాతియగు ఆంధ్రజాతి వేదధర్మాన్ని అనురిక మైన శైవధర్మాన్ని సమన్వయముచేసి ఉత్తమధర్మపథ మొకటి సృష్టించెను. ఆంధ్రులు కాకతీయులకు రెండువేల సంవత్సరాలకు పూర్వమే గోదావరీ కృష్ణాతీర భూములన్నియు ఆక్రమించి ఈ ప్రదేశాలలో అధివరకే నివాసంచేసే రాక్షస జాతులను లోబరచుకొని వారిని తమకు దునులను చేసికొనిరి.

ఆంధ్రులు తమతోపాటు తెచ్చిన దేవాలయశిల్పము ఆద్భుతమయినది. వారు గోడలు కట్టుటకు రాళ్ళను ఉపయోగించలేదు. వివిధ మృత్తికలను కలిపి, ఇటుకలుచేసి వానితో నాలుగైదు అంతస్తుల భవనాలు నిర్మించేవారు. అటుల ఇటుకలతోనే వారు దేవాలయాలు నిర్మించుకొనేవారు.

బౌద్ధయుగంలోను ఆంధ్రులు స్థూపాలు ఇటుకలతోనే నిర్మించిరి. విగ్రహాలకు, ద్వారాలకు, ఆయ కస్తంభాలకు శిలలను ఉపయోగించెడివారు. కొండలు తొలిచి చెత్తాలుగా, విహారాలుగా, గుహలు నిర్మించేవారు. ఇక్ష్వాకుల కాలములో రాతిలో ప్రథమచైత్యగృహ నిర్మాణము జరిగెను. ఎల్ల వులకాలములో ఒకేరాతితో చెక్కిన దేవాలయాలు నిర్మాణము చేసెవారు. ఆంధ్రశిల్పిలు చాళుక్యుల కాలము నాటికిగూడ పూర్వరీతినే దేవాలయాలు ఇటుకలతో, సున్నముతో కట్టచు, యండ పాలు, స్తంభాలు, విగ్రహాలు రాళ్ళతో నిర్మింపసాగిరి. రాను రాను చాళుక్య కాలపు టంతమున ఆంధ్రశిల్పిలు ప్రతిభతో గర్భాలయ ముఖమండప మధ్యమండప వివాహమండపాలు శిలలతో నిర్మించి, శిఖరాలుమాత్ర మిటుకలతో నిర్మించిరి.

కాకతీయ చక్రవర్తుల కాలములో స్తంభశిల్పము, ద్వారశిల్పము ఇంకను అపూర్వకౌశలముతో ముందునకు సాగెను. దేవాలయశిఖరము గూడ చాళుక్యకాలపు రూపమునుండి, మార్పుపొందెను. చాళుక్యశైవము, సాధుశైవము, కాకతీయశైవము, వీరశైవము, వీరశైవశిల్పము వైష్ణవవ్యతిరేకముకాదు; జైనవ్యతిరేకము వీరశైవ శిల్పములో వీరభద్ర నందికేశ్వర లింగమార్పుల వికాసమువే నిండిపోయినది.

వట్టి లింగమూర్తి పూజతో తృప్తిపడిన చాళుక్యశిల్పి శైవలీలావినోది అయినాడు. రాష్ట్రకూట వంశాచారణులలో కాకతీయ రసపూర్ణ జీవిత ప్రాబల్యాన ఆంధ్రశిల్ప సృత్య విన్యాసకుడు, దివ్యసౌందర్య లీలావీలాసుడు, అలంకార పూరితాత్ముడు ఆయెను.

మొగలిచర్ల కాకతమ్మగుడి శ్రీ కాకతీయ ప్రోలమహారాజు ప్రథమ తనయుడయిన శ్రీ రుద్రచక్రవర్తి కట్టించినాడు. ప్రసిద్ధాంధ్ర శిల్పి ఎఱ్ఱయజ్ఞ నిర్మించినది. ఆచార్య ఎఱ్ఱయజ్ఞ ప్రసిద్ధ ఆంధ్రశిల్పి బ్రాహ్మణవంశమువాడు; సకలాగమశాస్త్రవేత్త, వేదవేదాంగ పారంగతుడు. ఆతని శిల్పికోశము అనుమకొండ రుద్రేశ్వరాలయంలో ఆకాశచుంబియయినది. ఆ ఎఱ్ఱయజ్ఞ తండ్రి కామయజ్ఞ ప్రోలమహారాజుకాలంలో శైవాలయాలు, జైనాలయాలు నిర్మించినాడు. కామయజ్ఞ తండ్రి రాజ్యహేంద్ర పుననివాసి. ఆతని పూర్వీకులు ద్రక్షరామ, భీమారామ, సోమారామ దేవాలయాలు నిర్మించారు. షట్పూత్ర దేశవాసి అయిన మహాచార్య భీమయజ్ఞుడు ఎఱ్ఱయజ్ఞ మేనల్లుడు.

ఎఱ్ఱయజ్ఞ ముఖమండపంలో నిర్మించిన ఎనిమిది స్తంభాలకు నాలుగు వెపుల ముప్పదిరెండు విభాల అలంకారశిల్పము విన్యసించినాడు. అంగుష్ఠ ప్రదేశంలో కేశసదృశమయిన శిల్పము చూపరకు హృదయస్పంద మగునట్లు అద్భుతముగా విన్యసించినాడు.

దేవీ గర్భాలయద్వార సౌందర్యము వర్ణించ నలవికానిది. ద్వారఫలకముపై దేవీనాట్యము విన్యసించెను. ద్వారమున ఎనిమిది ఫలకములలో ఒక ఫలకము లతాయుక్తము, ఆ లతల రెండువైపులా రెండురథాలు, పైన ఇంకొక వాద్య విశేష ఫలకము లాతాఫలకంనుండి ఉబ్బెత్తుగా ముందుకు వచ్చింది. శంఖ కాహళ శ్వాణువులు, నాదస్వరాది ముఖ్యవాద్యాలు, డమరుమర్దక మృదంగాది చర్మవాద్యాలు, రావణహస్తాది తంత్రీవాద్యాలు అనేకులు వాయించుచు నాట్యం చేస్తున్నారు. ఆఫలకానికి ముందు మరల లతాఫలకము. ఆ లతాఫలక మీవల ద్వారపాలక ఫలకము. ద్వారపాలక ఫలక మీవల భక్తఫలకము! మరల లతాఫలకము.

ఏకవీరాదేవి విగ్రహవిన్యాసంలో ఎఱ్ఱయజ్ఞ చూపిన శిల్పసౌందర్యము ఆలౌకికము. ఏకవీరావాహనమయిన సింహంలో ఎఱ్ఱయజ్ఞ బ్రహ్మదేవునే ఓడించినాడు.

ఎఱ్ఱయజ్ఞ పనితనం గమనిస్తూ పూజానంతరం రుద్రదేవి అన్నాంబికతో చర్చ సాగించింది.

రుద్ర : చెల్లీ, మా పెద్ద తాతగారి ఆస్థానశిల్పి ఎఱ్ఱయజ్ఞ ఈ ఏక వీరాదేవి గుడిని నిర్మించాడు. అనుమకొండ రుద్రేశ్వరమునూ ఆయనే నిర్మించాడు.

అన్నాందిక: అక్కగారూ! ఈ శిల్పి ప్రతిభ అనన్యంగా కనిపిస్తున్నది. ఈయన దేవాంశసంభూతుడై ఉండాలి అక్కగారూ. ఆ లతలు మొలిచినట్లున్నవే గాని మలిచినట్లు లేవు.

రుద్ర: ద్వారఫలకం పైన దేవీనాట్యం ప్రత్యక్షమవుతుంది.

అన్నాం: ఆ నాట్యసౌందర్యం శరత్పూర్ణిమలా లోకాలు ఆవరిస్తున్నది.

రుద్ర: అమృతగంగ శివుని జటలలో అవతరించినట్లుంది.

అన్నాం: సృష్టిమూలమైన త్రిభంగములో ఆ దేవి చిరునవ్వు నవ్వుతున్నది.

రుద్ర: దేవీభాగవతంలో దేవిని నాట్యకళోద్భవ అన్నాడు వేదన్యాసులు.

అన్నాం: ఆమె నవ్వు వెన్నెలగా, ఆమె చూపువెలుగుగా....

రుద్ర: ఆమె మోము ఆకాశముగా, నగిననడుము త్రిభువనాలుగా....

అన్నాం: ఆమె స్తనములు సర్వకళలుగా, కంఠము భక్తిగా....

రుద్ర: ఆమె భుజములు శాస్త్రాలుగా, ఆమె చేతులు విజ్ఞానవిచారణగా

అన్నాం: ఆమె నాభి మాయావర్తంగా....

రుద్ర: ఆమె పెదవులు సర్వరసాలై....

అన్నాం: ఆమె కటి సర్వప్రేమలై, ఆమె ఊరువులు సకలాధారాలై....

రుద్ర: జంఘలు జీవమై....

అన్నాం: ఆమె సర్వవిశ్వమై....

రుద్ర: ఆమె నాట్యమే సృష్టి స్థితి లయాలై....

అన్నాం: జయ! జయ! సకల భావరూపా!

రుద్ర: జయ! జయ! లాస్య నాట్య తాండవమూర్తి!

జయ జయ ఏకవీర! మా అనుగుతలీ!

జయ మమ్మా నీకు మేము బిడ్డలమమ్మా!

జేగంటలు మ్రోగునవి. వా రిరువురు నిమీలితనేత్ర లైనారు. త్రిభంగాకార యైన ఏకవీర తప్తజాంబూనదాభయై, కాంచనారుణపరిధానయై, జ్వలితాగ్ని శిభాభ సర్వభూషణ భూషితయై రుద్రాంబకు ప్రత్యక్షమైనది. ఆమె విశ్వనాట్యము చేస్తు నదీ. ఆమె లలితపదగతులకు వేణుగానాలవలె, చిగురు జొంపాలువలె హస్త ములు ఆడుతున్నవి. ఆ మూర్తి కన్నులనుండి ఒక మహాతేజః రుద్రాంబ హృగ యంలో ప్రవేశించి లయించినట్లయింది. రుద్రదేవి సర్వ విశ్వమధ్యస్థయై పుక రించిపోయి, ఏదో దివ్యమత్తలో ఒక లిప్తమాత్రము చైతన్యరహితయైనది.

సర్వమాదుర్యాలు ఉత్తరంగతరంగాలై సుడులు తిరిగి, ఆ సుశ్శమధ్య లమా త్మకమై వేయిరాగాలు సంశ్లేషింప, సర్వవర్ణపూరితయై ఏకవీరాదేవి నాట్యం చేస్తున్నది. ఆ పరమపవిత్రదర్శనమున పరిపశయైన అన్నాంబిక హృదయాన కంఠ మాలనుండి ఒక పుష్పము ఎగిరిపచ్చి వ్రాలి కరిగి హృదయంలో లీనమైనట్లుతోచి అన్నాంబిక చైతన్యరహితురాలైనది. ఇరువురు ఒక్కసారి కనుల ఆనందబిందువులునిండ రెప్పలు తెరిచినారు.

౪

ఏకవీరాదేవి పూజలు పూరిచేసుకొని రుద్రదేవి, అన్నాంబికా, ముమ్మడిచాంబలతో మొగలిచర్లనుండి సాయంకాలమున బయలుదేరెను. రుద్రదేవి, ముమ్మడిదమ్మ, అన్నాంబిత నాలుగు అశ్వములుపూన్చిన రథముపై అధివసించి ముందు వెనుకల. అశ్వికులు కొలిచిరా ప్రయాణము సాగించిరి. రేచర్ల రుద్రారెడ్డినాయుడు అంగరక్షకులకు నాయకుడై అప్రమత్తుడై ఉండెను.

ఆ వానకారున సస్యశ్యామలమై దేశం పచ్చని క్రొత్తవస్త్రము కట్టుకొన్న యిల్లాలలా కలకలలాడుచున్నది. వాన కురియబోయె ఉక్కపోతలతో ప్రజలందరకు చెమటలు పోస్తున్నది. పొలాలలో రైతులు వ్యవసాయమనే దివ్యయజ్ఞాలు ప్రారంభించారు. వానకోయిల అరుపులు, ఆలమందల అంభారవాలు, రైతులు అదలింపు కేకలు మందరశ్రుతిజనిత కాంభోజరాగమై ఆ సాయంకాలాశావలయమున విందినది.

ముమ్మక్కదేవి, అన్నాంబిక, రుద్రదేవి—యాదవమహాదేవునివల్ల సంభవించబోయే దారుణ యుద్ధము, భయంకర రక్తపాతము, ప్రాణనాశము, ప్రజా సంక్షోభములనుగూర్చి మాట్లాడుకొనుచుండిరి.

రుద్రా: చెల్లీ! యుద్ధాన విజయం తెచ్చేవి రెండు. ఒకటి ఎదుటివాడిబలం సంపూర్ణంగా అవగాహన చేసుకోవడం. రెండవది ఎదిరి బలాన్నిబట్టి మనం వ్యూహారచన చేసుకోవటం.

అన్నాం: అక్కగారూ, వ్యూహారచనలో భేదము లుంటాయనా మీ ఉద్దేశము.

రుద్రా: అవునమ్మా చెల్లీ! యెదుటివాడిబలం ఎక్కువయితే ఆత్మరక్షణ కొరకు వ్యూహాన్ని రచించుకొని, యెదుటివాడిబలం మనలను తాకినకొలదీ ననాటికి హీనమయ్యేటట్లు చూడాలి. నీరసించినాడని తెలియగానే శత్రువుపై విజృంభించి నాశనం చేయాలి.

ముమ్మక్క: అక్కగారూ! శత్రువుయొక్క బలమే తక్కువగా ఉండి మన బలం ఎక్కువగా ఉంటుంది; శత్రువు దుర్బేద్యమైన వ్యూహం రచించుకొని వుంటాడు. అప్పుడు శత్రువుమీదికి వెళ్ళడము మనకు నష్టమే కదా!

రుద్ర: నిజమే. అప్పుడు సర్వకవచభేదకమైన యుద్ధవిజృంభణ సాగించి శత్రునాశనం చేయాలి, ఈ రెండు యుద్ధాలలో గన్నారెడ్డి అసమాన ప్రజ్ఞావంతుడు.

అన్నాం: గన్నారెడ్డిది దొంగపోటుగాదా, అక్కగారూ!

రుద్ర: గన్నారెడ్డిన యివ్వరేనా గజదొంగ అంటే చీల్చేసేదానివి, ఇప్పుడు ఇలా అంటపేమి చెల్లీ!

ఇద్దరూ పకపక నవ్వుకున్నారు. రుద్రదేవి ప్రేమతో అన్నాంబికను, ముమ్మక్కను శోగలింపకొని, 'చెల్లీ! మన ఘ్ననిజ్ఞానం ఎంత సంకుచితమైనది! మూడడుగులు ముందుకు, పేయి అడుగులు వెనక్కు చూడలేని అజ్ఞానంతో నిండి ఉంటాడు సర్వవిశ్వమూ ఆవరించిఉన్న పరమ రహస్యాల ఛాయలన్నా మనకు తెలియవునుమీ.

రుద్రాంబికాదేవి నిట్టూర్పు విడిచింది. తమ పరితాపాలన్నీ మరచి పోయి ఏవో ఆలోచనలలో అస్వమనస్కలైఉన్న వారి మువ్వరకు ఒక్క సారిగా వేయి పిడగులు విరిగిపడినట్లు గగ్గోలు వినబడింది. నాలుగువేలమంది సైనికులు రుద్రదేవి రథమను, అంగరక్షకులను చుట్టముట్టారు. అంగరక్షకులను ఇనుప గోడలా చేసి, రుద్రసేనాని రథాన్ని ఆపుచేసి ముందు నుంచున్నాడు. హరిహరదేవ, మురారి దేవులు రుద్రసేనాని ముందర ఆగినారు.

మహావీరుడును, యువకుడు అయిన రుద్రసేనాని హరిహర మురారి దేవుల ఉదేశము కనిపెట్టి, తానెన్నడూ పొందని భయముచే గజగజ వణకిపోయినాడు. 'శ్రీశ్రీ రుద్రదేవి చక్రవర్తికి ఎలాంటి ఆపద కలుగుతుందో! ఎప్పుడూ ఊహించలేని విధంగా ఈ ఆపద వచ్చిపడిందని రుద్రసేనాని కళవళ పడుచున్నాడు.

హరిహరదేవుడు ఉచ్చైస్వనంతో— రేచర్ల రుద్రదేవులవైపు చూస్తూ, 'ఓయి రేచర్లరుద్రుడా! నువ్వేమిచేయగలవు? మే మిరువు రన్నదమ్ములము ప్రాణాలకు తెగించినవారము. మృత్యుదేవతాస్వరూపులు మా నాలుగువేల మంది సైనికులు. కాబట్టి నీవు నీ ప్రాణం దక్కించికొని వెళ్ళిపో. మేము మా చెల్లెలు రుద్రదేవిని మా కోటకు బందీగా తేసుకొనిపోతున్నాము' అని తెలిపినాడు.

రుద్రదేవికి, అన్నాంబికకు, రేచర్ల రుద్రునికి—ఎవరికీ నోట మాట రాలేదు. మురారిదేవుడు వెడనవ్వు నవ్వుచు 'సకల జంబూద్వీపానికి మకుటమయిన ఆంధ్రదేశాన ఆడది రాజ్యం చేయడానికి ధర్మం ఒప్పుకోదు. రుద్రచక్రవర్తి వెనుక సింహాసనం అధివసించవలసినది మా తండ్రిదారు. దొంగతన, అధర్మపూర్ణులై మహాదేవరాజూ, గణపతిదేవుడూ సింహాసనం లెక్కినారు. అయినా ధర్మస్వరూపులు, అపరజినదేవులు అయిన మా తండ్రిగారు మాటలాడక, లెక్కచేయక ఊరుకొన్నారు.

ఆ యధర్మానికి మకటాయమానంగా రాచగద్దెమీద ఆడదా నెక్కించటమా? అన్నాడు.

అప్పుడు మమ్మక్క రథంమీద లేచి నిలుచుండి, 'హరిహరదేవ మహారాజా! తాము ఈ విషయం శ్రీ గణపతిదేవ చక్రవర్తులనే అడిగి ధర్మ నిర్ణయం ఎందుకు చెసుకోలేదు?' అని ప్రశ్నించింది.

మూరా: మాకు ఆడవాళ్ళతో మాటలు పనికిరావు. రేచర్రుడుడా! ఏమాటావు? నీ నైన్యాలన్నీ ఆ యధవిస్థరణం చేస్తాయా, ఎక్కడివారి నక్కడే హతమార్పమా?

హరి: మీరు ఆ యధాలు విసరించి, గజ్జాలు దిగి నడచిపోండి. లేదా, రుద్రదేవీ, మమ్మక్క.... ఆ ముదో అమ్మాయిల ప్రాణాలు దక్కగలవని మేము చెప్పలేము.

తన ఉత్తమాళ్ళంపై ప్రళయ యుండులా, ధనుర్వినిర్ముక్త శరంలా, భక్తుని కాంక్షలా శ్రీవాళుక్య వీరభద్ర మహారాజు మహాహతగతిని పోవుచుండెను. ఆయన లోచనలు లోకాలంతటా పదువిడచున్నవి. రక్షకసేనా పరివేష్టితయై యన్న సామ్రాజ్ఞికి భయవేషిటి? అది తనలో ఉన్న కోర్కెలవల్ల ఉద్భవించిన భయముకాబోలు! అయినా ఇప్పుడు అక్కడక్కడ సోమంతులలోఉన్న దుష్టత్వాలు, యాదవుల దుండగీడుతనం తలచుకొనగా, మనస్సు పరిపరివిధాల పోవుచున్నది. తీరా, తాను రుద్రాంబికను కలుసుకొన్నప్పుడు ఏ ఆపదా లేకపోయినచో తన యత్నము నవ్వులపాలగును. అంతకంటె ఆపద ఏమీ సంభవించదుకద! ఒక వేళ ఏమూలనో ఒదిగిఉన్న ఆపద విజృంభిస్తే, తనరాక ఆ ఆపత్తును అరికట్టగలిగితే తాను వెళ్ళకపోయి ఉండడము ఈ భూమి ఉన్నంతకాలము మరువరాని భయంకర సంఘటనగా పరిణమించవచ్చునుగదా?

రాజసేవలో ఛాందసమున్నా క్షమించవచ్చునుగాని ప్రమత్తతఉంటే కోటి జన్మలకైనా క్షమారముకాదు. ప్రేమసేనా అంతే! ఒక రేమను కొండురో యని ధర్మాచరణం ఉపేక్షించుట అధర్మమే అవుతుంది. ధర్మాచరణం లోకాభిప్రాయ సంబంధము కలది కానేకాదు.

వాళుక్య వీరభద్రుడు వడ్డపల్లెకు జాముప్రొద్దెక్కునప్పటికి చేరినాడు. వడ్డపల్లె పురవాసులు చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు ఒంటిగా రావడంచూచి ఆశ్చర్యమందినారు. గ్రామాధిపతి, పెద్దలూ వీరభద్ర మహారాజునకు గౌరవాలన్నీ జరిపినారు. మహారాజు స్నానాదికాలన్నీ నెరవేర్చి బుద్ధగణపతికి సహస్రనామ పూజాది అత్సనలు అర్పించి, అచ్చట ఒక సేనాపతి ఇంట భోజనమాచరించి, విశ్రయించి మొగలిచర్రకు ఏకవీరాదేవిని అర్పింప తన ఉత్తమ అశ్వము నెక్కిప్రయాణమాయెను. వడ్డపల్లెనుండి నూర్గురు ఆళ్ళికులు మహారాజుననుసరించారు.

మొగలిచర్లకు చేరినవెంటనే అచ్చట దేవికి వీరభద్ర మహారాజు పేర అర్చనలు జరిగినవి, వడ్డపల్లెలో, మొగలిచర్లలో మహారాణి పూజలు చేయించిన వైనము తెలియవచ్చెను.

పూజలు పూర్తిచేసుకొని మొగలిచర్ల నుంచి తన్ననునరించిన ఆళ్ళికులతో శ్రీ చాతుర్య వీరభద్రమహారాజు ప్రయాణము సాగించెను. మూడు గవ్యాతుల దూరము వచ్చేసరికి దూరముగా ఒక చిన్న సేన ఆగిఉన్నట్లు వీరభద్రమహారాజు నకు పొడగడెను. వెంటనే తన సైనికుల కందరికీ ఉత్సాహపూరిత వచనాలు పలికి, తన చిన్న సేనను అర్థచంద్రవ్యూహంగా రచించి ముందుకు చొచ్చుకొని పోయినాడు వీరభద్రమహారాజు.

హరిహరదేవ మురారిదేవులకూ, రుద్రమకూ దూరంగా ఏదోచిన్న సైన్యం వచ్చుచున్నట్లు కనబడినది. ఆ సేనవచ్చేలోపలనే రుద్రదేవిని హతమార్చాలని హరిహర మురారిదేవులును; తన సైన్యమూ తన ప్రాణమూ బలియిచ్చి అయినా ఆ సేన వచ్చేవరకూ చక్రవర్తిని రక్షించితిరాలని రేచర్ల రుద్రప్రభువును సిద్ధమై ఉండిరి.

రేచర్ల రుద్రుడు హరిహరదేవుని చూచి 'ఓయి వెట్టిమహారాజా! మీరు శ్రీరుద్రచక్రవర్తిని హతమార్చి లాభం పొందాలని చూస్తున్నారు. కాని చక్రవర్తిని హతమార్చడానికి ప్రయత్నించేలోగా మీ ప్రాణాలు మీకు దక్కితేకద? ఇది నేను హాస్యంగాగాని, బడాయిగాగాని అనుటలేదు' అనెను.

రుద్రదేవి హరిహరదేవునిచూచి 'హరిహరదేవప్రభూ! నువ్వుగానీ, నీ తమ్ముడగానీ నన్ను పట్టుకోగోరు. నాలువేలమంది సైనికులతో, గజములతో దారికి ఆడ్డంరావడానికి నువ్వు సాహసించావు. నలభైవేలసేనతో, గజాలతో వచ్చినా నీకు విజయంకాదు. నీ ప్రాణం కోల్పోవడమే అవుతుంది' అని తెలిపినది.

అన్నాంబిక రేచి రథముమీద నిలుచుండి 'ఓయి అవినీతిపరుడా! దొంగ తనంవల్ల రాజ్యాలు నిర్మాణంకావు. మగటిమి కలవాడవయితే ఇదివరకే నీ రాజ్యం నువ్వు నిర్మించుకొనే ఉండువు. మా ప్రాణాలు పోవుగాని మీప్రాణాలు మాత్రం బలి అవుతాయి' అని కేకవేసి బాణం ఎక్కుపెట్టి హరిహరదేవునిపై గురిపెట్టింది.

ఆ వెంటనే మురారిదేవుని బాణంవచ్చి అన్నాంబిక ధనుస్సును రెండు తుండెములు చేసెను. మురారిదేవుడు మరల బాణం సంధించే లోపుగా, ఒక నిశితభల్ల మెక్కడినుండియో మహావేగమున వచ్చి అతని కంఠాన సువ్వలలోతుగా నాటుకొన్నది.

ఇది ఏమి అలి ఆశ్చర్యపడి అటు మాచేసరికి ఆ ప్రక్క ఎత్తయిన రాళ్ళ గుట్టమీద శ్రీ చాళుక్య వీరభద్రుడు ఇరువదిమంది విలుకాండ్రతో నిలచి యున్నాడు. ఆవిలుకాండ్రమధ్య వీరభద్రుడు ప్రమథులమధ్య కుమారస్వామీలా ఉన్నాడు. వీరభద్రుని ధనుస్సు త్రిపురాసులపై నెత్తిన పాకువకంలా ఉన్నది.

మూరారిదేవుడు మరల ధనుస్సునెత్తి రుద్రమవైపు గురిచూచినాడు. అమ రుక్షణంలో అతడు మృత్యుదంష్ట్రవంటి బాణము గుండెను దూసుకొని పోగా ఏనుగుపై విగతజీవుడై పడిపోయినాడు.

హరిహరదేవుడు రౌద్రాన జేవురించి అంగరక్షకుడు ఫలకము నడ్డుపెట్టగా తన మహా ధనుస్సును ఎక్కబెట్టి చాళుక్య వీరభద్రునిపై పది బాణాలు వదలెను. ఆపదిబాణాలు పదిరెట్లు పెరిగితిరిగి అతనినే తాకినవా అన్నట్లు ఆ ఏనుగు అంబారిని నూరుబాణాలు కప్పినాయి. హరిహరదేవుని ఫలక ధారి ప్రాణము వదలి ఏనుగుపై పడిపోయినాడు.

వీరభద్రుడు ప్రళయకాలరుద్రుడై కదలికలేక ఎడతెరపిలేని క్రూరభల్లాల ప్రవాహము కటించి హరిహరదేవుని కవచము, శిరస్త్రాణము చీల్చివేసినాడు. ధనుస్సు ఎత్తుకొనే వీలులేక ఏనుగుపై హరిహరదేవుడు మార్చితుడైనాడు.

రేచర్ల రుద్రప్రభువు ఎలుగెత్తి 'చక్రవర్తిపై కత్తివత్త సాహసించగల పిరికివంద లెవ'రని భూనభోంతరాలు పగుల కేకవేసి తన చిన్నసైన్యాన్ని హరిహరదేవుని సైన్యాన్ని తాకువని కొమ్ము ఊదినాడు.

ఆజ్ఞ యిచ్చుట తరువాయిగా ఉదండులైన ఆ అంగరక్షకులు హరిహర దేవుని సైన్యంపై విరుచుకొనిపడిరి. శ్రీ చాళుక్యవీరభద్రుడు ఆ రాళ్ళగుట్టమీద నుండి పిడుగు ప్రవాహం దొరుకు వచ్చినట్లు హరిహరదేవుని సైన్యం జొరబడ గానే ఆయన ధాటికి నిలువలేక సైన్యాలు వీరిగిపోయినవి. వీరభద్రునితో గ్రామ వీరభద్రుడు, వీరముష్టులు 'ఆశ్చర్య శరణ' అనుచు ఒళ్లు తెలియని ఆవేశముతో హరిహరదేవుని సైన్యముపై బడినారు.

ఈ రెండు అగ్నులమధ్యపడి హరిహరదేవుని సైన్యము నుగునుగయి పోయినది. హతశేషులు తెగిన హరములోని పూసలుడా దెసల చెదరిపోయారు. వీరభద్రులు మహావేగముతో త్రికూలాలతో హరిహరుని గజాన్ని పొదివి ఎంత మంది పిండియైనను లెక్కసేయక పరశులతో, భల్లాలతో ఆ ఉత్తమగజాన్ని ముక్కలుగా చీల్చి, అంబారీలో క్రిందపడిన హరిహర దేవుని చిన్న చిన్న కండలుగా నఱకివేసిరి.

చాళుక్యవీరభద్రుడు అత్యంత వీరావేశంతో రుద్రదేవుని రథం నమిపించి 'చక్రవర్తిని క్షేమమా' అని అడిగాడు.

రుద్రసేనాని హరిహరుని చిత్రవధ చూడలేక మోముటిప్పకొనియుండి వీరభద్రుని మాట వినగానే ఆ ప్రభువువంక చూచి చిరునవ్వు నవ్వినది. చాళుక్య వీరభద్రునికోపము పాలు విరిగినట్లు విరిగిపోయినది.

౬

చాళుక్యవీరభద్రుడు రుద్రదేవ చక్రవర్తిని, అన్నాంబికను, ముమ్మడాంబికను రాత్రికి ఒరుగల్లు గొనిపోవుసరికి హరిహరమురారిదేవుని రాజద్రోహ సంఘటన, వీరభద్ర మహారాజు వారిని నాశనముచేయుట నగరమంతట ప్రాకిపోయినది. శివ దేవయ్య దేశికులు వెంటనే రాచనగరుకువచ్చి చక్రవర్తిని క్షేమమడిగి 'ఈ దేశములో పరిపూర్ణశాంతి వచ్చేవరకు చక్రవర్తిని సరియైన అంగరక్షక బలము వెంట రాకుండ ప్రయాణం చేయకూడ దని మనవిచేసిరి.

రుద్ర: బాబయ్యగారూ! ఎంతకాలం జాగ్రత్తతో భయపెట్టి సైన్యాల పెంచి, రాజ్యం పాలించగలం? రాజ్యపాలన ధర్మరక్షణకోసం. అధర్మ బలంతో రాజ్యాలు నిలబెట్టగలమా?

శివ: ధర్మరక్షణకు అధర్మమార్గం పనికిరాదు భయంచేత రాజును తన్ను రక్షించుకొమ్మని ధర్మశాస్త్రాలు చెప్పవు. మానవహృదయంలో కాంక్ష కుముడుతూ ఉంటుంది. రాజ్యం చేయాలనే దుశాశతో ఎవరైనా నిరాయుధుడైన రాజుపై విరుచుకు పడవచ్చును; సుదుర్లభుడైన ఉత్తమ ప్రభువు తన్ను దానేమరకూడదు.

రుద్ర: కవులు, గాయకులు, పండితులు, మహాముఖులు నిరాయుధులై, నిర్భయులై ఏలా జీవిస్తున్నారో రాజులుకూడా ఒక్కధర్మమే బలంగా రాజ్యం చేయవద్దా గురుదేవా? దేవబలంకాక రాజ్యాలు పశుబలం మీద ఆధారపడి ఉన్నంతకాలం భగవంతుడే జగత్తునుండి మాయమై పోయినట్లుకాదా?

శివ: రుద్రస్రభూ! మానవుడు ధర్మపథం తప్పినప్పుడే రాజ్యాల అవసరం కలుగుతుంది. ప్రపంచం ధర్మక్షేత్రమైనప్పుడు, రాజ్యాలూ, రాజులూ, చితురంగ బాలలూ, కోటలూ, కందకాలూ, రక్షకభటులూ, చారులూ. ఆయుధాలూ అస్త్రాలూ అవసరమేమిటి?

రుద్ర: ఆస్తి ప్రపంచానికి ఎప్పుడయినా లభిస్తుందా బాబయ్యగారూ?

శివ: అలాంటిస్థితి లోకానికి ఒక్కసారే సాధ్యము.

రుద్ర: కృతయుగంలోనా?

శివ: కృతయుగంలోనూ కాదు; కృతయుగంలో మానవజీవితము శైశవావస్థలో ఉన్నది. శిశువులు దేవతాస్వరూపులు. వారికి ప్రభువులు దేవతలే; కాబట్టే శిబి, దధీచి మొదలయినవారు; వేరుడు, నరూపుడు, దక్షుడు మొదలయినవారు అప్పుడు ఉండేవారు.

రుద్ర: ఇంక ఎప్పుడా దివ్యయుగం అవతరించడం?

శివ: మహారాజా! అనేకచోట్ల కృతయుగాలలో ఒక్క మహాపవిత్ర కృతయుగం ఉద్భవిస్తుంది. ఆ కాలంలో శైవ, బౌద్ధ, జైన, వైష్ణవ మతాలుండవు. మేచ్చులు, ఆర్యులు, దస్యులు, అనురులు అనే తేడాలుండవు. బీదలూ, ధనవంతులూ ఉండరు. పాలించేవారూ, ప్రజలూ అనే వర్గాలుండవు. అభిమానం, గర్వం, అహంకారము, ఆశ, క్రోధము, కామం, లోభం, మోహం, మదం, మాత్సర్యం, ఏమీ ఉండవు. మానవులప్పుడు దేవతలై పరతత్వం చేరుతారు ప్రభూ!

రుద్ర: ఈలోగా ఈలా మనుష్యులు సర్వభాధలు అనుభవిస్తూ ఉండవలసిందేనా?

శివ: అప్పుడప్పుడు ప్రతిమనుష్యుడూ ఏదో మహాత్తర సన్నివేశమందు భగవత్సమాను డవుతూ ఉంటాడు. కొందరు మనుష్యులు బ్రతికివున్నంతకాలమూ దేవతలుగా ఉండి అవతారం చాలిస్తారు. భక్తులు ఉచ్చువించి తమ తమ వృత్తమకర్మలద్వారా లోకానికి దారి చూపిస్తూ ఉంటారు.

ఈ ధర్మరక్షణార్థం శ్రీ అయ్యూ తాను ఎన్ని భయంకర మృత్యునాట్యాలు చూడవలసిఉంటుందో అని రుద్రదేవి అనుకొనుచు దేశికులకు వీడుకోలు ఇచ్చి అభ్యంతర గృహాలలోనికి పోయినది.

శ్రీ చాళుక్య వీరభద్ర మహారాజునకు ఏదో ఆవేదన జనించి తనకై అరుదెంచినారా? ఎంత విచిత్ర సంఘటన! సైన్యములేక ఒక్కరు వచ్చినారా? అది ఎంత అవివేకము! వడ్డపల్లెనుండీ, మొగలిచర్లనుండీ వీరముఘలనూ, వీరభద్రులనూ, ఆ మహారాజు వెంటబెట్టుకురావడము విచిత్రమైన విషయమే.

హరిహరదేవులు తన్ను హతమార్చియుందురు. ఆరీతిగా తన ప్రాణము పోయి ఉన్నట్లయితే, కాకతీయ సింహాసనంకోసం ఈ దారుణసంగ్రామాలన్నీ ఉద్భవించకుండా ఉండునుకదా!

చాళుక్య వీరభద్ర మహారాజు యుద్ధం జరుగుతున్నకాలం దుర్నిరీక్ష్య తేజుడై, యుద్ధం కాగానే చంటిబిడ్డవలె 'తాము క్షేమంగాఉన్నామా?' అని అడిగినారు. ఆ ఉత్తమ చాళుక్యునకు అంత భయంకర క్రోధం ఉద్భవించడానికి కారణం, తన కప్పుడు సంభవించిన ఆపదేకాబోయి? ఆ సమయంలో తాను మాతే మరచిపోయి ఆడుపులిలా, తన పురుషుడు శత్రువుల నాశనం చేస్తాంటే చూచి ఆనందంతో ఉప్పొంగిపోయినదేమి!

ప్రతి శ్రీ తన పురుషుడు బలంతో విజృంభించి శత్రువుల నాశనం చేస్తూ ఉంటే, చూస్తూ ఉప్పొంగిపోతుంది కాబోలు. అదేకాబోలు గురుదేవులు వచించిన మానవపశుత్వము? రాజుల కందుకే వేట ఆన్నా, కోడి, గుఱ్ఱం, ఏనుగు, పెద్దపులి పందేలన్నా ఇష్టము.

ఇంతలో ముమ్మక్క అన్నాంబలు స్నానాలాచరించి, వస్త్రాలు ధరించి దేవకన్యలులా వచ్చారు. రుద్రమ అదివరకే స్నానమాచరించి చీనీ చీనాంబరాలు ధరించిఉన్నది. వారిద్దరూ వచ్చుటచూచి 'పాపం! వీ రిరువురూ సంపూర్ణ యౌవన వతులైన కన్యలై, తనవలసకదా పెళ్ళికాక ఉన్నారు' అనుకున్నది.

తానే పెళ్ళికాని కన్యయై ఉన్నదే! స్త్రీలకు పెళ్ళి అయితీరాలన్న ధర్మశాస్త్ర ప్రమాణ మున్నది. పురుషులు పెళ్ళికాకుండా ఉన్నా పతితులు కాకపోవడమేమి? పురుషుడు పరస్త్రీగతుడైనా, అతడు భార్యతో దాంపత్య ధర్మము నెరవేర్చడానికి అర్హుడు స్త్రీ ఒకసారి పరపురుషరతయైతే భర్తతో దాంపత్యం నెరవేర్చడానికి అర్హురాలుకాదు. ఈ ధర్మనిర్ణయాలు రావడానికి సహస్రకారణా యండవచ్చు.

ఇంతలో ముమ్మక్క రుద్రమదేవికడకువచ్చి "అక్కగారూ! చాశుక్య శీర భద్ర మహారాజు అంత చిన్నబాలునిలా అయిపోయినారేమిటి? అని అన్నాంబిక నన్ను మూడుసారు లడిగింది" అని చిరునవ్వుతో తెలిపింది.

"అల్లరిపిల్లా! పెద్దలంటే భక్తిలేకుండా వేళాకోళాలుచేస్తావా?" అంటూ రుద్రాంబ తమముసవచ్చింది. ముమ్మక్క పారిపోయి అన్నాంబిక వెనుక దాగెను.

అన్నాం: ఉండండి అక్కగారూ! నాకు నిజంగానే అనుమానం కలిగింది ఏమి చేయమంటారు? (పక పక నవ్వును)

రుద్ర: అలాగా! నిజమైన అనుమానం కలిగిందే! దానికి నిజమైన ప్రత్యు త్తరం గోన గన్నారెడ్డిని అడిగి తెలుసుకోవాలి.

ముమ్మక్క: (అన్నాంబిక వెనుకనుంచి ముందుకువచ్చి) అమ్మయ్యా, ఓ తాయిలంగారికి మా చక్కని ప్రత్యుత్తరం వచ్చింది. అనుమానాలన్నీ పటాపంచలయ్యాయి.

అన్నాం: ఓ చాశుక్య మహాదేవ రాజు నడిగితే అనుమానాలు గినుమానాలా ఏమీ వుండవనే అంటారు.

రుద్ర: మహాదేవరాజేమిటి చెల్లీ?

అన్నాం: ఏమీలేదు అక్కగారూ! మొన్న మనం వడ్డపల్లెకు వెళ్లకమునుపు ఓ తాయిలంగారు తదేకదీక్షతో మీ సభలోవున్న ఒక మహాపురుషుని తెరల వెన కాలనుంచి చూస్తున్నారు. ఇది మొదటిసారికాదు. మీరు సేనానాయకుల సభ చేసిన దినాన, మీ ఆలోచనామందిరంలో అవరోధ జనంవుండే చోటనుంచి గవాక్షం గుండా ఆతాయిలంగారే ఆ మహాపురుషుని చూస్తుంటే నేను దొంగలా కనిపెట్టుతున్నాను.

ముమ్మక్క: అమ్మ దొంగా!

అన్నాం: నేను దొంగనే అని ఒప్పుకొన్నానుగా!

రుద్ర: తర్వాత ఏమయింది?

అన్నాం: ఆ తాయిలంగారు నిట్టూర్పు విడవడం, శ్రీవారికి కళ్ళు అరమూత
లవడం, చెంపలు ఎరుపెక్కడం చూచానులెండి! ఇంకేం భార్య భర్తలూ' తల్లి
కూతుళ్ళూ, అక్కా చెల్లెళ్ళూ అయిన ఓ యిద్దరు రాజ కుమార్తెలు తోడికోడళ్ళవు
తారు కాబోలు అనుకున్నాను.

రుద్ర: ఆసిదొంగా! నన్నుకూడా కలిపావూ, నీపని చెబుతా!

అన్నాం: గుమ్మడికాయ దొంగలు.

అంతరు పక పక నవ్వుకొనిరి.

ద శ మ గా థ

యా ద వు లు

౧

యాదవమహారాజు తనసైన్యంతో పది గవ్యతులన్నా ప్రతిష్ఠాన నగరం దాటి రాలేకపోతున్నాడు. గోన గన్నారెడ్డి. మహాదేవరాజు ఆరు లక్షల సైన్యాన్ని అడుగు కదలనీయడు. అంతగా శత్రువుల ఒత్తిడి ఎక్కువైతే పదిఅడుగులు వెనక్కు వేస్తాడు. ఇరువారువారికి ఒక్క గొతమీదేవి కాపుకాస్తున్నది. అన్నీ కొండలు, గుట్టలు, అరణ్యాలు, ప్రతిగుట్టా, ప్రతికొండా, ప్రతిసెలయేరూ, ప్రతిఅడవి గన్నారెడ్డికి కాపుదలగా ఉన్నవి. జగన్నాథరథంలా సాగిపోవలసిన యాదవసైన్యం అడుగడుక్కు విమ్మం. అయ్యో చేసేదేమిరా అన్నట్లుగా ఉన్నది.

మహాదేవరాజు కోపం మిన్నుముట్టుతూవుంది. తా నిలా జైత్రయాత్ర సాగిస్తే ఎన్నాళ్ళకు ఓరుగల్లుపోవడం ? యుద్ధవ్యాహార్యక్షుడు, సేనను చొప్పించుకు పోయే మగటిమి కలవాడు, ఎదిరించే శత్రువు మనస్సు తెలిసికొని యుద్ధం నడిపే భయంకర ప్రతిభాశాలి అతడు. కాని అతన్ని ప్రతివిద్యలోనూ త్రోసి రాజనిపించ గల గండరగండడు గోన గన్నారెడ్డి అతని మహాసైన్య పురోగమనానికి ఆనకట్ట అయిపోయినాడు.

కొండలమీదనుంచి రాళ్లు దొరుకువచ్చి లోయలలోపోయే సైన్యాలు నాశనం అవుతూవుంటాయి. ఎంత నెమ్మదిగా నడచినా ఆశ్వికసైన్యాలుపెక్కి సాధారణ భూమివలె కనబడే సమతలముపై నడుచుచుండగా చటుక్కున గోతులలో పడి పోవుచుండెను. సెలయేరులలో నీరు తాగినవారు మత్తుచే పడిపోవుచుండిరి. నిర్జనంగా కనబడే చిట్టడనివి సమీపించే సైన్యాలమీద అఖండ బాణవర్షం కురిసి వేలకొలది సైనికులు ప్రాణరహితులై పడిపోవుచుండిరి.

గ్రామములలో జనంలేరు. పంటలులేవు. పశువులులేవు, పాలులేవు. గ్రామాలు మొండిగోడలతో, పశులేని చేట్లతో విండివున్నాయి.

మహాదేవరాజుకు, అతని సేనానాయకులకు, మంత్రులకు ఈ విచిత్రయాత్ర అర్థమగుటలేదు.

మూడుసారులు గన్నారెడ్డి మహాదేవరాజు సైన్యాలకు వెనుకభాగములో వచ్చి తాకినాడు. సైన్యాలు నిలబడి యుద్ధం చేసేసరికి గన్నారెడ్డి సైన్యాలతో

మాయమైనాడు. ముందుకు సాగకుండా విరలదరణీకుడు, సబ్బప్రభువు, సూరన్న రెడ్డి, చిన అక్కనప్రగడ, రేచర్ల చినదామా నాయుడు, చిన మల్యాల ప్రభువు రక్కసులలాంటి సైన్యాలతో అడ్డుపడుతున్నారు.

గన్నారెడ్డి మొదటిసారి మహాదేవణ్ణి లాకినప్పుడు సైన్యం వెనుకనే వచ్చు వ రక్షణగలమా, పశునగలమా పటాపంచలై పోయినాయి. గన్నారెడ్డి తృప్తితీర మహాదేవరాజు దాన్యాదలను, పశువులను దోచుకున్నాడు. ఆ వెంటనే మాయమై నాడు. తరముకువచ్చిన సైన్యాలను హతమార్చినాడు.

ప్రళయకాలరుద్రుడై మహాదేవరాజు గోన గన్నయ్యను చేతులతో నలిపి వేయడ మనుకన్నాడు. ఖడమతో కండకండలుచేసి గడ్డలకు, కాకులకు ఎగుర వేయవలె ననుకన్నాడు. రేచగిరికి నలభై గవ్వాతుల దూరంలో ఉన్న మంజుల గ్రామం దగ్గర విడిచివేసినాడు. అప్పటికే అతని నేనలో గోన గన్నారెడ్డి ముష్కర క్రియల దెబ్బదివేలు వడసెను. ఆరు నెలలకు తెచ్చుకొన్న అహార పదార్థాలలో రెండు నెలల పదార్థాలు గన్నారెడ్డి దోచుకపోయాడు.

అతని సైన్యం మంజుల గ్రామానికి మూడు గవ్వాతులు ఉన్న గోదావరి కడనుండి పది గవ్వాతుల దూరములో ఉన్న ధారుణగరంవరకూ విస్తరించి ఉన్నది.

అహారపదార్థాలు సైన్యం వద్యకుండేటందుకు ఏర్పాటుచేసి, ఈ మహా సైన్యం చుట్టూ అశ్వకసైన్యాల, విలుకాండ్ర దళాలు సర్వకాలమూ యద్ధసన్నద్ధులై ఉండ ఏర్పాటుచేసినాడు మహాదేవరాజు. అనేక చారదళాలు విరోధి సైన్యాల రాక తెలియ జేయ ఏర్పాటు చేసినాడు.

రక్తాక్షి సంవత్సర జ్యేష్ఠ శుక్ల దశమినాడు రేచగిరిలో బయలుదేరి యీ జ్యేష్ఠబహుళ దశమికి ఇంకా మంజుల గ్రామంలోనే ఉన్నాడు మహాదేవరాజు. ఆరాత్రి మహారాజు ఆలోచనాశిబిరంలో, సర్వసైన్యధ్యక్షులూ, మంత్రులూ చేరినారు.

మహారాజు సింహసనంపై అధివసించి ఉన్నాడు.

ముఖ్యసేనాపతి సింగదేవప్రభువు (మహాదేవరాజు దాయాది) “మహారాజా! మన ఎవిమిదిలక్షల సైన్యాలలో రెండు లక్షల సైన్యాన్ని గన్నయ్యను తరమడానికి విడదీశాం, ఆ సైన్యం మంజీరానది తీరాలకు నైరుతిగా అతని సైన్యాలను తరుముతూనే ఉంది. ఇంతట్లో ఎక్కడనుండి వచ్చాడో ‘గోన గన్నయ్య’ అని మన సేనాపతులందరూ చికాకుపడుతున్నారు.

మహా : వీడు బ్రహ్మరాక్షసా, పితాచా ?

భవానీభట్టు (మహామంత్రి) : మహాప్రభూ ! ఈ గోన గన్నయ్యకు గజదొంగ అని పేరువడింది అంతామాయ. వీడు రుద్రమదేవికి సహాయంగా ఏర్పడిన దొంగసైన్యాలకు నాయకుడు.

సింగ : లేకపోతే సాధారణ గజదొంగతనం ఒకటి చేయకుండా, రుద్రమ్మపై తిరగబడిన సామంతుణ్ణులా పట్టి హతమారుస్తాడా ?

భవా : వీడు మన జైత్రయాత్రకు అడ్డం అనికాదు. కాని నేనుపెట్టిన ముహూర్తానికి ఓరుగల్లుకోట ముట్టడించలేకపోయాము.

జైతుగి (ఆశ్చిక సైన్యాధ్యక్షుడు) : రేపు మనం మంజీర ఎలాగు దాటడం ?

సింగ : నిర్మలనుండి మల్యాల చౌండయ్య సైన్యాలతో అడ్డుపడెట్లు ఉన్నాడు.

మహా : స్వంగదేవప్రభూ! మన రెండులక్షల సైన్యాన్ని వెనక్కరమ్మనండి. ఆ సైన్యం ఏ భైవేల నావలమీద మంజీర గోదావరీ సంగమం దగ్గర కాకుండా దక్షిణంగా గిరికోటదగ్గర దాట ఆజ్ఞ ఇవ్వండి. ఆ దాటింపవలసిన బాధ్యత జైతుగి దేవ ప్రభువుది. .

భవా : ఆ సైన్యాన్ని దాటనీయకుండా గన్నారెడ్డి ఒక ప్రక్కనుంచి మల్యాల చౌండయ్య గోదావరి ఆవలిప్రక్కనుంచి తాకవచ్చునుకాదా చక్రవర్తి ?

మహా : అవన్నీ ఆలోచించాము భట్టోజీ ! దాటే సైన్యాన్ని మేము మొదట తెలియజేసిన కోటల విదానంతో తాత్కాలికపు కంపకోటలు ఏర్పాటు చేసుకొని శ్రతువు వెనుకనుంచి మీదబడకుండా చూచుకొనండి.

జైతు : చిత్తం మహారాజా !

మహా : తక్కిన ఏభైవేల నావలలో మేము సంగమానికి ఎగువ బోధన గిరికడ దాటగలము.

సింగ : ఈలోగా మనదేశంనుండి ఆహారపదార్థాలను తీసుకొనివచ్చేటందుకు వెళ్ళిన రెండులక్షల సైన్యం వచ్చి కలుసుకుంటుంది.

మహా : మంజీర దాటగానే మన సైన్యాలను ఆరు సైన్యాలుగా విభజిస్తాను. ఒక్కొక్క సైన్యం అయిబారు గవ్యూతుల దూరంలో యాత్ర సాగించాలి. శత్రువు ఎదురుబడితే లెక్కచేయక ముందుకు సాగిపోయి శత్రువును చుట్టుముట్టి నాశనం చేయాలి.

శంకరదేవ (గజసైన్యాధ్యక్షుడు) : శత్రువుల సైన్యాలు తక్కువగా ఉన్నాయి అవి కనా మనకు వేగువచ్చింది. ఆంధ్రసామంతులు కొందరె నా మన వెపు చేరక పోయినా ఆ రుద్రమ్మకు సాయంవెళ్ళరు. అంతవరకు లాభం మహారాజా !

౨

మంజీరానది దాటడం బ్రహ్మప్రళయమే అయినది యాదవునికి. లక్షల బలంతో నేర్పుతో మంజీరానదినిదాటి, కాకతీయుల నెగ్గినంత సంతోషము

పొందెను. మంజీర దాటడంలో చొండసేనాని ఏటి ఆవలనుంచి, ఏటి ఈవలనుంచి గోనగన్నయ్య శౌణదేశవాహినులను చీల్చి చెండాడిరి. ఏటిలో యాదవుల వడవలను వందలకొలది ముంచినారు. గట్టుకు దిగకుండ గట్టుపైన చొండసేనాని బలాలు మహాదేవరాజు మూకలను శకలాలుగా ఖండించివేసెను.

ఏరుదాటి చూచుకొనేసరికి దాదాపు ఎనభై జేలమంది మనుష్యులు. దెబ్బది రెండు వీనుగులు, రెండువేలచిల్లర గుఱ్ఱాలు యాదవులకు నష్టమయ్యెను. గాయ వడినవారు లక్షకుపై గా ఉన్నారు. చాలా ఆహారపదార్థాలు వృష్టమయ్యెను.

ఏరుదాటగానే చొండసేనాని సేనలు వెన్నుకు తగ్గిపోయాయి. గన్నారెడ్డి గన్నారెడ్డి గజదొంగలు రెండుతగాలై ఒకటి గన్నారెడ్డి నాయకత్వాన మరొకటి విఠలధరణీకుని నాయకత్వాన శౌణమహాదేవుని వెన్నాడించడము, అడ్డు తగలడము మొదలిడెను.

ఒక బనాన్ని నాశనంజేయవలెనని సాగినచో మహాదేవునికి ఆ బలం కనబడదు. సరేనని నిర్భయంగా సాగితే రెండవ గన్నారెడ్డి ధ్వజం అడ్డం. వెనుక నుంచి చొండసేనాని చమువులు నిరంతరపుతాకిడి.

ఇంతలో వానలు ప్రారంభించాయి. వానలో గన్నారెడ్డికి బలం ఎక్కువా అన్నట్లు ఆతడు ప్రచండంగా విజృంభించి అడుగడుగునకు నాశన దేవతను ప్రయోగం చేస్తున్నాడు. చిన్నచిన్నవిళ్ళు, బలాలు ఉండడానికి తగిన వీళ్ళ లేకపోవడం, రోగాలు జ్వరాలు అన్నియు నిరోధలే :

మహాదేవరాజునకు వచ్చేది వానాకాలమని తెలియును. అందుకు తగిన సన్నాహాలతోనే యుద్ధయాత్ర ప్రారంభించినాడు. కోట్లకొలది చావలను, వెదురు ఊచలనుకూడా పట్టించుకొని వచ్చినాడు. దానితో లక్షలకొలది నివేళాలు నిర్మించడం, వానలు వెలిసిన వెనుక ముందుకు సాగడం, ఈ రీతిగా అంచెలుగా యుద్ధయాత్ర సాగుచున్నది. గోన గన్నారెడ్డి బలాలు, చౌండుని బలాలు యాదవుని వాహినులను నాశనం చేస్తున్నవి.

ఎప్పుడు ఓరుగల్లు చేరుదుమా, ఎప్పు డా మహానగరం చుట్టూఉన్న పాశెము లన్నీ ఆక్రమించుకొని, తాను నిశ్చయించుకొన్న వ్యూహం ప్రకారము ముట్టడి సాగించడమా అని తహతహ జనించినది మహాదేవరాజునకు : నెల ముట్టడి సాగేసరికి ఆంధ్రులు కాళ్ళబేరానికి వత్తురు. ఆడదాని రాజ్యం అంటే అసహ్యము కొల్పి తనతో కలిసిపోదురు.

ఈలాంటి ఆకతో ఏమాత్రము పట్టుదల, యుద్ధపుబిగి సడలకుండా మహాదేవరాజు ప్రయాణం చేస్తున్నాడు మహావాహినులతో.

గన్నారెడ్డి అంతకన్నా పట్టుదలతో, మాయతో, అఖండవేగంతో పిడుగులా మహాదేవరాజు సైన్యాన్ని తాకుతాడు : కొంత సైన్యం నాశనంచేస్తాడు : ఆ వెంటనే మాయమవుతాడు.

గన్నారెడ్డి విధానం అర్థంచేసుకొని మహాదేవరాజు, కొన్ని కొత్త రక్షణలు సృష్టించాడు. రాళ్ళచక్రాలున్న కొండల్లాంటి బళ్ళు కట్టించాడు. ఆ బిళ్ళపైన చిన్న చిన్న కట్టకోటలు, ఎసమండుగురు వదిమంది పట్టేవి కట్టించాడు. ఆ రథాలను ఎనిమిది ఎద్దుల జతలు లాగుతూఉంటాయి.

బండిమీద చిన్న కట్టకోట గోడలలో ఉన్న వీరులు బాణాలు వేయడానికి పెద్ద రంధ్రాలు చేయించినాడు వీరిని సేనలచుట్టూ మహాదేవరాజు ఉంచినాడు. విరోధి కనపడగానే, శత్రువునుచూచి కోటలబండ్లు ఆపు చేయించి వానిని కోట గోడలులా చేశాడు. ఈ ఏర్పాటు గన్నారెడ్డి దాగా అర్థంచేసుకున్నాడు. యుద్ధ చమత్కృతి అంతా ఎత్తుకు పైఎత్తులు వేయుటలోనే ఉంది.

గన్నారెడ్డి అక్కీనప్రగడనుచూచి, “బావగారూ! ఇంతవరకు మన సైన్యాలు నాశనం కాకుండా విరోధి నాశనం అయేటట్టు చూస్తున్నాము. ఇప్పుడు ఈ యాదవుడు మంచిఎత్తే వేసినాడు” అని ఆలోచన చేసెను. గన్నారెడ్డి ఆ మాటలు అనగానే అక్కీనప్రగడ నవ్వి “బావగారూ! మీకు గజదొంగలని పేరు ఊరికే వచ్చిందా? ఆలోచించండి ఒక కొత్తఎత్తు” అన్నాడు.

మహాదేవరాజు ఆరులక్షలమహావాహిని వేములవాడబళ్ళగల విడస యున్నది. రెండులక్షలసేన ఇంతవరకు నాశనమయినది. వేములవాడ చుట్టుప్రక్కల గ్రామాలన్నియు మహాదేవరాజు సైన్యాలు ఆక్రమించాయి. వేములవాడకు ఉత్తరంగా పన్నెండు గవ్వ్యాతుల దూరములో జగతపురిలో మల్యార చౌండసేనాపతివున్న శిబిరంలోనికి అక్కీనప్రగడకూడరా చౌండమహారాజుతో మాటలాడటానికి గన్నారెడ్డి యేగెను.

2

చౌడసేనాని ఎనుబదిఏళ్ళ వృద్ధమహారాజు. కాకతీయ గణపతిదేవ చక్రవర్తి రాజ్యభారంపూని విజృంభించి, ఆంధ్రమహాదేశం అంతా కాకతీయ సామ్రాజ్యము వ్యాపింపచేసే సంవత్సరాలలో కొఱివి రాజ్యభారము వహించి ఉత్తరాంధ్రభాగము లలో గోదావరి రెండుతీరాలలో శౌణ యాదవులు, గోండులు మొదలగువారు దాడులు వెడలకుండా రక్షిస్తూ, తన చక్రవర్తితో దక్షిణదేశ యుద్ధయాత్రకు, కమ్మనాటి యుద్ధయాత్రకు వెళ్ళి, యుద్ధక్రియా దక్షుడై చక్రవర్తి కుడిభుజమై, సంకిసపురరిపుతిమిరమార్తాండ, సమరదేవేంద్ర, పెదముత్తుగుండ, కోటగెలవట, దీవలుంతక, దుష్టతురగరేఖారేవంత, గణపతిదేవ ప్రసాదౌత్తర రాజ్యాలక్ష్మి సమాశ్లిష్ట, రుద్రేర్వర దేవశ్రీ పాదపద్మా రాధక, విఖిల శత్రురాజమస్తక విదాంబ, సకలాయుధప్రయోగకుశల, శౌణ దేశాధీశాది భుజబల గర్వాపహరణ మొదలయిన

బిరుదాలు పొంది ముసలి తనంలోకూడా ఏమాత్రమూ శక్తిసడలని మహావీరుడై బీష్మునివలె శత్రుజన భీకరుడై రాజ్యము చేయుచుండెను.

చౌండపేనాని కుమారుడు కాటయచమూపతి, తండ్రిప్రక్కనే నిలిచి వున్నాడు. గోన గన్నయ్య అక్కినప్రగడలు మందిరములోనికి రాగానే చౌండపేనాపతి లేచి, త్వరితగతి గన్నయ్యదగ్గరకు వచ్చి, ఆత డిచ్చు నమస్కృతులందుకొనుచు, గాఢముగా కౌగలించుకున్నాడు. అక్కిన చౌండపేనానికి జయం సలిపి వేదాశీర్వాదాలు ఒసగినాడు. వాలందరు ఉచితాసనా లధివసించిరి.

చౌండ: గన్నయ్యమహారాజా; మీ తండ్రిగారు నేనంటే ప్రాణం యిచ్చేవారు. వారికి మల్యాలవంశం అంటేనే ప్రాణం. అందుకనేగా మాజ్ఞాతి గుండయ్య ప్రభువుకు తమ అమ్మాయిని ఇచ్చి ఉద్వాహం చేశారు.

గన్నయ్య: మహారాజా! తాము ఇంతవృద్ధులయ్యా మా కందరికీ సిగ్గు శక్తే విధానంగా యుద్ధం చేస్తున్నారు.

కాటయ: గన్నయ్యప్రభూ! మా నాయనగారికి వృద్ధులమైతిమే అనే విచారం పట్టుకొన్నది. చిన్నవారుగాఉంటే, శౌణయాదవుణ్ణి గోదావరి దాట నిద్దుమా అంటారు.

అక్కిన: అది నిజం కాటయమహారాజా! దేవగిరి యాదవులు, చౌండమహారాజులు యవ్వనంలో ఉన్నప్పుడు దేవగిరిప్రాంతాలు దాటి ఆంధ్రదేశం వయిపు కన్నెత్తి చూశారా ఎప్పుడయినా?

కాటయ:ఇంతకూ యాదవుల్ని మంజీర దాటకుండా చేయలేకపోయామని బాధపడుతున్నారు.

గన్నయ్య: ప్రభూ! తాతయ్యగారూ, అలా ఆలోచిస్తే ఎట్లా, మహాదేవ రాజు నేలయిననట్లు దండుతో వచ్చాడు. ఆంధ్రముద్దవిధానం బాగా గ్రహించి ఎత్తుపైతులు వేసుకువచ్చాడు.

అక్కిన: కాబట్టి మనం చేయగలిగినదల్లా యాదవుల సైన్యాలు ఎన్ని నాశనం చేయగలిగితే అన్నీ చేయడమే!

గన్నయ్య: అప్పుడు చక్రవర్తి తక్కిన యాదవసైన్యాలను పిండి గొట్ట వచ్చునుగదా!

చౌండ: గన్నయ్యమహారాజా! మీరు గజదొంగలె ఆంధ్రదేశానికి చేసిన మేలు సకల ఆంధ్రావని యెప్పుడూ మరచిపోదు. మా మనుమరాలు మల్లంబికా దేవిని మీ తమ్ములకు చేసికోవలసిందని ప్రార్థిస్తున్నాను. మా చిన్న మనుమరాలిని సూరనరెడ్డి ప్రభువుకు అర్పించదలచుకున్నాము.

కాటయ: మేమూ మీతోపాటు దొంగలమే గన్నప్రభూ! మా అబ్బాయిలు యిద్దరూ, మీతో వచ్చిచేరారు.

గన్నయ్య : మా బావగార్ల రువురూ ప్రతియుద్ధంలోనూ అప్రతిమాన శౌర్యమూ, యుద్ధనిర్వహణదక్షతా చూపించారు.

చౌండ : వారిద్దరూ మొన్న మమ్ము కలుసుకొన్నప్పుడు మిమ్మల్ని, మీ తమ్ములను, చినఅక్కన మంత్రులవారిని ఎంత మెచ్చుకొన్నారో ?

గన్నయ్య : మహాప్రభూ ! అవి అన్నీ వట్టి పొగడ్తలు. లేక బావగార్లు వేళంకోళము చేసి ఉంటారు.

కాటయ : అవి పొగడ్తకాలావు, వేళంకోళాలుకావు. వారిద్దరినీ చూచినప్పుడు నాకు నా శైశవదశనాటి మా తండ్రిగారి ఆద్భుత శక్తి జ్ఞాపకం వచ్చింది మహారాజా !

అక్కన , ఆ మహారాజు మనుమలూ, తమ పుత్రులూ ! తమ పరాక్రమం తోకవిదితం కాదా అంది.

చౌండ : చి త్తం, ఇక మన కర్తవ్యము ?

గన్నయ్య : ప్రభూ ! ఆంధ్రపత్రవస్తుల చలనిపాలనంలో ఆంధ్రప్రజలు కాటకాలు ఎరుగరు . ఈతిబాధలు ఎరుగరు. ఎప్పుడయితే యుద్ధాలు వస్తాయో అప్పుడే కాటకాలూ వెన్నంటుతాయి. యుద్ధం దావానలం వంటిది. ఆ దావానలం చెలరేగకుండా ఎక్కడ మంటలు అక్కడ ఆర్పివేయడం ఈ గజదొంగ కర్తవ్యం అనుకున్నా, ప్రజల సహకారంలేక రాజ్యాలు సాగవు. ప్రజలు విరోధిసైన్యాలు వస్తున్నాయంటే వారికి ఏవిధమైన సహకారం లేకుండా చేయాలి. తమ అభిప్రాయం సెలవివ్వాలి.

చౌండ : ఈ నూతనాయుధం ఎలా బావించగలిగారు ప్రభూ ?

అక్కన : బావగారు శత్రువుల నాశనంచేసే ఎత్తులు వేయడంలో కృష్ణునికే పాఠాలు నేర్చుతారులెండి !

గన్నయ్య : ఇంక యాదవుని బళ్ళకోట భస్మం చేయాలి. నూనెతో తడిసిన గుడ్డలు, ఎండిన చితులు నింపి, కొడులులేని బళ్ళు ఇరవై వేలయినా తాము సిద్ధము చేయించి విరోధి వచ్చే దారిలో నేలపెక్కి ఆ బొడ్డు నలుమూలల నుంచి దొర్లుకువచ్చే ప్రదేశాలలో సిద్ధంచేసి ఉంచాలి. దారులలో రాళ్ళూ రప్పలూ లేకుండా ఉంచాలి.

కాటయ : విరోధిచారులు ఈ బళ్ళను కనిపెట్టగా మహారాజా ?

గన్నయ్య : ఈ బళ్ళు సిద్ధంగా ఉంచిన లోయలకు ఒక గవ్వూతి దూరంలో మన అక్విక సైన్యాలు కొన్ని, విరోధుల్ని తలపడి ఘోరయుద్ధం చేస్తూ వెనక్కు అడుగులు వేస్తూ. వేగంగా భళ్ళవెనక్కు మాయాకావాలి. బళ్ళకు మంచి బరువు కట్టాలి. మన అక్విక సైన్యాలను తరుముకువచ్చేవారి సైన్యాలమీద ఈ బళ్ళు దూసుతాయి. బళ్ళ వెనుకనుంచి మన అన్నిబలాలు దూకుతవి. ఈబళ్ళు అన్ని వేపులనుంచీ వచ్చిపడాలి.

చాండ: బాగుంది మహారాజా ! బాగుంది. అందుకనే మీరుగజదొంగలలోమేటి.

౪

ఆ శకటాగ్నిమహాత్మ ప్రయోగంపల్ల యాదవుని సైన్యాలు ఏబదివేల వరకు నాశనం అయిపోయాయి. యాదవుడు కాలాగ్నిరుద్రుడై ఆంధ్రులను కాలి క్రింద పురుగులుగా రాచివేద్దామన్నంత కోపం పొందినాడు. అయితా ఏమి చేయ గలడు ? ఇన్ని లక్షల సైన్యాలతో బాములుదేరికూడా ఆంధ్రుల ప్రతాపం ముందర అడుగడుక్కు పరాభవం పొందుతూనే ఉన్నాడు. అయినా పట్టడలతో ముందుకు సాగుతూనే ఉన్నాడు

ఆంధ్రులతో యుద్ధం నల్లేచుమీద బండిపోకడ అని అతడు ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. అందుకనే ఏడెనిమిది వరాలు నిరంతరకృషిచేసి ఎనిమిది లక్షల సైన్యము, ఇరువదికోట్ల ధనము ప్రోగుచేసినాడు. ఆంధ్రులు చక్రవర్తులు, యాద వులు మహారాజులు మాత్రము. అనేక నదీనద ప్రవాహసహితమై సస్యపూరితయై రత్నగర్భయైన ఆంధ్రమహాభూమి, చుట్టుప్రక్కల నున్న రాజుల కెప్పుడూ కన్నెత్తుకు కారణమవుతూనే ఉండెను.

కాని ఆంధ్రులు మొక్కవోని మగటిమికల వీరులు. వాయువునైన అర చేత బట్టగల పరాక్రమవంతులు, శేముషీసంవన్నులు, విద్యాపూర్ణులు, యుగ యుగాలనుండి ఆంధ్రులు సర్వదేశాలకు మకుటానుమానులై ఉన్నారు.

పరరాజ్యాలవారు ఆంధ్రదేశం ఆక్రమించుకొందామని ఎన్నిమార్లు ప్రయ త్నం చేయలేదు ? తొలుత వారు విజయాలు సాధించినా, తర్వాత ఆంధ్రులజే పరాభవం పొందారు.

తాను మాత్రం రాష్ట్రకూటులకన్న, హోయసలులకన్న, భల్లాణుల కన్న గొప్పవాడా ? తన తాతలు యుద్ధాలు చేశారు, నెగ్గారు, ఓడిపోయారు. యుద్ధం చేయడమే రాచబిడ్డలవృత్తి. యుద్ధవిజయమే రాచవారి గౌరవము. యుద్ధము పెద్ద వేట. వేటలేనినాడు నరమాంస భక్షకములూ, ద్వాదశ కాటకములలో ఒకటి అయిన అరణ్య మృగములు, మానవులకు భరింపలేనట్లే ఎక్కువయుద్ధాలు లేనినాడు మానవధర్మము కాలకూటవిషంలా పెరిగిపోతుంది అని మహాదేవరాజు అను కున్నాడు.

తన తండ్రి కృష్ణభూపతి దేవగిరి యాదవులకు తలవంపులు తెచ్చాడు. గణపతిదేవునకు భయపడి స్నేహమని తన రాజ్యం ఎల్లాగో దక్కించు కొన్నాడు. తాను యాదవుల ప్రతిభ శ్రీ మాధవుని కాలంలోవేలె అప్రతిమాన కాంతితో వెలిగింపజేయలేనినాడు, తాను యాదవుడై తే నేమి, గాదవుడై తేనేమి ? ఇంతకన్న అదను తన కెలా దొరుకుతుంది ? ఆదది రాజ్యానికి రావడమా అని సామంతులంతా తిరగబడుచున్నారు. ఆంధ్ర

రాజ్యం చాలాభాగం కబళింపవచ్చు, తనకు లోకువ అయినవాని నొక్కని ఓరుగల్లు సింహాసనం ఎక్కించి తాను నాటకం ఆడించవచ్చు, ఓరుగల్లులో మూడులక్షల సైన్యం, నాశనంకాగా మిగిలినది తనకు ఆరులక్షలుంటుంది. ఇక ఓరుగల్లుదగర కలుసుకొనే విరోధి సామంతులు రెండు మూడు లక్షలైనా ఉంటారు. ఇప్పటికే తనతో కందూరి కేశనాయని బందుగులు కల్యాణి చోడోదయుని బందుగులు, మేడిపల్లి కాచయ బందుగులు రెండులక్షలవరకు సైన్యాలను తీసుకువచ్చి చేరారు. ఇంతకన్న యుద్ధవిజయసమయం తనకు కుదరదన్నమాట నిశ్చయం. నిశ్చయం.

అగ్నికకట ప్రళయానంతరము సైన్యము సడలకుండా కూడదీసుకొని నూతనంగా సూచీవ్యూహాలు మూడు రచించి, తన వాహినులనన్నీ ముందుకు నడిపించసాగినాడు. సేనలను తరిమి తరిమి నడుపుచున్నాడు. ఏలాంటి అడ్డం వచ్చినా, దారిలోంచి తుడిచివెయ్యమన్నాడు. అత్యంతవేగంగా జైత్రయాత్ర సాగించే సేనల దారిలో పెద్ద అనీకాలైనా అడ్డగించలేవన్నాడు.

ఆనాటినుంచి మహాదేవరాజు సైన్యవేగం అడ్డగింపడానికి భయపడ్డారు గోన గన్నారెడ్డి, చౌండసేనాపతి మొదలైన వీరులు.

వేగవంతమైన నదికి ఆనకట్ట ఎవరుకట్టగలరు ?

గన్నారెడ్డి మహాదేవరాజు సైన్యాలకు ముందుండడం మానివేసి, మళ్ళీ వెనుకనుండే తాకుట కారంభించాడు. అందు కొంత బలం ఏర్పాటుచేసి తానూ, చౌండసేనాపతి కుమారుడు కాటచమూపతీ కలిసి ఆశ్వికదళాలను మాత్రం అపరిమితవేగంగా ముందుకు పదిహేను గవ్యతుల దూరం తీసుకుపోయారు. ఈ వచ్చే వేగంతో మహాదేవరాజు రెండుదినాలకు ఆ ప్రాంతాలకు చేరగలడు. ఆ రెండు దినాలలో గోన గన్నారెడ్డి అగ్నికోట ఒకటి కట్టించాడు. గంధకపు ధాతువులతో అగ్నిస్తంభాలు సిద్ధంచేయించి, అవి అక్కడక్కడ మూడు గవ్యతుల పొడుగునా ఆర్థగవ్యూతి మందమున పాతిపేయించినాడు. ఆ అగ్నికోటకు ఈవలావల తానూ, కాటయసేనాపతి ఆశ్వికదళాలతో పొంచుండినారు.

మూడవనాడు విరోధుల బలాలు చేరువకు రాగానే, ఆ అగ్నిస్తంభాలు అంటించినారు, గన్నయ్య ఆశ్వికులు, పౌగలు, మంటలు ఆకాశంకప్పినాయి. ఈ సందు దొరకని అగ్నికుడ్యాలూ, భరింపరాని వాసనగల పౌగలులూచూచి, అతివేకంగా చొచ్చుకువచ్చే మహాదేవరాజు వాహినులు ఆగిపోయినవి. మహాదేవ రాజు తన భద్రగజంపె అధివసించి, ఆ దృశ్యంచూచి, విరోధిని మెచ్చుకుంటూ సేనలకు అగ్నిచక్రవ్యూహం రచించి నెమ్మదిగా వెనుకకు జరిపించినాడు.

అప్పుడు గోన గన్నారెడ్డి ఒకవైపునుంచి, కాటయసేనాపతి ఒక వైపు నుంచి ఆ వ్యూహ బంధాన్ని చేదించసాగినారు. ఇంతలో వెనుకనుంచి విరోధ ధరణీకుడు, చౌండసేనాని, సూరపరెడ్డి మహాదేవుని తాకినారు.

ఒక దినమఁతా వహాయద్దం జరిగింది. సాయంకాలానికి అగ్నులు చలారెను. వెంటనే రాత్రయినాసరే సెన్యఁ ముందుకు సాగిపోందవి మహాదేవ దేవరాజు ఆజ్ఞయిచ్చాడు. సేనలలో ఏబదిపేలమంది విగతజీవులయ్యారు.

ఆ వేగం వేగంతో మహాదేవరాజు నాలుగుదివాలలో వచ్చి ఓరుగల్లు ముట్టడించినాడు. ఓరుగల్లుచుట్టు ఒక ఇల్లుగావి, గ్రామముగావి లేదు. మురికి గోతలూ, మందే ఊళ్ళూ వున్నవి. అనుమకొండ మట్టియవాడలు పూర్తిగా కడ్యరక్షితములై క్రతువుల రాకకు సిద్ధముగా ఉన్నవి.

“ఓరుగల్లు నగరం ముట్టడించిన మగవా డేడి ? ఎవరయ్యా. కన్నులు తెరచి కాకతీయమహాపాత్రమాజ్య ముఖ్యనగరం తేరిపారచూడగలడా ? యాదవుడా? వానికి దుర్యోగము మూడినది” అని మహాదాండ్ర ప్రజ లాడుకొనకొచ్చిరి.

గ్రామ గ్రామాలలో ఆండ్ర రెడ్డివీరుల కందరికి ర క్తము పొంగిపోయినది. చక్రవర్తి శ్రీ రుద్రదేవి వలదని అజ్ఞలు గ్రామాలలో సాటింపుచేయడంవల్ల, రైతు బిడ్డలు కత్తులు తీయలేదు. ఆండ్రక్షత్రియులైన రెడ్లు, పంటవారు, మున్నూరు కాపులు, ముదిరాజువారు పళ్ళు పటపట కొరికి, తమ ఇళ్ళలో పూర్వకాలమునుంచి ఉన్న ఇరుమొసల ఖడ్గాలు. ఖడ్గమృగ చర్మపు డాళ్లు, భల్లాల తీయవలసిందే, కాని అలా ఎవ్వరూ యుద్ధసన్నద్ధులు కావద్దవి చక్రవర్తిని ఆజ్ఞ :

ఆండ్రకూడ్రులైన చాకలివారు, మంగలివారు, గొల్లలు, వుప్పరులు, కుమ్మరులు ; ఆండ్రారణ్యజులైన బోయలు, ఆనాదులు, కోదులు, చెంచులు, మాలలు, మాదిగలు ; ఆండ్ర వైశ్యులైన శ్రేష్ఠులు ; ఆండ్ర బ్రాహ్మణులైన మంత్రులు, వేదవేదాంగ పండితులు ; ఆండ్ర శిల్పబ్రాహ్మణులైన పంచానులు ; ఆండ్రమతముల గురువులు శైవులు, జంగములు, ఆరాధ్యులు, కాలాముఖా చాక్యులు, వైష్ణవులు. బౌద్ధులు, జైనులు అందరూ ఆండ్ర చక్రవర్తిని అయిన శ్రీ రుద్రదేవిపై క త్తికట్టవచ్చిన యాదవుని ఖండఖండాలుగాచేయి ఉగ్రులై పోయారు.

గ్రామాలలోకి యుద్ధం ఎప్పుడూ రాదు. ఆర్యనాగరికత: అనుర నాగరికత విజృంభించిన పూర్వయుగాలనుంచి ఎప్పుడూ యుద్ధానికి, భారతీయ గ్రామానికి సంబంధం కలుగలేదు. యుద్ధస్థలము ఇరువాగులవారు నిర్ణయించుకొని యుద్ధము చేయుదురు. కోటలచే రక్షింపబడే గ్రామాలను మాత్రము ముట్టడించుటకద్దు.

రుద్రమదేవి మహాదేవుని గోదావరీతీరంకడ ఎదురుకుందామవి చూచింది కాని మహాదేవుడు ప్రతిష్ఠానపురంకడనే గోదావరి దాటడంచేత ఆ శ్రయత్నము

మానుకున్నది. యాదవుడు అఖండ బలాలు కూర్చుకొని వస్తున్నాడు. దారిలో ఎదుర్కొనుట ఓటమిని ఎదుర్కొనుటే అని శివాదేవయ్యమంత్రి వ్రయత్నము మాన్పినాడు.

గోన నన్నా రెడ్డి తన సైన్యాలు చాలకపోవడంవల్ల శత్రువును కొలది కొలదిగా నాశనంచేస్తూ, చీకాకుపెట్టుచూ, ఆహారవదార్థాలు అందుబాటు లేకుండ చేస్తూ ముట్టడి వడంకొని పారిపోయేటట్లు చేయాలని సంకల్పించు కొన్నాడు.

తన యావత్తు సైన్యముతో మహాదేవరాజును వెంటాడి గవ్వారెడ్డి కలిగించిన వ్యవస్థ ఇంతంతకాదు. అతని సైన్యాలకు మల్యాలవారి సైన్యాలు తోడయ్యాయి.

ముట్టడి ప్రారంభించగానే, కంపకోటలోనుండి మహాదేవరాజును విశిష్ట బాణవర్షము ఒడర్కొన్నది. మహాదేవరాజు ఆ మహానగరపు కోట గోడలను చుట్టూ చివచెప్పెను. కంపకోటచుట్టు ఉన్న కందకము చిన్న ఏరులా ఉన్నది.

కంపకోటకు చిన్నచిన్న బురుజు లున్నాయి. కంపకోటకు అర్థగవ్వూతి దూరాన మహాదేవరాజు సైన్యాలు ఆగినాయి. వెదురు, పేము, ముంజకంపలు, పేడతో, గండకంకో ఆకోటగోడ నిర్మితమైనది.

వీరులు కంపకోట వెనుండ యుద్దంచేయరు. కంపకోట వెనుకతట్టున ఉన్న బురుజులమీదనుండి మేటి విలుకాండ్రు శత్రువును చీకాకువరుస్తారు. ఆ బురుజులూ కంపతోనే నిర్మిస్తారు.

శత్రువులకు కంపకోట అంటేనే భయము, కంపకోట గోడల వెనుకనుండి బురుజులమీదనుండి శత్రువులను బాణాలచేత, శిలావ్రయోగాలచేత, అగ్నివర్షం చేత చీకాకువరుస్తూ వుంటారు. ఒకవేళ కంపకోట పట్టుబడుతుందని భయంకల్గితే ఆకోటను తాల్చి తమ నశరంభానికి చేతుకుంటారు.

మహాదేవరాజు కంపకోటచుట్టు అర్థగవ్వూతి దూరంలో ఇరువది చిన్న కోటల నిర్మాణానికి తలపెట్టి పని ప్రారంభించెను. ఈ ఇరువది కోటలను కలుపుచు ఒక చిన్నగోడ నిర్మాణం చేయించసాగాడు. ఆ గోడకు ముందు పెద్దగొయ్యి. ద్వారాలకు ముందుమాత్రం దారులు.

కోట ముట్టడి యంత్రాలు, దూలాలు, గొలుసులు మొదలయినవి బళ్ళమీద వచ్చినవి తీసి వానిని కూరుస్తున్నారు. వెదురుతో, పేముతో అల్లిన పెద్ద దడులను ఉప్పునీళ్ళలో ఊరవేసిన తోళ్ళు బిగిస్తున్నారు. ఆ దడులే యుద్ధం సాగినవెనుక కోటగోడలదగ్గరకు వెళ్ళేవారిని అగ్నిబాణాలనుండి, రాళ్ళవర్షమునుండి రక్షిస్తాయి. ఆ దడులు నిలబెట్టేందుకు నన్నదూలాలు సిద్ధమైనవి.

ఏనుగులకు కవాడాదులు సిద్ధమవుచుండెను. ఏనుగులమీద కోట అంబారీలు నమకూరుస్తున్నారు. గుఱ్ఱపు దళాలను రక్షించే పొడగుదాళ్ళు బళ్ళలో నుంచి దింపుతున్నారు యుద్ధవీరులు, యుద్ధనాయకులు, దళవతులు, అశ్వపతులు, గజపతులు, ముఖపతులు నివసించే శిబిరాలు సిద్ధమౌచున్నవి. నగరపుకోట చుట్టు కొలత పదిహేను గవ్వూతులున్నది. ఆ కొలతచుట్టు అర్ధగవ్వూతి నుండి ఒక గవ్వూతి మందముగా మహాదేవరాజు నైన్యము విడిసినది.

సేనలకు సరిపోవు ఆహారసామగ్రిలుంచడానికి దండుమధ్య అక్కడక్కడ కోటగృహాలు నిర్మించారు. వానికి ఇరువది అంగల దూరములో అయిదువేల పచనగృహాలు నిర్మించారు. పచనగృహాలకు నూరు అంగల దూరములో వైద్యాలయాలు అన్నాయి: ఆశ్వీకశాలలు, గజశాలలు వైద్యాలయాలకు నూరుఅంగల దూరములో వున్నవి. ఆ పైన సేవకుల పాకలు, పందిళ్ళు, ఆ పైన స్కంధావార రక్షణపు కంపకోటలు.

నాశన మెనంత నాశనంకాగా, మహాదేవరాజు సేనలలో అయిదు లక్షల వీరులున్నారు. దేవగిరినుండి బయలుదేరినవారు ఎవిమిది లక్షలు.

సేవకులు, వర్రకులు, బండ్లుతోలువారు. దాసీలు, వైద్యులు, మాంత్రికులు, ఠాకలివారు, మంగలివారు, వంటచేయువారు, ఉప్పరులు, బోయీలు, బళ్ళుతోలువారు, నూతులు మొదలయినవారు మూడు లక్షలున్నారు, ఈ మహాజనము నంతటిసీచూచుకొని తాను వేసిన పథకమురీతిగా అన్నియు జరగడము చూచి మహాదేవరాజు జయము తనదేనని ఉప్పొంగిపోయినాడు.

తన స్కంధావారమంతా తిరుగుతూ అన్నివిషయాలు స్వయముగా మహారాజే కనుగొనుటచే వీరులకు, సేనాధిపులకు, సేవకులకు నిర్వచింపలేని సంతోషం కలిగింది.

మహాదేవరాజు వచ్చి మూడుదినాలుండి. ఇంతవరకు ఓరుగల్లులో అలికిడిలేదు. స్కంధావారం బయటా అలికిడి లేదు.

వ కా ద శ గా థ

శివదేవయ్య

౧

వచ్చిపడ్డాడు మహాదేవుడు. అతని ముట్టడి వేళకు ముహూరము కటి శివ దేవయ్య విప్పారిన మోముతో, చిరునవ్వుతో తల పంకించాడు. శివదేవయ్య విశ్వేశ్వర శంభువునకు శిష్యుడు. గణపతి రుద్రదేవ చక్ర రి కూడా విశ్వేశ్వర శంభువు నకు శిష్యుడు. విశ్వేశ్వర శంభువు గోళకీ మలాధిపతి. వంగదేశమందలి దక్షిణ రాధామండలంలోని పూర్వగ్రామ నివాసి. విశ్వేశ్వరశంభువు గోళకీ మలాధిపతు లలో నేడవవాడు. గోళకీమఠము లకులేశ్వర సంప్రదాయానికి చెందిన మఠము. లకులేశ్వరుడు మాళవుడు. ఆంధ్ర శైవాగమవేత్త అయిన అమరేశ్వరుని శిష్యుడు. అమరేశ్వరుడు క్రీస్తుశకారంభమునందు దాన్యకటకమునకు అనతిదూరంలో కృష్ణా తీరంలో ఉన్న అమరేశ్వర మహాక్షేత్ర నివాసి. వీ రిరువురు సాక్షాత్తు శివుని అప లావతారులనే ప్రతీతి.

అమరేశ్వరము నిర్మించినది దూర్వాసమహర్షి యట. ఆ మహర్షి సాకుపతము, కాలాముఖము అని వేరు పొందిన అతి పురాతన శైవసంప్రదాయము ఆంధ్రదేశము నందు నిర్మించెను. ఈ సంప్రదాయము సింధునదీ తీరాన క్రీస్తుపూర్వం ఆరువేల సంవత్సరములపె నుండి వర్తిల్లి ఉన్నది. అది వేదములంత ప్రాచీనమని మహర్షి అంటారు. సింధుతీరవాసులు కృష్ణా గోదావరీ తీరాలకు వలసవచ్చినప్పుడు తమతో ఈ శైవసంప్రదాయాన్ని కూడా తీసుకొనివచ్చి కడలిపురంలో, కష్టపురంలో, కురంగపురంలో, శ్రీశైలంలో, అమరేశ్వరంలో ద్రాక్షరామంలో, మంత్రకాశేశ్వ రంలో పట్టిస్వరంలో మఠాలు ఏర్పాటుచేసిరి.

అలాంటి మహోత్తమ సంప్రదాయానికి చెంది, గోళకీ మలాచార్యుడైన శివ దేవయ్యమంత్రి ఆంధ్రరాధ్య నియోగి బ్రాహ్మణుడు. ఈ గోళకీమఠం మొదట స్థాపించినది సద్భావశంభువు. ఈయన శిష్యుడు సోమశంభువు. ఈ మహాశైవుడు అనేక గ్రంథాలు రచించి ప్రఖ్యాతి కన్నాడు. ఈయన శిష్యుడు వామశంభువు. ఆయన శిష్యుడు శక్తిశంభువు. శక్తిశంభువు శిష్యుడు కీర్తిశంభువు. వీరి శిష్యుడు విమలశంభుడు. ఆయన శిష్యుడు ధర్మశంభువు. ధర్మశంభువు శిష్యుడు విశ్వేశ్వర శంభువు.

ఈ గోళకీ సంప్రదాయానికి మొదటి మఠము హిమాలయ పాదమెన గోమతీతీర త్రిపుతి మహానగరము. ఈ మఠము త్రిపురికి దాపుననున్న గోళకీ

కొండలపై ఉండేది. కాబట్టి గోళకి మతము అని పేరు తెచ్చుకున్నది. ఈ పాకు పతమతము కుద్దశైవము. కుద్దశైవమతానికి వీరశైవమతానికి చాలా తేడాలుండేవి.

శివదేవయ్య దేశికులు మహోకవి. తెలుగు సుడికారం అమృత ప్రవాహాలు కచ్చే 'పురుషారసార' మను నీతిగ్రంథం రచించారు. ఈ మహాభాగుని గురించే తిక్కన మహోకవి,

“వసుమతీనాథ యాత డీశ్వరుడుగాని
మనుజమాత్రుడు గాడు పల్కాఱు నితని
యనుమతంబున నీవు రాజ్యంబు నేలు”

అని పాడియున్నారు.

విశ్వేశ్వరశంభువు ఎరమశివునివలె గణపతిదేవ చక్రవర్తి మహానగరం దాపున నిర్మింపబడిన మతమధ్యమందు అష్టస్తంభ మండపంలో బంగారు సింహాసనంపై వ్యాఘ్రాజనంపై అధివసించి జటామకుటకీరీటులై, రుద్రాక్షహారాలు ధరించి అపరశంభువై తేజస్సుతో వెలిగిపోతూ శైవవేదాంత రహస్యాలు శిష్యులకు సర్వకాలమూ ఉపదేశిస్తూ ఉండెను.

విశ్వేశ్వరశంభువు శివసాయుజ్యం పొందినప్పటినుండి గోళకి మతానికి ఎవిమిదవ గురువు శివశంభువు అయ్యెను. ఈయన ఎన్నో దానశాసనాలు త్రిపురాంతకాది దివ్యక్షేత్రాదులయందు వేయించినాడు.

మహాదేవరాజు సకల భారతావనికి తలమానికమైన ఓరుగల్లు మహాపురాన్ని ముట్టడించినాడన్న మొదటివార్త తెలిపిన తన శిష్యునకు బంగారు తాపడం చేసిన నూటఎనిమిది పంచముఖ రుద్రాక్షలుగల తాపడాన్ని శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులవారు బహుమానమిచ్చినారు. ఇది కుభవార్తనూ అని ఆ శిష్యుడు సందేహించాడు. ఆ శిష్యుని మోముపై ప్రత్యేకమైన ఆశ్చర్యకాంతులు పరిశీలిస్తూ శివదేవయ్య దేశికులు చిరునవ్వు నవ్వి.

“ఆశ్చర్యం ఎందుకోయీ! యావపులు కాకతీయ సామ్రాజ్యంపై దండెత్తడానికి ఇదే తుది పర్యాయం. ఇంకొక్క మారు సంవత్సరాలవరకు ఈ మహానగరంపై ఎవ్వరూ దాడిచేయలేదు” అన్నారు.

శిష్యుడు : మహాదేవరాజు దండెత్తకుండా ఉంటే ?

శివ : ఇంక వెవరో ఒకరు దండెత్తి తీరుదురు. ఈ పట్టు ఈ మహానగరాన్ని ఇంకొకరు ముట్టడిస్తే ఈ నగరప్రాంతం కడగబడుతుంది.

శిష్యుడు : ఎన్నాళ్ళు జరగగలదు గురుదేవా ?

శివ : ఎన్నాళ్ళు జరిగినా భయంలేదు. విరోధికి ముట్టడి సాగినకొలది సస్థం.

శిష్యు : అది అనుభవ విరుద్ధముకాదా దేవా ?

శివ: అనుభవ వికుద్ధం అంటావేమి? నీ కేముంది అనుభవము? ఎన్ని ముట్టడులు చూచావు?

శిష్యుడు: ముట్టడు అనుగూర్చి విన్నాను గురుదేవా.

శివ: ఓయి వెట్టివాడా! ముట్టడించినవాడు, ముట్టడింపబడువానికి, లోకువ. ఆతని బలం ఎక్కువ నాశనం అవుతూ ఉంటుంది. అదిన్నీగాక తన దేశం వదలి ఎంతోదూరం వచ్చి ఉండడంచేత ఎక్కువనష్టానికి పాలవుతాడు. అలాంటివాళ్ళి ఓడించి తరమగలిగితే, వాడు మరెప్పుడూ తలెత్తుకోలేడు.

శిష్యు: చిత్తం:

శివ: చిత్తమేమిటి వెట్టివాడా! రాజకీయాలు అతిగహనంగా ఉంటవి. మల్యాలగుండయ కాటయల సేనలు అసాధారణాలు. అందరికన్న ప్రళయమే అయిన గోన గన్నాడ్డి దాటికి ఈ నీచుడు నిలువవద్దూ; అవన్నీ అలాఉంచి రుద్ర మదేవి యుద్ధనిర్వహణకై అప్రతిమానం. ఆమె అపరాజితా దేవి; ఆమె చైర్యమూ, సైర్యమే కళ్యాణా చూడటము లేదటయ్యా!

శిష్యు: చిత్తం మహాప్రభూ!

శివ: ఇంకో రహస్యం ఉంది. ఇదివరదాకా శ్రీ రుద్రదేవ చక్రవర్తి విరోధులను, ఇతరులను ఓడించి నాశనం చేశారు. ఇప్పుడు ఈ చక్రవర్తినియే స్వయంగా యుద్ధనాయకత్వం వహించి, లోకానికి శ్రీ శక్తి అకుంతితమని చాట బోతున్నది. ఇంతటితో శ్రీలు ఎందుకూ వనినరారు. వారికి రాజ్యార్హతలేదని వాదించే కుష్క జీవుల మాట వ్యర్థం కాబోతున్నది.

శిష్యు: గురుదేవా! మూర్ఖుణ్ణి నా అపచారం మన్నించండి.

శివ: నీ అపచారానికి ప్రాయశ్చిత్తము, నువ్వు శివభక్తులైన గణాధిపతులలో చేరి, కోట వెలుపలి వార్తలు నాకు తెలియచేస్తూ ఉండడమే!

౨

శివదేవయ్యమంత్రి రథమెక్కి నగరరక్షణపు ఏర్పాట్లు ఎలాఉన్నాయో చూడడానికి వెళ్ళాడు. ఆయన భటులు, శిష్యులు, పండితులు, సేనాధికారులు కొలుసుఉండగా సరాసరిగ తూర్పుద్వారందగరకు పోయినారు. అక్కడే పరాశక్తి అపరావతరమై పురుషవేషంతో, కవచాదులతో ఉత్తమాశ్వం ఎక్కి అంగరక్షకులు, ముఖ్య సేనాధికారులు, సచివులు కొలువ రుద్రదేవి దర్శనమైనది. అందరు తమ తమ వాహనాలు దిగి గురుదేవులకు నమస్కారంచేసి, ఆశీర్వాదాలు పొందారు. శ్రీ చక్రవర్తితో తంత్రపాలుడు ప్రోలరౌతు ఉన్నాడు. ప్రోలరౌతు కుమాసులు ఎక్కినాయుడు, రుద్రినాయుడు, పినరుద్రినాయుడు, పోతినాయుడు అనే నల్వరు

అంగరక్షకులుగా ఉండిరి. వల్లయ నాయకుడు అశ్వరక్షకుడుగా ఉండెను. మారంరాజు, ప్రోలంరాజు, దారపనాయుడు, మారినాయుడు కవచ రక్షకులుగా ఉండిరి.

మొదటి కోటయైన కంపకోటను రక్షింప ప్రసాదాదిత్యనాయుడు తన వంతు గానూ, రెండవ మట్టికోటను రక్షింప చాళుక్య వీరభద్రుడు తన పైననూ వేసు కొన్నారు. మూడవ రాతికోటను రక్షింప జాయపసేనానిని చక్రవర్తిని నియమించెను లోని సగటుకోట రక్షింప చాళుక్య మహాదేవరాజు నియమింపబడినాడు.

ప్రసాదాదిత్యుని పుత్రుడైన రుద్రసేనాని నగరపాలకుడుగా, తూర్పు ద్వారాల రక్షకుడుగా ఏర్పాటయ్యెను. నాగచమూపతి వడమటిద్వారాల రక్షకుడుగా, పెకిపోయే సేనల కధిపతిగా నియమితుడైనాడు. మున్నూరు కాపు కులజులు, సకల సేనాపతి పట్టసాహిణి, పడికము బాప్పదేవ మహారాజు ఉత్తరపు ద్వారాలకు కోటలలోని సైన్యాల కాయుధాలు అందీయడానికి ఏర్పాటయినారు. దక్షిణపు ద్వారాలకు, సేనల భోజనాదికాలకు బెండపూడి ప్రోలయమంత్రి నియమితుడైనాడు.

చూమికోటకు ఎనిమిదిగవనులు. ఒక్కొక్కొక్కొక్క రెండు రెండు గవనులున్నాయి. పదునెనిమిది దిడ్లు—మూలకు మూడు, దిక్కుకు ఒకటి, తూర్పునకు మాత్రం మూడు చొప్పున—ఏర్పాటు చేయించినది రుద్రమదేవి.

కంపకోటకు గవనులు నాలుగు, దిడ్లు ఎనిమిది ఉన్నవి. రాతికోటకు గవనులు నాలుగు దిడ్లు ఎనిమిది చేర్చిన దామె. రాతికోటకు లోతట్టున సోపానాలు పెట్టించినది. రాతికోట అలంగముమీద బంధువులైన వీరవరులు కాపున్నారు.

పిల్లలమత్రినుంచి వచ్చిన రేచెర్ల బేతయ బంధువులైన వెలమవీరులు కంపకోట కావలికాచుచుండిరి. వారికి బాసటగా గార్లనుంచి వచ్చి రేచర్ల వీరు లుండిరి. బుక్క మాచయరెడ్డి గద్వాల సామంతుడు తన సైన్యాలతో మట్టికోట తూర్పు గోడపై ఉత్తరపుదిక్కున ఉండెను. గురుగుంట సోమప్ప నాయకుడు మాచయరెడ్డి దక్షిణంగా ఉండెను. గోపిరెడ్డి అమరచింతేశ్వరుడు ఆయనకు దక్షిణంగా ఉండెను. చక్రవర్తిచే అనుజ్ఞాతుడైన, వృద్ధుడయిన జన్నిగదేవసాహిణి తన రాజ్యం అంబయ దేవునికి అప్పగించి వీరులతో మట్టికోట దక్షిణ పశ్చిమకుడ్యములపైన బురుజుల వయిన నిలచిశాడు.

కందనోలు ప్రభువు ముప్పడిప్రభువు మట్టికోటకు ఈశాన్యదిశను బురుజులపై నిలిచినారు. రాతికోటకు లోతట్టున ఇటుకకోట కట్టించినాడు చాళుక్య వీరభద్రుడు.

కొమ్మ ఒక్కొంటికి ఇద్దరు, బురుజుకు ఏబడిమంది, దిడ్డికి నూర్వరు, గవనులకు ఏనూర్వరు వీరులు నిలచిరి. అంగకు ఇద్దరు ముందువరనను, వారికి బాసటగా ఎనమండుగురు వెనుకను ఉన్నారు.

కోటద్వారాలన్నీ గడచి చక్రవర్తియు, శివదేవయ్యమంత్రీ, చాళుక్య వీర భద్రుడూ, అంగరక్షకాదులూ, మట్టికోటకు పోయి. గోడఎక్కి విరోధుల పటా ఛోపాలన్నీ చూస్తూ సాయంకాలానికి తిరిగి నగరులు చేరినారు.

రుద్రదేవి, శివదేవయ్య పాదాలకు సాగిలబడి ఆశీర్వాచనంపొంది నగరు లోనికి పోయినది. అన్నమదేవి మహారాజు నగరానికి పది గవ్వాతుల దూరంలో ఉన్నాడన్న సమయంలోనే రుద్రదేవి ఆలోచనమీద పురుషవేషం వేసికొని, మల్లి కకు పురుషవేషంవేసి ఎక్కడకేని వెళ్ళిపోయెను.

ముమ్మడాంబికాదేవికూడా పురుషవేషం వేసికొని చక్రవర్తికి కుడిచేయిగా ఉండటానికి ఉదలాల పడుతున్నది. అండకు చక్రవర్తి ఆజ్ఞ ఈయలేదు. ఆ కారణంవల్ల మమ్మడవ్వుకు ఎంతో కోపంగా ఉన్నది.

రుద్రదేవి లోపలికివెళ్ళి కపచాదులు. వస్త్రాలు ఊడ్చి, స్త్రీ వస్త్రాదులు ధరించి పూజకు కూర్చున్నది. పూజ ముగించి 'ఈ యుద్ధ పర్వవసానం ఏమవు తుందా' అని ఆలోచనాదీనయై భోజనం చేస్తున్నది. ఆమె ప్రక్కనే భోజనంచేసే ముమ్మడాంబిక మాతి ముడుచుకొని భోజనం ఏలాగో చేస్తున్న విషయం కొంత సేవటికి కాని రుద్రదేవి గ్రహించలేకపోయింది.

రుద్ర : చెల్లీ ! ఏమిటా భోజనం ?

ముమ్మ : నా చక్రవర్తి నన్ను ఆజ్ఞాపిస్తే నేను ఎక్కువ తినవచ్చును. కాని అది నాలో ఇమడగలదని అనుకోను.

రుద్ర : అంతకోపంవస్తే ఏమి చెప్పను ? నేను మగవీరునిలా తిరిగి తెచ్చుకొనే అపయశం బాలదూ ?

ముమ్మ : నన్నంటే అనంది, మిమ్ములననుకొని అబద్ధమాడకండి.

రుద్ర : సరే, నీకు అంతకోపమైతే నాతో రావచ్చును. కోటలు దాటివెళ్ళి యుద్ధం చేయవలసివస్తూ ఉంటుంది. అలాంటప్పుడు....

ముమ్మ : అన్నాంబికను ఎల్లా పంపించారు ?

రుద్ర : అన్నాంబిక విషయమూ, నీ విషయమూ ఒకటేనా చెప్పు ? అన్నాంబి గన్నారెడ్డిని ప్రేమించినది. ఆమెకు ఏది అడ్డమైనా లెక్కచేయదు.

ముమ్మ : నేను మిమ్మల్ని ఒకనాడు సర్వస్పృష్టికన్నా ఎక్కువగా ప్రేమించాను. మీరు ఆడవారు కావడం నాదా తప్పు ?

రుద్ర : సరే ! సరే ! నా కన్న తక్కువగా ప్రేమించేవ్యక్తి ఇక ఎవరు?

ముమ్మ : అప్పుడు మీతో ఉండాలనే కోరనుగదా !

రుద్ర : అయితే త్వరలో ఆలాంటి పెద్దమనిషిని వెదకాలి.

ముమ్మ : వెదకేవరకూ మీతోనే ఉండనియ్యండి !

రుద్ర : ఏమిటంటా తెచ్చిపెట్టావు ?

ముమ్మ : నేను తంటా తెచ్చిపెట్టేదాన్నయితే నన్ను ఎందుకు శిశిచేసుకొన్నారు మగవేషంతో ?

రుద్ర : నీ బాధ్యత నా ఒక్కరిదే కాదు చెల్లీ !

ముమ్మ : దేశంలో అందరిమనుష్యులదీ మీ బాధ్యతకాదా ? అయినా మీరు ఎందుకు యుద్ధంలో నాయకత్వం వహిస్తున్నారు ?

రుద్ర : రాజు అల్లా వహిస్తుందాలి !

ముమ్మ : రాణులుమాత్రము బాధ్యత వహించనక్కరలేదు కాబోయి !

౭

రుద్రదేవి తన పేనావతుల నందరినీ, ఆ రాత్రి తన ఆలోచనామందిరానికి పిలిపించింది.

“మీరు ఆంధ్రవీరులు, పగలుకు వెన్నియని మేటికూతులు, విరోధిని పూరిగా ఓడించడానికి నెల దినాలకన్న ఎక్కువకాలం పనికిరాదు. పది దినాలలోపుగా మనం విజయం పొందగలం అని నే ననుకోను ?

“మన యుద్ధవిధానం మనకోటను రక్షించుకోటంకాదు అని మీరు నిస్సం దేహంగా నమ్మండి. శత్రువును సర్వనాశనం చేసి ఓడించడమే మన కర్తవ్యము. అది ఒక్కటే మన ధర్మము. మన కోటబలం అందుకే ఉపయోగపడాలి.

“ఒక్క విమేషము శత్రువునకు విశ్రాంతి తీసికొనే వ్యవధి ఈయకూడదు. గవనులు వెడలి వారి పెద్దది నాశనం చేస్తూ ఉండడము, వారి ఒత్తిడి ఎక్కువైతే కోటలోకి వచ్చివేయడము ! అన్ని గవనులకుండి ఒక్కసారి ముందుకు దుమికి వెనక్కు రావడం, ముందుకుపోతే జాగ్రత్తతో పోవాలి !

“ఈ నాటికి మూడవదినం శత్రువులను కంపకోటకడకు రానిచ్చి, పోరు మంచిపట్టుగా ఉన్న సమయంలో కంపకోట అంటిందాలి. అంటింజేముందు తక్కిన సైన్యము మట్టికోటలోనికి వచ్చివేయాలి ! అగ్నిహస్తులు మాత్రం అగ్ని ముట్టించి లోపలికి వచ్చివేయండి ! శత్రువు రక్షణకోసం వెనక్కు తగ్గగానే అగ్ని ఆరిపోయే సమయంలో అన్ని సంహార్యారాలనుంచి, దిడ్లనుంచి లక్షమంది సై కురికి శత్రువును చీకాకువరచండి, శత్రువుబలం ఎక్కువ అయ్యే విషయం మేము కోటగోడమీదనుంచి చూచి మహాకాహళాలు ఊదిస్తాము. కాహళాల ధ్వని విని నెమ్మదిగా వెనక్కు అడుగువేయండి. నైకివెళ్ళే సైనికులందరూ శిరస్రాజాల పైన ఎత్తలపాగాలు చుట్టుకొనండి. మన సైనికులు గోడదగ్గరకు వస్తూవుంటే శత్రువు మా బాణపు వేతకు రాగానే బాణవరం కురిసి ఆపుతాము. మన సైన్యం నిలబాటుచేసి, శత్రువును రెండవసారి తలవదండి. అప్పుడు ముహూ ఖేరీలు

దేము మ్రోగించగానే ప్రతి సైనికుడు లోవలికి వచ్చివేయవలసిందని మా ఆజ్ఞ , ఈలోగా ఆనమయంలోనే ఉభయమల్యాల సైన్యాలు గన్నారెడ్డి గజదొంగలు వెనుకనుండి శత్రువులనె ఒత్తిడి ఎక్కువ చేసేందుకు మా ఆజ్ఞ అక్కనాయక ప్రభువు మనవారికి అందిస్తాడుగాక !”

అని చక్రవర్తి గంభీరవచనాలతో సేనావతులకు తెలియజేసి సభ ఛాలించినారు.

ఆ మరునాడు ముమ్మడమ్మను వీరోచితపేషం వేసికొమ్మని తనవెంట తీసుకొని శివదేవయ్యమంత్రిని దర్శించడానికి పోయి వారు తమ తపోఘండిరంలో ఉండగా దర్శించి సాష్టాంగనమస్కారా లాచరించింది చక్రవర్తిని. అంగరక్షకులు దేశికుల నగరానికి సింహద్వారం కడనే ఉండిపోయినారు.

తనను చాలించి ఆ పరమమాహేశ్వరుడు. పరమమాహేశ్వరి అయిన అయిన చక్రవర్తినిని, ముమ్మడమ్మను ఆశీర్వదించి “మహారాజా ! మీరు విశ్వ యించిన ప్రథమయుద్ధ ప్రయోగము అమోఘమైనది. దానివల శత్రువుకు కలుగ జోయే నష్టము అసారము, మీరే దర్శింతుడుగాక ! లోకంలో ఆడువారి కులవ తిత్వం ఎందుకు మహర్షులు తీసివేశారో !” అన్నారు.

రుద్రదేవి : గురుదేవా ! శ్రీకి కులపాలకత్వం మహర్షులు ఊరికేతీసి వేశారంటారా ? ఆలోచించే తీసివేశారు. ఎప్పుడు యుద్ధం జరుగుతోన్నదని విన్నా గజగజ వణికిపోతాను.

శివ : పిల్లవానికి ముల్లు గుచ్చుకుంటే తల్లి తీసివేయగలదా ?

రుద్ర : తప్పక తీసివేస్తుంది !

శివ : పిల్లవానికి బాధ అని ఊరుకోరాదా ?

రుద్ర : కత్తివుచ్చుకొవి కుమారునకైనా శత్రుచికిత్స చేయగలబా బాబయ్యగారు ?

శివ : పాము కరిసే, విషం పీల్చివేయవలసి ఉంటే తన ప్రాణనష్టాని కన్నా వెరవకుండా పీలుస్తుందికాదా తల్లి .

రుద్ర : తన ప్రాణాన్ని అర్పించడానికి, శ్రీ ఎప్పుడూ సిద్ధమే !

శివ : తవ కొడుకు ప్రాణం రక్షించడానికి, కొడుకును బాధపెట్టలేక, కొడుకును చంపివేసుకొంటుందా ?

రుద్ర : (మానం)

శివ : కాబట్టి దేశానికి తల్లి అయిన రాణి, తనబిడ్డలయిన దేశప్రజలను కక్షించడానికి, యుద్ధం చేయడానికి సందేహిస్తుందా ?

రుద్ర : కానే, ధర్మంగా రాజ్యంజేస్తాను అనుకోదం అహంభావంకాదా :

శివ : తన్ను ఓడించి రాబోయేవాడు రాక్షసుడు కాణాలదనీ, ప్రజలను రక్షిస్తాడనీ ఆ రాణికి నిర్ధారణగా తెలియునా :

రుద్ర : ఇవన్నీ తలచుకుంటోంటేనే నాకు ఆవేదన కలుగుతో ఉంటుంది. పరమేశ్వరుడు మానవలోకాన్ని ఇన్ని కష్టాలతో ఎందుకు ఉద్భవింప జేశాడు : ఒకరు రాజ్యాధిపతులూ, ఒకరు గంగిరెద్దుదానరులవంటి బిచ్చగాండ్లు :

శివ : బిచ్చగాండ్లు అయి వడేకష్టాలు ఎక్కువ ఏముంది : రాజ్యాధి కారులు పడని కష్టాలు ఏమున్నాయి : మహారాజా : సర్వవిశ్వంలో ఈ మనుష్యుడే జ్ఞాన ఉపాధి. ఆతడే 'ఏమి ?' అనే ప్రశ్న వేసుకొంటున్నాడు. భక్తులు, జ్ఞానులు, అవతారపురుషులు కష్టాలలో కుంగిపోయి మానవజాతిని ఉద్ధరించడానికి అనేక ఆవేదనలకు లోనవుతారు. బుద్ధుడు చావు, ముసలితనం, రోగం చూచి అవి తేకుండా చేయాలని ప్రయత్నించి ఓవరకు ప్రపంచంమాయ, అది తెలుసుకున్న వారిని కష్టాలు ఏమీ చేయవు అని తీర్మానించుకున్నాడు. బీదవారికే మోక్షం సుకరం అని తెల్పడానికి కాబోలు, రాముడు శబరి ఎంగిలి తిన్నాడు. శ్రీకృష్ణుడు కుచేలునికి ప్రాణ స్నేహితు డయ్యాడు. అయినా ఏదో మార్పులతో ప్రపంచం అలానే ఉంది.

రుద్ర : గురుదేవా : మనుష్యుల గుంపులు ఎల్లాఉన్నా ప్రత్యేకవ్యక్తి వరమాత్యను తెలిసికొనడమే మహాకర్మ అవుతుందికాదా :

శివ : విజం తల్లి : అయినా నీ చుట్టుపక్కల ప్రపంచం చూచి దాని సంతోషాల్లో, బాధలలో ఒకటొకటా, నువ్వు ప్రేమిస్తూ. ప్రేమించబడుతూ ప్రపంచం విజమనుకుంటూ, కాదనుకుంటూ, ఒక దివ్యనాటకంలో పాత్ర అవుతూ, చరించటం ఎంత విచిత్రమైన విషయం ?

రుద్ర : అందుకే 'నువ్వు విష్కామంగా కర్మచేయి, ఫలం నాకు వదలు' అని శ్రీకృష్ణభగవాను డన్నది.

శివ : అదేగూ పాశువతం చెప్పేది తల్లి : ఇంతకూ జీవితమహాయుద్ధం ముందర, ఈ అఖండ ఆత్మయుద్ధం ముందర మనం ఒనరించే యుద్ధాలు దివ్యిటీ ముందర దీపాలవంటివి.

రుద్ర : చి త్తం.

శివ : చి త్తమని విస్పృహచెంది వెళ్ళకు : మన పౌరుషాలు, మన జ్ఞానాలు, మన భ్యాతులు. మన ఆవేశాలు దేహయుద్ధానికి, ఆత్మయుద్ధానికి కూడా ఉపకరణాలు. ఏయుద్ధంలోనైనా మనమే విజయం పొందాలి. ఎవరికివారే నరులు, తక్కినవారు ఉపకరణాలు. ఎవరికివారే పరమేశ్వరులు, తక్కినవారు పాశువకాస్త్రిలు, ఎవరికివారే పశువతులు, తక్కినవారు పశువులు :

దేశికుని గంభీరవచనాలు విని ఉప్పొంగి, రుద్రదేవి దేశికునకు పాదాభివందన మాచరించి వెడలిపోయినది.

ముమ్మడిమ్మ గురువులకు నమస్కరించి 'చక్రవర్తికి కలిగిన అనుమాన మేమిటి? అది గురువుగా రెటా తీర్చారు? వారి సంభాషణ ఇంచుకంతయినా తనకు బోధపడకపోయినదేమి?' అనుకుంటూ రుద్రదేవి వెనుకనే తన గుఱ్ఱం నడిపించుకుంటూ వెళ్ళినది.

౪

గోనగన్నారెడ్డి యాదవుణ్ణి సంపూర్ణనాశనంచేసే ఎత్తులు ఆలోచిస్తూ తాను విడిచిచేసిఉన్న ఒకపల్లెటూళ్ళో గ్రామణి ఇంట్లో మండువాలో పచారుజేయించు ఉన్నాడు. అతని కోలమోము, సోగమీసాయి, విశాలమైన కన్నులు, వెడదనుదురు ఆలోచనారేఖలతో బిగిసివున్నవి.

అప్పుడే ద్వారపాలకుడువచ్చి "మహారాజా! విశాలాక్షప్రభువు వేంచేసినాడు" అని మనవిచేసినాడు.

"ఏమిటి? విశాలాక్షప్రభువా? రానీ?" అన్నాడు గన్నారెడ్డి. అతని హృదయం సంతోషంతో ఉప్పొంగింది. ఈ బాలుడు తన హృదయం చూరగొన్నాడు. ఆ బాలకునియందు వాత్సల్యం, సౌందర్యం, మైత్రి అన్నీ కలిసినవిదో ఒక దివ్యానురాగం కలిగింది. తెలివైనవాడు, చదువుకొన్నవాడు, ఉత్తమవీరుడు. కావి మాటలో, కంఠస్వరంలో కొన్ని కొన్ని విషయాలలో బాలికలా అయి ఉండుకుంటాడు. ఆ చిన్న చేతులు అంత మృదువులేమి? కావి కత్తి పట్టుటలో అఖండ ప్రజ్ఞ చూపిస్తాడు. మగవీరులులా కనబడే ప్రీలు, మగరాయని పనులు చేసే ప్రీలూ, బాలికలలా ఉండేబాలురు ఉంటారు కాబోలు.

అతని బాల్యమూ, అతని రేతదనమూ చూచి, తనకు ఆ బాలకుడంటే అంతప్రేమ కుదరడానికి కారణం అయింది.

ఇంతలో విశాలాక్షప్రభువు పటాబోసంగా లోపలికి ప్రవేశించి, "మహారాజా! నమస్కారము" అని గన్నారెడ్డి పాదాల కెరగినాడు. మహారాజు విశాలాక్షరెడ్డిని గ్రుచ్చివెత్తి రెండుభుజాలమీద చేయివేసి సంతోషంతో "విశాలాక్షప్రభూ! నన్ను మరచిపోయావే అనుకున్నాను. కాని నీ రెండు కమ్మలూ నాకు చాలా ఆనందం చేకూర్చాయి. ఆ ఉత్తరాలలోని మాటలు కాదునుమా!"

విశా : మరి దేనికి మహారాజా!

గోన : నేను దేవుణ్ణి, దేవుని తమ్ముని కుమారుడననీ పొగడితే మాత్రం కష్టంగాఉంది ప్రభూ!

విశా : మరి ఎందుకు మీకు ఆనందం చేకూరింది ?

గోన : ఆ ఉత్తరాలకే.

మల్లికార్జునరెడ్డి (గుమ్మంకడనుండి) : మహాప్రభూ ! ఉత్తరాలు చిత్రలేఖ నాలులా అందముగా ఉన్నాయనా ప్రభువునకు ఆనందం కలిగింది ?

గోన : చక్కని మొగలిరేకుల కమ్మలు, వ్రాలు ముత్యాలు, ఉత్తరం పెట్టినది దంతపు పేటిక. శిల్పవిన్యాసము మనోహరము, అంతవరకు నిజము.

విశా : ఆదా, మీరు చూచి ఆనందించినది మహాప్రభూ !

గోన : నే నట్లాంటినా ? ఆనందానికి మాకు వేరేకారణం కనబడక, అవి అయిఉంటాయని అనుకొన్నాను.

విశా : నే నేమీ అనుకోలేదు. ప్రభువులు మర్యాదకు అంటున్నారు, అంతే.

గోన : ఓహోహో ! మర్యాదకు మనస్సులో కోపమున్నా పైకి వత్తుతారా : నా తత్త్వం అదికాదు. నా మనస్సులో ఉన్నదే పైకివస్తుంది. నీ శ్లోకానికి ఆనందించానయ్యా ప్రభూ !

విశా : మహారాజా ! ఎల్లాగు ఈ యాదవపిశాచాన్ని మనం వదలించడం ?

గోన : దెబ్బకు దయ్యాల గడగడ లాడుతవి. ఇక పిశాచాలు లెక్కా ! మహాదేవరాజు శిబిరాలు నిర్మాణం చేసుకోనిచ్చాను. శిబిరాలు నిర్మించినవాడు స్వపురంలో ఉన్నవానితో సమానమే ! ఓ పట్టున శిబిరాలు వదలలేడు. శిబిరాలు వదలలేనివాడు శిబిరాలు లేనివానికి లోకువకదా ?

విశా : నగరానికి కోటగోడలుంటాయి రక్షించడానికి. శిబిరాన్ని రక్షించడానికి గోడలుకూడా ఉండవుకదా ?

గోన : ఈ మూర్ఖువు మహాదేవుడు కొన్ని సంవత్సరాలు ఇక్కడ ఉండేవాడివలెనే అక్కడక్కడ మట్టి బురుజులు, గోడలు కట్టిస్తున్నాడు.

విశా : తన సైన్యాలను రక్షించడానికి ఏదయినా చేయాలికదా మహారాజా.

గోన : అవును ప్రభూ ! అవును. కోటచుట్టూ విరోధులకోట ! చక్రవర్తికి విరోధిని జయించడం కష్టమే.

విశా : కాని....

గోన : కాని ఏమున్నది ! అతన్ని విజయాన్ని పొందనిచ్చే దెవరు ! వీరాకవల్ల నాకు ఒక చక్కని ఆలోచన తట్టింది. ఈ దెబ్బతో మహాదేవరాజు తోక ముడుచుకొని దేవగిరికి పరుగెత్తాలి.

విశా : ఏమిటండీ అది ?

గోన : చెప్తాను తర్వాత. ఈలోగా కొన్ని సంగతులు తెలుసుకోవాలి.

ఇంతలో చక్రవర్తి కడనుండి ఆ మరునాడు మధ్యాహ్నము సూర్యుడు నెత్తి మీద ఉన్న వేళకు మహాదేవరాజు సైన్యాలపై ఒత్తిడి ఎక్కువ చేయవలసిందని ఆజ్ఞ వచ్చిందని మల్యాల కాచుప్రభువు గన్నారెడ్డికి వార్త పంపినాడు.

ఈ మూడు సైన్యాలు మూడువైపులా కాపలా కాచినారు. ఎక్కడో దూరాన నుండి ఆశ్వికసేనలు, గజాలు, రథాలు బయలుదేరి వేగంగా వచ్చి మహాదేవరాజు సైన్యాలకు వెనుకదెసతాకినవి. ఈ తాకిడి ప్రళయంలా ఉండడంవల్ల మహాదేవరాజు సైన్యాలు ఎన్నో వెనుకవైపునకు తిరిగి ఆ మహావర్తాన్ని ఎదుర్కొన్నాయి, గన్నారెడ్డి ఆశ్వికసైన్యాలు వేగంగా వచ్చి విరోధుల్ని తాకి బాణాలు వదలడం, మళ్ళీ అంతవేగంతోనే వెళ్ళిపోతుండడం అనే ఆపరయ్యద్విధానం ఉత్తమమయిందని తెలియజేసినాడు. మహావేగంతో వెళ్ళేవాడు గురికి దొరకడు. అతడు ప్రయోగించే బాణాలుగాని, భల్లాలుగాని, తోమరాలుగాని నిలిచియున్న విరోధులకు తగిలి తీరుతాయి.

ఈ ఆవర్తవిధానం చూచి భ్రమసిపోయి శత్రువులు వేలకొలది కూలి పోతున్నారు.

సరిగా ఆ సమయంలో కంపకోట వదలి ప్రసాదాదిత్యప్రభువు లక్షమంది సెనికుల్ని విరోధిపై ప్రయోగించాడు. శత్రుసైన్యాలు ద్విముఖమై యుద్ధం చేస్తున్నాయి.

ప్రసాదాదిత్యప్రభువు, శత్రువు తాత్కాలికంగా నిర్మించుకొన్న గోడలను అనేకప్రదేశముల బద్దలుకొట్టించి లోనికి ప్రవేశించాడు. పోరు ఘోరమయ్యెను.

అసమయంలో వేయి మహాకాహళపు మోతలు విననైనాయి. కంపకోటకు ముందుకు రెండుపాసులుగా ఏనుగులువచ్చి ప్రసాదాదిత్యునికి బాసట అయినాయి. ప్రసాదాదిత్యుని సైన్యాలు నెమ్మదిగా వెనక్కు తగ్గుచు మళ్ళినవి; వారిమీద విరుచుకుపడేవారిని గజసైన్యాలు నిలువరించినవి. గజసైన్యాల వెనుకకు ప్రసాదాదిత్యుని బలాలు మళ్ళగానే ఏనుగులు వెనుకకుమళ్ళి కంపకోటలోని దిడ్లవెంటలోని కేగినవి.

మహాదేవరాజు శత్రువులు ఓడినారనే తలచి ఒత్తిడి ఎక్కువ చేసినాడు. ఆసమయంలో మల్యాలవారు, గోన గన్నారెడ్డి ఆవర్తయుద్ధం చూచి నిలచి పోర సాగిరి. కాలిబలగాలు ముందుకు జరిగాయి.

ఇటు మట్టికోటలోనివారు కంపకోటదగ్గరకు రాకుండ శత్రువును నిలువ రించినారు. కంపకోటనుండి ఒత్తిడి తక్కువైనది. శత్రువులు తమ వేగం తాము ఆపుకోలేక, ఎదిరివారు కంపకోటను కాపాడుకోలేకుండా ఉన్నారని, కంపకోటపై విరుచుకుపడినారు.

ఇంతట ఫెళఫెళారవాలతో, నూనెలతో తడువబడి గంధకాదులతో సిద్దమై యున్న కంపకోట అంటుకొన్నది.

శ్లో

కంపకోట అంటుకొన్న వెంటనే భుగభుగ మనే మంటలు ఆకాశంపై దుమికాయి ; మంటలతోపాటు నూనెపొగలు, గంధపు పొగలు నాసికారండ్రాలలో దూరి వీరుల కళ్ళు మూసినవి. ఆపుకోలేని దగ్గు వచ్చినది.

వేగంతో ముందుకురికిన యాదవబిలాలు వెనక్కు మళ్ళలేక మంటలలో పడిపోయినవి. హాహాకారాలు, గోలలు సభోంతరాళం నిండిపోయినవి.

సువ్వు సువ్వున వేగంతో మహావర్షపాతంవతే బాణాలు శత్రువుల ప్రాణాలు హరిస్తున్నాయి. రెండు గడియలకు శత్రువులు తెప్పరిల్లి వెనుకకు మరలిరి. మంటలు తగ్గెను. ఆంధ్రసైన్యాలు మంటల వెనుకనుండి ఉద్యతంతో శత్రువులపై కురితెను. ఓరుగల్లు కోటగోడలు పగిలినట్లు ఆంధ్రసేనలు విరుచుకు పడినవి. చెక్కుచెదరకుండా, వ్యూహనిర్మాణం చెడకుండా, నిధిలా, ఆ వాహినులు శత్రువుల నాశనం చేస్తున్నవి. తమ గోడలలోనికి పోయి కూడా శత్రువులు రుద్రదేవి బలగాలమ ఆపలేకపోయినారు. శత్రువుల తాత్కాలిక కుడ్యాలు కూల్చి శత్రుశిబిరాలలోనికి చేరి, రుద్రదేవే ముందుండినడిపే ఆ ఆంధ్రవాహినులు విరోధిబలగాలను నాశనం చేస్తున్నవి. మహారాజు తన యుద్ధకోశల్యమూ, పౌరుషమూ, ఓడిపోతానన్నా భయము చేత కల్గిన కోపమూ మూడు త్రేతాగ్నులుగా విజృంభించి రాక్షసునిలా పోతాడినాడు. యాదవసేనలు తమ నాయకుని మెప్పుపొందే భయంకర యుద్ధము చేసినవి.

వీరనష్టకాకుండా యుద్ధం చేయదలచుకున్న రుద్రదేవి ఆజ్ఞచొప్పున గోనగన్నారెడ్డి, మల్యాలనాయకులు ఆపలివై పునుండి భయంకరమైన యుద్ధం ప్రారంభించినారు. ఇటు రుద్రమ ఆజ్ఞచొప్పున భేరీలు మ్రోగినవి. రుద్రమదేవి సైన్యాలలో కొత్తసైన్యాలు వచ్చి పదాతులకు, ఆశ్వికులకు రక్షణ కల్పింపగానే ఆ యాబిలాలన్నీ కోటలోనికి వెళ్ళిపోయినవి. ఏనుగు బిలాలు కోటచేరినవి.

కోటదగ్గరకు యాదవసేనలు రావడానికి వీలులేదు. అటు గోన, మల్యాల సేనలు వెనుకకు జరిగి మాయమైనవి.

ఆ దినమందు యాదవసైన్యంలో ఒకలక్షవదివేలమంది వీరులు మరణించినారు. గాయాలు తగిలినవారు, ఆంధ్రులకు దొరికినవారూ పెక్కు వేలమంది.

ఆంధ్రసైన్యాలలో మృతులైనవారు, గాయాలు పడినవారు, విరోధులకు చిక్కినవారున్నూ ముప్పదివేలు.

యాదవవహాదేవరాజు గుండెలలో రాయివడింది.

కోటపైకి వెళ్ళకుండాఉంటే తనకు నష్టమే. కోటపైకి వెళ్ళినచో తన పేనలకే నష్టం ఎక్కువ సంభవిస్తోంది. ఎలాగో ఉత్తమమైన విధానం అవలంబించి ఆంధ్రనగరం స్వాధీనం చేసుకోవాలి.

తాను కోట ముట్టడి వదలి ఇతర నగరాలమీదికి వెళ్ళితే మంచిదేమో? కోటలోఉన్న ఆంధ్రులకు బలం ఎక్కువ అవుతున్నది. కోట ఈవలకు వచ్చిన ఆంధ్రులను యాదవులు నాశనం చేయగలరు.

అయినా తా నెందుకు తొందరపడడం? చుట్టుప్రక్కల గ్రామాలవారంతా ఓరుగల్లువహావృతంలోనే ఉన్నారని భయపడిన వారలే నిజమైతే నగరంలో వడనాలుగులక్షల జనం ఉన్నారు. ముట్టడి నిలబాటుచేసినట్లయితే ఇన్ని లక్షల మంది, ఉన్న ఆహారపదార్థాలను ఒక నెలదినాలలో తినివేయగలరు. జాగ్రత్తగా ఉంటే ఇంకొక్క పదిహేను దినాలపాటు ఈడ్చుకురాగలరు. అంతవరకు తాను ముట్టడి నిలబాటు చేయగలిగితే, కోట తన స్వాధీనం అయి తీరుతుంది.

తనకు ఆంధ్రుల యుద్ధవిధానం యావత్తు విశదమైపోయింది. అందుకని తొందరపడక తనకే ఆంధ్రులకు తెల్లమయ్యేటట్లు చేస్తాడుగాక, అనుకొనుచు వహాదేవరాజు, ఆ రాత్రి పనివారలచేత తన కోటగోడలా, బుర్రజులు బాగుచేయించాడు. వెనుకనుండి మల్యాలవారి సైన్యాలు, గోన గన్నారెడ్డి సైన్యాలు తన్ను బొడువకుండా ఆవైపు చిరుకందకాలు, కంపకోటలురెండు శ్రేణులుగా కట్టించాడు. తాను ముట్టడి నిలబాటు చేయదలచుకున్నాడు.

ఈ లోగా వేగులవారిని వంపి దేవగిరిలో ఉంచిన లక్షసైన్యంలో ఏబది వేలమందిని, ఆహారపదార్థములు తెప్పించుకొన సంకల్పించాడు.

కోటలోను, గన్నారెడ్డి శిబిరంలోను తమ మొదటివిజయానికి ఆంధ్రులు విజయోత్సవం చేసుకున్నారు. గన్నారెడ్డి తనతో సమముగా యుద్ధముచేసిన వికా లాక్ష ప్రభువును చూచి 'వికాలాక్షప్రభూ! నువ్వు నాకు కుడిచేయివి సుమా' అని మెచ్చుకొన్నాడు. వికాలాక్షప్రభువు మోము ప్రపల్లమై వెలిగిపోయినది. 'మహారాజా! మీకు కుడిచేయివిగాను. మీ పాదాలమ్రోల ఉండడమునకు శక్తిమాత్రం సంపాదించుకొంటున్నాను' అనినాడు.

గోన : ప్రభూ! మీరు, యుద్ధంచేపే సమయంలో సర్వకాలమూ నా రక్షణకొరకే చూస్తే ఎలాగు?

వికా : లేకపోతే మీకు అంగరక్షకుణ్ణి ఎల్లా కాగలను?

గోన : మరి మిమ్మల్ని రక్షించేవారు ?

విశా : నాకు మల్లికార్జునరెడ్డి ఉన్నాడుకదా ప్రభూ !

గోన : మల్లికార్జునరెడ్డి ?

విశా : ఇల్లా యుద్ధం చేసేవారందరి అంగరక్షకులు ఉండాలా మహారాజా?

గోన : ఉండాలని నా ఉద్దేశంకాదు. ప్రతివీరుడూ తన్నురక్షించుకొంటూనూ ఉండాలి. విరోధులను నాశనమూ చేయాలి.

విశా : నాయకునికిమాత్రమే అంగరక్షకులు ఉండాలి. ఆయన సర్వసైన్యానికి ప్రాణంకాదా ప్రభూ !

విశాలాక్ష ప్రభువు కన్నులు మెరిసినవి. ఆయనమోము వెలిగిపోయినది. గోనగన్నారెడ్డి హృదయం ఎందుకో కొట్టుకొన్నది.

శివదేవయ్యమంత్రి గురుసింహాసనంపై కూర్చుండినారు, సన్నని పొడు గాటి మనిషి, కోలమోము, అతివిశాల ఫాలము, గరుడ నాసిక, ముక్కుకుదగ్గరలో ఉండే లోతుకళ్ళు, పెద్దచెవులు, వెడల్పాటి నోరు, పొడుగుగా పెరిగిన జటలపై రుద్రాక్షకిరీట మున్నది. ముత్యాలు పొదిగిన బంగారు అర్చనంద్రాభరణ మా కిరీటముపై నున్నది. నలని కోలబొట్టు మూడవ నేత్రంలా పాలాన వెలుగుచున్నది. ఆయన మెళ్ళో రుద్రాక్షమాలలున్నవి. వజ్రాలు పొదిగిన లింగకాయ నాయక మణిలా, ఒక రుద్రాక్షమాలకు వేలాడుచున్నది. ఫాలంపె, చెవులపె, భుజాలపె, విశాలవక్షంపె, మెడపె, ముంజేతులపె, పొట్టపె, వీపుపె విభూతిరేఖలున్నవి.

కైలాసశిఖర హిమసానుపీతముపై పరమశివునిలా శివదేవయ్యమంత్రి సృటికాసనస్థుడై, భక్తజనపరివృతుడై కూర్చున్నాడు. కైవతత్వవిచార దక్షులు కొందరు, పరమత దూషణవాదులు కొందరు, భక్తులు, గురుపాద ద్వంద్వారాధకులు, రాజకీయవిచారణదక్షులు, ఉద్యోగులు, పండితులు, శాస్త్రజ్ఞులు, మహాకవులు, ఉభయభాషావేత్తలు, తాంత్రికులు, శిల్పిలు, శ్లోతిష్కులు, సిద్ధాంతులు, ఆగమవేత్తలు, మొదలైనానా రెండరో ఆ మహామహుని సభలో నిండి ఉండిరి.

శివదేవయ్య ఆందరితో సహాస్రావధానంలా ప్రశ్నోత్తరాలు జరుపుచున్నాను ఆ సాయంకాలం జరిగిన మహాయుద్ధాన్నిగురించే ఆలోచిస్తున్నారు.

తాను రుద్రప్రభువుకు ఆలోచనలు చెప్పగూడదు. ఆ ఉత్తమురాలు తన రాజ్యము తానే రక్షించుకోవాలి. తన సార్వభౌమత్వము తానే నిర్మాణము చేసుకోవాలి. ఆమె గణపతిదేవుని కొమరిత. స్త్రీలలోని పరిపాలనాదక్షణ కళాపూర్ణము, శక్తియుతము. పురుషునిక క్తి అత్యంత బలయుతము. పురుషుడు విరోధుల లోబరచుకొన్నాడు. తన ప్రాభవం కోరుతాడు. స్త్రీ ఇతరులను జయించినా వారిపూజ ఆశిస్తుంది.

రెండు శక్తులూ కుద్రమాందిలో యమునా గంగా నంగమమయ్యాయి.

ఈతల్లి ప్రీరాజ్య మెంత ఉత్కృష్టమో లోకానికి చాటగలదుగాక. పురుషుడు వీరూతులను సంపాదించగలడు. వాటిని ఉత్తమంగా కాపాడవలసింది ప్రీగదా : పురుషుడు సృష్టికర్త ప్రీ సంరక్షణకర్త. ఇది మహాభావవిషయంలో, భౌతికంగా ప్రీ విద్వలను కనాలి, పురుషుడు ఆ శిశువులను రక్షించాలి. ఈ భౌతిక పత్యంలో నుండే తాంత్రికవాద ముద్భవిల్లింది.

ప్రేమకు చిముఖుడయిన శివుడు కాముని దహిస్తే దేవి ఏమవుతుంది ? విశ్వసౌందర్యాన్ని ప్రేమించి భోగించగల ఆమె దివ్యరాగము పురుషునిలో లేక కోతే విశ్వానితే నాశనం : పరమేశుని ఇచ్చ సృష్టిస్థితిలయాలు. నాశనకర్తీ భండా మురుడయివది. ఆ నాశనకర్తీని పురుషుడు నాశనం చేయలేకపోవుట విచిత్రము. దేవిని ధ్యానించినాడు పరమేశుడు. తాను ఏమీ చేయలేడు. దేవి ఎక్కడ : సర్వమూ ఆహుతి అయిపోయినది. తానే ఆహుతి అయినాడు. తన ఇచ్చ ఆహుతి తియినది.

ఆ దివ్యాగ్నిలోనుంచి దివ్యకామ అయిన దేవి కామేశ్వరిగా ఆవిర్భవించింది. ఉపాధిలేనికర్తీ ఎట్లు ? పురుషుడే కామేశ్వరుడు. కామకామేశ్వరి, రాజరాజేశ్వరి అనే భావ విశ్వవిశ్వాలకు, అనంతకాలానికి మూలమంత్రం, అ మంత్రానికి అధిదేవత కాముడే అయినాడు.

అలాంటి ఈ విశ్వంలో, విశ్వానికి మధ్యమయిన ఈ భూమిలో, రాజులు రాజ్యాలకోసం, మతకర్తలు ధర్మాలకోసం, పండితులు తమ వాదాలకోసం విడి గీపులై జైత్రయాత్రలు చేయడం ఎందుకు ?

ధనం, భోగం, కీర్తి ఈ మూడూ బ్రతికివున్నన్నాళ్ళే ఉంటాయి. కీర్తి కొన్ని నూర్ల సంవత్సరాలు వుండవచ్చును. ఎంతమంది రాజులు దానశాసనాలు వ్రాయించలేదు. అవి జరుగుతున్నాయా ? ఎంతమంది తాత్విక ధర్మస్థాపనలు జరుపలేదు ? అవి ఏమయ్యాయి ? పరమశివుడే లే దనలేదా బౌద్ధులూ, జైనులూ : ఈ దేశంలో ప్రీ పురుషులు ఒకనాడు బౌద్ధులు; మరొకనాడు జైనులు; ఈనాడు శైవు లౌతున్నారు.

కైవంమాత్రం ఎన్నివిధాల రూపం పొందటంలేదు. అన్ని తత్వాలు తాత్కాలికమే. కాని వర్తమాన నాటకమాత్రం తప్పదు.

మహాదేవరాజు ఓరుగంటికి వచ్చాడు. ఏమి కట్టుకుపోతాడు ? ప్రాణాలా ?

ఆతడు వచ్చాడని మనం రక్షించుకోవడం ఏమిటి ? ఇదిఅంతా ప్రళయ నచేశ్వర మహాభావము. పులితోలో, ఏనుగుతోలో నడుమున కట్టుకొవి, కంకా లాలు ధరించి, ముమ్మొనవాలు, డమరుకము, అగ్ని మూడు హస్తాల దారిని అభయహస్తంతో సృష్టి స్థితిలయాత్మకము లయిన కోటివేల కరణాలతో అంగ

హారాంతో నృత్యనృతాంతో, అభినయాదులతో, దివ్యగాంధర్వంతో, సర్వ విశ్వ భావంతో తాడవం చేస్తాడట. అన్నీ ఆ తాండవంలో భావమాత్రములే.

శివదేవయ్యమంత్రి చిరునవ్వు నవ్వుకొన్నాడు. శిష్యులంతా లోగొంతుక లతో ఏవేవో చర్చించుకొంటున్నారు.

అంతలో రుద్రదేవచక్రవర్తి హఠాత్తుగా లోనికి దయచేసి గురువునకు సాష్టాంగనమస్కారము చేసింది.

అచ్చటనున్న భక్తులంతా లేచారు. గురుదేవులు తమ ఆలోచనా పథంనుండి మరలి, చటుక్కున లేచి "మహారాజా! రండి అధివసించండి" అని కోరినారు. రుద్రమదేవిన్నీ, శివదేవయ్య దేశికులున్నూ తమ తమ ఆసనా లధివసించగానే భక్తులంతా తమ ఆసనా లధివసించి యుద్ధ విషయాలు వారిద్దరూ మాట్లాడుకొంటూ వుంటే విందామవి కతూహలం వడుతున్నారు.

రుద్ర : నాయనగారూ! ఇంతవరకూ మనదే జయం. మహాదేవరాజా చిందరవందర అయిపోయినాడు. విన్నారా?

శివ : విన్నాను మహారాజా! మీ మనస్సులో ద్వాదశార్కులు ప్రతిఫలిం తురుగాక! మీ హస్తాలలో పాశుపతాది దివ్యాస్త్రాలు భాసించుగాక! మీ మాపులలో పాలనేత్రాగ్ని వెలిగిపోవుగాక! మీ శత్రువు పరాభూతుడగుగాక! మీకు కుభ మగుగాక!

ఆ సభలో ఉన్నవా రందరు ఉప్పొంగిపోయారు.

ద్వా ద శ గా థ

వి జ య ద్వా నం

౧

వారముదినములు కాకతీయవీరులు, వీరభద్రులు, రెడ్డివీములు, వెలమార్డుములు, మున్నూరు రాములు, బ్రాహ్మణ పరకురాములు, ముదిరాజు హనుమంతులు, బోయాంగదులు, గొల్ల బలరాములు ఎడతెరిపిలేకుండా, సర్వకాలాలయందు యాదవసైన్యాలపై విరుచుకుపడి నాశనం చేసిరి. ముక్కలుచేసి నుగునుగుగా భస్మము సలిపినారు. చాళుక్య వీరభద్రుడు యుద్ధంలో ప్రాణాలు మరచిపోయి ఉద్ధతసత్వదై దుర్నిరీక్ష్యపరాక్రముడై యాదవులను ముక్కలు చేస్తున్నాడు.

వారముదినా లయినవెనుక రుద్రదేవి తన సర్వసైన్యాలకు రెండు దినాలు విశ్రాంతి అని ఆజ్ఞ దయచేసినది.

కోటలోనుండి ఒత్తికి లేకపోవడంవల్ల యాదవసైన్యాలను కొంచెము 'అమ్మయ్యా' అని గాలి పీల్చుకునే అదను దొరకినది. ఈ పదిదినాల యుద్ధానికి యాదవులు మూడులక్షలమంది ముక్కలయిపోయినారు. రెండు లక్షలమంది మృతులయినారు. గాయాలు తగిలినవారు ఎనభై పే లున్నారు. తక్కినవారు శత్రువు లకు బందీలయినారు.

గోన గన్నారెడ్డి యాదవులకు దేవగిరినుండి ఆహారసామాగ్రులు రానివ్వడు. దేవగిరికి మహాదేవరాజు పంపిన చారుల నందరినీ దారిలోనే బందీలుగా పట్టుకొని శత్రువుల వార్తలన్నీ అందిపుచ్చుకొని ఆనందిస్తూ మహాదేవరాజు సైన్యాలను చిందరవందర చేయుచుండెను.

మల్యాల కాటయచమూపతి బలగాలకు, మల్యాల గుండయ మహారాజు వాహినులకు గన్నారెడ్డి ముఖ్యనాయకుడైన ఆ పదిదినాలు అతడు నడిపిన యుద్ధ వ్యూహవిధానము వర్ణనాతీతము.

ఒక దినాన బళ్ళను ముందుపెట్టి ఎడ్డులు లేకుండా బళ్ళను తోసుకుంటూ అతడు సైన్యాలను నడుపుతూ వెళ్ళినాడు. విరోధులకు ఈ బిళ్లెమిటో ఆ చీకటిలో అర్థముకాలేదు. గన్నయ్య ఆధర్మయుద్ధం చేయలేదు. కాబట్టి తన సైన్యాలమంది 'గోన గన్నారెడ్డికి జై' అని కేకలు వేయించాడు.

ఆ కేకలతో యాదవమూకలు భయపడి ఆ చీకటిలో దొరికిన ఆయుధము లతో గన్నారెడ్డిపై విరుచుకుపడవలెనని ప్రయత్నము చేసిరి. కాని చక్రములో

చక్రముగా వచ్చిన బళ్ల వారి కడ్డమయ్యాయి. గన్నారెడ్డి వీరులు హుమ్మవి అగ్నిబాణాలు వరంలా శత్రువులపై కురిపించిరి. యాదవులలో కొందరు బళ్ల అడుగున దూరి విరోధులను నాశనంచేయ ప్రయత్నం చేసిరి. కాని అదివరకే బళ్లక్రింద గన్నారెడ్డిబటులు కాపలా ఉండుటచేత ఆ ప్రయత్నం చేసిన వారు నాశనం అయ్యారు.

బళ్ల ముందుకు సాగుతున్నాయి. గన్నారెడ్డి వీరుల పరపిన అగ్నిబాణాలు యాదవపేనల శిబిరాలను అంటించాయి. ఆ మంటల వెలుగున ఇరు వాగులవారూ ఒకరికొకరు సృష్టంగా కనబడినారు. మహాదేవుని బలాలు మంటల వెనుక దాగి కొని మంట లార్చుచుండెను. యుద్ధము ఘోరముగా సాగుచున్నది.

తెలవారుగట్ల ఉదయం ఒకజాము ఉందనగా గన్నారెడ్డి బలగాలు మాయమై పోయాయి. వారు వెళ్ళేటప్పుడు బళ్లను లాగుకుంటూనే వెళ్ళిపోయినారు.

ఆ రాత్రి గన్నారెడ్డి శత్రువులను ఏపడిపేలమందినో హతమార్చినాడు. తన సైన్యంలో అయిదుపేలమంది చనిపోయినారు.

ఆ రాత్రి యుద్ధముసంగతి గొంకప్రభువు, శ్రీ రుద్రమదేవి చక్రవర్తికి వార్త తెచ్చినాడు. చక్రవర్తి ఎంతో ఆనందించెను. అన్నాంబిక తను ప్రేమించిన వానికడకు పోయెను ఆమె ఏమి చేయుచుండెనో అని రుద్రదేవి అనుకున్నది. గన్నారెడ్డి ఇప్పటికి నాలుగేళ్ళనుండి ఆంధ్రకాకతీయ మహాసామ్రాజ్యానికి చేసిన సేవ అపారము. గణదొంగ అయిననేమి అనికదా లోకేశుందరి అన్నాంబిక అతని ప్రేమించినది. అలాంటి బాలికను గన్నారెడ్డి ప్రేమించగలడా ?

ప్రేమకు కారణం వ్యక్తంగా కనబడదు. ఎందుకు ఎవరియందు ఎవరికి ప్రేమ కలుగుతుందో ఎవరు చెప్పగలరు ?

యుద్ధకాలమందే మానవహృదయంలో ప్రేమ పరవశైత్తుతుంది. యుద్ధాల నుంచి వచ్చిన వీరుడు ప్రముఖాలి వక్షాస్త్రముపై తలవల్చి ఆమె హృదయగతులు దివ్యగీతము ఆలాపించగా, ఆ జోలకు నిదురపో గోరుతాడు.

ఒక ప్రాణిని ఇంకొక ప్రాణి నాశనంచేసే సమయంలో అతడు రాక్షసుడే అవుతాడు. ఆలా రాక్షసుడైన మానవుని తిరిగి మానవునిగా చేయగలిగినది ప్రేమ. ప్రేమ ఎంత దివ్యమైనది ! ప్రీయే రాక్షసి అయినప్పుడు పురుషునికన్న వేయిరెట్లు ఎక్కువగా ప్రేమను వాంచిస్తుంది. ఆమెను దివ్యురాలిగా చేసే తల్లిప్రేమకు పురుషప్రేమయే ప్రాంగణము. ఆ ప్రాంగణములో తానువలచిన అతిలోకసుందరా కారుడు కర్కశురాలై, రాక్షసియై, మానవ ప్రాణాదనియైన తన్ను, మనుష్యులను గుర్తించలేని చూపుతోవచ్చే తన్ను ప్రపంచానికంతకు తానే సామ్రాజ్ఞిని అని వచ్చే తన్ను తననుండి రక్షించడానికి గాఢంగా హృదయానికి అదుముకొని తనలో

ప్రళయతాండవం చేసే రాక్షసత్వాన్ని ప్రేమామృతంతో నాశనం చేయగలడా ఆ మహాపురుషుడు :

చాళుక్య వీరభద్రుని తాను చూచినక్షణమే అతడు తన జీవితానికి జన్మ జన్మలకు ఈశ్వరు డెట్లా అయినాడు ? ఏమి విచిత్రమైనదీ ప్రేమ ? ఎంత తీయని బాధతో బ్రదుకుస్వరము నిండిపోతుంది ? ఆత్మ ఒక్కటే అగుగాక, ప్రత్యగాత్మ త్వము పొందిన ఒక్కొక్క వ్యక్తి ప్రపంచానుభూతులను ఒక్కొక్క విధంగా పొందగలుగును.

అన్నాంబిక గన్నారెడ్డికై పొందిన ప్రేమపరమార్థము, చాళుక్య వీరభద్రునికై తాను పొందిన ప్రేమపరమార్థము ఒకటే అయినా వివిధ మూర్తులుగా ఉంటవి.

వీరభద్ర ప్రభువునకు ఆపదలేమియు రాకూడదని తన హృదయములో ఉన్నది. అయినా క్షత్రియవీరుడు ప్రాణాలకుతెగించి యుద్ధము చేయవలసిపెట్టినది.

వీరభద్రుడు పరమస్వామిగానూ, పరమశివుడుగానూ తనకు కనబడుతాడు. ఆయన వీరవిక్రముడై, పురుషోత్తముడు కావాలనీ తాను కోరుతుంది. యుద్ధములో అనవసరపు హానకి లోబడకుండా, ఆయన తమ నగరులోనే ఉండాలని తాను కోరుతుంది.

ఓహో ప్రేమ అత్యద్భుతము ! ప్రేమయే ఒక వ్యక్తి ! ప్రేమే సర్వ సృష్టికి మూలము.

“చాళుక్యప్రభూ ! మీరేమి ఆలోచించుచున్నారు ?”

రుద్రదేవి తన నగరులో దేహము వేడెక్కగా, ఏవో మాధుర్యాలు తన్ను పొదువుకొనగా, వక్షము లుప్పొంగగా సిగ్గుపడుతూ తన మంచముపై వాలి పోయినది.

౨

మహాదేవరాజు కాకతీయ మహానగరం ముట్టడించిన పదునాలుగవ నాటి ఉదయము మొదటిజామునుండి రుద్రదేవి సమస్తసైన్యాలతో కోటవిడిచి మహాదేవరాజు సైన్యాలపై ఉరికినది అన్ని గోపురద్వారాలు, దిడ్డివారులు తెరువబడినవి. కోటగోడలమీదనుండి నిరంతర బాణవర్షము శత్రువులపై కురిపిస్తున్నాడు. చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు.

చాళుక్యనుండి మహాదేవరాజు బలగాలు మట్టిగోడను బద్దలుకొట్టడానికి చేసిన ప్రయత్నానన్నీ ఏనుగుపై కురిసినవానలా అయినవి. అక్కడక్కడ కొన్ని

పెళ్ళలు మాత్రం విరిగిపడ్డాయి. దిడ్డిదారులు, గవనులు దరికిచేదారవికి అనేక పర్యాయములు వంతెనలు వేసినా అవి అగ్నిబాణాలచేత దహింపబడినాయి. పడమటి ద్వారాన్ని పట్టుకోవాలని మహాదేవరాజు విశ్వప్రయత్నము చేస్తూనే ఉన్నాడు. బలగాల రక్షింపే రక్షకచృత్రఫలకాలు సంతతధారగా కురియు శిలావర్షముచేత ముక్కలయినవి.

పదుమూడవ దినాన, మహాదేవరాజు సర్వదుర్గచ్ఛేదకయంత్రాలను ఉపయోగించి తూర్పుద్వారముపై గవిసినాడు. గడకర్ర తెప్పలు వందలకొలది గవనుల కీవలావల వేయించినాడు. వానిని సంచరిస్తూ కోటబురుజుల మీదికి వీరులు రాకుండా రెండునూరల చక్రగొట్టాలు వెనుక విలిపినాడు. ఆ కొట్టాలపైనుండి మహాపరాక్రమంతో వీరులు శిలాప్రయోగయంత్రాలు, శతఘ్నులు, మహాబాణాలు ప్రయోగించుచుండిరి. ఆ చక్రకొట్టాలకు బలంగా వేలకొలది ఏనుగులు కవచ రక్షితములై దుర్గాలవంటి అంజారీలతో నిలచినవి. అందుండి వీరులు సంతతముగా అగ్నిబాణాలు ప్రయోగిస్తున్నారు. చిన్ననావలు వందలకొలది విశాలమైన కంద కంఠో వేసిరి. ఆ నావలపై వంతెనగా వెదురుదళ్ళు వేసినారు. దడులవై మట్టి వేసినారు. వంతెన సిద్ధమైనది. ఈవలావలనున్న దిడ్డుకడను గూడా ఈలాంటి వంతెనలను వేయించినాడు.

ఆ పదుమూడవ దినమంతా అన్ని గోపురాలకడ, దిడ్డుకడ ఇరువాగులవారికి భయంకరయుద్ధము జరుగుచున్నది. రాత్రంతా యుద్ధము జరుగుచునే యున్నది. కరిగిన సీసము, సలసలకాగేనూనె వర్షము కురుస్తున్నది.

వంతెనమీదనుండి ఏనుగులు, వీరులు వస్తున్నారు. ద్వారచ్ఛేదానికై కుంభ నలాలకు కట్టిన బ్రహ్మశూలాలతో ఏనుగులు తలుపులను బద్దలుకొట్టుతున్నాయి. ఏనుగులకు సహాయంగా వీరులు చక్రయంత్రాలపైనున్న పెద్దయిసుప గుదియలతో తలుపులు బద్దలుకొట్టుచున్నారు. పైనుండి కురిపే అగ్ని శిలాబాణవరాలకు వేల కొలది వీరులు మడియుచున్నారు. పైన గోడలమీద, బురుజులమీద వీరుడు తల ఏత్తేసరికి చక్రకొట్టాలనుండి బాణవర్షం కురియుచున్నది.

నాటి రాత్రికూడా తూర్పుద్వారందగ్గర ఎడతెగవియుద్ధం జరుగుచూనే ఉన్నది తక్కిన అన్ని ద్వారాలకడను మహాదేవరాజు ఆఖండమైన ఒత్తిడి కలుగజేయు చునే ఉన్నాడు.

పదునాల్గవ దినము ఉదయించినది. పడమట, ఉత్తర దక్షిణముల గవనులు, దిడ్లు ఒక్కసారిగా తెరచి, వేలకొలది బలములతో రుద్రదేవి పచ్చిపడెను. వంతెనలు కూలినవి.

ప్రసాదాదిత్యప్రభువు, చాళుక్య వీరభద్రుడు, నాగమసీడు, బాప్ప దేవుడు, సోమనాథమంత్రి ప్రమథగణాలులా పెకురికారు. ఆ సమయములో గోస గన్నారెడ్డి అకుంతిత వేగముతో తన అన్ని సేనలను ప్రోగుచేసుకొని

తూర్పుద్వారానికి నూటిగా యాదవ మహాదేవరాజు నైన్యాలను చీల్చుకుంటూ, వద్దపూహ్యహము చొచ్చివచ్చే అర్జునునిలా చొచ్చి రాసాగెను.

ఆ సమయంలోనే ఉభయ మల్యాల మహాగాజుల సేనలు దక్షిణపుద్వారానికి ఎదురుగా మహాదేవరాజు మూకలను చీల్చుచు కాటచమూపతి, గుండయ ప్రభువుల ఉభయ నాయకత్వాన చొచ్చుకు రాసాగెను.

ఆ సమయంలో గోస విఠలభూపతి, సూరపరెడ్డి ఉత్తరపు గవనుకు ఎదురుగా సేనలతో యాదవుని బలగాలలోనికి జొరబడినారు.

ఈ పథకమంతా ఆలోచించి, అవసరమయిన శిరోమణి గొంకప్రభువు వలన అందరు నాయకులకు ఆజ్ఞ లంపి మహాదేవరాజు పన్నిన భయంకరపు ముట్టడివి రుద్రదేవి ఎదుర్కొన్నది.

ఆ దినమున ఆంధ్రవీరులు నెరపిన పరాక్రమము అప్రతిమానమైనది. సాయంకాలానికి యాదవ మహాదేవుని సేనలు నాలుగుభాగాలై కోటముట్టడి వీడి రెండు గవ్యూతులు వెనుకకు పోయినవి. కోటగోడనుండి యుద్ధముచేసి వీరులందరు కోటవెలుపలికి వచ్చివేసినారు.

తన అంగరక్షకులతో, చక్రరక్షకులతో, కవచరక్షకులతో రుద్రదేవి మహా శక్తిలా విజృంభించి యాదవ మహాదేవుని తెల్లవారుసప్పటికి పది గవ్యూతులు తరిమినది. మహాదేవరాజు ప్రజ్ఞతో తన సేనలన్నిటిని కలుపుకొన ప్రయత్నిస్తూ ఉత్తరాభిముఖుడై, అతినష్టంలేకుండా దేవగిరి చేరడము ఎల్లాగా అన్న తీవ్ర సమస్యను ఎదుర్కొంటూ పారిపోవుచున్నాడు.

నాలుగు దినాలలో హతశేషులైన మూడులక్షల బలగము అయిదు లండాలుగా గోదావరి చేరింది. గోదావరి వరదతో గట్లు పొర్లి ప్రవహిస్తున్నది.

వెనుకనే రుద్రమదేవి తన అన్ని నైన్యాలను నడుపుకొంటూ మహాదేవరాజు నైన్యాలను నదీసంగమానికి దిగువ నాలుగు గవ్యూతుల దూరంలో తాకింది.

మల్యాల నైన్యాలను ముందు మంజీరదాటి ఆవలిఒడ్డున ఉండి మహాదేవరాజు నది దాటకుండా చేయుడని గోస గన్నారెడ్డి ఆలోచన చెప్పడంపల ఉభయ మల్యాలనైన్యాలు, మంజీరకు ఎగువను నదిదాటి ఆవలిఒడ్డుననే మంజీరా గొతమీ సంగమంవరకూ వచ్చి నిలబడినవి. గన్నారెడ్డి సంగమానికి ఇంకా దిగువనే రుద్రదేవి నైన్యాలను వదిలి గొతమినిదాటి ఈవలిఒడ్డుకు మహాదేవరాజును రాకుండా చేయాలని పోయింది.

కాని మహాదేవరాజు నాలుగుదినాల క్రిందటనే దేవగిరికి ప్రజ్ఞావంతులైన రహస్యచారులను పంపించిఉన్నాడు. ప్రతిష్ఠానములో సిద్ధముగావున్న ఏబదివేల నావలు నడుపుకుంటూ దేవగిరి సేనలో సగము వచ్చినవి. ఆ రాత్రి మహాదేవరాజు తన సేనలను ఆవలకు దాటించినాడు.

తెల్లవారుసరికి రుద్రమదేవికి మహాదేవుని గొతమీతీర శిబిరము నిర్మాణము వ్యమై దర్శనమిచ్చినది.

2

గన్నారెడ్డి గోదావరిని సేనలతో దాటేసరికి మహాదేవరాజు దాటి గోదావరి తీరాన్నే అతివేగంగా దేవగిరికి ప్రయాణం సాగించాడు.

గన్నారెడ్డి వచ్చి గొతమిలో తేలిపోవు నావలను పట్టించియు, తన నావలను తెప్పించియు చక్రవర్తిని దాటింప ఏర్పాటుచేసి తాను ఇరువదివేల అశ్వకబాలలను తీసుకొని యాదవ మహాదేవప్రభువును ఆటంకపెట్టుటకు ముందుకు పోయినాడు. మల్యాల సేనలకు, గోదావరితీరాన్నే ఎగువకువచ్చి గోదావరి దాటవలసిందని వేగు పంపి సూటాహుటి అతివేగంగా వెడలిపోయినాడు.

తెల్లని రూపసంపదచే ఉచ్చైశ్రవమునకు బిడ్డయనదగిన యవశన్వాముపై అశ్వనిదేవతవలె గన్నారెడ్డి పోవుచుండగా విరూపాక్షప్రభువు అతనికి జంటగా ఇంకొక తెల్లని కాంఠోజాశ్వముపై వెన్నంటి యేగుచుండెను.

గన్నారెడ్డి, విశాలాక్షప్రభువు యువతి అని గ్రహించాడు. ఆమె అన్నాం బికాడేవి అని గ్రహించాడు. మొదటిసారి విశాలాక్షప్రభువు తనకడకు వచ్చినప్పుడే అనుమానము కలిగెను. రెండవసారి వచ్చినప్పుడు అనుమానముతీరి నిజము పూర్తిగా గోచరించినది.

ప్రేమ ఎంతపనిచేయును : ఈ బాలిక వరదారెడ్డిని ప్రేమింపనందున ఆదవోనినుండి పారిపోయివచ్చినది. తానును ఆమెను ఎత్తుకపోయి పెళ్ళియాడ సిద్ధముగానుండ 'రోగి పాలుగోరిదాడు, వైద్యుడు పాలుకోరినా' డన్నట్లు ఆమెయే తనకుతానై వచ్చినది. ప్రపంచములో ఇంతటి సుందరాంగి ఉండనే ఉండదు. దేశాలు సంచరించిన తన కది స్పష్టమే, సర్వవిద్యలయందు ఆరితేరిన ప్రోడ. భయమెరుగ దీ బాల. యుద్ధవిశారద. పురుషవేషమునగూడ ఈ బాలిక ఎంత దివ్య సౌందర్యముతో విరాజిల్లుచున్నది : ఆమె స్వారిచేయుట ఆకాశములో హంస ఏగురుచున్నట్లే. ప్రాణాలకు వెరువక యుద్ధములో అతిరథ శ్రేష్ఠునిలా తనకు కవచరక్షణ చేపే ఈ మనోహరాంగి బాలికయని తా నెగిరినట్లు ఆమెకు తెలియ కూడదని, ఆమెను చిన్నవయస్సనే వంకతో ఇంటికి వెళ్ళిపోమ్మని ఎంత బ్రతి మాలినను విన్నదికాదు. సరికదా కోవముతెచ్చుకొని బాధనంది విచారముతో క్రుంగి పోయినది. తా నది చూడలేక తన సేవచేయుటకు అనుమతి ఇచ్చినాడు. ఆమె ఖడ్గయుద్ధము, ధనుర్యుద్ధము అసదృశములు.

పురుషుడుకావి ప్రీకాని మారువేషాలు వేసికొని కొన్నిదినాలు మాయపెట్ట గలరు. ఆమె తనకడకు వచ్చిన మూడవదినాన కృష్ణానదిలో ఈడుటకై తా నామె బాలకుడే యనుకొని. ఋజముచుటు చేయివేసి నదివై పు లాగినప్పు డామె ముడుచు కొని పోయినది. చిరుమీసాలతో సొంపుగా ఉన్న ఆమె మోము కందిపోయినది. తన ఒళ్ళు రుల్లుమన్నది. పురుషుని ముట్టినచో ఒళ్ళు రుల్లుమనునా ?

ఎప్పుడే అనుమానము తన హృదయములో కలిగినది.

ఏమృత ఆతడు తనతో కృష్ణకు స్నానమునకు రాడు, ఎప్పుడు తన్ను చూడటానికి వచ్చినా సంపూర్ణకవచధారియై ఉండడము తన అనుమానానికి దోహదమిచ్చెను.

మరల తన్ను కలుసుకొన్నప్పుడు ఆ బాలునికి, ఆ జగదేకమందరికి తలపె నొకరు ముసలవ్రయోగము చేయకం సంభవించింది. ఆ బాలిక తూలి విశ్వేష్టయై గుఱ్ఱముమీద కూలి గుఱ్ఱము కంఠము గట్టిగా పట్టుకొన్నది. వెంటనే తాను, ఆ శత్రువును రెండు తుండెములుచేసి, విశాలాక్షప్రభువును ఎత్తుకొని అక్కినమంత్రికి యుద్ధము నడప ఆజ్ఞయిచ్చి, తన గుఱ్ఱంమీద రెండు గవ్యూతుల దూరములోవున్న గ్రామములో శిబిరానికి తీసుకొనిపోయినాడుకదా !

మల్లికార్జునరెడ్డి తన వెనుకనే గుఱ్ఱముపై వచ్చినాడు.

తాను ఆ బాలకుని శిరస్త్రాణము విప్పగా జానువులవరకు వ్రేలాడే ఆమె తలకట్టు ముడివైచి దృశ్యమయినది. తల పె భాగం కొంచెం నలిగి రక్తము నిండి పోయినది. నీటితో ఆ రక్తము కడిగి, ఔషధములు పులిమి తలకు కట్టుకట్టి తాను

'ఈ బాలిక అన్నాంబికాదేవి, నువ్వు మల్లికార్జునాదా ?' అని మల్లికార్జున రెడ్డిని అడిగినాడు. ఆమె ఒప్పుకొని, 'ప్రభూ ! ఈమె అన్నాంబిక అని తెలిసినట్లు మీరు వ్యవహరించకండి. ఈమె సిగ్గుచే ఏపవినయినా చేయగలదు. మహారాజా ! ఈ తలి మీపె న బద్ధానురాగ ! మీ రామెకు భగవంతులు ! ఈ జన్మలో ఆమె మిమ్ముమాత్రమే వివాహం కాగలదట. లేనట్లయితే తనపాణమే భై రవునికి అర్పించుకుంటానని ప్రతిజ్ఞ పట్టింది' అనిచెప్పెను.

౪

దేవగిరికోటకు ఎల్లోగుహకు మధ్య ఎత్తయిన కొండలు, కొండలపై జనపదాలు ఉన్నవి.

దేవగిరికోటకు ప్రతిష్ఠానానికి మధ్య కొన్ని చిన్న గిరులు ఉన్నాయి. యాదవ మహాదేవరాజు వైన్యాలతో ప్రతిష్ఠానం చేరకముందే మల్కాలవారిలో పదియేనువేల అశ్వకసైన్యం ముందు ప్రతిష్ఠానానికి ఎగువనే గోదావరినదివి దాటింది.

గోన గన్నారెడ్డి దేవగిరి దారిలో రెండు కొండలమధ్య పేనలను విలిపినాడు. మల్కాల వైన్యాలను వెళ్ళి దేవగిరిని చుట్టుముట్టమన్నాడు.

ఎనుబది ముఠికలు మహాదేవరాజుకు ముందుకువచ్చిన గోన గన్నారెడ్డి సాహితీతన పేననుఅర్థచంద్రపూహంగా బండరాళ్ళవెనుక, చెట్లవెనుక, బొదలవెనుక

నిలిపి, సిద్ధంగా ఉండెను. వికలాక్షప్రభువు గన్నారెడ్డి వెనుకనే బాణ మెక్కుపెట్టి సిద్ధముగా ఉండెను.

గోన : వికలాక్షప్రభూ ! ఇంతవరకు మీరు జాగ్రత్తగా ఇతరుల ప్రాణాలను అత్యవసరమైనగావి బలిగొనలేదు. చేతులకు కాళ్ళకు బాణాలు నాటి వీరుల్ని యుద్ధముంచి వరజ్జీఖిలగా చేస్తన్నారు. నా మీదకు ఏ వీరుడన్నా తలపడితే సంహారమేపోయి, వాణ్ణి నేలకూల్చడానికి వెరవరేమి ?

వికా : మహారాజా ! నేను తమకు అంగరక్షకుణ్ణి. అదే నా వరమధర్మం. తక్కిన యుద్ధంతో నాకు పవిత్రేదు.

గోన : తక్కిన యుద్ధంలోకూడా మీరు పాలు పుచ్చుకుంటే జయము విశ్వయము అని మీకు తెలుసుననుకోండి. అప్పుడు ?

వికా : ప్రభూ ! మీరు యుద్ధములో ఉంటే ఆ పక్షానికి జయంతప్పదు. జయం తెచ్చేది మీరు, మీకు అంగరక్షకుణ్ణి నేను.

గోన: నావల్ల జయంరాక, జయం తెచ్చే విధానం మీకు తోస్తుందనుకోండి, అప్పుడు?

వికా: అనవసరంగా అనుకోదాలు ఎందుకండీ? ఆలా ఎన్నటికీ జరుగదు. నా ప్రభువు విషయంలో నాకు అనుమానం కలగనే కలగదు. ఇక ఈ ప్రశ్నలన్నీ ఎందుకు?

గోన: నిన్ను ఓడించటం కష్టమేనయ్యా! ఏమంటావు మల్లికార్జునరెడ్డి?

మల్లి: ముందు ముందు మీరు మా ప్రభువును ఓడించనే లేరని తెలుసుకొని తీరుతారు. చూస్తూ ఉండండి.

రెండు గడియల కొక దశము చెప్పున ఎక్కడఉన్నవారక్కడ నిలుచున్న ప్రదేశాలలో నిద్రపోయారు. వగలు గడచినది, రాత్రి గడచినది. ఎక్కడివారక్కడే అటుకులు భుజించువారు, నీరుత్రాగువారూనూ.

ప్రొద్దు ఉదయించిన ఆరుగడియలకు మహాదేవరాజు సేనలలో ముందు వాహినీలు, వారిపోయిన శరీరాలతో, ఎల్లాగో నగరదుర్గం చేరుకుందామని నిర్భయంగా, విస్ఫంకయంగా వచ్చారు.

ఇంతలో ఒక్కసారిగా వేయిశంఖాలు ఆకాశం అంటేటల్లు గుండెలు ప్రక్కలయ్యే మహాధ్వనం చేసెను.

చెమటలు గ్రమ్మ, కాళ్ళు వణకిపోవ నిశ్చేష్టములై పోయినవి మహాదేవుని సేనలు.

“మీరు మీ ఆయుధాలన్నీ క్రిందపడవేసి. ఒకరి వెనుక ఒకరు రండి. ఈ డారివి మీ యిచ్చవచ్చిన చోటికి మీరు వెళ్ళవచ్చును” అని వీరితేకలు వెట్టి నాడు అంద్రవీరుడు గోన గన్నారెడ్డి.

“అడుగు వెనక్కువేస్తే ప్రాణాలు దక్కవు” అని రెండవ కేక.

“ఈ ప్రక్కా, ఆ ప్రక్కా, ముందూ మేమునాము!” అని మూడవకేక.

“మేము గోస గన్నారెడ్డి సైనికులము. మా ప్రభువే ఇక్కడ స్వయంగా!” అని నాలుగవ కేక.

ఆ కేకలతో అడలి కత్తులు, బాకులు, చురియలు, కూలాలు, భల్లలు, ధనుస్సులు, బాణాలు, దాళ్ళు క్రిందకు వదిలి, పదివేలమంది వీరులు తలలు వంచుకొని ముందుకు సాగారు. అలా మూడు వాహినులు, ఆయుధాలు విసర్జించి ముందుకు సాగెను.

ఈ వార్త నెమ్మదిగా అక్కడికి మూడు గవ్వూతుల దూరములో ఉన్న మహాదేవరాజునకు తెలిపి తక్కిన రెండు లక్షల పైచిల్లర సేనలను ఆపివేసినాడు.

ఆ దారి తప్పితే కొంచెం చుట్టుదారిని దేవగిరి చేరవచ్చును. అటు తర్వాత చూచికోవచ్చునని, మహాదేవరాజు సైన్యాలను దారి మళ్ళించాడు. ఈలోగా కోటకు ఉన్న ఒకేద్వారాన్ని అరికట్టి మల్యాల గుండము కాటయ ప్రభువులు నిలిచినారు.

మహాదేవరాజు సైన్యాలు మళ్ళినాయి అనగానే ఆ దారిలో రెండువేలమంది ఆళ్ళికులను నిలిపి గన్నయ్య అతివేగంగా చుట్టుదారిని దేవగిరినిచేరే ఎల్లోనా మార్గపు కొండల పైకి ఎక్కిపోయినాడు.

అతివేగంగా నగర సమప్రదేశం గడచి ఎల్లోనా గుహలప్రక్కనే దిగి కెలాపేశ్వరుని మ్రొక్కి ఆ కొండపాదందగ్గర ఉన్న సెలయేటికడ మహాదేవరాజు సైన్యాలను నిలిపినాడు.

ఎల్లోనా గ్రామముప్రక్క తన సైన్యాలను నిలిపి మహాదేవరాజు ఈ గజ దొంగను హతమార్చే సమయం ఇదేనని తన ఏబదివేల ఆళ్ళికబలమును మిగిలిన వేయి ఏనుగులను గరుడవ్యూహం రచించి గన్నారెడ్డిపై తాకినాడు. అక్కడ గన్నారెడ్డి బలగంలో ఒక్కడూలేడు! గన్నారెడ్డి ఆ కొండ దారిలో ఇంకను వెనుకకు పోయిఉన్నాడు. మహాదేవుడు ఆ వ్యూహం చెడరిపోయిందా వేగముగా రాలేడు. ఇంతలో రాత్రి అయినది.

మహాదేవుడు తన సేనల నన్నిటినీ ఆపి, చారుల వార్తలకొరకు నిరీక్షించు చుండగా ఆతని ముఖ్య అపసర్పనాయకుడు వచ్చి ‘మహాప్రభూ! రుద్రమ్మ సేనలతో కోట ముట్టడివేసి సగంబలగాలను మనవేపు గన్నారెడ్డికి సహాయంగా పంపు తున్నది’ అని వార్త తెచ్చినాడు.

మహాదేవరాజు నిరు తరుడె నాడు. తనసేనల నాశనం తప్పదను తున్నాడు. వ్యవధిలేదు. తాను కోటలోనికి వెళ్ళుటకు వీయలేను. కోటలో

వారు తనకు సహాయం చేయడానికి వీలులేదు. భోజనసామగ్రి అయిపోయినది. లక్షలకొలది క్షతగాత్రులైన బలగాలతో ఈ రాక్షసి ఆంధ్ర మాకలతో పోరాడుట ఎట్లు?

కవుల మాటలు అన్నీ పొగడ్తలే! తనకు భయపడి, ఆంధ్రులు ఆడదాన్ని సింహాసనం ఎక్కించారట. ఆడదాన్ని తానేమీ చేయనని వారికి ధైర్యమట! ఆలాంటివాడు తాను ఆడదానిమీదకే మహావీరుణ్ణి వెళ్ళినాడే! అబ్బ! రాజ్యాతృష్ట! రుద్రమ్మ ఆడదా! బ్రహ్మరాక్షసి! మహామారి! కాళరాత్రి! చీల్చిచెండాడి వెంట తరుముకు వచ్చింది ఆంధ్ర రుద్రమ్మ! ఏమి యుద్ధం! ఏమి పరాక్రమం! ఎంత విర్వహణశక్తి! ఎంత వ్యూహారచనా చమత్కృతి! తన బలగాలు నాశనం కాకూడదు. విరోధి బలగాలు నుగ్గయి పోవాలి. చాలు; ఇక తనకు బుద్ధి వచ్చినది. కంది రీగలపుట్ట, ఆంధ్రులకు కోపం తెప్పించకు తండ్రి! అని తండ్రి చెప్పితే తాను విన్నాడా? వినక, తెచ్చుకున్న దీ విపరీతమయిన పరాభవం. ఇంతవరకు ఎన్నడైనా తాను కూర్చుకొని వెళ్ళిన మహాసేనలవంటి సేన కూర్చుకొని ఎత్తిపోయిన వీరులున్నారా?

తాను రుద్రమ్మ కెదురుపడక తన సైన్యాలతో ఏకాండలలోకో వెళ్ళిపోతే తనంటే ప్రజలకు గౌరవమూ, భక్తి పూర్తిగా నశించిపోవును. మరి రెండు మూడు దినాల ప్రయతించుద మనుకుంటే, ఇంకా కొన్ని వేలమంది నాశనం అయిపోతారు.

మహా వేవరాజునకు మతిపోయినది; గౌరవం నాశనమయింది. పదిమందిలో తలయెత్తుకోలేడు, అందుకు తగినట్లు తాను రుద్రమదేవికి లోబడిపోతే ఇంకా తన్ను ఆమె ఏలాటి అగౌరవాలకు లోనుచేస్తుందో?

ఆయన, తనకు నమ్మకమయిన భవానీభట్టును, రుద్రదేవి సకలసేనాపతి అయిన చాళుక్య వీరభద్రునికడకు పంపినాడు.

ఆ రాయబారితో కలసి శ్రీ చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు రుద్రదేవచక్రవర్తి దర్శనము చేసినారు. రాయబారి భవానీభట్టు మహాదేవరాజు ప్రతినిధిగా ఆంధ్ర చక్రవర్తియెదుట మోకరిల్లి "మహారాజాధిరాజా! మహాదేవప్రభువు తమ తప్పునకు విచారిస్తున్నాడు. విధిదుర్విపాకంవల్ల కన్ను గానక, ఆంధ్ర మహాసామ్రాజ్యము ఇట్టే వశమయిపోతుందనే ఆశతో, పెద్ద ఎత్తుగా జైత్రయాత్రకు వచ్చినారు. తమ పాదాలవ్రాలిక్షమార్పణ వేడి, శిక్షవిధించమని కోరుతున్నాను" అనిమనవిచేసినాడు.

రుద్ర: భవానీభట్టుమంత్రి! పాములను, దుష్టజుతువులను, రాక్షసులను క్షమించి లాభంలేదు. ఎప్పటికప్పుడు నాశనం చేయవలసిందే! అయినా తోటి దేశ పాలకుడు, మా తండ్రిగారికి మిత్రుడయిన కృష్ణభూపతి కొమరుడు — అందుకని మేము మీరాజును ప్రాణంతో విడుస్తున్నాము.

భవానీ: చక్రవర్తి! మేమందరము మహాప్రభువులకు యెంతోకృతజ్ఞులము.

రుద్ర: సరేనయ్యా! మాకు కోసంలేదు. క్షత్రియులకూ, బ్రాహ్మణులకూ కోపం నాశనహేతువు. మేము వైద్యులము. మీ రాజుకు కలిగిన రాజ్యకాంక్ష రోగాన్ని మేము నివారణచేస్తాము. మీ రాజు మాకు కోటి సువర్ణాలు, మా సేవకు లకు కోటి సువర్ణాలు, మా సేనలలో హతమారినవారి కుటుంబాలు పోషణ కై కోటి హోన్నుఫణాలు అపరాధము చెల్లించాలి. గోదావరీ మంజీరా సంగమంవరకు ఉత్తరపుగట్టు శౌణరాజ్యపు సరిహద్దు. అక్కడనుండి మా శాసనంఉన్న మహా పల విజయ స్తంభాల గురుతున తెలిగుగ్రామాలన్నీ మా రాజ్యంలో భాగాలవుతాయి.

భవానీ: చి త్తం సుహాప్రథూ!

భవానీభట్టు వెళ్ళి మహాదేవరాజు కి సంధి నియమాలు వర్ణించగానే, ఇంత టితో బయపడినామని, కాలిచెప్పులు వదలి కిరీటం చేతులలో నుంచుకొని పాత చారియై నడచివచ్చి రుద్రమహాచక్రవర్తి పాదాల తన కిరీటముంచి, రుద్రదేవిఎదుట సమాలింగితభాతలుడై "అష్టమ చక్రవర్తి క్షంతవ్యుడ" నని సన్నని ఎలుగున వచించెను.

రుద్రదేవి చాళుక్య వీరభద్రమహారాజువెపు సాభిప్రాయంగా చూడగానే, ఆయన వచ్చి శౌణమహాదేవరాజును లేవనెత్తి, దాపుననున్న పీఠాన కూర్చుండ బెట్టినాడు.

ఈవరకే సంధినియమాల వడుపున దేవగిరికోటనుండి కోశాధికారులు ఏనుగుల పె మూడుకోట్ల సువర్ణాలు, రత్నాలు బంగాళు పశ్చిమాల కొనివచ్చి రుద్రమ చక్రవర్తి పాదాలకడ ఉంచినారు.

చక్రవర్తి అనుజ్ఞాతుడై, మహాదేవరాజును ఒక సింహాసనంమీద కూర్చుండ బెట్టినారు వీరభద్రమహారాజు. చక్రవర్తి పాదాలకడనున్న కిరీటాతీసి మహాదేవ రాజు తలపై నుంచినాడు పెదఅక్కినమంత్రి.

అప్పుడు వందిమాగధులు సభామధ్యమునకు వచ్చి,

'జయ జయ శ్రీ శ్రీసమధికపంచమహాశబ్ద! జయ జయ మహామండ లేశ్వర! జయ జయ పరమమాహేశ్వర! జయ జయ వినయూషణ! జయ జయ శౌణదేవ కటక చూరకాణి! జయ జయ మహాదేవరాయ గర్వాపహరణ! జయ జయ అనుమకొండ పురవరాధీశ్వర! జయ జయ చలమర్తిగండ! జయ జయ పరబల సాధక! జయ జయ చతుస్పముద్రవలయనికూరితకీర్తి! జయ జయ రాజరాజేశ్వర! జయ జయ మూఱుగాయజగదాళ! జయ జయ శ్రీస్వయంభూదేవర శ్రీపావపద్మా రాధక! జయ జయ శ్రీ అష్టమచక్రవర్తి.'

అని జయధ్వనాలు చేసరి. నైనికులు, దళవాహినీముఖసేనాపతులు, ప్రజలు, మూత్రులు, సభికులు జయధ్వనాలు చేసినారు.

ఆ స్కంధావారమంతా విజయధ్వనాలతో నిండిపోయెను,

ఆ న ం ద వ ల్లి

సా మ్రాజ్యాభిషేకము

౧

ఓరుగల్లులో, రాజనగరిలో, మహాసభాభవనంలో స్వస్తి. శ్రీ రక్తాక్షి సంవత్సర శ్రావణశుద్ధ పంచమీ గురువారంనాడు లగ్నమందు రవికుక్రులూ, ద్వితీయమందు బుధుడూ, గురుడు దశమమందుండగా, శని అష్టమమందు కుజుడు భాగ్యమందుండగా శ్రీ శ్రీ శ్రీ రుద్రదేవ చక్రవర్తి సామ్రాజ్య సింహాసనాభిషేకము త్వవం జరిగింది.

దేశదేశాలనుండి ఉత్సాహంతో మహామండలేశ్వరులు, రాజప్రతినిధులు, మహాసేనాధిపతులు, సామంతులు, రాజబంధువులు, ఇతరదేశాల రాజప్రతినిధులు, శివగురువులు, వెష్టవ, అద్వైత, జైన, బౌద్ధ మతాధిపతులు, మహామంత్రులు, మహాపండితులు, మహాకవులు, రాజోద్యోగులు, వణిక్ శ్రేష్ఠులైన కోటీశ్వరులు, గ్రామపెద్దలు మొదలయినవారు ఆ పట్టాభిషేకానికి దయచేసినారు.

ఆషాఢ పూర్ణిమ ముందుగానే రుద్రదేవి, వరాహ నందిధ్వజాలు ఆకాశమూ, దేశదేశాలూ తమ కాంతులతో నింపుతూ ఎగురుతూఉండగా తన మహానగరమునకు తిరిగి వేంచేసినారు. రాగానే మహాసభ చేసిం దామె.

ఆ మహాసభలో తన కుడివెపు శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులతో చాళుక్య వీరభద్రుని, గోన గన్నయ్యను అధివసంపచేసింది. ఎడమప్రక్క ప్రసాదాద్విత ప్రభువు, చాళుక్య మహాదేవరాజు, మల్యాల గుండయ, మల్యాల కాటయ అధివసించి ఉన్నారు. తంత్రపాల మల్లినాయకులు, నాగమనీడు, బాప్పదేవుడు, విఠల తరణీకుడు, సూరసరెడ్డి మొదలయినవారందరు యథోచితస్థానములందు ఉన్నారు. చినఅక్కినప్రగతి శివదేవయ్యమంత్రి వెనుకనే కూర్చుండెను. ఎదురుగా ఆసనాల అధివసించి లకుమయారెడ్డి ఆదవోని ప్రభువు, వరదారెడ్డి, ఇతరులూ ఉన్నారు.

భూసురశ్రేష్ఠుల వేదాశీర్వాదాలు సభికులపై అమృతము కురిసెను.

శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులు ఆ మహాసభను చూచి చిరునవ్వుతో ఈలా సెల విచ్చినారు:: "ఈ మహాసభలో నేను ఒక ముఖ్యవిషయం ముందుగా చెప్పాలి. మీరంతా చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు ప్రక్కనే ఉన్న శ్రీ గోన గన్నారెడ్డి మహారాజును చూస్తున్నారకదా! ఆయన గజదొంగ! మహాప్రభువైన శ్రీ గణపతి చక్రవర్తులవారిని, శ్రీ రుద్రదేవ చక్రవర్తులను వ్యతిరేకించి అనేకమంది బాలకులను వెంటబెట్టుకొని ఈ మహానగరంనుంచి వెళ్ళిపోయినాడు.

“అలాంటి ఆ పురుషుడు శ్రీ కాకతీయ దివ్యచక్రంక్రింద ఉండే అనేకమంది సామంతులను నాశనం చేశాడు. మనదేశానికి స్నేహితులయిన చోళుల్ని, పాండ్యుల్ని, కటకాధీశుల్ని, భల్లణులను, యాదవులను, గాంగులను నానా చిక్కులూ పెట్టాడు. పినతండ్రిని బందీ చేశాడు.

“కాని ఈ మహావీరుడు ఈ ఉత్తమకార్యాలన్నీ శ్రీ చక్రవర్తి అనుమతి మీదనే చేశాడు.

“ఈయన గజదొంగ కావడం శ్రీ చక్రవర్తి అనుమతిమీదనే.

“ఈ మహావీరుడు జన్మించకపోతే కాకతీయసామ్రాజ్యం విచ్ఛిన్నమై ఉండేను. ‘ఆడది రాజ్యము చేయడమా’ అని సామంతు లెందరో కుట్రచేశారు. అందులో ముఖ్యులు ఆ ఎడట ఉన్న లకుషయారెడ్డి, అందరికి వెనకాలఉండి వీమీ తెలియనట్లు నటిస్తూ ఆత్యంత రాజభక్తి వెల్లడిస్తూ ఉన్న వృద్ధులైన జమ్మిగ దేవవహారాజు, మేము కనిపెట్టనేలేకపోయాము. ఆయన మొన్నవచ్చి నా పాదాల వ్రాలి తన్ను క్షమించమని ప్రార్థించారు. శ్రీ చక్రవర్తుల ఎడటపడడానికి సిగ్గు పడిపోతున్నాడు. ఆ రహస్యము మాకు బయటబెట్టినది గోన గన్నారెడ్డి మహారాజే.”

అని శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులవారు ముగించగానే. ఒక్కసారి ఆ మహా సభలో ఉన్నవారంతా జయజయధ్వనాలు చేశారు.

అప్పుడు వైతాళికులు “జయజయ శ్రీ సమస్తగుణాకర జయ : శ్రీ కాకతీయ కటకసన్నాహ జయ : శ్రీ రుద్రదేవ దక్షిణభుజదండ జయ : శ్రీ కడుపులూరి పురపరాధీశ్వర జయ : శ్రీ అరిగండభైరవ జయ : సాహస్రోత్తంగ జయ : శ్రీ వీరవితరణోత్సాహ జయ : శ్రీ వీరలక్ష్మినిజేశ్వర జయ : శ్రీ మనుమకుల మార్తాండ జయ : మీసరగండజయ : శ్రీ ఉభయబలగండజయ : శ్రీ గండరగండజయ : శ్రీ అభంగ గండభేరుండ జయ : శ్రీ హన్నిబ్బరగండ జయ : శ్రీ హరిమువ్వరగండ జయ : శ్రీ లాడవకువరపెండార జయ : శ్రీ గళమౌళిసంతర్పితశశిమౌళి జయ : శ్రీ కామినీజయంత జయ : శ్రీ దుష్టతురగరేఖారేవత జయ : శ్రీ దుర్వార వీరావతార జయ : శ్రీ కోసగిమైలితలగొండుగండ జయ : శ్రీ ఉప్పలసోముని తలగొండుగండ జయ : శ్రీ వందిభూపాలుని తలగొండుగండ జయ : శ్రీ అక్కి నాయకుని తలగొండుగండ జయ : శ్రీ మేడిపల్లి కాచయనాయకుని ఉరిశిరకుండ జయ : శ్రీ కందూరి కేశినాయని తలగొండుగండ జయ : శ్రీ రాపాక భీమ విర్ధూమధామ జయ : శ్రీ నిరుపమసంగ్రామరామ జయ : శ్రీ తెఱా కాటమది కాటపట్ట జయ : శ్రీ ఏఱువ తొండగోధూమఘట్టనఘట్ట జయ : శ్రీ బేడ చెయికి నాయని నిస్సాహణాపహరణ జయ : శ్రీ సహజకార్యభరణ జయ : శ్రీ కోట

పేర్కొడిరాయకంఠాభరణచూరకార జయ : శ్రీ చోడోదయపటసూత్ర తరంగాపహార జయ : శ్రీ నిజకీర్తిపూరితబ్రహ్మాండకరండ జయ : శ్రీ వేద బలోద్దండ జయ : శ్రీ పరబలసాధక జయ : శ్రీ సోమనాథదేవ దివ్య శ్రీపాతా పద్మరాధక జయ : శ్రీ వర్తమానపురివరేశ్వర జయ :” అని వండులు గన్నారెడ్డిని కీర్తించిరి. సభ అంతా హర్షధ్వనులతో పొంగిపోయింది.

అప్పుడే అనేకులకు గన్నారెడ్డి నిజతత్వం గోచరించింది. కొందరు ఇదేమి గణదొంగ అని ఆశ్చర్య మందినారు. కొందరు గన్నారెడ్డి నూతన సామ్రాజ్యము స్థాపిస్తాడు కాబోలు అనుకున్నవారు రిచ్చపడి చూడసాగిరి.

గన్నారెడ్డి తల కొంచెం వంచి ఏమీ కదలక నిశ్చలవదనంతో నిలిచి ఉన్నాడు. ఆయన మోమున రాజభక్తి దివ్యకాంతి ప్రసరిల్లుచున్నది.

శ్రీ రుద్రదేవి చిరునవ్వుతో గన్నారెడ్డివైపు చూచి ‘శ్రీ గన్నారెడ్డి మహారాజా : నువ్వు నా ఆగేళ్ళనాడు మాకడకూ, శ్రీ గురుదేవులకడకూ వచ్చి నప్పుడు ప్రతిజ్ఞలు అన్నీ నెరవేర్చలేదేమో అని అనుమానించినండకు మీ ప్రభువును మీరు....’

గన్నారెడ్డి చేతులు జోడించి మనవిచేసెను. ‘మహారాజాధిరాజా : అష్టమ చక్రవర్తి : భక్తునిబలం భగవంతునిదే అన్నట్లు, నా చక్రవర్తికి నేను బంటును. హనుమంతుని బలం రామునిలోనుండేకదా వచ్చింది.’

ఓరుగల్లు మహానగరమూ, కాకతీయ సామ్రాజ్యమూ సామ్రాజి పట్టాభి షేకకాలంవరకూ చేసిన ఉత్సవాలు వర్ణనాతీతం. దేశం అంతట దినదిన తోరణాలు, దినదిన వండుగలు. నాట్యాలు, భగవత్కథా కాలక్షేపాలు, నాటకాలు.

సుంకాలు అన్నీ తీసివేసినారు. అన్ని మతసంస్థలకు చక్రవర్తి, మాండితి కులు, రాజోద్యోగులు దానశాసనాలతో గ్రామాలు, భూములు, దేవాలయాలు నెలకొల్పినారు. చెరువులు, కాలువలు త్రవ్వించినారు.

నగరమంతా పార్వతీదేవి కల్యాణంనాటి కైలాసంలా, లక్ష్మీదేవి వివాహం నాటి వైకుంఠంలా అలంకరించినారు.

దేశంలో ప్రసిద్ధికెక్కిన సర్తకులు. గాయకులు వచ్చినారు. పండితులు కవులు వేంచేసినారు. దేశదేశాల రత్నాలవర్తకులు తమ నిధులలో ఉన్న ఉత్తమ రత్నాల సేకరించి ఓరుగల్లుకు తరలించుకు వచ్చినారు. సామ్రాట్టుకు బహుమతులు ఇవ్వడానికి, తాము భూషణాలు చేయించుకోవడానికి సామంతులు, ధనేకులు రత్నాలు కొంటున్నారు.

శుభముహూర్తం కొలదిదినాలలో ఉన్నది. అటు నతనాటి సీమనుంచి మాధవ నృపతియు, వారి రాణి మహాదేవిన్నీ, వారి సోదరులు, వారి తల్లులున్నూ శ్రీ రుద్రచక్రవర్తి తల్లులూ అయిన మైశమ్మయున్నూ, కుందాంబయున్నూ వేంచేసినారు.

గణపవరంనుండి తెలుగు నాయక సామంతులు, స్వామినాయకుడు మలా ప్రెగడతో వేంచేసినారు. (తెలుగు నాయకులు తెలంగాలయ్యారు) గణపతిదేవ చక్ర పత్రి దేవేతులయిన వారాంబి పేరాంబిల మేనల్లుడు, జాయనసేనాని అన్నకొమరు దేవ చితనారసనాయకుడు (కమ్మనాటి ప్రభువు) తన దేవేరులతో, విద్వలతో, తమ్ములయిన చోడమహారాజుతో వేంచేసినారు. (వీరు కమ్మవారు)

వేంగి దేశాధిపతి అయిన తెలుగురెడ్డి (తెలగా) నాయకుడు గణపతి రుద్ర దేవుని సేనాపతి కాలవయనాయకుని కొమరుడు కాలవనాయకుడు వేంచేసినారు.

నిరవద్యపురంనుంచి చాళుక్యవృద్ధులు ఇందుశేఖరమహారాజు వేంచేసినారు: ధరణికోటనుండి కోట భేతమహారాజు గణపాంబితో కలిసి వేంచేసినారు. కోనసీమ నుండి హైహయ మహారాజులు, భీమవల్లభ నృపాలాడు తన దేవి అన్నమాంబితో కలిసి వేంచేసినారు.

జన్నిగదేవుడు వృద్ధుడై తన సంహారరాజప్రతివిదిత్వము అందియదేవ త్రిపురాంతక దేవుల కప్పగించి, తాను పట్టాభిషేకానంతరము శ్రీ శైలాన తపస్సు చేసుకొన సంకల్పించాడు. సిందవాడనుండి, మార్వాడినుండి అందియదేవ త్రిపు రాంతక దేవులు వేంచేసినారు.

ఈలా సకల బంధువులు, సామంతులు, ఉద్యోగులు కొలుస్తూఉండగా శ్రీ శివ దేవయ్యమంత్రి, శివగురువులు, మహర్షులు, బ్రాహ్మణోత్తములు, పండితులు, ఆశీర్వాదం చేస్తూఉండగా శ్రీ రుద్రదేవ ప్రభువునకు సామ్రాజ్యాభిషేకం జరిగినది.

సంతోషముతో దేశాలన్నీ పాలనముద్రమై విరుచుకుపడినాయి.

పట్టాభిషేకమహోత్సవం అయినరాత్రి తన నగరికి రుద్రచక్రవర్తి చేరి, మహాత్సవం పె మేనువాల్పింది. అలసట పడినందుకు సొమ్మసిల్లి విద్రరాడు.

పరిశ్రమలు మహాప్రభువునకు అన్నీపమకూర్చి తాము వెదలిపోయినారు.

నగరి మోసాలకొత్తే మటికాపుంటలు మ్రోగుతునే ఉన్నాయి కాబోలు, అవి ఆ మహాకోలాహలంలో ఎలా వినబడతాయి?

ఊరంతా జరిగే ఉత్సవాలుజరుగుతున్నాయి. తా మా ఉత్సవ మహాసభలో పీఠం అధివసించి ఉండవలసిందే!

అయినా రెండుమటికలు విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి, దృష్టి మొదలయినవి తియిజానికి లోనికి రావలసివచ్చింది. ఇప్పుడే దాసీలువచ్చి తన వస్త్రావీకాలు, ఆభరణాలు మార్చి మళ్ళీ సభకు తీసుకొనిపోతారు.

తా నొక్కతే సింహాసనంపై కూర్చుండవలసివచ్చింది.

చాతుర్వీరభద్రమహారాజు తన వెపు చూస్తేదాటు! తాను చక్రవర్తి అన్న మాట మరచిపోతున్నది.

వెంటనే పర్వంకమునుండి దిగనురికి రుద్రదేవి ప్రక్కనున్న జేగంట వాయిచినది. వెంటనే ఆ దివ్యమందిరం బైటనుండి వలువురు దాసదాసీలు పరు గెత్తుకొని వచ్చినారు.

“సిద్ధం చేయండి, త్వరపడండి.”

సామాటలు వాక్కులు విని ఆ పరిచారికలు పదిలిప్తలలో మహారాణిని విష్టువి క్రేసేసినట్లు అలంకరించారు.

“ముమ్మడా బికను అలంకరించి తీసుకొనిరండి” అని చక్రవర్తి ఆజ్ఞా పించినారు.

సభలో అపరోధ స్థలంలో అన్నాంబికాది యువతులతో హాస్యపు మాటలు చెప్పుకుంటూ, నవ్వుకుంటూఉన్న ముమ్మడాంబిక చక్రవర్తి ఆజ్ఞా విని గుండె దడ దడలాడ చెలిక తెలవెంట అంతిపురికి పోయినది. అందు చెలికతై లామెను రతి దేవివలె అలంకరించారు.

అంతవరకు తమ అభ్యంతర సభామందిరంలోనే చక్రవర్తి కూరుచుండెను.

ముమ్మడాంబిక అలంకృతయై దగ్గరకు రాగానే రుద్రదేవి చిరునవ్వుతో “ముమ్మడాంబికరాణీ! నేను నిన్ను మూడేమాట లడగుతాను. వానికి ‘ఏమీ సందే హించకుండా ప్రత్యుత్తరం చెప్పు’ అని అడిగింది. తెల్లబోతూ ‘అల్లాగే’ నని ముమ్మక్క జవాబు చెప్పినది.

రుద్రదేవి ముమ్మక్కచెవిలో గుసగుసలాడింది. ముమ్మక్క తెల్ల బోతూ పిగ్గు వడుతూ అవునంటూ తలఊచింది.

రుద్రదేవి ఆనందంతో నవ్వి ముమ్మక్క చేయి పట్టుకొని చెయిలు, మంత్రులు, అంగరక్షకులు దారిచూపిస్తూ ఉండగా మంగళవాద్యాలు ముందు మ్రోగుతుండగా దయచేసి. నభికులందరూలేచి జయ జయ ద్వానాలు చేస్తూ ఉండగా సింహాసనం తీవిగాఎక్కి ముమ్మక్కను ప్రక్కన కూర్చుండబెట్టుకొన్నది.

చక్రవర్తి, అందరూ ఆశీసులయిన వెనుక, శివదేవయ్య దేశికులతో “గురు దేవా! ఈ విండుసభలో మేము ఒకవిషయము మహారాజులకు, సామంతులకు తెలియ చేయ దలచుకొన్నాము” అవిరి. శివదేవయ్య దేశికులు ముఖ్య వందికి నైగచేసిరి.

ఆ వంది వెంటనే తన శంఖమెత్తి సింహాసనం మ్రోలనుండి భోం భోం! అని ఊదినాడు. సభ వికృబ్ధమైనది. నాట్య మాగినది.

రుద్రచక్రవర్తి ముమ్మక్క సహాయంతో సింహాసనం దిగింది.

సభల్ల వెంటనే నిలుచుండెను. గురుదేవు లొక్కరే కూర్చుండి యుండిరి.

చక్రవర్తి తన మెడలోని హారం తీసి, మందమానంతో, సిగ్గుతో మోము ఎఱ్ఱవార, చాళుక్య వీరభద్రునికడకు వెళ్ళి, కొంచెమువణికే కంఠంతో 'మహారాజా! కాకతీయ సామ్రాజ్యంతో ఈ దాసురాలిని స్వీకరించ ప్రార్థన!' అని తల వంచు కొన్నది. 'మా ముమ్మక్క మహారాణి చాళుక్య మహాదేవ మహారాజును వరించు చున్నది' అనెను.

౨

లకుమూరెడ్డి తానుచేసిన తప్పులన్నీ ఒప్పుకొని, చక్రవర్తి క్షమాపణ అడిగి టమాచుడైన వరదారెడ్డిని వారి పాదాలకు అప్పగించినాడు. గన్నారెడ్డిని దర్శించి, 'ప్రభూ! నేను మీ పినతండ్రిని కావడానికి తగనివాణ్ణి. అన్నగారి ఆజ్ఞ విలబెట్టలేని మూర్ఖుణ్ణి. ఎట్టి శిక్షకైనా తగినవాణ్ణి' అని మనవిచేసెను.

గోన గన్నారెడ్డి: బాబయ్యగారూ! ప్రీతి, రాజ్యాలు మనుష్యుల మనస్సులను పాడుచేస్తవి. విధిదుర్విపాకం అటువంటిది. మీరు ఆజ్ఞ ఇస్తే పాలిస్తాను.

లకు: తండ్రి! పెత్యరోగికి అన్నీ పచ్చగా కనబడినట్లు, నా కా రోజుల్లో అధర్మపూరితాలయినవన్నీ ధర్మపూర్ణములైనట్లు తోచాయి. ఈ రాజ్యం నీది. నీ ప్రతిభ ఆసమానం. భారతగాథల్ని మరపించేసే మీ చరిత్ర సువర్ణాక్షరాలతో కాసనాలుగా లిఖింపబడవలసినది. ఈ మహా సామ్రాజ్యాన్ని రక్షించిన అర్హుడవు. నీ పాదాల వరవణ్ణి నే నొస్తున్నాను. నేను శ్రీ కాలాముఖమఠం చేరి తపస్సు చేసుకుంటూ ఈ చరమకాలం గడుపు తాను.

గన్నా: బాబయ్యగారూ! వరదయ్య నాకు విఠలయ్యతో సమానం. అతడే భువనగిరిని ఏలుకొంటాడు.

లకు: నాయనా! ఆదవోనివారి అమ్మాయిని నువ్వు చేసుకో! వరదయ్యకు మంచి సంబంధము చూడు. అతడు నీ బిడ్డనుమా తండ్రి! నీ ఈడును మా అన్నగారు మూడుమూర్తులా నీ పోలికే. నీ తండ్రిని మరపించే శక్తిమంతుడవయ్యావు. ఆయన సుగుణాలన్నీ నీలో కాంతించాయి. ఇంక నేను వెడుతున్నా!

పినతండ్రి తన ప్రస్థానానికి అన్నీ సిద్ధంచేసుకొని ప్రయాణం సాగించాడు. వరదారెడ్డి, విఠలధరణీకుడు, గన్నారెడ్డి హస్తతులతో, సేనాపతులతో కూడా ఓరుగల్లునుండి శ్రీశైలంవరకూ వారిని సాగనంపి తిరిగివచ్చారు.

కుప్పాందికాదేవి కొమరితమ వరరాజాడికి ఇచ్చుటకు ఒప్పుదంచేసి గన్నారెడ్డి తిరిగి ఓరుగల్లు వేంచేసినాడు.

వరదారెడ్డి విఠలయ్యను వదలడు. చిన్నన్నగారితో పెద్దన్నగారి వివాహం అయితేగాని తాను వివాహం చేసుకోనంటాడు. విఠలయ్య అన్నగారితో మాటలాడడు. అక్కనప్రగడకూ దైర్య చాలదు.

చక్రవర్తి ఆజ్ఞ అయినా గన్నారెడ్డి వర్తమానపురం వెళ్ళనే వెళ్ళడు. పట్టా తిషేకం మాట తలపెట్టితే ప్రతివచన మివ్వడు.

ఆ దినము చినఅక్కనప్రగడ, విఠలయ్య, సూరనరెడ్డి, వరదారెడ్డి, విఠలయ్య నగరిలో ఆసీనులై ఉన్నారు.

విఠ: ఏమిటి అన్నయ్యగారి ఉద్దేశం?

సూరన్న: నాకు యుద్ధం అంటే ఏమిటో తెలుసుకు. ఇలా మౌనప్రతం పూనడం అంటే భయం కలుగుతుంది. ఎందుకు మనప్రభువు అలా గుఱ్ఱం ఎక్కి దినదినమూ ఓరుగల్లు చుట్టుప్రక్కల గ్రామాలన్నీ తిరిగివస్తూ ఉంటారు?

అక్కన: ప్రేమ అనేది ఒక రోగం. అసి సోకతే జ్వరం, తల తీర గటం, మతిపోవడం మొదలయిన లక్షణాలన్నీ కలుగుతాయి.

సూరన్న: వచ్చిందీ ఆ ప్రేమవిషయం? నాకుమాత్రం ఆ విషయాలేమీ తెలియవు. మల్కాల కాటమసేనాపతుల అమ్మాయిని ఇస్కానుని మా తండ్రిగారు వార్తపంపారు. మానాయకులు ఒప్పుకుంటే నా కభ్యంతరం లేదన్నాను.

విఠ: ఆ విషయంలోనూ నాయకుల ఆజ్ఞే?

సూరన్న: భోజనవిషయాలలోనూ నాయకుల ఆజ్ఞే?

విఠ: బావా! త్వరగా నువ్వే వైద్యం చెయ్యాలి. వర్తమానపురం ఎప్పుడు వెళ్ళేది?

అక్కనప్రగడకూ గన్నారెడ్డి అవేదన అర్థంకాలేదు. అన్నాందికాదేవి తలదండ్రులు ఆదవోనికి తీసుకుపోయాడు. ఆమె పురుషవేషంతో గన్నారెడ్డిని చాలా అనుసరించింది మా ప్రభువు కు యుద్ధాత్మప్ప ఇంకేమీ చూచడంలేదు.

మొన్న చక్రవర్తి దేవగిరిలో ఉన్నప్పుడు తాపాక భీముడు బలగాలు కూర్చు కొని తాను స్వతంత్రుడననిన్నీ, ప్రీ సామ్రాజ్యమున ఉన్న పురుషులంత హీను డింకొక డుండడనీ తన రాజ్యం అంతా వాటిచినప్పుడు పట్టెడుగులా బావగాను తమందరను నడుపుకుంటూ తాపాక చేరి, ఆవెట్టివాగుల భీముణ్ణి నిర్దామధామం చేశారు.

యుద్ధవ్యూహం లెరిగినవాళ్ళకు ప్రతిమవ్యూహం రచన తెలియదేమో?

ఈ ఆలోచనలతో అక్కనప్రగడ తన ఇంటికి చేరినాడు.

ఇంటికివెళ్ళి, ఆ సాయంకాలం స్నానంచేసి సంద్యానుష్ఠానాలు తీర్చి తండ్రితో, తాతగారితో భోజనం చేసినాడు.

తాతగారు పెదఅక్కనప్రగడ, మనుమని విషయమంతా తెలిసికొన్నప్పుడు తన తెలివితక్కువకు ఎంతైనా చింతపడుతూ ఉండగా, చినఅక్కన తాతగారిని చూచి "తాతయ్యగారూ ! మీరేకాదు, ఎంతమందైనా మేము విజంగా దొంగలము అయిపోయామనే భయపడినారు. తరువాత మేముకాకతీయ రాజ్యానికి వీరోధుల్ని హతమారుస్తూవుండడముచూచి మాచరిత్ర అర్థం కాక ఆశ్చర్యపడుతూ ఉండేవారు" అని నవ్వుతూ అన్నాడు.

తాత : నాయనా ! పెద్దవాడిని, లోకంలో తెల్లగాఉన్నవి పాలు నల్లగా ఉన్నవి వీరు అని నమ్మేవాణ్ణి. అందుచేత అలా బాధపడ్డాను.

ఆ రాత్రి శయనమందిరమునకు చినఅక్కన భార్య సౌందర్యనిధిలా వచ్చింది. దంపతుల ఆన్యోన్యసల్లాపాలలో అక్కన "రాచకార్యాలేమిటి చెప్పవూ?" అని నవ్వుచూ ప్రశ్నించెను.

భార్య : మా అన్నగారు అలా దిగాలుపడి ఉంటున్నారు. అన్నాంబికా దేవి తండ్రితో ఆదవోని వెళ్ళలేక వెళ్ళింది. నాకూ ఆ రాజకుమారికి ఎంతో స్నేహం కలిసింది.

భర్త : అంటే నీ ఉద్దేశం ?

భార్య : ఏమిటా? మీ ఉద్దేశమేమిటో నాతో చెప్పారుగనుకనా ? నా ఉద్దేశం మీతో చెప్పటానికి ? అనుచు ఆమె పకపక నవ్వింది.

అక్కన "దొంగపిల్లా! నాతో వేణాకోళ్ళు చేస్తావా ? నీ పని పడతా ఉండు" అనుచుండగా ఆమె పకపకమంటూ పరుగెత్తింది. అతడామె వెనుక పరుగిడినాడు.

2

రుద్రదేవి తన భర్తను తానే వరించెను. ముమ్మడమ్మకు చాళుక్య ప్రభువు అంటే ప్రేమ కుదిరిఉండాలి. భార్యభర్తలిద్దరూ తోడికోడళ్ళయినారు. చాళుక్య వీరభద్రుడు చక్రవర్తి అవుతాడా ? ఇకముందుకూడా రుద్రదేవి పురుషవేషంతోనే ఉంటుందా ? ఈలా లోకమంతా విచిత్రముగా చెప్పుకుంటున్నది.

ఒక శుభముహూర్తమున పేరోలగంలో శివదేవయ్యమంత్రి సభ్యులందరితోనూ "శ్రీ రుద్రదేవితప్ప ఈ కాకతీయ మహారాజ్యానికి చక్రవర్తులు ఇంకొకరు కారు. వారికి పుత్రులు ఉద్భవించి రాజ్యార్హత పొందేవరకు రుద్రదేవ చక్రవర్తులే రాజ్యం చేస్తారు. చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు ఈ విషయం అంతకూ తమ అనుమతిని దయచేయించారు. వివాహముహూర్తము కార్తాంతికులు పెట్టు

తున్నారు. ముమ్మడాంబికా వివాహముహూర్తము. ఆ ముహూర్తం దగ్గరనే ఏర్పాటువుతవి" అని తెలియజేసిరి.

ఈ వార్త వినగానే సభలో విజయధ్వానాలు మిన్నుముట్టినవి.

ఆ సామ్రాజ్యాభిషేకమహోత్సవ సందర్భంలో రుద్రదేవి స్వయంవక మహోత్సవము జరుగుతుందని శివదేవయ్య దేశికులు అనుకొనలేదు. చాళుక్య వీరభద్రమహారాజుకూడ ఆ సమయంలో ఆలాంటి సంఘటన సంభవిస్తుందని తలచిఉండలేదు.

రుద్రదేవి మాటలు ఆయనవీనులకు శారదవీణానిస్వనములై వినిపించాయి. అమృతప్రవాహాలు తనపై విరుచుకుపడినట్లయినది. ఆయన ప్రాణాన్నుడి నిలుచుండిపోయినాడు. ఆయన కన్నులు తళతళలాడిపోయినవి. ఆయన మోము ద్వాదశార్కులవలె వెలిగిపోయినవి. ఆయన ఆ దేవి కన్నులలో పవిత్రనృత్యం చేసే ప్రేమ కాంతులూ, ఆ సుందరాంగి పెదవులలో సురభిళమయ్యే ప్రణయ మాధుర్యాలూ గమనించి, లోకలోకా లావరించిపోయినట్లు, అమృతకలకము చేతుల కందినట్లు పులకరించి. తల వంచినాడు.

రుద్రదేవి, ఆయన మెడలో చెలికత్తె లందిచ్చిన పూలహారము వేసింది.

బంగారు కవచము ధరించి రత్నస్థగిత కిరీట కేయూర కుండలాది సార్వభౌమలాంఛనాలతో, దివ్యపురుషునిలా ఎదుట వెలుగు మూర్తి మాయమై, చాళుక్య వీరభద్రమహారాజు మనోనేత్రాలకు ఆనాడు క్రీడోద్యాన వనాన చివురు టాకులప్రోవై, కరడుకట్టిన అమృతధారయై, ప్రోగుపడిన వెన్నెలకిరణాలై తోచిన దివ్యసుందరరూపం తిరిగి ప్రత్యక్షమైనది.

ఆ దండవేసే రుద్రమహారాణి కంస్పర్శచే, ఆయన పరవశుడై సర్వమూ మరచిపోయినాడు.

వివాహములోపల చాళుక్య వీరభద్రుడు రాచకార్యాలు మాట్లాడడానికి చక్రవర్తి అంతఃపురానికి వెళ్ళవలసి వచ్చెడిది. అక్కడ చెలికత్తెలు పరివేషించి ఉండగా రుద్రమ ఆయనకు ధర్మనమిచ్చేది. ఇద్దరూ రాజ్య వ్యవహారములు ఎన్నో సమాలోచన చేసేవారు. చెలికత్తెలు ఏదేని పవిమీద ఇక్కడకూ అక్కడకూ వెళ్ళిపోయేవారు. ఆ సుందరమందిరంలో వారిద్దరే ఉండేవారు. ఆ విషయం కొంతసేపటివరకూ వారిద్దరికీ తెలిసేదికాదు.

ఆ విషయం గుర్తించగానే ఇద్దరూ చటుక్కున మౌనం వహించేవారు.

ఒకరి నొకరు చూచి నవ్వుకొనేవారు.

ఆయన సంకయము నామె గ్రహించి,

"ప్రభూ ! రండి. నా గానమందిరానికి పోదాము" అని ఆహ్వానించేది.

రుద్రదేవి గానమందిరంలో చాళుక్య వీరభద్రుడు దంతపీఠాలపై ఉన్న వివిధదేశ విపంచులు చూచినాడు.

అప్పుడు దేవి నవవదువులా సిగ్గుపడుతూ అక్కడ ఉన్న ఆంధ్రవీణ క్రుత్తిచూచి, వేగవహినీరాగానికి మెట్టు నవరించి, "న రి గ ప ధ ప" అని ఆరోహణమూ, "నధప గరిస" అని ఆవరోహణమూ అయిన మధుర మోహనరాగాన్ని ఆలాపించినది. వేగవహిత మిశ్రరాగము.

ఆ రాగము హేమాలయాలలో ప్రవహించే మందాకిని.

నవయౌవన హృదయంలోని ఆవేగము ఏలాంటిదో వేగవహినీరాగ ముట్టింది. జౌడవ షాడవ రాగజన్య మవడంచేత దేవతలకు; మనుష్యులకు ఉద్భవించిన విద్యాధరివంటి దా రాగము.

మంచు కరగినది ; అతిశీతలాల్లె న ఆ నిర్మలప్రవాహ నీరాలు జలజల ప్రవహించాయి. రాళ్ళపై విరిగినాయి ; సుఖతిరిగినాయి. అతివేగంగా పారిజాత కుసుమపరిమళ పూరితమైన ఆ ఎత్తైన దేవభూమి లోయలలో పతనాలతో ప్రవహించాయి. వేగవహినీ రాగస్వరాలా నీరాలు ;

చాళుక్య వీరభద్రు డా రాగసౌందర్యంలో కరగిపోయి, ఆ దేవి రూప సౌందర్యంలో లయమౌతాడు.

సిగ్గుపడుతూ చిన్న బాలికలా రుద్రదేవి దీర్ఘ పక్షల నెత్తి, ఒకలిప్త మాత్రం చాళుక్య వీరభద్రుణ్ణి గమనిస్తుంది. ఆమెను చూచి ఆతడు, ఆతని చూచి ఆమె సిగ్గుపడతారు. కన్నులు విమీలితాలు చేసుకుంటారు.

ఆమె తన తీయని కంఠమెత్తి ఆ వీణకు మేళవించి, అన్నాంబిక రచించి తనకు నేర్పిన పాటను వేగవహినీ రాగంలో పాడింది.

"ఎవరున్నారు, ఈ నీలకాదంబినీమాలలో ఎవరున్నారు చంచలా ;

తకుకుమనిపోయావు దళదిశలు వెలిగించి
బిలుకుమని కనులు మూతలుపడెను చంచలా

ఎవరున్నారు ?

గంభీరమై ఏవో గళమాధురులు గురిసె
గరళకంఠుని దివ్య గాంధర్వమా ఏమి ?

ఎవరున్నారు ?"

౪

విజయదశమికి శ్రీగోన గన్నారెడ్డి పట్టాభిషేకమహోత్సవం వర్తమాన స్మరణలో జరుగవలసిఉన్నది. గన్నారెడ్డిని ఎంతమంది వేడినా అవుననీ కాదని తెలుపడు.

చిన అక్కినప్రగడ ఏన్నిసారులు మనవిచేసినా గన్నయ్య నవ్వుతాడు. కుభముహూర్తంలో శ్రీ రుద్రదేవికి శ్రీ చాళుక్య వీరభద్ర మహోజుకు,

శ్రీ ముమ్మదాంబికా రాజకుమారికి శ్రీ చాళుక్య మహాదేవరాజుకు లోకాతీతమైన ఉత్సవాలతో వివాహం లయ్యాయి. ఇవన్నీ శ్రావణమాసంలోనే జరిగాయి.

సాక్షాత్తుల పట్టాభిషేకానికి వచ్చిన చుట్టాలందరు వివాహాలకు ఉండి పోయినారు. రుద్రదేవి చెల్లెలయిన శ్రీ కోట గణపాంబదేవి అక్కగారి ఆనందమూ చూచి, తాను ఆనందముతో ఉప్పొంగిపోయినది. అక్కగారిని కౌగలించుకొని "అక్కగారూ : ఇన్నాళ్ళకు మీ మోము కరత్యాల పూరిమలా వెలిగిపోతున్నది. ప్రేమ అలాంటిది. కాదంటే కథ ఎరుగరా : ప్రేమ పూరితజీవి తన విధానం మరుగై నచో ప్రాణాన్నికూడా పోగొట్టుకొంటుంది. మాబావగారు ఉత్తమపురుషులు, తమకు చక్రవర్తిత్వం అక్కరలేద్య. శ్రీ రుద్రదేవీనథులుగా మాత్రం ఉంటామనీ అనడం ఎంతో ఉదారంగా ఉంది."

"చెల్లీ : మీ భార్యభర్త లిద్దరి ప్రేమమయజీవితము, ఆదర్శరూపం సుమా : మా మరదిగారు రాజ్యపరిపాలక సగం నీకే వదిలారనీ, నువ్వు స్త్రీలకు ప్రసూతి వైద్యాలయాలు, ఓడవర్తకులకు యవ సువర్ణాది ద్వీపాలలో వైద్యాలయాలు, పశువైద్యాలయాలు, సత్రాలు, విద్యాశాలలు, ఆశ్రమాలు ఏర్పాటు చేస్తున్నావనీ, దేశంలో మరణదండన రద్దుచేశావనీ, ప్రతిగ్రామానికీ వ్యవసాయాభివృద్ధికి చెరువులు తవ్విస్తున్నావనీ నాకు ఎప్పటికప్పుడు వార్తలు వస్తూనే ఉన్నాయి."

గణ : అక్కగారూ మీకుగన్నారెడ్డి కుడిభుజం కావడం మా కందరకూ మహాభాగ్యమయింది. మమ్మల్ని మా రాజ్యాన్నికూడా కోట పేర్కొడిరాయని దౌష్ట్యాన్నుండి ఎంత ప్రజ్ఞతో రక్షించా రాయన

రుద్ర : అవును చెల్లీ : మొన్న మేమంతా దేవగిరిలో ఉన్నప్పుడు గొంక ప్రభువు కుమారుడు సుబ్బనాయకుడు తెచ్చినవార్తవిని వెంటనే రాపాక భీమునిపై ఉరికాడు. భీముడు గోదావరితీరంలో దుర్గమస్థలంలో ఉండి ఆజేయు ణనుకున్నాడు.

గణపాంబ : గన్నయ్య పట్టాభిషేకం ఎప్పుడు జరుగుతుంది ? మావారు రవ్వలతో వెలిగే ఒరతోనూ, రత్నపు పిడితోనూఉన్న మహాకరవాలం ఒకటి గన్నయ్యకు బహుమాన మిద్దామవి సంకల్పించుకున్నారు.

రుద్ర : గణదొంగల జట్టంతా విడిపోయారుగాని గన్నయ్య ఓరుగల్లు వదలివెళ్ళడు.

గణ : అక్కగారూ : ఎంత విచిత్రం చేశారు మీరు : శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులవారూ ఒప్పుకొన్నారటగాదా వారంతా గణదొంగజట్టు కావడానికి ?

రుద్ర : ఊరకే ఒప్పుకోడం కాదు చెల్లీ : మేమంతా యువకులం, ఆ జట్టుకు పురుషవేషంలో ఉన్ననేను నాయకుణ్ణి; నా కెప్పుడూ కుడిచేయి గన్నారెడ్డి ప్రభువే. గన్నయ్య, చినఅక్కనమంత్రి వేసే ఎత్తులు నాకు మహా ఆనందం కలిగిస్తూ ఉండేవి.

గణ : ఇంతకూ మీరు వేసిన ఎత్తులన్నీ ఫలించినవి.

రుద్ర: అన్నింటికన్నా ఆశ్చర్యమేమిటంటే చిన్నతనంలో గన్నభూవతి నాయకడు కాగలడని అనుకున్నానుగాని ఇంతటి అతిరథుడవుతాడని అనుకోలేదు. ఏమి వ్యూహం! ఏమి యుద్ధం! అర్జునుడు పాలాయి నేర్చుకోవాలి.

గణ: ఆ బలం, ఆ బుద్ధి, ఆ రూపం! మనకు అన్నగారులేని లోపం ఆయనవల్ల తీరింది.

రుద్ర: అవునుతల్లీ! మనకాయనే అన్నగారు,

తన్నుగురించి ఈలాంటి సభాపణ జరగుచున్నదని గన్నారెడ్డికి ఏమి తెలియును? తన నగరిలో రాత్రి భోజనానంతరము ఆయన పర్యంకము వె ఆధివసించి కనులు మూసుకొని పండుకొని ఉన్నాడు.

ఇంతలో అక్కన అక్కడకు వచ్చెను.

అక్క: మహారాజా! కనులు తెరవండి. కనులు మూసికొని పగటి కలలు కనుటకంటే గంధర్వాశ్వాలను ఆధివసించి ఈ వెన్నెలలో తిరిగివద్దాం రండి.

గన్న: అందుకనే నేనూ నీకు వార్త పంపానయ్యా బావగారూ!

ఇద్దరూ ఉత్తమాజ్ఞానేయాల నదిష్టించి ఆ వెన్నెలలో ఓరుగల్లునగరందాటి, పేగం ఎక్కువచేసి ఉత్తరాభిముఖులై మాటలాడకుండా వెళ్ళుచున్నారు.

నాలు గైదు గవ్వాతులదూరం వెళ్ళగానే గుఱ్ఱాలవేగము కుదించి, ఏమ్మట ఆవినారు. అక్కడ మామిడితోపులు, ఒక పెద్ద చెరువు, ఒక చిన్న గ్రామం, గ్రామ మధ్యమందు దేవాలయం కనబడుచున్నవి.

ఇద్దరు గుఱ్ఱాలపై వెన్నెల్లో ఆ చెరువును, తోటలను, ఆకాశాన్ని నీటిలో ప్రతిఫలాలను, చిరుమేఘాలను, తనచుట్టూ ఆవరించిఉన్న వెన్నెలను గమనిస్తూ వెన్నెల్లో ఆస్థావితులౌతూ, ఆలా కదలక మెదలక బొమ్మలులా అయిపోయారు.

ఆలా వారు నలయిదు ముహూర్తములకాల మున్నారు. ఆ వెనుక నిటూర్పు విడుస్తూ గోన గన్నారెడ్డి గుఱ్ఱమునుండి దిగి, కళ్ళెము గుఱ్ఱపుమెడపై విసరివేసి గుఱ్ఱాన్ని బుజంతట్టి, 'గజదొంగల ఎకిమీదా! తిన్నగా ఆహారం మేసుకో, ఆ గడిలో నీకడుపు నిండినంత; వెన్నెలతో నిండిఉంటుంది, దాని రుచి నీకే తెలుస్తుంది' అని వదలినాడు.

"నా గుఱ్ఱానికి వెన్నెల అక్కరలేదయ్యా. ఇంత పచ్చిదనం ఇంత రస పూర్ణత ఉన్నగడ్డి కావాలిగాని!"

గన్నా: అవును. నా గుఱ్ఱం గంధర్వాశ్వమే!

అక్క: రెక్కలేవి?

గన్నా: నీబోటి మానవులకు అవి కనపడవు!

అక్క: ఈ గంధర్వాశ్వం ఎక్కె ఏ గంధర్వలోకమో వెడదామని మా బావ డారి ఉద్దేశం:

గన్నా: ఎందుకు బావా గంధర్వలోకం? ఇక్కడి నిర్వాహము చాలకనా?

అక్క: ఏం? చంద్రాపీడునివలె ఏకాదంబరినో దర్శింపవచ్చునుగా?

గన్నా: తాము పుండరీకులు కాబోలు. అయితే నీకు విరహవేదన లేదు కాబట్టి బ్రతికిపోయినావు!

అక్క: అమ్మయ్యా దొరికినాడయ్యా దొంగ! కాదంబరికోసమా విరహం?

గన్నా: కాబోయే మామగారితో, చంద్రాపీడునికి విరోధము!

అక్క: విరోధమేమి? ఒక వేళ ఆ గంధర్వరాజు హృదయంలో వెనకటి ఆలోచనలన్నీ ఉన్నాయే అనుకొందాము. కాని రెక్కలు తెగినపక్షిలా ఉన్న ఆ గంధర్వపతి ఏమి చేయగలడు?

గన్నా: అదేనయ్యా చంద్రాపీడుని ఆవేదనకు కారణం. మహాకవివి, ఆమాత్రం గ్రహించలేవా?

అక్క: ఓహో! ఆ చంద్రాపీడు దెంత నిర్ణయుడు! ఆవల మహాపతి ప్రత ఆయిన కాదంబరి జీవితమంతా వ్యధలపాలయి, చివరకు ప్రాణాలు కోలు పోవ లసిందేకాబోలు!

గన్నా: హృదయధర్మ మలాంటిది బావా!

అక్క: యువతి యువకుల ప్రేమధర్మముకంటే ఇతర ధర్మాలు ఎక్కువగా భావగారూ!

గన్నా: మానమర్యాదలేకాదు బావగారూ! ఒక్కొక్కవిహృదయం అలాంటిది. రావహిరుషము అలాంటిది. రాజ్యగౌరవము, మర్యాద, దివ్యమైన ప్రేమము ముళ్ళకంచెలులా చుట్టి ఉంటాయి.

అక్క: ప్రభూ! ఆదవోవి ప్రభువును, విరలధరణీక మహారాజు యాదవుని కలవాలని వెళ్ళుతూన్నప్పుడు ఓడించారు, వదలినారు. శ్రీ అన్నాంబికాదేవికి ఆయన తండ్రి అగుచే అందుకు కారణం.

గన్నా: నా హృదయం, నా ఆత్మ సంపూర్ణంగా ఎరిగిఉన్న బావగారికి తెలియదా?

అక్క: బావగారూ! అయితే రాజ్యలక్ష్మిని జయించి చేబట్టినట్లు శ్రీ అన్నాంబికాదేవిని జేవట్టండి!

గన్నా: బావగారూ! ఎంతవెట్టివాడవయ్యా! నే నెరుగని యువతి అయితే శత్రువును జయించి, బాలికను చేబట్టి ఉండును కాని నా జీవితంకన్న, నా ఆత్మ ఎక్కువకాదా?

అక్కినప్రగడ కంటినీరు చెమరించింది.

ప్రేమ ఎన్ని విచిత్ర మనోగతులను ఉద్భవింపజేస్తుంది! తన ఆత్మకిన్న ఎక్కువగా ప్రేమించిన బాలిక నామె తండ్రి తన్ను ఆదరించి ఈయవలె. లేకున్న తన ప్రాణాన్ని, ఆబాలిక ప్రాణాన్ని ద్వేషానికి బలి యాయడానికి ఈ మహా పురుషుడు వెరవడు.

పోనీ, తల్లిదండ్రుల విడచి ఆ బాలిక వచ్చినా, ఆమె నడిచేందుకు తన అంగును రత్నకంఠివలె పరుస్తాడేగాని తన మహారాజు వినాహానికిమాత్రం ఒప్పుకోడు.

ఇక ఏదిదారి?

విదిదారి

అన్నాంబికాదేవి ఆదవోవి వెళ్ళింది. తలిదండ్రులు అమ్మాయిని ప్రేమతో ముంచెత్తారు. వారిదరు వెనుకటి గొడవలే ఎత్తురు. ఆమె మనస్సు ఏమీ నొవ్వకుండా పువ్వులతో పెట్టినట్లు చూచుకొంటున్నారు.

కాని అన్నాంబికాకుమారి మనస్సులో ఉన్న బాధ ఎవరు గ్రహించగలరు? ఆమె తనకు తానే తల్లికిగాని, తండ్రికిగాని తన హృదయం తెలువదలచుకోలేదు. తన హృదయం తెలిసిన చెలి మలికకుకూడా తల్లిదగ్గరగాని, ఇంకఎవ్వరి దగ్గరగాని ఆ ప్రస్తావన తీసుకురావద్దని స్పష్టముగా తెలిపెను.

తక్కిన చెలిలకుగాని, దాసీలకుగాని, స్నేహితురాండ్రకుగాని, అన్నాంబిక పురుషవేషం వేసికొని యుద్ధము చేసెనన్న విషయమే తెలియదు. అలా పురుషవేషము వేసికొని గన్నారెడ్డికి కవచరక్షణగా వెళ్ళినది అన్న సంగతి అంతకంటే తెలియదు ఎవ్వరికి.

ఆ మహాపురుషునికి ఎంత సేవచేస్తే తన జన్మ సార్థకమవుతుంది? తన అక్క, లోకానికి మహారాణి, సకల సద్గుణపుంజము రుద్రదేవి సామ్రాజ్ఞి, గర్వానికికాక, యశానికికాక, శుద్ధధర్మమూర్తియై రాజ్యము కాపాడిన మహాపురుషుడు లోకోత్తరుడుకాదా?

ఏశుభముహూర్తమున ఆ దివ్యపురుషుని తన రెండుకన్నులూ చూచిందో అప్పుడే తన్నా పురుషునకు సమర్పణ చేసుకుంది. అందరూ తన్ను అనన్య సౌందర్యవతి అంటారు. ఆ వీరోత్తమునకు అర్పించుకొనడానికి తన సౌందర్యము ఒక అణుమాత్రం.

సౌందర్యము క్షణికము: ధర్మము శాశ్వతము. గోస గన్నారెడ్డి ప్రభువు ధర్మపురుషుడు.

ఇంక తానా దేవతామూర్తిని ఎలా దర్శించగలదు? దర్శించడానికి వీలుంది దర్శనము చేయకపోయినా మనస్సుకు ఆరాటం ఉండదు. దర్శనముకాదు అన్న నిరాక జీవితాన్ని మూలమంటా కదల్చివేస్తుంది.

“బాలకుణ్ణయి పది దినాలు నీకు చేసినే సేవ నాకు పదిజన్మలకు సరిపోయే ముక్కతాన్ని సముపార్జించి పెట్టండిప్రభూ.”

ఇంక ఆ స్వామికి తాను సేవ చేయనే వీలుండదా?

సేవమాట అలావుంచి ప్రాపంచకంగా ఆలోచించినా, తన కాతడు నాయుడు. తానాతనికి నాయక. ప్రేమ ఎరుగని విహారాలూ, కలయికలూ

వేండి బంగారాల కలయికలు! ప్రేమమూర్తులయిన భార్యభర్తల కలయిక మేలిమి బంగారము మేలిమి బంగారము కలిసిపోయినట్లే!

ప్రేమించిన పురుషుడు ఉన్నాడనుచే ఆనందము. అతడు కనిపించిన నాడు మహదానందము. ప్రేమించిన పురుషుడు భర్తయగుట బ్రహ్మానందము. ఇంక ఆ భర్త భార్యను ప్రేమించుట బ్రహ్మానందాతీతమైన పరమేశ్వరత్వమే.

ఈ మహాపురుషుడు తన్ను ప్రేమిస్తున్నాడా; ప్రేమించకపోయిన పోనీ; తాను వెరాగ్యంతో ఆయన నామమే జపం చేసుకొనుచు కాలము గడుపగలడు.

తమ కుమారిత హృదయం కోటారెడ్డి మహారాజుకుగాని, మహారాణికి గాని ఏమి అర్థమవుతుంది!

ఇంక వరదారెడ్డికి ఆమెనిచ్చి వివాహం చేయడు. అయితే ఇక ఎవరికిచ్చుట? బిడ్డ అందముచూస్తే దృష్టి తగులుతుందని తన మహారాణి పలుమారులు అంటుంది. అసదృశమైన తన కొమారిత అందానికి తగిన వరు డెవ్వరు?

కోటారెడ్డి ఆలోచనకు గోన గన్నారెడ్డి స్ఫురించనేలేదు. గన్నారెడ్డి విచిత్ర పురుషుడు. అతడు ఇంకను గజదొంగగానే కోటారెడ్డి మనోనయనాలకు కన్పించు చున్నాడు. ఆయన రుద్రదేవికి కుడిచేయిగా ఉన్నాడని రుద్రదేవి నిండుసభలో అన వచ్చుగాక! అబల అయిన ఆడది కాబట్టి అతడు చేసిన పనులు ఆమెకు ఉపకారాలయ్యాయి కాబట్టి ఆతన్ని పొగడింది. అతడు తాను దొంగతనంచేసి నాశనం చేసినవాడు చక్రవర్తికి విరోధులయితే మరీ మంచిదని ఆలోచించాడు. అంతకన్న అతని గొప్పలేదు. ఏదో తన అక్కగారిని తీసుకొనివచ్చి, నగరినుండి పారిపోయిన మా అమ్మాయిని అప్పగించాడు. అది కొంత నమం! ఇంతకు తనకూతు రలా కోటనుండి పారిపోయేటట్లు చేయించడం ఎంత తలవంపుపని!

ఏదో, తన బిడ్డను ఎవరో ఉత్తముని కొకనికి ఇచ్చి....

ఇంతలో పరిజనపరివేషితయై మహారాణి మహారాజు అభ్యంతరమందిరాలకు వేంచేసినది. మహారాజు లేచి, ఎదుర్కొని తీసుకొనివచ్చి ఒక పీఠికపై తన ప్రక్కనే కూర్చుండ బెట్టుకున్నారు.

రాజు: దేవీ! ఈలాగు దయచేశారు?

రాణి: మహాప్రభూ! అమ్మాయి వివాహం మాట ఏంచేశారు?

రాజు: నేను అదే ఆలోచిస్తున్నాను దేవీ! వందిభూపాలుని తనయుడు కంద వోలు మహారాజు ఒకడు నాకు కనబడుతున్నాడు.

రాణి: తన గురువైన గోన గన్నారెడ్డి మహారాజు వివాహం చేసుకుంటేగాని వివాహంచేసుకోననికదా ఆయన పంతంపట్టినట్లు మనమువింటిమి!

రాజు: అవును మహారాణీ! ప్రయత్నముచేసి చూడవలెగదా?

రాణి: ప్రభూ! ఒక్కతే మనకు బిడ్డ! సర్వవిద్యలలోనూ సరస్వతిని మించేటట్లు పెంచారు. బాలుడయినా బాలిక అయినా ఆ ఒక్కతేగదా మనకు! అమ్మాయి హృదయం ఏమిటో తెలుసుకోవదా?

రాజు: రాచకులాలలో వివాహాలంటే రాజనీతికి సంబంధించి ఉంటాయి. అక్కడ మన యిష్టము అయిష్టము ఎలా పనికివస్తుంది దేవీ!

రాణి: ఈలాంటి రాజనీతి పాటించే, వరదారెడ్డికిచ్చి చేయాలని పట్టు పట్టారు. అంతా వ్యతిరేకమయిపోయింది!

రాజు: మహారాణీ! ఏమిటి నీ ఆలోచన?

రాణి: ఆలోచనేకాదు, నా దృఢనిశ్చయంకూడా, అమ్మాయి ఉద్దేశం తెలుసుకొనడం మంచిదని!

ఆ మరునాడు మహారాణి కొమరితదగ్గర కేగెను. అన్నాంబిక ఎంత కాలమో విషజ్వరపీడితలయి అప్పుడే విముక్త అయిన బాలికలా చిక్కిపోయి, ఉత్సాహరహితమై ఉన్నది. ఆమె పెద్దకళ్లు ఇంకా పెద్దవాయెను. ఆమె నునుచెంపలు కాంతి కల్గిన దింగారు ఫలకాలులా ఊరుకున్నాయి. ఏదో నిస్పృహ! ఎప్పుడూ నిట్టూర్పు!

రాణి: తల్లీ! ఏమి అలా ఉన్నావు. వంట్లో బాగుండలేదా?

అన్నా: ఏమీ జబ్బులేదు. ఏదో దేశం మారడంచేత కాస్త నలతగా ఉంది, అంతే!

రాణి: మల్లికా, ఏమిటి అమ్మాయిగారివంట్లో? రాజ వైద్యులు వచ్చి చూచారా? దాడిని పిలు.

ముసలిదాది తిప్పక్క త్వరత్వరగా మహారాణికడకు వచ్చింది.

తిప్పక్క: అమ్మాయిగారికి దృష్టులు తీసివేశానండి. కులదేవతకు బయలు ఇప్పించానండి. సోది అడుగించానండి. వైద్యులచేత పరీక్ష చేయించానండి.

ఇంతటో అతి తొందరగా ద్వారసాలిక ఒక దాసిని వెంటబెటుకొని లోపలికి వచ్చి "మహారాణీ జయము! మహారాజులంబారు ఈ దాసిని తమ కడకు ఒక ముఖ్యవార్తతో పంపినారు" అని మనవి చేసెను.

రాణి: ఏమి టా వార్త?

దాసి: మహారాణీ జయము జయము! మహారాణీవారికడకు శ్రీ చక్రవర్తి కడనుండి ఒక సేనాపతి తమ దళముతో విచ్చేసినారండి. శ్రీ చక్రవర్తిగారు, వారి తర్త శ్రీ చాళుక్య వీరభద్రమహారాజులంబారు వారం దినాలలో సంగమేశ్వరం దర్శించుకొని, అక్కడనుండి ఇక్కడకు విచ్చేస్తారట అని వార్త తెచ్చినారు! మహారాజులంబారు ఈవారం దినాలలో అంతఃపురంసందర్శనం చేయించవలసిందని కోరుతూ మహారాణిగారికి చెప్పవలసిందని నన్ను పంపించారండి.

ఆ వార వినటంతోనే అన్నాంబిక మోము కలకలలాడి పోయింది. వాన కురిసిన వెనుక ఏరు పొంగినట్లాబాల ఉప్పొంగిపోయింది. సంపూర్ణ జ్యోత్స్నలు విశ్వము విండినట్లు ఆమె మనస్సున శాంతి నిండినది.

"ఏమిటి మా అక్కా వస్తూంటుంది : ఒహో : ఏమి ఆదృష్టము : అమ్మ గారూ : మనజేశం కన్నుల కైలాసం కావాలి : మన ఆదవోని సౌందర్యరాశి అభిషిచాలి : నేను మీ అంతఃపురంలో ఉంటాను. నా నగరు చక్రవర్తికోసం అలంకరిస్తాను : అమ్మగారూ : నా నగరుసరస్సు తోట ఆవలఉన్న ఆలిథి నగరు, మహారాజుగారికి విడిది : ఈ రెండూ నేను అలంకరింపిస్తాను. నాకు అనుజ్ఞ దయచేయండి : " అని దివ్యానందగీతంలా ఆమె తన తల్లిని వేడుకొన్నది.

తన బంగారుతల్లి ఆనందముతో ఆకాశగంగలో బంగారు కమలంలా వికసించడంచూచి మహారాణికూడా ఆనందపూర్ణ అయింది.

"అల్లాగే నాతల్లి! అంతా నీ యిష్టం. నీ ఆనందం నా ఆనందంకాదా కన్న తల్లి ?" అని మహారాణి ప్రయమార కూతును కౌగలించుకొని మూర్ఛము ముద్దాడి తన నగరుకు వెళ్ళిపోయెను.

అది మొదలు దాసీజనులు ఎడతెరిపి లేకుండా అన్నాంబికాదేవి ఆజ్ఞను ఆ రెండు నగళ్లు సౌందర్యపరమావధులుగా అలంకరించారు.

నగరంలోని తాజకుటుంబాల బాలికలు నాట్యంచేయడం, రాచకన్నెలు సంగీత ప్రదర్శనలు చేయడం, సంగీత కళాభిజ్ఞులయిన వారకాంతలు కొందరు మేలు కొలుపుల గీతాలు పాడుట అన్నాంబియే రచించి వారిక నేర్పింది.

అన్నాంబిక తల్లిగారి నగరులో ఒక భాగంలో తాను విడిదిచేసెను.

నగరం అంతా అలంకరించారు. ఆదవోని రాజ్యమంతయు అలంకరించి నారు. రాజపథం పొడుగునా పందిళ్లు. సత్రాలు, పశువైద్యశాలలు, ఆశ్వవైద్య శాలలు, నరవైద్యశాలలు, తోయబొమ్మల నాటకాలు. వీధినాటకాలు, నృత్య ప్రదర్శనలు ఏర్పాటయినవి.

ఇంక మూడుదినాలకు రుద్రదేవ చక్రవర్తి ఆదవోని పస్తుందనగా, రుద్రదేవి ఒక పరిచారికకు కమ్మలిచ్చి అన్నాంబికకు పంపెను.

చెల్లీ : నువ్వు నేను కవలపిల్లలము. నాకు అందరాని జీవితానందఫలాల నీవి. నిన్ను కౌగలించుకొని, నీమోముచూచి, ఇప్పుడు నాజన్మసర్వస్వమూ నిండిన గా అనందాన్ని నీకు అర్పించడానికి వస్తున్నా : ప్రేమమయీ! నీ అక్క రుద్రమ!" అని ఆ యుత్తరము :

నాయికానాయకులు

చక్రవర్తి శ్రీ రుద్రదేవి భర్తతో ఆదవోని వచ్చుట సాక్షాత్తు పార్వతీదేవి పరమశివునితో కలిసినప్పుట, ఆదవోని రాజ్యమంతయు పండుగలతో మహానంద పూరితమైపోయినది.

చక్రవర్తి, భర్త అయిన శ్రీ చాళుక్య వీరభద్రమహారాజుతో పురవీధుల వెంట విడిదికి వెళ్ళడం అద్భుతమైన ఊరేగింపే అయినది. చక్రవర్తికి కందవోలు ఇచ్చిన స్వాగతం వర్ణనాతీతమైతే అంతకు మించిపోయింది ఆదవోనివారి స్వాగతం శ్రీ కోటారెడ్డిమహారాజుతేరు, చక్రవర్తితేరు వెనుకనే వెళ్ళుచున్నది.

చక్రవర్తి రథావిక ముందు అంగరక్షకోత్తముడైన ఒక యువకనాయకుడు ఉత్తమోత్తమ జాతికి చెందినదిన్నీ. ముప్పదిరెండు మహావాణి లక్షణాలు కలదిన్నీ, మూర్తిభవించిన వేగమయినదిన్నీ, దవళాతిధవళమైన వర్ణము కలదిన్నీ అయిన ఒక దివ్యాశ్వమునెక్కి స్వారీచేస్తూ ఉండెను. ఆ గుఱ్ఱానికి చేసిన అలంకారములే కొన్నిలక్షల బంగారు కర్ణఫణాలు మూల్యము చేయునవి. ఆ ఉత్తమాశ్వముపై జితమన్మథుడు, ఉన్నతాకారుడు, సౌబగుమీసాలవాడు. దీర్ఘనయనాలవాడు, సమనాన వాడు, వేలాడే పెద్దచెవులు, ఆ చెవులకు హంసకుండలాలవాడు, నుదురు, కన్నులు, ముక్కు, నోరు, చెంఱలు, చెవులు నారదవీణా గానంలా శ్రుతి కలిసిన వాడు, వీరనాయక శిరోరత్నమైనవాడు—ఆ యువకుడు విలాసంగా వెళ్ళుచున్నాడు.

సాధువైన గుఱ్ఱాన్ని స్వారీచేయవచ్చును, శక్తిచే గుఱ్ఱాన్ని లోబరచు కోవచ్చును. కాని చూపుతో, మాటతో, చేయితట్టుటతో అశ్వప్రేమను చూడగానే వాడే అశ్వహృదయజ్ఞుడు, ప్రౌఢకురగరేఖావంతుడు.

ఆ ఉత్తమాశ్వము, తనపై అధివసించిన పురుషుని సర్వవిశ్వంకన్న ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నదన్న సత్య మా అశ్వచక్రవర్తి చూపులలో, తల త్రిప్పులో. నడకలో, చక్రాకారంగా వంచిన కంధరపు మడతలో ప్రత్యక్ష మగుచున్నది.

ఎలాంటి పొగరు గుఱ్ఱమైనా, ఎలాంటి రాక్షసాశ్వమైనా ఆ యువకుని స్పర్శచే సాధువైపోవునని ఆతని ధృతాశ్వితసూత్రముష్టి చెప్పుచున్నది.

ఎవ్వరి సొదగులాడు! ఎక్కడో చూచినట్లున్నది. ఆదవోని సేనాపతులు, ఆదవోని రాచకుటుంబాలవారు, ఆదవోని ఉద్యోగులు అందరూ ఆ యువకుని ఎక్కడో చూచితిమనే అనుకుంటున్నారు.

ఎవరయ్యా ఈ ఉద్ధతనత్వం? ఆయన ధరించిన కిరీట కేయూరాది లాంచ నాలున్నూ ఇదివరకు చూచినవే. నవ్వులు పూర్ణజ్యోత్స్నలులా వెదజెల్లే ఆతని మోము పరిచితమైనదే! ఎవరోహో ఈ సుందరకుమారుడు!

అంతలో ఎవరో “అతడు గోన గన్నారెడ్డి” అన్నారు. “గోన గన్నారెడ్డి చక్రవర్తి ముఖ్యాంగరక్షకుడుగా వచ్చాడు. గోన గన్నారెడ్డి, గోన గన్నారెడ్డి గజ దొంగ!” అన్న గుసగుసలు పట్టణమంతట ప్రాకిపోయెను.

“గోన గన్నారెడ్డి” ఆ మాట విద్యుల్లతలా వాదవాదలా, భవనాలు, సౌధాలు, నగరులు, అంతఃపురాలు ప్రాకిపోయింది.

తన అంతఃపురప్రాంగణంలో అన్ని ఉత్సవవిధానాలు సంసిద్ధం చేసుకొని సముచితాలంకారదివ్యశోభనమూర్తియై, అరచంద్రాభిషాలయై, తిలపుష్పసమానానయై, దీర్ఘవినీలపక్ష్యాద్యదితవిశాలనయనయై, న రిత మందహాసచంచలమధుర వక్రబింబాధరోషియై, వేగంతో వరువులెత్తే గుండెలతో విలుచునిఉన్న అన్నాంబికకడకు ఒక రాకుమారి వేగపునడకలతో వచ్చి ‘వదినా, గోన గన్నారెడ్డి వచ్చి నాడట’ అని చెప్పినది.

“ఏమిటి! గోన గన్నారెడ్డి.... గోన.... గో.... గో.... న గన్నారెడ్డి!” అనే మాటలు ఆమె నోటినుండి వచ్చినవాయెను.

ఆమె ఒక్కసారిగా వివశత్వం పొందెను. ఆమెకాళ్ళలో బలము కరగి పోయెను. ఆమె గుండె కొట్టుకొనుట ఒక్కనిమేషము ఆగిపోయినది.

ఏలావచ్చా డా దివ్యపురుషుడు? ఎందుకు వచ్చా డా ఉత్తమ నాయకుడు? అయ్యో! ఏమహారాజు కోపానికి గురి అయ్యాడో, ఆ మహారాజు నగరానికే ఎందుకు వచ్చాడు?

తన గురువు, తన హృదయసింహాసనాధినేత, తన స్వప్నాంకిత మధుర నాయకుడు, తన దైవము తనకడకే వచ్చినాడా?

గంభీర మృదుమధుర కంఠస్వరాలతో తన్ను ‘విశాలాక్షవ్రథూ’ అని పిలిచిన వన్నెకాడు!

మేటి సింహాల పూలచెండులా నాడగల పోటుమానిసి, సింహావలోకనంతో ఆంధ్రదేశం పాదాక్రాంతం చేసుకోగల వీరుడు, సర్వభర్మవిరాజిత ధీరోదాత్తుడు, కుమారస్వామి సన్నిభ సుందరుడు!

గోనవంశకలకాండోధిరాకాసుధాకరుడు, శ్రీకృష్ణ నామాంకితుడు తన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చినాడా?

అమె మోము, అరుణరాగాలతో నిండి ఉదయించే చంద్రనింబంబా ఉన్నది.

అమె మోము, ఆనాంధవీధికారాలలా ఉన్నది.

అమె, ఒక్కసారి విరిసిన కలువల గుళుచుంలా ఉన్నది.

అమె అనందం ఆ వార్త తెచ్చిన రాకుమారి కవిపెట్టి 'వదినా! నీ కెంత సంతోషము' అన్నది.

ఇంతలో చక్రవర్తి నగర ముఖద్వారం దాటారని వార్త. ఇంతలో వివిధ మంగళవాద్య మేళ గీతాల తీయదనాలు పన్నీరు జల్లుచుండగా నగర ప్రాంగణంలో రథము ఆగింది.

అన్నాందిక మందమలయానిలంవలె చక్రవర్తి రథంకడకు వరువెత్తింది.

భర్తను వారి విడిదికడ దింపివచ్చిన చక్రవర్తి, రథంనుండి వేసాన ఉతికి అన్నాందికను నాథమైన కౌగిలింతలో అదిమికొన్నది.

2

ప్రేమాంభోది

రుద్రమదేవి పీఠం అధివసించగానే గోన గన్నారెడ్డిని చూచి 'మహారాజా! ఈ బాలుణ్ణి మీరు ఎరుగుదురటకాదా?' అని ప్రశ్నించెను.

గోన: మహాప్రభూ! ఉ యువకప్రభువును ఎరుగుదును. వీరు నాకు అంగ రక్షకులుగా ఉండిరి.

రుద్ర: ఈ బాలుడు మీ సేవచేయడమే తనకు తారకమవిన్నీ, అందుకు మేము మిమ్ము ఒప్పించాలనీ చాలా ప్రాధేయపడినాడు. మాకు ఈ బాలునియందు చాలా కరుణ కలిగింది కాబట్టి మీకు వెంటనే వార్త పంపినాము.

గోన: చి.... చి త్తము మహా ప్రభూ!

రుద్ర: చక్రవర్తి ముందైన మాకు సేవచేయక ఇంకొకరికి సేవచేయాలనే పటు ఎందుకయ్యా. అని నేను చాలా కోపగించాను. కాని తాను పట్టిన ఘండేటికి మూఠే క్షణని తగవులాడుతున్నాడు.

గోన: మహారాజా! తమరు నెలవిచ్చినట్టే నేను ఈ రాజకుమారునికు వెలుతున్నాను.

రుద్ర: కాని మన ఆలోచన లీయనకు రుచించుటలేదు. ఈ బాలుడు మీ కాలపు చేయడానికి ఈయన తండ్రిగారు శ్రీ కోటారెడ్డి మహారాజా

మేము చెప్పిన విషయాలన్నీ గ్రహించి ఒప్పుకున్నారు. ఒప్పుకోవడమే కాకుండా తాము స్వయంగా వచ్చి మిమ్ము ప్రార్థిస్తారట.

గోన : మహాప్రభూ :

రుద్ర : సరే : సరే : విశాలాక్షప్రభూ : మీరు ఇక వెళ్ళవచ్చును. గన్నారెడ్డిప్రభూ : మిమ్ము మా మహారాజుగారు కలుసుకోవా అనుకుంటున్నారు.

గోన : చిత్తం మహాప్రభూ :

విశాలాక్షప్రభువు ఒకవైపునకూ, గన్నారెడ్డిప్రభువు ఒకవైపునకూ చక్రవర్తికి మ్రొక్కి వెడలిపోయినారు. గన్నారెడ్డి తిన్నగా చాళుక్యవీరభద్ర మహారాజుకడకు వెళ్ళి వారి దర్శనం చేసుకొన్నారు. వీరభద్రమహారాజు గన్నారెడ్డిని చూచి, "ప్రభూ : నన్ను మీరు అపార్థం చేసుకోకుండా ఉంటే ఒక విషయం మనవి చేస్తాను. శుభకాలంలో పవిత్రసంఘటనలు మనకు కొన్ని సంభవిస్తాయి. అవి నిష్కలమృత్యువంతో, పవిత్రహృదయంతో గ్రహించాలని కోరుతున్నాను. తమకు దేశికులు స్వహస్తనామాంకితమైన ఉత్తరం వ్రాశారు. ఆ ఉత్తరం స్వయంగా తమ కీయాలని నేను తమవిడిదికి రావాలని సంకల్పించుకొని ఉండగా, తామే చక్రవర్తి గారి విడిదికి వచ్చారని తెలిసి తమ్ము కలుసుకోగోరి వార్తపంపాను" అని తెలిపినారు.

గన్నారెడ్డి సంతోషముతోరేచి, ఆ ఉత్తరమందుకొని కనుల కద్దుకొని మహారాజువారివద్ద సెలవుతీసుకొని, తన విడిదికి చేరినాడు. అక్కడ పేటిక తెరచి, కమ్మతీయగా అందులో "శ్రీ శ్రీ గన్నారెడ్డి మహారాజులను ఆశీర్వదించి—

"ప్రభూ, మీరు ఈ ప్రపంచంలో ఉన్న కొంతమంది మహోత్తమ జాతిపురుషులలో ఒకరు. మీకై చిరంజీవి షౌభాగ్యవతి అన్నాంబికా కుమారి వెలసింది; ఆమెకై మీరు వెలసినారు. ఇది పరమ శివప్రీతికరం. పార్వతిని పరమేశ్వరుడు పొందకపోవడము ఎలాంటిదో, మీరుఅన్నాంబికా కుమారిని ఉద్వాహము కాకపోవడము అలాంటిది. ప్రాపంచకమైనవేవీ మీకు అర్థం రాకూడదు. పరమధర్మమట్టిది. మేము స్వయంగా శ్రీ చక్రవర్తితో వచ్చి మీకు వినాహము, పట్టాభిషేకము జరిపిస్తాము. మిమ్ము ఆయురారోగ్యవంతులుగా, మహారాజ్యాభిషిక్తులుగా, పుత్రపౌత్రవంతులుగా శ్రీ సోమనాథదేవ దివ్యశ్రీపాద పద్మారాధకులుగా ఆశీర్వదిస్తూ శివదేవయ్య" అని చదివినాడు.

ఏమిటి ? శివదేవయ్యదేశికులు : ఈ విషయంలో ఈలా చక్రవర్తి, మహారాజులు, దేశికులు అందరూ చేయిచేసుకొన్నారేమి ? అనుకొంటూ

అన్నాందికాదేవిని తలపోసుకొంటూ ఆ బాలికను రత్నబచిత సువర్ణ సింహాసనంపై కూర్చుండబెట్టి సర్వస్వము ఆ బాలికకు పూర్ణార్పణ చేయడానికి తానే సిద్ధం అయి ఉన్నప్పుడు, ఈ పూజ్యులందరూ అంతమధురాతి మధురకార్యము తనకు ఇష్టము లేదని అనుకొనుట ఎలా కలిగినది !

ఇంతలో శ్రీకోటారెడ్డి మహారాజులంగారు మంత్రితోకలసి తమరాక తెలియజేసి లోనికి విచ్చేసినారు. కోటారెడ్డి ప్రభువుకు గన్నారెడ్డి ఎదురేగి వారిరువురకు నమస్కరించి, సగౌరవముగా కొనివచ్చి ఉచితపీఠాల అధివసంపచేసి, తానున్నూ ఒక పీఠం అధివసించాడు.

కోట : ప్రభూ ! తమకు సౌకర్యాలన్నీ జరుగుతున్నవో, లేదో ?

గన్నా : చిత్తం ప్రభూ ! మా ఇంటిలో జరిగినవాటికన్న ఎక్కువగా సౌకర్యాలు ఏర్పాటు చేసినారు.

కోట : ప్రభూ ! తమచరిత్ర అంతా శ్రీ చక్రవర్తులు, మహారాజులందరూ మాకు తెలియజేసినారు. నాకు ముఖ్యస్నేహితులై మా తండ్రిగారిని ఆదవోని సింహాసనం అధివసంపజేసిన శ్రీ బుద్ధారెడ్డి మహారాజుల కుమారులు, మిమ్మును గూర్చి అన్యధాగా ఆలోచించాను మందమతిస్తే .

గన్నా : మహాప్రభూ ! మీ రిలా ఆలోచించితే మేముతా వేసినఎత్తు పారిందనటానికి ప్రబలసాక్ష్యం ఒక్క చక్రవర్తికి, శ్రీ రుద్రదేవ మహారాజులకు, శ్రీ శివదేవయ్య దేశికులవారికి తక్క, మా కుట్ర ఇంకొకరికి తెలియదు. ఇందులో తమరు ఒక్కరేకాదు పొరపడింది.

మంత్రి : గన్నారెడ్డిప్రభూ ! తమశౌర్యము అర్జునునికే పాఠాలు నేర్పు తుంది. ఇంతవరకు ఈలాంటి పరమాద్భుత విక్రమచరిత్ర వినలేదు మా మహా ప్రభువుగారికి విచారము అంతమైనది.

గోన : మంత్రిగారూ ! మీ రెవ్వరూ ఏమీ అనుకోవద్దు. ఆ దినాలలో కాకతీయసామ్రాజ్యాన్ని విచ్చిన్నంచేసే శక్తులు విజృంభించాయి. రహస్యముగా జన్మిగదేవుడు రుద్రదేవ చక్రవర్తిపై కత్తికట్టినాడు. అందుకు ప్రతి అప్రంగా మేమాపని చేసినాము. మా పినతండ్రిగారి మాటలకుకోస్తే మీ మహారాజు కొన్ని నెలలుతటపటాయించారు. అంతకన్న వేరులేదు. మాతండ్రిగారియందున్న ప్రేమ కొద్దీమహారాజుగారు నాయుడు వాత్సల్య ముంచవలసిందని మనవి.

మంత్రి : ప్రభూ ! మహారాజుసమారి సాధాగ్యవతి అన్నాందికాదేవి నకల నల్లుఱగరిష్ట, ఆప్రతిమాన సౌందర్యభిని, అసర విన్యాశారద. ఆ దేవిని తమకు వదులుగా అర్పించ మా మహారాజులవారు సంకల్పించి తమ్ము ప్రార్థిస్తున్నారు.

గోన గన్నారెడ్డి మోము వికసించినది. ఆయన కన్నుల అమృతనీలాలు తిరిగినవి. గొంతుక అమృతబిందువులతో నిండిపోయి దగ్గుతికతో “మహామంత్రి! మహారాజులు నన్ను ఈవిధంగా ధన్యుని చేస్తున్నారు” అన్నాడు.

ఆనమయంలో గోన గన్నారెడ్డి ప్రభువు, కోటారెడ్డిప్రభువుకు శ్రీరామ చంద్రమూర్తిలా తోచినాడు. గన్నారెడ్డిమాటలు ముగుస్తుండగానే మంత్రిలేచి “తథాస్తు” అన్నాడు. వెంటనే రాజపురోహితులు, కవులు ఆనుందిరం లోనికి పరిజనులతో వేంచేసినారు. బేడ చెలుకినాయనిప్రభువు లోనికివచ్చి బరిగారు వక్కె తాన కొబ్బరిబొందం, సర్వఫలాలు, పుష్పాలు, తాంబూలాలు, విలువగల వస్త్రాదులు గన్నారెడ్డి పీఠముముం దుంచినారు. గన్నారెడ్డి ఆశ్చర్యం పొందుచూ లేచి, కాబోవు మామగారు కోటారెడ్డి ప్రభువుకూ, పెళ్ళికూతురు మేనమామ బేడ చెలుకి నాయనికీ పాదాభివందన మాచరించగా వారు గన్నారెడ్డిని ఎత్తి తమ హృదయాలకు గాఢంగా ఆదుముకొంటూ ఆలింగనం చేసినారు.

కుభవాద్యాలు, మంగళగీతలు మ్రోగుచున్నవి.

౮

జ యీ భ వ

చి న్న కు ట్ర

ఆ తోటలో అక్కడే గోన గన్నారెడ్డి అన్నాంబికను కలసికొన్నాడు.

అందాలప్రోవైన అన్నాంబిక, అలంకారాలకే అందం దీడ్పింది.

ఆమె వనవిహారం చేసింది. ఆ సాయంకాలం పూవుల వాసనలు తోటంతా కల్లలాలు. ఆ పరిమళవాహినిలో హంసలులా, రుద్రదేవి అన్నాంబికలు నడయాడినారు.

“చెల్లీ! నేను దాక్కుంటాను. ఇక్కడే కళ్లు మూసుకుఉండు” అని రుద్రాంబికాదేవి మాయమయింది.

అక్కడే గన్నారెడ్డిని తాను కలుసుకొన్నవి అని ఇదివరకే అన్నాంబిక రుద్రాంబికతో చెప్పిఉండడంచేత అక్కడే ఆమె కనులు మూసుకొని, రుద్రాంబిక దాగికొనినపిమ్మటకనులు తెరచి వెదకి పట్టుకొనవలెనని మహారాశి ఏర్పాటుచేసినది.

ఆ ఉదయం చక్రవర్తి, గోన గన్నారెడ్డిప్రభువును కప్పించి "ప్రభూ! ఈ సాయంకాలం రాచనగరి మోసాతలో పదునల్లవ ముహూర్తము కొట్టు వచ్చు టికి మీరు మా ప్రతిహారి చూపించిన స్థలమునకు పోయి, అక్కడ నేను కలుసుకొనడానికి వియమించిన వ్యక్తివి కలుసుకొవి, నా యాజ్ఞగా మీరు ఆ వ్యక్తి కళ్ళకు కట్టిన చీనాంబరము విప్పవలెను. ఆ వ్యక్తి నా అజ్ఞ మీకు తెలియజేయగలడు."

గోన గన్నయ్య జయ వాక్యాలు పలికి నెలవంది వెదలిపోయెను. ఏమిటి చక్రవర్తి అజ్ఞ! ఇంత రహస్యమేమి? ఒకవేళ కోటారెడ్డి మహారాజు వేరే ఎమి కుట్ర సలువడము లేదుకదా? అయితే ఈ వినాహాది సన్నాహమేమిటి?

అక్కినేపల్లి

చినఅక్కినమంత్రి శ్రీ కోటారెడ్డిప్రభువులతో సంప్రదించి, వారిమంత్రి పురోహితులతో ఆలోచించి ముహూర్తము నిశ్చయముచేసిరి. గన్నారెడ్డి వివాహము కాగానే ఇంకో శుభముహూర్తంలో తన రాణితో కలిసి పశ్చిమాంధ్రరాజ్య ప్రతి విధి మహామండలేశ్వర సింహాసనం, వర్తమానపురంలో అధివసించే ఏర్పాటు చేసెను, అక్కిన.

చక్రవర్తి, గోన గన్నయ్య, కోటారెడ్డి ప్రభువులు అక్కినప్రగడను ఒక మండలానికి రాజును చేసినారు. అక్కినప్రగడ తన రాజ్యంలో అక్కినేశ్వరము కట్టించి(ఇది తర్వాత అక్కినేపల్లి అయినది) అచ్చట అక్కినేశ్వర, సోమేశ్వర, కేశవదేవతలను ప్రతిష్ఠించినాడు. అక్కినను గోన గన్నయ్యకు ముఖ్యమంత్రిగా గోన గన్నయ్యమహారాజు ప్రార్థించినాడు. చినఅక్కినప్రగడ "బావగారూ! మిమ్ము వదలి నేను ఉండలేను. నేనే మీ ఆస్థానమందుండబోకోరుతున్నాను" అన్నాడు.

"ఓ మహామంత్రి! మహాకవీ! చక్రవర్తి ఆస్థాన శిరోరత్నంగా ఉండవలసిన మీరు నాకు మంత్రిత్వం చేయ నంగీకరించటం నాకు వరమివ్వడమే."

అక్కిన లేచి గోన గన్నయ్యదగ్గరకు వెళ్ళగా మహారాజు లేచి, అక్కినను గాఢంగా హృదయానికి అదుముకొన్నాడు.

ఆనందాలింగనం

కన్నులకుకట్టిన చీనాంబరము తడవికొనుచు చిరునవ్వు నవ్వుకొనుచు అన్నాంబిక కూరుచుండెను.

ఏలనో హృదయాన తేలె మధురామృతము
పూలు పూవులు ఒలికి సోలించె నాద్రుతుకు
తారకల వెలుగులో పారిజాతసుమాల
చేరినవి ప్రేమకై చేయి జాపిన నన్ను

అని పాడుకొనుచున్నది. ఇంతలో మన్మథమూర్తిలా, పోతపోసిన మనోహరత్వంలా గన్నారెడ్డి అక్కడకు వేంచేసినాడు.

అన్నాంబికను చూడగానే అతని అడుగు ఆగిపోయినది. అతనిహృదయము గతులు తప్పినది. అతన జీవితము పులకరించి అతని కన్నులలో పరమ పవిత్రాంబువులు గిణ్ణున తిరిగినవి.

ఈ త్రిలోకమోహనమూర్తికడకా చక్రవర్తి తన్నువంపినది ?

పూవుల పుటములు నేలవాలినట్లు పదములిడుచు గన్నయ్య అన్నాంబికను సమీపించి ఆమె కన్నుల వస్త్రము విప్పుచుండగా. అన్నాంబిక దొరికావు అక్కా ! అని ఒక్కగంతున లేచి. గన్నారెడ్డిని కౌగలించుకొన్నది. ఇంతలో కళ్ళకుగట్టిన చీనాంబరము ఊడి క్రిందపడినది. కౌగలించుకొన్నది దుద్రాంబికా దేవిని కాదు.

అవీగాక గన్నయ్య పడపోయిన ఆ యువతిని గట్టిగా హృదయానికి అదుముకొన్నాడు. అప్పు డామె 'ఎవరు ?' అంటూ కళ్ళుతెరచి చూచింది. ఆమె మోము ఎఱ్ఱకలువపూవులా కెంపువారింది.

ఏకారణంవలనో ఇరువురు కౌగిలి వదలరు. ఇరువురూ త్రపాహురూ లవుతారు. తాను కౌగిలి విడిచిన రెండవవా రేమనుకొందురో అని ఇరువురూ అనుకొని ఇరువురూ సెలవులువార నవ్వుకొన్నారు.

ఇరువురూ కౌగిళ్ళు వదిలారు. అన్నాంబిక 'చక్రవర్తి !' అని కాకలీ స్వనంతో పలికి లోనికి పారిపోయినది. గన్నయ్య ఉలికిపడి ఇటునటుచూచి 'దొంగ విశాలాక్షప్రభూ !' అంటూ అన్నాంబికవెంట పరుగిడినాడు. అన్నాంబిక తూలి ఒక పూపొదవై పడిపోయింది. గన్నయ్య అక్కడకువచ్చి 'దెబ్బ తగిలినదా ?' అంటూ ఆమెను తనచేతులలోకి వూలచెండులా ఎత్తి హృదయాని కదుముకొని,

"మహారాణి ! ఇన్నియుగాలు విన్ను విడిచి ఉన్న నాదోషము సువ్వు క్షమించలేవా?" అని పెదవులు వణక వలికినాడు.

